Lucius Shepard

vânătorul de jaguari

premiul world fantasy, premiul locus

Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHEPARD, LUCIUS
Vânătorul de jaguari / Lucius Shepard; trad.: Laura Bocancios, Antuza Genescu, Bucureşti, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-229-8

I. Bocancios, Laura (trad.)
II. Genescu, Antuza (trad.)

821.111-31=135.1

Redactor: Florin Leodor DĂNILA
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Lucius Shepard
THE JAGUAR HUNTER

RADIANT GREEN STAR

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

ISBN 978-973-143-229-8

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România

LUCIUS SHEPARD s-a născut în 1947 în Lynchburg, statul Virginia, şi a crescut în Florida. A avut o copilărie grea, la doar cincisprezece ani fugind în Irlanda la bordul unui cargobot. A petrecut mai mulţi ani în Europa, Africa de Nord şi Asia, lucrând într-o fabrică de ţigări în Germania, în bazarul Khan al Khalili din Cairo sau ca bodyguard în Malaga. Revenit în Statele Unite, Shepard a intrat la Universitatea Carolina de Nord, unde, timp de un semestru, a fost coeditorul publicaţiei *Carolina Quarterly.* S-a alăturat apoi unei formaţii de muzică şi a petrecut anii 1970 în mare parte cântând rock'n'roll. A avut slujbe din cele mai diferite, de la paznic de noapte la o centrală nucleară, la profesor de spaniolă la o şcoală diplomatică sau drumar. În 1980 a participat la Clarion Writers' Workshop de la Universitatea Michigan şi şi-a început cariera de scriitor. Prima povestire i-a apărut în 1983, iar primul roman în 1984. În timpul unei prelungite călătorii în America Centrală, între 1981-1982, a fost corespondent de război în El Salvador. Textele sale au fost publicate în multe reviste de circulaţie internaţională, iar în 1985 a câştigat Premiul John W. Campbell pentru „Cel mai bun tânăr scriitor”. Volumul de povestiri *Vânătorul de jaguari* i-a adus distincţiile World Fantasy Award şi Locus în 1988, povestirile *Salvador* şi *R&R* fiind recompensate cu Locus şi SF Chronicle în 1985, respectiv Locus, Nebula şi SF Chronicle în 1987. De asemenea, nuvela *Radiant Green Star,* adăugată ulterior volumului, a câştigat Premiul Locus în 2001. Dintre lucrările sale mai amintim: *Barnacle Bill the Spacer and Other Stories* (Premiile Hugo, Locus şi SF Chronicle, 1993), *Life during Wartime* (Premiul Kurd Lasswitz, Germania, 1990), *The Scalehunter's Beautiful Daughter* (Premiul Locus, 1989), *The Father of Stones* (Premiul Locus, 1990), *The Ends of Earth* (Premiul World Fantasy, 1992), *The Golden* (Premiul Locus, 1994), *Louisiana Breakdown* (Premiul International Horror Guild, 2004), *Viator* (Premiul International Horror Guild, 2005), *Aztechs* (Premiul Imaginaire, Franţa, 2006).

Vânătorul de jaguari (1987) (titlu original *The Jaguar Hunter*) este o culegere de povestiri science fiction şi horror, prima carte a lui Lucius Shepard publicată de Arkham House, având un tiraj de 3.194 de exemplare. Povestirile au apărut iniţial în Isaac Asimov's Science Fiction Magazine, Universe (seria de antologii a lui Terry Carr) şi The Magazine of Fantasy and Science Fiction.
Acest volum de povestiri a fost reeditat în 2001, cu o mică modificare în ordinea povestirilor şi cu adăugarea nuvelei "Radiant Green Star". Traducerea românească s-a făcut după această ediţie.

Lucius Shepard

VÂNĂTORUL DE JAGUARI

Traducerea din limba engleză
LAURA BOCANCIOS[1] şi ANTUZA GENESCU[2]

Editura NEMIRA
Colectia Nautilus, nr. 68 (Seria nouă)
Bucureşti, 2008

[1] A realizat traducerea primelor 11 nuvele din prezenta culegere.
[2] A tradus „*Radiant green star*”

Pentru Gullivar

CUVÂNT ÎNAINTE

Arareori tinerii scriitori ajung pe scena literară - fie printre reclamele la whisky sau la haine de gală din *The New Yorker,* fie în coloanele duble, cu scris mărunt, ale revistei *Fantasy and Science Fiction* - cu o stăpânire convingătoare a limbajului, cu o abilă etalare a tehnicilor narative şi o prezenţă auctorială autoritară. Nou-veniţii care stârnesc interesul ar putea să scrie ca nişte serafimi în travesti. Sau ar putea, cu dibăcie, să-ţi pregătească finaluri surprinzătoare, la care nu te-ai aştepta vreodată. Sau (cel mai puţin probabil dintre aceste trei scenarii) ar putea să-ţi înfăţişeze o compasiune greu dobândită sau o sofisticare după ultimele tendinţe, care abia le suplineşte lipsurile, fie stilistice, fie retorice.

Totuşi, rar vei ajunge să citeşti un novice a cărui operă reuşeşte să combine toate aceste trei virtuţi. Motivul este simplu. Cu excepţia câtorva copii teribili ai literaturii, care pătrund ca termitele în lemn, scrisul cere sânge, sudoare şi lacrimi. Nu pretinde doar un talent care poate fi valorificat, ci, totodată, o perioadă de ucenicie în care să-ţi toceşti degetele scriind, perioadă care, uneori, se poate dovedi mai degrabă umilitoare decât înălţătoare. Din cauză că mulţi dintre scriitori încep să-şi scoată pe piaţă lucrările spre sfârşitul adolescenţei sau pe la douăzeci de ani, ei îşi fac o parte din ucenicie în public, tastând creaţii de mâna a doua, în timp ce încearcă să-şi îmbunătăţească tehnica şi să se dezvolte ca persoane. Aşadar, nu e de mirare că scriitorii neofiţi realizează un produs la nimereală, ba cântând arii alese, ba miorlăind, dar, chiar şi în momentele de triumf zgomotos, dovedind mai degrabă că au amigdale decât intonaţie, forţă brută decât rigoare.

Am făcut toate aceste observaţii pentru a-l prezenta, pe ocolite, pe Lucius Shepard, care, ca Atena ieşind magnific de întreagă din fruntea lui Zeus, s-a ivit pe scena literaturii fantasy şi Science fiction ca un talent pe deplin format. (Pe

de altă parte, cât de lungă a fost perioada de gestaţie a Atenei până ce a provocat migrena tatălui său?) Primele sale povestiri, *The Taylorsville Reconstruction (Reconstrucţia oraşului Taylorsville),* din antologia *Universe 13* a lui Terry Carr, *Solitario's Eyes (Ochii lui Solitario)* din *Fantasy and Science Fiction,* au apărut în anul 1983; acestea au dovedit că Lucius Shepard este un povestitor deopotrivă împlinit şi versatil. În 1984, cel puţin încă alte şapte istorisiri (povestiri şi nuvele) purtând amprenta Shepard au răsărit pe câmpul celor mai bune reviste şi antologii. Acestea au etalat o vastă experienţă şi o pătrundere matură în meandrele comportamentului uman, uimitoare la un „începător”. În mai 1984, romanul *Green Eyes (Ochi verzi)* a fost al doilea titlu din seria reînnoită *Ace Science Fiction Special,* iar în 1985, la Convenţia Mondială Science Fiction din Melbourne, Australia, Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr scriitor i-a fost atribuit lui Lucius Shepard - cu totală şi, aşadar, plină de satisfacţii justeţe.

Bun. Cine e acest individ? Nu l-am întâlnit niciodată, dar *am citit* aproape tot ceea ce a publicat până în prezent. Mai mult, am avut un schimb de scrisori (eu i-am scris una, iar el mi-a răspuns). Dincolo de aceste ciocniri tangenţiale, am vorbit cu Lucius Shepard de două ori la telefon, de la mare distanţă, şi toate întâlnirile mele, nu tocmai apropiate, mi-au dat impresia greşită că ştiu ceva esenţial despre persoana din spatele numelui, când, de fapt, ceea ce într-adevăr ştiu este doar ce veţi descoperi şi voi când veţi începe să citiţi această culegere de povestiri - şi anume că Lucius Shepard stăpâneşte limbajul cu măiestria celor mai buni scriitori, că el cunoaşte nu doar trucurile, ci şi unele dintre cele mai profunde mistere ale breslei şi că a trăit suficient de mult şi de intens ca să fi dobândit o intuiţie pentru cele mai bune metode de a-şi folosi cunoştinţele despre oameni şi despre meşteşug astfel încât să transfigureze divertismentul veritabil într-o artă lipsită de

afectare. Toate povestirile din *Vânătorul de jaguari* sunt plăcute la citit, însă multe dintre ele - poate chiar jumătate - se înalţă spre relaţia trainică dintre frumuseţe şi adevăr, aşa cum a fost ea definită de Keats.

Cum e posibil? Ei bine, Shepard a început să scrie relativ târziu (adică după treizeci şi cinci de ani), după o ucenicie mundană care a cuprins o iniţiere cu forţa în clasicii literaturii engleze, impusă de tatăl său, o răzvrătire de adolescent împotriva educaţiei instituţionalizate, scurte perioade de emigrare în Europa, Orientul Mijlociu, India şi Afghanistan şi alte locuri exotice, o implicare, intermitentă, dar serioasă, în muzica rock, cu trupe precum The Monsters, Mister Right, Cult Heroes, The Average Joes, Alpha Ratz şi Villain *(We Have Ways of Making You Rock),* călătorii ocazionale în America Latină, unde a acordat titlul de „Loc preferat de refugiu" unei insule de pe coasta Hondurasului, căsătorie, copii şi divorţ şi câteva aventuri, atât ca angajat, cât şi ca şomer, pe care s-ar putea să se hotărască într-o zi să le povestească în autobiografia sa, dar despre care ştiu prea puţine pentru a le pomeni, fie şi în treacăt. Cufundarea totală în atelierul de creaţie Clarion pentru scriitori de fantasy şi Science fiction în devenire, în vara anului 1980, l-a determinat să înceapă să-şi încerce talentele şi, nu la mult timp după aceea, prima sa povestire a văzut lumina tiparului. Pe scurt, Lucius Shepard este atât de departe de un novice, deşi poate fi calificat încă drept un Tânăr Rebel, încât până şi profesioniştii de vârstă mijlocie, cu mai mult de o carte sau două la activ, trebuie să-l recunoască drept egalul lor. Într-adevăr, a dat deja semne de indiscutabilă măiestrie, care deopotrivă ne uimeşte şi ne încântă enorm, pe noi, toţi cei care credem în puterea creaţiei imaginative de a vorbi inimii umane.

Ecourile chinuitoare ale conflictului din Vietnam reverberează prin povestiri specifice: *Salvador, Mengele* şi *Permisia.* În acelaşi timp, *Coralul negru, Sfârşitul vieţii aşa cum o ştim, Povestea unui călător* şi *Vânătorul de jaguari*

scot la lumină acelaşi peisaj latinoamerican luxuriant într-o manieră care aminteşte vag de Graham Greene, Paul Theroux şi Gabriel García Márquez. Cu toate acestea, glasul lui Shepard rămâne, în mod hotărât, al lui. Atât în *Noaptea lui Bhairab Alb,* cât şi în *Cum glăsuia vântul la Madaket,* mânuieşte mai multe variaţiuni ale poveştii de groază contemporane. În cea de-a doua povestire, de exemplu, spune despre vânt: „Era parte din natură, nu din vreo altă lume. Era ego fără gândire, putere fără moralitate.” Iar în nuvela O *lecţie spaniolă* Shepard îndrăzneşte să-şi încheie naraţiunea barocă cu o morală practică, prin care povestea e făcută să rezoneze dincolo de măsura paginii. Să nu uit, povestirea mea preferată din această culegere este *Omul care a pictat Dragonul Griaule -* în care, sub forma unei parabole, sugerează o mulţime de lucruri despre dragoste şi creativitate. Arareori veţi găsi o parabolă la fel de vie sau susţinută cu atâta putere de convingere.

Aşadar, luaţi o povestire la întâmplare, citiţi-o şi veţi trece, fără să mai puteţi scăpa, la toate celelalte pe care le aveţi la îndemână. Lucius Shepard a sosit, *Vânătorul de jaguari* anunţă splendid acest lucru.

MICHAEL BISHOP

VÂNĂTORUL DE JAGUARI

Datoria soţiei sale faţă de Onofrio Esteves, vânzătorul de aparate electrocasnice, îl adusese pe Esteban Caax în oraş, pentru prima dată de aproape un an de zile. Din fire era un om căruia îi plăcea, mai presus de orice, farmecul vieţii de la ţară; ritmurile paşnice ale unei zile de fermier îi dădeau putere, iar serile petrecute stând la poveşti şi glumind în jurul focului sau lungit lângă soţia sa, Encarnación, îi făceau mare plăcere. Puerto Morada, cu activităţile companiei de fructe, cu câinii posaci şi bodegile din care urla muzica americană, era un loc de care se ferea ca de ciumă. Într-adevăr, de la casa lui din vârful muntelui, ai cărui versanţi formau împrejmuirea de la capătul de nord al Bahía Onda, acoperişurile ruginite de tablă ce înconjurau golful semănau cu crusta uscată de sânge care se ivea uneori pe buzele unui muribund.

Dar în dimineaţa aceasta nu avea de ales, trebuia să viziteze oraşul. Encarnación cumpărase, fără ştirea lui, un televizor portabil, pe credit, de la Onofrio şi acesta ameninţa cu confiscarea celor trei vaci de lapte ale lui Esteban, în schimbul celor opt sute de *lempira* pe care i le datora; refuza să accepte returnarea televizorului, dar trimisese vorbă că era dispus să discute o metodă alternativă de plată. Dacă şi-ar pierde vacile, veniturile lui Esteban ar scădea sub nivelul de subzistenţă şi ar fi forţat să-şi reia vechea ocupaţie, cu mult mai neplăcută decât munca la fermă.

În timp ce cobora de pe munte, trecând pe lângă colibele cu acoperişuri de paie şi ţăruşi de crengi, identice cu a lui, mergând pe o cărare ce şerpuia prin desişul pârlit de soare, peste care domneau bananieri, nu se gândea la Onofrio, ci la Encarnación. Era prin firea ei frivolă, iar el ştiuse atunci când s-a însurat, însă televizorul era emblematic pentru diferenţele dintre ei, care sporiseră de când copiii ajunseseră la maturitate. Începuse să-şi dea aere de persoană sofisticată, să râdă de obiceiurile ţărăneşti ale lui

Esteban şi domnea peste un grup de femei mai în vârstă, majoritatea văduve, toate cu pretenţii de rafinament. În fiecare seară, se strângeau în jurul televizorului şi se întreceau în comentarii care mai de care mai perspicace legate de emisiunile cu detectivi americani la care se uitau şi, în fiecare seară, Esteban stătea în faţa colibei, cugetând mohorât la situaţia căsniciei sale. Era de părere că prietenia lui Encarnación cu văduvele era modul ei de a-i spune că abia aştepta să îmbrace rochia neagră şi broboada, că el - după ce-şi îndeplinise rolul de tată - era acum un impediment pentru ea. Deşi avea doar patruzeci şi unu de ani, mai tânără cu trei ani decât Esteban, Encarnación se retrăgea din viaţa simţurilor; arareori mai făceau dragoste, iar el era convins că acest lucru exprima, parţial, ranchiuna pe care i-o purta pentru că anii fuseseră blânzi cu el. Esteban avea înfăţişarea unui Bătrân Patuca - înalt, cu trăsături cizelate şi ochi depărtaţi; pielea lui arămie era aproape neridată, iar părul îi era negru ca abanosul. Părul lui Encarnación avea şuviţe albe, iar frumuseţea curată a braţelor sale pierise sub straturile de grăsime. Nu se aşteptase să rămână frumoasă şi încercase să o asigure că iubea femeia care era şi nu doar fata care fusese. Dar femeia murea, atinsă de boala care infectase Puerto Morada. Probabil că dragostea lui murea şi ea.

Strada prăfoasă pe care se afla magazinul de electrocasnice era situată în dosul cinematografului şi al Hotelului Circo del Mar şi din mijlocul străzii Esteban vedea turnurile cu clopote ale Sântei María del Onda, ridicându-se deasupra acoperişului hotelului, asemeni coarnelor unui melc uriaş de piatră. În tinereţe, dând ascultare dorinţei mamei sale ca el să devină preot, petrecuse trei ani de izolare între zidurile de sub acele turnuri, pregătindu-se pentru seminar sub îndrumarea bătrânului părinte Gonsalvo. Era partea din viaţa lui pe care o regreta cel mai mult, fiindcă disciplinele academice pe care şi le însuşise îl aruncaseră, se pare, pe ţărmul dintre lumea indienilor şi

cea a societăţii contemporane; în adâncul sufletului, era legat de învăţăturile tatălui său - principiile magiei, istoria tribului, cunoaşterea naturii - şi, cu toate acestea, nu a putut scăpa niciodată de sentimentul că o asemenea înţelepciune era fie bazată pe superstiţii, fie pur şi simplu neimportantă. Umbrele turnurilor se întindeau în sufletul lui, la fel de neîndoios cum se întindeau peste piaţa pietruită şi, la vederea lor, mări pasul şi plecă ochii.

Mai departe în josul străzii, se afla bufetul Atómica, un loc de întâlnire pentru tinerii avuţi ai oraşului şi, vizavi de acesta, era magazinul de electrocasnice, o clădire cu un singur nivel, de stuc galben, cu uşi de tablă ondulată, coborâte în timpul nopţii. Faţada era decorată cu o frescă reprezentând, după toate probabilităţile, marfa dinăuntru: frigidere, televizoare şi maşini de spălat, toate lăsând impresia de enormitate, datorită femeilor şi bărbaţilor minusculi pictaţi sub ele, cu mâinile ridicate în slavă. Marfa propriu-zisă era mult mai puţin impunătoare, constând în principal din aparate de radio şi echipamente de bucătărie folosite. Puţini oameni din Puerto Morada îşi puteau permite mai mult, iar cei care puteau cumpărau în general din altă parte. Majoritatea clienţilor lui Onofrio erau săraci, strâmtoraţi să respecte datele de plată a ratelor, şi, în mare parte, averea sa provenea din vânzarea şi revânzarea la nesfârşit a aparatelor reintrate în posesia lui.

Raimundo Esteves, un tânăr palid, cu obraji umflaţi, pleoape grele şi arţăgos, se sprijinea de tejghea când intră Esteban. Raimundo zâmbi afectat şi scoase un fluierat ascuţit, şi câteva secunde mai târziu din încăperea din spate ieşi tatăl său, o matahală puturoasă, chiar mai palidă decât Raimundo. De scalpul pestriţ îi atârnau şuviţe de păr cărunt, iar burta bărbatului împingea o *guayabera* scrobită. Zâmbi larg şi întinse mâna.

— Mă bucur nespus să te văd, zise el. Raimundo! Adu-ne cafea şi două scaune.

Oricât de mult i-ar fi displăcut Onofrio, Esteban nu era în postura să fie nepoliticos. Acceptă să-i strângă mâna. Raimundo vărsă cafeaua în farfurioare şi troncăni scaunele, încruntându-se, furios că era obligat să servească un indian.

— De ce nu mă laşi să returnez televizorul? întrebă Esteban după ce se aşeză, şi pe urmă, neputând să-şi înghită înapoi cuvintele, adăugă: Ai renunţat să-i tragi pe ai mei pe sfoară?

Onofrio oftă, de parcă ar fi fost istovitor să-i explice unui nătărău ca Esteban cum stau lucrurile.

— Nu-i trag pe ai tăi pe sfoară. Merg dincolo de litera contractului, îngăduindu-le să înapoieze obiectele în loc să caut rezolvarea problemelor în justiţie. Totuşi, în cazul vostru, am născocit o cale prin care să puteţi păstra televizorul fără să mai plătiţi în continuare şi totuşi să ne încheiem socotelile. Ţi se pare înşelăciune?

Era inutil să contrazici un om cu o logică atât de superficială şi de egoistă ca a lui Onofrio.

— Spune-mi ce vrei, zise Esteban.

Onofrio îşi umezi buzele de culoarea cârnaţilor afumaţi.

— Vreau să omori jaguarul din Barrio Carolina.

— Nu mai vânez, răspunse Esteban.

— Indianul se teme, interveni Raimundo, apropiindu-se în spatele lui Onofrio. Ţi-am spus eu.

Onofrio îi făcu semn să plece şi îi spuse lui Esteban:

— E lipsit de logică. Dacă iau vacile, vei vâna din nou jaguari. Dar dacă faci ce-ţi cer, va trebui să vânezi un singur jaguar.

— Unul care a ucis opt vânători.

Esteban aşeză ceaşca de cafea şi se ridică în picioare.

— Nu e un jaguar obişnuit.

Raimundo râse dispreţuitor, iar Esteban îl ţintui cu o privire aspră.

— Ah, zise Onofrio, afişând un zâmbet linguşitor. Dar nici unul dintre cei opt nu a folosit metoda ta.

— Îmi cer scuze, Don Onofrio, vorbi Esteban cu prefăcută solemnitate. Mă aşteaptă alte treburi.

— Îţi plătesc cinci sute de *lempira,* în plus faţă de ştergerea datoriei, rosti Onofrio.

— De ce? întrebă Esteban. Iartă-mă, dar nu pot crede că datorită grijii pentru binele public.

Gâtul gras al lui Onofrio pulsă, faţa i se întunecă.

— Nu contează, zise Esteban. Nu e destul.

— Prea bine. O mie.

Atitudinea degajată a lui Onofrio nu-i putea ascunde neliniştea din glas.

Intrigat, curios să afle până unde mergea dorinţa lui Onofrio, Esteban aruncă o cifră la nimereală:

— Zece mii, spuse el. Şi în avans.

— Ridicol! Aş putea angaja zece vânători pentru suma asta! Douăzeci!

Esteban ridică din umeri:

— Dar nici unul cu priceperea mea.

Pentru o clipă, Onofrio rămase cu mâinile încrucişate, răsucindu-le ca şi cum s-ar fi luptat cu vreo idee evlavioasă.

— În regulă, se învoi el, rostind vorbele de parcă le-ar fi scos cu cleştele. Zece mii!

Motivul interesului lui Onofrio pentru Barrio Carolina i se limpezi dintr-odată lui Esteban, care înţelese că onorariul său va părea jalnic de mic pe lângă profiturile implicate. Dar îl obseda gândul ce ar însemna zece mii de *lempira:* o cireadă de vite, un tractoraş pentru transportul produselor sau - şi, când se gândi la asta, îşi dădu seama că era cea mai fericită posibilitate - căsuţa de stuc din Barrio Clarín, pe care pusese ochii Encarnación. Poate că, dacă o vor avea, se va mai îmbuna faţă de el. Observă că Raimundo se uita fix la el, cu un zâmbet atotştiutor, şi chiar Onofrio, deşi încă scandalizat de onorariu, începea să dea semne de satisfacţie, aranjându-şi *guayabera,* netezindu-şi părul şi aşa lins. Esteban se simţi înjosit de capacitatea lor de a-l

cumpăra şi, ca să-şi păstreze o urmă de demnitate, se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Am să mă gândesc, îi aruncă el peste umăr. Şi am să-ţi dau răspunsul mâine dimineaţă.

Brigada criminalistică din New York, cu un actor american chel în rolul principal, era atracţia serii la televizorul lui Encarnación, şi văduvele stăteau cu picioarele încrucişate pe podea, umplând casa într-atât, încât soba cu cărbuni şi hamacul de dormit fuseseră mutate afară, pentru ca întârziatele să aibă parte de unghiuri bune de vizionare. Lui Esteban, care stătea în prag, i se părea că locuinţa îi fusese invadată de un stol de păsări mari şi negre, cu capetele acoperite, care primeau o învăţătură malefică de la un giuvaier gri, pâlpâitor. Fără tragere de inimă, îşi făcu loc printre ele, croindu-şi drum către rafturile montate pe perete, în spatele televizorului; întinse mâna spre raftul de sus şi trase un pachet mare, înfăşurat în ziare pătate de ulei. Cu coada ochiului, o văzu pe Encarnación urmărindu-l cu privirea, cu buzele subţiate, curbate într-un zâmbet, iar acea cicatrice de zâmbet lăsă o urmă în inima lui. Ştia ce avea de gând să facă şi era încântată! Câtuşi de puţin îngrijorată! Probabil că ştiuse de planul lui Onofrio de a ucide jaguarul, probabil că pusese la cale împreună cu el să-l prindă pe Esteban în capcană. Înfuriat, se înghesui printre văduve, făcându-le să mormăie, şi se duse afară, în mijlocul crângului său de bananieri, unde se aşeză pe o piatră. Noaptea era înnorată şi doar un mănunchi de stele se zărea printre siluetele întunecate, zdrenţuite, ale frunzelor. Vântul apropie frunzele, cu o alunecare uşoară, iar Esteban auzi una dintre vaci sforăind şi simţi mirosul ţarcului. Era ca şi cum trăinicia vieţii sale fusese redusă la această perspectivă izolată şi simţea izolarea cu amărăciune. Deşi recunoştea că greşise în căsnicie, nu-şi dădea seama să fi făcut nimic care să poată da naştere acelui zâmbet nesuferit al lui Encarnación.

După o vreme, desfăcu pachetul învelit în ziare şi scoase o macetă de felul celor folosite la tăierea tulpinilor de bananieri, dar pe care el o folosea la omorârea jaguarilor. Simplul fapt de a o ţine în mână îi spori încrederea şi îi dădu o senzaţie de putere. Nu mai vânase de ani de zile, dar ştia că nu-şi pierduse îndemânarea. Cândva, fusese proclamat cel mai mare vânător din provincia Nueva Esperanza, ca şi tatăl său, înaintea lui, şi nu renunţase la vânătoare din pricina vârstei sau a infirmităţii, ci din cauză că jaguarii erau frumoşi şi frumuseţea lor începuse să cântărească mai mult decât motivele pe care le avea pentru a-i omorî. Nu avea nici un motiv mai bun să omoare jaguarul din Barrio Carolina. Nu reprezenta un pericol pentru nimeni, în afară de cei care îl vânau, care căutau să-i invadeze teritoriul, iar moartea lui nu va face decât să aducă beneficii unui ticălos şi soţiei sale arţăgoase şi să răspândească boala ce contamina Puerto Morrada. În plus, era un jaguar negru.

„Jaguarii negri, îi explicase tatăl lui, sunt fiinţe ale lunii. Ei au alte forme şi rosturi magice, pe care nu trebuie să le tulburăm. Să nu le faci rău niciodată!”

Tatăl său nu spusese că jaguarii negri trăiau pe lună, ci pur şi simplu că foloseau puterea acesteia, dar, copil fiind, Esteban visase o lună cu păduri de fildeş şi pajişti de argint, prin care jaguarii alergau iute ca o apă neagră; iar când îi povestise tatălui său despre visele sale, acesta îi spusese că asemenea vise erau reprezentări ale adevărului şi că, mai devreme sau mai târziu, avea să descopere adevărul ce se afla dedesubtul lor. Esteban nu încetase niciodată să creadă în acele vise, nici măcar în faţa tărâmului pietros, lipsit de aer, înfăţişat de programele ştiinţifice de la televizorul lui Encarnación. Luna aceea, cu misterul ei explicat, era doar un fel de vis mai puţin lămuritor, o descriere care reducea realitatea la cunoscut.

Dar când se gândi la asta, Esteban îşi dădu seama dintr-odată că uciderea jaguarului ar putea fi soluţia problemelor sale, că, mergând împotriva învăţăturilor tatălui, omorându-

i visele, viziunea sa de indian asupra lumii, s-ar putea să reuşească să găsească armonia în relaţia cu soţia sa. A stat prea mult între cele două concepţii şi era vremea să aleagă. Nu era cu adevărat o alegere. Îşi ducea traiul în această lume, nu în cea a jaguarilor; dacă era nevoie de moartea unei fiinţe magice ca să poată accepta drept plăceri televizorul, mersul la cinematograf şi o casă de stuc în Barrio Clarín, ei bine, avea încredere în metoda sa. Legănă maceta, tăind aerul întunecat şi râse. Frivolitatea lui Encarnación, priceperea lui la vânat, lăcomia lui Onofrio, jaguarul, televizorul... toate erau întreţesute cu dibăcie, ca elementele unei vrăji, ale cărei rezultate ar fi negarea magiei şi promovarea doctrinelor ne-magice care au corupt Puerto Morada. Râse din nou, dar, câteva clipe mai târziu, se mustră. Exact acest tip de gândire se pregătea să-l smulgă din rădăcini.

Esteban o trezi pe Encarnación devreme în dimineaţa următoare şi o obligă să-l însoţească la magazinul de electrocasnice. Maceta îi atârna pe şold, într-o teacă de piele, şi ducea un sac de pânză groasă cu mâncare şi ierburile de care va avea nevoie la vânătoare. Encarnación mergea cu paşi iuţi pe lângă el, tăcută, cu faţa ascunsă de un şal. Când ajunseră la magazin, Esteban îl puse pe Onofrio să pună pe factură ştampila PLĂTIT INTEGRAL, pe urmă i-o înmână, împreună cu banii, lui Encarnación.

— Dacă omor jaguarul sau dacă mă omoară el pe mine, spuse el aspru, asta îţi va aparţine. Dacă nu mă întorc într-o săptămână, poţi să presupui că nu mă voi mai întoarce niciodată.

Encarnación se retrase un pas, cu panica întipărită pe chip, de parcă l-ar fi văzut într-o nouă lumină şi ar fi înţeles consecinţele acţiunilor ei, dar nu făcu nici o mişcare ca să-l oprească în timp ce se îndrepta către uşă.

Peste drum, Raimundo Esteves se sprijinea de peretele bufetului Atómica, discutând cu două fete îmbrăcate în

jeanşi şi bluze cu volane; fetele îşi fluturau mâinile şi dansau în ritmul muzicii ce răzbătea dinspre bufet, iar lui Esteban îi păreau mai străine decât fiinţele pe care avea să le vâneze. Tânărul îl zări şi le şopti ceva fetelor; acestea aruncară priviri peste umăr şi izbucniră în râs. Supărat deja pe Encarnación, Esteban fu străbătut de o furie rece. Traversă strada, odihnindu-şi mâna pe mânerul macetei, şi îl ţintui pe Raimundo cu privirea; până atunci nu remarcase cât de moale era, cât de lipsit de prezenţă. O puzderie de băşicuţe îi împânzeau maxilarul, pielea de sub ochi îi era ciupită de striaţii mici, parcă făcute de ciocanul unui argintar şi, cu privirea strâmbă, ochii îi zburau de la o fată la alta.

Furia lui Esteban se transformă în repulsie.

— Sunt Esteban Caax, spuse el. Mi-am construit propria casă, mi-am lucrat pământul şi am adus pe lume patru copii. Astăzi merg să vânez jaguarul de la Barrio Carolina, ca să vă fac pe tine şi pe tatăl tău şi mai graşi decât sunteţi.

Îl măsură pe Raimundo cu privirea, din cap până în picioare şi, lăsându-şi glasul să se umple de dezgust, întrebă:

— Tu cine eşti?

Faţa dolofană a tânărului se strânse într-un nod de ură, însă nu dădu nici un răspuns. Fetele chicotiră şi se făcură nevăzute prin uşa bufetului. Esteban le auzea descriind incidentul, auzea râsete şi continua să se uite cu privirea încremenită la Raimundo. Mai multe fete scoaseră capetele pe uşa bufetului, hlizindu-se şi şuşotind. După o clipă, Esteban se întoarse pe călcâie şi plecă. În spatele lui se auzea un cor de râsete nestăpânite şi un glas de fată strigă batjocoritor:

— Raimundo! Cine eşti?

Alte glasuri i se alăturară şi curând strigătul deveni un cântec.

Barrio Carolina nu era tocmai un cartier din Puerto Morada; se afla dincolo de Punta Manabique, împrejmuirea golfului din punctul cel mai sudic, şi era mărginit de o colină cu palmieri şi de zona cea mai încântătoare a plajei din toată provincia, o porţiune curbată de nisip alb, care făcea loc valurilor verzi de jad. Cu patruzeci de ani în urmă, fusese cartierul general al fermei experimentale a companiei de fructe, un proiect atât de amplu încât la faţa locului a fost construit un orăşel: şiruri de case albe cu acoperişuri de şindrilă şi verande acoperite, de felul celor pe care le puteai vedea în ilustraţiile unei reviste înfăţişând zona rurală a Americii. Compania trâmbiţase proiectul ca fiind cheia de boltă a viitorului ţării şi promisese să realizeze culturi de mare randament, care vor pune capăt foametei, dar, în 1947, o epidemie de holeră a devastat coasta şi orăşelul a fost abandonat. Până când spaima holerei s-a potolit, compania ajunsese să fie bine ancorată în politica naţională şi nu mai avea nevoie să-şi întreţină o imagine favorabilă; proiectul a fost abandonat şi domeniul părăsit, până ce - în acelaşi an în care Esteban a renunţat la vânătoare - dezvoltatorii imobiliari au cumpărat-o, intenţionând să construiască un important complex turistic. Atunci şi-a făcut apariţia jaguarul. Deşi nu a omorât nici un muncitor, i-a terorizat până într-atât încât au refuzat să înceapă lucrul. Au fost trimişi vânători, iar pe aceştia jaguarul i-a ucis. Ultimul grup de vânători avea puşti automate şi tot soiul de mijloace tehnologice, dar jaguarul i-a doborât unul câte unul, astfel că şi acest proiect a fost abandonat. Se zvonea că terenul fusese de curând revândut (acum Esteban ştia cui) şi că ideea construirii unei staţiuni fusese din nou luată în discuţie.

Drumul pe jos de la Puerto Moranda fu fierbinte şi obositor, iar la sosire Esteban se aşeză sub un palmier şi mâncă gogoşi reci cu banane. Talazuri albe ca pasta de dinţi se spărgeau de mal şi nu se zăreau nici un fel de resturi lăsate de oameni, ci doar frunze moarte, lemne

plutitoare şi nuci de cocos. Toate casele, în afară de patru, fuseseră înghiţite de junglă şi numai porţiuni din cele patru rămăseseră vizibile, încastrate, ca nişte porţi în descompunere, într-un zid verde negricios de vegetaţie. Chiar şi în lumina strălucitoare a soarelui păreau bântuite, cu îngrăditurile rupte, scândurile decolorate în gri, vrejuri revărsate peste faţade. Un mango răsărise dintr-o verandă şi nişte papagali sălbatici îi mâncau fructele. Nu mai vizitase cartierul din copilărie. Ruinele îl înfricoşaseră atunci, dar acum le găsea interesante, mărturii ale supremaţiei legilor naturii. Îl frământa ideea că va contribui la transformarea întregului ţinut într-un loc unde papagalii vor fi legaţi cu lanţuri de stinghii şi jaguarii vor fi desene pe feţele de masă, un loc al piscinelor şi al turiştilor sorbind din nuci de cocos. Cu toate acestea, după ce îşi termină prânzul, porni să exploreze jungla şi curând descoperi o cărare folosită de jaguar, o potecă îngustă, care şerpuia printre cochiliile acoperite de vrejuri ale construcţiilor cale de vreo patru sute de metri şi se termina la Río Dulce. Râul era de un verde mai întunecat decât marea, cotind printre pereţii junglei; urmele jaguarului erau peste tot de-a lungul malului, deosebit de adânci pe creasta acoperită de ierburi ce se ridica la peste un metru şi jumătate deasupra apei. Asta îl încurcă pe Esteban. Jaguarul nu putea să bea apă de pe ridicătură şi cu siguranţă nu ar dormi acolo. Îşi frământă creierii o vreme, dar până la urmă alungă acest gând, se întoarse la ţărmul mării şi, fiindcă intenţiona să stea de veghe în noaptea aceea, trase un pui de somn sub palmieri.

Câteva ore mai târziu, spre sfârşitul după-amiezii, fu trezit din somn de un glas care îl striga. O femeie înaltă, suplă, cu pielea arămie se îndrepta spre el, îmbrăcată cu o rochie verde-închis - aproape aceeaşi culoare cu pereţii junglei -, care lăsa să i se vadă proeminenţa sânilor. Când se apropie, văzu că, deşi trăsăturile ei erau patucane, aveau o fineţe neobişnuită pentru trib, ca şi cum ar fi fost cizelate într-o figură încântătoare: obraji neteziţi în scobituri

delicate, buze rotunjite, pene stilizate de abanos inserate pe post de sprâncene, ochi de jais şi onix alb şi, peste toate acestea, o strălucire blândă. Un luciu de sudoare îi acoperea pieptul şi o singură şuviţă de păr negru i se întindea pe puntea umărului, atât de meşteşugit aşezată, de parcă urmase o socoteală anume. Îngenunche lângă el, privindu-l impasibilă, iar Esteban fu tulburat de aerul ei înfierbântat de senzualitate. Briza îi aduse mirosul, un mosc dulce, care îi amintea de fructele de mango lăsate să se coacă la soare.

— Mă numesc Esteban Caax, zise el, conştient cu durere de propriul miros de transpiraţie.

— Am auzit despre tine. Vânătorul de jaguari. Ai venit să omori jaguarul cartierului?

— Da, răspunse el şi, recunoscând, se simţi ruşinat.

Fata luă un pumn de nisip şi îl privi cum i se prelinge printre degete.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Dacă ne împrietenim, îţi voi spune, răspunse ea. De ce trebuie să omori jaguarul?

Îi povesti despre televizor şi apoi, spre surprinderea lui, se pomeni descriindu-i problemele pe care le avea cu Encarnación, explicând cum intenţiona să se adapteze la obiceiurile ei. Acestea nu erau subiecte pe care se cuvenea să le discuţi cu un străin, însă era ispitit spre intimitate; avea impresia că simte o afinitate între ei şi asta îl îndemnă să-şi descrie căsătoria ca fiind mai jalnică decât era, căci, deşi nu o înşelase niciodată pe Encarnación, ar fi primit bucuros ocazia de a o face acum.

— Acesta este un jaguar negru, spuse ea. Ştii, desigur, că nu sunt animale obişnuite, că au rosturi pe care nu trebuie să le tulburăm.

Esteban fu uluit să audă cuvintele tatălui său din gura ei, dar luă asta drept o coincidenţă şi răspunse:

— Poate, dar nu sunt rosturile mele.

— Ba da, sunt. Dar pur şi simplu ai ales să le ignori.

Mai adună un pumn de nisip.

— Cum vei reuşi? Nu ai nici o armă. Doar o macetă.

— Mai am şi asta, răspunse el şi scoase din sac un pacheţel cu ierburi, pe care i-l întinse.

Ea îl deschise şi îi mirosi conţinutul.

— Ierburi? Aha! Ai de gând să droghezi jaguarul.

— Nu jaguarul. Pe mine.

Luă pacheţelul înapoi.

— Ierburile încetinesc inima şi dau trupului un aspect de moarte. Induc o transă, dar o transă care poate fi părăsită într-o clipită. După ce le mestec, mă voi culca într-un loc prin care jaguarul trebuie să treacă în timpul vânătorii din fiecare noapte. Va crede că sunt mort, dar nu va mânca dacă nu e sigur că spiritele au părăsit trupul şi, ca să-şi dea seama, se va aşeza pe cadavru, să simtă când se ridică spiritul. De îndată ce va începe să se instaleze, voi ieşi din transă şi îl voi înjunghia între coaste. Dacă mâna îmi va fi sigură, va muri pe loc.

— Şi dacă mâna nu-ţi va fi sigură?

— Am omorât aproape cincizeci de jaguari. Nu mă mai tem de nesiguranţa mâinilor. Metoda s-a transmis în familia mea de la Bătrânii Patuca şi nu a dat greş niciodată, după câte ştiu eu...

— Dar un jaguar negru...

— Negru sau pătat, nu are nici o importanţă. Jaguarii sunt animale care se bazează pe instinct şi toate sunt la fel când vine vorba de hrană.

— Ei bine, nu-ţi pot ura succes, dar nici nu-ţi doresc răul.

Se ridică în picioare, scuturându-şi nisipul de pe rochie.

Vru s-o roage să rămână, dar mândria îl împiedică, iar ea râse ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Poate că vom mai vorbi, Esteban. Ar fi păcat dacă nu ar fi aşa, căci avem mai multe de vorbit decât ceea ce am discutat astăzi.

Se îndepărtă iute în josul plajei, devenind o siluetă neagră, minusculă, vălurită de aburul căldurii.

În seara aceea, având nevoie de un loc unde să stea la pândă, Esteban forţă uşa uneia dintre casele cu vedere la plajă şi pătrunse pe verandă. Nişte cameleoni o zbughiră în colţuri şi o iguană alunecă de pe un scaun de grădină învelit în pânză de păianjen şi dispăru printr-o gaură din podea. Interiorul casei era întunecos şi neprimitor, cu excepţia băii, al cărei acoperiş lipsea, înlocuit de o ţesătură de vrejuri, care făceau din lumina asfinţitului o infuzie gri-verzuie. Vasul crăpat de toaletă era plin de apă de ploaie şi insecte moarte. Încurcat, Esteban se întoarse pe verandă, curăţă scaunul de grădină şi se aşeză.

La orizont, marea şi cerul se îngemănau într-un abur argintiu şi cenuşiu. Vântul se oprise şi palmierii erau neclintiţi ca nişte statui. Un şir de pelicani zburând jos, deasupra valurilor, scriau parcă o frază din negre silabe criptice. Dar frumuseţea ciudată a priveliştii nu-l impresiona în nici un fel. Esteban nu putea să-şi ia gândul de la femeie. Amintirea şoldurilor ei, legănându-se, când se îndepărtase, pe sub pânza rochiei, se repeta iar şi iar în mintea lui şi, ori de câte ori încerca să-şi îndrepte atenţia către problemele imediate, amintirea devenea şi mai irezistibilă. Şi-o imagina goală, cu jocul muşchilor unduindu-i coapsele şi asta îl înfierbântă într-atât, încât începu să se plimbe de colo-colo, fără să ţină seama de faptul că scândurile scârţâitoare îi semnalau prezenţa. Nu putea înţelege efectul pe care îl avea asupra lui. Poate, gândi el, era faptul că luase apărarea jaguarului, faptul că-i reamintise tot ce lăsa în urmă... iar apoi înţelegerea se aşeză asupra lui ca un giulgiu de gheaţă.

Era un lucru cunoscut printre patuca faptul că un bărbat pe cale să sufere o moarte solitară şi neaşteptată era vizitat de un mesager al morţii care - ca reprezentant al familiei şi al prietenilor - îl pregătea pentru a face faţă evenimentului; iar Esteban era acum foarte sigur că femeia fusese un asemenea mesager, că farmecul ei fusese special conceput

pentru a-i atrage sufletul către soarta-i iminentă. Se lăsă pe spate în scaun, năucit de revelaţie. Faptul că ştiuse cuvintele tatălui său, parfumul straniu al conversaţiei sale, sugestia că între ei era ceva mai mult: totul era în perfectă concordanţă cu înţelepciunea tradiţională. Luna răsări în al treilea pătrar, argintând nisipurile ţinutului, iar el încă stătea acolo, ţintuit locului de propria-i spaimă de moarte.

Privea jaguarul de mai multe secunde, când îi înregistră prezenţa. La început, fu ca şi cum o fărâmă din cerul nopţii căzuse pe pământ şi era suflată de briza schimbătoare, dar curând văzu că era jaguarul, care înainta tiptil, de parcă ar fi pândit o pradă. Apoi sări sus, în aer, răsucindu-se şi învârtindu-se şi începu să alerge de-a lungul şi de-a latul plajei: o panglică de apă neagră curgând peste nisipurile de argint. Nu mai văzuse niciodată un jaguar la joacă şi numai asta era prilej de uimire, dar, mai presus de orice, se minună de faptul că aici prinseseră viaţă visele sale din copilărie. Era de parcă ar fi aruncat o privire afară, către o pajişte argintie a lunii, urmărind una dintre creaturile sale magice. Priveliştea îi şterse teama şi, ca un copil, îşi lipi nasul de perdea, încercând să nu clipească, neliniştit că ar putea pierde un singur moment.

În cele din urmă, jaguarul lăsă joaca deoparte şi se îndreptă, pândind, către junglă. După poziţia urechilor şi după legănarea deliberată a mersului, Esteban îşi dădu seama că vânează. Se opri sub un palmier, la aproximativ şase metri de casă, îşi înălţă capul şi adulmecă aerul. Lumina lunii se revărsa prin frunziş, aşezând sclipiri străvezii pe labele sale; ochii jaguarului, ochi galbeni-verzui, scânteietori, erau ca nişte orificii într-o suprafaţă sângerie de foc. Frumuseţea animalului îţi tăia respiraţia - întruchiparea unui principiu al perfecţiunii -, iar Esteban, comparând această frumuseţe cu palida urâţenie a celui care-l tocmise, cu principiul urâciunii care dusese la angajarea lui, se îndoi că va reuşi vreodată să-l omoare.

Toată ziua următoare cugetă la această întrebare. Sperase că femeia se va întoarce, fiindcă respinsese ideea că era mesagerul morţii - acea percepţie, gândea el, trebuie să-i fi fost indusă de atmosfera misterioasă a cartierului - şi simţea că, dacă ea avea să susţină din nou cauza jaguarului, se va lăsa convins. Dar ea nu-şi făcu apariţia, iar Esteban, stând pe plajă şi privind cum soarele asfinţitului coboară prin stratul de nori scăldaţi în nuanţe de portocaliu-închis şi mov-pal, aruncând sclipiri sălbatice peste întinderea mării, înţelese din nou că nu avea de ales. Fie că jaguarul era frumos sau nu, fie că femeia fusese un mesager supranatural, trebuia să trateze aceste lucruri ca şi cum n-ar avea nici o importanţă. Scopul vânătorii fusese acela de a se lepăda de misterele de orice fel, iar el îl pierduse din vedere, sub influenţa vechilor vise.

Aşteptă până la răsăritul lunii ca să ia ierburile, apoi se culcă sub palmierul sub care se oprise jaguarul în noaptea precedentă. Şopârlele treceau şuşotind prin iarbă, puricii de nisip îi săltau pe faţă; aproape că nici nu îi simţea, prăbuşindu-se tot mai adânc în moleşeala ierburilor. Frunzişul de deasupra era verde-cenuşiu în lumina lunii, ridicându-se, foşnind; iar stelele ce se zăreau printre marginile zdrenţuite ale frunzelor de palmier tremurau nebuneşte, de parcă vântul le aţâţa flăcările. Se contopi cu peisajul, savurând mirosurile de apă sărată şi frunze moarte duse de vânt peste plajă, hoinărind cu ele; dar când auzi pasul moale al jaguarului, deveni vigilent. Prin ochii mijiţi, văzu jaguarul, la patru metri depărtare, o umbră imensă, ridicându-şi gâtul către el, cercetându-i mirosul. După o clipă, începu să-l înconjoare, fiecare cerc puţin mai mic decât cel de dinainte şi, de fiecare dată când jaguarul îi ieşea din raza vizuală, trebuia să-şi suprime un fior de spaimă. Pe urmă, când trecu aproape, în partea dinspre mare, simţi adierea mirosului său.

Un parfum dulceag, de mosc, care îi aminti de fructele de mango care se coceau la soare.

Spaima îi inunda trupul şi încercă s-o alunge, să-şi spună că mirosul nu avea cum să fie ceea ce credea el. Jaguarul mârâi, un sunet tăios ca o lamă care despică mreaja calmă a vântului şi a valului şi, dându-şi seama că simţise mirosul propriei frici, sări în picioare, fluturându-şi maceta. Într-un vârtej al privirii, văzu jaguarul făcând un salt înapoi, pe urmă urlă la el, flutură din nou maceta şi alergă către casa unde stătuse de veghe. Se strecură pe uşă şi se duse, clătinându-se, în camera din faţă. În urma lui, se auzi o bubuitură şi, întorcându-se, zări o siluetă neagră, imensă, luptându-se să se elibereze din încâlceala, scăldată în lumina lunii, a vrejurilor şi plasei sfâşiate. Ţâşni în baie, se aşeză, sprijinit cu spatele de vasul de toaletă, şi închise uşa, proptind-o cu picioarele.

Sunetul zbaterii jaguarului se domoli şi, pentru o clipă, crezu că cedase. Sudoarea i se prelingea în dâre reci de-o parte şi de alta a trupului, inima îi bătea cu putere. Îşi ţinu respiraţia, ascultând, şi i se păru că toată lumea îşi ţine respiraţia împreună cu el. Sunetele vântului, ale valurilor şi ale insectelor erau un clocot; lumina lunii aşternea o strălucire albă peste vrejurile înlănţuite de deasupra şi un cameleon era îngheţat între fâşiile jupuite de tapet din spatele uşii. Scoase un oftat şi îşi şterse sudoarea de pe ochi. Înghiţi.

Apoi panoul de sus al uşii explodă, zdrobit de o labă neagră. Aşchii de lemn putred îi zburară în faţă şi Esteban ţipă. Maxilarul lucios al jaguarului pătrunse prin deschizătură, răgind. O boltă de colţi sclipitori străjuind un gâtlej roşu de pluş. Pe jumătate paralizat, Esteban îl împunse, fără vlagă, cu maceta. Jaguarul se retrase, vârî laba prin uşă şi îl înhăţă de picior. Mai mult din întâmplare decât în mod intenţionat, reuşi să spintece jaguarul şi laba fu retrasă şi ea. Îl auzi bufnind în camera din faţă, iar apoi, câteva secunde mai târziu, o bubuitură puternică în zidul din spate. Capul jaguarului apăru deasupra peretelui; atârna pe labele din faţă, încercând să se caţere într-un loc

de unde să poată să sară în cameră. Esteban se ridică, clătinându-se, şi lovi sălbatic, retezând vrejurile. Jaguarul căzu, urlând. O vreme, se plimbă de-a lungul zidului, clocotind de furie. În cele din urmă se lăsă tăcerea.

Când lumina soarelui începu să străbată printre vrejuri, Esteban ieşi din casă şi se îndreptă, în josul plajei, către Puerto Morada. Umbla cu capul plecat, trist, gândindu-se la viitorul sumbru care îl aştepta după ce îi va returna banii lui Onofrio, o viaţă sortită încercării de a o mulţumi pe Encarnación, din ce în ce mai arţăgoasă, omorând jaguari mai neînsemnaţi pentru sume mult mai neînsemnate. Era atât de cotropit de descurajare, încât nu observă femeia, până când aceasta îl strigă. Stătea sprijinită de un palmier, la vreo zece metri depărtare, îmbrăcată cu o rochie albă, transparentă, prin care putea să-i vadă proeminenţa întunecată a sfârcurilor. Îşi scoase maceta şi dădu un pas înapoi.

— De ce te temi de mine, Esteban? îi strigă ea, apropiindu-se.

— M-ai păcălit să-ţi dezvălui metoda mea şi ai încercat să mă omori. Nu e un motiv de teamă?

— Nu te cunoşteam şi nu-ţi ştiam metoda, în forma aceea. Ştiam doar că mă vânai. Dar acum vânătoarea s-a sfârşit şi putem fi bărbat şi femeie.

Continuă să ţină maceta cu vârful către ea.

— Ce eşti? întrebă el.

Femeia zâmbi.

— Mă numesc Miranda. Sunt patuca.

— Ei nu au blană neagră şi gheare.

— Sunt dintre Bătrânii Patuca. Avem această putere.

— Nu te apropia!

Ridică maceta, ca şi cum ar fi gata să lovească, iar ea se opri exact la distanţa la care nu o putea atinge.

— Poţi să mă omori, dacă asta vrei, Esteban. Îşi desfăcu braţele şi sânii împinseră mătasea rochiei. Eşti mai puternic decât mine acum. Dar mai întâi ascultă-mă.

Esteban nu coborî maceta, dar teama şi furia îi erau copleşite de o emoţie mai dulce.

— Cu multă vreme în urmă, spuse ea, a existat un mare vindecător, care a prezis că, într-o zi, patuca îşi vor pierde locul în lume, aşa că, ajutat de zei, a deschis o uşă către o altă lume, unde tribul putea înflori. Dar mulţi membri ai tribului se temeau şi nu voiau să-l urmeze. De atunci, uşa a fost lăsată deschisă pentru cei care vor veni mai târziu. Făcu semn către casa distrusă: Barrio Carolina este uşa, iar jaguarul este paznicul. Dar în curând neliniştile acestei lumi vor mătura acest cartier şi uşa se va închide pentru totdeauna. Căci, deşi vânătoarea noastră s-a terminat, nu există sfârşit pentru vânători şi pentru lăcomie. Înaintă încă un pas. Dacă îţi vei asculta bătăile inimii, vei şti că grăiesc adevărul.

O crezu pe jumătate, dar mai credea şi că vorbele ei mascau un adevăr şi mai usturător, cuprins în celălalt, aşa cum maceta intra în teacă.

— Ce este? întrebă ea. Ce te frământă?

— Cred că ai venit să mă pregăteşti pentru moarte, răspunse el, şi că uşa ta duce doar către moarte.

— Atunci de ce nu fugi de mine?

Făcu semn către Puerto Morada.

— Acolo este moartea, Esteban. Ţipetele pescăruşilor înseamnă moarte; când inimile îndrăgostiţilor se opresc în momentele de maximă plăcere înseamnă tot moarte. Această lume nu este mai mult decât un înveliş subţire al vieţii, întins peste o fundaţie de moarte, ca un strat de alge pe o stâncă. Poate că ai dreptate, poate că lumea mea se află dincolo de moarte. Cele două idei nu sunt opuse. Dar, dacă eu sunt moarte pentru tine, Esteban, atunci ceea ce iubeşti tu este moartea.

Esteban îşi întoarse privirea către mare, nedorind ca ea să-i vadă chipul.

— Nu te iubesc.

— Dragostea ne aşteaptă, vorbi ea. Şi, într-o bună zi, vei veni alături de mine în lumea mea.

O privi din nou, gata să nege, dar rămase înmărmurit. Rochia îi căzuse pe nisip şi zâmbea. Supleţea şi puritatea jaguarului se reflectau în fiecare linie a trupului său, părul ei intim era de un negru atât de absolut, încât părea un gol în carne. Se apropie, împingând maceta deoparte. Sfârcurile ei îi atinseră pieptul, calde prin pânza aspră a cămăşii lui; mâinile ei îi cuprinseră faţa, şi era înecat în parfumul ei fierbinte, copleşit de teamă şi dorinţă deopotrivă.

— Noi doi suntem un singur suflet. Un sânge şi-un adevăr. Nu poţi să mă respingi.

Zilele trecură, deşi Esteban nu ştia sigur câte. Noaptea şi ziua erau momente neimportante ale relaţiei sale cu Miranda, care nu făceau decât să le coloreze clipele de iubire cu o stare spectrală sau însorită şi, de fiecare dată când făceau dragoste, era ca şi cum o mie de culori noi se adăugau simţurilor sale. Nu mai fusese niciodată atât de mulţumit. Uneori, uitându-se lung la faţadele bântuite ale cartierului, avea impresia că ar putea ascunde foarte bine aleile umbroase care duceau către o altă lume; cu toate acestea, ori de câte ori Miranda încerca să-l convingă să plece cu ea, refuza. Nu-şi putea depăşi frica şi nu ar fi recunoscut niciodată - nici măcar faţă de sine - că o iubea. Încercă să-şi îndrepte gândurile către Encarnación, sperând că îi va submina fixaţia pentru Miranda şi îl va elibera, pentru a se întoarce la Puerto Morada, dar descoperi că nu putea să şi-o imagineze pe soţia sa altfel decât ca pe o pasăre neagră, cocoşată în faţa unei nestemate gri. Cu toate acestea, Miranda părea uneori la fel de ireală. O dată, stând pe ţărmul lui Río Dulce şi privind oglindirea lunii - aproape plină - plutind pe apă, ea îi arătă luna şi spuse:

— Lumea mea este atât de aproape, Esteban. Atât de tangibilă. Ai putea crede că luna de deasupra este reală şi că aceasta este doar o reflecţie, dar lucrul cel mai real, cel

care ilustrează cel mai bine realul, este suprafaţa care permite iluzia reflecţiei. Te temi să treci dincolo de această suprafaţă, şi, totuşi, este atât de inconsistentă încât de-abia ai observa când ai trecut.

— Vorbeşti ca bătrânul preot care m-a învăţat teologie. Lumea lui - Raiul lui - era tot filozofie. Aşa este lumea ta? Ideea unui loc? Sau există acolo păsări, jungle şi râuri?

Chipul îi era parţial întunecat, pe jumătate luminat de razele lunii, pe jumătate umbrit, iar glasul nu dezvăluia nimic din starea ei de spirit.

— Nu mai mult decât sunt aici.

— Ce înseamnă asta? întrebă el nervos. De ce nu-mi dai un răspuns clar?

— Dacă ar fi să descriu lumea mea, m-ai considera pur şi simplu o mincinoasă isteaţă.

Îşi aşeză capul pe umărul lui.

— Mai devreme sau mai târziu vei înţelege. Nu ne-am găsit unul pe altul doar ca să suferim durerea de a ne despărţi.

În clipa aceea, frumuseţea ei - şi cuvintele la fel - păru un fel de paravan, ascunzând frumuseţea întunecată şi înfricoşătoare de dedesubt; dar ştia că ea avea dreptate, că nu putea să aducă nici un argument convingător împotriva spaimei sale.

Într-o după-amiază, o după-amiază atât de strălucitoare încât era imposibil să priveşti marea fără să mijeşti ochii, înotară până la o fâşie de nisip care se înfăţişa ca o insulă subţire, curbată, de alb pe fondul apei verzi. Esteban se zbătea şi împroşca apa, dar Miranda înota de parcă ar fi fost în elementul ei; ţâşnea pe sub el, gâdilându-l, trăgându-l de picioare, alunecând înainte ca el s-o poată prinde. Se plimbară pe nisip, întorcând stele de mare cu vârful piciorului, adunând melci ca să-i fiarbă pentru cină, şi apoi Esteban zări o pată neagră, întinsă pe sute de metri, care se mişca sub apă, dincolo de fâşia de nisip, un banc mare de scrumbii regale.

— Păcat că nu avem o barcă, zise el. Scrumbiile ar fi mai gustoase decât melcii.

— Nu avem nevoie de nici o barcă, răspunse ea. Am să-ţi arăt o modalitate veche de a prinde peşti.

Trasă un desen complicat pe nisip şi, când termină, îl conduse în valuri şi îl puse să stea cu faţa la ea, la câţiva metri distanţă.

— Uită-te în jos, la apa dintre noi, spuse Miranda. Nu îţi ridica privirea şi rămâi perfect nemişcat, până când îţi spun eu.

Începu să cânte, într-un ritm tremurat, care lui Esteban îi aminti de brizele aspre ale anotimpului. Majoritatea cuvintelor îi erau necunoscute, dar pe unele le recunoştea ca fiind în limba patuca. După un minut, fu cuprins de un val de ameţeală, de parcă picioarele i-ar fi devenit lungi şi fusiforme şi acum privea în jos de la mare înălţime, respirând aerul rarefiat. Apoi o minusculă pată neagră se ivi sub întinderea de apă dintre el şi Miranda. Îşi aminti poveştile bunicului său despre Bătrânii Patuca, despre cum - ajutaţi de zei - fuseseră capabili să micşoreze lumea, să aducă duşmanii mai aproape şi să străbată distanţe uriaşe în câteva clipe. Dar zeii muriseră, puterile lor dispăruseră din lume. Vru să arunce o privire înapoi spre ţărm, să vadă dacă el şi Miranda deveniseră nişte uriaşi arămii, mai înalţi decât palmierii.

— Acum, spuse ea, curmându-şi cântecul, trebuie să-ţi vâri mâna în apă, în partea dinspre mare a bancului şi să-ţi mişti încet degetele. Foarte încet! Dar ai grijă să nu tulburi suprafaţa apei.

Însă când Esteban făcu aşa cum i-a spus, alunecă şi împroşcă apa. Miranda ţipă. Ridicându-şi privirea, văzu un perete de apă de culoarea jadului coborând înspre ei, iar faţa îi fu acoperită din abundenţă de trupurile negre ale scrumbiilor. Înainte de a se putea mişca, valul se întinse către fâşia de nisip, aruncându-l dedesubt, târându-l pe fundul apei şi, în cele din urmă, azvârlindu-l pe ţărm. Plaja

era împânzită de scrumbii care se zbăteau; Miranda zăcea la malul apei, râzând. Esteban râse şi el, dar numai pentru a-şi acoperi teama reaprinsă faţă de această femeie ce se hrănea cu forţele zeilor morţi. Nu era dornic să-i asculte explicaţia; era sigur că îi va spune că zeii trăiau în lumea ei, iar asta n-ar fi făcut decât să-l zăpăcească şi mai mult.

Mai târziu, pe când Esteban curăţa peştii, în timp ce Miranda era plecată să culeagă banane cu care să-i gătească - din cele mici, care creşteau de-a lungul râului -, un Land Rover se apropie săltând pe plajă, dinspre Puerto Morada, cu focul portocaliu al soarelui la asfinţit dansându-i pe parbriz. Trase lângă el şi Onofrio ieşi din maşină, din partea pasagerului. O roşeaţă aprinsă îi păta obrajii, iar bărbatul îşi tampona cu batista fruntea asudată. Raimundo coborî de pe locul şoferului şi se sprijini de uşă, privindu-l cu ură pe Esteban.

— Nouă zile şi nici o vorbă, zise Onofrio ţâfnos. Te credeam mort. Cum merge vânătoarea?

Esteban puse jos peştele pe care îl curăţa de solzi şi se ridică în picioare.

— Am ratat, zise el. Îţi voi înapoia banii.

Raimundo chicoti - un sunet trist, zgomotos - iar Onofrio mormăi amuzat:

— Imposibil. Encarnación a cheltuit banii pe o casă în Barrio Clarin. Trebuie să ucizi jaguarul.

— Nu pot. Te voi despăgubi cumva.

— Indianul şi-a pierdut curajul, tată.

Raimundo scuipă.

— Lasă-mă pe mine să vânez jaguarul, cu prietenii mei.

Ideea de a-l vedea pe Raimundo împreună prietenii lui puturoşi târându-se prin junglă era atât de ridicolă, încât Esteban nu-şi putu stăpâni râsul.

— Ai grijă, indianule!

Raimundo lovi cu palma capota maşinii.

— Tu ar trebui să ai grijă. E foarte posibil ca jaguarul să te vâneze pe tine.

Esteban ridică maceta.

— Şi oricine va vâna acest jaguar îmi va da şi mie socoteală.

Raimundo se întinse după ceva de pe scaunul şoferului şi ocoli maşina, până în faţa capotei. În mână avea o armă automată argintie.

— Aştept răspunsul tău, spuse el.

— Lasă aia deoparte.

Tonul lui Onofrio era acela al unui bărbat adresându-se unui copil a cărui ameninţare nu era demnă de luat în seamă, însă intenţia care se citea pe chipul lui Raimundo nu era copilărească. Un spasm tulbură curba dolofană a obrazului său; ligamentul gâtului îi era întins, iar buzele îi erau trase înapoi, într-un rânjet mohorât. Era - gândi Esteban, în mod straniu fascinat de această transformare - ca şi cum ar fi privit un demon dizolvându-şi falsul trup: cu adevăratele trăsături sfrijite ivindu-se din iluzia moliciunii.

— Acest nemernic m-a insultat în faţa Juliei!

Mâna cu care ţinea arma tremura.

— Conflictele tale personale pot aştepta, făcu Onofrio. Aceasta e o problemă de afaceri.

Întinse mâna:

— Dă-mi arma.

— Dacă nu va ucide jaguarul, la ce ne foloseşte? întrebă Raimundo.

— Poate că-l putem convinge să se răzgândească.

Onofrio îi zâmbi larg lui Esteban.

— Ce zici? Să-l las pe fiul meu să-şi răscumpere onoarea sau vei duce la îndeplinire contractul nostru?

— Tată, se plânse Raimundo; ochii îi licăriră într-o parte. El...

Esteban fugi către junglă. Arma bubui, o gheară albă, încinsă, îl lovi într-o parte, aruncându-l. Pentru o clipă, nu ştiu unde se află, dar pe urmă, una câte una, impresiile începură să se decanteze. Era culcat pe partea rănită şi tremura îngrozitor. Avea gura şi pleoapele acoperite de

nisip. Stătea ghemuit în jurul macetei, pe care încă o ţinea strâns în mână. Glasuri deasupra lui, purici de nisip sărindu-i pe faţă. Rezistă pornirii de a-i şterge cu mâna şi rămase nemişcat. Pulsaţia din rană şi ura sa aveau în spatele lor aceeaşi forţă roşie.

— ... du-l la râu, se auzea Raimundo, cu glasul tremurând de nelinişte. Toată lumea va crede că l-a omorât jaguarul.

— Nătărăule, răspunse Onofrio. Poate că ar fi omorât jaguarul şi tu ai fi putut avea o răzbunare mai dulce. Soţia lui...

— A fost destul de dulce.

O umbră căzu deasupra lui şi Esteban îşi ţinu respiraţia. Nu avea nevoie de ierburi ca să înşele acest palid, moale jaguar, care se apleca peste el, întorcându-l pe spate.

— Fii atent, strigă Onofrio.

Esteban se lăsă întors şi lovi cu maceta. Dispreţul lui faţă de Onofrio şi Encarnación, precum şi ura faţă de Raimundo erau toate cuprinse în acea lovitură, iar lama se înfipse adânc în şold, zgâriind osul. Tânărul zbieră şi ar fi căzut, dar arma îl ţinu ridicat; mâinile îi fluturară în jurul macetei, de parcă ar fi vrut s-o aranjeze într-o poziţie mai confortabilă, iar ochii îi erau mari de uimire. Un tremur făcu mânerul macetei să vibreze - păru senzual, spasmul unei pasiuni consumate -, şi Raimundo se prăbuşi în genunchi. Sângele îi ţâşni din gură, adăugând linii tragice în colţurile gurii sale. Se înclină în faţă, fără să cadă lat, ci rămânând în genunchi, cu faţa apăsată în nisip. Poziţia era aceea a unui arab în timpul rugăciunii.

Esteban smulse maceta, temându-se de un atac din partea lui Onofrio, dar vânzătorul de aparate se zorea să urce în Land Rover. Motorul se tură, roţile se învârtiră şi maşina se îndepărtă legănându-se, întorcându-se la malul apei şi îndreptându-se către Puerto Morada. O lumină portocalie sclipi de pe oglinda retrovizoare, ca şi cum spiritul care o ademenise în acel loc o hărţuia acum înapoi.

Clătinându-se, Esteban se ridică în picioare. Îşi dezlipi cămaşa de pe rana făcută de glonţ. Era mult sânge, dar era doar o cută. Evită să se uite la Raimundo şi se duse la apă, unde rămase privind valurile; gândurile i se rostogoliră împreună cu ele, mai puţine gânduri decât valuri copleşitoare de emoţie.

Se însera când Miranda se întoarse, cu braţele pline de banane şi smochine sălbatice. Nu auzise împuşcătura. Îi spuse ce s-a întâmplat, în timp ce ea îi acoperea rănile cu o cataplasmă de ierburi şi frunze de banane.

— Se va vindeca, zise ea despre rană. Dar asta, făcu semn către Raimundo, asta nu se va vindeca. Trebuie să vii cu mine, Esteban. Soldaţii te vor ucide.

— Nu. Vor veni, dar sunt patuca şi ei... cu excepţia căpitanului, care e un beţivan, o epavă de om. Mă îndoiesc că va fi măcar înştiinţat. Vor asculta povestea mea şi vom ajunge la o înţelegere. Indiferent ce minciuni spune Onofrio, cuvântul lui nu va sta împotriva cuvântului lor.

— Şi apoi?

— S-ar putea să trebuiască să merg la închisoare pentru o vreme, sau poate va trebui să părăsesc provincia. Dar nu voi fi ucis.

Miranda rămase un minut fără să vorbească, cu albul ochilor strălucind în semiîntuneric. În cele din urmă, se ridică şi porni de-a lungul plajei.

— Unde te duci? strigă el.

Femeia se întoarse.

— Spui cu atâta nepăsare că mă vei pierde... începu ea.

— Nu e nepăsare!

— Nu!

Râse cu amărăciune.

— Presupun că nu. Te temi atât de mult de viaţă încât o numeşti moarte şi preferi închisoarea sau exilul în loc să o trăieşti. Nu e nici pe departe nepăsare!

Îl privi lung, cu expresia feţei de nedescifrat, la distanţa aceea.

— Nu te voi pierde, Esteban.

Se îndepărtă din nou şi, de data aceasta, când o strigă, nu se întoarse.

Semiîntunericul deveni mai intens, trecând în asfinţit, o umbră se aşternu încet peste lume, întunecând-o până la anihilare, iar Esteban simţi că se întunecă împreună cu ea, cu gândurile reduse la ecoul monoton al refluxului. Amurgul stăruia şi lui Esteban îi trecu prin minte că noaptea nu va veni niciodată, că actul de violenţă înfipsese un cui în substanţa vieţii sale şovăitoare, îl ţintuise pentru vecie în acest moment cenuşiu şi pe acest ţărm părăsit. Ca un copil, fusese îngrozit de posibilitatea unei asemenea izolări magice, dar acum perspectiva îi părea o consolare pentru absenţa Mirandei, un memento al magiei ei. În ciuda cuvintelor ei de la despărţire, Esteban nu se gândea că se va mai întoarce - în glasul ei fusese tristeţe şi fermitate -, iar asta trezea în el sentimente de uşurare şi disperare deopotrivă, sentimente care îl făceau să se plimbe de colo-colo la hotarul de valuri al ţărmului.

Luna plină răsări, nisipurile se aprinseră argintii şi, curând după aceea, patru soldaţi sosiră într-un jeep, de la Puerto Morada. Erau ca nişte pitici cu pielea arămie, şi uniformele lor aveau albastrul întunecat al cerului noaptea, fără nici un fel de dispozitive sau decoraţii. Deşi nu erau prieteni apropiaţi, Esteban îi ştia pe fiecare după nume: Sebastian, Amador, Carlito şi Ramón. În lumina farurilor, trupul neînsufleţit al lui Raimundo - înfiorător de palid, cu sângele de pe faţă uscat în volute complicate - părea o creatură exotică azvârlită pe ţărm de apele mării, iar felul în care soldaţii îl cercetară aducea mai mult a curiozitate decât a căutare de dovezi. Amador dezgropă arma lui Raimundo, o îndreptă către junglă privind de-a lungul ei şi îl întrebă pe Ramón cât credea că face.

— Poate că Onofrio îţi va da un preţ bun, zise Ramón, şi ceilalţi râseră.

Aprinseră un foc de vreascuri şi coji de nuci de cocos şi se aşezară în jurul lui, iar Esteban le spuse povestea sa; nu pomeni nici de Miranda, nici de relaţia ei cu jaguarul, fiindcă aceşti oameni - înstrăinaţi de tribul lor de serviciul lor oficial - deveniseră conservatori în gândire, şi Esteban nu voia să fie considerat iraţional. Îl ascultară fără comentarii. Lumina focului le şlefui pielea într-un auriu-roşcat, sclipind pe ţevile ghintuite ale puştilor.

— Onofrio îşi va muta acuzaţiile în capitală, dacă nu facem nimic, zise Amador, după ce Esteban termină de povestit.

— Ar putea, în orice caz, confirmă Carlito. Şi atunci Esteban va avea de suferit.

— Şi, adăugă Sebastian, dacă un agent este trimis la Puerto Morada şi vede cum stau lucrurile cu căpitanul Portales, îl vor înlocui, cu siguranţă, şi vom avea şi noi de suferit.

Priviră lung flăcările, cugetând la această problemă, iar Esteban profită de ocazie să-l întrebe pe Amador, care locuia lângă el, pe munte, dacă a văzut-o pe Encarnación.

— Va fi uimită să afle că eşti în viaţă. Am văzut-o ieri la croitor. Admira în oglindă cum îi vine o nouă rochie neagră.

Negrul rochiei lui Encarnación se înfăşurase parcă în jurul gândurilor lui Esteban. Îşi plecă creştetul şi trasă linii în nisip cu vârful macetei.

— Am găsit, zise Ramón. Un boicot!

Ceilalţi aveau un aer nedumerit.

— Dacă noi nu cumpărăm de la Onofrio, cine să cumpere? explică Ramón. Îşi va pierde afacerea. Ameninţat aşa, nu va îndrăzni să implice guvernul. Îl va lăsa pe Esteban să susţină că a fost autoapărare.

Rămaseră tăcuţi din nou. Pentru Esteban conta foarte puţin ce se hotăra. Începea să înţeleagă că, fără Miranda, viitorul nu-i rezerva decât alegeri neinteresante; îşi îndreptă privirea către cer, observă că stelele şi focul pâlpâiau în acelaşi ritm şi îşi închipui cum fiecare dintre ele era

înconjurată de un grup de bărbaţi cu înfăţişare de pitic şi pielea arămie, chibzuind la soarta sa.

— Aha, vorbi Carlito. Ştiu ce e de făcut. Vom ocupa Barrio Carolina - cu toţii - şi vom ucide jaguarul. Lăcomia lui Onofrio nu poate să reziste tentaţiei.

— Asta să nu faceţi, interveni Esteban.

— Dar de ce? întrebă Amador. Poate că nu vom reuşi să omoram jaguarul, dar, cu atâţia oamenii, îl vom alunga cu siguranţă.

Înainte ca Esteban să poată răspunde, jaguarul răcni. Păşea încet pe plajă, către foc, ca o flacără neagră, mişcându-se pe nisipul strălucitor. Urechile îi erau lăsate pe spate şi în ochi îi licăreau picurii argintii ai razelor de lună. Amador îşi înşfăcă puşca, puse un genunchi la pământ şi trase. Glonţul împroşcă nisipul la patru metri în stânga jaguarului.

— Stai, strigă Esteban, împingându-l la pământ.

Dar ceilalţi începuseră să tragă şi jaguarul fu lovit. Săltă sus, la fel ca în prima noapte când se jucase, dar de data aceasta ateriză pe o parte, mârâind, lăsându-se de umeri; reveni pe picioare şi se îndreptă şchiopătând către junglă, menajându-şi laba dreaptă din faţă. Stârniţi de succes, soldaţii alergară câţiva paşi după el şi se opriră să tragă din nou. Carlito se lăsă pe un genunchi, ochind cu atenţie.

— Nu! strigă Esteban şi, în timp ce îşi azvârli maceta către Carlito, disperat s-o apere pe Miranda, recunoscu capcana întinsă şi consecinţele cu care se va confrunta.

Lama spintecă coapsa lui Carlito, doborându-l pe o parte. Acesta urlă, iar Amador, văzând ce s-a întâmplat, trase sălbatic spre Esteban şi îi chemă pe ceilalţi. Vânătorul alergă către junglă, îndreptându-se spre cărarea jaguarului. O rafală de împuşcături răsună în spatele lui, gloanţele îi şuierau pe lângă urechi. De fiecare dată când tălpile îi alunecau pe nisipul moale, faţadele scăldate în lumina lunii se înclinau parcă într-o parte, ca şi cum ar fi încercat să-i

blocheze trecerea. Şi apoi, când ajunse la liziera junglei, fu lovit.

Glonţul îl azvârli parcă în faţă, sporindu-i viteza, dar cumva reuşi să se ţină pe picioare. Se prăbuşi pe potecă, legănându-şi braţele, cu răsuflarea şuierându-i în gâtlej. Frunze de palmier îi loviră faţa, vrejuri i se încâlciră printre picioare. Nu simţi nici un fel de durere, doar o ameţeală ciudată, care îi pulsa jos, în şale; vizualiză rana deschizându-se şi închizându-se ca gura unei anemone. Soldaţii îi strigau numele. Veneau în urma lui, dar cu prudenţă, de teama jaguarului, şi Esteban se gândi că ar putea să traverseze râul înainte ca ei să-l ajungă din urmă. Dar când ajunse la râu, găsi jaguarul aşteptându-l.

Era ghemuit pe movila acoperită de smocuri, cu gâtul ridicat peste apă, iar dedesubt, la nici doi metri de ţărm, plutea oglindirea lunii pline, imensă şi argintie, un cerc nepătat de lumină. Sângele sclipea stacojiu pe umărul jaguarului, ca un trandafir proaspăt ţintuit locului, şi îl făcea să arate şi mai mult ca o întrupare a principiului: forma pe care un zeu ar putea s-o aleagă, pe care vreo constantă universală ar putea să şi-o însuşească. Îl privi calm pe Esteban, mârâi gros din gât şi sări în râu, spintecând şi spulberând imaginea reflectată a lunii, făcându-se nevăzut sub luciul apei. Undele se risipiră, imaginea lunii se formă din nou. Şi acolo, proiectată pe fundalul ei, Esteban văzu silueta unei femei înotând, devenind din ce în ce mai măruntă, cu fiecare bătaie a braţelor, până ce părea nu mai mult decât o literă incizată pe o farfurie de argint. Nu doar pe Miranda o vedea, ci întreg misterul şi toată frumuseţea ce se retrăgea din el şi îşi dădu seama cât de orb fusese să nu perceapă adevărul ascuns în interiorul adevărului morţii care fusese ascuns în interiorul adevărului ei despre o altă lume. Acum îi era limpede. Îi murmura din rană, fiecare silabă o bătaie a inimii. Era scris de undele ce piereau, se legăna în frunzele de bananier, suspina cu vântul. Era pretutindeni şi ştiuse asta dintotdeauna. Dacă negi

misterul, chiar şi sub masca morţii, atunci vei nega viaţa şi vei rătăci ca o umbră prin zilele vieţii tale, fără să cunoşti vreodată tainele extremelor. Durerile adânci, bucuriile absolute.

Trase în piept aerul încărcat al junglei şi cu el respiră o parte dintr-o lume care nu mai era a lui, o parte din fata Encarnación, din prieteni, copii şi nopţile la ţară... toată dulceaţa lui pierdută. Pieptul i se strânse, gata parcă să izbucnească în lacrimi, dar senzaţia se potoli repede şi înţelese că dulceaţa trecutului fusese subsumată de un parfum de mango, că nouă zile magice - un număr magic de zile, numărul necesar pentru odihna sufletului - se aflau între el şi lacrimi. Eliberat de acele asocieri, se simţi de parcă trecea printr-o subtilă rafinare de formă, o cernere, şi îşi aminti că se simţise foarte asemănător în ziua în care ieşise alergând pe uşa Santei María del Onda, lăsând în urmă formele întunecate ale acesteia, păienjenişul de catehisme şi generaţiile de rândunele care nu zburaseră niciodată dincolo de ziduri, aruncându-şi veşmântul de învăţăcel şi traversând piaţa în goană către munte şi către Encarnación. Ea fusese cea care l-a ademenit atunci, întocmai cum mama lui îl ademenise către biserică şi cum Miranda îl ademenea acum, şi Esteban râse văzând cât de uşor aceste femei îl abătuseră de la cursul vieţii sale, cât de asemănător era prin aceasta cu alţi bărbaţi.

Ciudata inflorescenţă nedureroasă din spate îşi trimitea lujerele în braţe, în picioare, şi strigătele soldaţilor deveniseră mai puternice. Miranda era o pată minusculă pe imensitatea de argint. Şovăi o clipă, trăind o reînviere a fricii, apoi chipul Mirandei se materializă în ochiul minţii sale şi toată emoţia pe care şi-o înăbuşise timp de nouă zile se scurse prin el, spălându-i teama. Era o emoţie argintie, fără cusur, şi Esteban se simţea ameţit, uşor, era ca şi cum tunetul şi focul se contopeau într-un singur element şi clocoteau în interiorul lui, şi era copleşit de nevoia de a o exprima, de a o modela într-o formă care să-i reflecte

puterea şi puritatea. Dar nu era nici cântăreţ, nici poet. Îi era deschisă o singură modalitate de expresie. Sperând că nu întârziase prea mult, că uşa Mirandei nu se închisese pentru totdeauna, Esteban sări în râu, despicând imaginea lunii pline şi - cu ochii încă închişi din cauza apei împroşcate în cădere -, cu ultimele sale puteri de muritor, înotă din greu în josul apei, după ea.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*The Jaguar Hunter*”;
- Publicată în: *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, May 1985;
- Premii:
  1. 1986 - Locus Poll Award, Best Novelette (Place: 4)
  2. 1986 - Nebula Award, Novelette (Nomination)
  3. 1986 - World Fantasy Award, Best Short Fiction (Nomination)

NOAPTEA LUI BHAIRAB ALB

De fiecare dată când domnul Chatterji mergea cu afaceri la Delhi, de două ori pe an, îl lăsa pe Eliot Blackford să se îngrijească de casa lui din Katmandu şi, înainte de fiecare călătorie, transferul de chei şi de instrucţiuni se făcea la Hotelul Anapurna. Eliot - un bărbat între treizeci şi patruzeci de ani, costeliv, cu trăsături ascuţite, păr blond, rar şi o expresie mereu pătimaşă - îl cunoştea pe domnul Chatterji ca pe un spirit rafinat şi bănuia că acest rafinament dictase alegerea locului de întâlnire. Anapurna era echivalentul nepalez al Hotelului Hilton, cu barul mobilat în vinil şi plastic, cu sticlele aranjate ca la cor, în faţa oglinzii. Luminile erau difuze, şerveţelele cu monogramă. Domnul Chatterji, dolofan şi prosper, într-un costum de afaceri, considera, probabil, o combatere elegantă a celebrului distih al lui Kipling (*Estul este Est* etc.) faptul că aici se simţea acasă, în timp ce Eliot, purtând o haină scămoşată şi sandale, nu; el ar susţine că ei doi nu doar s-au întâlnit, ci că au schimbat efectiv locurile. Propria măsură a rafinamentului fu cea care îl împiedică pe Eliot să sublinieze ceea ce domnul Chatterji nu putea percepe: că Anapurna era o versiune denaturată a Visului American. Podeaua era acoperită cu o mochetă pentru trafic intens, meniul abunda în greşeli ridicole de tipar *(Skotcb Miss, Coktail Screwdiver),* iar formaţia care întreţinea atmosfera - doi indieni cu turbane şi smochinguri, cântând la chitare electrice şi instrumente de percuţie - reuşea să transforme *Evergreen* într-o tânguitoare *raga* indiană.

— Va fi o singură livrare importantă.

Domnul Chatterji făcu semn chelnerului şi împinse în faţă păhărelul lui Eliot.

— Ar fi trebuit să ajungă de câteva zile, dar ştii cum sunt lucrătorii ăştia vamali.

Se scutură molatic pentru a-şi exprima dezgustul faţă de birocraţie şi aruncă un ochi către Eliot, aşteptându-i reacţia, iar acesta nu-l dezamăgi.

— Ce este? întrebă el, sigur că era vorba despre o nouă achiziţie pentru colecţia domnului Chatterji.

Îi făcea plăcere să discute cu americanii despre colecţia sa; dovedea că are o viziune de ansamblu asupra culturii lor.

— Ceva adorabil.

Luă sticla de tequila din mâna chelnerului şi - cu o privire îngăduitoare - i-o întinse lui Eliot.

— Ai auzit de *Teroarea din Carversville*?

— Da, desigur.

Eliot dădu pe gât încă un păhărel.

— S-a scris o carte.

— Într-adevăr, zise domnul Chatterji. Un bestseller. Vila Cousineau a fost cândva cea mai celebră casă bântuită din Noua Anglie. A fost demolată acum mai multe luni, iar eu am reuşit să achiziţionez un şemineu care - sorbi din băutură - care era sălaşul puterii. Sunt foarte norocos că l-am obţinut.

Îşi potrivi păhărelul în cercul umed de pe bar şi ridică tonul cu un aer erudit:

— Aimée Cousineau a fost un spirit cât se poate de deosebit, capabil de o varietate de...

Eliot se concentră la tequila sa. Aceste recitaluri reuşeau întotdeauna să-l plictisească, aşa cum îl plictisea - din diverse motive - lucioasa spoială occidentală. Când Eliot sosise la Katmandu, ca membru al Corpului Păcii, domnul Chatterji afişase o imagine cu mult mai puţin pompoasă: un puşti sfrijit, îmbrăcat în blugi primiţi de la un turist. Fusese unul dintre paraziţii - majoritatea tineri tibetani - care frecventau ceainăriile soioase de pe Freak Street, privindu-i pe hipioţii americani hlizindu-se în faţa iaurturilor lor cu canabis, râvnind la hainele lor, la femeile lor, la întreaga lor cultură. Hipioţii îi respectau pe tibetani: erau un popor de legendă, simboluri ale ocultismului în vogă la vremea aceea, şi faptul că acestora le plăceau filmele cu James Bond, maşinile de mare viteză şi Jimi Hendrix sporise

respectul de sine al hipioţilor. Dar găsiseră că e ridicol faptul că lui Rajneesh Chatterji - un alt indian occidentalizat - îi plăceau aceste lucruri şi îl trataseră cu zgârcită condescendenţă. Acum, după treisprezece ani, rolurile se inversaseră; Eliot devenise parazitul.

Se stabilise în Katmandu după ce şi-a terminat turul, cu ideea de a practica meditaţia pentru a atinge iluminarea. Dar nu mersese bine. În mintea lui era un obstacol - şi-l imagina ca pe o piatră întunecată, o piatră compusă din legături lumeşti -, pe care nici cele mai îndelungate exerciţii nu îl puteau înfrânge şi căzuse într-un şablon steril. Petrecea zece luni din an locuind într-o cămăruţă din apropierea templului lui Swayambhunath, meditând, tocind pietrele şi apoi, în lunile martie şi septembrie, se muta în casa domnului Chatterji unde se deprava cu alcool, sex şi droguri. Era conştient că domnul Chatterji îl considera o epavă, că postura lui de îngrijitor era de fapt o formă de răzbunare, un mijloc prin care angajatorul lui îşi putea exercita propria marcă de condescendenţă, dar pe Eliot nu-l interesa nici marca, nici atitudinea. Erau ipostaze şi mai nefericite decât aceea de a fi o epavă în Nepal. Era o ţară frumoasă, nu era scumpă, era departe de Minnesota (locul de baştină al lui Eliot). Şi conceptul de eşec personal era aici lipsit de semnificaţie. Mureai, trăiai şi după aceea te năşteai din nou, iar şi iar, până ce, în sfârşit, atingeai succesul suprem al nefiinţei; o consolare grozavă pentru eşec.

— ... totuşi, în ţara ta, spunea domnul Chatterji, răul are un caracter erotic. Sexy! E ca şi cum spiritele ar adopta personalităţi vibrante pentru a se lupta cu formaţiile pop şi starurile de cinema.

Eliot se gândi la un comentariu, dar tequila îşi spuse cuvântul şi, în schimb, vomă. Totul la domnul Chatterji - dinţii, ochii, părul, inelele de aur - parcă sclipea cu o strălucire extraordinară. Părea la fel de efemer ca un balon de săpun, o nălucire hindusă, mică şi grasă.

Domnul Chatterji se plesni cu palma peste frunte:

— Aproape că uitasem. Va mai locui încă un american în casă. O fată. Foarte bine legată! Contură în aer forma unei clepsidre. Te rog, ai grijă să nu aducă nici un fel de vagabonzi.

— Am înţeles, răspunse Eliot. Nici o problemă.

— Cred că voi merge la jocurile de noroc, zise domnul Chatterji, ridicându-se şi rămânând cu privirea pierdută către vestibul. Vii cu mine?

— Nu, cred că mă voi îmbăta. Presupun că te voi vedea în octombrie.

— Eşti beat deja, Eliot.

Domnul Chatterji îl bătu pe umăr.

— N-ai observat?

În zorii zilei următoare, mahmur, cu limba lipindu-i-se de cerul gurii, Eliot se aşeză pentru o ultimă tentativă de a-l vizualiza pe Avalokitesvara Buddha. Toate sunetele de afară - bâzâitul unei motociclete, un ciripit de pasăre, râsul unei fete - păreau că repetă mantra, iar pereţii gri de piatră ai încăperii arătau dintr-odată foarte reali, însă incredibil de fragili, ca de hârtie, un decor pictat pe care îl putea rupe cu mâinile. Începu să simtă şi el aceeaşi fragilitate, de parcă ar fi fost scufundat într-un lichid care îl făcea opac, umplându-l de limpezime. O pală de vânt putea să-l sufle pe geam afară, să-l poarte pe deasupra câmpiilor, trecând printre copaci şi munţi, printre toate fantomele vieţii materiale... dar apoi un şuvoi de panică se ridică din adâncul sufletului său, din piatra aceea întunecată. Începea să ardă mocnit, să emane fumuri otrăvite; devenise o mică scânteie de mânie şi, dacă nu se mişca repede, dacă nu-şi întrerupea meditaţia, avea să se sfărâme.

Se smulse din poziţia lotus şi se întinse, sprijinit într-un cot. Inima îi gonea, pieptul îi sălta şi abia se putea stăpâni să-şi strige frustrarea. Da, asta era o ispită. Să spună pur şi simplu „la naiba” şi să ţipe, să dobândească prin haos ceea

ce nu putea prin claritate, să se golească într-un strigăt. Tremura, cu emoţiile plutind între ura de sine şi autocompătimire. În cele din urmă, se ridică cu greu şi trase pe el o pereche de blugi şi o cămaşă de bumbac. Ştia că era aproape de colaps şi îşi dădu seama că de obicei ajungea în acest punct chiar înainte de a se muta în casa domnului Chatterji. Viaţa lui era un fir uzat, bine întins între acei doi piloni ai depravării. Într-o bună zi avea să plesnească.

— La naiba, zise.

Îşi îndesă restul hainelor într-un sac marinăresc şi porni către oraş.

Trecând prin piaţa Durbar - care nu era tocmai o piaţă, ci un imens complex al unui templu, presărat cu spaţii deschise şi străbătut de cărări pietruite -, Eliot îşi amintea întotdeauna de scurta sa slujbă ca ghid turistic, o carieră întreruptă când agenţia a primit plângeri cu privire la comportamentul lui excentric. („... Strecurându-vă printre grămezile de excremente şi coji de fructe, vă sfătuiesc să nu respiraţi prea adânc suflul divin; altfel, s-ar putea să vă amorţească pentru totdeauna mirosul din Prairie Cove sau Petitpoint Gulch sau oricare ar fi citadela de viaţă elegantă pe care o numiţi acasă...”) îl irita să fie nevoit să ţină prelegeri despre sculpturi şi despre istoria pieţei, în special în faţa unor oameni de rând care nu voiau decât o imagine polaroid cu Edna sau cu unchiul Jimmy stând lângă ciudatul zeu-maimuţă de pe piedestal. Piaţa era un loc unic şi, în opinia lui Eliot, un asemenea turism needucat o înjosea.

Temple tip pagode, de cărămidă roşie şi lemn întunecat, se iveau în toate părţile, cu pinaclele ridicându-se în fulgere de aramă. Aveau o înfăţişare stranie - aproape că te aşteptai ca bolta cerească de deasupra lor să aibă o culoare nepământească şi să fie decorată cu mai multe luni. Streşinile şi paravanele erau sculptate din abundenţă cu imagini reprezentând zei şi demoni, iar în spatele unui imens paravan de sticlă al templului lui Bhairab Alb se afla

masca acelui zeu. Măsura aproape trei metri în înălţime, era de bronz, cu o parură bizară, urechi cu lobi mari şi cu gura plină de colţi albi; sprâncenele îi erau vopsite în roşu, puternic arcuite, însă ochii aveau aspectul nătâng propriu zeilor newari - indiferent cât de plini de urgie erau, aveau ceva esenţial prietenos în înfăţişare şi îi aminteau lui Eliot de bacteriile din desenele animate. O dată pe an - de fapt, peste mai puţin de o săptămână paravanele se deschideau, în gura zeului va fi introdus un fluier şi în gurile puhoaielor de oameni va ţâşni bere de orez; la un moment dat, în fluier va fi strecurat un peşte şi cel care îl va prinde va fi considerat cel mai norocos suflet din valea Katmandu în anul următor. Una dintre tradiţiile lui Eliot era să încerce să prindă peştele, deşi ştia că nu de noroc avea el nevoie.

Dincolo de piaţă, străzile erau înguste şi se întindeau printre clădirile lungi de cărămidă, cu patru sau cinci etaje, fiecare împărţită într-o duzină de locuinţe separate. Fâşia de cer dintre acoperişuri era strălucitoare, de un albastru aprins, o culoare goală, iar în umbră cărămizile păreau purpurii. Oamenii se aplecau pe ferestrele de la etajele superioare, vorbind încoace şi încolo: viaţa dintr-un cartier exotic. Temple mici - îngrădituri de lemn, cu sculpturi de ghips sau de bronz - erau îngrămădite în nişele făcute în ziduri şi la gurile aleilor. Zeii erau pretutindeni în Katmandu şi nu găseai nici un colţişor spre care privirea lor să nu pătrundă.

Când ajunse la reşedinţa domnului Chatterji, care ocupa o clădire lungă cât o jumătate de cvartal, Eliot se îndreptă către prima dintre curţile interioare; o scară ducea dinspre curte sus, la apartamentul domnului Chatterji, şi se gândi să vadă ce îi fusese lăsat de băut. Dar când intră în curte - o falangă de plante luxuriante, aşezate în jurul unui romb de ciment -, văzu o fată şi se opri brusc. Fata şedea pe un şezlong, citind şi era într-adevăr foarte bine proporţionată. Purta pantaloni largi de bumbac, un tricou şi o eşarfă albă, lungă, brăzdată de fire aurii. Eşarfa şi pantalonii erau

uniforma tinerilor călători care stăteau de obicei în enclava emigranţilor din Temal. Se pare că le cumpărau cu toţii imediat după sosire, pentru a se identifica între ei. Strecurându-se mai aproape, privind pe furiş printre frunzele unui ficus, Eliot văzu că fata avea ochi de căprioară, pielea de culoarea mierii şi un păr castaniu, până la umeri, întreţesut cu şuviţe mai deschise. Gura ei largă se relaxase într-o expresie posacă. Simţindu-l, ridică privirea, tresărind; apoi îi făcu semn cu mâna şi lăsă jos cartea.

— Sunt Eliot, spuse el, apropiindu-se.

— Ştiu. Ranjeesh mi-a spus.

Îl privi cu privirea pierdută, nepăsătoare.

— Şi tu?

Se aşeză pe vine lângă ea.

— Michaela.

Îşi trecu degetele peste carte, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să se întoarcă la ea.

— Văd că eşti nouă pe-aici.

— Cum aşa?

Eliot îi spuse despre haine, iar ea ridică din umeri.

— Asta sunt. Probabil le voi purta mereu.

Îşi împreună mâinile peste abdomen, frumos rotunjit, şi Eliot - un cunoscător al abdomenelor femeilor - simţi începutul unei dorinţe.

— Mereu? se miră el. Intenţionezi să stai aici atât de mult?

— Nu ştiu.

Îşi trecu un deget pe cotorul cărţii.

— Ranjeesh m-a cerut de soţie, iar eu am spus „poate”.

Planul de seducţie al lui Eliot se nărui din faşă în faţa acestei declaraţii nimicitoare, şi nu reuşi să-şi ascundă scepticismul.

— Eşti îndrăgostită de Ranjeesh?

— Ce legătură are?

O cută îi brăzdă fruntea. Era indiciul perfect al stării ei de spirit, linia pe care un desenator ar fi ales-o pentru a exprima o furie bosumflată.

— Nimic. Dacă nu are nici o legătură...

Încercă să schiţeze un zâmbet, dar fără rezultat.

— Ei bine, continuă el după o pauză. Cum îţi place Katmandu?

— Nu ies prea mult, răspunse ea sec.

Era evident că nu avea chef de conversaţie, dar Eliot nu era pregătit să renunţe.

— Ar trebui să ieşi. Festivalul Indra Jatra începe acuşi. E destul de sălbatic. Mai ales noaptea lui Bhairab Alb. Sacrificii de bivoli, torţe...

— Nu-mi place îmbulzeala.

A doua lovitură.

Eliot se căzni să se gândească la un subiect incitant, dar îi trecu prin minte că era o cauză pierdută. Era ceva inert la ea, un strat de apatie care amintea de thorazine, de rutina spitalului.

— Ai văzut vreodată un khaa? întrebă el.

— Ce să văd?

— Un khaa. Este un spirit... deşi unii oameni îţi vor spune că este parţial animal, pentru că aici lumile animalelor şi ale spiritelor se suprapun. Dar orice ar fi, toate casele vechi au unul, iar cele care nu au sunt considerate nenorocoase. Aici există unul.

— Cum arată?

— Vag antropomorf. Negru, fără formă. Un fel de umbră vie. Spiritele khaa pot să stea drept, dar se rostogolesc în loc să umble.

Fata râse.

— Nu, nu l-am văzut. Tu?

— Poate. Am avut impresia că l-am văzut de vreo două ori, dar eram destul de afumat.

Fata se îndreptă de spate şi îşi încrucişă picioarele; sânii îi tresăltară şi Eliot se strădui să-şi menţină privirea concentrată asupra feţei ei.

— Ranjeesh zice că eşti puţin ţicnit.

Bunul Ranjeesh! Ar fi trebuit să ştie că ticălosul îl va trage pe sfoară cu noua lui femeie.

— Cred că sunt, răspunse, pregătindu-se să fie expediat. Fac multă meditaţie şi uneori sunt pe muchie de cuţit.

Dar ea păru să fie mai intrigată de această recunoaştere decât de orice altceva îi spusese; un zâmbet se contură din trăsăturile ei migălos alcătuite.

— Mai spune-mi ceva despre khaa.

Eliot se felicită în gând.

— Sunt fiinţe echivoce. Nici bune, nici rele. Se ascund în colţuri întunecoase, deşi, când şi când, sunt văzuţi pe străzi sau pe câmpii, lângă Jyapu. Iar cei mai în vârstă, cei mai puternici, trăiesc în templele din piaţa Durbar. Există o poveste despre cel de aici, care este ilustrativă pentru felul în care operează... dacă eşti interesată.

— Desigur.

Alt zâmbet.

— Înainte ca Ranjeesh să-l cumpere, acest loc era o pensiune şi, într-o seară, o femeie cu guşă triplă a venit să înnopteze aici. Avea cu ea două franzele, pe care le ducea acasă, la familia ei, şi le-a vârât sub pernă înainte de a se culca. Pe la miezul nopţii, khaa s-a rostogolit în camera ei şi a fost izbit de imaginea guşei ce se ridica şi cobora în timp ce femeia respira. S-a gândit că ar putea fi un colier frumos, aşa că a luat-o şi şi-a pus-o la gât. Apoi a zărit franzelele care ieşeau de sub pernă. Arătau bine, aşa că le-a luat şi pe acestea şi le-a înlocuit cu două franzele de aur. Când s-a trezit, femeia a fost încântată. A alergat înapoi în satul ei să povestească familiei şi, pe drum, s-a întâlnit cu o prietenă, o femeie care se ducea la piaţă. Aceasta avea guşă cvadruplă. Prima femeie îi spuse ce s-a întâmplat şi, în seara aceea, cea de-a doua femeie s-a dus la pensiune şi a

făcut întocmai aceleaşi lucruri. Pe la miezul nopţii, khaa s-a rostogolit în camera ei. Se săturase de colierul lui, aşa că i l-a dat femeii. Hotărâse, de asemenea, că pâinea nu avea un gust prea bun, dar mai avea una şi s-a gândit să mai facă o încercare. Aşa că, în schimbul colierului, a luat apetitul femeii pentru pâine. Când s-a trezit, femeia avea guşă septuplă, nici un strop de aur şi n-a mai putut să mănânce pâine tot restul vieţii.

Eliot se aşteptase la o reacţie de uşor amuzament şi sperase că povestea va fi mişcarea de deschidere într-un joc cu final anticipat şi plăcut, dar nu se aşteptase ca ea să se ridice în picioare, să se închidă din nou faţă de el.

— Trebuie să plec, spuse ea şi, făcându-i distrată semn cu mâna, se îndreptă către uşă.

Mergea cu capul plecat, cu mâinile vârâte în buzunare, de parcă ar fi numărat treptele.

— Unde te duci? strigă Eliot în urma ei, luat prin surprindere.

— Nu ştiu. Poate pe Freak Street.

— Vrei să te însoţesc?

Fata se întoarse, în dreptul uşii:

— Nu e vina ta, răspunse ea, dar nu-mi prea face plăcere compania ta.

Doborât!

Fumegând, răsucindu-se, lovindu-se de coasta dealului şi explodând într-o minge de foc.

Eliot nu înţelegea de ce îl duruse atât de tare. Se mai întâmplase şi altă dată şi se va mai întâmpla. În mod obişnuit, s-ar fi îndreptat către Temal, unde ar fi căutat o altă eşarfă lungă şi albă şi o altă pereche de pantaloni de bumbac, una mai puţin bolnăvicios de egocentrică (aşa cum, retrospectiv, o caracteriza pe Michaela), una care să-l ajute să-şi încarce bateriile pentru o altă tură de încercări de a-l vizualiza pe Avalokitesvara Buddha. De fapt, se şi duse la Temal, dar nu făcu altceva decât să stea, să bea şi

să fumeze haşiş într-un restaurant şi să privească tinerii turişti cum se cuplează pentru noapte. O dată luă autobuzul spre Patan şi vizită un prieten, un vechi amic hipiot pe nume Sam Chipley, care conducea o clinică medicală; altă dată se plimbă prin Swayambhunath, destul de aproape ca să vadă cupola albă a stupei şi, deasupra ei, structura poleită cu aur pe care erau pictaţi ochii atotvăzători ai lui Buddha. Păreau saşii şi răuvoitori, ca şi cum n-ar privi cu ochi buni apropierea lui. Dar în cea mai mare parte a timpului, în săptămâna următoare, se plimbă prin casa domnului Chatterji, ducând cu el o sticlă, într-o stare continuă de euforie, atent la Michaela.

Majoritatea camerelor erau nemobilate, dar multe purtau semne de locuire recentă: pipe sparte pentru haşiş, saci de dormit sfâşiaţi, pachete goale de tămâie. Domnul Chatterji lăsa călătorii - cei care-l atrăgeau sexual, bărbaţi şi femei - să folosească încăperile luni în şir, iar o plimbare prin acestea era un adevărat tur istoric al anticulturii americane. Grafittiurile vorbeau despre diverse preocupări precum Vietnam, Sex Pistols, emanciparea femeii şi criza de locuinţe din Marea Britanie şi, de asemenea, transmiteau mesaje personale: „Ken Finkel, ia, te rog, legătura cu mine la Am. Ex. în Bangkok... Cu dragoste, Ruth.” Într-una dintre camere, se afla o pictură murală complicată, înfăţişându-o pe actriţa Farrah Fawcett aşezată în poala unui demon tibetan şi strângându-i falusul ţepos cu degetele. Totul evoca imaginea unei ambianţe în descompunere, alienate. Mediul lui Eliot. La început, turul îl amuză, dar în cele din urmă începu să-l irite şi se apucă să petreacă tot mai mult timp într-un balcon, privind de sus curtea, comună cu casa alăturată, ascultând femeile newari cântând în timp ce dereticau sau citind cărţi din biblioteca domnului Chatterji. Una dintre cărţi era intitulată *Teroarea din Carversville.*

„Înspăimântătoare, îţi dă fiori…”, zicea *New York Times* în interiorul supracopertei, „Teroarea este necontenită...”, comenta Stephen King, „... o oroare captivantă,

tulburătoare, halucinantă”, exclama revista *People.* Cu litere ordonate, Eliot adăugă propriul comentariu: „...rahat...” Volumul - scris pentru a fi citit de literaţii marginali - era o tratare ficţională a unor presupuse evenimente reale legate de experienţa familiei Whitcomb care încercase să renoveze vila Cousineau în anii şaizeci. În urma obişnuitelor succesiuni de apariţii, pete reci şi mirosuri urâte, familia - Papa David, Mama Elaine, băieţii Tim şi Randy, şi adolescenta Ginny - se întâlnise să discute situaţia.

... până şi copiii, gândea David, fuseseră îmbătrâniţi de casă. Strânşi în jurul mesei din sufragerie, arătau ca o adunare de damnaţi - traşi la faţă, cu cearcăne sub ochi, cu feţe mohorâte. Chiar şi cu geamurile deschise şi lumina pătrunzând în cameră, în aer era parcă un giulgiu pe care nici o lumină nu îl putea risipi. Slavă Domnului că fiinţa blestemată dormea în timpul zilei!

— Ei bine, spuse el, cred că e momentul să discutăm.

— Eu vreau să merg acasă.

Din ochii lui Randy ţâşniră lacrimi şi, în replică, Tim începu să plângă şi el.

— Nu e atât de simplu, răspunse David. Asta e casa noastră şi nu ştiu cum ne vom descurca dacă plecăm într-adevăr. Contul de economii e aproape gol.

— Cred că pot să-mi iau o slujbă, vorbi Elaine, plină de entuziasm.

— Nu plec!

Ginny sări în picioare, doborând scaunul.

— De fiecare dată când încep să-mi fac prieteni, trebuie să ne mutăm.

— Dar, Ginny...

Elaine întinse o mână să o potolească.

— Tu ai fost cea care...

— M-am răzgândit!

Se dădu înapoi, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama că sunt cu toţii duşmani de moarte.

— Puteţi să faceţi ce vreţi, dar eu rămân!

Şi fugi din cameră.

— O, Doamne, zise Elaine ostenită. Ce-o fi apucat-o?

Ce o apucase pe Ginny, ce era pe cale să intre în ea, în singura parte interesantă din carte, era spiritul lui Aimée Cousineau. Îngrijorat de comportamentul fiicei sale, David Whitcomb cercetase cauza şi aflase o mulţime de lucruri despre spirit. Aimée Cousineau, născută Vuillemont, era de loc din St Berenice, un sat elveţian de la poalele muntelui, cunoscut ca Eiger (fotografia satului, precum şi o poză a lui Aimée - o femeie de o frumuseţe rece, cu părul negru şi trăsături lapidare - erau incluse în secţiunea centrală a cărţii). Până la vârsta de cincisprezece ani, fusese un copil dulce, obişnuit, însă, în vara anului 1889, în timp ce se plimba pe versanţii muntelui Eiger, s-a rătăcit într-o peşteră.

Familia renunţase la orice speranţă, când, spre încântarea lor, cu trei săptămâni mai târziu, şi-a făcut apariţia pe scările prăvăliei tatălui său. Încântarea lor a fost de scurtă durată. Această Aimée era foarte diferită de cea care intrase în peşteră. Violentă, calculată, destrăbălată.

În următorii doi ani, a reuşit să seducă jumătate din bărbaţii satului, inclusiv preotul comunităţii. Conform mărturiei acestuia, el o povăţuia că păcatul nu este calea spre fericire, când ea a început să se dezbrace.

— Sunt căsătorită cu Fericirea, i-a spus preotului. Mi-am împletit mădularele cu Dumnezeul Extazului şi am sărutat coapsele aspre ale Bucuriei. Pe tot parcursul relaţiei care a decurs de aici, fata făcuse comentarii criptice cu privire la „Zeul de sub munte”, al cărui suflet era acum unit pe vecie cu al ei.

În acest punct, cartea se întorcea la aventurile înfricoşătoare ale familiei Whitcomb şi Eliot, plictisit, dându-

şi seama că se făcuse amiază, şi Michaela făcea probabil plajă, se urcă în apartamentul lui Chatterji, la etajul patru. Azvârli cartea pe un raft şi ieşi pe balcon. Interesul său continuu faţă de Michaela îl nedumerea. Îi trecu prin minte că era posibil să se îndrăgostească şi se gândi că ar fi plăcut. Deşi probabil nu ar fi dus nicăieri, dragostea ar reprezenta un tip pozitiv de energie. Dar se îndoia că aşa stăteau lucrurile. Cel mai probabil, interesul lui avea la bază vreo închipuire stârnită de piatra întunecată din interiorul lui. Simplă atracţie. Privi peste marginea balconului. Era întinsă pe o pătură, cu sutienul lângă ea, în fundul unei fântâni de lumină solară: lumină subţire, pură, ca o miere rafinată acoperind mulajul unei micuţe femei de aur şi apoi îngheţând pe acesta. Căldura ei plutea parcă în aer.

În noapte aceea, Eliot încălcă una dintre regulile domnului Chatterji şi se culcă în dormitorul principal. Acesta avea o lucarnă mare, montată pe un tavan zugrăvit în albastru-închis. Obişnuita etalare de stele nu fusese suficientă pentru domnul Chatterji şi, astfel, ceruse ca luminatorul să fie construit din sticlă faţetată, care multiplica stelele, dând impresia că te aflai în inima unei galaxii, privind printre interstiţiile din miezul ei aprins. Pereţii erau acoperiţi de un fototapet ce reprezenta gheţarul Khumbu şi Chomolungma. Scăldat în soare, fototapetul dobândise iluzia de adâncime şi de tăcere a munţilor îngheţaţi. Stând culcat acolo, Eliot putea auzi sunetele îndepărtate ale festivalului Indra Jatra, strigăte şi cinele, oboaie şi tobe. Era atras către sunete; voia să fugă afară, pe străzi, să facă parte din mulţimile îmbătate, să fie învârtit prin lumina torţelor şi prin delir la picioarele unui idol pătat cu sângele sacrificiului. Dar se simţi legat de casă, de Michaela. Izolat, sub strălucirea luminatorului din dormitorul domnului Chatterji, plutind deasupra Chomolungmei şi ascultând zarva lumii de dedesubt, aproape credea că era *abodhisattva* aşteptând o chemare la acţiune, că veghea lui avea un scop.

Transportul sosi târziu, în după-amiaza celei de-a opta zile. Cinci lăzi enorme, fiecare necesitând forţele conjugate ale lui Eliot şi a trei muncitori newari pentru a le căra sus, în camera de la etajul trei care adăpostea colecţia domnului Chatterji. După ce le dădu bacşiş muncitorilor, Eliot - transpirat, gâfâind - se aşeză, sprijinit de perete, să-şi tragă sufletul. Camera măsura aproximativ opt metri pe cinci, dar părea mai mică din cauza zecilor de obiecte ciudate clădite unul peste altul, pe lângă pereţi. O închizătoare de bronz, o uşă spartă, un scaun cu spătarul drept, ale cărui braţe erau legate cu un şnur de catifea, ca nimeni să nu se aşeze pe el, o chiuvetă decolorată, o oglindă brăzdată de o pată maronie, un abajur spintecat. Erau toate vestigii ale vreunei bântuiri sau posedări, o violenţă grotescă; iar pe ele erau ataşate cartonaşe oferind detalii şi trimiţându-i pe cei interesaţi la materiale din biblioteca domnului Chatterji. Stând printre aceste relicve, lăzile păreau inofensive. Zăvorâte, înalte până la piept, marcate cu ştampile de vamă.

Când îşi reveni, Eliot se plimbă tacticos prin toată camera, amuzat de grija pe care domnul Chatterji o risipise pentru pasiunea lui; lucrul cel mai amuzant era că nimeni altcineva nu era impresionat de ea. Le oferea călătorilor o notă la subsolul jurnalelor lor. Nimic mai mult.

Un val de ameţeală îi străbătu trupul - se ridicase în picioare prea devreme - şi se sprijini de una dintre lăzi. Iisuse, era într-o stare jalnică. Şi apoi, în timp ce clipea pentru a alunga încâlceala de celule ceţoase care-i hoinăreau prin câmpul vizual, lada se mişcă. Doar o mişcare scurtă, ca şi cum ceva dinăuntru tresărise prin somn. Dar palpabilă, reală. Se năpusti către uşă, ferindu-se. Un frison îi trecu peste fiecare nod şi articulaţie de pe şira spinării, iar sudoarea i se evaporase, lăsându-i pete cleioase pe piele. Lada era nemişcată. Dar nu îndrăznea să-

şi dezlipească ochii de la ea, convins că, dacă ar face-o, şi-ar dezlănţui furia zăvorâtă.

— Bună, îl salută Michaela din prag.

Glasul ei îl electriză pe Eliot. Scoase un ţipăt, se răsuci, cu mâinile ridicate pentru a contracara atacul.

— N-am vrut să te sperii, zise ea. Scuză-mă!

— La naiba, făcu el. Nu te mai furişa aşa!

Îşi aminti de ladă şi îi aruncă o privire peste umăr.

— Ascultă, tocmai încuiam...

— Scuză-mă, repetă ea şi trecu pe lângă el, intrând în cameră. Ranjeesh e un mare idiot cu toate astea, vorbi ea, trecându-şi mâna peste capacul lăzii. Nu crezi?

Atitudinea ei familiară faţă de ladă domoli neliniştea lui Eliot. Poate că el tresărise: un spasm al unui muşchi supraîncordat.

— Da, cred că da.

Michaela se îndreptă către scaunul cu spătarul drept, smulse şnurul de catifea şi se aşeză. Purta o fustă maronie şi o bluză ecosez, care îi dădea un aer şcolăresc.

— Vreau să-mi cer scuze pentru deunăzi, începu ea; îşi aplecă creştetul şi părul îi atârnă, acoperindu-i faţa. Am trecut printr-o perioadă grea în ultimul timp. Am probleme în relaţia cu oamenii. Cu orice. Dar, de vreme ce locuim aici împreună, aş vrea să fim prieteni.

Se ridică şi-şi desfăcu pliurile fustei:

— Vezi? Mi-am pus şi alte haine. Mi-am dat seama că celelalte te-au jignit.

Sexualitatea inocentă a pozei îi stârni lui Eliot dorinţa.

— Arată frumos, aprobă el, cu forţată detaşare. De ce ai trecut printr-o perioadă grea?

Michaela se duse la uşă şi privi afară.

— Chiar vrei să afli?

— Nu, dacă pentru tine e dureros.

— N-are importanţă, răspunse ea, sprijinindu-se de tocul uşii. În State am fost într-o formaţie şi ne descurcam bine. Înregistram un album, discutam cu casele de discuri.

Locuiam cu chitaristul, îndrăgostită de el. Dar apoi am avut o aventură. Nici măcar o aventură. A fost o tâmpenie. Fără importanţă. Nici acum nu ştiu de ce am făcut-o. Focul momentului, bănuiesc. Asta înseamnă rock'n'roll şi probabil că nu făceam decât să joc rolul din mit. Unul dintre ceilalţi muzicieni i-a spus prietenului meu. Aşa sunt formaţiile - eşti prieten cu toată lumea, dar niciodată în acelaşi timp. Pricepi, i-am spus acestui tip despre aventură. Ne făceam confesiuni întotdeauna. Dar, într-o zi, s-a enervat pe mine pentru ceva. Un alt lucru stupid şi neînsemnat.

Se străduia să-şi ţină bărbia nemişcată; briza dinspre curte îi aducea şuviţe fine de păr peste faţă.

— Prietenul meu s-a supărat foc şi mi-a bătut amantul. În fine. L-a omorât. A fost un accident, dar a încercat să fugă şi poliţia l-a împuşcat.

Eliot vru s-o oprească; evident, revedea totul, vedea sânge şi lanternele poliţiei şi luminile albe, reci de la morgă. Însă era dusă de valul amintirii, purtată de energia acestuia şi ştiu că Michaela trebuia să urce cu el, să se sfarme cu el.

— O vreme am fost departe de cele întâmplate. Visam. Nimic nu mă atingea. Nici înmormântarea, nici părinţii furioşi. Am fost plecată luni de zile, în munţi şi am început să mă simt mai bine. Dar când m-am întors acasă, am descoperit că muzicianul care îi spusese prietenului meu scrisese un cântec despre asta. Despre aventură, despre crimă. Îl înregistrase. Oamenii îl cumpărau, îi cântau refrenul când se plimbau pe stradă sau făceau duş. Dansau pe el! Dansau pe sânge şi oase, fredonând jalea, scoţând din buzunar 5,98 dolari pentru un zdrăngănit despre suferinţă. Privind înapoi, îmi dau seama că eram nebună, dar în acel moment tot ceea ce făceam mi se părea normal. Mai mult decât normal. Dirijat, inspirat. Am cumpărat o armă. Un model pentru femei, a zis vânzătorul. Îmi amintesc cât de ciudat mi s-a părut că existau arme pentru bărbaţi şi pentru femei, întocmai ca aparatele electrice de ras. Purtând-o, mă simţeam enormă. Trebuia să fiu sfioasă

şi politicoasă, altfel eram sigură că oamenii ar fi observat cât de mare şi importantă eram. N-a fost greu să dau de Ronnie - tipul care a scris cântecul. Era în Germania, unde scotea un al doilea album. Nu-mi venea să cred, aveam să-l pot omorî! Eram atât de frustrată încât, într-o noapte, am coborât în parc şi am început să trag. Am ratat totul. Dintre toţi vagabonzii şi oamenii care făceau jogging şi toate veveriţele, am nimerit frunze şi aer. După asta, m-au închis. Într-un spital. Cred că mi-a fost de folos, dar...

Clipi, trezindu-se dintr-o transă.

— Dar încă mă simt decuplată, înţelegi?

Eliot îndepărtă cu grijă şuviţele de păr pe care vântul i le suflase peste faţă şi le aşeză la loc. Pe buzele ei pâlpâi un zâmbet.

— Ştiu, spuse el. Şi eu mă simt aşa uneori.

Ea clătină din cap gânditoare, de parcă ar fi verificat dacă recunoscuse la el această calitate.

Cinară într-un local tibetan din Temal; nu avea nici un nume şi era o dărăpănătură cu mese pătate de muşte şi scaune şubrede, specializat în bivol indian şi supă de orz. Dar era departe de centrul oraşului, ceea ce însemna că puteau evita îmbulzeala festivalului. Ospătarul era un tânăr tibetan, îmbrăcat în jeanşi şi tricou inscripţionat cu MAGIA ESTE RĂSPUNSUL; căştile unui minicasetofon îi atârnau în jurul gâtului. Pereţii - vizibili printr-o ceaţă de fum - erau acoperiţi cu instantanee, majoritatea înfăţişându-l pe ospătar în compania diverşilor turişti, însă câteva înfăţişau un tibetan mai în vârstă, în straie albastre şi giuvaiere turcoaz, purtând o puşcă automată; era proprietarul, unul dintre membrii tribului khampa, care luptase în războiul de gherilă împotriva chinezilor. Arareori îşi făcea apariţia la restaurant şi, când se întâmpla, prezenţa lui fioroasă avea tendinţa să taie elanul conversaţiei.

În timpul mesei, Eliot încercă să evite subiectele care ar fi putut s-o indispună pe Michaela. Îi povesti despre clinica

Sam Chilpey, despre când venise Dalai Lama la Katmandu, despre muzicienii din Swayambhunath. Subiecte vesele, exotice. Apatia ei era o parte atât de neesenţială a sa încât era tentat să o sfarme bucată cu bucată, curios să afle ce era dedesubt; şi, cu cât descoperea mai mult, cu atât gesturile ei deveneau mai animate, zâmbetul, mai luminos. Era un alt fel de zâmbet decât cel pe care îl afişase la prima lor întâlnire. I se ivea atât de spontan pe faţă, părea o reacţie automată, ca deschiderea florii-soarelui, de parcă nu pe tine te avea în faţă, ci principiul de lumină pe care te întemeiai. Era un zâmbet conştient de prezenţa ta, desigur, dar alegea să vadă dincolo de imperfecţiunile cărnii şi să descopere lucrul desăvârşit care erai de fapt. Că erai ţinta acelui zâmbet te făcea să te simţi valoros, iar Eliot - a cărui încredere în sine era în declin - ar fi făcut tumbe ca să-l menţină. Chiar şi când îşi spuse propria poveste, o spuse ca pe o glumă, o metaforă a concepţiilor greşite ale americanilor cu privire la preocupările orientale.

— De ce nu renunţi? întrebă ea. La meditaţie, vreau să spun. Dacă nu merge, de ce să insişti?

— Viaţa mea e într-o suspensie perfectă. Mă tem că dacă renunţ, dacă schimb ceva, ori mă voi duce la fund, ori voi zbura.

Îşi bătu linguriţa de ceaşcă, cerând încă o porţie de ceai.

— N-ai de gând cu adevărat să te căsătoreşti cu Ranjeesh, nu-i aşa? întrebă el şi fu surprins să constate cât era de îngrijorat la gândul că, de fapt, era posibil.

— Probabil că nu.

Ospătarul turnă ceaiul, cu bătăi de tobe şoptite revărsându-i-se din căşti.

— Mă simţeam pierdută. Părinţii mei l-au dat în judecată pe Ronnie pentru cântec şi m-am ales cu o grămadă de bani - ceea ce m-a făcut să mă simt şi mai rău...

Îi atinse încheietura mâinii, liniştindu-l, iar pielea rămase caldă după ce degetele ei se retraseră.

— Oricum, continuă ea, am hotărât să călătoresc şi toată ciudăţenia... nu ştiu. Începeam să alunec. Rajeesh a fost un fel de sanctuar.

Eliot era enorm de uşurat.

Afară, străzile erau înţesate de oameni care mergeau la festival, şi Michaela îl luă de braţ şi-l lăsă s-o conducă prin mulţime. Newari purtând pălării Nehru şi pantaloni albi, care se umflau pe şolduri şi se strângeau bine pe pulpe; grupuri de turişti, ţipând şi fluturând sticle cu bere de orez; indieni în haine albe şi sari. Aerul era înmiresmat de tămâie şi fâşia de cer purpuriu de deasupra era acoperită cu un model atât de regulat de stele încât semăna cu un drapel atârnat între acoperişuri. Lângă casă, un bărbat cu ochi sălbatici, îmbrăcat într-o haină de satin albastru, trecu în goană, ciocnindu-se de ei, şi fu urmat de doi băieţi care trăgeau după ei o capră, cu fruntea mânjită cu praf roşu: un sacrificiu.

— E o nebunie! râse Michaela.

— Nu e nimic. Aşteaptă până mâine seară.

— Ce se întâmplă atunci?

— E noaptea lui Bhairab Alb.

Eliot făcu o grimasă.

— Va trebui să ai grijă de tine. Bhairab e desfrânat şi plin de urgie.

Michaela râse din nou şi îl strânse afectuos de braţ.

În casă, luna - descrescătoare, desăvârşită şi aurie - plutea exact în mijlocul careului de cer pe care acoperişul îl lăsa să se vadă. Rămaseră strânşi unul într-altul în curte, tăcuţi, dintr-odată stingheriţi.

— M-am simţit bine în seara asta, vorbi Michaela; se aplecă şi-i atinse obrazul cu buzele. Mulţumesc, şopti ea.

Eliot o prinse când se dădu înapoi, îi înclină bărbia şi o sărută pe gură. Buzele ei se desfăcură, limba îi ţâşni afară. Apoi îl împinse.

— Sunt obosită, zise ea, cu faţa crispată de nelinişte.

Se îndepărtă câţiva paşi, dar se opri şi se întoarse.

— Dacă vrei să... fii cu mine, poate că va fi în regulă. Putem să încercăm.

Eliot se apropie şi îi luă mâinile.

— Vreau să fac dragoste cu tine, spuse el, fără să mai încerce să-şi ascundă nerăbdarea.

Era ceea ce voia: să facă dragoste. Nu să se distreze, să facă sex sau să o ciocănească sau orice altă versiune neelegantă a actului.

Dar n-a fost dragoste ceea ce au făcut.

Sub strălucirea stelelor din tavanul domnului Chatterji, era foarte frumoasă şi la început a fost foarte iubitoare, mişcându-se cu sinceră implicare; pe urmă, dintr-odată, a renunţat să se mai mişte şi şi-a întors faţa la pernă. Ochii îi străluceau. Rămas singur deasupra ei, ascultând sunetele animalice ale propriei respiraţii, impactul cărnii asupra cărnii ei, Eliot ştiu că se poate opri s-o consoleze. Dar lunile de abstinenţă, cele opt zile de când o dorea, toate acestea se contopiră într-o văpaie strălucitoare în şale, zona activă a unui reactor de plăcere care îi iradia conştiinţa, şi continuă să se cufunde în ea, grăbindu-se spre punctul final. Ea scoase un oftat când el se retrase şi se răsuci cu spatele la el.

— Doamne, îmi pare rău, spuse ea, cu glas gâtuit.

Eliot închise ochii. Se simţea scârbit, redus la animalic. Fusese ca şi cum doi bolnavi psihic făcuseră obscenităţi pe furiş, două cioburi de oameni care împreună nu formaseră un întreg. Înţelegea acum de ce domnul Chatterji voia să se însoare cu ea. Avea de gând s-o adauge la colecţia lui, să o pună în raclă alături de celelalte ţăndări de violenţă. Şi, în fiecare seară, avea să-şi desăvârşească răzbunarea, să-şi confirme supremaţia culturală făcând ceva ce era mai puţin decât dragoste cu această fată tristă, inertă, cu această nălucă americană. Umerii ei se cutremurară de suspine înăbuşite. Avea nevoie de cineva care să o consoleze, s-o ajute să-şi regăsească puterile şi capacitatea de a iubi. Eliot

întinse mâna, dornic să facă tot ce-i stătea în puteri. Dar ştia că n-ar trebui să fie el.

Multe ore mai târziu, după ce ea adormise, neconsolată, Eliot stătea în curte, cu mintea goală, deprimat, privind ficusul cu ochii goi. Era cufundat în umbră, cu frunzele atârnând fără vlagă. Se uita la plantă de câteva minute, când observă că o umbră din spatele ei se legăna aproape imperceptibil; încercă s-o distingă şi legănatul încetă. Se ridică în picioare. Scaunul scrâşni pe beton, cu un sunet nefiresc de puternic. Simţi furnicături în gât şi privi în spate. Nimic. O, Veche Oboseală a Minţii, gândi el. O, veche Tensiune Emoţională. Râse şi claritatea râsului său - răsunând prin curtea goală - îl alarmă; stârnea, parcă, mici pâlpâiri de mişcare pretutindeni în întuneric. Îi lipsea ceva de băut! Problema era cum să intre în dormitor fără să o trezească pe Michaela. La naiba, poate că ar trebui să o trezească. Poate că ar trebui să mai discute, înainte ca tot ce se întâmplase să se consolideze într-o serie de atitudini indestructibile.

Se îndreptă către scări... şi acolo, ţipând cuprins de panică, împiedicându-se de scaunele de grădină, când săltă o jumătate de pas înapoi, căzu pe o parte. O umbră - având, în linii mari, forma şi statura unui om - stătea la un metru de el; se unduia aşa cum se unduieşte un strat de alge pe un val domol.

Stratul de aer din jurul ei se unduia, ca şi cum întreaga imagine ar fi fost prost transpusă în realitate. Eliot se îndepărtă disperat, căzând în genunchi. Umbra se scurse pe jos, băltind pe beton; se strânse la mijloc ca o omidă, se plie şi se prelinse după el: un fel de mişcare rostogolită. Apoi se ridică, însuşindu-şi din nou forma umană, înălţându-se ameninţătoare deasupra lui.

Eliot se ridică în picioare, încă speriat, dar mai puţin. Dacă mai înainte i s-ar fi cerut să depună mărturie cu privire la existenţa khaaului, ar fi respins dovada simţurilor sale înceţoşate şi ar fi mers pe pista halucinaţiei, a

basmelor populare. Dar acum, deşi era tentat să tragă aceeaşi concluzie, existau prea multe dovezi care să-l contrazică. Holbându-se la gluga neagră, informă, a capului khaaului, avu impresia că era privit la rândul lui de ceva. Mai mult decât o senzaţie. O amprentă distinctă de personalitate. Era ca şi cum ondulaţiile khaaului produceau o adiere care îi purta mirosul psihic prin aer. Eliot începu să şi-l imagineze ca pe un unchi bătrân, sfios şi ţăcănit, căruia îi plăcea să stea sub treptele de la pivniţă, să mănânce muşte şi să trăncănească de unul singur, dar care îşi dădea seama când venea primul îngheţ şi ştia să-ţi repare coada de la zmeu. Ciudat, însă inofensiv. Khaa întinse un braţ. Braţul se desprinse doar de spate, cu mâna o mănuşă neagră fără degete. Eliot se dădu în spate. Nu era tocmai pregătit să creadă că era nevinovat. Dar mâna se întinse mai departe decât crezuse posibil şi îi înfăşură încheietura. Era moale, îl gâdila, un râu de molii păroase mişunându-i pe piele.

În secunda de dinainte de a sări la o parte, Eliot auzi o notă tânguitoare în ţeastă şi acel scâncet - care curgea parcă prin creierul său cu aceeaşi supleţe pe care o etalase braţul khaaului - era transpus într-o chemare fără cuvinte. Înţelese că se temea. Khaaul se temea îngrozitor. Dintr-odată, se scurse pe jos şi porni rostogolindu-se, curgând în sus pe scări; se opri la primul palier, se rostogoli jumătate din drum în jos, pe urmă din nou în sus, repetând procedeul iar şi iar. Lui Eliot îi deveni limpede (O, *Iisuse! E o nebunie!)* că încerca să-l convingă să-l urmeze. Întocmai ca Lassie sau vreun alt animal ridicol de la televizor, încerca să-i spună ceva, să-l conducă în locul unde căzuse pădurarul rănit, unde cuibul de boboci de raţă era ameninţat de focul din tufişuri. El trebuia să treacă pe lângă el, să-i ciufulească blana de pe cap şi să spună: „Ce-i, fetiţo? Te sâcâie veveriţele alea din nou?” De data aceasta râsul lui îl trezi din beţie, punându-şi gândurile în ordine. O variantă posibilă era că experienţa lui cu Michaela fusese îndeajuns

ca să-i frângă legătura uzată cu realitatea consensuală; dar nu avea nici un sens să înghită asta. Chiar dacă despre asta era vorba, ar putea foarte bine să accepte ideea. Traversă curtea către scări şi urcă înspre umbra vălurită de pe podeţ.

— În regulă, Bongo. Să vedem ce te nelinişteşte într-atât.

La cel de-al treilea etaj, khaaul coborî înapoi jumătate din drum, mişcându-se repede, iar Eliot nu îl mai zări până ce nu se apropia de încăperea în care se afla colecţia domnului Chatterji. Stătea lângă uşă, fâlfâind din braţe, indicând, se pare, că ar trebui să intre. Eliot îşi aminti de ladă.

— Nu, mersi!

O picătură de sudoare i se prelinse în josul pieptului şi Eliot îşi dădu seama că lângă uşă era neobişnuit de cald.

Mâna khaaului se scurse peste închizătoarea uşii, învăluind-o şi, când se retrase, se umflă, ciudat deformată, iar în locul unde fusese mecanismul de închidere se afla o gaură prin lemn. Uşa se deschise câţiva centimetri. Întunericul se prelinse dinspre cameră, adăugând aerului o esenţă uleioasă. Eliot făcu un pas înapoi. Khaaul scăpă mecanismul de închidere - se materializă din spatele mâinii negre, fără formă şi căzu, zornăind pe podea - şi se agăţă de braţul lui Eliot. Din nou auzi scâncetul şi, întrucât nu sări în lături, avu o înţelegere mai clară a procesului de translaţie. Auzea scâncetul ca pe un fluid rece care i se scurgea prin creier şi, când scâncetul pieri, mesajul apăru pur şi simplu - aşa cum poate să apară o imagine într-un glob de cristal. În teama khaaului exista o nuanţă liniştitoare şi, deşi Eliot ştia că era greşeala pe care o făceau de obicei personajele din filmele de groază, întinse mâna în cameră şi pipăi după întrerupător, aproape aşteptând să fie înhăţat şi brutalizat. Aprinse lumina cu o mişcare bruscă şi deschise uşa cu piciorul.

Îşi dori să n-o fi făcut.

Lăzile explodaseră. Aşchii şi bucăţi de lemn sfărâmat erau împrăştiate peste tot şi cărămizile fuseseră adunate grămadă în mijlocul camerei. Erau cărămizi întunecate,

roşii, fragile, ca nişte prăjituri sfărâmicioase de sânge uscat şi fiecare era însemnată cu litere negre şi numere care semnificau poziţia iniţială în şemineu. Dar nici una nu era în poziţia potrivită acum, deşi erau chiar meşteşugit aranjate. Fuseseră stivuite în formă de munte, un munte care - în ciuda caracterului brut al cărămizilor din care era construit - copia faţadele curbate şi craterele şi pantele domoale ale unui munte adevărat. Eliot îl recunoscu din fotografie. Eigerul. Se înălţa către tavan şi, sub sclipirea candelabrelor, radia urâţenie şi grosolănie. Părea viu, o gheară de carne roşie şi mirosul carbonizat al cărămizilor era ca un bâzâit în nările lui Eliot.

Ignorând khaaul, care îşi flutura din nou braţele, Eliot năvăli către pridvor, acolo se opri şi, după o luptă scurtă între teamă şi cuget, alergă iute în sus pe scară, către dormitor, sărind câte trei trepte. Michaela dispăruse! Rămase cu privirea pierdută la valurile luminate de stele ale aşternuturilor. Unde naiba... în camera ei! Coborî în goană scările şi căzu lăbărţându-se pe pridvorul de la cel de-al doilea etaj. Durerea îi străpunse rotula, dar se ridică în picioare, alergând, convins că în spatele lui se afla ceva.

O geană de lumină portocalie - nu lumina lămpii - se ivi pe sub uşa Michaelei, şi Eliot auzi un foşnet înfundat, ca un foc trosnind în cămin. Lemnul era cald la atingere. Mâna lui Eliot zăbovi deasupra clanţei. Inima i se umflase, devenind parcă o minge de baschet ce făcea un dribling la peretele pieptului său. Lucrul raţional de făcut era să iasă repede, căci orice s-ar fi aflat dincolo de uşă era cu siguranţă prea mult pentru el. Dar, în schimb, el alese calea prostească şi năvăli în cameră.

Prima lui impresie fu că încăperea ardea, dar pe urmă văzu că, deşi focul părea real, nu se răspândea, flăcările rămânând la marginea obiectelor, ele însele ireale, fără substanţă proprie, plămădite din focul fantomatic; draperii cu şnur, un scaun şi o sofa tapiţate, o îmbrăcăminte de lemn sculptat pentru şemineu, toate cu un design antic.

Mobila propriu-zisă - de serie, nimicuri - era neatinsă. O lumină intensă, portocaliu-roşiatică, strălucea în jurul patului şi, în centrul ei, se afla Michaela. Goală, cu spatele arcuit. Părul îi era ridicat în aer, încâlcindu-se, plutind în bătaia unui curent de aer invizibil; muşchii picioarelor şi abdomenul i se răsuceau, strângându-se, de parcă îşi lepăda pielea. Trosnetul se înteţi şi lumina începu să se ridice dinspre pat, să se adune într-o coloană de lumină şi mai strălucitoare; în mijloc se îngusta şi se bomba schiţând şoldurile şi sânii unei femei, căpătând treptat forma unei femei în flăcări. O siluetă incandescentă, fără chip. Rochia ei pâlpâitoare se unduia, ca în timpul mersului şi flăcările săltau din capul ei ca părul în bătaia vântului.

Eliot încremeni de spaimă, prea speriat ca să strige sau să fugă. Aura ei de căldură şi putere se înfăşură în jurul lui. Deşi era la o întindere de mână, părea foarte departe, incrustată într-o imensă depărtare, păşind înspre el printr-un tunel care îi copia perfect forma. Ea întinse o mână, trecându-şi un deget peste obrazul lui. Atingerea îi aduse mai multă durere decât cunoscuse vreodată. Era incandescentă, aprinzând fiecare circuit al trupului său. Îşi simţea pielea întărindu-se, pocnind, cu fluide scurgându-se din ea şi sfârâind. Se auzi gemând: o revărsare de sunet găunos, ca un obiect blocat într-un canal.

Apoi ea îşi smuci mâna, ca şi cum atingerea *lui* ar fi ars-o *pe ea.*

Năucit, cu nervii ţiuind, Eliot se prăbuşi la pământ şi - prin ochii înceţoşaţi - zări o pată de întuneric unduindu-se în dreptul uşii. Khaaul. Femeia în flăcări stătea privindu-l, la câţiva metri depărtare. Era o scenă atât de stranie, această confruntare de foc şi întuneric, a două sisteme supranaturale, încât fu parcă zdruncinat şi intră în alertă. Îi trecu prin minte că nici unul dintre ei nu ştia ce să facă. Înconjurat de peticul lui de aer tulburat, khaaul se unduia; femeia în flăcări trosnea şi pâlpâia, învăluită în distanţa ei misterioasă. Ridică mâna şovăielnic, dar înainte de a-şi

finaliza gestul, khaaul se năpusti cu orbitoare agerime şi mâna lui o acoperi pe a ei.

Un ţipăt de metal chinuit ţâşni din ei, ca şi cum vreun principiu blindat ar fi fost zdrobit. Lujere întunecate se încolăciră prin braţul femeii în flăcări, limbi de foc biciuiră khaaul şi se auzi un bâzâit ascuţit, o vibraţie care făcu dinţii lui Eliot să scrâşnească. Pentru o clipă, îi fu teamă că versiunile spirituale ale antimateriei şi materiei fuseseră aduse în conjuncţie, că încăperea va exploda. Dar bâzâitul fu curmat brusc când khaaul îşi retrase mâna. O fărâmă de lumină roşiatică-portocalie sclipi în el. Khaaul se topi şi ieşi rostogolindu-se pe uşă. Femeia în flăcări - şi fiecare fărâmă de foc din încăpere - se retrase într-un punct incandescent şi dispăru.

Încă năucit, Eliot îşi atinse faţa. Părea arsă la atingere, dar se părea că nu păţise nimic. Se ridică în picioare, se îndreptă clătinându-se către pat şi se prăbuşi lângă Michaela. Femeia respira adânc, inconştientă.

— Michaela!

O scutură. Fata mormăi, capul i se rostogoli dintr-o parte în alta. Eliot o săltă pe umăr, ca un pompier, şi se strecură în hol. Mişcându-se pe furiş, se îndreptă încet, de-a lungul holului, către balconul care dădea înspre curte, privi peste balustradă... şi îşi muşcă buza pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. În aerul albastru al întunericului de dinaintea zorilor, în mijlocul curţii, se zărea limpede o femeie înaltă, palidă, îmbrăcată într-o cămaşă albă de noapte. Părul negru îi flutura pe spate. Îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi, iar trăsăturile ei vag conturate se crispară într-un zâmbet maliţios, care îi spuse lui Eliot tot ce voise să ştie despre posibilitatea evadării. *Încearcă numai să pleci*, zicea Aimée Cousineau. Haide, încearcă. Mi-ar plăcea. O umbră ţâşni dreaptă la vreo patru metri distanţă de ea şi Aimée se întoarse către aceasta. Dintr-odată, în curte se stârni un vânt; un vânt ce se răsucea cu violenţă, iar ea era centrul calm al acestuia. Plantele se ridicară fâlfâind în curtea

interioară ca nişte păsări cu aripi tari de piele; ghivecele se sfărâmară şi cioburile zburară către khaa. Încetinit de greutatea Michaelei, dorind să ajungă cât de departe putea de locul bătăliei, Eliot se îndreptă, urcând scările, către dormitorul domnului Chatterji.

O oră mai târziu, oră în care privise pe furiş în curte, urmărind jocul de-a v-aţi ascunselea pe care khaaul îi juca cu Aimée Cousineau, dându-şi seama că îi proteja ţinând-o ocupată... atunci îşi aminti Eliot de carte. O recuperă de pe raft şi începu s-o frunzărească, sperând să afle ceva folositor. Nu era altceva de făcut. Reluă lectura în punctul în care Aimée vorbea despre căsătoria ei cu fericirea, trecu peste transformarea lui Ginny Whitcomb într-un monstru adolescent şi găsi o a doua parte despre Aimée.

În 1895, un american bogat de origine elveţiană, pe nume Armand Cousineau, se întorsese în St Berenice, locul său natal, în vizită. S-a îndrăgostit brusc de Aimée Vuillemont, iar familia ei, profitând de ocazie ca să scape de ea, îi îngădui lui Cousineau să se însoare cu Aimée şi o trimise la casa acestuia din Carversville, New Hampshire. Înclinaţia lui Aimée pentru depravare nu fusese înfrântă de această mişcare. Avocaţi, diaconi, negustori, fermieri: au fost cu toţii grăunţe la moara ei. Dar în iarna anului 1905, s-a îndrăgostit - obsesiv, pătimaş - de un tânăr învăţător. Credea că dascălul o salvase de la căsătoria ei păcătoasă şi recunoştinţa ei nu a cunoscut limite. Din nefericire, când învăţătorul s-a îndrăgostit de o altă femeie, nici furia ei nu a cunoscut limite. Într-o noapte, trecând pe lângă vila Cousineau, doctorul oraşului a zărit o femeie care se plimba în parc „...o femeie de flăcări, care nu ardea, însă era formată din flăcări, cu fiecare detaliu o construcţie incandescentă...” Dinspre o fereastră se încolăcea fum; doctorul a năvălit înăuntru şi l-a descoperit pe învăţător legat în lanţuri, arzând ca un buştean în şemineul imens. A stins mica vâlvătaie care se răspândea dinspre şemineu şi,

întorcându-se în parc, s-a împiedicat de trupul carbonizat al lui Aimée.

Nu era clar dacă moartea lui Aimée fusese accidentală, o scânteie agăţată de cămaşa de noapte sau rezultatul unei sinucideri, dar *era* limpede că de atunci înainte vila fusese bântuită de un spirit care se desfăta posedând femeile şi făcându-le să-şi ucidă bărbaţii. Puterile supranaturale ale spiritului erau limitate de trupul de carne, însă erau potenţate de o imensă tărie fizică. Ginny Whitcomb, de exemplu, îşi omorâse fratele, Tim, răsucindu-i mâna, şi pe urmă se îndreptase împotriva celuilalt frate şi a tatălui ei, o vânătoare chinuitoare care a durat o zi şi o noapte. Cât timp se afla în posesia unui trup, spiritul nu era limitat la activitatea nocturnă...

Iisuse!

Lumina ce venea dinspre lucarnă era gri.

Erau în siguranţă!

Eliot se duse la pat şi începu s-o scuture pe Michaela. Ea gemu şi deschise ochii, clipind.

— Trezeşte-te! Trebuie să plecăm de aici!

— Ce?

Îl lovi peste mâini.

— Ce vorbeşti acolo?

— Nu-ţi aminteşti?

— Ce să-mi amintesc?

Îşi bălăbănea picioarele pe podea, stând cu capul în jos, buimăcită; se ridică în picioare, se legănă şi spuse:

— Dumnezeule, ce mi-ai făcut? Mă simt...

O expresie tristă, bănuitoare, îi străbătu chipul.

— Trebuie să plecăm!

Înconjură patul, apropiindu-se de ea.

— Ranjeesh a dat lovitura. Acele lăzi ale lui au un spirit adevărat, înghesuit în cărămizi. Noaptea trecută a încercat să te posede.

Îi observă neîncrederea.

— Probabil ai leşinat. Priveşte!

Îi întinse cartea.

— Asta va explica...

— O, Doamne! ţipă ea. Ce-ai făcut? Mă dor toate pe dinăuntru.

Se retrase, cu ochii măriţi de groază.

— N-am făcut nimic.

Îi arătă palmele, ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze că nu avea nici o armă.

— M-ai violat! În timp ce dormeam.

Privi în stânga şi-n dreapta, cuprinsă de panică.

— E ridicol!

— Probabil că m-ai târât sau ceva! O, Doamne! Pleacă!

— N-am să stau la discuţii! Trebuie să plecăm. După aceea poţi să mă denunţi pentru viol sau ce vrei tu. Dar plecăm, chiar de-ar trebui să te târăsc.

O parte din disperarea ei se risipi, umerii i se lăsară.

— Ascultă! zise el, apropiindu-se. Nu te-am violat. Simţi ce ţi-a făcut blestematul de spirit. A fost...

Michaela îşi ridică genunchiul, lovindu-l între picioare.

În timp ce se zvârcolea la pământ, chircit de durere, Eliot auzi uşa deschizându-se şi paşii ei pierzându-se în depărtare. Se agăţă de marginea patului, se ridică în genunchi şi vomită, murdărind tot aşternutul. Se prăbuşi şi zăcu acolo timp de mai multe minute, până ce durerea începu să scadă, devenind o palpitaţie puternică, o palpitaţie care îi zdruncina inima în acelaşi ritm; apoi, cu băgare de seamă, se ridică şi ieşi cu paşi târşâiţi în hol. Sprijinindu-se de balustradă, coborî încet scările către camera Michaelei şi se lăsă uşurel pe vine. Scoase un suspin cutremurat. Fulgere radiante îi ţâşniră în faţa ochilor.

— Michaela, ascultă-mă!

Glasul său suna plăpând, glasul unui bărbat foarte, foarte bătrân.

— Am un cuţit, spuse ea din spatele uşii. Am să-l folosesc, dacă încerci să pătrunzi.

— În locul tău nu mi-aş face griji. Şi cu siguranţă nu m-aş teme de viol. Acum vrei să mă asculţi?

Nici un răspuns.

Eliot îi spuse totul şi, când termină de povestit, Michaela zise:

— Eşti nebun. M-ai violat.

— Nu ţi-aş face nici un rău, eu…

Fusese gata să-i spună că o iubeşte, dar hotărî că probabil nu era adevărat. Probabil doar îşi dorea să aibă un adevăr bun, curat, precum adevărata dragoste. Durerea îl făcu să se ridice din nou, ca şi cum petele negre-purpurii ale vânătăilor i se strecurau în stomac şi îl umpleau de gaze. Se căzni să se ridice în picioare şi se sprijini de perete. Nu avea nici un rost să o contrazică şi nu avea prea multe speranţe ca ea să părăsească locuinţa de bunăvoie, nu dacă reacţionase la Aimée ca Ginny Whitcomb. Singura soluţie era să meargă la poliţie, să o acuze de vreo crimă. Ultraj. Ea îl va acuza de viol, dar, cu puţin noroc, vor fi reţinuţi amândoi peste noapte. Şi el va avea timp să-i transmită o telegramă domnului Chatterji… Care îl va crede. Domnul Chatterji era din fire un om credincios. Concepţia lui intelectualistă nu reuşise să-i înlăture credinţa în spirite. S-ar urca în primul avion de la Delhi, nerăbdător să documenteze Teroarea.

El însuşi nerăbdător să isprăvească, Eliot reuşi să coboare scările şi traversă curtea, şchiopătând; dar khaaul îl aştepta, fluturându-şi braţele, în nişa umbrită care ducea către stradă. Fie că era un efect al luminii, un rezultat al luptei sale cu Aimée sau, în mod precis, al fărâmei de foc vizibile în interiorul mâinii sale, arăta mai puţin substanţial, întunecimea lui era cumva mai puţin opacă, iar aerul din jurul său era ceţos, murdar, ca o lentilă spălată de valuri. Ca şi cum era afundat mai mult în propriul mediu. Eliot nu simţi nici un fel de repulsie să-l lase să-l atingă; îi era recunoscător, iar atitudinea lui relaxată părea să intensifice comunicarea. Începu să vadă imagini cu ochii minţii: chipul

Michaelei, al lui Aimée şi apoi cele două feţe erau suprapuse. Le vedea şi le revedea, iar şi iar, şi înţelese că acel khaa dorea ca posesiunea să aibă loc. El fugind. Michaela fugind. Piaţa Durbar, masca lui Bhairab Alb, khaaul, mulţi khaa. Ca nişte hieroglife negre. Aceste imagini se repetau şi ele şi, după fiecare secvenţă, khaaul îşi ridica mâna către faţa lui, etalând fărâma strălucitoare a focului lui Aimée. Eliot crezu că a înţeles, dar, ori de câte ori încerca să transmită că nu era sigur, nu făcea decât să i se repete imaginile.

În cele din urmă, dându-şi seama că acel khaa ajunsese la limitele capacităţii sale de comunicare,

Eliot se îndreptă spre stradă. Khaaul se topi şi se ridică în cadrul uşii, să-i blocheze drumul şi flutură din mâini cu disperare. Din nou, Eliot avu sentimentul că e un bătrân ţicnit. Era împotriva logicii să aibă încredere într-o făptură atât de ciudată, mai cu seamă când era vorba despre un plan aşa de periculos, dar nu se prea baza pe logică şi asta era o soluţie permanentă. Dacă funcţiona. Dacă nu o interpretase greşit. Râse. La naiba!

— Uşurel, Bongo. Mă întorc de îndată ce-mi repar pistolul.

Sala de aşteptare de la clinica Sam Chipley era înţesată de femei şi copii newari, care începură să chicotească în momentul în care Eliot se strecură printre ei. Soţia lui Sam îl conduse în cabinet, unde acesta - un bărbat voinic, cu barbă, cu părul lung legat în coadă de cal - îl ajută să se urce pe masa chirurgicală.

— La naiba! zise el, după ce examină rana. Ce-ai păţit, omule? începu să frece vânătăile cu alifie.

— Accident, scrâşni din dinţi Eliot, încercând să nu ţipe.

— Da, sunt sigur. Poate un mic accident erotic, care s-a răzgândit când s-a ajuns la lovituri. Ştii, dacă n-o laşi mai moale, s-ar putea să devii puţin prea viguros pentru unele femei, omule. Te-ai gândit vreodată?

— N-a fost aşa. Sunt bine?

— Mda, dar nu vei fi un superarmăsar o vreme.

Sam se duse la chiuvetă şi se spălă pe mâini.

— Nu face pe nevinovatul cu mine. Încercai să i-o tragi noii iubite a lui Chatterji, aşa-i?

— O cunoşti?

— A adus-o aici într-o zi, să se afişeze cu ea. Are probleme cu capul, omule. Ar trebui să ştii mai bine decât mine.

— Am să pot fugi?

Sam râse.

— Defel.

— Ascultă.

Eliot se ridică, crispându-se.

— Femeia lui Chatterji. Are mari necazuri şi sunt singurul care o poate ajuta. Trebuie să fiu în stare să alerg şi am nevoie de ceva care să mă ţină treaz. N-am dormit de vreo două zile.

— Nu-ţi dau nici o pastilă. Poţi să te clatini pe picioare prin faza ta de toxicoman şi fără ajutorul meu.

Sam termină să-şi usuce mâinile şi se aşeză pe un taburet lângă geam; sub fereastră se afla un zid de cărămidă, iar deasupra un şir de steaguri de rugăciune pocneau în bătaia vântului.

— Nu-ţi cer marfă, la naiba! Doar suficient să mă ţină pe linia de plutire la noapte. E important!

Sam se scărpină la gât

— Ce fel de necazuri are?

— Nu pot să-ţi spun acum, zise Eliot, ştiind că Sam ar fi râs la ideea că există ceva atât de suspect metafizic precum khaaul. Dar am să-ţi spun mâine. Nu e ilegal. Haide, omule! Trebuie să fie ceva ce poţi să-mi dai.

— O, da, pot să te aranjez. Pot să te fac să te simţi ca Regele Rahat în Ziua încoronării.

Sam cugetă.

— Bine, Eliot. Dar îţi mişti mâine fundul încoace şi-mi spui ce s-a întâmplat.

Râse amuzat.

— Tot ce pot să spun este că trebuie să fie o belea a naibii de ciudată dacă tu eşti singurul care o poate salva.

După ce îi trimise o telegramă domnului Chatterji, chemându-l să vină degrabă acasă, Eliot se întoarse la vilă şi deşurubă balamalele de la uşa din faţă. Nu era convins că Aimée va fi în stare să controleze casa, să trântească uşi şi să facă ferestrele să se înţepenească, aşa cum făcuse cu casa ei din New Hampshire, dar nu voia să-şi asume nici un risc. Când ridică uşa şi o sprijini de peretele nişei, fu surprins cât de uşoară era; se simţi cuprins de o forţă ameţitoare, capabil să repeadă uşa peste fântâna din curtea interioară şi acoperişuri. Amestecul de calmante şi metamfetamină făcea minuni. Încă îl chinuia burta, dar durerea era distantă, îndepărtată de centrul conştiinţei, care era un izvor de bunăstare. Când termină cu uşa, înhăţă nişte suc de fructe din bucătărie şi se duse înapoi la nişă, să aştepte.

Pe la mijlocul după-amiezii, Michaela coborî. Eliot încercă să discute cu ea, s-o convingă să plece, dar ea îl avertiză să nu se apropie şi fugi înapoi în cameră. Pe urmă, în jurul orei cinci, femeia în flăcări îşi făcu apariţia, plutind cam la un metru deasupra pavajului curţii. Soarele se retrăsese în treimea de sus a golului curţii şi silueta ei înflăcărată era incrustată într-o umbră gri-albăstruie, cu flăcările părului dansându-i deasupra capului. Eliot, asupra căruia calmantele aveau un efect puternic, fu ameţit de prezenţa ei. Dacă ar fi fost o halucinaţie, s-ar fi aflat în fruntea topului primelor zece din toate timpurile. Dar, chiar dându-şi seama că nu era o halucinaţie, era prea drogat ca să se raporteze la ea ca la o ameninţare. Chicoti şi azvârli către ea un ciob de ghiveci spart. Ea se micşoră, devenind un punct incandescent, dispăru, şi asta îi readuse lui Eliot vitejia nesăbuită. Mai luă nişte metamfetamină să-şi contracareze euforia şi făcu exerciţii de întindere să-şi

destindă cârceii şi să scape de senzaţia de strânsoare din piept.

Amurgul se îngemănă cu umbrele din curte, participanţii la festival trecură pe stradă şi Eliot auzi tobe şi cinele îndepărtate. Se simţea izolat de oraş, de festival. Speriat. Nici măcar prezenţa khaaului, pe jumătate contopit cu umbrele de pe perete, nu-l liniştea. Aproape de asfinţit, Aimée Cousineau păşi în curte şi se opri la aproximativ şapte metri depărtare, ţintuindu-l cu privirea. Lui Eliot nu-i venea defel să râdă sau să arunce obiecte. La distanţa aceasta, putea observa că ochii ei nu aveau nici alb, nici pupile sau irisuri. Erau negri ca noaptea. Acum păreau a fi capetele proeminente ale unor şuruburi negre vârâte în craniul lui, iar în clipa următoare se retrăgeau parcă în întuneric, într-o scorbură de sub munte, unde ceva aştepta să înveţe pe oricine rătăcea înăuntru bucuriile Iadului. Eliot se apropie speriat de uşă. Dar ea se întoarse, urcă scările la cel de-al doilea palier şi străbătu vestibulul Michaelei.

Aşteptarea lui Eliot începu de-adevăratelea.

Trecu o oră. Se plimba între uşă şi curte. Gura îi era uscată, îşi simţea încheieturile fragile, ţinute laolaltă de fire plăpânde de metamfetamină şi adrenalină. Era o nebunie! Nu făcuse decât să-i pună în cel mai grav pericol. În cele din urmă, auzi o uşă, aproape, la etaj. Se dădu îndărăt în stradă, ciocnindu-se de două fete newari, care chicotiră şi se îndepărtară zburdând. Către piaţa Durban se îndreptau grupuri de oameni.

— Eliot!

Vocea Michaelei. Se aşteptase la o voce răguşită de demon şi, când Michaela păşi în nişă, cu eşarfa albă strălucind palidă în aerul întunecat, Eliot fu surprins să vadă că era neschimbată. Trăsăturile ei nu purtau nici o urmă de altceva decât obişnuita ei apatie.

— Îmi pare rău că te-am rănit, zise, apropiindu-se de el. Ştiu că n-ai făcut nimic. Eram doar supărată pentru noaptea trecută.

Eliot continuă să meargă cu spatele.

— Ce este?

Michaela se opri în cadrul uşii.

Poate că era doar imaginaţia lui, drogurile, dar ar fi putut jura că ochii ei erau cu mult mai întunecaţi decât în mod obişnuit. Se îndepărtă mai bine de zece metri şi rămase uitându-se la ea.

— Eliot!

Era un ţipăt de furie şi frustrare, şi nu-i venea să creadă cu ce viteză ţâşni Michaela înspre el. La început, goni mâncând pământul, săltând într-o parte şi în alta, pentru a evita coliziunile, cotind pe lângă feţe tuciurii, dar după vreo două străzi, găsi un ritm mai eficient şi începu să anticipeze obstacolele, să alunece afară din mulţime. În urma lui se înălţară strigăte furioase. Aruncă o privire înapoi. Michaela câştiga teren, îndreptându-se glonţ către el, doborând oamenii, care cădeau răşchiraţi, cu lovituri ce păreau fără efort. Eliot fugi mai repede. Îmbulzeala era din ce în ce mai mare, iar el se ţinea aproape de zidurile caselor, unde mulţimea era mai rarefiată, dar, chiar şi acolo, menţinea cu greu un ritm bun. În faţa se legănau torţe; tinerii - cântând, braţ la braţ - puneau bariere care îl încetineau şi mai mult. N-o mai vedea pe Michaela, dar vedea urma trecerii ei. Pumni tremurând, capete tresărind. Întreaga scenă începea să-şi piardă coerenţa pentru Eliot. Erau vuiete de lumină, cioburi strălucitoare de ţipete în neorânduială, valuri învălmăşite de tămâie şi dezmăţ.

I se părea că este singura halcă solidă într-o supă sclipitoare, turnată printr-un jgheab de piatră.

La marginea pieţei Durbar, zări în treacăt o umbră care stătea în faţa uşilor masive, poleite cu aur, ale templului Degutale. Era mai mare şi de un negru mult mai de antracit decât khaaul domnului Chatterji; unul dintre cei vechi, dintre cei puternici. Imaginea îi readuse încrederea şi îi restabili echilibrul. Nu interpretase greşit planul. Dar ştia că se afla în partea cea mai dificilă. O pierduse pe Michaela, şi

mulţimea îl târa cu ea; dacă l-ar ajunge acum din urmă, nu ar putea fugi. Dând din coate, luptându-se din răsputeri să se ţină pe picioare, fu purtat în incinta templului. Acoperişurile în formă de pagodă se povârneau în întuneric, asemeni unor munţi ciopliţi în forme ciudate, cu vârfurile ascunse de o noapte fără lună; aleile pietruite erau înguste, de nici trei metri şi mulţimea era înghesuită de-a lungul lor, o lavă de umanitate. Pretutindeni se legănau torţe, înălţând pe ziduri limbi fioroase de umbră şi lumină portocalie, dezvăluind chipuri încruntate pe streşini. Urcată pe piedestalul său, statuia aurită a lui Hanuman - zeul-maimuţă - parcă se legăna. Zăngănit de cinele şi bubuit aritmic de tobe răzleţiră bătăile inimii lui Eliot; geamătul puternic al oboaielor desena parcă fluctuaţiile nervilor săi.

Când trecu, dus de mulţime, pe lângă templul Hanuman Dhoka, zări masca de alamă a lui Bhairab Alb strălucind peste capetele mulţimii, asemeni chipului unui clovn duşmănos. Era la mai puţin de treizeci de metri depărtare, aşezat într-o nişă imensă în zidul unui templu şi iluminat de becuri care atârnau printre şirurile de steaguri de rugăciune. Mulţimea goni mai repede, lovindu-l într-o parte şi în alta, dar reuşi să zărească încă doi khaa în uşa templului Hanuman Dhoka. Amândoi se topiră, scurgându-se pe jos, dispărând, şi speranţele lui Eliot prinseră aripi. Trebuie că o localizaseră pe Michaela, cu siguranţă atacau! Când ajunse la câţiva metri de mască, avea convingerea că este în siguranţă. Probabil că terminaseră cu exorcismul ei până acum. Singura problemă rămasă era s-o găsească. Asta, îşi dădu Eliot seama, era veriga slabă a planului. Fusese un idiot că nu a anticipat acest lucru. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla dacă ea ar apărea în mijlocul mulţimii. Dintr-odată, se afla dedesubtul fluierului care ieşea din gura zeului; şuvoiul de bere de orez care ţâşnea din gură părea transparent sub lumina felinarelor şi, când îi împroşcă faţa (nici un peşte), răceala ei acţionă pentru a-i îndepărta spoiala de putere chimică. Era ameţit, viscerele îi pulsau.

Chipul imens, cu colţii fioroşi şi groteşti, cu ochii uimiţi, se umfla parcă şi se legăna înainte şi înapoi. Trase adânc aer în piept. Trebuia să găsească un loc lângă zid, unde putea să se apere de torentul mulţimii, să aştepte până ce acesta se subţia, şi apoi s-o caute. Era gata să facă tocmai asta, când două mâini puternice îl înhăţară de coate, din spate.

Incapabil să se întoarcă, îşi înălţă gâtul şi privi peste umăr. Michaela îi zâmbea cu satisfacţie: „Te-am prins.” Ochii ei erau nişte ovale perfect negre. Îi contură numele cu buzele, căci glasul nu i se auzea peste muzică şi strigăte, şi începu să-l împingă în faţa ei, folosindu-l ca pe un berbece pentru a-şi croi drum prin mulţime. Oricine i-ar fi privit ar fi avut impresia că el era un obstacol pentru ea, dar picioarele lui Eliot se bălăngăneau imediat deasupra pământului. Newara furioşi strigau la el, în timp ce-i dădea la o parte. Urlă şi el. Nimeni nu observă. În câteva secunde, ajunseră pe o stradă lăturalnică, croindu-şi drum cu greu printre grupuri de oameni beţi. Oamenii râdeau la strigătele de ajutor ale lui Eliot, şi un tip îi imită felul ciudat de a alerga, cu picioarele atârnate.

Michaela coti pe o uşă, ducându-l pe un coridor cu podeaua de pământ, cu pereţi sculptaţi - paravane bogat ornamentate; lumina lămpii, de un portocaliu întunecat, ce strălucea prin paravane arunca o dantelărie de umbre pe noroi. Coridorul se lărgi către o curte mică, cu lemnul înnegrit de vreme al pereţilor şi uşilor incrustat cu mozaicuri complicate de fildeş. Michaela se opri şi-l trânti de un perete. Era năucit, dar recunoscu locul ca fiind unul dintre vechile temple budiste care înconjurau piaţa. Cu excepţia statuii în mărime naturală a unei vaci de aur, curtea era goală.

— Eliot.

Îi rosti numele într-un mod ciudat, mai degrabă o înjurătură decât un nume.

Deschise gura să ţipe, dar îl trase înspre ea, într-o îmbrăţişare; strânsoarea de la cotul drept slăbi şi cealaltă mână a ei îl strânse de ceafă, gâtuind ţipătul.

— Nu te teme. Nu vreau decât să te sărut.

Sânii ei îi izbiră pieptul, pelvisul se frecă de trupul lui, într-o parodie de pasiune şi, centimetru cu centimetru, îi presă faţa în jos, peste faţa ei. Buzele i se desfăcură şi - *O, Iisuse Hristoase!* - Eliot se zvârcoli sub strânsoarea ei, animat de o nouă oroare. Interiorul gurii ei era la fel de negru ca ochii. Voia ca el să sărute acea întunecime, să guste răul pe care ea îl sărutase sub Eiger. O lovi cu piciorul şi o zgârie cu mâna liberă, dar era de neînfrânt, cu mâinile ca de fier. Cotul lui Eliot pocni şi durerea strălucitoare îi ţâşni prin braţ. Altceva îi pocnea în gât. Deşi nimic din toate astea nu se compara cu ce simţi când limba ei - un vătrai negru, fierbinte - îi trecu printre dinţi. Pieptul îi exploda de nevoia de a ţipa şi totul în jurul lui se întuneca. Gândindu-se că se afla în faţa morţii, fu încercat de un sentiment de revoltă ursuză că moartea nu era - aşa cum fusese lăsat să creadă - sfârşitul durerii, că pur şi simplu adăuga o senzaţie usturătoare la toată cealaltă durere a lui. Apoi dogoarea mistuitoare din gură se potoli, şi Eliot se gândi că probabil moartea fusese doar puţin mai înceată decât în mod obişnuit.

Trecură mai multe secunde până ce îşi dădu seama că stătea întins pe pământ, încă altele până ce o observă pe Michaela zăcând lângă el şi - din cauză că întunericul îi zdrenţuia marginile vederii - trecu considerabil mai mult până când desluşi cele şase întunecimi unduitoare care o înconjuraseră pe Aimée Cousineau. Se înălţau deasupra ei; negrul lor sclipea ca o blană groasă şi aerul din jurul lor era inundat de vibraţii. În vaporoasa ei cămaşă albă de noapte, cu faţa de camee fixată într-o expresie de calm, Aimée părea antiteza giganţilor masculini nedesluşiţi care o ameninţau, delicată şi fin conturată în contrast cu aspectul lor grosolan. Ochii ei parcă oglindeau culoarea lor negativă.

După o clipă, se stârni un vânticel, răsucindu-se în jurul ei. Unduirile celor şase khaa se intensificară, devenind ritmice, mişcările unor dansatori fără oase, iar vântul se potoli. Nedumerită, ţâşni printre doi dintre ei, luă o poziţie defensivă lângă vaca de aur, îşi plecă creştetul şi ridică privirea printre sprâncene la ei. Se scurseră, se îndepărtară rostogolindu-se, săltară drepţi şi o împresurară lângă statuie. Dar privirea îşi făcea stricăciunile. Bucăţi de fildeş şi de lemn se sfărâmau, zburând de pe pereţi către khaa şi unul se dispersa, cu un abur de particule negre adunându-se în jurul trupului său; pe urmă, cu un zgomot pătrunzător, care îi amintea lui Eliot de un avion trecând pe deasupra capului, dispăru în ceaţă.

În curte rămaseră cinci khaa. Aimée zâmbi şi îşi îndreptă privirea către un altul. Totuşi, înainte ca privirea ei să-şi poată face efectul, khaa se apropiară de ea, împiedicându-l pe Eliot să o vadă, şi, când se retraseră, Aimée fu cea care dădu semne de stricăciune. Izvoare de întunecime îi curgeau din ochi, împânzindu-i obrajii, ca şi cum faţa îi crăpa. Cămaşa de noapte se aprinse, părul începu să salte. Flăcări îi dansau pe vârful degetelor, împrăştiate pe braţe, pe piept şi Aimée luă forma femeii în flăcări.

De îndată ce transformarea fu completă, încercă să se împuţineze, să se micşoreze până la punctul său de dispariţie, dar, acţionând la unison, cei cinci khaa întinseră mâinile şi o atinseră. Se auzi acel sunet strident de metal chinuit, trecând într-un bâzâit subţire şi, spre stupoarea lui Eliot, khaa fură absorbiţi în interiorul ei. Era un proces rapid. Cei cinci se estompară într-un abur, în nimic şi vene negre marmorară focul femeii în flăcări; întunecimea se topi, formând cinci minuscule schiţe, un desen hieroglific aplicat pe rochia ei.

Cu un sunet clocotitor, se extinse din nou, redobândindu-şi dimensiunile normale şi cei cinci khaa se scurseră înapoi în afara ei, înconjurând-o. Pentru o clipă, rămase neclintită, micşorată, o şcolăriţă neajutorată în mijlocul unui cerc de

bătăuşi. Pe urmă îl zgârie pe cel mai apropiat. Deşi nu avea nici un fel de trăsături cu care să exprime emoţiile, lui Eliot i se păru că era disperare în gestul ei, în saltul agitat al părului ei de foc. Imperturbabili, khaa îşi întinseră enormele mâini înmănuşate, care se împrăştiară ca uleiul, înconjurând-o.

Distrugerea femeii în flăcări, a lui Aimée Cousineau, dură doar câteva secunde, dar pentru Eliot fu ca o himeră de timp dat cu încetinitorul, un timp în intervalul căruia dobândi o detaşare speculativă. Se întrebă - pe când khaa răpeau fragmente din focul ei şi le ascundeau în trupurile lor - dacă înlăturau elemente disparate ale sufletului ei, dacă ea era formată din fragmente psihologic distincte: fata care hoinărise în peşteră, fata care se întorsese de acolo, iubita trădată. Oare întrupa grade diferite de inocenţă şi depravare sau era o esenţă contaminată, un rău nefragmentat? În timp ce era încă pierdut în aceste speculaţii, pe jumătate ca reacţie la durere, pe jumătate la ţipătul metalic al bătăliei ei pierdute, îşi pierdu cunoştinţa şi, când îşi redeschise ochii, curtea era pustie. Auzea muzică şi strigăte din piaţa Durbar. Vaca aurie privea mulţumită în gol.

Îi trecu prin minte că, dacă s-ar mişca, ar frânge şi mai mult toate lucrurile frânte din interiorul său, dar îşi întinse mâna stângă peste noroi şi o aşeză pe pieptul Michaelei. Se ridica şi cobora într-un ritm constant. Asta îl făcu fericit şi rămase cu mâna acolo, exultând la zvâcnirile ei de viaţă din palma lui. O umbră deasupra lui. Se încordă s-o vadă. Unul dintre khaa... Nu! Era khaaul domnului Chatterji. Negru opac, cu o scânteie de foc sclipind în palmă. Comparativ cu fraţii lui mai mari, avea înfăţişarea unei nătărău costeliv, jalnic. Eliot simţi un sentiment de camaraderie faţă de el.

— Hei, Bongo, zise Eliot cu glas pierit. Am învins.

Un gâdilat în vârful capului, un sunet tânguitor şi avu o senzaţie nu de gratitudine, aşa cum s-ar fi putut aştepta, ci de intensă curiozitate. Gâdilatul se opri şi Eliot îşi simţi

dintr-odată mintea limpede. Ciudat. Leşina din nou, starea de luciditate se învârtea, se întuneca şi, totuşi, era calm şi netemător. Din direcţia pieţei veni un vuiet. Cineva, cel mai norocos cineva din valea Katmandu, prinsese un peşte. Dar, în timp ce pleoapele lui Eliot se închiseră, în timp ce zări pentru ultima oară imaginea khaaului înălţându-se deasupra lor şi simţi ritmul cald al bătăilor inimii Michaelei, se gândi că poate mulţimea aclama pe cine nu trebuia.

La trei săptămâni după noaptea lui Bhairab Alb, Ranjeesh Chatterji se dezbără de toate bunurile lumeşti (inclusiv darul unui an fără plata chiriei în casa lui, pentru Eliot) şi se stabili la Swayambhunath, unde - conform spuselor lui Sam Chipley, care l-a vizitat pe Eliot la spital - încerca să-l vizualizeze pe Avalokitesvara Buddha. Atunci a înţeles Eliot natura clarităţii sale nou-descoperite. Întocmai cum făcuse cu multă vreme în urmă cu guşa femeii, khaaul îi probase felul în care se acomoda la meditaţie, nu îi plăcuse şi se lepădase de el într-un depozitar la îndemână: Ranjeesh Chatterji.

Era o ironie atât de savuroasă faptul că Eliot fu nevoit să se abţină de la a-i spune Michaelei, când l-a vizitat într-o după-amiază! Ea nu-şi amintea nimic despre khaa şi veştile despre acesta păreau s-o tulbure. Însă, altfel, se vindeca în acelaşi timp cu Eliot. Toată apatia ei se erodase pe parcursul săptămânilor, capacitatea de a iubi îi revenea şi era concentrată exclusiv asupra lui.

— Cred că aveam nevoie de cineva care să-mi arate că merită efortul, îi spuse. Nu voi înceta niciodată să încerc să te răsplătesc.

Îl sărută.

— Abia aştept să vii acasă.

Îi aducea cărţi, bomboane şi flori şi stătea cu el în fiecare zi până când asistentele o dădeau afară. Cu toate acestea, pe Eliot îl tulbura faptul că se afla în centrul devotamentului ei. Nu era încă sigur dacă o iubea sau nu. Claritatea, se

pare, făcea un bărbat să fie periculos de nestatornic, cu conştiinţa flexibilă şi instituia o abordare prudentă a ideii de angajament. Cel puţin aceasta era esenţa clarităţii lui. Nu voia să se grăbească la nimic.

Când, în sfârşit, veni într-adevăr acasă, el şi Michaela făcură dragoste sub strălucirea stelară a luminatorului domnului Chatterji. Din cauză că gâtul lui Eliot era înţepenit şi strâmb, fură nevoiţi să se descurce cu extremă băgare de seamă, dar, în ciuda acestui fapt, în ciuda ambivalenţei sentimentelor lui, de data aceasta ceea ce au făcut a fost dragoste. Pe urmă, culcat, cu braţul sănătos în jurul ei, se apropie mai mult de ideea de angajament. Fie că o iubea sau nu, această parte a lucrurilor nu avea cum să fie îmbunătăţită prin nici un fel de sporire a emoţiei. Poate că va face o încercare cu ea. Dacă nu va merge cum trebuie, ei, bine, atunci nu va fi el responsabil de sănătatea ei mintală. Va trebui să înveţe să trăiască fără el.

— Mulţumită? întrebă el, mângâindu-i umărul.

Ea clătină afirmativ din cap şi se ghemui mai aproape, şoptind ceva care fu parţial înecat de cutele pernei. Era sigur că a înţeles-o greşit, dar numai gândul că n-a înţeles-o era destul ca să-i vâre un cub de gheaţă între omoplaţi.

— Ce-ai spus?

Se întoarse spre el şi se propti într-un cot, înconjurată de lumina stelelor, cu trăsăturile ascunse privirii. Dar când vorbi, Eliot îşi dădu seama că acel khaa al domnului Chatterji rămăsese devotat obiceiurilor sale stranii de a face schimb în noaptea lui Bhairab Alb şi ştiu că, dacă ea şi-ar da capul uşor pe spate şi ar lăsa lumina să-i strălucească în ochi, ar fi capabil să-şi risipească toate speculaţiile cu privire la compoziţia sufletului lui Aimée Cousineau.

— Sunt căsătorită cu Fericirea.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*The Night of White Bhairab*”;
- Publicată în: *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, October 1984;

SALVADOR

Cu trei săptămâni înainte de a pustii Tecolutla, Dantzler şi-a primit botezul focului. Plutonul traversa lunca de la poalele unui vulcan verde-smarald şi, visător din fire cum era, Dantzler zăbovea în urmă, lovind ierburile înalte cu ţeava puştii şi imaginându-şi cum un copil de clasa întâi, cu creioane colorate, ar fi putut fi cel care născocise acest peisaj simplu al unui con perfect ce se înălţa spre cerul fără nori, când pe costişă răsunară sunete de pistoale artizanale. Cineva strigă după medic şi Dantzler dispăru brusc în iarbă, scotocind după fiolele sale. Scoase una din dozator şi şi-o desfăcu sub nas, inhalând frenetic; pe urmă, ca să fie sigur, mai pocni una - „O porţie dublă de arte marţiale”, cum ar fi spus DT - şi rămase cu capul plecat, până ce leacurile îşi făcură efectul magic. Avea pământ în gură şi era foarte speriat.

Încetul cu încetul, braţele şi picioarele sale îşi pierdură greutatea şi bătăile inimii îşi încetiniră ritmul. Văzul i se ascuţi până într-acolo încât putea zări nu numai punctuleţele de foc înflorind pe versant, ci şi siluetele din spatele lor, pe jumătate ascunse de tufişuri. Un clocot de furie îndârjită îi ţâşni în creier, se oţeli într-o dârzenie feroce şi Dantzler începu să înainteze către vulcan. Pe când ajunse la baza conului, era numai mânie şi reflexe, îşi petrecu următoarele patruzeci de minute făcând piruete acrobatice printre desişuri, împroşcând umbrele cu rafale din puşca lui M-18, însă o parte a minţii sale rămase departe de acţiune, minunându-se de eficienţa lui, de entuziasmul caricatural pe care îl simţea faţă de sarcina de a ucide. Striga la oamenii pe care îi împuşca şi trăgea în ei de mult mai multe ori decât era necesar, ca un puştan care se juca de-a soldatul.

„Joacă pe naiba, ar fi spus DT. Nu faci decât să te porţi firesc.”

DT credea cu tărie în fiole; deşi varianta oficială era că acestea conţin componente ARN ajustate şi

pseudoendorfine modificate într-o formă inhalabilă, el era de părere că ele deschideau omul către natura sa interioară. Era voinic, negru, cu braţe musculoase şi trăsături brute şi intrase în Forţele Speciale direct din închisoare, unde ispăşise o pedeapsă pentru tentativă de omor; palmele şi mâinile îi erau acoperite de tatuaje din puşcărie - o pentagramă şi un monstru cu coarne. Pe cască avea vopsite cuvintele MORI LA ÎNĂLŢIME. Aceasta era a doua raită a sa în Salvador, şi Moody - care era tovarăşul lui Dantzler - zicea că drogurile i-au zăpăcit mintea lui DT, că era nebun şi dus dracului.

— Colectează trofee, spusese Moody. Şi nu doar urechi, aşa cum au făcut în Vietnam.

Când, în cele din urmă, Dantzler aruncase o privire asupra trofeelor, s-a îngrozit. Erau păstrate într-o cutie de tablă în rucsacul lui DT şi erau aproape de nerecunoscut; arătau ca orhideele ofilite, maronii. Dar în ciuda repulsiei sale, în ciuda faptului că se temea de DT, recunoştea capacitatea omului de a supravieţui şi luase în serios sfatul lui de a se bizui pe droguri.

Pe drumul de întoarcere în josul povârnişului, descoperiră o victimă, un puşti indian cam de vârsta lui, nouăsprezece-douăzeci de ani. Brunet, cu pielea tuciurie şi ochii căprui, cu pleoape grele. Dantzler, al cărui tată era antropolog şi făcuse muncă de cercetare în Salvador, îl socoti drept un membru al tribului Santa Ana; înainte de a părăsi Statele Unite, cercetase cu atenţie notiţele tatălui său, sperând că îi vor fi de folos, şi învăţase să identifice diversele tipuri regionale. Puştiul avea o rană uşoară la picior, purta pantaloni de uniformă şi un tricou decolorat pe care scria COCA-COLA DĂ UN PLUS DE VIAŢĂ. Acest tricou îl irita pe DT peste poate.

— Ce naiba ştii tu despre coca-cola? îl întrebă pe puşti, în timp ce se îndreptau către elicopterul care avea să-i ducă mai adânc în provincia Morazán. Crezi că e amuzant, sau ce?

Îl lovi cu patul puştii şi, când ajunseră la elicopter, îl azvârli înăuntru şi îl puse să stea lângă uşă. Se aşeză lângă el, scoase o ţigară cu marijuana dintr-un pachet de Kools şi întrebă:

— Unde e Infante?

— Mort, răspunse medicul.

— La naiba!

DT linse ţigara ca să ardă uniform.

— Nenorocitul de halitor de fasole nu e de nici un folos. Doar dacă ştie careva spaniola.

— Ştiu eu puţin, se oferi Dantzler.

Holbându-se la el, ochii lui DT deveniră goi şi pierduţi.

— *No,* zise el. Tu nu ştii nici o spaniolă.

Dantzler îşi vârî capul între umeri, ca să evite privirea lui DT, şi nu spuse nimic; credea că înţelege ce voise să spună DT, dar se feri şi de înţelegere. Elicopterul îi duse în văzduh şi DT aprinse ţigara. Scoase fumul pe nări şi îi întinse ţigara puştiului, care o primi recunoscător.

— *Qué sabor!* zise el, făcând un rotocol de fum; zâmbi şi clătină din cap, vrând să se împrietenească.

Dantzler îşi întoarse privirea către uşa deschisă. Zburau jos, printre dealuri, şi faptul că privea golfurile adânci de umbră, în cutele lor, acţionă golind rămăşiţele de droguri, lăsându-l ostenit şi stors de vlagă. Lumina se revărsă înăuntru, făcând podeaua unsă cu ulei să strălucească.

— Hei, Dantzler, fu nevoit să strige DT peste zgomotul rotoarelor. Întreabă-l cum îl cheamă.

Puştiului îi cădeau pleoapele de la marijuana, dar auzind spaniola ciuli urechile; clătină din cap, refuzând, totuşi, să răspundă. Dantzler zâmbi şi îi spuse să nu-i fie teamă.

— Ricardo Quu, răspunse puştiul.

— *Kool,* zise DT cu fals entuziasm. Asta e marca mea de ţigări!

Îi întinse puştiului pachetul.

— *Gracias, no*.

Puştiul făcu semn că refuză ţigara şi rânji.

— Tipul are numele unei blestemate de ţigări, zise DT cu dispreţ, ca şi cum asta ar fi culmea nebuniei.

Dantzler îl întrebă pe puşti dacă mai erau şi alţi soldaţi prin apropiere şi din nou nu primi nici un răspuns; dar, simţind, se pare, în Dantzler un suflet apropiat, puştiul se aplecă şi vorbi repede, spunând că satul său era Santander Jímenez, că tatăl lui era - şovăi - un om influent. Întrebă unde îl duceau. Dantzler îi întoarse o privire împietrită. Găsi că era uşor să-l respingi pe puşti şi mai târziu îşi dădu seama că era din cauză că renunţase deja la el.

Împreunându-şi mâinile la ceafă, DT începu să cânte - o melodie fără versuri. Glasul lui era distonant, abia audibil peste zgomotul rotoarelor, însă melodia avea un sunet cunoscut şi curând Dantzler o identifică. Tema din *Star Trek.* Îi aducea aminte de vremurile când se uita la televizor împreună cu sora sa, râzând de extratereştrii realizaţi cu buget redus şi de accentul lui Scotty. Rămase din nou cu privirea pierdută, dincolo de uşă. Soarele se afla în spatele dealurilor şi versanţii erau umbre de fum verde-închis, fără contur. O, Doamne, îşi dorea să fie acasă, să fie oriunde în afară de Salvador! Câţiva dintre băieţi începură să cânte şi ei, la îndemnul lui DT, şi volumul crescu. Emoţia lui Dantzler atinse apogeul. Era gata să izbucnească în lacrimi, amintindu-şi gusturi şi imagini, mirosul iubitei sale Jeanine, atât de curat şi de proaspăt, fără să duhnească a transpiraţie şi a parfum, ca târfele de lângă Ilopango - găsind toată această substanţă în banala chintesenţă a culturii sale şi în nălucirile dealurilor gonind pe lângă ei. Apoi Moody deveni încordat lângă el şi Dantzler ridică privirea să afle motivul.

În semiîntunericul fuzelajului elicopterului, DT era la fel de lipsit de contur ca şi dealurile - o prezenţă neagră care îi conducea, mai degrabă un conducător al unui sabat decât al unui pluton. Ceilalţi doi indivizi cântau de-şi scuipau plămânii şi până şi puştiul intrase în atmosferă.

— *Musica!* spuse el la un moment dat, încercând să întreţină flacăra bunei dispoziţii.

Se legăna în ritm şi făcea din când în când câte o tentativă de „la-la”. Dar nimeni nu reacţiona.

Încetară să cânte şi Dantzler văzu că întregul pluton se holba la puşti, cu expresii vlăguite şi demoralizate.

— *Spaţiul,* strigă Dantzler, dându-i un ghiont puştiului, *ultima frontieră!*

Zâmbetul nu părăsise chipul puştiului, când ieşi de-a valma pe uşă. DT privi încordat în urma lui; câteva secunde mai târziu îşi plesni mâna de podea şi se aşeză înapoi, rânjind. Lui Dantzler îi venea să urle, oroarea stupidă a glumei era atât de nepotrivită cu langoarea dorului său de casă. Îi privi pe ceilalţi, aşteptându-le reacţia. Stăteau cu capetele plecate, jucându-se cu apărătoarele de trăgaci şi curelele puştilor, examinându-şi şireturile de la ghete şi, văzând asta, îi imită repede.

Provincia Morazán era o regiune-fantomă. Nălucile din Santa Ana. Existau informaţii despre stoluri de păsări care atacaseră patrulele. Animalele apăreau la marginile taberei şi dispăreau când trăgeai în ele. Toţi cei care se aventurau acolo erau bântuiţi de vise. Dantzler nu putea să confirme spusele despre păsări şi animale, însă avea un vis care se repeta. În acest vis, puştiul pe care îl omorâse DT cobora de-a dura, printr-o ceaţă aurie, cu tricoul evidenţiat pe fundalul tulbure, şi uneori un glas bubuia din ceaţă, spunând: „Îmi ucizi fiul.” „Nu, nu, răspundea Dantzler, n-am fost eu şi, în plus, e deja mort.” Pe urmă se trezea lac de sudoare, bâjbâind după puşcă, cu inima gonind.

Dar visul nu era o ameninţare importantă şi îl catalogă drept nesemnificativ. Regiunea era cu mult mai înfricoşătoare. Creste acoperite de păduri de pini, ce se profilau pe cer ca nişte franjuri de păr electrizat, cărărui ce şerpuiau prin desişuri şi se pierdeau de parcă locurile spre care duceau dispăruseră ca prin farmec, chipuri cenuşii de

stâncă pe lângă care erau obligaţi să treacă, expuşi fără scăpare la orice atac neaşteptat. Existau nenumărate explozive mascate plasate de gherile şi pierdură mulţi oameni din cauza căderilor de pietre. Era locul cel mai pustiu pe care îl cunoscuse Dantzler. Nici un om, nici un animal, doar câţiva şoimi care dădeau ocol pustietăţii dintre creste. Când şi când, dădeau peste tuneluri şi pe acestea le aruncau în aer cu grenade cu gaz; gazul aprindea concentraţiile ridicate de hidrocarburi şi împrăştiau flacăra prin întreaga formaţiune. DT îl ridica în slăvi pe cel care descoperea tunelul şi evalua, cu voce tare, câţi fasolari au „rafinat”. Însă Dantzler ştia că străbăteau un deşert absolut şi că incendiau văgăuni goale. Zile în şir, sub căldura istovitoare, traversară munţii, urcând şapte, opt, chiar zece kilometri pe cărări atât de abrupte încât adesea se întâmpla ca piciorul celui din faţa ta să-i fie la nivelul feţei; nopţile erau reci, întunericul absolut, liniştea atât de profundă, încât Dantzler îşi imagina că poate auzi vibraţia zumzăitoare a pământului. Ar fi putut fi oriunde sau nicăieri. Teama le era hrănită de izolare şi singurul leac erau „artele marţiale”.

Dantzler îşi făcu obiceiul de a înghiţi pilulele fără justificarea unei lupte. Moody îl avertiză că face abuz de droguri, amintindu-i ce se zvonea despre efectele secundare negative şi nebunia lui DT, dar chiar şi el le folosea din ce în ce mai des.

În timpul antrenamentului de bază, instructorul lui Dantzler le spusese soldaţilor de infanterie că drogurile erau puse doar la dispoziţia Forţelor Speciale, că folosirea lor era opţională, dar fuseseră prea multe cazuri de comportament lipsit de vlagă pe câmpul de luptă în ultimul război, iar asta era pentru a preveni o repetare a situaţiei.

— Infanteriştii de rahat ar trebui să le ia, spusese instructorul. Voi, nenorociţilor, sunteţi oricum curajoşi. Sunteţi ucigaşi înnăscuţi, aşa e?

— Aşa e, domnule! strigaseră ei.

— Ce sunteţi voi?

— Ucigaşi înnăscuţi, domnule!

Însă Dantzler nu era un ucigaş înnăscut, nu îi era limpede nici măcar cum fusese recrutat, cu atât mai puţin cum fusese manipulat să intre în Forţele Speciale, şi învăţase că nimic nu era opţional în Salvador, cu o singură excepţie: viaţa însăşi.

Misiunea plutonului era de recunoaştere şi exterminare. Alături de alte plutoane ale Forţelor Speciale, erau însărcinaţi să asigure provincia Morazán împotriva invaziei Nicaraguei, mai exact trebuia să înainteze până în satul Tecolutla, unde fusese de curând localizată o patrulă sandinistă, şi apoi aveau să se alăture Primei Divizii de Infanterie şi să ia parte la ofensiva împotriva Leónului, o capitală de provincie aflată chiar dincolo de graniţă. Mergând împreună, Dantzler şi Moody discutau adesea despre ofensivă, cum ar fi bine să coboare în regiunea de câmpie, uneori vorbeau despre posibilitatea de a-l raporta pe DT şi, o dată, după ce îi condusese într-un marş de noapte forţat, au cochetat cu ideea de a-l ucide. Dar cel mai adesea discutau despre obiceiurile indienilor şi despre regiune, de vreme ce asta îi făcuse tovarăşi.

Moody avea o constituţie fragilă, era pistruiat şi roşcat; ochii lui aveau privirea pierdută în gol, care i se trăgea de la prea mult război. Dantzler mai văzuse asemenea priviri goale, ceţoase, la beţivi. Tatăl lui Moody fusese în Vietnam şi Moody zicea că a fost mai rău decât în Salvador, fiindcă nu a existat o voinţă reală de a câştiga; dar el era de părere că Nicaragua şi Guatemala ar putea fi cele mai rele dintre toate, mai cu seamă în cazul în care cubanezii ar trimite trupele cu care ameninţaseră. Era expert în localizarea tunelurilor şi detectarea explozivelor-capcană şi acesta era motivul pentru care Dantzler îi cultivase prietenia. În esenţă singuratic, Moody opusese rezistenţă tuturor avansurilor până ce a aflat despre tatăl lui Dantzler; de atunci înainte i-a intrat pe sub piele, dornic să audă despre însemnările de

pe câmpul de luptă, crezând că i-ar putea oferi o perspectivă mai bună.

— Se crede că pământul are trăsături de animal, zise Dantzler într-o zi, în timp ce urcau de-a lungul unei coaste. Întocmai cum unele specii de peşti seamănă cu nişte plante sau cu fundul mării, anumite părţi ale ţinutului arată ca nişte câmpii, jungle... chestii din astea. Însă când pătrunzi acolo, descoperi că ai intrat în lumea spiritului, în lumea unor *sukias.*

— Ce sunt aceşti *sukias?* întrebă Moody.

— Magicieni.

O nuia plesni în spatele lui Dantzler şi acesta se răsuci, smucindu-şi apărătoarea puştii. Era doar Hodge - un puşti înalt şi sfrijit, cu un început de burtă de bere. Se holbă la Dantzler şi pocni o fiolă.

Moody scoase un sunet de neîncredere.

— Dacă au magicieni, de ce nu câştigă? De ce nu ne doboară de pe stânci?

— Nu e treaba lor, răspunse Dantzler. Ei nu cred în amestecul în treburile lumeşti, dacă nu îi privesc în mod direct. Oricum, aceste locuri - care arată ca nişte ţinuturi obişnuite, dar nu sunt - sunt numite... nu reuşi să-şi aducă aminte numele. *Aya*-cumva. Nu-mi aduc aminte. Dar au legi diferite. Ei sunt acolo unde se duce spiritul omului după ce moare trupul.

— Nu se duce în Rai?

— Nee. Durează mai mult până ce moare spiritul, aşa că se duce într-unul dintre aceste locuri care se află între tot şi nimic.

— Nimic, spuse Moody nemângâiat, ca şi cum toate speranţele sale legate de viaţa de apoi fuseseră spulberate. Nu e logic să existe spirite şi să nu existe Rai.

— Hei, răspunse Dantzler, devenind tensionat, când vântul foşni prin ramurile de pin. Sunt doar o şleahtă de primitivi blestemaţi. Ştii care e băutura lor sacră? Ciocolata caldă! Bătrânul meu a fost oaspete la una dintre

înmormântările lor şi zicea că au adus căni cu ciocolată fierbinte, legănate pe aceste turnuleţe roşii şi se purtau de parcă faptul că o beau avea să le dezvăluie secretele universului.

Râse şi râsul îi răsună în urechi, metalic şi psihotic.

— Aşadar, ai de gând să-şi faci griji pentru nişte nătărăi care cred că ciocolata caldă este apă sfinţită?

— Poate că pur şi simplu le place, spuse Moody. Poate că moartea cuiva le-a oferit doar un pretext ca s-o bea.

Însă Dantzler nu mai asculta. Cu o clipă înainte, când ieşiră de sub coroanele pinilor în punctul cel mai înalt al crestei, un petic de stâncă aflat în bătaia vânturilor şi înfăţişând o privelişte de munţi şifonaţi şi văi ce se întindeau către orizont, desfăcuse o fiolă. Se simţea atât de puternic, atât de plin de ţeluri îndreptăţite şi furie controlată încât i se părea că doar cerul se afla în preajma lui, că tot urca, pregătindu-se de luptă cu zeii înşişi.

Tecolutla era un sat de piatră văruită, vârât în depresiunea dintre două coline. De sus, casele, cu ferestrele şi tocurile uşilor înnegrite, arătau ca nişte zaruri aruncate prost. Străzile se întindeau în sus şi în jos, ocolind bolovanii. Flori-de-hârtie şi trandafiri chinezeşti împestriţau versanţii dealurilor, iar pe pantele mai domoale se aflau câmpuri arate. Era un loc dulce, liniştit când au sosit ei, iar după ce plecară era din nou paşnic, însă dulceaţa îi fusese alungată pentru totdeauna. Rapoartele cu privire la sandinişti se dovediră corecte şi, deşi aceştia erau răniţi lăsaţi în urmă să se refacă, DT decisese că prezenţa lor impunea măsuri extreme. Fumigene, grenade cu fragmentare şi altele asemenea. Trăsese cu un M-60 până ce ţeava puştii s-a topit şi pe urmă armase aruncătorul de flăcări. După aceea, în timp ce se odihneau în vârful coastei următoare, epuizaţi şi soioşi, cerând rezerve prin staţia radio a unui elicopter, nu putea să-şi ia gândul de la felul

cum una dintre casele pe care le incendiase ajunsese să semene cu o bezea la frigare.

— Nu aşa a fost, omule? întrebă el, umblând cu paşi mari în susul şi în josul liniei.

Nu îi păsa dacă erau de acord în privinţa casei, întrebarea pe care o punea era mai profundă, o întrebare care privea etica acţiunilor lor.

— Mda, zise Dantzler, cu un zâmbet forţat. Cu siguranţă.

DT râse printre dinţi.

— Ştii că am dreptate, nu-i aşa, omule?

Soarele atârna direct deasupra capului său, o coroană aurie conturând un oval negru, iar Dantzler nu-şi putea dezlipi ochii de la el. Se simţea slăbit, tot mai slăbit, ca şi cum fire din trupul lui erau desfăcute şi absorbite în întuneric. Înghiţise trei fiole înainte de schimbul de focuri şi experienţa lui cu Tecolutla fusese un fel de dans nebun, ameţitor pe străzi, împroşcând la nimereală rafale care păreau să scrie nume ciudate pe ziduri. Liderul sandiniştilor purtase o mască, un chip cenuşiu cu o gaură mirată în dreptul gurii şi cercuri roz în jurul ochilor. Un chip de nălucă. Dantzler se temuse de mască şi revărsase rafale după rafale asupra ei. Pe urmă, părăsind satul, văzuse o fetiţă care stătea lângă ruinele unei case, privindu-i, cu cârpa de rochie decolorată zdrenţuindu-se în bătaia vântului. Fusese o victimă a acelei boli a malnutriţiei, cea care îţi făcea pielea palidă, îţi albea părul şi de pe urma căreia rămâneai retardat. Nu-şi putea aminti numele bolii, lucruri precum numele îi scăpau, nici nu putea crede că supravieţuise cineva şi, pentru o clipă, crezu că spiritul satului ieşise să le marcheze drumul.

Asta era tot ce-şi putea aminti despre Tecolutla, tot ce voia să-şi amintească. Dar ştia că trebuie să fie curajos.

Patru zile mai târziu, se apropiară de o pădure tropicală. Era anotimpul secetos, dar, secetos sau nu, nori gri-negricioşi învăluiau întotdeauna aceste piscuri. Erau

străpunşi de scânteieri hidoase de fulgere, creând impresia că în spatele lor erau ascunse firme luminoase defecte, prevestiri ale răului. Cu toţii erau nervoşi, iar Jerry LeDoux - un puşti cajun suplu, brunet - refuză pe şleau să înainteze.

— Nu e înţelept, spuse el. Ar fi mai uşor să mergem prin trecători.

— Suntem în recunoaştere, omule! Crezi că fasolarii ne aşteaptă în trecători, fluturându-şi steagurile albe?

DT îşi răsuci puşca în poziţia de tragere, îndreptând-o plictisit către LeDoux.

— Haide, francezule. Ia câteva fiole.

În timp ce LeDoux desfăcu fiolele, DT îi vorbi:

— Omule, priveşte problema aşa: Asta e marea noastră aventură. Acolo, sus, va fi ca şi cum toate animalele se văd la televizor. Regatul sălbatic, necunoscutul. Ar putea fi ca pe Marte sau aşa ceva. Monştri şi prostii din astea, cu ochi roşii şi tentacule. Vrei să pierzi asta, omule? Vrei să ratezi şansa de a fi primul luptător pe Marte?

Curând LeDoux era nerăbdător să meargă, hlizindu-se la vorbăria lui DT.

Moody nu scoase o vorbă, dar pipăi siguranţa puştii sale, uitându-se cu duşmănie la spatele lui DT. Totuşi, când DT se întoarse spre el, se relaxă. De când cu Tecolutla, devenise taciturn şi în ochii lui jucau parcă lumini şi umbre, ca şi cum cineva se vânzolea de colo-colo în spatele lor. Se obişnuise să poarte frunze de bananier pe cap, aranjându-le sub cască astfel încât capetele lor zdrenţuite ieşeau pe margini ca un ciudat păr verde. Zicea că era vorba de camuflaj, dar Dantzler era sigur că acest lucru trăda vreun scop secret, iraţional. Desigur, DT remarcase eroziunea spirituală a lui Moody şi, în timp ce se pregăteau să o ia din loc, îl chemă pe Dantzler deoparte.

— N-a găsit nici un loc în capul său care să-i fie pe plac, zise DT. Încearcă să se cuibărească şi, odată ce va face asta, nu va fi responsabil. Nu-l scăpa din ochi.

Dantzler îşi mormăi aprobarea, dar nu era entuziasmat.

— Ştiu că e prietenul tău, omule, dar asta nu face nici un rahat. Nu după cum stau lucrurile. Acuma, dacă e pân’acolo, mie nu-mi pasă câtuşi de puţin de personalitatea ta. Dar sunt camaradul tău şi ăsta e un lucru pe care te poţi baza… pricepi?

Spre ruşinea lui, Dantzler chiar înţelegea.

Plănuiseră să străbată pădurea montană la căderea nopţii, dar subestimaseră dificultatea. Vegetaţia din apropierea norilor era luxuriantă - frunze groase, suculente, care se zdrobeau sub picioare, încâlceli de vrejuri, copaci cu scoarţa lucioasă, palidă şi frunze cerate -, iar vizibilitatea era doar la vreo cinci metri. Erau fantasme cenuşii, străbătând un spaţiu cenuşiu. Contururile nedesluşite ale frunzelor îi aminteau lui Dantzler de nişte litere ciudat gravate şi, pentru o vreme, se amuză cu ideea că se plimbau printre frazele pe jumătate formulate ale unei constituţii care încă nu se făcea simţită în regiune. Se avântară dincolo de cărare, pierzând-o cu desăvârşire, ajungând să fie acoperiţi de pânze de păianjen şi udaţi până la piele de şiroaie de apă; glasurile le erau înăbuşite în mod bizar, finalul cuvintelor era înghiţit. După şapte ore de asemenea experienţe, DT dădu, şovăielnic, ordinul să aşeze tabăra. Puseră lămpi electrice în jurul perimetrului, să poată vedea să întindă hamacurile de junglă. Mănunchiurile de raze iluminară umezeala din aer, străpungând întunericul cu suliţe de nestemate.

Vorbeau cu glas şoptit, înfricoşaţi de atmosfera stranie. Când terminară de montat hamacurile, DT postă patru santinele: Moody, LeDoux, Dantzler şi el însuşi. Apoi stinseră lămpile.

Se făcu un întuneric ca de smoală şi bezna era scoasă în evidenţă şi de picurări şi pleoscăieli, întreg spectrul de sunete ale ploii ce făceau ca bezna să pară şi mai adâncă. Pentru urechile lui Dantzler, acestea erau un amestec de vorbărie bolborosită. Îşi imagină minusculi demoni din Santa Ana vorbind în preajma lui şi, ca să-şi stăvilească

paranoia, înghiţi două fiole. Continuă să le înghită, încercând să se limiteze la una la fiecare jumătate de oră, dar se simţea tulburat, nesigur încotro să-şi îndrepte puşca în întuneric şi-şi depăşi limita. În curând începu să se lumineze uşor şi presupuse că a trecut mai mult timp decât crezuse. Se întâmpla adesea din cauza fiolelor - era uşor să uiţi de tine în starea de alertă, în bogăţia de detalii de percepţie aflate la îndemâna simţurilor ascuţite. Totuşi, uitându-se la ceas, văzu că erau doar câteva minute după ora două. Organismul îi era prea inundat de droguri ca să îngăduie teama, dar îşi mişcă brusc capul dintr-o parte în alta, în arcuri mici şi strânse, ca să stabilească sursa strălucirii. Se părea că nu era o singură sursă; pur şi simplu firicele de nor sclipeau, răspândind o strălucire galbenă, difuză, ca şi cum ar fi fost elemente ale unui sistem nervos care prindeau viaţă. Dădu să strige, apoi se înfrână. Probabil că şi ceilalţi văzuseră lumina, şi nu strigaseră, probabil aveau un motiv întemeiat pentru tăcerea lor. Se târî la pământ, cu puşca aţintită dincolo de perimetrul taberei.

Scăldată în abur auriu, pădurea dobândise o frumuseţe alchimică. Mărgele de apă scânteiau cu o strălucire de mărgăritar; frunzele, lujerii şi scoarţa erau poleite cu aur. Fiecare suprafaţă strălucea de lumină... totul, în afara unei pete de întuneric care plutea între două trunchiuri, crescând treptat. Pe măsură ce pata se dilata în faţa ochilor săi, văzu că avea forma unei păsări, cu aripile bătând, zburând către el de la o distanţă imposibil de estimat - din cauză că vegetaţia densă nu-ţi îngăduia să vezi prea departe în linie dreaptă şi, totuşi, pasărea se mărea cu o asemenea lentoare încât trebuie că venea de tare departe. De fapt, nu chiar zbura, îşi dădu el seama, mai degrabă era ca şi cum pădurea ar fi fost pictată pe o bucată de hârtie, ca şi cum cineva ar fi ţinut un chibrit aprins în spatele ei şi ar fi ars o gaură, care păstra forma unei păsări, pe măsură ce se lărgea. Era fascinat, incapabil să reacţioneze. Chiar şi

când forma acoperi jumătate din lumină, stând în faţa ei, nu mai mare decât un firicel de praf în faţa unui câmp imens, nu putu să se mişte, nici să apese pe trăgaci. Şi pe urmă întunericul trecu pe deasupra lui. Avea senzaţia că e târât cu o viteză incredibilă şi nu mai putu suporta picuratul pădurii.

— Moody! strigă el. DT!

Dar glasul care răspunse nu îi aparţinea nici unuia dintre ei. Era răguşit, ieşind din toate părţile din întunericul ce-l înconjura, şi îşi dădu seama că era glasul din visul lui repetitiv.

— Îmi ucizi fiul. Te-am adus aici, la această *ayahuamaco,* să te poată judeca.

Dantzler era convins până în măduva oaselor că glasul îi aparţinea unui *sukia* din satul Santander Jiménez. Voia să nege, să-şi explice nevinovăţia, dar tot ce putu să articuleze fu *„Nu”.* Rosti vorbele înlăcrimat, deznădăjduit, cu fruntea odihnindu-se pe ţeava puştii. Pe urmă mintea i se răsuci cu sălbăticie şi eul lui de soldat îşi redobândi controlul. Scoase o fiolă din dozator şi o desfăcu.

Glasul râse - un râs malefic, blestemat, ale cărui vibraţii îl înfiorară. Deschise focul cu puşca, trăgând în toate direcţiile. În întuneric apărură filigrane de orificii aurii, cu lujeri de abur încolăciţi printre ele. Continuă să tragă până ce întunericul se fărâmiţă şi se prăbuşi în bucăţi sfărâmate către el. Încet. Ca nişte cioburi de sticlă neagră care cădeau prin apă. Descărcă puşca şi se aruncă la pământ, ferindu-şi capul cu braţele, aşteptând să fie tăiat în bucăţi, dar nimic nu-l atinse. În cele din urmă privi furiş printre braţe, apoi - uimit, căci pădurea era acum de un galben uniform, lucios - se ridică în genunchi. Îşi zgârie capul de una dintre frunzele sfărâmate de sub el şi din rană îi ţâşni sânge. Fibrele zdrobite ale frunzei erau aspre ca nişte sârme. Se ridică în picioare, cu un şuvoi ameţitor de isterie iscându-se din străfundul sufletului. Nu era nici o pădure, doar o construcţie de aur masiv, prelucrată ca să semene cu o

pădure - genul de jucărie extravagantă care ar fi putut fi fabricată pentru copilul unui împărat. Acoperit cu o boltă de frunze aurii, susţinut de coloane de trunchiuri suple, aurii, aşternut cu un covor de frunze aurii. Stropii de apă erau diamante. Toată strălucirea şi sclipirea îi domoliră teama; aici era ceva dintr-un mit, un tărâm pentru prinţese, vrăjitori şi dragoni. Aproape voios, se întoarse către tabără, să vadă dacă ceilalţi reacţionau.

Odată, pe când avea nouă ani, se furişase în pod să scotocească prin cutii şi cufere şi dăduse peste un exemplar legat în piele al *Călătoriilor lui Gulliver.* Fusese învăţat să preţuiască cărţile vechi, şi, astfel, o deschise nerăbdător să se uite la ilustraţii, doar pentru a descoperi că mijlocul paginilor fusese mâncat şi acolo, chiar în inima ficţiunii, se afla un cuib de larve. Creaturi cărnoase, oribile. Fusese o imagine îngrozitoare, dar unică în experienţa lui şi poate că ar fi studiat acele fărâme de viaţă târâtoare multă vreme dacă tatăl lui nu l-ar fi întrerupt. O asemenea privelişte se afla acum în faţa lui, şi era înţepenit în faţa ei.

Erau cu toţii morţi. Ar fi trebuit să-şi imagineze; nu se gândise deloc la ei când a tras cu puşca. Gloanţele i-au lovit pe când se căzneau să coboare din hamacuri şi, drept urmare, atârnau pe jumătate în hamacuri, pe jumătate afară, cu mădularele spânzurnând, cu sângele băltind dedesubt. Valurile de ceaţă aurie îi făceau să arate întunecaţi şi misterioşi şi deformaţi, ca nişte monştri ucişi în timp ce ieşeau din coconi. Dantzler nu se putea împiedica să privească, dar se retrăgea în sine. Nu era vina lui. Acel gând se năpustea, când înăuntru, când afară, într-o turmă de gânduri mai puţin acceptabile; voia ca gândul acela să stea locului, să fie adevărat, să aline oroarea bolnavă pe care începea să o simtă.

— Cum te cheamă? întrebă un glas de fată în spatele lui.

Stătea pe o piatră, la vreo şapte metri depărtare. Părul ei avea o nuanţă roşiatică de blond, pielea îi era cu o jumătate de ton mai deschisă, iar rochia i se contura iscusit din abur.

Numai ochii îi erau reali. Ochii căprui, cu pleoape grele, erau în contradicţie cu restul chipului, care avea frumuseţea proaspătă, nealterată a unei adolescente americane.

— Nu te teme, spuse, şi lovi cu palma pământul, invitându-l să se aşeze lângă ea.

Recunoscu ochii, dar nu conta. Avea nevoie cu disperare de alinarea pe care ea i-o putea oferi; se apropie şi se aşeză. Îl lăsă să-şi pună capul pe coapsa ei.

— Cum te cheamă?

— Dantzler. John Dantzler.

Şi apoi adăugă:

— Sunt din Boston. Tatăl meu este...

Ar fi prea dificil să explice despre antropologie.

— Este profesor.

— Sunt mulţi soldaţi la Boston?

Îi mângâie obrazul cu un deget auriu. Mângâierea îl făcea pe Dantzler să se simtă fericit.

— O, nu. Ei nici nu ştiu că are loc un război.

— E adevărat? întrebă ea neîncrezătoare.

— Ei bine, ştiu că există, dar pentru ei e doar o ştire de la televizor. Au probleme mai presante. Slujbele, familiile.

— O să le spui despre război când te întorci? Faci asta pentru mine?

Dantzler renunţase la speranţa de a se întoarce acasă, de a supravieţui, şi premisa ei că le va face pe amândouă îi stârni recunoştinţa.

— Da, spuse el cu ardoare. Aşa voi face.

— Trebuie să te grăbeşti. Dacă rămâi în *ayahuamaco* prea mult timp, nu vei mai pleca niciodată. Trebuie să găseşti calea de ieşire. Nu e o cale compusă din direcţii sau cărări, ci din întâmplări.

— Unde e locul acesta? întrebă el, conştient, dintr-odată, cât de mult se încredea în el.

Ea îşi trase piciorul şi, dacă nu s-ar fi agăţat de o piatră, Dantzler ar fi căzut. Când îşi ridică privirea, fata dispăruse.

Fu surprins că dispariţia ei nu îl nelinişti; din reflex, scoase vreo două fiole, dar, după un moment de chibzuinţă, hotărî să nu le ia. Era imposibil să le strecoare înapoi în dozator, aşa că le îngrămădi în căptuşeala căştii, pentru mai târziu. Totuşi, se îndoia că va avea nevoie de ele. Se simţea puternic, competent şi neînfricat.

Dantzler păşi cu grijă printre hamacuri, vrând să nu se frece de ele; poate că era imaginaţia lui, dar parcă erau mai bombate în jos decât înainte, ca şi cum moartea ar fi fost mai grea decât viaţa. Greutatea aceea plutea în aer, apăsându-l. Ceaţa se înălţa ca fumul auriu din cadavre, dar priveliştea nu îl mai afecta - poate fiindcă ceaţa dădea iluzia că era sufletele lor. Înhăţă o armă încărcată şi se adânci în pădure.

Vârfurile frunzelor aurii erau ascuţite şi Dantzler era nevoit să se strecoare printre ele, ca să nu se taie, însă era în cea mai bună formă, mişcându-se graţios, şi obstacolele abia dacă îi încetineau ritmul. Nici măcar nu era neliniştit în privinţa avertismentului fetei de a se grăbi; era sigur că ieşirea se va înfăţişa în curând. După vreun minut auzi glasuri şi, după câteva secunde, ajunse într-un luminiş străbătut de un pârâu, care era o oglindă atât de perfectă, încât malurile sale păreau că împrejmuiesc un ic de abur auriu. Moody stătea pe vine la marginea apei, ţintuind cu privirea lama cuţitului său de supravieţuire şi murmurând un cântec - o melodie fără cuvinte, care avea ritmul schimbător al unei muşte prinse în capcană. Lângă el zăcea Jeery LeDoux, cu beregata tăiată de la o ureche la alta. DT stătea pe partea cealaltă a râului; fusese împuşcat doar deasupra genunchiului şi, deşi îşi sfâşiase cămaşa ca să-şi facă bandaje şi îşi legase piciorul cu un garou, nu era într-o stare bună. Transpira şi o paloare cenuşie, ceţoasă, îi îmbiba pielea. Întreaga scenă avea vitalitatea bizară a ceva materializat dintr-o oglindă fermecată, o bulă de realitate închisă într-o ramă aurită.

DT auzi paşii lui Dantzler şi ridică privirea.

— Fă-i felul! strigă el, arătând către Moody.

Moody continuă să contemple cuţitul.

— Nu, spuse el, de parcă ar fi vorbit cu cineva a cărui imagine era oglindită de lamă.

— Fă-i felul, omule! răcni DT. L-a omorât pe LeDoux!

— Te rog, îi zise Moody cuţitului său. Nu vreau.

Pe faţă avea sânge coagulat, iar pe frunzele de bananier care îi ieşeau de sub cască se afla, de asemenea, sânge.

— L-ai omorât pe Jerry? întrebă Dantzler; în timp ce-i adresă întrebarea lui Moody nu se raportă la el ca la un individ, ci doar ca la o parte a unui plan al cărui mesaj trebuia să-l dezlege.

— Iisuse Hristoase! Omoară-l!

DT izbi cu pumnul în pământ, iritat.

— În regulă, zise Moody.

Cu o privire care-şi cerea iertare, ţâşni în picioare şi se năpusti asupra lui Dantzler, legănându-şi cuţitul. Impasibil, Dantzler brodă o line peste pieptul lui Moody; acesta căzu într-o parte, în tufişuri, şi se prăbuşi.

— Ce naiba aşteptai! DT încercă să se ridice, dar se crispă şi căzu înapoi. La naiba! Nu ştiu dacă pot să merg.

— Ia câteva, îi sugeră Dantzler cu blândeţe.

— Îhî. Bine gândit, omule.

DT scotoci după dozator. Dantzler aruncă o privire în tufişuri să vadă unde căzuse Moody. Nu simţea nimic şi asta îl mulţumea. Era sătul de sentimente. DT desfăcu o fiolă, fluturând-o, de parcă ar fi făcut un toast, şi inhală.

— Nu iei şi tu, omule?

— N-am nevoie. Mă simt bine.

Râul îi stârnea interesul. Nu reflecta aburul, aşa cum presupusese, ci era el însuşi un strat al ceţii.

— Câţi crezi că au fost? întrebă DT.

— Câţi ce?

— Fasolari, omule! Am omorât trei sau patru până ce ne-au lovit, dar nu mi-am dat seama câţi erau.

Dantzler chibzui la asta în lumina propriei sale interpretări a evenimentelor şi a conversaţiei lui Moody cu cuţitul său. Avea logică. O logică proprie pentru Santa Ana.

— Mă frământă şi pe mine, răspunse el. Dar am impresia că sunt mai puţini decât erau mai demult.

DT pufni.

— Ai dreptate! Se ridică în picioare şi se apropie, şchiopătând, de marginea râului. Ajută-mă să trec.

Dantzler se întinse, dar, în loc să-l apuce de mână, îl înhăţă de încheietură şi îl trase, dezechilibrându-l. DT se balansă pe piciorul sănătos, pe urmă se rostogoli şi se făcu nevăzut sub stratul de ceaţă. Dantzler se aşteptase să cadă, dar acesta se ridică imediat, cu aburul agăţat de piele. Desigur, gândi, trupul său va trebui să moară înainte ca spiritul său să cadă.

— Ce faci, omule? întrebă DT, mai degrabă uimit decât înfuriat.

Dantzler îi plantă un picior pe mijlocul spatelui şi îl apăsă până când i se afundă capul. DT se zbătu şi se agăţă de picior şi reuşi să se ridice în patru labe. Din ochi şi nas îi ieşeau aburi şi vorbi gâtuit:

— ... te omor...

Dantzler îl împinse jos din nou; începu să-l apese şi să-l lase să se ridice, iar şi iar. Nu ca să-l tortureze. Nu tocmai. Era din cauză că înţelesese dintr-odată natura legilor *ayahuamaco,* că erau o aproximare a legilor normale şi apoi înţelese că acţiunile sale trebuiau să semene cu cele ale cuiva care zgâlţâia o cheie în broască. DT era cheia către ieşire, iar Dantzler îl zgâlţâia, asigurându-se că toate mecanismele erau puse în mişcare.

Câteva dintre vasele sanguine din ochii lui DT se spărseseră şi albul era acoperit de pelicule de sânge. Când încercă să vorbească, din gură îi ieşiră rotocoale de aburi. Treptat, zvârcolelile sale încetară; săpă cu degetele şanţuri în nămolul galben strălucitor al malului şi se scutură. Umerii

îi erau cioturi de pământ negru scufundându-se într-o mare mistică.

Vreme îndelungată după ce DT dispăru din faţa ochilor săi, Dantzler rămase lângă râu, nesigur de ceea ce îi rămânea de făcut şi incapabil să-şi amintească o lecţie pe care o predase. În cele din urmă, îşi săltă puşca pe umăr şi părăsi luminişul. Se crăpase de ziuă, ceaţa se subţiase şi pădurea îşi redobândise coloritul obişnuit. Dar abia dacă observă aceste schimbări, încă preocupat de memoria lui defectuoasă. În cele din urmă, lăsă acest gând să alunece pe nesimţite - totul se va limpezi mai devreme sau mai târziu. Era doar fericit să fie în viaţă. După o vreme, începu să lovească pietrele cu piciorul în timp ce mergea şi să-şi legene puşca, lovind ierburile cu un aer lipsit de griji.

Când Prima Divizie de Infanterie se revărsă peste graniţa nicaraguană şi pustii Leónul, Dantzler îşi petrecea timpul liniştit în spitalul militar din Ann Arbor, Michigan, şi exact în clipa când buletinul de ştiri fu transmis în toată ţara, se afla în sală, urmărind finala Ligii Americane, jucată între Detroit şi Texas. Câţiva dintre pacienţi făcură tărăboi la întreruperea meciului, în timp ce alţii le strigară să tacă, vrând să audă detaliile. Dantzler nu schiţă nici un fel de reacţie. Era preocupat numai să fie un pacient model; totuşi, remarcând faptul că un membru al personalului îi arunca o privire clinică, se alătură fanilor meciului de baseball. Nu voia să pară prea controlat. Medicii erau la fel de suspicioşi faţă de asemenea gen de comportament, ca şi faţă de opusul său. Dar lucrul amuzant - cel puţin pentru Dantzler - era faptul că pretinsa lui enervare la buletinul de ştiri constituia o dovadă exemplară a controlului său, a experienţei sale în a se mişca prin viaţă în felul în care se strecurase printre frunzele aurii ale pădurii tropicale. Prevăzător, graţios, eficient. Fără să atingă nimic şi nefiind atins de nimic. Aceasta era lecţia pe care o învăţase - să fie o imitare perfectă a omului, aşa cum *ayahuamaco* fusese o

imitare a pământului, să adopte diversele ipostaze ale omului şi, totuşi, în virtutea distanţării sale de lucrurile umane, să fie cu atât mai pregătit pentru izbucnirea unei crize sau pentru o chemare la acţiune. Nu vedea nimic aberant în asta, până şi doctorii ar recunoaşte că oamenii se situează puţin deasupra unor simulări organizate. Era diferit de alţi oameni doar pentru că înţelegea mai profund principiile pe care se întemeia personalitatea sa.

Când s-a pornit bătălia de la Managua, Dantzler locuia acasă. Părinţii îl îndemnaseră să se readapteze uşurel la viaţa civilă, dar el şi-a luat imediat o slujbă de stagiar într-o bancă. În fiecare dimineaţă, mergea cu maşina la serviciu şi îşi petrecea opt ore controlate, liniştite; în fiecare seară se uita la televizor cu mama lui şi, înainte de a se duce la culcare, se urca în pod şi îşi cerceta cufărul cu suvenire de război - cască, uniformă, cuţit, cizme. Doctorii insistaseră ca el să se confrunte cu aceste experienţe şi ritualul era felul lui de a le urma instrucţiunile. Una peste alta, era chiar mulţumit de evoluţia sa, dar încă avea probleme. Nu fusese capabil să se silească să se aventureze afară noaptea, amintindu-şi prea bine întunericul din pădurea tropicală, şi îşi respinsese prietenii, refuzând să-i vadă sau să le răspundă la telefon - nu se simţea în siguranţă cu ideea de prietenie. Mai mult, în ciuda abordării metodice a vieţii, era înclinat către o nervozitate sâcâitoare, sentimentul unei corvezi rămase nefăcute.

Într-o seară, mama lui a venit la el în cameră şi i-a spus că un vechi prieten, Phil Curry, era la telefon.

— Johnny, te rog să vorbeşti cu el. A fost recrutat şi cred că e puţin speriat.

Cuvântul *recrutat* atinse o coardă sensibilă în sufletul lui şi, după o scurtă chibzuinţă, coborî şi ridică receptorul.

— Hei, spuse Phil. Care e povestea, omule? Trei luni şi nici măcar nu-mi dai un telefon.

— Iartă-mă. Nu m-am simţit prea în formă.

— Da, pricep.

Phil rămase tăcut o clipă.

— Ascultă, omule. Plec, şi facem un bairam mare la Sparky’s. E chiar acum. Ce-ar fi să cobori?

— Ştiu şi eu...

— Jeanine e aici, omule. Ştii, încă e nebună după tine, vorbeşte de tine tot timpul. Nu e cu nimeni.

Dantzler nu se putea gândi la nimic ce ar putea să spună.

— Ascultă. Sunt destul de afectat de rahatul ăsta cu armata. Am auzit că e destul de rău acolo. Dacă ai ceva să-mi spui despre cum e, ţi-aş fi recunoscător.

Dantzler putea să înţeleagă îngrijorarea lui Phil, dorinţa lui de a obţine un uşor avantaj şi, în plus, i se părea just să meargă. Foarte just. Îşi va lua câteva măsuri de precauţie împotriva întunericului.

— O să vin.

Era o noapte mizerabilă, cu zăpadă viscolită, însă parcarea de la Sparky’s era înţesată. Mintea lui Dantzler era la fel de răvăşită ca ninsoarea, la fel de îngrămădită ca parcarea - gânduri se răsuceau în ea, căutând să-şi facă loc, topindu-se. Spera că mama lui nu va sta trează să-l aştepte, se întreba dacă Jeanine îşi purta încă părul lung, era îngrijorat din cauză că palmele mâinilor îi erau nefiresc de calde. Chiar şi cu geamul maşinii ridicat, auzea muzica zgomotoasă, venind dinăuntrul clubului. Deasupra uşii, cuvintele SPARKY’S ROCK CITY erau scrise cu litere de neon roşu, ce apăreau una câte una şi, când scrisul era complet, literele clipeau, aprinzându-se şi stingându-se, şi o explozie aurie de neon înflorea în jurul lor. După explozie, întreaga firmă se întuneca pentru o fracţiune de secundă şi clădirea imensă şi dărăpănată părea să devină şi mai mare şi să se contopească cu cerul întunecat. Îi trecu prin minte că îl privea şi se cutremură - una dintre acele prăbuşiri spasmodice, de felul celor care te apucă exact înainte de a dormi. Ştia că oamenii aflaţi înăuntru nu aveau de gând să-i facă nici un rău, dar ştia, de asemenea, că locurile aveau un mod de a schimba intenţiile oamenilor şi nu voia să fie

luat pe nepregătite. Sparky's putea fi un asemenea loc, putea fi o prezenţă imensă, neagră, camuflată de neon, cu adevărata-i substanţă una cu abisul văzduhului, cu fulgii de nea fosforescenţi agitându-se fără astâmpăr în lumina felinarelor, cu vântul tăind prin portiera laterală. I-ar fi plăcut foarte mult să se întoarcă acasă şi să uite de promisiunile pe care i le făcuse lui Phil; totuşi, simţea o responsabilitate să dea explicaţii despre război. Mai mult decât o responsabilitate, un impuls evanghelic. Le va spune despre puştiul care a căzut din elicopter, despre fata cu părul alb din Tecolutla, despre pustietate, Dumnezeule, da! Cum mergeai acolo plin până în gât de gânduri şi vise americane obişnuite, de amintirea vremurilor când fumai marijuana, umblai după fuste, ieşeai noaptea şi goneai pe autostradă cu o cutie de ceva rece în mână şi cum aduceai acasă, pe furiş, o canistră în formă de om plină cu vid pur salvadorian. De primă clasă. Îl aduceai pe furiş acasă, în ţara mătăsii şi a banilor, a jocurilor video care îţi tulburau mintea, a meciurilor de tenis în care fetele îşi dezgoleau sânii şi a soluţiilor fast-food la problemele nutriţionale.

Doar o fărâmă din Salvador era de ajuns ca să alunge toate aceste obsesii triviale. Doar o fărâmă. Va fi uşor de explicat.

Desigur, unele lucruri cereau o explicaţie.

Se aplecă şi îşi aranjă cuţitul de supravieţuire din cizmă, ca mânerul să nu i se frece de gambă. Din buzunarul de la haină scoase cele două fiole pe care le pusese în cască, pe ascuns, în acea noapte de demult, din pădurea tropicală. Când explozia de neon izbucni din nou, sclipiri de aur se scurseră de-a lungul suprafeţelor lor lucitoare. Nu credea că va avea nevoie de ele, mâna îi era sigură şi scopul său era precis. Dar, ca să fie sigur, le desfăcu pe amândouă.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*Salvador*";

- Publicată în: *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, April 1984;
- Premii:
  1985 - SF Chronicle Award, Short Story (Win)
  1985 - Hugo Award, Best Short Story (Nomination)
  1985 - Locus Poll Award, Best Short Story (Place: 1)
  1985 - Nebula Award, Short Story (Nomination)

CUM GLĂSUIA VÂNTUL LA MADAKET

I

Cu blândeţe în zori, foşnind frunzele prin jgheaburile acoperişurilor, lovind ritmic cablurile antenelor de televiziune de zidul pietruit, agitându-se prin ierburile de pe plajă, mişcând ramurile despuiate ale unui păducel şi făcându-le să se agaţe de uşa sculăriei, săltând jucăuş un cârlig de pe sârma de rufe, suflând gunoiul şi zdrenţuind pungile de plastic, stârnind o mie de fâlfâieli nervoase, o mie de alte şoapte tremurate, pe urmă înălţându-se, şuierând prin crăpăturile ferestrelor şi zăngănind ochiurile de geam, doborând o coală de placaj sprijinită de stiva de lemne, umflându-se într-o vijelie în largul mării, cu urletul articulat de gâtlejuri de străzi înguste şi dinţi de case părăsite, până ce începi să-ţi imaginezi un animal imens, invizibil, dându-şi capul pe spate şi urlând, iar casa pârâie ca scândurile unei vechi corăbii.

II

Trezindu-se la primele raze de lumină, Peter Ramey rămase culcat, ascultând vântul, apoi, pregătindu-se să îndure frigul, azvârli la o parte păturile, îşi trase în mare grabă blugii, tenişii şi o cămaşă de flanel şi se duse în camera din faţă, să aprindă focul în soba de lemne. Afară, copacii se profilau pe fundalul unei cortine de nori de culoarea ardeziei, dar cerul nu era încă destul de luminos ca să proiecteze umbra ramei ferestrei peste masa rustică de sub ea; celelalte piese de mobilier - trei scaune roase de nuiele şi o banchetă - erau vârâte în colţurile lor întunecate. Iasca se aprinse şi în curând focul începu să trosnească în sobă. Încă înfrigurat, Peter îşi săltă braţele pe umeri şi

începu să sară de pe un picior pe altul, făcând farfuriile şi sertarele să zornăie. Era un bărbat palid, corpolent, de treizeci şi trei de ani, cu părul şi barba negre şi încâlcite, atât de înalt încât era nevoit să se aplece în dreptul uşilor colibei. Din cauza dimensiunilor sale, nu se simţise niciodată cu adevărat în largul său în acel loc. Se simţea ca un vagabond care-şi însuşise căsuţa abandonată din copac a unui copil, în care să-şi petreacă iarna.

Bucătăria era o nişă a camerei din faţă şi, după ce îşi potoli frigul, cu faţa usturându-l de căldură, aprinse aragazul şi începu să pregătească micul dejun. Tăie o gaură într-o felie de pâine, o aşeză în tigaie, pe urmă sparse un ou şi îl turnă în gaură (de cele mai multe ori, desfăcea doar conserve şi cutii de cereale sau încălzea mâncare congelată, dar Sara Tappinger, actuala lui iubită, îl învăţase să prepare ouăle în felul acesta, şi punerea în practică a obiceiului îl făcea să se simtă ca un holtei priceput). Înfulecă tot oul cu pâine stând în picioare la fereastra bucătăriei, privind cum casele cu şindrile gri de peste drum se conturau din întuneric, pâlcuri umbroase, mărginite de desişuri de cătină şi laur roşu, cu un şir de pini japonezi în spatele lor. Vântul se domolise şi se părea că norii aveau să mai zăbovească, ceea ce pentru Peter era bine. De când închiriase căscioara din Madaket, cu opt luni în urmă, descoperise că înflorea în întuneric, că zilele furtunoase, mohorâte, îi hrăneau imaginaţia. Terminase aici un roman şi avea de gând să rămână până ce era gata şi cel de-al doilea. Şi poate un al treilea. Ce naiba! Nu prea avea sens să se întoarcă în California. Deschise robinetul să spele vasele, dar gândul la Los Angeles îl irită şi nu mai fu în stare. Să le ia dracu'! Lasă să se înmulţească gândacii. Trase pe el un pulover, îşi îndesă carnetul în buzunar şi ieşi din cameră, în frig.

Ca şi cum l-ar fi aşteptat, o pală de vânt se ivi de după colţul casei şi îi amorţi faţa. Îşi vârî bărbia în piept şi porni la drum, cotind pe bulevardul Tennessee şi îndreptându-se

spre capul Smith, trecând de alte case cu şindrile gri, cu tăbliţe ce purtau nume alintate deasupra uşilor: Adăpostul Mării sau Moşia Dintelui (casa de vacanţă a unui dentist din New Jersey). Când sosise la Nantucket, îl amuzase faptul că aproape fiecare clădire de pe insulă, până şi magazinul Sears, avea şindrile gri şi îi scrisese fostei sale soţii o scrisoare lungă şi plină de umor, în care îi cerea să fie prieteni, povestindu-i despre şindrile, despre personajele stranii şi ciudăţenia locului. Fosta lui soţie nu îi răspunsese, dar Peter nu putea s-o învinuiască, după ceea ce i-a făcut. Motivul pe care îl invocase pentru mutarea lui la Madaket era solitudinea, dar, în vreme ce era adevărat la suprafaţă, ar fi fost mai corect să spună că fugea de ruinele vieţii sale. Trândăvise, mulţumit de căsătoria lui, scoţând pe bandă scenarii pentru un spectacol pentru copii realizat de televiziunea PBS, când se îndrăgostise obsesiv de o altă femeie, ea însăşi căsătorită. Îşi făcuseră planuri şi promisiuni, în urma cărora Peter şi-a părăsit soţia, dar apoi, într-o neaşteptată schimbare de atitudine, femeia - care nu-şi exprimase niciodată alte sentimente decât cele de plictiseală şi dispreţ faţă de soţul ei - hotărâse să-şi respecte jurămintele, lăsându-l pe Peter singur, să se simtă deopotrivă ca un nătărău şi ca un ticălos. Disperat, luptase pentru ea, eşuase, încercase s-o urască, eşuase din nou şi, în cele din urmă, sperând că o schimbare de peisaj va provoca o schimbare a simţămintelor - ale lui sau ale ei -, venise la Madaket. Asta se întâmplase în septembrie, imediat după exodul turiştilor din timpul verii; acum era luna mai şi, deşi vremea rece încă mai zăbovea, turiştii începeau să se întoarcă, rând pe rând. Dar nici un fel de simţăminte nu se schimbaseră.

După douăzeci de minute de plimbare alertă, ajunse în vârful unei dune ce se înălţa deasupra capului Smith, un promontoriu de nisip ce se întindea pe circa o sută de metri în apă, cu trei insuliţe înşirate de-a lungul lui. Cea mai apropiată dintre acestea fusese despărţită de capul Smith

în timpul unui uragan şi, dacă insula ar mai fi fost şi acum unită, împreună cu capul Ţiparului, aflat la vreun kilometru distanţă, ar fi dat capătului de vest al masei de pământ forma unui cleşte de crab. Departe, în mare, o rază de soare străpunse stratul de nori, făcând apa să strălucească atât de orbitor, încât arăta ca un strat proaspăt de vopsea albă. Pescăruşii se roteau deasupra, plutind şi lăsând să cadă scoici pe prundiş, ca să spargă cochiliile, pe urmă se năpusteau în jos, să culeagă carnea. Rafale de vânt cu intonaţii vocalice triste împroşcau un nisip fin prin aer.

Peter se aşeză pe partea ferită de vânt a unei dune, alegând un loc de unde să poată vedea oceanul, printre lujerii verzui ai ierbii-de-mare şi îşi deschise carnetul. Cuvintele **CUM GLĂSUIA VÂNTUL LA MADAKET** erau tipărite pe coperta interioară. Nu-şi făcea iluzii că editorii vor păstra titlul; îl vor schimba în *Bocetul* sau *Gâfâitul şi pufăitul*, îl vor ambala într-o copertă ţipătoare şi îl vor înghesui lângă *Dorinţa chinuitoare a dragostei* de Wanda LaFontaine, pe rafturile supermarketurilor. Dar nimic nu conta, atât timp cât cuvintele erau potrivite aşa cum erau, deşi la început cartea nu mersese bine, până când nu a început să se plimbe în fiecare dimineaţă către capul Smith şi să scrie de mână. Apoi toate s-au limpezit şi s-au aşezat. Şi-a dat seama că era povestea lui cea pe care voia să o spună - femeia, singurătatea, sclipirile sale metafizice, dârzenia personajului său -, totul ambalat în metafora stranie a vântului; scriitura curgea atât de uşor, încât parcă vântul însuşi colabora la carte, şoptindu-i în ureche şi conducându-i mâna peste pagină. Răsfoi paginile şi observă un paragraf care era puţin prea rigid, pe care trebuia să-l împartă şi să-l împrăştie prin povestire:

Sadler îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în Los Angeles, unde sunetele naturii erau nedesluşite şi, după părerea lui, cea mai remarcabilă caracteristică a Nantucketului era prezenţa constantă a vântului.

Dimineaţa, la prânz şi seara plutea peste insulă, dându-i senzaţia că locuia pe fundul unui ocean de aer, lovit de curenţi care ţâşneau din zone exotice ale globului. Era un suflet singuratic, şi vântul îi articula singurătatea, îi arăta imensitatea lumii în care devenise izolat; pe parcursul mai multor luni, ajunsese să simtă o afinitate faţă de el, să-l considere un tovarăş de drum prin pustietate şi timp. Aproape credea că rostirea lui, asemănătoare vorbirii, era exact acest lucru - un glas oracular, ale cărui puteri de a vorbi nu erau încă pe deplin dezvoltate - şi, ascultându-l, i se păru că în aer pluteşte ceva ciudat. Nu trecu cu vederea această impresie căci, din câte îşi amintea, mai avusese parte de altele similare şi majoritatea fuseseră confirmate de realitate. Nu era un mare dar profetic, nici vreo prevestire a vreunor cutremure sau asasinate; mai degrabă, era o capacitate psihică inferioară: crâmpeie de viziune adesea însoţite de senzaţii de greaţă şi dureri de cap. Uneori, atingând un obiect, ştia ceva despre proprietarul său, uneori arunca o privire asupra conturului unui eveniment ce avea să vină. Dar aceste premoniţii nu erau niciodată destul de clare ca să-i facă vreun bine, ca să preîntâmpine mâinile rupte sau - aşa cum descoperise în ultimul timp - dezastrul emoţional. Cu toate acestea, asculta de ele. Iar acum credea că vântul ar putea într-adevăr să încerce să-i spună ceva despre viitorul său, despre un nou factor pe cale să-i complice existenţa, căci, ori de câte ori se priponea pe duna de la capul Smith, simţea că...

Piele de gâscă, greaţă, o senzaţie de ameţeală în spatele frunţii, de parcă gândurile i se învârteau, necontrolate. Peter îşi culcă fruntea pe genunchi şi respiră adânc, până ce vraja se domoli. I se întâmpla din ce în ce mai des şi, cu toate că era cel mai probabil un produs al sugestibilităţii, un efect secundar al scrierii unei asemenea poveşti personale, Peter nu putea să-şi scoată din minte ideea că devenise

implicat în vreo ironie a unei Zone Crepusculare, că povestea prindea viaţă pe măsură ce o scria. Spera că nu: Nu avea să fie o poveste foarte plăcută. Când îi trecură ultimele ameţeli, scoase o carioca albastră, căută o foaie curată şi începu să-şi descrie senzaţiile neplăcute.

Două ore şi cincisprezece pagini mai târziu, cu mâinile înţepenite de frig, auzi un glas strigându-l. Sara Tappinger, chinuindu-se să urce duna dinspre drumul asfaltat, alunecând pe nisipul fin. Era, gândi el cu un anumit grad de automulţumire, o femeie a naibii de frumoasă. Treizeci de ani, păr roşcat şi lung, pometi frumoşi, înzestrată cu ceea ce una dintre cunoştinţele lui Peter de pe insulă numise „probleme de piept mare”. Aceeaşi cunoştinţă îl felicitase pentru că avusese succes la Sara, zicând că, după divorţ, înnebunise jumătate dintre bărbaţii de pe insulă şi, nu-i aşa, Peter era al naibii de norocos. Bănuia că era adevărat. Sara era spirituală, sclipitoare, independentă (conducea şcoala locală Montessori) şi erau compatibili din toate punctele de vedere. Totuşi, nu era o pasiune nestăpânită. Era o relaţie amicală, comodă şi lui Peter asta i se părea îngrijorător. Deşi relaţia cu ea nu făcea decât să-i ascundă singurătatea sub o strălucire amăgitoare, ajunsese să depindă de ea şi era îngrijorat de faptul că acest lucru semnala o reducere generală a aşteptărilor lui, că, în ce-l privea, indica începutul vârstei de mijloc, o condiţie pentru care nu era pregătit.

— Bună, spuse ea, aruncându-se lângă el şi plantându-i un sărut pe obraz. Vrei să te joci?

— De ce nu eşti la şcoală?

— E vineri. Ţi-am spus, mai ştii? Conferinţele părinţi-profesori.

Îi luă mâna.

— Eşti rece ca gheaţa. De când eşti aici?

— De vreo două ore.

— Eşti nebun.

Râse, încântată de nebunia lui.

— Te-am privit puţin înainte de a te striga. Cu părul răvăşit, arătai ca un bolşevic nebun, punând la cale un complot.

— De fapt, răspunse el, luându-şi un accent rusesc, vin aici ca să iau legătura cu submarinele.

— O? Ce se coace? O invazie?

— Nu tocmai. În Rusia ducem lipsă de multe lucruri. Grâu, înaltă tehnologie, blugi. Dar sufletul rusesc poate să se ridice deasupra unor asemenea greutăţi. Totuşi, ne lipseşte un lucru pe care trebuie să-l rezolvăm de îndată şi acesta este motivul pentru care te-am ademenit aici.

Se prefăcu uluită.

— Aveţi nevoie de directori de şcoală?

— Nu, nu. E mult mai grav. Cred că termenul american pentru asta este...

O apucă de umeri şi o împinse jos, pe nisip, ţintuind-o sub el.

— Tăvăleală. Nu ne descurcăm fără.

Zâmbetul ei deveni tremurător, pe urmă păli, lăsând loc unei expresii de sedusă aşteptare. O sărută. Prin jachetă, îi simţi sânii moi. Vântul îi răvăşi părul şi Peter avu impresia că se apleca peste umărul lui, spionându-i; încetă să o mai sărute pe Sara. Îi era din nou greaţă. Era ameţit.

— Transpiri, spuse ea, tamponându-i fruntea cu mâna înmănuşată. E una din vrăjile acelea?

Peter clătină din cap şi se sprijini de dună.

— Ce vezi?

Sara continuă să îi şteargă fruntea, cu o expresie de îngrijorare gravându-i linii delicate în colţurile gurii.

— Nimic, răspunse el.

Însă vedea ceva. Ceva licărind dincolo de stratul de nori. Ceva care îl atrăgea, deşi în acelaşi timp îl înspăimânta. Ceva ce ştia că nu peste mult timp va cădea în mâinile lui.

Deşi nimeni nu şi-a dat seama la momentul acela, primul semn de alarmă a fost dispariţia lui Ellen Borchard, de

treisprezece ani, în seara de marţi, 19 mai - o întâmplare pe care Peter a descris-o în cartea sa chiar înainte de vizita Sarei de vineri dimineaţă; însă pentru el totul a început cu adevărat abia în seara de vineri, în timp ce bea la Atlantic Café, în satul Nantucket. Se dusese acolo cu Sara, să ia cina şi, întrucât restaurantul era plin până la refuz, optaseră pentru băuturi şi sendvişuri la bar. Nici nu se aşezaseră bine pe taburete când Jerry Highsmith - un tânăr blond, care conducea tururile turistice pe biciclete de pe insulă („Cel autoproclamat Babanul Babanilor”, cum îl descria Sara) - îl abordă pe Peter. Era un obişnuit al cafenelei şi aspira să devină scriitor şi profita de orice ocazie să-i ceară sfatul. Ca de obicei, Peter îl încurajă, dar în sinea lui simţea că unul căruia îi plăcea să stea şi să bea la Atlantic Café nu putea să aibă prea multe de spus publicului cititor. Localul era o capcană tipică pentru turiştii din New England, decorat cu barometre de alamă şi vechi colace de salvare şi era pe placul tinerilor care soseau vara pe insulă, dintre care mulţi - evident, după bronzul lor brahmanic - erau îngrămădiţi în jurul barului. Nu trecu mult şi Jerry se îndepărtă, vânând un roşcovan care mirosea a caprifoi, un membru al ultimului său grup de turişti, şi locul lui fu ocupat de Mills Lindstrom, un pescar pensionar, vecin cu Peter.

— Blestematul ăla de vânt e destul de aspru să cioplească în os, zise Mills, în loc de salut şi comandă whisky.

Era un bărbat voinic, cu faţa roşie, vârât în pantaloni de salopetă şi jachetă Levi’s, cu bucle albe revărsate de sub şapcă, şi o broderie de vinişoare sparte împânzindu-i obrajii. Broderia era mai proeminentă decât de obicei, din cauză că Mills trăsese deja la măsea.

— Ce faci aici?

Peter era surprins să vadă că Mills punea piciorul în cafenea; nutrea convingerea că turismul era un factor

puternic de poluare şi că locurile precum Atlantic Café erau excrescenţele mutante ale acestuia.

— Azi am ieşit cu barca în larg. Prima oară în două luni.

Mills dădu pe gât jumătate din whisky.

— Credeam că pot întinde câteva năvoade, dar pe urmă am dat peste chestia aia de la capul Smith. N-am mai avut chef de pescuit.

Goli paharul şi făcu semn să i-l umple.

— Carl Keating mi-a spus că se formează acolo de ceva vreme. Cred că am uitat.

— Ce chestie? întrebă Peter.

Mills sorbi din cel de-al doilea pahar de whisky.

— Un conglomerat de poluare de coastă, răspunse el încruntat. Asta e numele sofisticat, dar de fapt este un morman de gunoi. Trebuie că acoperă cu gunoi aproape un kilometru de luciu de apă. Pete de ulei, sticle de plastic, lemne. Se adună în momentele când nu este maree, dar nu sunt de obicei atât de aproape de ţărm. Nu e la mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri de capul Smith.

Peter era intrigat.

— Vorbeşti despre ceva ca marea Sargaselor, nu-i aşa?

— Eu aşa zic. Numai că nu e la fel de mare şi nu are alge.

— Sunt permanente?

— Asta, de lângă capul Smith, e nouă. Dar este una la vreo cincizeci de kilometri de Vineyard, care e acolo de câţiva ani. Furtunile mari o împrăştie, dar se reface întotdeauna.

Mills îşi pipăi buzunarele, încercând fără succes să-şi găsească pipa.

— Oceanul devine ca un iaz stătător. Du-te unde cineva aruncă un năvod şi te vei alege cel mai probabil cu o cizmă în loc de peşte. Îmi amintesc de acum douăzeci de ani, când veneau scrumbiile, erau atâţia peşti că apa părea neagră mile întregi. Acuma, vezi un petic de apă neagră şi ştii că vreun blestemat de petrolier şi-a făcut treburile în apă!

Sara, care până atunci vorbise cu un prieten, cuprinse umerii lui Peter cu braţele şi îl întrebă ce se întâmplă; după ce Peter îl explică, ea se scutură teatral şi spuse:

— Mie îmi sună destul de sinistru.

Afişă un ton sepulcral.

— Zone magnetice ciudate care ademenesc marinarii către pierzanie.

— Sinistru! o luă Mills în derâdere. Haide, Sara, poţi mai mult de-atât. Înfricoşător!

Cu cât se gândea mai mult la comentariu, cu atât se enerva mai tare. Se ridică şi îşi flutură mâna, împrăştiind băutura unui puşti de liceu bronzat din spatele lui; ignoră nemulţumirea tânărului şi se uită la Sara.

— Poate că tu crezi că locul ăsta e înfricoşător. Este exact acelaşi lucru, la naiba! O groapă de gunoi! Doar că aici gunoiul umblă şi vorbeşte - îşi întoarse privirea către puşti - şi crede că toată blestemata asta de lume e a lui!

— Rahat! zise Peter, urmărindu-l pe Mills cum îşi croieşte drum prin mulţime. Aveam de gând să-l rog să mă ducă să văd.

— Roagă-l mâine, deşi nu ştiu de ce vrei să vezi.

Zâmbi şi ridică mâinile, ferindu-se de explicaţiile lui.

— Scuze, ar trebui să-mi dau seama că unul care îşi petrece toată ziua holbându-se la pescăruşi va găsi că un kilometru pătrat de gunoi e de-a dreptul erotic.

Peter întinse mâna spre sânii ei.

— Îţi arăt eu ţie erotic!

Ea râse şi îi prinse mâna şi, schimbându-şi dintr-odată dispoziţia, îi trecu încheieturile degetelor peste buzele ei.

— Îmi arăţi mai târziu.

Mai băură câteva pahare, vorbiră despre munca lui, despre munca ei şi discutară ideea de a-şi petrece weekendul împreună la New York. Peter începu să se înflăcăreze. Era, parţial, din cauza băuturii, dar îşi dădea seama că şi Sara era răspunzătoare. Deşi mai avusese şi alte femei de când îşi părăsise soţia, abia dacă le

observase; încercase să fie cinstit cu ele, le explicase că era îndrăgostit de altcineva, dar învăţase că era pur şi simplu o formă perfidă de necinste, că atunci când te culcai cu cineva, indiferent cât de franc ai fost în privinţa stării tale emoţionale, persoana respectivă refuza să creadă că exista un impediment în calea unei relaţii serioase pe care dragostea ei să nu îl poată învinge; prin urmare, se folosise de acele femei. Dar pe Sara o observa cu adevărat, o aprecia; şi ei nu-i spusese despre femeia din Los Angeles. Cândva considerase că era o minciună, dar acum începea să creadă că era un semn că pasiunea se sfârşise. Fusese îndrăgostit atâta vreme de o femeie absentă încât probabil că ajunsese să creadă că absenţa era o precondiţie a intensităţii, şi probabil că îl făcea să ignore naşterea unei pasiuni mult mai realiste, dar la fel de intense, aflate mai la îndemână. Examina chipul Sarei în timp ce ea continua să trăncănească despre New York. Frumos. Genul de frumuseţe care te ia pe nepregătite, pe care o luai drept simplă drăgălăşenie. Însă apoi, observând că gura ei era puţin prea plină, hotărai că era interesantă; iar apoi, remarcând energia chipului, felul cum făcea ochii mari când vorbea, cât de expresivă îi era gura, erai condus, trăsătură cu trăsătură, către o percepţie a frumuseţii ei. O, da, o observase. Necazul era că, în timpul acelor luni de singurătate (*Luni? Iisuse, fusese mai mult de un an!*) se distanţase de propriile emoţii; îşi instalase un sistem de supraveghere înlăuntrul sufletului şi, de fiecare dată când începea să tresară într-un fel sau altul, în loc să desăvârşească acţiunea, o analiza şi, astfel, o abandona. Se îndoia că va mai fi vreodată capabil să-şi piardă capul.

Sara privi întrebător la cineva din spatele lui. Hugh Weldon, şeful poliţiei. Îi salută cu un gest al capului şi se aşeză pe taburet.

— Sara, spuse el. Domnule Ramey. Mă bucur că v-am prins.

Weldon îi dădea întotdeauna lui Peter impresia că este locuitorul arhetipal din Noua Anglie. Uscăţiv, oţelit, neînduplecat. Expresia lui de bază era atât de mohorâtă, încât aveai impresia că tunsoarea militărească a părului său cărunt era un act de penitenţă. Avea cincizeci şi ceva de ani, însă avea un obicei de a-şi suge dinţii care îl făcea să pară cu zece ani mai bătrân. De obicei, Peter îl găsea amuzant; totuşi, de data aceasta, simţi o ameţeală şi o stare de disconfort, senzaţii pe care le recunoscu drept debutul unei transe premonitorii.

După ce schimbă amabilităţi cu Sara, Weldon i se adresă lui Peter:

— Nu vreau să mi-o iei în nume de rău, domnule Ramey. Dar trebuie să te întreb unde ai fost marţea trecută, seara, pe la şase.

Senzaţiile erau din ce în ce mai puternice, transformându-se într-o panică vâscoasă, care se agita înlăuntrul lui Peter, ca efectele unei intoxicaţii.

— Marţi. Asta a fost când a dispărut fata Borchard.

— Dumnezeule, Hugh! exclamă Sara iritată. Ce-i asta? Îl hărţuim pe străinul cu barbă ori de câte ori fuge de-acasă copilul cuiva? Ştii prea bine că asta a făcut Ellen, ce naiba! Şi eu aş fugi dacă Ethan Borchard mi-ar fi tată.

— Poate, acceptă Weldon, şi îl învrednici pe Peter cu o privire neutră. Ai văzut-o cumva pe Ellen marţea trecută, domnule Ramey?

— Am fost acasă, răspunse Peter, care abia putea să vorbească.

Fruntea şi întreg trupul îi erau acoperite de broboane de sudoare şi ştia că arăta probabil vinovat ca naiba, dar n-avea importanţă, căci aproape că putea vedea ce avea să se întâmple. Stătea undeva şi, mai jos de el, fără să poată să-l atingă, ceva sclipi.

— Atunci trebuie că ai văzut-o, continuă Weldon. După spusele martorilor, a măturat în jurul stivei tale de lemne

timp de aproape o oră. Îmbrăcată în galben strălucitor. Ar fi fost greu să nu observi.

— Nu.

Întindea mâna după acea strălucire şi ştia că în orice caz va fi mai rău, foarte rău, dar că va fi şi mai rău dacă o va atinge, dar nu se putea abţine.

— Zău că nu-i logic, zise Weldon, ca de la mare depărtare. Casa aia a ta e atât de mică, încât mi se pare firesc ca oricine să vadă ceva, cum ar fi o fată lângă o stivă de lemne, când se mişcă de colo-colo. Ora şase e ora cinei pentru majoritatea oamenilor şi prin geamul bucătăriei se vede perfect stiva de lemne.

— N-am văzut-o.

Transa începea să dispară şi Peter era îngrozitor de ameţit.

— Nu văd cum se poate.

Weldon îşi supse dinţii şi sunetul cleios îi întoarse lui Peter, încet, stomacul pe dos.

— Măcar stai să te gândeşti, Hugh, întrebă Sara furioasă, că poate că era ocupat cu altceva?

— Ştii ceva, Sara, de ce nu spui direct?

— Am fost cu el marţea trecută. Da, se mişca, dar nu se uita pe nici o fereastră. E destul de direct?

Weldon îşi supse dinţii din nou.

— Bănui’ că da. Eşti sigură?

Sara izbucni într-un râs sarcastic.

— Vrei să-mi vezi semnele?

— N-ai de ce să te enervezi. Nu fac asta de plăcere.

Weldon se ridică în picioare şi îl privi pe Peter de sus.

— Arăţi puţin cam tras la faţă, domnule Ramey. Sper că nu e de la ceva ce ai mâncat.

Îl pironi cu privirea încă o clipă, pe urmă îşi croi drum prin mulţime.

— Dumnezeule, Peter! exclamă Sara, şi îi cuprinse faţa cu palmele. Arăţi îngrozitor.

— Ameţit, spuse el, bâjbâind după portofel; azvârli câteva bancnote pe tejghea. Haide, am nevoie de aer.

Condus de Sara, reuşi să iasă pe uşa din faţă şi se sprijini de capota unei maşini parcate, cu capul în jos, înghiţind lacom aerul rece. Braţul Sarei pe după umărul lui era o povară plăcută, care îl ajuta să-şi menţină echilibrul şi, după câteva secunde, începu să se simtă mai puternic, capabil să-şi înalţe capul. Strada - cu pietrele sale de pavaj, copacii îmbobociţi, lampioanele de modă veche şi micile prăvălii - părea ca un decor pentru un trenuleţ de jucărie. Vântul mătura trotuarele, răsucind pahare de carton şi fluturând copertine. O pală puternică de vânt îl cutremură, readucându-i un crâmpei din senzaţia de ameţeală şi din vedenia de dinainte. Din nou întindea mâna către strălucire, numai că de data aceasta era foarte aproape, atât de aproape încât energiile sale îi furnicau vârfurile degetelor, trăgând de el, şi, dacă şi-ar putea întinde mâna încă doi, trei centimetri... Ameţeala îl copleşi. Se agăţă de capota maşinii; braţele îi cedară şi se prăbuşi în faţă, simţind metalul rece pe piept. Sara striga pe cineva, cerând ajutor, iar el voia s-o liniştească, să-i spună că îşi va reveni într-o clipă, dar cuvintele îi rămâneau înfundate în gât şi continuau să zacă acolo, privind lumea cum se răstoarnă şi se răsuceşte, până când cineva, cu braţe mai puternice decât ale Sarei, îl ridică şi spuse:

— Hei, omule! Mai bine n-ai mai trage la măsea, altfel s-ar putea să fiu tentat să-ţi fur prietena.

Felinarul proiectă un dreptunghi de strălucire galbenă peste patul Sarei, luminându-i picioarele acoperite de ciorapi şi jumătate din trupul masiv al lui Peter, aflat sub pături. Sara îşi aprinse o ţigară, apoi, exasperată că a cedat din nou acestui obicei, o stinse apăsat, se întoarse pe o parte şi rămase aşa, privind cum pieptul lui Peter se ridică şi coboară. Mort pentru lume. De ce, se întrebă Sara, era mereu mama răniţilor? Râse de sine însăşi, căci ştia

răspunsul. Voia să fie cea care să-i facă să uite ceea ce i-a rănit, de obicei o altă femeie. O combinaţie de Florence Nightingale şi terapeut sexual, asta era, şi nu putea să reziste niciodată unei noi provocări. Deşi Peter nu adusese vorba, Sara îşi dădea seama că vreo fantomă din L.A. îi stăpânea jumătate din inimă. Avea toate simptomele. Tăceri bruşte, priviri pierdute, felul în care sărea la cutia poştală de îndată ce venea poştaşul, cu toate că era întotdeauna dezamăgit de ceea ce primea. Sara credea că era stăpână peste cealaltă jumătate a inimii lui, dar ori de câte ori Peter începea să se lase purtat de val, să uite trecutul şi să se cufunde în aici şi acum, fantoma se ridica din nou şi el crea o mică distanţă. Felul în care făcea dragoste, de pildă. Se apropia de ea blând şi tandru, iar apoi, chiar în momentul în care erau pe punctul de a atinge un nou grad de intimitate, se retrăgea, trântea o glumă sau făcea ceva grosolan - aşa cum a gâdilat-o pe plajă, în dimineaţa aceea -, iar ea se simţea înjosită şi murdară. Uneori se gândea că soluţia era să iasă naibii din viaţa ei, să se întoarcă s-o viziteze când va avea capul limpede. Dar ştia că n-o va face. Peter era stăpân peste mai mult de jumătate din inima ei.

Se ridică încetişor din pat, cu grijă să nu-l trezească, şi se dezbrăcă. O creangă zgârie fereastra, speriind-o, şi îşi ridică bluza să-şi acopere sânii. O, desigur! Un *voyeur* la o fereastră de la etajul al treilea. La New York, poate, dar nu la Nantucket. Azvârli bluza în coşul de rufe şi se zări în oglinda mare prinsă pe uşa dulapului. În lumina difuză, imaginea părea alungită şi străină, şi Sara avu sentimentul că femeia-fantomă a lui Peter o privea din capătul celălalt al continentului, dintr-o altă oglindă. Aproape că reuşea să o vadă. Înaltă, cu picioare lungi, cu o expresie melancolică: Sara nu avea nevoie să o vadă ca să ştie că femeia era tristă. Femeile triste erau cele care frângeau inimile cu adevărat, iar bărbaţii ale căror inimi le frânseseră erau ca nişte mărturii fosile pentru ceea ce erau acele femei. Îşi

dăruiau tristeţea spre a fi vindecată, însă nu vindecare doreau ele, ci doar un nou motiv de tristeţe, o bucăţică picantă pe care s-o amestece în tocana în care învârteau de-o viaţă. Sara se apropie de oglindă şi iluzia celeilalte femei fu înlocuită de forma propriului trup.

— Asta am să fac cu tine, doamnă, şopti ea. Am să te şterg de pe hartă.

Cuvintele sunară goale.

Dădu la o parte draperia baldachinului şi se strecură în pat, lângă Peter. Acesta scoase un sunet înfundat şi Sara văzu sclipirile felinarelor în ochii lui.

— Îmi pare rău pentru mai înainte.

— Nu-i nici o problemă, răspunse ea jovială. Bob Frazier şi Jerry Highsmith m-au ajutat să te aduc acasă. Îţi aduci aminte?

— Vag. Mă mir că Jerry a putut să se smulgă de lângă roşcata lui. El şi dulcea lui Ginger!

Peter ridică braţul, ca Sara să se poată cuibări pe umărul lui.

— Presupun că reputaţia ţi-e distrusă.

— Nu ştiu ce să spun, dar, cu siguranţă, situaţia devine din ce în ce mai exotică.

Peter râse.

— Peter?

— Da?

— Mă îngrijorează transele tale. Asta a fost, nu-i aşa?

— Mda.

Rămase tăcut o clipă.

— Şi pe mine mă îngrijorează. Le am de două, trei ori pe zi, şi asta nu mi s-a mai întâmplat până acum. Dar nu pot face nimic, decât să încerc să nu mă gândesc la ele.

— Vezi ce urmează să se întâmple?

— Nu tocmai, şi nu are nici un rost să încerc să-mi dau seama. Nu pot folosi ce văd. Pur şi simplu se întâmplă ce trebuie să se întâmple şi abia apoi înţeleg că la *asta* s-a referit premoniţia. E un dar destul de nefolositor.

Sara se lipi mai mult de el, azvârlindu-şi un picior peste şoldul lui.

— Ce-ar fi să mergem mâine la Cap?

— Aveam de gând să arunc un ochi la groapa de gunoi a lui Mills.

— În regulă. Putem să facem asta dimineaţă şi totuşi să prindem vaporul de ora trei. Cred că ţi-ar prinde bine să pleci de pe insulă o zi, două.

— Bine. Poate că nu e o idee atât de rea.

Sara îşi mişcă piciorul şi îşi dădu seama că Peter avea o erecţie. Îşi furişă mâna sub pături, să-l atingă, şi el se întoarse în aşa fel încât să-i permită un acces mai uşor. Respiraţia îi deveni mai alertă şi o sărută - săruturi blânde, tandre pe buze, pe gât, pe ochi -, şi şoldurile lui începură să se mişte în contrapunct cu ritmul mâinii ei, mişcări domoale, la început, devenind insistente, convulsive, până ce se înfipse în coapsa ei şi Sara fu nevoită să-şi retragă mâna şi să-l lase să i se strecoare între picioare, să o pătrundă. Gândurile i se topeau într-o năvală de simţuri, conştiinţa îi era redusă la perceperea căldurii şi a umbrelor. Dar când Peter se ridică deasupra ei, scurta separare rupse vraja şi, dintr-odată, începu să audă sunetele violente ale vântului, să-i vadă detaliile feţei şi candelabrul de pe tavan, în spatele lui. Trăsăturile i se ascuţeau parcă, deveneau mai agere şi Peter deschise gura să vorbească. Sara îi duse un deget la buze. *Te rog, Peter. Fără glume! E ceva serios.* Trimise acele gânduri către Peter şi poate că ele reuşiră să găsească ecou. Chipul i se îndulci şi, în timp ce ea îl conduse unde trebuia, Peter gemu, un sunet deznădăjduit, ca acela pe care l-ar scoate o fantomă la sfârşitul perioadei sale pe pământ. Pe urmă Sara îşi înfipse unghiile în spatele lui, trăgându-l tot mai aproape şi vorbindu-i, nu prin cuvinte, doar cu sunetele respiraţiei sale, gâfâieli şi şoapte, dar având sensuri pe care el le înţelegea.

III

În aceeaşi noapte, în timp ce Peter şi Sara dormeau, Sally McColl îşi conducea jeepul de-a lungul drumului asfaltat care ducea la capul Smith. Era beată şi nu îi păsa câtuşi de puţin încotro se îndrepta, conducând într-o şerpuire nesfârşită, proiectând farurile, în viraj, peste colinele domoale şi tufele noduroase de păducel. Cu o mână ţinea strâns o sticlă de jumate de vişinată, a treia din seara aceea. Sally din Sconset i se spunea. Sally Nebuna. Avea şaptezeci şi patru de ani şi încă în stare să deschidă scoicile şi să vâslească mai bine decât majoritatea bărbaţilor de pe insulă. Înfofolită în câteva haine ale Armatei Salvării, două pulovere mâncate de molii, o jachetă de lână aspră roasă la coate, arăta în general ca o cerşetoare din iad. Smocuri de păr alb îi ieşeau de sub pălăria uzată de pescar. Dinspre radio se auzi un bârâit şi Sally îl acompanie cu mormăieli, înjurături şi frânturi de melodie, toate ecouri ale harababurii din mintea ei. Parcă lângă locul unde se termina şoseaua, coborî clătinându-se din jeep şi merse bălăbănindu-se prin nisipul fin către vârful unei dune. Acolo se legănă, preţ de o clipă, ameţită de năvala vântului şi de întinderea de întuneric întretăiată doar de câteva stele la orizont.

— Uu-huu! ţipă ea şi vântul îi absorbi strigătul, adăugându-l sunetelor sale.

Înaintă, împleticindu-se, alunecă şi căzu rostogolindu-se de pe dună. Cu nisipul lipit de limbă, scuipând, se ridică şi descoperi că, nu se ştie cum, reuşise să salveze sticla, că dopul era încă la locul lui, deşi nu-l înşurubase bine. O licărire de paranoia o făcu să-şi mişte brusc capul dintr-o parte în alta. Nu voia să o zărească nimeni, să răspândească şi mai multe poveşti despre Sally cea bătrână şi beţivă. Cele pe care le spuneau erau destul de rele. Jumătate erau minciuni, iar celelalte denaturate, s-o facă să pară nebună... Ca aceea despre cum şi-a cumpărat ea un

soţ prin corespondenţă şi cum fugise după două săptămâni, ascuns pe un vapor, speriat de moarte de ea, şi cum străbătuse tot Nantucketul călare, sperând să-l aducă acasă. Un dop de om oacheş, italian, nu englez şi habar nu avusese cum să se comporte în pat. Mai bine să te descurci de una singură, decât să-ţi pierzi vremea cu un astfel de nimuric[3]. Nu a vrut de la el decât nenorociţii de pantaloni cu care îl îmbrăcase şi zvonerii o şi distribuiseră în rolul de femeie disperată. Ticăloşii! O şleahtă de nenorociţi...

Şirul gândurilor o purtă într-un tunel şi Sally se aşeză, privind cu ochi goi în întuneric. Era al naibii de frig şi bătea puţin vântul. Luă o duşcă de vişinată; când ajunse la fundul sticlei, simţi că e mai cald cu zece grade. Încă o duşcă îi aduse picioarele sub ea şi începu să se plimbe de-a lungul ţărmului, îndepărtându-se de capul Smith, căutând un loc plăcut şi liniştit unde nu era de aşteptat să se nimerească nimeni. Asta voia. Doar să şadă şi să scuipe şi să simtă noaptea pe piele. Abia puteai găsi un asemenea loc în zilele astea, cu toate gunoaiele verii aduse dinspre continent, cu fătălăii în haine Gucci-Pucci şi puicuţele spilcuite, nerăbdătoare să se aplece şi să-şi tămâieze fundurile pentru primul costum de cinci sute de dolari care se arăta interesat, probabil vreun tânăr directoraş gras, căruia nu i se scula şi care s-ar căsători cu ele doar pentru privilegiul de a fi umilit în fiecare noapte... Acest şir al gândurilor se îndepărtă în spirală şi Sally se răsuci după el. Se aşeză cu o bufnitură. Scoase un chiuit, îi plăcu sunetul şi chiui mai tare. Sorbi din vişinată, dorindu-şi să fi adus o altă sticlă, să-şi fi lăsat gândurile să se piardă într-un trosnet de imagini şi amintiri chemate parcă de bubuitul şi de goana vântului. Pe măsură ce ochii i se obişnuiră, observă câteva case îngrămădite pe fundalul mai puţin întunecos al cerului. Reşedinţe de vară libere. Nu, aşteaptă! Erau nişte nu-ştiu-

[3] s.m. şi f. (reg.) 1. om bicisnic, neputincios, slăbănog, infirm (din naştere); om mic de statură, pipernicit, pitic. 2. cel şchiop. 3. om sărac; cerşetor.

ce-uri. Blocuri. Cum le numise băiatul acela, Ramey? Turnuri cu prezervative. Vieţi profilactice. Era băiat bun, Peter acela. Prima persoană înzestrată pe care o întâlnise, într-un car de ani, şi darul lui era puternic, mai puternic chiar decât al ei, ceea ce nu-i folosea la prea multe, în afară de ghicitul vremii, iar Sally era atât de bătrână acum încât oasele ei puteau face exact acelaşi lucru. El îi spusese cum nişte oameni din California aruncaseră în aer blocuri ca să protejeze frumuseţea coastei lor, iar asta i se păruse o idee bună. Imaginea unor blocuri înconjurând insula o întoarse pe dos şi, cu o izbucnire de nostalgie beată, îşi aminti cât de minunată fusese marea pe când era copil. Curată, pură, plină de spirite. Fusese capabilă să simtă acele spirite... Se clătină pe picioare, ciuli o ureche... Alte sunete de obiecte sfărâmate. Se îndreptă către ele, către blocuri. Poate că nişte copii vandalizau locul. Dacă era aşa, avea să-i încurajeze. Dar, în timp ce urca spre vârful celei mai apropiate dune, sunetele pieriră. Pe urmă se stârni vântul, fără să urle sau să vâjâie, ci cu un bocet ciudat, aproape o melodie, ca şi cum se revărsa prin orificiile unui fluier imens.

Sally simţi furnicături pe ceafă şi un vierme rece, lunecos, de spaimă îi şerpui pe şira spinării. Era destul de aproape de blocuri ca să le vadă liniile acoperişurilor profilate pe cer, dar nu putea zări nimic altceva. Se auzea doar muzica stranie a vântului, repetând acelaşi pasaj de cinci note, iar şi iar. Apoi se stinse şi acesta. Sally luă o duşcă de vişinată, îşi făcu curaj şi începu din nou să meargă; ierburile de pe plajă se legănau, gâdilându-i mâinile, iar atingerea o făcu să simtă furnicături pe braţe în sus. La vreo şapte metri de primul bloc se opri, cu inima zbătându-i-se. Teama transformă băutura într-o scârboşenie acră în stomacul ei. Se întrebă de ce anume se temea. De vânt? La naiba! Mai luă o înghiţitură de vişinată şi merse mai departe. Era atât de întuneric, încât era nevoită să bâjbâie de-a lungul zidului, şi fu surprinsă să

descopere o gaură în mijlocul lui. Mai mare decât o nenorocită de uşă. Mărginită de scânduri sfărâmate şi stinghii rupte. Ca şi cum un pumn gigantic ar fi trecut prin ea. Gura îi era uscată, dar păşi înăuntru. Scotoci prin buzunare, scoase o cutie de chibrituri, aprinse unul şi îl ascunse în căuşul palmelor până ce începu să ardă constant, încăperea era nemobilată, acoperită doar cu mochetă. Înăuntru nu se aflau decât cabluri telefonice, ziare pătate de vopsea şi cârpe. În zidul de vizavi erau fixate uşi glisante de sticlă, dar cea mai mare parte a sticlei era spartă şi îi scrâşnea lui Sally sub picioare. Când se apropie, un obiect în formă de ţurţure care atârna în cadrul uşii prinse lumina chibritului şi, pentru o clipă, se profilă în întuneric, ca un dinte incandescent. Chibritul îi pârli degetele. Îl lăsă să cadă, aprinse altul şi intră în camera următoare. Alte găuri şi mai multă apăsare în aer, ca şi cum casa şi-ar fi ţinut respiraţia. Nervi, gândi ea. Nervi blestemaţi de femeie bătrână. Poate că *au fost* nişte puşti beţi care au buşit o maşină în ziduri. De undeva se strecură o boare de vânt care stinse chibritul. Sally aprinse un al treilea. Adierea îl stinse şi pe acesta şi bătrâna îşi dădu seama că distrugerile nu fuseseră provocate de copii, căci, de data asta, adierea nu se îndepărtă. Fâlfâi în jurul ei, ridicându-i rochia, părul, împleticindu-i-se printre picioare, mângâind-o şi atingând-o peste tot. Şi în acea adiere era o senzaţie, o cunoaştere, care îi transformă oasele în aşchii de gheaţă neagră. Ceva venise dinspre mare, ceva rău, împreună cu vântul, căci de ziduri se lovise un trup şi făcuse găuri, pentru a-şi cânta muzica scârboasă, ce-i dădea fiori pe şira spinării şi o înconjura, jucându-se cu ea, pregătindu-se să o ducă în goană către Iad şi să o facă dispărută. Avea un miros cleios, amar, şi acel miros îi stăruia pe piele, oriunde o atingea. Sally se retrase în prima cameră, vrând să ţipe, dar reuşind doar să scoată un cârâit imperceptibil. Vântul se scurse după ea, stârnind ziarele şi fâlfâindu-le înspre ea, ca nişte lilieci albi, zbârciţi, lipindu-i-

le de faţă şi de piept. Atunci Sally ţipă. Plonjă înspre gaura din zid şi se avântă într-o fugă nebună, cu inima zdrobindu-i pieptul, împleticindu-se, căzând, ridicându-se în picioare, fluturându-şi mâinile şi ţipând. În urma ei, vântul ţâşni din casă, urlând şi Sally şi-l imagină întrupându-se într-o siluetă ameninţătoare, un demon negru care râdea de ea, lăsând-o să creadă că ar putea să reuşească să fugă, înainte de a o doborî şi de a o sfâşia în bucăţi. Coborî ultima dună şi, cu răsuflarea întretăiată, se agăţă de închizătoarea de la uşa jeepului; zgâlţâi cheia în contact, se rugă până ce motorul porni şi pe urmă, scrâşnind, ţâşni de-a lungul drumului către Nantucket.

Era la jumătatea drumului către Sconset când se calmă suficient pentru a se gândi la ce era de făcut şi prima hotărâre pe care o luă fu să se ducă direct la Nantucket şi să-i spună lui Hugh Weldon. Deşi numai Dumnezeu ştia ce avea el să facă. Sau să spună. Sfrijitul ăla împietrit! Probabil că îi va râde în faţă şi se va duce să le spună fârtaţilor ultima poveste despre Sally din Sconset. Nu, îşi spuse. N-o să mai fie nici un fel de poveşti despre bătrâna Sally beată criţă care vede stafii şi delirează despre vânt. Nu i-ar da crezare, aşa că n-au decât să creadă că au făcut-o puştanii. Un mic soare răutăcios şi hâtru răsări în gândurile ei, topindu-i umbrele spaimei şi încălzindu-i sângele chiar mai repede decât ar fi făcut o duşcă de vişinată. Să se întâmple ce era de întâmplat, şi *apoi* le va povesti, *apoi* le va zice: v-aş fi spus mai repede, dar m-aţi fi făcut nebună. O, nu!

Nu va fi ciuca bătăilor de data asta. N-au decât să descopere singuri că un diavol nou a ieşit din mare.

IV

Corabia lui Mills Lindstrom era o balenieră din Boston, vreo şapte metri de carcasă pătrăţoasă, cu câteva locuri,

un loc de condus şi un motor suspendat de cincizeci şi cinci de cai putere la pupa. Sara fusese nevoită să se aşeze în braţe la Peter şi, pe lângă faptul că nu l-ar fi deranjat în nici o situaţie, în cazul de faţă aprecia surplusul de căldură. Deşi era senin şi marea se rostogolea în valuri prelungi, nori grei şi un front rece se aşezaseră deasupra insulei; în depărtare, soarele răzbătea, însă de jur împrejurul lor, valuri sfărâmate de ceaţă alburie atârnau lângă apă. Cu toate acestea, întunecimea nu putea să domolească starea de spirit a lui Peter; acesta anticipa un weekend plăcut cu Sara şi nici nu se gândea la destinaţia lor, continuând să flecărească neîntrerupt. Mills, pe de altă parte, era meditativ şi taciturn şi, când intrară în raza masei de poluare dinspre coastă - o pată murdară, maronie, întinzându-se pe sute de metri pe suprafaţa apei -, îşi scoase pipa de sub pelerina de ploaie şi se puse să molfăie luleaua, ca şi cum ar fi vrut să înfrâneze un discurs pătimaş.

Peter împrumută binoclul lui Mills şi privi în faţă. Suprafaţa masei de poluare era înţesată de mii de obiecte albe; de la această distanţă semănau cu nişte oase care se ridicau din pământ. Deasupra ei erau ţesute fâşii de ceaţă şi marginea se mişca alene, o calotă obscenă care aluneca peste bolta unui val. Era un tărâm al nimănui, o pată hidoasă şi, pe măsură ce se apropiau, urâţenia sporea. Cele mai obişnuite dintre obiectele albe erau sticlele de clor de felul celor folosite de pescari pentru a marca întinderea năvoadelor; mai erau, de asemenea, o mulţime de tuburi de neon, alte fragmente de plastic, bucăţi rupte de plase şi lemne plutitoare, toate înnămolite într-o peltea maronie de substanţe uleioase în descompunere. Era o Golgotă a lumii anorganice, un câmp al unei ireversibile maladii spirituale, al entropiei triumfătoare şi, probabil, gândi Peter, întreg pământul va ajunge într-o zi să arate aşa. Duhoarea sărată, amară, îi făcu pielea de găină.

— Dumnezeule, zise Sara, când începură să plutească la marginea acelei suprafeţe.

Deschise gura să spună mai multe, dar nu-şi putu găsi cuvintele.

— Înţeleg de ce ai avut chef de băut aseară, îi spuse Peter lui Mills, care doar clătină din cap şi mormăi.

— Putem pătrunde? întrebă Sara.

— Toate năvoadele rupte se vor încurca în elice, explică Mills, privind chiorâş la ea. Nu e destul de rău de aici?

— Putem să scoatem motorul şi să vâslim, sugeră Peter. Haide, Mills, va fi ca şi cum am ateriza pe lună.

Într-adevăr, în timp ce vâsleau în strat, brăzdând substanţa maronie, Peter simţi că au trecut o graniţă intangibilă către un teritoriu neexplorat. Aerul părea mai greu, plin de energie înăbuşită, iar liniştea mai profundă; singurul sunet era pleoscăitul vâslelor. Mills îi spusese lui Peter că stratul va avea, în linii mari, forma unei spirale, datorită acţiunii curenţilor opuşi şi asta îi intensifica senzaţia că a intrat în necunoscut; şi-i imagină ca pe nişte personaje dintr-un roman fantastic ce se târau pe deasupra unui imens dispozitiv încastrat în podeaua unui templu părăsit. Pe lângă carenă pluteau sfărâmături. Zoaia maronie avea consistenţa unei gelatine care nu s-a legat cum trebuie şi, când Peter îşi cufundă mâinile în ea, pe degete i se adunară picături. Unele dintre texturile de la suprafaţă aveau o frumuseţe hidoasă, aproape organică; cârcei de năvoade, albiţi, ca nişte viermi, se afundau în stratul lipicios, ducându-l cu gândul la urmele lăsate de un animal bolnav; aşchii de lemn larvare se încâlceau pe un strat de celofan sclipitor; o copertă albastră de plastic purta chipul acoperit de boruri largi al unei fete, îngropat într-un strat de spaghetti din fâşii de polistiren. Îşi arătau unul altuia asemenea ciudăţenii, dar nimeni nu era dornic să vorbească. Paragina conglomeratului era opresivă, şi nici o rază de lumină nu atingea barca, ca şi cum un reflector îi urmărea din lumea reală şi nici măcar acesta nu putea să împrăştie întunericul. Pe urmă, la vreo două sute de metri

în interior, Peter văzu ceva strălucitor înăuntrul unui recipient opac de plastic, se aplecă şi îl culese.

În clipa în care îl aduse la bord, îşi dădu seama că era obiectul legat de care avusese premoniţia şi avu impulsul de a-l arunca înapoi, dar simţi o atracţie atât de puternică pentru el, încât, în loc să-l arunce, deschise capacul şi scoase o pereche de piepteni de argint, de genul celor purtaţi în păr de femeile spaniole. Atingându-i, avu o vie imagine mentală a chipului unei femei, o faţă palidă, suptă, care ar fi putut fi frumoasă, dar era slabă de foame şi istovită de necazuri. Gabriela. Numele i se strecură în conştiinţă aşa cum urma unei labe îngheţate în pământ se topeşte de sub zăpadă în timpul unui dezgheţ. Gabriela Pa... Pasco... Pascual. Degetul lui Peter urmări desenul gravat pe piepteni şi fiecare volută transmitea un aspect al personalităţii ei. Tristeţe, singurătate şi, mai cu seamă, teroare. Fusese înfricoşată multă vreme. Sara ceru să vadă pieptenii, îi luă în mână şi imaginea fantomatică a vieţii Gabrielei Pascual se destrămă ca o fiinţă de spumă de mare, lăsându-l dezorientat.

— Sunt frumoşi, spuse Sara. Şi trebuie că sunt foarte vechi.

— Pare a fi lucru mexican, constată Mills. Hm. Ce avem noi aici?

Îşi întinse vâsla, încercând să agaţe ceva; trase vâsla înapoi şi Sara ridică obiectul de pe paletă: o cârpă cu dungi galbene ce se zăreau prin stratul soios.

— Este o bluză.

Sara o răsuci în mâini, cu nasul încreţindu-se la atingerea stratului alunecos, încetă să o mai rotească şi se uită lung la Peter.

— O, Doamne, e a lui Ellen Borchard.

Peter i-o luă din mâini. Sub eticheta fabricantului se afla cea cu numele lui Ellen Borchard. Închise ochii, sperând să desluşească nişte impresii, aşa cum se întâmplase cu pieptenii de argint. Darul său îl părăsise. Dar avea

sentimentul de rău augur că ştia exact ce se întâmplase cu fata.

— Mai bine du-i aia lui Hugh Weldon, zise Mills. Poate că...

Se întrerupse brusc şi rămase cu privirea pierdută peste întinderea conglomeratului.

La început, Peter nu văzu ce anume îi atrăsese atenţia lui Mills; pe urmă observă că se iscase un vânt. Un vânt cât se poate de ciudat. Se mişca încet în jurul bărcii, la o distanţă de aproximativ cinci metri, şi traseul pe care înainta era vizibil datorită agitaţiei bucăţilor peste care trecea, şoptea şi suspina şi vreo două sticle de clor săltară de pe strat şi se rotiră în aer, cu un şuierat. Cu fiecare rotaţie completă pe care o făcea în jurul bărcii, vântul devenea parcă mai puternic.

— Ce naiba!

Faţa lui Mills era fără de culoare, ţesătura de vase sparte de sânge de pe obraji arătând ca un tatuaj de un roşu strălucitor.

Unghiile Sarei se înfipseră în braţul lui Peter; iar el părea copleşit să afle că vântul fusese cel despre care fusese avertizat. Cuprins de panică, o îndepărtă pe Sara, scuturând-o, se duse în patru labe către pupa şi coborî motorul suspendat.

— Năvoadele... dădu să spună Mills.

— La naiba cu năvoadele. Să ieşim de aici!

Vântul bocea şi întreaga suprafaţă a conglomeratului începea să se înalţe.

Ghemuit la pupa, Peter era din nou izbit de asemănarea cu un cimitir de oase ieşind din pământ, numai că în acest moment toate oasele se mişcau, încercând să se elibereze. Câteva dintre sticlele de clor se rostogoleau încet, săltând când loveau un obstacol. Priveliştea îl paraliză pentru o clipă, dar, în timp ce Mills pornea motorul, se târî înapoi la locul lui şi o trase pe Sara jos cu el. Mills întoarse barca spre Madaket. Stratul alunecos pleoscăi, se lovi zgomotos de

carenă şi picăţele maro împroşcară paravanul de vânt şi se prelinseră în lături. Cu fiecare secundă care trecea, vântul era mai puternic şi mai zgomotos, devenind un vuiet care acoperea sunetul motorului. Un tub fluorescent se ridică învârtindu-se lângă ei, ca bastonul unei majorete; sticle, bucăţi de celofan şi pete de ulei zburau înspre ei din toate direcţiile. Sara îşi cuibări faţa pe umărul lui Peter, iar el o ţinu strâns, rugându-se să nu se strice elicea. Mills suci barca, pentru a evita o bucată de lemn plutitor care navigase dincolo de prova, şi apoi se aflau în apă limpede, feriţi de bătaia vântului - deşi puteau încă să-l audă vuind - şi coborând panta lungă a unei ridicături.

Uşurat, Peter mângâie părul Sarei, lăsând să-i scape un lung, tremurător suspin, dar când aruncă o privire în urma lor toată senzaţia de uşurare i se spulberă. Mii şi mii de sticle de clor, de tuburi fluorescente şi alte resturi se roteau în aer, deasupra stratului - un trup mişcător înnebunit, pe fundalul cerului cenuşiu - şi, chiar la marginea sa, se zbăteau dâre înguste de apă, ca şi cum un cuţit de vânt ar fi tăiat în ea, nehotărât dacă să-i urmeze sau nu acasă.

Hugh Weldon se afla la Madaket, să investigheze actele de vandalism asupra blocurilor şi, după primirea mesajului radio nu avu nevoie decât de câteva minute ca să ajungă la căsuţa lui Peter. Se aşeză lângă Mills la masa de picnic, le ascultă povestea şi, de pe sofa, de unde stătea Peter, cuprinzând-o pe Sara cu braţele, şeful poliţiei profila o siluetă costelivă, ca de călugăriţă, pe lumina cenuşie dinspre fereastră; vorbăria staţiei radio de afară părea să facă parte din persoana lui, o radiaţie care emana de la el. Când termină, se ridică, se duse la soba cu lemne, ridică capacul şi scuipă în ea; soba trosni şi aruncă înapoi o scânteie.

— Dacă aţi fi numai voi doi, spuse el, adresându-li-se lui Peter şi Sarei, v-aş arunca în temniţă şi aş afla ce aţi fumat.

Dar Mills nu are imaginaţie pentru genul acesta de afaceri, aşa că, presupun, trebuie să te cred.

Aşeză capacul cu un zăngănit şi se uită cu ochii mijiţi la Peter:

— Ziceai că ai scris ceva despre Ellen Borchard în cartea ta. Ce?

Peter se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— A fost la capul Smith chiar după ce s-a întunecat. Era supărată pe părinţii ei şi voia să-i sperie. Aşa că şi-a scos bluza - avea haine de schimb la ea, fiindcă plănuia să fugă - şi era pe cale să o sfâşie, să-i facă să creadă că a fost omorâtă, când vântul a ucis-o.

— Bine, şi cum face el asta? întrebă Weldon.

— În carte, vântul era un fel de stihie. Crud, capricios. S-a jucat cu ea, a doborât-o la pământ, a rostogolit-o pe toată plaja. Pe urmă a ridicat-o şi a izbit-o din nou de pământ. Sângera toată din cauza tăieturilor de la scoici şi urla. În cele din urmă, a ridicat-o într-un vârtej şi a purtat-o în larg.

Peter îşi privea mâinile; îşi simţea capul greu, împovărător, ca şi cum creierul i-ar fi fost de mercur.

— Iisuse Hristoase! spuse Weldon. Ce zici de asta, Mills?

— N-a fost un vânt normal. E tot ce ştiu.

— Iisuse Hristoase! repetă Weldon; se frecă la ceafă şi îi aruncă o privire lui Peter. Sunt în meseria asta de douăzeci de ani şi am auzit câteva poveşti greu de crezut. Dar asta... Ce spuneai că era? O stihie?

— Mda, dar nu ştiu chiar sigur. Dacă aş putea să ating din nou pieptenii aceia, poate că aş putea afla mai multe.

— Peter.

Sara îi puse o mână pe braţ. Îşi încreţise fruntea.

— De ce nu-l lăsăm pe Hugh să se ocupe?

Weldon era amuzat.

— Nu, Sara. Lasă-l pe domnul Ramey să vadă ce poate face. Poate că îmi poate spune cum se va descurca anul ăsta echipa Red Sox, chicoti. Eu şi Mills putem să ne mai uităm o dată la mizeria de la capul Smith.

Lui Mills parcă îi intră gâtul între umeri.

— Eu nu mă întorc acolo, Hugh. Şi, dacă îmi ceri părerea, mai bine te-ai ţine şi tu departe.

— La naiba, Mills!

Weldon se lovi cu palma peste şold.

— N-am să mă rog de tine, dar sunt al dracului de sigur că m-ai putea scuti de nişte necazuri. Îmi va lua o oră să scot băieţii de la Paza de Coastă din refugiile lor. Aşteaptă o clipă!

Se întoarse către Peter:

— Poate că aţi avut vedenii. Probabil că au existat tot felul de chimicale care se evaporau din mizeria aia. Poate că aţi inhalat ceva.

Frânele scârţâiră, o uşă de maşină se trânti şi, câteva clipe mai târziu, silueta jerpelită a lui Sally McColl trecu pe lângă fereastră cu paşi mari şi bătu la uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrea? întrebă Weldon.

Peter deschise uşa şi Sally îi adresă un zâmbet cu strungăreaţă.

— ’Neaţa, Peter!

Purta o haină de ploaie pătată peste amestecul obişnuit de rochii şi pulovere, şi o cravată bărbătească, viu colorată, în loc de eşarfă.

— Boşorogul ăla slăbănog de Hugh Weldon e înăuntru?

— N-am timp de aiurelile tale în dimineaţa asta, strigă Weldon.

Sally îşi făcu loc pe lângă Peter.

— ’Neaţa, Sara! Mills.

— Am auzit că una dintre căţelele tale tocmai a fătat, zise Mills.

— Mda. Şase micuţi bastarzi mârâiţi.

Sally se şterse la nas cu dosul palmei şi se uită să vadă ce a dat jos.

— Ne vedem la piaţă?

— Poate că dau o tură să arunc o privire, răspunse Mills. Dobermani sau ciobăneşti?

— Dobermani. O să fie fioroşi.

— Ce-i cu tine, Sally? întrebă Weldon, păşind între ei.

— Am de făcut o mărturisire.

Weldon chicoti.

— Măi, să fie! Sunt sigur că nu ai jefuit nici un magazin de haine.

O privire încruntată adânci şi mai mult cutele de pe chipul lui Sally.

— Nemernic idiot, zise ea apăsat. Jur că Dumnezeu ducea lipsă de toate, în afară de baligă de cal, când te-a făcut pe tine.

— Ascultă, tu, bătr...

— Pasămite că ţi-o fi măcinat testiculele şi le-a folosit drept creier, continuă Sally. Pasămite că...

— Sally!

Peter îi despărţi şi o apucă pe bătrâna femeie de umeri. Privirea ei îşi pierdu din strălucire, când se uită la el. În cele din urmă, se eliberă din strânsoare şi îşi netezi părul, un gest neobişnuit de feminin pentru cineva atât de diform şi neîngrijit.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, îi zise lui Weldon. Dar eram sătulă de batjocura ta. Apoi am hotărât că s-ar putea să fie important şi că ar trebui să risc să-ţi ascult răgetele de măgar. Aşa că îţi spun.

Sally privi pe fereastră.

— Ştiu ce anume a distrus blocurile. Vântul.

Aruncă o privire plină de ură către Weldon.

— Şi nu-s nici nebună!

Peter simţi că i se înmoaie picioarele. Erau încolţiţi de belele; le simţea în aer, aşa cum se întâmplase la capul Smith, dar mai puternic, de parcă ar fi tot mai sensibilizat la această senzaţie..

— Vântul, zise Weldon, purtându-se ca năuc.

— Aşa e, răspunse Sally, sfidătoare. A făcut găuri în blestematele de clădiri şi fluiera prin ele de parcă ar fi cântat.

Se uită cu duşmănie la el.
— Nu mă crezi?
— Te crede, zise Peter. Credem că vântul a omorât-o pe Ellen Borchard.
— Acuma nu mai împrăştia vorba! Nu suntem siguri!
Weldon rosti vorbele cu disperare, încăpăţânându-se să nu creadă.
Sally traversă încăperea către Peter.
— E adevărat despre fata Borchard, nu-i aşa?
— Cred că da, spuse el.
— Şi ceea ce a omorât-o se află aici, în Madaket. Simţi, nu-i aşa?
El încuviinţă.
Sally se îndreptă către uşă.
— Unde mergi? întrebă Weldon.
Ea mormăi şi ieşi. Peter o văzu plimbându-se de colo-colo prin curte.
— Liliac bătrân, zise Weldon.
— Poate că e, spuse Mills. Dar n-ar trebui să te porţi aşa de dur cu ea, după tot ce a făcut.
— Ce-a făcut? întrebă Peter.
— Sally locuia în Madaket, explică Mills. Şi, ori de câte ori un vas eşua în Dry Shoals sau vreun alt recif, se ducea la vasul naufragiat în barca aia veche a ei pentru pescuit homari. De cele mai multe ori ajungea înainte de Paza de Coastă. Tre' să fi salvat cincizeci sau şaizeci de suflete de-a lungul anilor, ieşind în larg pe cea mai rea vreme.
— Mills, zise Weldon apăsat. Du-mă la groapa aia de gunoi.
Marinarul se ridică şi îşi trase pantalonii.
— N-auzi, Hugh? Peter şi Sally spun că chestia aia e pe-aici pe undeva.
Weldon era întruchiparea frustrării. Îşi sugea dinţii şi chipul îi fremăta. Ridică cutia cu piepteni, îi aruncă lui Peter o privire şi apoi o puse jos.

— Vrei să văd ce pot afla de la pieptenii ăştia? întrebă Peter.

Weldon ridică din umeri.

— Nu poate face nici un rău, bănuiesc.

Privi pe fereastră, ca şi cum problema nu l-ar interesa.

Peter luă cutia şi se aşeză lângă Sara.

— Aşteaptă, zise ea. Nu înţeleg. Dacă chestia asta e în apropiere, n-ar trebui să plecăm de aici?

Nimeni nu răspunse.

Cutia de plastic era rece şi, când Peter deschise capacul, frigul ţâşni din ea. Un frig intens, dureros, ca şi cum ar fi deschis uşa unei camere frigorifice.

Sally năvăli în cameră şi arătă către cutie.

— Ce-i acolo?

— Nişte piepteni vechi, răspunse Peter. Când i-am găsit, nu i-am simţit la fel. Nu atât de puternic.

— La fel de cum? întrebă Weldon; fiecare nou mister îl enerva parcă mai tare, iar Peter bănuia că, dacă misterele nu se limpezeau curând, şeful va începe să nu-i mai creadă, din motive pur practice.

Sally se apropie de Peter şi privi în recipient.

— Dă-mi unul, zise ea, întinzând o mână murdară.

Weldon şi Mills înaintară în urma ei, ca doi soldaţi care îşi flancau regina nebună.

Fără tragere de inimă, Peter luă unul dintre piepteni. Răceala lui i se scurse prin braţe, prin cap şi, pentru o clipă, era în mijlocul unei mări zbuciumate de furtună, îngrozit, cu valurile spărgându-se peste prora unei bărci de pescuit şi cu vântul cântând împrejurul lui. Lăsă pieptenele să cadă. Mâinile îi tremurau şi inima îi bătea să-i străpungă pieptul.

— O, la naiba, zise el, fără să se adreseze nimănui în special. Nu ştiu dacă vreau să fac asta.

Sara îi cedă lui Sally locul ei lângă Peter şi începu să-şi roadă unghiile şi să se agite, în timp ce ei se ocupau de piepteni, punându-i jos din minut în minut, pentru a-i

informa ce au aflat. Înţelegea perfect frustrarea lui Weldon; era îngrozitor doar să stai şi să priveşti neputincios. De fiecare dată când Peter şi Sally luau în mână pieptenii, respiraţia li se îngreuna, ochii li se rostogoleau peste cap şi, când îi lăsară deoparte, păreau secătuiţi şi speriaţi.

— Gabriela Pascual era din Miami, zise Peter. Nu pot spune exact când s-a întâmplat totul, dar a fost cu ani în urmă... fiindcă în imaginea pe care o am despre ea, hainele ei arată uşor demodate. Poate cu zece sau cincisprezece ani în urmă. Cam aşa ceva. Oricum, acasă avea probleme; o încurcătură sentimentală şi fratele ei nu voia să o lase singură, aşa că a luat-o cu el într-o călătorie de pescuit. Se ocupa cu negoţul de peşte.

— Avea darul, interveni Sally. De aceea e atât de mult din ea în aceşti piepteni. De aceea şi fiindcă s-a sinucis. A murit ţinându-i în mână.

— De ce s-a sinucis? întrebă Weldon.

— Teamă, răspunse Peter. Singurătate. Oricât de nebunesc ar părea, vântul o ţinea captivă. Cred că a clacat din pricină că era singură pe o barcă dusă de valuri, având doar stihia drept companie.

— Singură? se miră Weldon. Cu fratele ei ce s-a întâmplat?

— A murit.

Glasul lui Sally tremura.

— Vântul a venit şi i-a omorât pe toţi, în afară de Gabriela. O dorea.

Pe măsură ce povestea se desfăşura, pale de vânt începură să scuture căsuţa şi Sara încercă să nu se gândească dacă erau sau nu fenomene naturale. Îşi întoarse ochii de la fereastră, de la pomii şi tufişurile ce fremătau, şi se concentră la ce i se spunea; dar totul era atât de straniu, încât nu putea să nu sară în sus ori de câte ori ochiurile de geam zornăiau.

Gabriela Pascual, zicea Peter, avusese frecvent rău de mare în timpul croazierei; îi fusese frică de membrii

echipajului, dintre care majoritatea considerau că aducea ghinion, şi era copleşită de sentimentul unui dezastru iminent. Şi, adăugă Sally, premoniţia ei se confirmase. Într-o zi calmă şi senină, stihia înghiţise şi omorâse pe toată lumea. Toată lumea, în afară de Gabriela. Învârtise în aer tot echipajul şi pe fratele ei, îi izbise de stâlpii navei, îi aruncase pe punţi. Se aşteptase să moară, la rândul ei, dar vântul părea interesat de ea. O mângâiase şi se jucase cu trupul ei, culcând-o la pământ şi tăvălind-o; iar seara se revărsase prin culoare şi ferestre sparte, făcând o muzică înfiorătoare, pe care - pe măsură ce zilele treceau şi corabia era dusă de valuri către nord - Gabriela ajunse aproape să o înţeleagă.

— Nu-l privea ca pe un spirit, zise Peter. Nu era nimic mitic în legătură cu stihia în mintea ei. I se părea a fi un fel de...

— Un animal, îl întrerupse Sally. Un animal mare, stupid. Era nărăvaş. Dar nu rău. Cel puţin ei nu i se părea rău.

— Gabriela, continuă Peter, nu a fost niciodată sigură ce voia de la ea - probabil că prezenţa ei era totul. În cea mai mare parte a timpului, o lăsa în pace. Pe urmă, dintr-odată, ţâşnea din senin, jucându-se cu cioburi de sticlă sau alergând-o pe ea de colo-colo. O dată, corabia a ajuns aproape de un ţărm şi, când Gabriela a încercat să sară peste bord, stihia a lovit-o şi a condus-o sub puntea principală. Deşi la început a controlat plutirea corăbiei, treptat stihia şi-a pierdut interesul faţă de Gabriela şi, în mai multe ocazii, corabia aproape că a eşuat. În cele din urmă, nevrând să nu mai ocolească inevitabilul, Gabriela şi-a tăiat venele şi a murit, ţinând strâns în mână cutia în care se afla avutul ei cel mai de preţ, pieptenii de argint ai bunicii sale, cu vântul urlându-i în urechi.

Peter se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, cu ochii închişi, iar Sally suspină şi se bătu peste piept. Preţ de un lung moment, nimeni nu vorbi.

— Mă întreb de ce se învârte în jurul gunoiului ăluia de acolo, zise Mills.

— Poate fără nici un motiv, răspunse Peter fără vlagă. Sau poate că este atras de zonele cu valuri mici, de vreo stare a aerului.

— Nu pricep, zise Weldon. Ce naiba e? Nu poate fi nici un animal.

— De ce nu?

Peter se ridică, se clătină, pe urmă îşi recăpătă echilibrul.

— Ce e vântul, în definitiv? Ioni încărcaţi, mase de aer eliberate. Cine poate spune că vreo formă stabilă de ioni nu poate să se apropie de viaţă? Poate că în inima fiecărei furtuni se află câte unul şi au fost întotdeauna confundaţi cu spiritele, li s-a dat un caracter antropomorf. Ca Ariel.

Râse neconsolat.

— Nu e un spiriduş, asta e sigur.

Ochii lui Sally păreau nefiresc de strălucitori, ca nişte nestemate apoase incrustate pe chipul ei ofilit.

— Marea îi hrăneşte, spuse ea pe un ton ferm, ca şi cum asta ar fi fost o explicaţie suficientă pentru toate ciudăţeniile.

— Cartea lui Peter avea dreptate, spuse Sara. Este un spirit al naturii. Cel puţin asta descrieţi voi. O creatură violentă, inumană, jumătate spirit, jumătate animal.

Râse, şi râsul ei urcă puţin prea sus, apropiindu-se de isterie.

— E greu de crezut.

— Exact! spuse Weldon. Al naibii de greu! O bătrână nebună şi un bărbat pe care îl cunosc de când lumea îmi spun...

— Ascultă! îl întrerupse Mills; se îndreptă spre uşă şi o deschise brusc.

Sarei îi luă o secundă să se fixeze asupra sunetului, dar pe urmă îşi dădu seama că vântul se domolise, trecuse de la rafale puternice la brize uşoare într-o clipită şi, în

depărtare, venind dinspre mare, sau mai aproape, poate chiar pe bulevardul Tennessee, auzi un răcnet.

V

Câteva clipe mai devreme, Jerry Highsmith îşi făcea meseria şi, în acelaşi timp, spera la o noapte de plăceri exotice în braţele lui Ginger McCurdy. Stătea în faţa uneia dintre casele de pe bulevardul Tennessee, pe a cărei plăcuţă stătea scris AHAB-ITAT şi care avea montată de-o parte şi de alta a uşii o colecţie de harpoane vechi şi oase de balenă; bicicleta îi era sprijinită de un gard de uluci, în spatele lui şi, în jurul său, călare pe bicicletele lor, înţoliţi în tricouri şi treninguri multicolore, se aflau douăzeci şi şase de membri ai Clubului Bicicliştilor Excursionişti din Peach State. Zece bărbaţi, şaisprezece femei. Femeile erau toate în formă bună, dar majoritatea aveau peste treizeci de ani, puţin cam mature pentru gustul lui Jerry. Însă Ginger era în floarea vârstei.

Avea douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, părul roşu, lung până la fund şi un trup pe măsură, îşi scosese treningul şi strălucea într-o bustieră şi în pantaloni scurţi tăiaţi atât de sus, încât de fiecare dată când cobora de pe bicicletă puteai să vezi până la Porţile Raiului. Ştia ce face. Fiecare mişcare a acelor rotunjimi gemene era menită să-l aţâţe pe el. Se vârâse în partea din faţă a grupului şi îi asculta discursul despre zilele de rahat ale vânătorilor de balene. O, da! Ginger era pregătită. Nişte homari, puţin vin, o plimbare tihnită pe malul apei şi pe urmă, pe Dumnezeu, o va umple de atâta Experienţă Nantucket, încât, când îşi va desface picioarele, va fi ca un munte înzăpezit. O va înnebuni!

— Acuma, dragilor... începu el.

Râseră pe înfundate; le plăcea când le maimuţărea accentul. Zâmbi, fâstâcindu-se, ca şi cum n-ar fi ştiut ce făcea.

— Trebuie că e molipsitor, spuse el. Probabil n-aţi avut ocazia să vizitaţi Muzeul Balenelor, nu-i aşa?

Un cor de nu-uri.

— Ei, bine, atunci am să vă ţin o prelegere despre folosirea harponului. Arătă către zidul AHAB-ITAT-ului. Cel din vârf, cu un singur cârlig agăţat într-o parte, este tipul cel mai frecvent folosit în timpul erei balenelor. Mânerul e de lemn de frasin. Lemnul preferat. Rezistă la intemperii - se uită fix la Ginger - şi nu se îndoaie la apăsare.

Ginger încercă să schiţeze un zâmbet.

— Acuma celălalt, continuă el, urmărind-o cu un ochi, cel cu vârful de săgeată şi fără cârlig, era preferat de unii dintre vânătorii de balene. Ziceau că permite o penetrare mai profundă.

— Dar cel cu două cârlige? întrebă cineva.

Jerry se iţi peste mulţime şi văzu că persoana care formulase întrebarea era cea de-a doua alegere a sa. Domnişoara Selena Persons. O brunetă drăguţă, de vreo treizeci de ani, cu pieptul plat, dar cu picioare mortale. În ciuda faptului că era evident că el umbla după Ginger, Selena nu-şi pierduse interesul. Cine ştie? O partidă dublă ar putea fi o posibilitate.

— Acesta era folosit spre sfârşitul erei balenelor, spuse el. Dar, în general, harpoanele cu două vârfuri nu erau considerate la fel de eficiente precum cele cu unul singur. Nu ştiu exact de ce. Poate că nu era vorba decât de încăpăţânarea vânătorilor de balene. Rezistenţă la schimbare. Ştiau că vechile harpoane cu un singur vârf le pot satisface nevoile.

Domnişoara Parsons îi întâlni privirea, cu o sclipire de zâmbet pe buze.

— Desigur, continuă Jerry, adresându-se tuturor Excursioniştilor, acum săgeata e înmuiată într-o substanţă care explodează în interiorul balenei.

Clipi din ochi către Ginger şi adăugă cu glas scăzut:

— Probabil că e năucitor.

Îşi acoperi gura cu palma.

— Bine, prieteni.

Jerry îşi săltă bicicleta de lângă gard.

— Sus pe biciclete şi spre următorul punct de atracţie al programului.

Râzând şi sporovăind, Excursioniştii începură să urce pe biciclete, dar chiar atunci o pală de vânt puternic mătură bulevardul Tennessee, provocând ţipete şi făcând să zboare pălării. Numeroşi biciclişti îşi pierdură echilibrul şi căzură, iar alţii, mai mulţi, fură pe aproape. Ginger se împletici şi se agăţă de Jerry, făcându-i un masaj piept la piept.

— Bine prins, spuse ea, răsucindu-se puţin, în timp ce el făcu un pas înapoi.

— Bine aruncat, replică el.

Ginger zâmbi, însă zâmbetul ei păli şi fu înlocuit de o privire rătăcită.

— Ce-i asta?

Jerry se întoarse. La vreo douăzeci de metri distanţă, deasupra asfaltului, se formase o coloană de frunze învârtejite; era subţire, înaltă de nici doi metri şi, deşi nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, pe Jerry nu îl alarmă mai mult decât pala năstruşnică de vânt. Totuşi, în câteva clipe, coloana ajunse la o înălţime de cinci metri; nuiele, pietriş şi ramuri erau atrase în ea şi suna ca o tornadă în miniatură. Cineva ţipă. Ginger se agăţă de el, cu spaimă nedisimulată. În aer plutea un miros rânced şi Jerry simţea cum presiunea îi creşte în urechi. Nu putea fi sigur, căci coloana se învârtea atât de repede, dar părea că dobândeşte, în linii mari, forma unui om, o siluetă de un verde întunecat compusă din pietre şi resturi de plante.

Gura i se uscase şi îşi stăpâni un impuls de a o azvârli pe Ginger la o parte şi de a fugi.

— Haide! strigă Jerry.

Câţiva Biciclişti reuşiră să se urce pe biciclete, dar vântul se înteţise, urlând şi îi trimise, împleticindu-se şi izbindu-se, la pământ. Ceilalţi se îngrămădiră, cu părul răvăşit, şi priviră lung la marele Druid care prindea contur şi se legăna deasupra lor, înalt până în vârful copacilor. Şindrilele săreau, într-o parte şi în alta, de pe case, ridicându-se şi fiind absorbite de acea făptură şi, în timp ce Jerry încerca să-şi ridice glasul mai tare decât vântul, strigând Excursioniştilor să se culce la pământ, văzu cum oasele de balene şi harpoanele sunt smulse de pe zidurile AHAB-ITAT-ului. Ferestrele caselor explodară. Un bărbat îşi ţinea strâns o bucată fluturândă a obrazului însângerat, care-i fusese tăiat de un ciob de sticlă; o femeie se prinse de spatele genunchiului şi se chirci. Jerry strigă un avertisment final şi o trase pe Ginger cu el jos, în şanţul de la marginea drumului. Ginger se vânzoli şi se smuci, cuprinsă de panică, dar Jerry îi apăsă capul cu forţa şi o ţinu strâns. Silueta se ridicase mult mai sus decât copacii, şi, deşi încă se legăna, forma i se stabilizase oarecum. Acum avea chip: un zâmbet cadaveric de şindrile cenuşii şi două pete circulare de pietre pe post de ochi: o privire neagră, înfricoşătoare, care se făcea parcă răspunzătoare de creşterea presiunii atmosferice. Inima îi bubuia în urechea internă şi Jerry îşi simţea sângele ca o mocirlă. Silueta continua să se umfle, sus, tot mai sus; urletul se transforma într-un bâzâit oscilant care cutremura pământul. Din pământ începură să ţâşnească pietre şi frunze. Jerry ştia ce avea să se întâmple şi nu putea să nu se uite. În mijlocul unui vârtej de frunze, zări harponul străbătând aerul, izbind o femeie care încerca să se ridice. Forţa loviturii o proiectă dincolo de câmpul lui vizual. Imensa siluetă explodă. Jerry închise strâns ochii. Crengi şi bulgări de pământ şi pietriş îl împunseră. Ginger făcu un salt într-o parte şi se prăbuşi peste el, agăţându-se

de şoldul lui. Jerry aştepta să se întâmple ceva mai rău, dar nu se întâmplă nimic.

— Eşti bine? întrebă el, apucând-o de umeri şi dând-o la o parte.

Nu era bine.

O aşchie de os de balenă îi ieşea din mijlocul frunţii. Scoţând un ţipăt de repulsie, Jerry se trase de sub ea şi se aşeză în patru labe. Un geamăt. Unul dintre bărbaţi se târa către el, cu faţa o mască de sânge, o gaură zdrenţuită în locul în care îi fusese ochiul drept; ochiul întreg avea o privire sticloasă, ca de păpuşă. Îngrozit, neştiind ce să facă, Jerry se ridică în picioare şi se dădu înapoi. Văzu că toate harpoanele îşi găsiseră ţinte. Cei mai mulţi dintre Excursionişti zăceau fără cunoştinţă, cu sângele mânjind asfaltul; ceilalţi se ridicau, uluiţi şi sângerând. Călcâiul lovi ceva şi Jerry se răsuci. Panoul cu inscripţia AHAB-ITAT o ţintuise pe Selena Parsons, în stilul vampirilor, în noroiul de la marginea drumului. Placa intrase atât de mult în pământ încât numai scrisul se vedea deasupra treningului ei zdrenţuit şi împroşcat cu noroi, ca şi cum Selena ar fi fost un exponat. Jerry începu să tremure şi din ochi îi ţâşniră lacrimi.

O pală de vânt îi răvăşi părul.

Cineva se tângui, trezindu-l brusc din starea de perplexitate. Ar trebui să sune la spital, la poliţie. Dar unde era un telefon? Majoritatea caselor erau goale, aşteptându-şi chiriaşii de peste vară, şi probabil că telefoanele nu funcţionau. Totuşi, cineva trebuie să fi văzut ce s-a întâmplat. Trebuia doar să facă tot ce putea până ce soseau ajutoarele. Adunându-se, porni către bărbatul căruia îi lipsea un ochi; dar nici nu făcu câţiva paşi că o rafală sălbatică de vânt îl izbi în spate şi îl doborî la pământ.

De data aceasta, vuietul era pretutindeni în jur, presiunea era atât de puternică, încât părea un ac încins care îl străpungea de la o ureche la alta. Închise ochii şi îşi apăsă palmele pe urechi, încercând să domolească durerea.

Apoi se simţi ridicat. La început nu-i veni să creadă. Nici când deschise ochii şi se văzu înălţat în văzduh, răsucindu-se încet în cerc, nu se dumiri ce se întâmplă. Nu auzea nimic şi liniştea îi spori sentimentul de irealitate; ca lucrurile să stea şi mai prost, pe lângă el pedala o bicicletă fără biciclist. Aerul era plin de beţe, frunze şi pietricele; o cortină jerpelită între el şi lume, şi Jerry se imagină ridicându-se în burta acelei hidoase făpturi întunecate. Ginger McCurdy zbura la vreo şapte metri deasupra, cu păru-i roşu revărsându-se, cu braţele plutind fără vlagă, ca într-un dans. Se răsucea mai repede decât el şi Jerry îşi dădu seama că ritmul propriei rotaţii creştea pe măsură ce se ridica. Vedea ce avea să se întâmple. Era ridicat din ce în ce mai sus, din ce în ce mai repede, până ce avea să fie scuipat, aruncat deasupra satului. Mintea i se răzvrăti la perspectiva morţii şi Jerry încercă să înoate în jos, împotriva vântului, dând din mâini şi din picioare, cuprins dintr-odată de teamă. Dar, când ajunse şi mai sus, răsucindu-se şi învârtindu-se, îi era greu să respire, greu să gândească şi era prea ameţit ca să se mai teamă.

O altă femeie plutea la câţiva metri. Gura ei era deschisă, faţa contorsionată, sângele îi picura din scalp. Întinse mâna către el şi încercă să o prindă, fără să ştie de ce se ostenea. Mâinile nu reuşiră să se atingă. Gândurile îi veneau în minte unul câte unul. Poate că va cădea în apă. SUPRAVIEŢUITOR MIRACULOS AL STRANIEI TORNADE. Poate că va traversa insula în zbor şi se va aşeza domol în vârful unui copac din Nantucket. Un picior rupt, o vânătaie, două. Vor bea în cinstea lui la Atlantic Café. Poate Connie Keating va veni în cele din urmă, va recunoaşte în cele din urmă potenţialul miraculos al lui Jerry Highsmith. Poate. Acum se împleticea, cu membrele agitându-i-se nebuneşte, şi renunţă să gândească. Zări crâmpeie ale caselor distruse de dedesubt, ale celorlalţi dansatori ai aerului, ce se mişcau spasmodic, pradă vântului. Dintr-odată, când o rafală puternică îl înclină pe spate, simţi o durere profundă în trup, un

scrâşnet şi apoi dislocarea unui organ vital care îl elibera de durere. O, Iisuse Hristoase! O, Dumnezeule! Scântei orbitoare îi explodară în spatele ochilor. Ceva de un albastru strălucitor fâlfâi pe lângă el şi Jerry muri.

VI

După ce coloana de frunze şi crengi ce se înălţa dinspre bulevardul Tennessee dispăruse, după ce vuietul murise, Hugh Weldon ţâşni către maşina de poliţie, cu Peter şi Sara pe urmele lui. Se încruntă când aceştia se îngrămădiră înăuntru, dar nu obiectă în nici un fel, şi asta, gândi Peter, era probabil un semn că încetase să încerce să judece raţional evenimentele, că acceptase vântul ca pe o forţă căreia procedurile normale nu i se aplicau. Conectă sirena şi porniră cu toată viteza. Dar, la mai puţin de cincizeci de metri de cabană Weldon călcă frâna cu putere. De un păducel de lângă drum era atârnată o femeie, cu un harpon înfipt în piept. Nu avea nici un rost să verifice dacă era în viaţă. Toate oasele principale îi erau, în mod vizibil, rupte şi era mânjită cu sânge din cap până-n picioare, ceea ce o făcea să arate ca o păpuşă africană hidoasă, arborată în semn de avertisment pentru intruşi.

Weldon deschise staţia radio.

— Cadavru afară în Madaket, spuse. Trimiteţi o salvare.

— S-ar putea să ai nevoie de mai mult de una, zise Sara; arătă către trei pete de culoare mai în faţă, pe drum.

Era foarte palidă şi strângea mâna lui Peter atât de tare, încât îi lăsase urme albe pe piele.

În următoarele douăzeci şi cinci de minute găsiră optsprezece trupuri frânte, mutilate, multe dintre ele străpunse de harpoane sau de fragmente de oase. Peter nu ar fi crezut că forma umană poate fi redusă la manifestări atât de groteşti şi, cu toate că era îngrozit, scârbit, deveni

din ce în ce mai imun la ce vedea. Gânduri ciudate îi invadară creierul, cel mai persistent dintre ele fiind acela că violenţa fusese făcută parţial în beneficiul lui. Era o idee oribilă şi dezgustătoare şi încercă să o alunge, dar, după o vreme, începu să se gândească la ea în lumina altor gânduri care îi treceau prin minte în ultimul timp, ca din senin. Manuscrisul despre *Cum glăsuia vântul la Madaket*, de pildă. Oricât de improbabil ar suna, era greu să scape de concluzia că vântul îi trimitea toate acestea în creier. Nu voia să creadă şi, totuşi, iată-l acolo, la fel de credibil ca orice altceva ce se întâmplase. Şi, având în vedere asta, noul lui gând era mai puţin credibil? Începea să înţeleagă succesiunea evenimentelor, să o înţeleagă cu aceeaşi claritate neaşteptată care îl ajutase să rezolve problemele cărţii sale şi dorea foarte mult să fi fost în stare să dea ascultare premoniţiei şi să nu fi atins pieptenii. Până atunci, stihia nu fusese sigură de el; adulmecase în jurul lui ca un animal mare şi prost - cum îl descrisese Sally - simţind ceva familiar la el, dar incapabil să-şi aducă aminte ce. Dar când a găsit pieptenii, când a deschis cutia, probabil că a fost un fel de circuit închis, o scânteie aprinsă între puterea lui şi cea a Gabrielei Pascual, iar stihia a făcut conexiunea. Îşi aminti cât de emoţionat păruse vântul, ţâşnind dintr-o parte în alta, dincolo de marginile conglomeratului.

Când se întoarseră pe bulevardul Tennessee, unde un grup mic de oameni acopereau cadavre cu pături, Weldon porni din nou staţia, întrerupând lanţul raţionamentelor lui Peter.

— Unde naiba sunt ambulanţele?

— Le-am trimis acu’ juma’ de oră, veni răspunsul. Ar fi trebuit să fie deja acolo.

Weldon aruncă o privire fioroasă înspre Peter şi Sara.

— Încearcă să-i prinzi prin staţie, îi spuse el imediat operatorului.

Câteva minute mai târziu, veni raportul că nici una dintre ambulanţe nu răspundea. Weldon le spuse oamenilor lui să

stea pe-aproape, că va verifica personal. Când cotiră de pe bulevardul Tennessee pentru a intra pe şoseaua Nantucket, soarele pătrunse prin stratul de nori, inundând peisajul într-o lumină gălbuie, palidă şi încălzind interiorul maşinii. Lumina scotea parcă la iveală slăbiciunile lui Peter, făcându-l să-şi dea seama cât de încordat era, cât de tare îl dureau muşchii de otrava adrenalinei şi a oboselii. Sara se lipi de el, cu ochii închişi, şi apăsarea trupului ei avu un efect înviorător asupra lui, îi dădu un impuls de vitalitate.

Weldon menţinea viteza la cincizeci de kilometri pe oră, privind în stânga şi în dreapta, dar nu se zărea nimic neobişnuit. Străzi părăsite, case cu ferestre oarbe. Multe dintre casele din Madaket erau goale şi ocupanţii majorităţii celorlalte erau plecaţi la muncă sau cu treburi. La vreo trei kilometri afară din oraş, când ajunseră în vârful unei coline, chiar deasupra gropii de gunoi, zăriră ambulanţele. Weldon trase pe dreapta, lăsând motorul să meargă în gol şi se holbă la privelişte. La treizeci de metri distanţă, patru ambulanţe erau risipite pe autostradă, formând o adevărată baricadă. Una fusese răsturnată peste cap, ca un gândac alb mort; o alta se izbise de un stâlp de înaltă tensiune şi era înfăşurată în cabluri electrice ale căror capete rupte pătrundeau prin fereastra şoferului, săltând, răsucindu-se şi scoţând scântei. Celelalte două se ciocniseră una de alta şi ardeau, limbi transparente de flăcări contorsionând aerul deasupra caroseriilor înnegrite. Dar nu ambulanţele avariate erau motivul pentru care Weldon se oprise atât de departe, pentru care stăteau atât de tăcuţi şi deznădăjduiţi. La dreapta drumului se afla un câmp de buruieni şi ierburi pălite de soare, un câmp ca în picturile lui Andrew Wyeth, ce strălucea galben în soarele palid, mărginit de câţiva stejari piperniciţi şi întinzându-se către un deal care domina marea, pe care se aflau trei case cenuşii, amplasate pe fundalul cerului albastru, palid. Deşi în preajma maşinii de poliţie bătea doar un vânticel răzleţ, câmpul dezvăluia semnele trecerii vânturilor puternice; ierburile se unduiau,

învolburându-se, aplecându-se şi legănându-se în direcţia opusă, ca şi cum mii de animale pricăjite ar goni printre ele, de colo-colo; şi această agitaţie era atât de constantă, de furioasă, încât umbrele norilor ce treceau pe deasupra stăteau parcă neclintite şi pământul era cel care curgea înapoi. Sunetul vântului era un fluierat melancolic. Peter era vrăjit. Scena avea o putere fermecată care îl apăsa, lăsându-l cu răsuflarea tăiată.

— Să mergem, spuse Sara tremurând. Hai… se uită dincolo de Peter, şi o privire de temătoare înţelegere i se contura pe chip.

Vântul începuse să urle. La mai puţin de zece metri de ei, un petic de iarbă fusese turtit şi un om îmbrăcat în uniformă de infirmier era ridicat în aer, răsucindu-se lent. Capul îi cădea într-un unghi ridicol, ca şi cum ar fi fost un om de paie, şi partea din faţă a uniformei îi era îmbibată de sânge. Maşina se scutură din cauza mişcării violente.

Sara ţipă şi se agăţă de Peter. Weldon încercă să dea înapoi, nu reuşi şi maşina se blocă. Învârti cheia în contact. Motorul scuipă, se tură şi muri. Infirmierul continuă să se ridice, adoptând o poziţie verticală. Se învârtea din ce în ce mai repede, pierzându-şi conturul, asemeni unui patinator care îşi termina numărul printr-o figură nemaipomenită şi, în acelaşi timp, se apropie, plutind, de maşină. Sara ţipa şi Peter îşi dorea să poată ţipa şi el, să poată face ceva pentru a se elibera de tensiunea din piept. Motorul porni. Dar, înainte ca Weldon să poată pune maşina în mişcare, vântul se potoli şi infirmierul căzu pe capotă. Picături de sânge stropiră parbrizul. Trupul infirmierului rămase pentru o clipă neclintit, cu membrele desfăcute, privindu-i cu ochii morţi. Apoi, cu lentoarea obscenă a unui melc care îşi retrăgea picioarele, alunecă pe drum, lăsând o pată roşie pe metalul alb.

Weldon îşi lăsă capul pe volan, trăgând adânc aer în piept. Peter o legăna pe Sara în braţe. După o clipă, Weldon

se ridică, luă microfonul staţiei radio şi deschise butonul de transmisie.

— Jack, spuse el. Aici Hugh. Mă auzi?

— Te aud foarte bine, şefule.

— Avem o problemă în Madaket.

Weldon înghiţi cu putere şi făcu o scurtă mişcare cu capul.

— Vreau să blochezi şoseaua la vreo opt kilometri de oraş. Nu mai aproape. Şi să nu laşi pe nimeni să treacă, ai înţeles?

— Ce se întâmplă acolo, şefule? Alice Caddy a sunat şi zicea ceva despre un vânt straniu, dar s-a întrerupt legătura şi n-am mai putut vorbi cu ea.

— Mda, am avut un vânt...

Weldon schimbă o privire cu Peter.

— Dar principala problemă e o scurgere de substanţă chimică. Deocamdată e sub control, dar vezi să nu se apropie nimeni. Madaketul e în carantină.

— Ai nevoie de ajutor?

— Am nevoie să faci ce ţi-am spus! Ia telefonul şi sună pe toată lumea care locuieşte între baricadă şi Madaket. Spune-le să se îndrepte către Nantucket cât de repede pot. Anunţă şi prin staţia radio.

— Dar ce se întâmplă cu oamenii care vin de la Madaket? Să-i las să treacă?

— N-o să vină nimeni din direcţia aia, răspunse Weldon.

— Şefu', eşti bine?

— La naiba, da!

Weldon întrerupse legătura.

— De ce nu le-ai spus? întrebă Peter.

— N-am vrut să creadă că sunt nebun şi să vină aici să mă verifice. N-are nici un rost să moară şi ei.

Dădu cu spatele.

— Am să le spun tuturor să intre în pivniţe şi să aştepte să treacă blestemăţia. Poate că găsim o soluţie. Dar prima dată vă las acasă, să se odihnească Sara puţin.

— Mă simt bine, spuse ea, ridicând capul de pe pieptul lui Peter.

— Te vei simţi şi mai bine după ce te odihneşti, răspunse el, apăsându-i capul la loc. Era un gest de tandreţe, dar, în acelaşi timp, nu voia ca ea să vadă câmpul.

Împestriţat de umbrele norilor, scânteind palid, o calitate a luminii diferită de cea care strălucea peste maşina de patrulă, părea că se află la o distanţă ciudată faţă de şosea, o privelişte într-un univers alternativ, unde lucrurile erau familiare, dar nu tocmai la fel. Ierburile se unduiau mai furios ca oricând şi, din când în când, o coloană de stâlpi galbeni se răsucea sus, în aer, şi se împrăştia, ca şi cum un copil imens ar fi fugit pe câmpie, rupând mănunchiuri întregi pentru a-şi celebra exuberanţa.

— Nu mi-e somn, se plânse Sara; încă nu-şi recăpătase culoarea şi la una dintre pleoape îi apăruse un tic nervos.

Peter se aşeză lângă ea pe pat.

— N-ai ce să faci, aşa că de ce să nu te odihneşti?

— Şi tu ce ai de gând să faci?

— Mă gândeam să-mi mai încerc norocul cu pieptenii.

Ideea o tulbură. Peter dădu să-i explice de ce trebuia s-o facă, dar, în schimb, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Te iubesc.

Vorbele îi ieşiră de pe buze atât de uşor, încât fu uluit. Trecuse foarte multă vreme de când nu le mai spusese nimănui altcuiva decât unei amintiri.

— Nu trebuie să-mi spui asta doar pentru că lucrurile stau rău, zise ea, încruntându-se.

— Poate că de asta îţi spun acum, răspunse el. Dar nu cred că e o minciună.

Sara râse descurajată.

— Nu pari prea sigur.

Peter rămase pe gânduri o clipă.

— Am fost îndrăgostit o dată de cineva, şi relaţia aceea mi-a influenţat viziunea asupra iubirii. Probabil am crezut că

trebuie să se întâmple întotdeauna la fel. O explozie nucleară. Dar încep să înţeleg că poate fi diferit, că poţi ajunge încetul cu încetul la zgomot şi furie.

— Îmi place să aud asta, spuse ea, adăugând, după o pauză: Dar eşti încă îndrăgostit de ea, nu-i aşa?

— Mă mai gândesc la ea, dar... scutură din cap. Încerc să uit şi poate că reuşesc. Am visat cu ea azi-dimineaţă.

Sara ridică o sprânceană.

— Da?

— N-a fost un vis frumos. Îmi spunea cum şi-a îngropat sentimentele faţă de mine. „Tot ce-a mai rămas, zicea ea, este acest mic loc tare de pe pieptul meu.” Şi mi-a spus că uneori locul se mişca, se contracta şi mi-a arătat. Vedeam chestia aia blestemată săltându-i sub bluză şi, când am atins-o - ea a vrut - era incredibil de tare. Ca o pietricică vârâtă sub piele. O inimă de piatră. Asta era tot ce rămăsese din noi. Doar această bucată tare. M-a sâcâit atât de tare, încât am aruncat-o pe podea. Apoi m-am trezit...

Peter îşi scărpină barba, stingherit de această mărturisire.

— A fost prima oară când am avut un gând violent legat de ea.

Sara se uita lung la el, cu chipul inexpresiv.

— Nu ştiu dacă înseamnă ceva, zise el moale. Dar se pare că da.

Sara rămase tăcută. Privirea ei îl făcea să se simtă vinovat că a avut un asemenea vis, să regrete că a pomenit de el.

— Nu visez prea mult cu ea, adăugă el.

— Nu e important.

— Bine.

Peter se ridică în picioare.

— Încearcă să dormi puţin, da?

Sara întinse mâna după a lui.

— Peter?

— Da?

— Te iubesc. Dar ştiai, nu-i aşa?

Îl durea să vadă cât de şovăielnic o spusese, căci ştia că el purta vina pentru ezitarea ei. Se aplecă şi o sărută din nou.

— Dormi. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Închise uşa încet în urma lui. Mills stătea la masă, privind la Sally din Sconset, care se plimba prin curte, cu buzele mişcându-se, fluturându-şi braţele, ca şi cum s-ar fi certat cu un tovarăş de joacă invizibil.

— Biata bătrână, a decăzut mult în ultimii ani, zise Mills. Înainte avea o minte brici, dar acum se poartă ca o nebună.

— N-o poţi învinui, răspunse Peter, aşezându-se la masă, vizavi de Mills. Şi eu mă simt destul de nebun.

— Deci, începu Mills, îndesând tutun în pipă. Ai vreo idee ce e chestia asta?

— Poate e Diavolul.

Peter se sprijini de perete.

— Nu prea ştiu, dar încep să cred că Gabriela Pascual avea dreptate când zicea că e un animal.

Mills începu să molfăie capătul pipei şi scotoci în buzunar după o brichetă.

— Cum aşa?

— Cum ţi-am spus, nu ştiu sigur, dar, de când am găsit pieptenii, devin din ce în ce mai sensibil la această prezenţă. Cel puţin aşa pare. Ca şi cum legătura dintre noi ar deveni mai puternică.

Peter zări o cutie de chibrituri sub zaharniţă şi i-o pasă lui Mills, peste masă.

— Încep să înţeleg câte ceva. Acum câteva minute, când am fost afară, pe drum, am avut senzaţia că are comportament de animal. Că îşi marchează teritoriul. Îl apără de intruşi. Vezi pe cine a atacat. Ambulanţe, biciclişti. Oameni care pătrundeau pe teritoriul lui. Ne-a atacat pe noi când am vizitat conglomeratul.

— Dar nu ne-a ucis.

Răspunsul logic la afirmaţia lui Mills ieşi la suprafaţă dintre gândurile lui Peter, dar nu vru să-l recunoască şi îl alungă.

— Poate că mă înşel.

— Ei, bine, dacă este un animal, atunci poate să înghită un harpon. Tot ce trebuie să facem e să-i găsim gura.

Mills râse printre dinţi, îşi aprinse pipa şi pufăi fum albăstrui.

— După ce ai fost pe apă câteva săptămâni, simţi când se întâmplă ceva ciudat prin preajmă... Chiar dacă nu vezi. Eu nu am puteri paranormale, dar mi se pare că am trecut pe lângă lucrul ăsta o dată sau de două ori.

Peter îşi ridică privirea către el. Deşi Mills era un personaj tipic de bar, un bătrân lup de mare cu desaga plină de poveşti exotice, din când în când Peter simţea la el acel gen de gravitate specifică pe care o dobândesc cei care au petrecut timp îndelungat în singurătate.

— Nu pari înfricoşat.

— O, nu par? chicoti. Bineînţeles că mi-e frică. Numai că sunt prea bătrân ca să alerg în cercuri şi să strig în gura mare.

Uşa se dădu în lături şi Sally intră.

— E foarte cald aici.

Se duse la sobă şi puse un deget pe ea.

— Hm! Probabil din cauză că sunt îmbrăcată cu toate tâmpeniile astea.

Se prăbuşi lângă Mills, se cuibări într-o poziţie comodă şi se uită la Peter mijindu-şi ochii.

— Blestematul de vânt nu mă vrea. Te vrea pe tine.

Peter fu uluit.

— Ce vrei să spui?

Sally îşi strânse buzele, ca şi cum ar fi gustat ceva acru.

— M-ar fi luat, dacă n-ai fi fost aici, dar tu eşti prea puternic. Nu-mi dă prin minte cum să-l păcălesc.

— Lasă băiatul în pace, spuse Mills.

— Nu pot, se încruntă Sally la el. Trebuie să se ocupe el.

— Ştii despre ce vorbeşte? întrebă Mills.

— La naiba, da! Ştie! Şi dacă nu ştie, tot ce trebuie să facă e să meargă să discute cu el. Mă înţelegi, băiete? *Te* vrea!

Un fluid de gheaţă se scurse pe şira spinării lui Peter.

— Ca pe Gabriela. Asta vrei să spui?

— Du-te! spuse Sally. Vorbeşte-i!

Îndreptă un deget osos către uşă.

— Nu trebuie decât să stai acolo şi va veni la tine.

În spatele casei, străjuit de doi pini şi de o magazie, se afla un câmp pe care chiriaşul anterior îl folosise ca grădină. Peter îl lăsase în paragină şi acum întregul teren era năpădit de buruieni şi gunoaie: canistre de benzină, cuie ruginite, un camion de jucărie de plastic, o minge distrusă, bucăţi de carton, toate astea şi multe altele răspândite pe un strat de vegetaţie pârjolită. Îi amintea de conglomerat şi de aceea părea un loc potrivit pentru a sta şi a intra în legătură cu vântul... Dacă o asemenea legătură nu era produsul imaginaţiei lui Sally din Sconset. Ceea ce Peter spera. Se însera şi se făcuse mai frig. Razele argintii ale soarelui hibernal tiveau norii negricioşi ce pluteau deasupra, iar vântul era o briză constantă ce bătea dinspre mare. Nu putea detecta nici o prezenţă şi începea să se simtă ridicol, gândindu-se să se întoarcă înăuntru, când o adiere cu miros amar îi mângâie faţa. Înţepeni. Îl simţea din nou. Acţiona independent de briza mării, atingându-i, cu degete delicate, buzele, ochii, atingându-l aşa cum ar fi făcut un orb în încercarea de a-şi forma o imagine mentală a înfăţişării tale. Îi răvăşi părul şi se vârî sub clapele buzunarelor jachetei sale militare, ca un şoricel care caută brânză; i se jucă cu şireturile şi îl mângâie între picioare, zgribulindu-l şi trimiţându-i un fior rece prin tot trupul.

Nu prea înţelegea cum vorbea vântul cu el, dar, cu toate acestea, avea o imagine a fenomenului ca fiind unul similar cu felul în care ţi se freca o pisică de mână şi îţi transmitea

energie statică. Energia era reală, o înţepătură şi un pocnet ciudat. Cumva, era tradus în cunoaştere, fără îndoială, prin intermediul darului său. Cunoaşterea era personificată, şi Peter era conştient că noţiunile lui erau transpuneri umane ale unor impulsuri inumane, dar, în acelaşi timp, era convins că erau, în principal, exacte. Şi, mai cu seamă, vântul era singur. Era unicul de felul lui sau, dacă mai existau altele, nu le întâlnise niciodată. Peter nu simţea nici un fel de milă pentru singurătatea vântului, căci nici acesta nu simţea nici un fel de milă pentru el. Nu îl voia prieten sau tovarăş, ci martor al puterii sale. Îi plăcea să se dichisească pentru el, să se etaleze, să profite de sensibilitatea pe care o avea faţă de el şi să obţină astfel o plăcere profundă. Era foarte puternic. Deşi atingerea lui era uşoară, avea o vitalitate de necontestat, iar pe apă, era şi mai puternic. Pământul îl slăbea şi era nerăbdător să se întoarcă pe mare, cu Peter după el. Să plutească alături prin sălbaticele canioane ale valurilor, într-un haos de întuneric bubuitor şi şuvoaie sărate de apă, să călătorească prin cel mai profund dintre toate deşerturile - cerul de deasupra mării -, încercându-şi puterile împotriva forţelor mai mici ale furtunii, înşfăcând peşti zburători şi făcând jonglerii cu ei, ca şi cum ar fi fost nişte săbii de argint, să adune cuiburi de comori plutitoare şi să se joace, săptămâni în şir, cu trupurile înecaţilor. Mereu jucându-se. Sau poate „joacă” nu era cuvântul potrivit. Manifestându-şi mereu violenţa capricioasă, calitatea lui esenţială. Poate că Gabriela Pascual nu fusese exactă în a-l numi animal, dar i s-ar putea spune altcumva? Venea din natură, nu de pe vreun tărâm al nimănui. Era ego fără gândire, putere fără moralitate şi se uita la Peter aşa cum s-ar uita un bărbat la o jucărie ingenioasă, ceva apreciat o vreme, neglijat mai apoi, pe urmă uitat. Apoi pierdut.

Sara se trezi pe înserate din cauza unui vis în care se sufoca. Se ridică în capul oaselor, lac de sudoare, cu pieptul

săltând. După o clipă, se calmă, îşi azvârli picioarele pe podea şi rămase aşa, cu privirea în gol. În semiîntuneric, nervurile întunecate ale scândurilor păreau un model ce înfăţişa chipuri de animale ieşind din zid; pe fereastră vedea tufe tremurătoare şi pâlcuri de nori alergând pe cer. Încă moleşită, se duse în camera cealaltă, cu gândul să se spele pe faţă, dar uşa de la baie era încuiată şi Sally din Sconset strigă la ea dinăuntru. Mills sforăia pe sofa, iar Hugh Weldon stătea la masă, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea, cu o ţigară arzând încet în farfurioară, şi asta i se păru lui Sara amuzant. Îl cunoştea pe Hugh de-o viaţă şi nu-l văzuse niciodată fumând.

— Unde e Peter? întrebă.

— Afară, spuse el indispus. O grămadă de tâmpenii, dacă vrei să ştii ce cred eu.

— Ce anume?

Hugh râse zgomotos.

— Sally zice că vorbeşte cu vântul ăla blestemat.

Sara simţi o strângere de inimă.

— Ce vrei să spui?

— Mă scoate din minţi, răspunse Weldon. Nu sunt decât alte aberaţii de-ale lui Sally.

Dar când ochii li se întâlniră, Sara îi simţi deznădejdea şi teama. Se repezi spre uşă. Weldon o înhăţă de braţ, dar ea se scutură, eliberându-se şi se îndreptă către pinii japonezi din spatele casei. Dădu la o parte crengile, dar se opri brusc, speriată dintr-odată. Aplecarea şi legănarea ierburilor îi dezvăluiră o uşoară trecere circulară a vântului, ca şi cum pântecele unei fiare uriaşe s-ar fi târât deasupra lor, iar în mijlocul câmpului stătea Peter. Avea ochii închişi, gura deschisă şi deasupra capului îi pluteau şuviţe de păr, asemeni părului unui om înecat. Imaginea o izbi ca un pumnal şi, uitând de teamă, alergă către el, strigându-i numele. Parcursese jumătate din distanţă, când o pală de vânt o doborî la pământ. Ameţită şi dezorientată, încercă să se ridice în picioare, dar vântul o doborî din nou, presând-o

pe pământul umed. Aşa cum se întâmplase pe stratul poluat de pe mare, din ierburi se ridica gunoi. Bucăţi de plastic, cuie ruginite şi ziare îngălbenite, cârpe şi, chiar deasupra capului, o bucată mare de lemn de foc. Era încă năucită, dar văzu cu deosebită claritate cum baza lemnului era despicată şi acoperită cu o peliculă de mucegai alb. Tremura, ca şi cum mâna care o ţinea era cu greu în stare să-şi înfrâneze furia. Şi apoi, când îşi dădu seama că lemnul era cât pe ce să se prăbuşească, să-i scoată ochii şi să-i turtească creierul, Peter plonjă peste ea, lăsând-o fără suflare. Dar Sara auzi bucata de lemn în ceafă, trase aer în piept şi îl împinse, îl rostogoli şi se ridică în genunchi. Peter era palid ca un mort.

— E teafăr?

Era Mills, traversând câmpul cu mişcări greoaie. În urma lui, Weldon o ţinea pe Sally din Sconset, care se zbătea să scape. Mills străbătuse probabil o treime din drum când gunoiul, care căzuse înapoi între ierburi, mai fu ridicat o dată în aer, se învârti, se legănă şi - în timp ce vântul trimitea una dintre rafalele sale puternice - se repezi către el. Preţ de o clipă, Peter fu înconjurat de o furtună de cartoane şi bucăţi de plastic, apoi furtuna se opri şi Mills făcu un pas şovăitor în faţă. O serie de puncte întunecate îi pătau faţa. La început, Sara crezu că erau cocoloaşe de noroi. Sângele se prelingea în jurul lor. Erau capete ruginite de cuie. Care îi străpungeau sprânceana, obrajii, ţintuindu-i de gingie buza de sus. Nu scoase nici un sunet. Ochii îi ieşiră din orbite, genunchii i se înmuiară. Făcu o piruetă stângace şi căzu printre ierburi.

Fără vlagă, Sara privea cum vântul flutura în jurul lui Hugh Weldon şi al lui Sally, umflându-le hainele. Trecu dincolo de ei, biciuind crengile de pin şi dispăru. Sara zări ridicătura burţii lui Mills printre ierburi. O lacrimă îi tăia parcă un şanţ rece pe obraz. Sughiţă şi se gândi ce reacţie jalnică în faţa morţii era aceasta. Alt sughiţ, şi altul. Nu se putea opri. Fiecare spasm succesiv o slăbea, o făcea din ce

în ce mai nesigură, ca şi cum ar fi scuipat bucăţele din sufletul ei.

VII

Pe măsură ce se lăsa întunericul, vântul năvălea pe străzile satului, jucând feste celor vii, celor neclintiţi, celor morţi. Nu ţinea seama de nimic, era spiritul liber suprem, care-şi făcea de cap, şi, totuşi, pe seama acţiunilor sale ar fi putut fi pusă o notă de frustrare. Deasupra debarcaderului Warren, vântul nimici un pescăruş, transformându-l într-o zdreanţă însângerată, iar în apropiere de gura golfului Hither, împrăştie în aer şoareci-de-câmp. Rostogoli un cauciuc de rezervă pe mijlocul bulevardului Tennessee. Şi azvârli şindrile de pe acoperişul AHAB-ITAT-ului. O vreme hoinări prin preajmă fără ţintă, pe urmă, ajungând la forţa unei tornade, scoase din rădăcini un pin japonez, cu o simplă smucitură, din pământ, bălăbănind imense rădăcini negre, şi îl azvârli ca pe o suliţă prin zidul lateral al unei case de peste drum. Repetă procedeul cu doi stejari şi un păducel. În cele din urmă, începu să facă găuri prin zidurile caselor şi să înhaţe fiinţele care tremurau înăuntru. Doborî uşa de la pivniţa bătrânei Julia Stackpole şi coborî printre rafturile pline de conserve, în spatele cărora se ascundea femeia; adună cioburile într-un uragan de cuţite, care îi tăie mâinile, faţa şi, cel mai eficient, gâtul. Îl găsi până şi pe mai bătrânul George Coffin (care nu se ascundea, fiindcă, după părerea lui, Hugh Weldon era un nebun blestemat) stând în bucătărie, unde tocmai intrase după ce-şi aprinsese grătarul; vântul mătură cărbunii şi îi azvârli în el, cu supranaturală precizie. Într-un interval de o jumătate de oră, omorî douăzeci şi unu de oameni şi le azvârli trupurile pe peluze, lăsându-i să-şi reverse sângele palid în amurgul ce devenea din ce în ce mai întunecat. Furia parcă i se

domoli, se risipi, devenind o adiere şi, şuierând printre crengi şi tufişuri, se retrase spre căsuţă, unde era aşteptat în curte de cea pe care o dorea acum.

VIII

Sally din Sconset stătea pe stiva de lemne, trăgând dintr-o sticlă de bere pe care o luase din frigiderul lui Peter. Era ca un câine turbat, fiindcă avea un plan, unul bun, iar Hugh Weldon, minunăţia fără creier, nu voia să audă de el, nu voia să asculte nici un nenorocit de cuvânt spus de ea. Era obsedat să fie erou, asta era.

Cerul se întunecase, devenind indigo, şi o lună argintie, mare şi asimetrică, se uita chiorâş la ea de deasupra acoperişului casei. Nu-i plăcea să-i simtă privirea şi scuipă către lună. Stihia prinse scuipatul şi îl învârti sus, în aer, făcându-l să strălucească asemeni unei stridii. Creatură stupidă! Jumătate monstru, jumătate câine gigantic, invizibil. Îi amintea de masculul ei bătrân, Rommel. Acum se năpustea la beregata poştaşului, şi în clipa următoare era pe spate, dând din labe, cerşind mângâiere. Îşi înşurubă sticla în iarbă, ca să nu se verse, şi luă un băţ.

— Ţine, spuse ea, şi azvârli băţul. Aport!

Stihia prinse băţul şi jonglă cu el câteva secunde, apoi îl lăsă să cadă la picioarele ei. Sally chicoti:

— Noi doi s-ar putea să ne înţelegem, îi spuse aerului. Fiindcă ni se rupe!

Sticla de bere se ridică din iarbă. Sally întinse mâna după ea, dar nu reuşi să o prindă.

— La naiba! urlă. Ad-o înapoi!

Sticla se ridică la o înălţime de aproximativ şapte metri şi se înclină; berea se vărsă, adunată într-o jumătate de duzină de picături mari care - una câte una - explodară şi o stropiră pe Sally. Bolborosind, sări în picioare şi începu să-şi

ştergă faţa, dar stihia o doborî înapoi la pământ. Un firicel de spaimă crescu în sufletul ei. Sticla plutea încă deasupra şi, după o secundă, căzu în iarbă, iar stihia se încolăci în jurul femeii, jucându-i-se cu părul, cu gulerul, strecurându-i-se sub pelerina de ploaie. Pe urmă, pe neaşteptate, ca şi cum altceva i-ar fi atras atenţia, dispăru. Sally văzu cum iarba se lasă la pământ, pe unde trecea vântul, mişcându-se către stradă. Se propti de stiva de lemne şi termină să se ştergă pe faţă; îl zări pe Hugh Weldon prin fereastră, plimbându-se, şi furia i se reaprinse. Se credea atât de al naibii de priceput, nu-i aşa? Nu ştia nimic despre stihie şi, iată-l râzând de planul ei.

Ei, bine, la naiba!

Va afla destul de curând că planul lui nu funcţionează, că al ei era cel rezonabil.

Puţin înfricoşător, poate, dar în acelaşi timp, sigur.

IX

Se întunecase de-a binelea când Peter îşi recăpătă cunoştinţa. Mişcă din cap şi mişcarea aproape că îi provocă un leşin. Rămase nemişcat, încercând să se orienteze. Lumina lunii se răspândea prin fereastra dormitorului şi Sara stătea sprijinită lângă geam, cu bluza strălucind alb-fosforescent. După felul în care clătina din cap, Peter îşi dădu seama că Sally asculta ceva şi în curând distinse o melodie neobişnuită a vântului: cinci note urmate de un glissando, care duceau la o repetiţie a pasajului. Era o muzică puternică şi plină de furie, un refren ameninţător, care fusese, poate, menit să semnalizeze apropierea unui răufăcător. Curând după aceea, melodia se sparse în o mie de note ascuţite, ca şi cum vântul s-ar fi căznit să treacă prin orificiile unui cor de flaute. Pe urmă, un alt pasaj, acesta din şapte note, mai rapid, dar la fel de ameninţător.

O senzaţie de înfrigurare şi deznădejde puse stăpânire pe Peter, ca şi cum cineva l-ar fi acoperit cu un giulgiu. Muzica aceea şuierată era pentru el. Creştea în volum, de parcă - şi era sigur că aşa stăteau lucrurile - stihia îi vestea trezirea, de parcă era din nou conştientă de prezenţa lui. Vântul era nerăbdător şi nu voia să-l mai aştepte mult. Fiecare notă îi ducea acel mesaj. Gândul de a fi singur cu stihia în largul mării îl îngrozea. Însă nu avea de ales. Nu avea cum să i se opună şi vântul avea să continue pur şi simplu să ucidă până ce Peter se va supune. Dacă n-ar fi fost ceilalţi, ar fi refuzat să-l urmeze, ar fi preferat să moară aici, decât să cedeze acelei relaţii chinuitoare, nefireşti. Era nefirească? Îşi dădu seama că povestea vântului şi a Gabrielei Pascual avea o mulţime de lucruri în comun cu multe relaţii dintre oameni. Dorinţă, obţinere, neglijare, uitare. Era posibil ca stihia să fie un fel de nucleu al existenţei, ca în miezul fiecărei relaţii să se afle o pustietate şuierătoare, o muzică haotică.

— Sara, spuse el, vrând să nege prezenţa stihiei.

Lumina lunii o înveşmânta parcă, atunci când se întoarse. Veni să se aşeze lângă el.

— Cum te simţi?

— Năucit. Făcu semn către fereastră. De când durează?

— Tocmai a început. A făcut găuri într-o grămadă de case. Hugh şi Sally au fost afară cu puţin timp în urmă. Au murit mulţi oameni. Sara îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. Dar...

— Dar ce?

— Avem un plan.

Vântul cânta terţe ciudate, un fluierat agitat, care îl făcu pe Peter să strângă din dinţi.

— Ar fi bine să fie un plan nemaipomenit.

— De fapt, e planul lui Hugh. El a observat ceva pe câmp. În clipa în care m-ai atins, vântul s-a retras. Dacă n-ar fi procedat aşa, dacă ar fi aruncat bucata de lemn către tine

în loc s-o lase să cadă, ai fi murit. Vântul n-a vrut... Cel puţin aşa spune Sally.

— Are dreptate. Ţi-a spus ce vrea vântul de fapt?

— Da.

Sara îşi întoarse privirea, şi ochii ei oglindiră lumina lunii; erau înlăcrimaţi.

— În orice caz, credem că a fost încurcat, că atunci când suntem aproape nu ne poate deosebi. Şi, de vreme ce nu vrea să vă facă vreun rău ţie şi lui Sally, Hugh şi cu mine suntem în siguranţă atât timp cât suntem în apropierea voastră. Dacă Mills ar fi rămas unde era...

Văzând cu ochii minţii faţa străpunsă de cuie a lui Mills, Peter întrebă:

— Care e planul?

— Eu am să merg cu jeepul, împreună cu Sally, iar tu mergi cu Hugh. Ne vom îndrepta către Nantucket şi, când vom ajunge la groapa de gunoi... Ştii drumul acela de pământ care duce către bărăgan?

— Cel care duce la Piatra Altarului? Da.

— În momentul acela, tu vei sări în jeep cu noi şi vom merge la Piatra Altarului. Hugh va continua să se îndrepte către Nantucket. Din moment ce vântul pare să încerce să izoleze acest capăt al insulei, Hugh îşi imaginează că vântul se va lua după el şi am putea să reuşim să ajungem dincolo de furia lui şi, cu noi doi îndreptându-ne în direcţii diferite, s-ar putea să reuşim să-l zăpăcim suficient cât să nu reacţioneze repede, şi va putea să scape şi el.

Sara spuse toate acestea cu o grabă care îi aminti lui Peter de felul în care un adolescent încerca să-şi convingă părinţii să-l lase să stea în oraş până târziu, trântindu-le argumentele favorabile, înainte ca ei să aibă timp să ridice vreo obiecţie.

— S-ar putea să ai dreptate când spui că vântul nu e în stare să ne deosebească atunci când suntem unul lângă altul. Dumnezeu ştie cum percepe lucrurile şi pare plauzibil. Dar restul e stupid. Nu ştim dacă teritorialitatea lui este

limitată la acest capăt al insulei. Şi ce dacă ne pierde urma, mie şi lui Sally? Ce va face atunci? Pur şi simplu se va risipi? Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc. S-ar putea să se îndrepte către Nantucket şi să facă la fel ca aici.

— Sally zice că are un plan de rezervă.

— Dumnezeule, Sara!

Cu băgare de seamă, se ridică în şezut.

— Sally e ţicnită. N-are habar ce se poate întâmpla.

— Ei, bine, ce avem de ales?

Glasul i se frânse.

— Nu poţi merge cu el.

— Crezi că eu vreau? Iisuse!

Uşa dormitorului se deschise, şi Weldon apăru, înconjurat de un abur de lumină portocalie care îi irită lui Peter ochii.

— Gata de drum? întrebă.

Sally din Sconset era în spatele lui, murmurând, bâzâind, scoţând un fel de bârâit uman.

Peter îşi azvârli picioarele jos din pat.

— E o nebunie, Weldon!

Se ridică şi se sprijini pe umărul Sarei.

— Tocmai veţi fi omorâţi.

Făcu semn către fereastră, de unde se auzea melodia constantă a vântului.

— Crezi că poţi alerga mai repede decât asta într-o maşină de poliţie?

— Poate că planul e un rahat... începu Weldon.

— Aici ai dreptate! Dacă vrei să zăpăceşti stihia, de ce nu ne desparţi pe mine şi pe Sally? Unul merge cu tine, celălalt cu Sara. În felul acesta, cel puţin există o logică.

— Aşa cum văd eu situaţia, răspunse Weldon, suflecându-şi pantalonii, nu e treaba ta să-ţi rişti viaţa. E a mea. Dacă Sally, să spunem, merge cu mine, ai dreptate, îl va zăpăci. Dar tot aşa s-ar putea să-l zăpăcească şi planul meu. Mi se pare că vântul e la fel de dornic să ne ţină sub control pe noi, oamenii obişnuiţi, pe cât e de dornic să fugă cu ciudaţi ca tine şi Sally.

— Ce...
— Taci!
Weldon mai făcu uşurel un pas înainte.
— Dacă nu funcţionează planul meu, îl încerci pe-al tău. Şi dacă nici *aşa* nu merge, atunci poţi să pleci în croazieră cu blestematul ăla. Dar nu avem nici un fel de garanţii că va lăsa pe cineva în viaţă, indiferent ce faci.
— Nu, dar...
— Nici un „dar”! E jurisdicţia mea, şi vom face aşa cum spun eu. Dacă nu reuşim, ei, bine, atunci poţi să faci ce trebuie. Dar până atunci...
— Până atunci, vei continua să te faci de râs. Aşa-i? Omule, toată ziua ai căutat un mod de a-ţi impune nenorocita de autoritate! N-ai nici o autoritate în situaţia asta. Nu pricepi?
Weldon îşi apropie faţa de faţa lui, privindu-l direct în ochi:
— Bine. Du-te, domnule Ramey! Dă-i bătaie! Numai du-te! Poţi folosi barca lui Mills sau, dacă vrei ceva mai mare, ce zici de barca lui Sally?
Aruncă o privire în spate, spre ea.
— Eşti de acord?
Bătrâna continua să murmure, să bâzâie şi clătină aprobator din cap.
— Vezi?
Weldon se întoarse către Peter.
— Nu o deranjează. Aşa că dă-i drumul. Îndepărtează-l pe ticălosul acela de noi, dacă poţi.
Îşi ridică pantalonii şi expiră; răsuflarea îi mirosea ca o ceaşcă de cafea plină de mucuri de ţigară.
— Dar dacă aş fi în locul tău, aş fi gata să încerc orice altceva.
Peter avea impresia că i s-au înfipt picioarele în pământ. Îşi dădea seama că folosea furia ca să înăbuşe teama, şi nu ştia dacă putea să-şi găsească curajul de a face o plimbare

afară, în bătaia vântului, să plece pe mare, în teroarea şi nimicul pe care le înfruntase Gabriela Pascual.

Sara îşi trecu mâna peste braţul lui.

— Te rog, Peter. Nu strică să încercăm.

Weldon se dădu un pas înapoi.

— Nimeni nu te învinuieşte că ţi-e teamă, domnule Ramey. Şi eu sunt speriat. Dar e singura modalitate la care mă pot gândi pentru a-mi face treaba.

— Vei muri, vorbi Peter, înghiţind greu. Nu te pot lăsa.

— Nu poţi comenta nimic. Căci nu ai mai multă autoritate decât mine. Doar dacă poţi să-i spui vântului să ne lase în pace. Poţi?

Degetele Sarei se strânseră pe braţul lui Peter, dar se relaxară când acesta spuse:

— Nu.

— Atunci o să facem cum zic eu.

Weldon îşi frecă palmele, într-un gest ce lui Peter i se păru unul de sinceră nerăbdare.

— Ai cheile, Sally?

— Da, zise ea, exasperată.

Se apropie de Peter şi îi puse o mână, ca o gheară de pasăre, pe încheietură.

— Nu-ţi face griji. Dacă nu merge, mai am un as în mânecă. O să-i venim de hac diavolului.

Râse pe înfundate şi scoase un scurt fluierat, ca un papagal chicotind deasupra unui fruct.

În timp ce înaintau încet pe străzile Madaketului, vântul cânta prin casele distruse, dând glas unor pasaje care sunau trist şi întrebător, de parcă ar fi fost nedumerit de mişcările jeepului şi ale maşinii de poliţie. Lumina unei luni aflate în al treilea pătrar ilumina ruinele: găuri ce se căscau în ziduri, tufe dezgolite, copaci răsturnaţi.

Una dintre case căpătase o expresie surprinsă, având o gură în formă de O acolo unde se aflase uşa, flancată de două ferestre sparte. Grădinile erau acoperite de gunoaie.

Coperte de cărţi fluturând, haine, mobilă, mâncare, jucării. Şi cadavre. În lumina argintie, carnea lor era palidă ca o brânză, cu rănile negre. Nu păreau reale, ar fi putut fi parte dintr-un decor înspăimântător creat de un sculptor avangardist. Un cuţit de carne sălta pe asfalt şi, un moment, Peter crezu că va sări în aer şi se va repezi către el.

Aruncă o privire către Weldon, să vadă cum reacţiona la toate acestea. Profil de indian de lemn, ochii la drum. Peter îl invidie pentru acea poză de om la datorie; şi-ar fi dorit să aibă de jucat un asemenea rol, ceva care l-ar putea provoca, căci fiecare schimbare a vântului îl făcea să se simtă fragil şi buimăcit.

Cotiră pe şoseaua către Nantucket, şi Weldon se îndreptă în scaun. Verifică oglinda retrovizoare, cu un ochi la Sally şi la Sara, şi menţinu viteza de patruzeci de kilometri pe oră.

— OK, spuse, în timp ce se apropiau de groapa de gunoi şi de şoseaua către Piatra Altarului, n-am să opresc de tot, aşa că atunci când îţi spun, te-ai mişcat.

— În regulă, zise Peter.

Se apucă de o clanţă şi respiră adânc, să se liniştească.

— Succes!

— Mda, mormăi Weldon, în timp ce-şi sugea dinţii. La fel şi vouă.

Indicatorul de viteză căzu la douăzeci şi cinci, cincisprezece, zece şi peisajul luminat de razele lunii trecea pe lângă ei.

— Acum! strigă Weldon.

Peter sări. Auzi maşina de patrulă îndepărtându-se scârţâind, când el ţâşni către jeep. Sara îl ajută să se salte în spate, şi pe urmă cotiră pe drumul de pământ. Peter se agăţă de rama scaunului pe care şedea Sara, săltând în sus şi-n jos. Hăţişurile care acopereau mlaştinile creşteau aproape de drum şi crengile biciuiau lateralele jeepului. Sally era aplecată peste volan, conducând ca o maniacă; îi azvârlea peste gropi, cotind brusc la curbele strâmte,

frecând maşina de micile denivelări. Nu aveau timp să gândească, doar să se ţină strâns şi să se teamă, să aştepte apariţia inevitabilă a stihiei. Teama era un gust metalic în gura lui Peter, era prezentă în sclipirea albă din ochii lui Sally când se uita la el, peste umăr, şi în petele de lumină a lunii, care goneau de-a lungul capotei; era în fiecare gură de aer pe care o respira, în fiecare umbră tremurătoare pe care o zărea. Dar, când ajunseră la Piatra Altarului, după vreo cincisprezece minute, începuse să spere, să creadă pe jumătate că planul lui Weldon funcţionase.

Piatra Altarului era aproape centrul insulei, punctul ei cel mai înalt. Era un deal sterp, în vârful căruia se afla o piatră unde, odinioară, indienii făceau sacrificii umane - un crâmpei de istorie care nu făcea deloc bine nervilor lui Peter. De pe creastă puteai vedea la kilometri depărtare deasupra bărăganului, şi desenul şifonat al depresiunilor şi al micilor dealuri avea înfăţişarea unei mări transformate, ca prin farmec, în frunze, într-un moment de furie. Tufişurile - cătină şi altele asemenea - erau poleite de lumina lunii într-un verde argintiu, şi vântul bătea domol, fără să dea semne că ar avea forţe supranaturale.

Sara şi Peter ieşiră din jeep, urmaţi, după o secundă, de Sally. Lui Peter îi tremurau picioarele şi se sprijini de capotă. Sara se lăsă pe spate, lângă el, cu şoldul lipit de al lui. Peter îi simţi mirosul părului. Sally privi către Madaket. Încă murmura şi Peter reuşi să distingă câteva cuvinte.

— Stupid... Nu mă ascultă niciodată... N-a vrut niciodată... Ticălosul... Trebuie să îmi ţin naibii gura...

Sara îl înghionti.

— Ce părere ai?

— Nu putem decât să aşteptăm.

— O să fie bine, spuse ea ferm; îşi frecă podul mâinii drepte de degetele stângii.

Părea genul de gest copilăresc menit să aducă noroc şi îi inspiră lui Peter tandreţe. O trase în braţele sale. Stând

acolo, privind dincolo de capul ei, peste mlaştini, Peter avu o imagine despre ei ca fiind îndrăgostiţii tipici de pe coperta unei cărţi ieftine, înlănţuiţi pe un deal singuratic, cu toate perspectivele deschise în jurul lor. Un mod dulceag de a privi lucrurile şi, totuşi, simţea adevărul din spatele lui, cufundarea ameţitoare pe care se presupune că o simţea un iubitor de cărţi de duzină. Nu era un sentiment la fel de limpede precum cel pe care îl avusese cândva, însă, probabil, pentru el claritatea nu mai era posibilă. Probabil că toată claritatea cu care văzuse lucrurile în trecut nu fusese decât o dovadă de percepţie eronată, o scânteie de imaturitate, o adolescentină înţelegere greşită a ce era posibil. Dar dacă era sau nu aşa, autoanaliza nu avea să clarifice confuzia. Acel gen de gândire te făcea orb în faţa lumii, rezervat în a-ţi asuma riscuri. Era similar cu ce se întâmpla cu academicienii, cu felul în care ajungeau atât de ataşaţi de teoriile lor, încât începeau să respingă faptele care le contraziceau, să devină conservatori în gândire şi să nege inexplicabilul, magicul. Dacă exista magie în lume, iar Peter ştia că exista, nu puteai să te apropii de ea decât abandonând constrângerile logicii şi lecţiile învăţate. Timp de mai bine de un an, uitase şi construise sisteme de apărare împotriva magiei; acum, într-o singură noapte, acestea fuseseră aruncate în aer şi, cu acest preţ teribil, devenise capabil de a risca din nou, de a spera.

Apoi observă ceva care risipi speranţa.

Un alt glas fusese adăugat cursului natural al vântului dinspre ocean şi în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii, desişurile scăldate în lumina argintie a lunii se unduiau, trădând prezenţa unui vânt mult mai puternic decât ce se zărea în vârful colinei. O împinse pe Sara. Ea îi urmări privirea şi îşi duse o mână la gură. Imensitatea stihiei îl ului pe Peter. Era ca şi cum s-ar afla pe un pisc, în mijlocul mării tulburate, o mare care se pierdea într-un întuneric interstelar. Pentru prima oară, în pofida spaimei, Peter reuşi să înţeleagă o parte din frumuseţea stihiei, din precizia şi

complexitatea puterii sale. La un moment dat putea fi o adiere plăpândă ca un lujer, capabilă de cele mai delicate mişcări, iar în clipa următoare putea deveni o entitate de dimensiunea unui oraş. Frunze şi ramuri - ca nişte pete de spaţiu negru - se iveau din desişuri, ridicându-se în coloane. Şase în total, dispuse uniform în preajma Pietrei Altarului, la vreo sută de metri distanţă. Sunetul vântului se transformă într-un răget, pe măsură ce coloanele se îngroşau şi se înălţau. Şi creşteau cu rapiditate. În câteva clipe, vârfurile coloanelor se pierdură în întuneric. Nu aveau forma îndesată, conică, a tornadelor, nici nu se răsuceau şi nu loveau cu cozile, ci se unduiau, suple, graţioase şi ameninţătoare. În lumina lunii, răsucirea lor era aproape imperceptibilă şi păreau construite din fildeş strălucitor, de parcă ar fi fost şase sălbatici pregătindu-se de atac. Începură să se apropie de deal. Tufe prefăcute în ţăndări săriră în aer din rădăcini şi urletul, acum mai puternic, deveni un acord distonant, sunetul a o sută de muzicuţe suflate deodată. Numai că mult, mult mai puternic.

Imaginea lui Sally din Sconset gonind către jeep îl trezi pe Peter din stupoare. O împinse pe Sara pe bancheta din spate şi intră în maşină, lângă Sally. Deşi motorul era pornit, zgomotul acestuia era înecat de vuietul vântului. Sally conduse cu şi mai puţină prudenţă decât la început. Insula era străbătută de drumuri şerpuite de pământ şi lui Peter i se părea că erau cât pe ce să se prăbuşească pe fiecare dintre ele. Derapau într-o parte şi în alta, în mijlocul unui potop de tufişuri agitate, zburând pe deasupra crestelor dealurilor, prăbuşindu-se pe pante abrupte. În cele mai multe locuri, vegetaţia creştea prea înaltă, astfel că Peter nu vedea mai nimic, însă furia vântului era pretutindeni în jur şi, o dată, pe când treceau printr-un loc unde tufele fuseseră arse, zări pentru o clipă coloana de fildeş, la vreo cincizeci de metri depărtare. Peter îşi dădu seama că aceasta călătorea în paralel cu ei. Îi hărţuia, îi alerga încoace şi încolo. Peter nu mai ştia unde se aflau şi

nu putea crede că Sally ştia mai bine. Bătrâna încerca să facă imposibilul, să se îndepărteze de vântul care era pretutindeni, şi buzele îi erau strânse într-o grimasă de teamă. Dintr-odată, când tocmai cotiseră spre est, Sally călcă frânele. Sara zbură aproape până pe scaunul din faţă, iar dacă Peter nu ar fi avut centura de siguranţă, ar fi trecut prin parbriz. Una dintre coloane stătea nemişcată undeva mai în faţă, pe drum, blocându-le calea. Semăna cu Dumnezeu, gândi Peter. Un turn de fildeş ridicându-se din pământ către cer, împroşcând nori de praf şi resturi vegetale de la bază. Înainta către ei. Încet. Un metru, doi pe secundă. Dar, cu siguranţă, se afla în mişcare. Jeepul se scutura şi răgetul părea să iasă din pământ, de lângă ei, din aer, din trupul lui Peter, ca şi cum atomii lucrurilor se frecau scrâşnind unul de altul. Cu chipul împietrit, Sally începu să se lupte cu schimbătorul de viteze. Sara ţipă, iar Peter urlă şi el, când parbrizul fu absorbit din ramă şi răsucit în aer. Se ghemui pentru a se feri de izbitură, dar braţele îi erau fără vlagă şi, spre ruşinea lui, simţi cum i se goleşte vezica. Coloana era la mai puţin de treizeci de metri distanţă, un stâlp imens de întuneric, care se învârtea. Vedea cum ceea ce se afla în interiorul coloanei se alinia în inele strânse, ca segmentele unui vierme. Aerul era vâscos, greu de respirat. Şi atunci, în mod miraculos, se îndepărtară brusc de coloană, de vuietul ei, mergând cu spatele de-a lungul drumului. Virară după un colţ şi Sally întoarse jeepul cu faţa; îi purtă, scrâşnind, în susul unui deal măricel... Şi frână. Şi îşi lăsă capul să se prăbuşească pe volan, într-o atitudine de disperare. Erau din nou la Piatra Altarului.

Şi Hugh Weldon îi aştepta.

Stătea cu capul sprijinit de lespedea care dăduse numele locului. Ochii îi erau înecaţi de umbre. Avea gura deschisă şi pieptul i se ridica şi cobora. O respiraţie greoaie, ca şi cum tocmai alergase drum lung. Nu era nici urmă de maşina de patrulă. Peter încercă să-l strige, dar limba îi era înţepenită

de cerul gurii şi nu reuşi decât să scoată un mârâit strangulat. Încercă din nou.

— Weldon!

Sara începu să plângă în hohote şi Sally suspină. Peter nu ştia ce anume le-a speriat şi nu îi păsa; pentru el procesul gândirii fusese redus la a urmări o singură idee o dată. Coborî din jeep şi se duse la şeful poliţiei:

— Weldon, repetă el.

Acesta oftă.

— Ce s-a întâmplat?

Peter îngenunche lângă el şi îi puse o mână pe umăr; auzi un şuierat şi simţi cum un fior îi străbate tot trupul.

Ochiul drept al lui Weldon începu să se umfle. Peter îşi pierdu echilibrul şi căzu cu o bufnitură. Pe urmă ochiul sări din orbită şi căzu în praf. Cu un fluierat ascuţit, din orbita goală ţâşniră vânt şi sânge. Peter căzu pe spate, scurmând pământul, într-un efort de a se îndepărta de Weldon. Cadavrul se prăbuşi pe o parte, cu capul vibrând în timp ce vântul continua să iasă din el, ridicând praful din orbita goală. O pată întunecată marca locul de pe lespede unde se odihnise capul.

Până când bătăile inimii i se domoliră, Peter rămase culcat, privind cu ochi pierduţi luna, strălucitoare şi îndepărtată ca o dorinţă. Auzi vâjâitul vântului din toate părţile şi îşi dădu seama că devenea din ce în ce mai puternic, însă nu voia să recunoască. Totuşi, în cele din urmă, se ridică în picioare şi privi peste bărăgan.

Era ca şi cum ar fi stat în mijlocul unui templu inimaginabil de mare, împădurit de zeci şi zeci de stâlpi negri, strălucitori, care se ridicau dintr-o podea de un verde întunecat. Cei mai apropiaţi erau la vreo sută de metri distanţă şi aceştia nu se mişcau, dar, în timp ce Peter privea, alţii, mai îndepărtaţi, începură să se răsucească înainte şi înapoi, alunecând printre cei neclintiţi, ca nişte cobre ce dansau. Aerul era cuprins de febră, o pulsaţie de fierbinţeală şi de energie, iar asta, împreună cu spectacolul

straniu, era ceea ce îl încremenea şi îl ţintuia locului. Descoperi că trecuse dincolo de teamă. Nu te puteai ascunde de stihie, aşa cum nu te puteai ascunde de Dumnezeu. Îl va duce pe mare, să moară şi puterea sa era atât de covârşitoare, încât Peter aproape îi recunoştea dreptul de a face asta. Urcă în jeep. Sara avea un aer înfrânt. Sally atinse piciorul lui Peter cu o mână tremurătoare.

— Poţi să iei barca mea, spuse ea.

Pe drumul de întoarcere către Madaket, Sara stătea cu mâinile împreunate în poală, calmă în aparenţă, dar clocotitoare pe dinăuntru. Gândurile îi treceau prin minte cu atâta repeziciune, încât lăsau în urma lor doar impresii parţiale, şi acelea ofilite de loviturile de fulger ale groazei. Voia să-i spună ceva lui Peter, dar cuvintele păreau nepotrivite pentru tot ce simţea. La un moment dat, hotărî să meargă cu el, dar decizia aprinse o revoltă neaşteptată. Peter nu o iubea! De ce s-ar sacrifica pentru el? Pe urmă, dându-şi seama că el se sacrifica pentru ea, că o iubea sau, cel puţin, acesta era un gest de iubire, Sara hotărî că, dacă s-ar duce, ar face ca gestul lui să fie lipsit de semnificaţie. Acea decizie o făcu să se întrebe dacă nu cumva se folosea de sacrificiul lui pentru a-şi ascunde adevăratul motiv, pentru a se ascunde în spatele propriei frici. Şi cum rămânea cu valoarea sentimentelor ei faţă de el? Erau atât de nestatornice, încât teama le putea submina? Într-o străfulgerare de iraţionalitate, văzu că Peter exercita presiuni asupra ei să meargă cu el, să-şi dovedească dragostea, ceva ce ea nu îi ceruse niciodată să facă. Ce drept avea el? Cu jumătate din minte înţelegea cât de iraţionale erau gândurile, însă nu se putea opri. Îşi simţea toate emoţiile spulberându-se, lăsând-o golită... Ca şi Hugh Weldon, doar cu vântul în trup, susţinându-l, făcându-l să pară viu. Grotescul imaginii o făcu să se strângă şi mai mult

în sine şi stătea acolo pur şi simplu, din ce în ce mai obscură şi goală, fără să spună nimic.

— Capul sus, zise Sally din senin, bătându-l pe Peter cu palma pe picior. Mai avem un lucru de încercat.

Apoi, cu ceea ce Sarei i se păru o iraţională veselie, Sally adăugă:

— Dar dacă nu merge, barca are scule de pescuit şi câteva lăzi de vişinată la bord. Am fost prea beată să le descarc ieri. Având în vedere unde te duci, vişinata e mai bună decât apa.

Peter nu răspunse.

Când intrară în sat, stihia îi urmări, învârtind obiecte sfărâmate, răvăşind frunze, aruncând lucruri sus, în aer. Se juca, gândi Sara. Într-adevăr, se juca. Zburda ca un căţeluş fericit, ca un copil capricios, care a primit ce a vrut şi acum era numai zâmbete. Era copleşită de ură faţă de stihie şi îşi înfipse unghiile în căptuşeala scaunului, dorindu-şi să poată să-i facă rău. Apoi, în vreme ce treceau pe lângă casa Juliei Stackpole, cadavrul acesteia se ridică. Capul îi atârna, braţele fragile i se bălăbăneau. Întreg trupul vibra parcă şi, cu o mişcare hidoasă, în mijlocul unui vârtej de hârtii şi gunoaie, continua să se rostogolească, iar şi iar, după care se opri, sprijinindu-se de un scaun rupt. Sara se făcu mică într-un colţ al banchetei, răsuflând greu şi răguşit. Un nor plăpând se depărtă din faţa lunii, iar lumina deveni vizibil mai strălucitoare, făcând ca griul caselor să pară delicat şi imaterial; găurile din pereţi aveau un aspect destul de real - negre, cavernoase -, de parcă zidurile, uşile şi ferestrele ar fi fost doar o faţadă ce ascundea golul.

Sally parcă lângă o magazie pentru bărci, la vreo două sute de metri la nord de capul Smith, o construcţie şubredă de lemn, de dimensiunea unui garaj. În spatele ei, o întindere de apă neagră, calmă, mângâiată de strălucirea lunii.

— Va trebui să vâsleşti, îi spuse Sally lui Peter. Vâslele sunt înăuntru.

Descuie uşa şi aprinse o lumină. Încăperea era o ruină, ca Sally însăşi. Scânduri nefinisate, pânze de păianjen între cutii de vopsele şi capcane stricate pentru raci, un talmeş-balmeş de grinzi. Sally începu să umble împleticindu-se dintr-o parte în alta, bodogănind şi lovind lucrurile, căutând vâslele. Becul ce atârna din tavan începu să se legene, din cauza paşilor ei apăsaţi, şi lumina se revărsă într-o parte şi în alta peste pereţi, ca o apă galbenă şi murdară. Picioarele Sarei erau ca de plumb. Îi era greu să se mişte şi se gândi că poate era din cauză că nu mai rămăsese de făcut nici o mişcare. Peter făcu câţiva paşi către mijlocul magaziei şi se opri, cu un aer pierdut. Mâinile îi atârnau crispate. Sarei îi veni în minte că expresia lui Peter o oglindea pe a ei, vlăguită, lipsită de viaţă, cu cearcăne vineţii sub ochi. Apoi se mişcă. Digul care îi stăvilise emoţiile se prăbuşi, braţele ei îl cuprinseră pe Peter, spunându-i că nu putea să-l lase să plece singur, rostind jumătăţi de propoziţii, fraze care nu se legau.

— Sara, zise el. Iisuse!

O strânse cu putere în braţe. Totuşi, în clipa următoare, Sara auzi un zgomot înfundat şi Peter se lăsă peste ea, aproape doborând-o, şi se prăbuşi la podea. Învârtind o grindă, Sally se aplecă deasupra lui şi îl lovi din nou.

— Ce faci? ţipă Sara, începând să se lupte cu Sally.

Braţele li se încleştară şi, preţ de câteva secunde, se rotiră în paşi de vals, în timp ce becul se zgâlţâia nebuneşte. Sally bolborosea şi clocotea, cu saliva strălucindu-i pe buze. În cele din urmă, cu un mârâit, o îndepărtă pe Sara. Aceasta se dădu înapoi, clătinându-se, păşi peste trupul lui Peter şi căzu, lăbărţându-se, lângă el.

— Ascultă!

Sally ridică din cap şi arătă către acoperiş, cu grinda.

— La naiba! Funcţionează!

Sara se ridică cu greu în picioare.

— Ce spui acolo?

Sally îşi ridică de jos pălăria de pescar, care îi căzuse în timpul luptei, şi o îndesă pe cap.

— Vântul, la naiba! I-am spus nenorocitului ăluia de Hugh Weldon, dar el, nu! Nu ascultă niciodată pe nimeni.

Vântul se ridica şi îşi micşora volumul cu un ritm atât de regulat, încât Sara avea impresia că o creatură făcută din vânt alerga frenetic de colo-colo. Ceva se făcu ţăndări în depărtare.

— Nu înţeleg, zise Sara.

— Pentru vânt, a fi inconştient e ca şi cum ai fi mort, răspunse Sally.

Făcu semn cu grinda către Peter.

— Ştiam eu că e aşa, căci, după ce i-a venit de hac lui Mills, s-a luat după mine. M-a atins de sus până jos şi mi-am dat seama că m-ar fi luat pe mine. Dar nătărăul ăla nenorocit n-a vrut să asculte. A trebuit să facă numai cum voia el!

— Te-ar fi luat pe tine?

Sara aruncă o privire în jos, spre Peter, care era nemişcat, sângerând din pielea capului.

— Adică, vrei să spui, în loc de Peter?

— Bineînţeles că asta vreau să spun, se încruntă Sally. N-avea nici un sens să meargă el. Un tânăr cu tot viitorul în faţă. Dar eu...

Începu să tragă de reverul de la impermeabil, ca şi cum ar fi avut de gând să se ridice cu totul.

— Ce-am de pierdut? Câţiva ani de singurătate. Nu sunt dornică, pricepi. Dar nu merge altfel. I-am explicat lui Hugh până m-am săturat, dar era obsedat să fie un nenorocit de erou.

Ochii ageri de pasăre ai lui Sally străluciră în carnea brăzdată de riduri a feţei ei şi Sara avu o imagine legată de ea pe care nu o mai avusese din copilărie: bătrânul spirit zănatic, pe jumătate nebun, cu un ochi fixat pe vreun colţ al creaţiei pe care nimeni altcineva nu-l putea vedea. Îşi aminti toate poveştile. Sally încercând să semnalizeze luna

cu o lanternă, Sally vâslind în nord-vest ca să adune şase marinari de pe Bancul Balenei. Sally leşinând, moartă de beată, la ceremonia pe care Garda de Coastă a organizat-o în onoarea ei. Sally dezlegându-şi câinii la pe atunci tânărul senator de Massachusetts, când a venit să-i acorde o medalie. Sally Nebuna. Dintr-odată Sarei i se păru valoroasă.

— Nu poţi... începu ea, dar se întrerupse brusc şi se uită la Peter.

— Nu pot să nu, spuse Sally, şi îşi plescăi limba. Vezi să aibă cineva grijă de câinii mei.

Sara dădu aprobator din cap.

— Şi ai face mai bine să vezi ce e cu Peter, continuă Sally. Uită-te dacă nu l-am lovit prea tare.

Sara se pregăti să se conformeze, dar o străfulgeră un gând:

— Oare de data aceasta vântul nu-şi va da seama? Peter a mai fost doborât? Oare nu a învăţat?

— Presupun că poate să înveţe, răspunse Sally. Dar e chiar prost şi nu cred că şi-a dat seama.

Făcu semn către Peter.

— Hai, du-te, vezi dacă e bine.

Când îngenunche, Sarei i se ridică părul pe ceafă, şi mai târziu avea să reflecteze că, într-un colţ al minţii, ştiuse ce era pe cale să se întâmple. Dar, chiar şi aşa, izbitura o luă prin surprindere.

X

Abia mai târziu în după-amiaza următoare doctorii i-au permis lui Peter să primească alţi vizitatori în afară de poliţie. Suferea încă de ameţeli şi vedere înceţoşată şi, din punct de vedere mental, oscila între perioade de uşurare sufletească şi de depresie. Vedea cu ochii minţii trupurile

mutilate, stâlpii negri, învârtindu-se. Se crispa când vântul colinda pe lângă zidurile spitalului. În general, se simţea ferit de emoţii, dar când Sara intră în cameră, acele ziduri de apărare se sfărâmară. O trase pe pat lângă el şi îşi îngropă faţa în părul ei. Rămaseră aşa multă vreme, fără să vorbească şi, în cele din urmă, Sara fu cea care rupse tăcerea.

— Te cred? întrebă ea. Am impresia că pe mine nu mă cred.

— Nu prea au de ales, răspunse el. Mi se pare că pur şi simplu nu vor să creadă.

După o clipă, Sara spuse:

— Pleci?

Peter se depărtă de ea. Sara nu fusese niciodată mai frumoasă. Avea ochii mari, gura strânsă şi se părea că tensiunea tuturor întâmplărilor prin care trecuseră îi cioplise chipul, îndepărtase fărâma de carne care fusese în plus.

— Asta depinde, dacă mergi sau nu cu mine. Nu vreau să rămân. Ori de câte ori vântul îşi schimbă tonalitatea, fiecare nerv din trupul meu începe să semnalizeze un atac aerian. Dar nu te voi părăsi. Vreau să fii soţia mea.

Reacţia ei nu fu cea pe care Peter o aşteptase. Sara închise ochii şi îl sărută pe funte - un sărut matern, plin de înţelegere, pe urmă se aşeză din nou pe pernă, privindu-l cu calm.

— A fost o cerere în căsătorie. N-ai înţeles?

— Căsătorie?

Părea stupefiată de idee.

— De ce nu. Avem calificările necesare, zâmbi Peter larg. Amândoi avem contuzii.

— Nu ştiu. Te iubesc, Peter, dar...

— Dar nu ai încredere în mine?

— Poate că e o parte a problemei, răspunse ea, iritată. Nu ştiu.

— Ascultă. Peter îi netezi părul. Ştii ce s-a întâmplat cu adevărat în magazia pentru bărci, noaptea trecută?

— Nu sunt sigură la ce te referi.

— Am să-ţi spun. S-a întâmplat că bătrâna şi-a dat viaţa ca tu şi cu mine să avem o şansă să facem ceva.

Sara dădu să vorbească, dar Peter o întrerupse:

— Ăsta e miezul problemei. Admit că realitatea e niţeluş mai obscură. Dumnezeu ştie de ce a făcut Sally ceea ce a făcut. Poate că salvarea de vieţi este un reflex al nebuniei ei, poate că s-a săturat să trăiască.. Poate că doar i s-a părut o idee bună la vremea aceea. Cât despre noi, nu am fost chiar Romeo şi Julieta. Am fost confuz şi te-am zăpăcit şi pe tine. Şi, dincolo de orice probleme ar putea avea cuplul nostru, avem multe de uitat. Până când ai apărut tu, mă simţeam ca scos din cochilie, şi e un sentiment care probabil va dura o vreme. Dar, aşa cum am spus, fondul problemei e că Sally a murit ca să ne acorde nouă o şansă. Indiferent de motive, indiferent de împrejurări, asta s-a întâmplat. Şi am fi nebuni să lăsăm şansa să ne alunece printre degete.

Peter urmări linia pometţilor ei cu un deget.

— Te iubesc. Te iubesc de multă vreme şi am încercat să neg, să mă agăţ de ce era mort. Dar toate s-au sfârşit.

— Nu putem lua o asemenea decizie acum, murmură ea.

— De ce nu?

— Ai spus chiar tu. Eşti încă traumatizat. Şi eu la fel. Şi nu ştiu ce simt despre... tot.

— Tot? Vrei să spui eu?

Sara scoase un sunet dezaprobator, închise ochii şi, după o clipă, spuse:

— Am nevoie de timp de gândire.

Din propria experienţă, Peter ştia că atunci când femeile spun că au nevoie de timp de gândire, nu iese nimic bun.

— Iisuse, spuse el cu furie. Aşa trebuie să se întâmple între oameni? Unul se apropie, celălalt evită şi pe urmă

schimbă rolurile. Ca insectele al căror instinct de reproducere a fost distrus de poluare.

Peter înţelese ce a spus şi avu un sentiment fulgerător de oroare.

— Haide, Sara! Am trecut deja de genul ăsta de dans, nu-i aşa? Nu trebuie să fie căsătorie, dar hai să facem un angajament. Poate că va fi un dezastru, poate că ne vom plictisi unul de altul. Dar hai să încercăm. S-ar putea să nu fie nici un efort.

O cuprinse cu braţele, o strânse la piept şi se afundă într-un cocon de căldură şi slăbiciune. Îşi dădu seama că o iubea cu o intensitate pe care nu crezuse că o va putea recuceri. Gura îi fusese mai isteaţă decât creierul o dată în viaţă - sau asta, sau se convinsese singur. Motivul nu conta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sara! Căsătoreşte-te cu mine. Trăieşte alături de mine!

Sara tăcea; cu mâna stângă îi mângâia domol părul. Atingeri uşoare, neatente. Îi vârî o şuviţă după ureche. Se jucă în barba lui, îi netezi mustaţa. Ca şi cum l-ar face prezentabil. Peter îşi aminti cum cealaltă femeie, de demult, devenise din ce în ce mai tăcută şi mai blândă înainte de a-l părăsi.

— La naiba! spuse el, simţindu-se tot mai neajutorat. Răspunde-mi!

XI

În cea de-a doua noapte petrecută în larg, Sally din Sconset zări o lumină roşie pâlpâind la babord. Lumina vreunei nave. Îi aduse o lacrimă în ochi, o purtă cu gândul acasă. Dar îşi şterse lacrima cu dosul palmei şi mai trase o duşcă de vişinată. Strâmta timonerie a bărcii de pescuit era comodă şi relativ caldă; dincolo de ea, întinderea mării, în lumina lunii, se ridica în valuri domoale. Chiar dacă nu

aveai încotro să te îndrepţi, gândi Sally, timonele, chilele şi aripile te însufleţeau. Râse. Mai ales dacă aveai o rezervă de vişinată. Mai luă o duşcă. O adiere de vânt i se răsuci în jurul braţului şi trase de gâtul sticlei.

— La naiba! protestă ea. Pleacă!

Lovi aerul cu mâinile, ca şi cum ar fi putut alunga stihia, şi strânse sticla la piept. Vântul desfăcu o bucată de funie aflată pe punte în spatele ei şi pe urmă Sally îl auzi suspinând pe lângă carcasa bărcii. Se îndreptă clătinându-se către uşa timoneriei.

— Uu-uu-huu! cântă ea, luându-l în derâdere. Nu-mi face mie zgomotele tale oribile, ticălos jalnic! Du-te şi mai omoară un peşte nenorocit, dacă îţi cauţi ceva de făcut. Dar lasă-mă în pace cu băutura mea.

Valurile invadau dinspre babord. Valuri mari, asemeni unor dinţi negri. Luată prin surprindere, Sally aproape scăpă sticla. Apoi observă că nu erau tocmai valuri, ci siluete de apă făcute de stihie.

— Îţi pierzi puterile, ticălosule! strigă. Am văzut figuri mai reuşite în filme!

Se prăbuşi lângă uşă, ţinând sticla strâns. Cuvântul *film* îi aduse în minte crâmpeie din peliculele vechi pe care le văzuse şi începu să fredoneze melodii din acestea. Fredonă *Cântând în ploaie* şi *Luna Albastră* şi *Love Me Tender.* Printre versuri, înghiţea vişinată şi, când se simţi suficient de pregătită, începu cu melodia ei preferată:

— Muzica pe care-o auzi, strigă, e muzica lui Sally! O bucurie ce trebuia să fie auzită vreme de o mie de ani.

Vomită.

— Dealurile sunt înviorate de muzica lui Sally...

Nu-şi putea aminti următorul vers şi cu asta termină concertul.

Vântul se stârni în jurul ei, devenind un urlet, şi gândurile îi eşuară într-un loc unde nu se aflau decât impulsuri vagi, nervi slăbiţi şi sânge şuierându-i în urechi. Încetul cu încetul, ieşi la liman şi descoperi că starea ei devenise una

de regret. Nu pentru ceva anume. Doar regrete în general. General Regrete. Şi-l închipui ca pe un tip de modă veche, cu o mustaţă pleoştită, îmbrăcat într-o uniformă din operele gen Gilbert şi Sullivan. Epoleţi de dimensiunea unor skate-board-uri. Nu-şi putea scoate imaginea din minte şi se întreba dacă reprezenta ceva important. Dacă era aşa, nu putea să-şi dea seama ce. Asemeni acelui vers din cântecul ei preferat, se scursese printr-una dintre crăpături. Viaţa se scursese la fel, şi tot ce-şi putea aminti era un amestec de nopţi de singurătate, câini bolnavi, scoici şi marinari aproape înecaţi. Iar din acel amestec confuz nu se ivea nimic important. Nici o realizare remarcabilă, nici o idilă. Ha! Nu-l întâlnise pe acela care să poată să facă ce bărbaţii spuneau că pot. Cei mai cumsecade bărbaţi pe care îi cunoscuse fuseseră marinarii naufragiaţi, cu ochii lor mari şi negri, ca şi cum ar fi pătruns în vreun fund de lume îngrozitor, care i-a dezbrăcat de mândrie şi de prostie. Mintea începu să i se învârtă, încercând să înţeleagă viaţa, să o imobilizeze ca pe un fluture mort şi, astfel, să-i cunoască secretele, şi curând îşi dădu seama că se învârtea literalmente, încet, dar din ce în ce mai repede. Se ridică şi se agăţă de uşa timoneriei, privind afară. Barca se rotea în cercuri, urmărind conturul unei străchini cu apă neagră de sute de metri diametru. Un vârtej. Lumina lunii îi smălţui marginile, dar nu reuşea să ajungă la fund. Urletul vântului, care îţi oprea inima în loc, o sperie pe Sally, o năuci şi o slăbi. Dar după o clipă, Sally alungă teama. Aşadar, aceasta era moartea. Doar se deschidea şi te înghiţea cu totul. Foarte bine. Din punctul ei de vedere, era bine. Se lăsă peste timonerie şi bău cu nesaţ din vişinată, ascultând vântul şi cântecul sângelui ei, în timp ce aluneca în jos, fără să-i pese de nimic. Era, desigur, mai bine decât să-ţi vomiţi viaţa în vreo cameră de spital. Continua să soarbă, să bea cu nesaţ, vrând să fie cât mai cherchelită când va sosi momentul. Dar momentul nu veni şi, în scurt timp, observă

că barca încetase să se învârtă. Vântul se domolise şi marea era calmă.

O adiere i se încolăcea în jurul gâtului, îi aluneca pe piept şi începu să i se învârtă în jurul picioarelor, lovindu-i tivul rochiei.

— Ticălosule, spuse dintr-odată, prea beată să se mişte.

Vântul i se răsuci în jurul genunchilor, umflându-i rochia şi o atinse între picioare. O gâdilă şi Sally îl lovi, fără rezultat, ca şi cum ar fi fost un câine care o sâcâia. Însă în clipa următoare, o atinse în acelaşi loc, puţin mai apăsat decât înainte, frecând-o, şi Sally simţi un fior de plăcere. Asta o înfioră într-atât, încât începu să se rostogolească pe punte, reuşind cumva să ţină sticla drept. Tremurul acela persistă şi, pentru o clipă, o poftă aprinsă copleşi mozaicul spart al gândurilor sale. Chicotind şi scărpinându-se, se ridică, clătinându-se pe picioare şi se sprijini de parapet. Stihia se afla la aproximativ cincizeci de metri de timonerie, luând conturul unui jet de apă, o coloană de întuneric scăldată în lumina lunii, ieşind din suprafaţa placidă a mării.

— Hei! strigă, înaintând cu paşi şovăitori de-a lungul parapetului. Vino înapoi! Am să te *învăţ* un truc nou!

Jetul de apă se înălţă, un şarpe negru, lucios, care, cu un şuierat, absorbi barca înspre el, dar asta nu o deranjă pe Sally. Era cuprinsă de o bucurie demonică şi mintea îi trosnea, lovită de fulgere de nebunie absolută. Avu impresia că a înţeles ceva. Poate că nimeni nu fusese cu adevărat interesat de stihie, şi poate că de aceea şi-a pierdut până la urmă interesul faţă de ei. Ei bine! Pe ea o interesa. Vântul acela nenorocit nu putea fi mai prost decât vreunul dintre dobermanii ei. Îşi vâra botul ca ei, asta era sigur. Îl va învăţa să se rostogolească şi să cerşească şi cine ştie ce altceva. Adu-mi peştele ăla, îi va spune. Du-mă la Hyannis şi sparge vitrina magazinului de băuturi şi adu-mi şase sticle de coniac. Îi va arăta cine e şeful. Şi, poate, într-o zi va intra în portul Nantucket cu stihia în lesă. Sally din Sconset şi furtuna ei dresată. Biciul celor Şapte Mări.

Barca începea să se încline şi se răsuci într-o parte, atrasă de jetul de apă, dar Sally nici nu observă.

— Hei! strigă din nou şi râse pe înfundate. Poate că putem să ne înţelegem!

Se împiedică de o denivelare de pe punte şi mâna care ţinea sticla îi flutură deasupra capului. Lumina lunii se revărsa parcă în sticlă, inflamând vişinata, astfel încât lichidul străluci ca un elixir magic, un rubin roşu-închis ce îi sclipea în mână. Râsul ei nebunesc se ridică în văzduh.

— Vino imediat înapoi! ţipă la stihie, exultând în frecvenţele înalte ale vieţii ei, gândindu-se la ea însăşi, aliată cu acel zeu nebun, fără să-i pese de situaţia ei reală, de tunetele dimprejur şi de mica barcă alunecând către temelia înspumată a jetului de apă. Întoarce-te, la naiba! Ne potrivim! Suntem din aceeaşi plămadă! Am să-ţi cânt cântece de leagăn în fiecare noapte! Tu îmi vei servi cina! Voi fi bătrâna ta mireasă ţicnită şi vom avea o lună de miere pe cinste, atât cât va dura!

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*How The Wind Spoke at Madaket*”;
- Publicată în: *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, April 1985;
- Premii:
  1986 - Locus Poll Award, Best Novella (Place: 14)

CORALUL NEGRU

Tânărul bărbos pe care-l durea în cot de toată lumea (sau cel puţin aşa tocmai strigase, la care barmanul i-a înhăţat cuţitul zimţat şi a spus: „Dacă aşa stau lucrurile, poţi să bei în altă parte!") ieşi clătinându-se din bar şi îşi umbri ochii pentru a se feri de strălucirea după-amiezii. Sub pleoape îi pâlpâiau şi-i tremurau violente iluzii optice. Coborî încet scara şubredă, ţinându-se de balustradă, şi păşi în stradă, clipind încă. Iar apoi, în timp ce se obişnuia cu lumina orbitoare, un bărbat zdrenţăros, cu pielea ciocolatie acoperită de pistrui şi cu barbă de profet, ţâşni în faţa lui, acoperind soarele.

— Cam cald soare ăsta să umbli în stradă, nu aşa, domnu' Prince?

Prince tuşi. Iisuse! Romul ăla blestemat Sfânta Cecilia îi găurea stomacul! Porni, clătinându-se. Romul îi venea pe gât şi soarele îl orbea din nou, dar îşi miji ochii şi îl zări pe bătrânul Spurgeon James care rânjea, cu dinţii stricaţi şi strâmbi, ca nişte pietre de mormânt lăsate în paragină, ţinând în mână o sticlă de coca-cola cu gura roind de muşte.

— Tre' să plec, spuse Prince, îndepărtându-se pe şapte cărări.

— Ai de lucru pentru mine, domnu' Prince?

Continuă să meargă. Bătrânul Spurgeon n-ar face decât să stea toată ziua sprijinit de lopată, depănând amintiri despre „vremurile de demult" şi dând sfaturi („Aia ar putea să meargă mai uşor cu roaba acum"), în timp ce Price ar transpira ca un cal şi ar ridica blocuri de beton. De lucru! Totuşi, doar de dragul distracţiei, Spurgeon merita mai mult decât majoritatea negrilor jegoşi de pe insulă. Şi decât hispanicii! („Blestemaţii spanioli!") Munceau până primeau de băut cât să se îmbete, se prefăceau că li s-a făcut rău, apoi dispăreau cu cele mai bune scule ale omului. Prince zări un cocoş care ciugulea din coaja unui mango de la marginea drumului, îl alese reprezentant al forţei de muncă

de pe insulă şi-l lovi cu piciorul, însă cocoşul fâlfâi, protestând zgomotos, şi se aşeză pe o şalupă răsturnată, de unde scoase un îngâmfat cucurigu.

— Stai puţin, domnu’ Prince!

Grăbi pasul. Dacă Spurgeon se agăţa de el, avea să se ţină scai. Iar astăzi, 18 ianuarie, era cea de-a zecea aniversare a plecării sale din Vietnam. Nu voia nici un fel de companie.

Drumul de pământ galben se unduia într-un abur de căldură, care făcea casele - şiruri de bordeie aşezate pe stâlpi, ca să fie ferite de valurile furtunilor - să danseze pe picioare subţiri, elastice. Acoperişurile de tablă erau deformate, înclinate în toate părţile, acoperite de pete de rugină. Acea colibă - ce se legăna pe nişte piloni strâmbi, deasupra unei curţi bătătorite, cu oblonul atârnat într-o singură ţâţână, cu draperia gri, prăfuită, umflându-se spre interior - îi semănase întotdeauna cu o găină bătrână şi arţăgoasă, cocoţată în cuibar, încercând cu înverşunare să clocească un ou inexistent. Văzuse o fotografie făcută cu şaptezeci de ani în urmă şi casa arătase şi atunci la fel de deprimantă şi de mizerabilă. Ei, bine, aproape la fel. *Existase* un arbore sapodilla, cu coroana revărsată peste acoperiş.

— E un avertisment, domnu’ Prince! Ai face bine să asculţi!

Spurgeon, cu hainele jerpelite zdrenţuindu-se în bătaia vântului, se împletici, cât pe ce să cadă. Dădu din mâini ca să-şi recapete echilibrul, ca o furnică beată, se răsturnă într-o parte şi se lovi de trunchiul unui palmier, strângându-l în braţe. Prince, ameţit cum era, înduioşat de privelişte, se întoarse clătinându-se şi se prinse de treptele unei colibe, faţă în faţă cu Spurgeon, preţ de o clipă. Gura bătrânului tremura şi o dâră de salivă i se prelinse pe barbă.

Prince se depărtă de trepte. Prostia! De-asta nu se schimba nimic în bine la Guanoja Menor (derivat din spaniolele *guano* şi *hoja,* o traducere corectă fiind *Găinaţ*

*mic de pasăre în formă de frunză),*de asta beţivanii pe care nu-i puteai angaja te hărţuiau pe stradă, de asta romul te otrăvea şi colibele se prăbuşeau de pe stâlpi la cea mai mică furtună. Prostia nezdruncinată! Insularii construiau case pe piloni deasupra valurilor, acolo unde se îmbăiau şi pescuiau fără să se gândească la conservarea naturii şi pe urmă se întrebau de ce puţeau şi mureau de foame. Îşi tăiau degetele ca să câştige pariuri pe care nu le câştigau; fumau coral negru şi inhalau vapori de gazolină, ca să evadeze; se luptau cu cochilii, vârându-şi mâinile în volutele interioare ale scoicii, astfel încât acestea li se potriveau ca nişte mănuşi ţepoase de box. Şi când aproape la fel de proştii hispanici au venit din interiorul Hondurasului, au putut să-i jefuiască şi să pună mâna pe jumătate din pământul de pe insulă.

Prince învăţase din lecţia lor.

— Domnu' Prince!

Iar Spurgeon, împleticindu-se după el, cu palma întinsă! Furios, Prince scoase o monedă şi i-o aruncă la picioare.

— Foarte drăguţ, foarte frumos din partea ta!

Spurgeon scuipă moneda. Dar se aplecă după ea şi, aplecându-se, îşi pierdu echilibrul şi căzu, spărgându-şi de o piatră sticla de coca-cola. Cincizeci de centavo. Două pahare de rom. Bătrânul se rostogoli în stradă, prea beat ca să se ţină pe picioare, mânjindu-se cu noroi galben.

— Chiar şi câinele bolnav are dinţi, croncăni el. Ţine minte bine asta, domnu' Prince!

Prince nu-şi putu stăpâni râsul.

Debarcaderul Merchem, oraşul („un pitoresc port oceanic, scăldat în legende despre piraţi", flecărea ghidul turistic), se întindea în curba unui golf aflat între două dealuri acoperite de arbuşti şi servea drept capitală a insulei. În centrul golfului se afla sediul administrativ, o clădire scundă, albă, tencuită, cu uşi de sticlă glisante, ca un motel ieftin. Trei bărbaţi de origine hispanică, având o

înfăţişare prosperă, stăteau la umbră, pe butoaie de petrol, vorbind cu un soldat îmbrăcat în uniformă albastră. Când Prince trecu prin faţa lor, o briză bătu dinspre ocean, aducând miros de nuci de cocos putrezite, de papaia şi creozot dinspre docul vămii, o fâşie de beton ce se întindea, pe aproximativ o sută de metri, în apa sclipitoare de cobalt.

Decorul avea un aer părăsit, cu fiecare element al său afectat în egală măsură de o anumită letargie. Cocotierii îşi legănau frunzişul, aplecându-se peste acoperişurile de tablă; un câine vagabond adulmeca un cleşte uscat de homar ce zăcea în praf, crabi fantomatici se vânzoleau pe sub casele pe piloni. Prince avea impresia că fluxul evenimentelor se retrăsese, lăsând descoperiţi locuitorii de pe fundul apei şi creând o stare de acalmie înaintea vreunei acţiuni explozive. Îşi aminti cum la fel fusese în după-amiezile senine din Saigon, când trecătorul se oprea şi asculta tânguitul unei rachete care se apropia, cum fanioanele de plastic ale Hondelor parcate în faţa barurilor pocneau în bătaia vântului, cum maimuţa unei prostituate ţipase în cuşcă, la auzul unei bubuituri îndepărtate, şi toată lumea izbucnise în râs, uşurată.

Amintindu-şi, se simţi mai puţin iritat, mai împăcat cu natura comemorativă a zilei.

În spatele clădirii guvernamentale, dincolo de o mică piaţă publică şi de arborii acacia cu frunzele prăfuite, sprijinită de zidul de ciment al magazinului universal şi agăţându-se de acesta ca o lipitoare bălţată, se afla o coşmelie, ale cărei ziduri şi decoraţiuni exterioare fuseseră pictate în stacojiu, albastru strălucitor, roz şi galben ţipător. Un ritm pătimaş de reggae răzbătea prin oblonul închis. Licorile Ghetoului. Prince urcă scările cu paşi grei, înştiinţându-i pe cei de dinăuntru că mama beţivilor de pe insulă, Neal, Majestatea Sa Blestemată, Prince era pe cale să pătrundă în micul lor paradis multicolor, şi intră în camera fierbinte, întunecată.

— Comanda! strigă el, lovind cu piciorul tejgheaua.

— Ce vrei?

Rudy Welcomes se mişcă în spatele barului. O geană de lumină ce pătrundea printr-o crăpătură din acoperiş scânteie pe ţeasta lui rasă.

— Sfânta Cecilia!

Prince se rezemă de tejghea, rotindu-şi privirea, în recunoaştere. Doi bărbaţi şedeau la o masă din fund, cu părul răsucit în şuviţe spinoase, năluci întrupându-se din întuneric. Bezna era străpunsă de strălucirea violacee a unor lumini negre, care descopereau patru postere cu Jimi Hendrix. Deşi îşi trăgea obârşia de pe insulă, Rudy era născut în America şi, la fel ca Prince, era un fiu al anilor şaizeci şi veteran.

Spunea că luminile şi posterele îi aminteau de bordelul de pe strada Tu Do, unde câştigase banii cu care înfiinţase Licorile Ghetoului; iar Prince, aducându-şi aminte de alte bordeluri similare, găsea că luminile ofereau un decor excelent pentru stadiile meditative, melancolice, ale beţiei sale. Strălucirea stranie, violacee, care se revărsa din tuburile subţiri, părea expresia cristalizată a războiului, iar Prince îşi imagina că această culoare era emblematică pentru energiile negative şi demonii trândavi ai tropicelor.

— Aşadar, e ziua ta cea mare pentru beţie.

Rudy îi împinse o sticlă de jumate, făcând-o să alunece de-a lungul tejghelei, şi se reaşeză pe taburet.

— Da’ să nu cumva să începi iar să mă iei cu tovarăşul de război. N-am chef de tâmpenii d-astea.

— Rahat! adoptă Prince un accent sudist. Ştii că nu-s camarad de război cu nici un negru.

Rudy se îmbăţoşă, dar trecu peste. Mormăi nemulţumit.

— Da’ nu ştiu de ce, amice. Şi *tu* ai putea să treci drept negru. După cum ţi s-a asprit tot părul şi cum ţi s-a înnegrit toată pielea. Vezi?

Îşi puse mâna peste a lui Prince, ca să compare culoarea, dar acesta i-o azvârli la o parte şi îl privi provocator.

— La naiba! Se pare că a sosit Clint Eastwood în oraş!

Rudy îşi scutură capul cu dezgust şi se îndepărtă de-a lungul barului, să schimbe discul. Cei doi bărbaţi din spate traversară încăperea şi şuşotiră cu el, aruncând priviri furişe înspre Prince.

Acesta savură tensiunea. Îi consolida cadrul de referinţă. Încrezător că a stabilit poziţia dominantă, se aşeză la o masă lângă tejghea, se relaxă şi sorbi romul. Printre scânduri, văzu o fată care înşira ghirlande de lumini multicolore pe coliba de vizavi de bar. Sărbătoarea lui personală coincidea anul acesta cu Ziua Independenţei, aniversată întotdeauna în a treia vineri din ianuarie. Piaţa publică avea să fie înţesată de tarabe care ofereau bucăţi de broască ţestoasă friptă şi jocuri de noroc. Muzica va urla dinspre baruri, la concurenţă - reggae şi salsa. Lui Prince îi plăcea să admire dansatorii din stradă, pierduţi în învălmăşeala de ritmuri. Acest lucru sublinia faptul că nici spaniolii, nici insularii nu puteau să-şi tolereze reciproc prezenţa şi, mai mult, că sărbătoreau două tipuri diferite de evenimente - în ziua în care regina Victoria a acordat insulelor libertatea, militarii din Honduras au năvălit şi au preluat puterea.

Şi mai multă prostie.

Romul nu-l mai deranja atât de mult la stomac. Prince se linişti şi se lăsă purtat de luminile violacee, văzând în ele ramuri negre, contorsionate, văzând jungla crepusculară din Lang Biang şi auzind sâsâitul aparatului de emisie-recepţie şi şoapta teatrală a lui León: „Hei, Prince! Văd o umbră ciudată în arborele ăla de bumbac...” îşi îndreptă atenţia spre copac, urmărind traseul crengilor şerpuite prin aerul vineţiu, grăunţos. Apoi rafala focului automat, urmată de ţipetele lui León, auzite direct, dar şi aduse de staţia radio...

— Am ceva care să te ajute să sărbătoreşti, domnu’ Prince.

Un bărbat uscăţiv, cu chip de şoim, îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi uzaţi, se prăvăli pe scaunul de lângă el, cu

şuviţele de păr mişcându-se într-o parte şi în alta. George Ebanks.

Prince înşfăcă sticla de rom, furios, pus pe harţă, dar George scoase la iveală ceva ţepos - o creangă de coral negru.

— Asta-i o chestie folositoare, domnu’ Prince, spuse el. Umplută de secretele insulei.

Scoase un cuţit şi începu să cioplească dintr-o creangă. Aşchii negre, cârlionţate, căzură pe masă.

— Trebuie să răzuieşti culoare şi asta fumezi.

Creanga îl intrigă pe Prince, era neagră ca tăciunele, fără strălucire. Greu de spus unde se termina fiecare lujer şi unde începea bezna încăperii. Auzise poveştile. Bătrânul Spurgeon zicea că te înnebunea. Până şi mai vârstnicul John Anderson McCrae spusese: „Coral e atât de negru, că atunci când fumezi, culoare intră în ochi şi deschide privirea la lumea spiritelor. Iar spiritelor permite să vadă pe tine.”

— Ce face? întrebă el, tentat.

— Te apropie mai mult de lucruri. Atâta tot, domnu’ Prince. Nu te teme. Vom fuma cu tine.

Rudy şi cel de-al treilea bărbat - Jubert Cox, cel scund şi vânos - se aşezară în spatele lui George, iar Rudy îi făcu cu ochiul lui Prince. George încărcă lama cuţitului cu aşchii negre şi le îndesă într-o pipă pentru haşiş, o aprinse, trăgând cu putere, până ce scobiturile obrajilor săi începură să capete culoarea roşu-violet a cărbunelui. Dădu pipa mai departe, în timp ce un firicel de fum i se prelingea, şerpuit, printre buzele strânse într-un zâmbet şi îl privi pe Prince cum fumează.

Fumul avea un gust scârbos. Avea un iz de mucegai, pe care Prince îl asocia cu miile de polipi morţi (oare au fost mii pe fiecare plămân sau doar sute?) pe care tocmai îi inhalase, dar era atât de răcoros, încât nu-şi bătea capul cu gustul şi remarcă doar răcoarea.

Piatra neagră, rece, îi căptuşi gâtul.

Răceala i se răspândi prin braţe şi prin picioare, îngreunându-le, iar Prince şi-o imagină scotocind cu vrejuri negre prin vene şi artere, descoperind căi secrete, necunoscute chiar şi pentru sângele lui. Alunecoasă chestie... puţin scârboasă. Şi Prince nu părea să mai inhaleze. Nu tocmai. Fumul ieşea parcă prin propria voinţă din pipă, o sfoară mătăsoasă, funia rece a unui strangulator ce încerca să facă o buclă labirintică prin tot trupul său...

— Doar un fleac, nu aşa, domnu' Prince? chicoti Jubert.

Rudy luă pipa dintre degetele amorţite ale lui Prince.

... şi îi antrena circumvoluţiunile creierului într-un model încâlcit, legându-i gândurile într-o structură de corali. Crăpăturile luminoase dintre scânduri se micşorară, se îndepărtară, până ce deveniră fire aurii de paie ce pluteau prin beznă, apoi găurele aurii, pe urmă dispărură. Şi, cu toate că la început fusese fascinat de această creaţie a drogului, pe măsură ce progresa, Prince începea să se îngrijoreze că avea să orbească.

— Uh...

Limba nu-i dădea ascultare. Carnea îi era saturată de praf negru şi răcoarea se adâncise, devenind un frison pătrunzător. Şi, în timp ce o strălucire palidă scălda întunericul, Prince îşi imagina că evoluţia drogului fusese răsturnată, că acum el era cel care urca prin pipă, către inima cărbunelui roşu-violaceu.

— O, da, domnu' Prince, spuse George, din depărtare, e coral negru autentic. Din ăla care creşte în inima insulei.

Straturi unduitoare de alge se iviră din întuneric, luminate de o sclipire violetă, iar Prince observă că trece pe deasupra lor, către un perete obscur (reciful?) la baza căruia ardeau mii şi mii de focuri vrăjitoreşti, pâlpâind, într-o paletă de culori de la indigo la alb-violet, toate agăţându-se (le văzu, când se apropie) de lujerii şi crengile de coral negru - o junglă ţepoasă de corali, cu tulpinile înalte de şapte, de zece metri şi chiar mai mult. Focurile erau mai mici decât flăcările lumânărilor şi nu păreau a fi atât de

mult prezenţe, cât orificii într-un furnal negru din spatele recifului. Poate că erau vreo specie de copepode, bioluminoase şi pe jumătate vii. Prince coborî printre tulpini, înaintând de-a lungul canalelor dintre ele. Baracude, agili peşti-ciocan... Iată! Un biban - de cel puţin două sute de kilograme - peşti-îngeri şi calcani... ale căror oase apăreau în negativ prin carnea fluorescentă. Bancuri de peşti mai mici ţâşniră ca unul, oprindu-se şi avântându-se din nou, intrând şi ieşind printre crengile negre. Locul avea o ciudată geometrie cinetică, ca şi cum ar fi fost măruntaiele unei maşinării organice ale cărei creaturi îi îndeplineau funcţiile, făcând manevre, în modele precise, prin intestinele sale şi în interiorul căreia focurile violete aveau rolul unor gânduri nebuneşti, incontrolabile, închise într-o ţeastă întunecoasă. Frumos! Tărâmul lui Thomas De Quincey. O umbră de nestemate, un paradis ocult. Apoi, ridicându-se în penumbra de deasupra sa, un lujer imens - un întunecat, sinistru brad de Crăciun, înţesat cu podoabe pâlpâitoare. Ramurile de sus erau înconjurate de rechini ce-şi profilau siluetele în acea strălucire. Mai multe focuri se desprinseră de pe o creangă şi începură să plutească înspre el, învârtindu-se alene, ca nişte fluturi de noapte.

— Nu fac decât să te repereze, domnu' Prince. Nu te tulbura.

De unde venea vocea lui George? Îi răsuna chiar în ureche. O, ei, bine... Nu era tulburat. Focurile aveau o frumuseţe stranie, încântătoare. Unul dintre ele se apropie, la nici jumătate de metru de ochii lui, şi rămase acolo, plutind, cu nimbu-i violet deplasându-se, nu haotic, asemeni unei flăcări, ci cu o mişcare fluidă, regulată, o pulsaţie complexă; mijlocul îi era de un alb strălucitor. Nu puteau fi copepode.

Se apropie încă puţin.

Foarte frumos. O undă de violet se întinse dinspre marginea focului către interior şi sfârşi prin a fi absorbită de alb.

Îi atinse ochiul stâng.

Privirea i se tulbură, învârtindu-se. Prince zări în treacăt rechinii, o imagine confuză a ţesăturii de umbre de pe peretele recifului, pe urmă beznă. Acea atingere rece, aşa scurtă cum fusese, o fracţiune de secundă, îl arsese, îl îngheţase, ca şi cum o injecţie i-ar fi înţepat uşor umorile şi l-ar fi inundat cu un ser rece ca gheaţa, lăsându-l pradă fiorilor.

— L-au găsit! părea să fi spus George.

— Ai grijă acolo jos, domnu' Prince! parcă era Jubert.

Oblonul se deschise şi lumina dulce, strălucitoare şi caldă, a soarelui pătrunse. Îşi dădu seama că era căzut la pământ. Picioarele îi erau încâlcite în ceva tare, probabil un scaun.

— Ai avut doar un mic atac, amice. Se întâmplă uneori prima dată. O să-ţi revii.

Îl ridicară şi îl ajutară să iasă pe palier şi să coboare scările. Se împiedică şi căzu ultimele trei trepte, slăbit şi ameţit, încă tremurând, îmbătat de lumina soarelui.

Rudy îi vârî sticla de rom în mână.

— Stai la soare o vreme, omule. Îţi redă puterile.

— O, domnu' Prince.

Un braţ negru, osos, flutură de la fereastra cutiei pestriţe pe piloni şi auzi chicoteli.

— Ai de lucru pentru mine, domnu' Prince?

Se cerea o aspră pedeapsă corporală! Nimeni nu avea să-i provoace lui halucinaţii şi să scape aşa de uşor!

Prince bău, se încălzi şi îşi urzi planul de răzbunare pe treptele dărăpănatului Hotel Căpitan Henry. (Hotelul era botezat după numele lui Henry Meachem, piratul al cărui echipaj se împerechease cu femeile caraibiene şi jamaicane, populând astfel insula, şi a cărui comoară era punctul central al multor poveşti fabuloase.) O căţea costelivă, care tocmai fătase, mârâi la el din pragul uşii. Printre mârâituri, se trăgea de ţâţele umflate, un sunet

deranjant de supt, care îi făcu lui Prince saliva vâscoasă şi lipicioasă. Îi dădu bătrânului Mike, servitorul hotelului, douăzeci şi cinci de centavo ca să alunge căţeaua, dar după aceea vru mai mulţi bani.

— Pot fi şi eu căţea, amice! Îţi iau umbra de pe spate!

Mike dansă în jurul lui, trimiţându-i uşoare croşee de stânga. Era jegos, îmbrăcat în zdrenţe decolorate, cu o şapcă slinoasă de baseball pe cap şi cu pete de gălbenuş de ou închegate pe mustăţile-i gri ca fierul.

Îi azvârli încă o monedă şi îl privi alergând să o îngroape. Poveştile spuneau că Mike fusese foarte avar şi că înnebunise când a descoperit că toţi banii i-au fost mâncaţi de şoareci şi insecte. Însă Roblie Meachem, proprietarul hotelului, povestea: „Pur şi simplu a apărut la noi într-o dimineaţă. Nu-şi amintea cum îl cheamă, aşa că i-am zis Mike, după vărul meu din Miami.” Cu toate acestea, poveştile continuau. Aşa era obiceiul pe insulă. („Spune un lucru de destule ori şi va fi aşa.”) Probabil, poveştile îi fuseseră de folos, acţionând ca o psihoterapie primitivă şi oferindu-i o legendă în care să-şi ducă viaţa. Se întoarse de la ascunzătoare şi se aşeză lângă scări, trasând cercuri în praf cu degetul şi apoi ştergându-le, mormăind, ca şi cum n-ar reuşi să le facă bine.

Prince îşi aruncă sticla goală peste acoperişul unei colibe, fără să-i pese unde va cădea. Îl sâcâia claritatea gândurilor; coralul îl trezise oarecum din beţie şi avea nevoie să-şi recâştige avântul pierdut. Dacă Rita Steedly nu era acasă, atunci se va afla la un kilometru de barul lui, Briza Mării, dar dacă era... Soţul ei, un ecologist care lucra pentru administraţie, era plecat de pe insulă până seara, iar Prince era sigur că o tăvăleală bună cu Rita îl va reorienta şi va reinstitui procesul de atingere a beţiei crâncene întrerupt de coral.

Pe stâlpii docului Ritei Steedly erau cocoţaţi vulturi, semănând cu nişte sculpturi în fildeş. Nu era o privelişte

neobişnuită pe insulă, însă era una pe care Prince o considera potrivită cu felul de a fi al proprietarului, fapt şi mai vizibil atunci când cel mai mare dintre vulturi se ridică, fâlfâind din aripi, şi ateriză cu un pârâit în vârful unui palmier ce se înălţa deasupra terasei unde era întinsă Rita. Casa era de stuc albastru, pe piloni de beton, amplasată într-un crâng de palmieri. Printre trunchiurile copacilor, apele recifului sclipeau în fâşii şi vârtejuri colorate în acvamarin, lavandă şi verde, în funcţie de diferitele adâncimi ale fundului. Lângă casă creşteau struguri tropicali şi bucata de pământ din spatele ei se sfârşea într-un desiş de mangrove.

În timp ce urca scările, Rita se propti în coate, îşi ridică ochelarii de soare şi murmură slab „Neal”, de parcă şi-ar fi chemat iubitul într-o îmbrăţişare pe patul de moarte. Apoi se prăbuşi din nou pe pătură, cu o mişcare istovită, ca o palidă frunză căzută. Trupul îi strălucea de uleiuri şi transpiraţie, şi sutienul dezlegat îi alunecase, dezgolindu-i o parte din sâni.

Prince prepară un cocktail de rom şi suc de papaia din căruciorul pentru servit, aflat lângă scară.

— Tocmai am fumat nişte coral negru cu băieţii, la Licorile Ghetoului.

O privi peste umăr şi zâmbi larg.

— Spiritele mi-au spus că trebuie să mă purific cu trupul unei femei, înainte să răsară luna.

— Mi s-a *părut* mie că aveai ochii foarte galbeni astăzi. N-ar trebui să faci aşa ceva.

Se ridică, sutienul îi căzu peste braţe. Ridică o şuviţă de păr care i se lipise de sân şi o puse la loc, după ureche.

— Nimic nu mai e sănătos pe insula asta. Până şi fructele sunt otrăvite. Ţi-am spus despre fructe?

Îi spusese. Glasul ei de fetiţă îl zgâria pe urechi, dar seriozitatea Ritei i se părea amuzantă, atrăgătoare pentru îndărătnicia ei. Obsesia pentru sănătate părea a fi produsul unei traume, întocmai ca şi dispoziţia lui violentă.

— Au fost doar nişte lumini violacee şi un uşor disconfort, spuse el, aşezându-se lângă ea. Dar pentru negrii ăia idioţi, o durere de cap şi o senzaţie de greaţă sunt o mare distracţie. Au încercat să-mi tulbure minţile, dar...

Se aplecă şi o sărută.

— Am reuşit să scap de ei şi am venit direct aici.

— Jerry zicea şi el că a văzut lumini violacee.

Un corb cu un muc de ţigară în cioc săltă pe balustradă şi Rita îl hâşâi.

— *Jerry* a fumat aşa ceva?

— Fumează tot timpul. A vrut să încerc şi eu, dar n-am să mă otrăvesc singură mai mult decât trebuie cu această... grămadă de gunoi.

Rita îi examină ochii:

— Se fac şi la tine ca la ceilalţi. Totuşi, nu arată aşa de rău ca ochii celor din Arkansas. Erau atât de galbeni încât aproape că străluceau în întuneric. Ca urina fosforescentă.

Rita se scutură teatral, oftă şi îşi ridică privirea ursuză înspre palmieri.

— Dumnezeule, urăsc locul ăsta!

Prince o trase înspre el.

— Eşti o sucită.

— Nu, nu sunt, răspunse ea furioasă, desfăcându-i, însă, în timp ce continua să vorbească, nasturii cămăşii. Totul aici e contaminat. Totul piere. Iar în State e şi mai rău. Poţi vedea pustiul pe chipurile oamenilor, dacă ştii unde să te uiţi. Am încercat să-l conving pe Jerry să plecăm, dar zice că s-a ataşat de locul ăsta. Poate că-l voi părăsi. Poate că voi pleca în Peru. Am auzit lucruri bune despre Peru.

— Vei vedea pustiul şi pe chipurile *lor*, zise Prince.

Braţele Ritei alunecară pe spatele lui, iar ochii i se deschiseră şi se închiseră, se deschiseră şi se închiseră, ochii unei păpuşi căreia îi puteai mânui capul. Aproape fără să-l vadă, văzând altceva în locul lui, vreun semn rău prevestitor sau vreo vreun zvon urât.

În timp ce închidea ochii, în timp ce înceta să mai gândească, privi peste capul ei la oceanul strălucitor, multicolor şi, pe cerul palid, mărginit de linia orizontului, văzu, ca o străfulgerare, un crâmpei din ceea ce a rămas după un pârjol, toată imensitatea şi tăcerea luminii, aerul limpede şi pur de deasupra lanurilor de orez şi a palmierilor înnegriţi ca nişte beţe de chibrituri, vedea cum străbăteau ei ţinutul mort, zdrobind sub picioare crengile pârjolite, sfărâmicioase, fără teamă, căci acum fiecare şarpe, pe o întindere de kilometri, era doar o umbră în cenuşă.

Bătrânul John Anderson McCrae, beţivanul orb, depăna poveşti la Briza Mării, iar Prince se îndreptă către plajă, căutând puţină pace şi linişte. Vântul aducea crâmpeie din glasul răguşit al bătrânului.

— … Şi crucea aia era incrustată cu smaralde... şi safire...

Legenda despre crucea de aur a lui Meachem (despre care se presupunea că se află îngropată la capătul dinspre vest al insulei) era piesa de rezistenţă a lui John, pe care o spunea numai când cel care-l asculta ştia cum să-l convingă. Povestea cum fantoma lui Meachem apărea de fiecare dată când comoara îi era în primejdie, o constelaţie imensă formată din stelele insulei.

— … Şi s-a zis cu piciorul lui de lemn când luna şi-a trimis razele în jos...

Desigur, Meachem avusese două picioare sănătoase, dar, deşi ştia foarte bine, John nu se sinchisea.

— Fantoma unui om poate suferi întocmai aceleaşi răni ca omul, spunea el, şi apoi, ca să evite orice altă provocare, adăuga: Ei, bine, poate că nu e chiar adevărat, dar e în spiritul adevărului.

Şi râdea, răspândindu-şi răsuflarea cu miros de rom în nasurile turiştilor, repetând banalul calambur. Iar ei plăteau mai mult, fiindcă îl considerau drăguţ, pitoresc şi mai prejos decât ei.

Nori albi se adunau dinspre orizont şi stelele sclipeau deasupra, atât de strălucitoare şi tremurătoare, încât parcă pulsau la unison cu huruitul generatorului de la Briza Mării. Valurile izbeau reciful, şuierând. Prince îşi înşurubă paharul în nisip şi se sprijini cu spatele de trunchiul unui palmier, înclinându-se în aşa fel încât să poată vedea veranda barului. În jurul cocotierilor care creşteau direct prin podeaua verandei erau aranjate bănci şi mese. Pe trunchiurile copacilor erau montate lămpi portocalii, în formă de palmieri de plastic. Nu era un loc defel neplăcut să stai şi să priveşti oceanul.

Însă interiorul Brizei Mării friza monstruosul: lămpi făcute din peşti-balon, cu pielea transparentă, cu becuri în stomac, hărţi ale comorilor şi tricouri de vânzare; un tonomat gigantic cu străluciri roşii şi violet, ce aducea cu nestematele coroanei închise într-o cuşcă protectoare din palănci; fresce ţipătoare cu piraţi pe pereţi şi steaguri cu cranii şi oase încrucişate atârnând din tavanul de stuf. Barul fusese construit şi decorat în aşa fel încât să imite un cufăr al comorii, cu capacul pe jumătate deschis. Pe rafturi, deasupra sticlelor, erau aşezate trei cranii de băştinaşi din Caraibe cu becuri roşii între fălci, care pâlpâiau intermitent cu ocazia zilelor de naştere sau a altor festivităţi. Era templul său închinat prostiei din Guanoja Menor şi, fiind prima sa achiziţie, comemora un angajament pe care şi-l asumase faţă de însăşi plăcerea grotescă de a agonisi.

Hohote de râs, strigăte de „Ai grijă!” şi „Succes!” şi bătrânul John apăru lângă balustradă, orbecăind, până ce găsi scara şi coborî, împleticindu-se, pe plajă. Dădu din mâini, lovind cu bastonul prin aer şi căzu răşchirat la picioarele lui Prince. O păpuşă pleoştită, umplută cu cârpe şi aruncată peste bord. Se ridică, iţindu-şi capul.

— Cine-i acolo?

Luminile dinspre Briza Mării i se oglindeau în albeaţa ochilor; arătau ca nişte pepite brute de argint, încastrate în craniul bătrânului.

— Eu sunt, John.

— Tu eşti, domnu’ Prince? Păi, bată-te norocul!

John lovi uşor nisipul cu palma, orbecăind după baston, pe urmă îl apucă şi arătă cu el către mare.

— Uite, domnu’ Prince. Acolo, unde *Miss Faye* merge la pescuit de ţestoase, pe Bancul Chinchorro.

Prince văzu luminile de navigaţie îndreptându-se către orizont, lumina indigo legănându-se în vârful catargului, apoi se întrebă cum naiba i-a intrat deodată apă în ochi. Văzu totul în violet, apoi se limpezi, trecu iarăşi în vineţiu, ca şi cum în cap i s-ar fi învârtit un girofar de poliţie, iar şi iar. Şi îi era frig. Un frig mistuitor, care îl imobiliza.

— Nu-i aşa că e o noapte frumoasă, domnu’ Prince? Oricât de orb ar ajunge omul, poate recunoaşte o noapte frumoasă!

Cu un efort colosal, Prince reuşi să-şi înfigă degetele în nisip, dar bătrânul John continua să vorbească.

— Se spune că insula pune stăpânire pe oameni. Acuma, puterea asta a ei poate fi blândă, căci nu le poartă pică oamenilor care locuiesc pe ea după buna rânduială. Dar cei care fac pe stăpânii... vine o vreme când se isprăveşte cu ei.

Prince simţea o dorinţă grozavă să ţipe, căci poate ar fi eliberat frigul prins în capcană în trupul său; dar nu putea nici măcar să tragă aer în piept. Frigul pusese stăpânire pe el. Tânjea după cuvintele lui John, fără să le asculte, ci doar încercând să se apropie de ele cu propria-i dorinţă. Vorbele se iveau din aerul blând, tropical, ca nişte capete de frânghii calde, maronii, ce se legănau în faţa lui, aproape de atingerea-i de gheaţă.

— Insula asta e săracă! Şi oamenii nătărăi! Dar ştiu că ai auzit vorba că până şi un câine bolnav are dinţi. Ei, bine, insula asta are dinţi care cresc până în miezul lucrurilor. Caraibienii spun că pe insulă există un spirit născut înainte de timp, închis în rădăcina ei, iar creştinii spun că insula e un izvor al Duhului Sfânt. Dar, indiferent care-i adevărul,

oamenii au primit fiecare câte o porţie din spiritul ăla. Şi spiritul e câtă frunză, câtă iarbă!

Lumina din spatele ochilor lui Prince se învârtea atât de repede, încât nu mai putea distinge perioadele când vedea normal, şi tot ce zărea era scăldat în violaceu. Îşi auzea întreaga agonie ca pe un sunet minuscul, distonant, adânc în gâtlej. Se rostogoli pe o parte şi privirea îi rătăci dincolo de nisipul denivelat, către un promontoriu unde palmieri sălbatici, cu siluetele conturate pe un cer violaceu aprins, îşi legănau frunzişul, ca nişte dansatori africani răsucindu-se în extaz, înveşmântaţi în pene.

— Spiritul ăla i-a alungat pe englezi! Şi, într-o zi, îi va trimite şi pe spanioli acasă! Încet, dar sigur. Şi de-aia sărbătorim noi în noaptea asta... Căci tocmai în noaptea asta toţi cei care nu aparţin spiritului şi rânduielii trebuie să fie supuşi judecăţii.

Pantofii lui John scârţâiră pe nisip.

— Păi, eu mă duc acum, domnu' Prince. Domnul să te binecuvânteze.

Nici atunci când mintea i se limpezi şi când frigul se risipi, Prince nu reuşi să priceapă. Dacă Jerry Steedly fuma substanţa aia tot timpul, atunci probabil că *el* era cel care avea o reacţie anormală. O întoarcere în timp. Cel mai indicat era să contracareze efectul drogului cu tranchilizante. Dar cum putuse vedea bătrânul John barca de pescuit ţestoase? Poate coralul distorsionase puţin realitatea şi totul, de când plecase de la Licorile Ghetoului, a devenit o fantezie trăită, de o uimitoare exactitate. Îşi termină băutura, mai bău un pahar, se linişti şi apoi făcu semn autobuzului când acesta trecu pe lângă el, în drumul către oraş, în drumul *său* către Rudy, Jubert şi George. Răzbunarea va fi cel mai bun antidot pentru toate sedimentele negre din lăuntrul lui.

Ziua Independenţei.

Colibele erau inundate de lumini colorate şi drumul de pământ, cu străluciri portocalii, era traversat de dansatori şi beţivi care se ciocneau şi cădeau. Trupuri negre, osoase, zăceau prăbuşite pe sub colibe, brăzdate de lumina ce se revărsa printre scândurile podelelor. În vitrinele barurilor dansau femei tinere, în timp ce femeile mai bătrâne şi mai grase, cu părul acoperit cu turbane, stăteau încruntate în spatele albiilor cu salată de homar şi al meselor încărcate cu pâine de cocos şi plăcinte. Era o noapte stridentă, zgomotoasă, cu ţipete şi urlete. Toţi câinii stăteau ascunşi.

Prince se îndopă cu mâncarea consistentă, bău şi pe urmă porni dintr-un bar în altul, punându-le întrebări unor bărbaţi care îl trăgeau de cămaşă, îşi dădeau ochii peste cap, şi, drept răspuns, leşinau. Nu găsea nici urmă de Rudy şi George, dar pe Jubert îl găsi într-un bar mizer, al cărui singur semn de identificare ca local era o bucată de carton, prinsă în cuie de un palmier, pe care scria *Club paşnic fără scandal*. Prince îl ademeni afară, promiţându-i o marijuana, iar Jubert, prostit de băutură, îl urmă într-un luminiş din spatele barului, străbătut de mai multe cărări bătătorite, un petic de pământ mărginit de alte două colibe şi de bananieri. Prince îi zâmbi lui Jubert prieteneşte, îl lovi cu piciorul în burtă şi în stomac şi îi rupse maxilarul cu podul palmei.

— Rănile mici sunt cele care sângerează cel mai mult, spuse Prince. Nu-i aşa? Nu te pui cu cei puternici.

Îl lovi în maxilar cu vârful piciorului; Jubert gemu, sângele îi ţâşni din gură, formând o băltoacă neagră în lumina lunii.

— Mai fă-mi ceva şi te omor, spuse Prince.

Se aşeză cu picioarele încrucişate lângă Jubert. Lumina lunii inunda luminişul, şi frunzele zdrenţuite de bananier păreau făcute din mătase gri-verzuie. Trunchiurile erau albe ca oasele. O draperie de plastic de la fereastra unei colibe scânteie, luminată de lampa cu ulei dinăuntru, etalându-şi modelul cu rozete. Reggae de tonomat, ca nişte cioburi de gheaţă în noaptea blândă, râsete îndepărtate…

Lăsă luminişul să se limpezească în jurul lui. Luna se însenină, ca şi cum de pe faţă i s-ar fi desprins o peliculă; lumina îi tremură pe umeri. Totul - colibe, palmieri, bananieri şitufişuri - devenea mai precis, mai ameninţător, îl împresura. Se simţea oarecum hilar văzându-se ca în jungla din Lang Biang, mereu alertat nebuneşte. Îi veneau în minte clişee din filme. Prince, veteranul înnebunit de amintiri şi distanţat de trauma războiului, obligat să-şi retrăiască coşmarurile şi să vâneze aceşti nenorociţi de criminali, în oraşul abandonat. Legenda americană despre violenţă. Prinţul sfâşiat de război al cinematografiei. Râse pe înfundate. Ştia că viaţa lui era lipsită de un asemenea material tematic.

Era eliberat de constrângeri.

Mii de şopârle minuscule se târau pe sub bananieri, alergând în două picioare pe pământul nisipos. Prince vedea agitaţia din tufişuri. Un arbust de hibiscus se legăna în spatele unei colibe, o capcană exotică ce atârna în întuneric, iar umbrele de sub palmieri erau adânci şi fără astâmpăr... nu ca umbrele din Land Biand, neclintite şi verzi, sus, în copacii boltiţi. În acei copaci trăiau spirite, aşa spuneau poveştile, demonice creaturi cu ciocuri de fier, care îţi mestecau sufletul până ţi-l făceau zdrenţe. Odată, împuşcase unul. Nu fusese (aşa i s-a spus) decât un liliac mare, deranjat probabil din cauza vreunui agent chimic, care l-a făcut să zboare către Prince în plină zi. Dar *el* văzuse demonul cu ciocul lui de fier ivindu-se dintr-o umbră verde şi a tras. Aproape fiecare proiectil a nimerit, căci nu mai găsiseră din el decât bucăţi de aripi moi, însângerate. După aceea l-au poreclit Asul Lunetiştilor şi au povestit cum a făcut el liliacul să salte prin aer, cu lovituri de o incredibilă precizie.

Prince nu se temea de spirite.

— Ce mai faci, Jube? întrebă el.

Jubert se uita la el cu ochi mari. Câţiva nori trecură în goană prin faţa lunii şi luminişul se întunecă, apoi se lumină.

— Acolo, sus, se află vulturi mari, Jubert, care zboară prin faţa lunii şi îţi strigă numele.

Prince se temea de drog într-o oarecare măsură, dar de insulari se temea mai puţin - nici pe departe pe cât se temea Jubert de el în clipa aceasta. Prince fusese mult mai speriat, dar a plâns şi s-a făcut de ruşine; îşi descărca întotdeauna arma asupra umbrelor şi a stat încremenit, în stare de alertă, timp de unsprezece luni. Învăţase că teama îşi avea propria succesiune de acţiuni juste. O putea stăpâni.

Jubert scoase un sunet gâlgâit.

— Ai vreo întrebare, Jube?

Prince se aplecă, plin de solicitudine. Pe neaşteptate, se stârni o pală de vânt, doborând o creangă uscată, iar sunetul îl sperie pe Jubert. Încercă să-şi înalţe capul şi leşină de durere.

Cineva strigă:

— Ascultaţi cu toţii cum cântă băiatul ăla! O, e straşnic, oameni buni. Şi porni tonomatul.

Sunetul metalic al muzicii îi strică brusc lui Prince starea de spirit. Totul părea spulberat. Lumina lunii dezvăluia aspectul neîngrijit, murdar al locului, stropii de găinaţ şi carcasele goale ale crabilor. Îşi pierduse aproape în întregime entuziasmul de a-i urmări pe Rudy şi George şi se hotărî să se îndrepte spre localul lui Maud Price, Visul de aur. Mai devreme sau mai târziu, toată lumea trecea pe la Visul de aur. Era cazinoul insulei şi, fiindcă era o anomalie printre colibe - cu cele două camere de stuc ale lor, iluminate de becuri goale -, să bei acolo îţi conferea un anume prestigiu.

Se gândi să le spună la bar despre Jubert, dar se hotărî să nu, şi îl lăsă pe seama altcuiva, să-l jefuiască.

Maud trânti o sticlă pe tejghea, spunându-i că Rudy şi George nu au intrat acolo. Zeci de musculiţe se ridicară bâzâind din stropii de băutură împrăştiată şi gravitară în jurul ei ca nişte electroni înnebuniţi. Pe urmă continuă să reteze capetele de peşti, să-i cureţe de solzi şi să-i taie file. Era monstruos de grasă, neagră ca tăciunele şi avea pete de sânge pe rochia albă. Pick-up-ul chiar de lângă cotul ei emitea melodii deformate ale lui Freddy Fender.

Prince îl ochi pe Jerry Steedly (care nu păru la fel de încântat să-l vadă) stând la o masă lângă perete. Se aşeză lângă el şi îi spuse despre coralul negru.

— Toată lumea vede aceleaşi lucruri, zise Steedly, plictisit. Reciful, focurile...

— Dar ce spui de imaginile din trecut? Sunt ceva tipic?

— Se întâmplă, eu nu mi-aş face griji.

Steedly se uită la ceas. Trecuse de patruzeci de ani, era cu cincisprezece ani mai bătrân decât Rita. Un ţărănoi mocofan din Arkansas, al cărui păr roşu, tuns periuţă, încărunţea.

— Nu-mi fac griji, răspunse Prince. A fost în regulă, cu excepţia focurilor sau ce-or fi fost. La început am crezut că sunt copepode, dar bănuiesc că au fost doar o parte din experienţă.

— Insularii le cred spirite.

Steedly aruncă o privire către uşă, nervos, apoi se uită la Prince, cu un aer extrem de serios, de parcă ar fi cugetat la o problemă profundă. Se lăsă pe spate şi se sprijini de perete, hotărât, aproape zâmbind.

— Ştii ce cred eu că sunt? Extratereştri.

Prince făcu ochii cât cepele, teatral, râse prosteşte şi apoi trase o duşcă.

— Fără glumă, Neal. Paraziţi. De fapt, s-ar putea să nu fie atât de departe de copepode. Nu sunt inteligenţi. Trăiesc în recifele din universul apropiat. Coralul deschide căile percepţiei sau îi lasă să vadă porţile care sunt deja acolo,

şi... Bang! Se lansează către tine. Induc o telepatie de calitate inferioară în receptorii umani. Printre altele.

Steedly îşi trase scaunul înapoi şi arătă spre camera alăturată, unde oamenii se înghesuiau, fluturând cărţi de joc şi bani, ţipând, perdanţii ameninţând câştigătorii.

— Trebuie să mă duc să pierd nişte bani. Ia-o uşurel.

— Încerci să mă abureşti? întrebă Prince, uşor neîncrezător.

— Nee. E doar o teorie de-a mea. Manifestă un comportament colonial, ca multe dintre crustacee. Dar *s-ar putea* să fie spirite. Poate că spiritele nu sunt nimic mai mult decât nişte creaturi oarecum animalice, care se revarsă dintr-o altă lume şi îţi înfig cârligele în suflet, te infectează, te locuiesc. Cine ştie? Totuşi, eu nu mi-aş face probleme!

Se îndepărtă.

— Salut-o pe Rita din partea mea, strigă Prince în urma lui.

Steedly se întoarse, stăpânindu-se cu greu, dar zâmbi.

— Hei, Neal, făcu el. Nu s-a terminat încă.

Prince îşi bău tacticos romul, aruncând un ochi înspre uşă ori de câte ori intra cineva (localul se umplea cu viteză) şi privind-o pe Maud cum curăţă peştii de măruntaie. Deasupra capului, la doar câţiva centimetri, se legăna un bec incandescent, şi Prince şi-o imagină cu un colier de schelete, vârându-şi mâinile într-o găleată plină cu omuleţi cu solzi argintii. Bocănitul cuţitului ei cadenţa murmurul din jur. Îl apucă moleşeala. Începu să asculte, aiurea, conversaţia dintre trei bărbaţi de la masa alăturată, sprijinindu-şi capul de perete. Dacă avea să aţipească, Maud îl va trezi.

— Omul ăla nu e în toate minţile, mereu urlă şi scuipă flăcări!

— E un tip dur, amice. Nu încape îndoială.

— Dur? E mai rău de-atât. După câte spune Arlie...

Arlie? Prince se întreba dacă se refereau la Arlie Brooks, cel care administra Briza Mării.

—... Mary Ebanks aia a sângerat până ce a murit...

— Se spune că locul unde a sângerat, pe podeaua Brizei Mării, străluceşte şi acum noaptea.

Poate că despre Arlie vorbeau.

— Astea-s baliverne, amice!

— Ei, bine, nu contează! Nu el a împuşcat-o, ci Eusebio Conejo de la Nisipul. Dar omul ar fi putut s-o salveze, după câte se pricepea la răni, dacă n-ar fi fugit când a auzit împuşcătura!

— Nu el a furat crucea aia de aur de la bătrânul Byrum Waters?

— Exact! I-a spus că aurul nu mai e bun şi de aia e aşa negru. Iar Byrum, care nu se pricepea la aur, nu şi-a dat seama că doar îşi pierduse luciul!

— Asta a fost comoara pe care a pierdut-o bătrânul Meachem, am dreptate?

— Corect! Caraibienii l-au urmărit cum o îngroapă şi, când a plecat, au mutat-o în munţi. Pe urmă Byrum a găsit-o şi i-a spus prietenului său din America. Ha! Şi prietenul ăla a ajuns un om bogat, iar bătrânul Byrum a fost îngropat înfăşurat într-o pătură!

Aceea era crucea *lui!* Despre *el* vorbeau! Indignat, Prince ieşi din starea de amorţeală şi deschise ochii.

Apoi rămase neclintit.

Muzica, strigătele dinspre camera din fund, discuţiile, toate dispărură, retezate, fără să mai rămână din ele nici cea mai vagă şoaptă, nici cea mai mică tuse, iar încăperea se cufundă în beznă... cu excepţia tavanului. Iar acesta se revărsă, clocotind într-un foc violaceu: vârtejuri de culori indigo, violet aprins şi vioriu, un model ce semăna cu apele recifului, ca şi cum şi ar fi marcat, la rândul lui, diferitele adâncimi. Cu toate acestea, avea o înfăţişare incandescentă - un dreptunghi de lumină violentă, schimbătoare, asemeni celui dintâi crâmpei de cer pe care-l

vedea un cadavru, atunci când sicriul se deschidea în iad... şi era rece.

Prince se făcu mic, aşteptând ca focurile să se năpustească asupra lui, să-l ţintuiască de bezna îngheţată. Dar nu se întâmplă. Unul câte unul, focurile se desprinseră de tavanul incandescent şi se prelinseră pe pereţi, cuibărindu-se în găurile şi crăpăturile obiectelor, dându-le contur, în nimburi de pâlpâitoare strălucire. Procesiunea părea aproape ordonată, maiestuoasă, şi Prince se gândi la o congregaţie care se aşeza ordonat în strană, în aşteptarea unei ceremonii importante. Focurile luminau cutele cămăşilor jerpelite (şi capetele lor zdrenţuite) şi ridurile de pe feţe. Trasau contururile paharelor, sticlelor, meselor, pânzelor de păianjen, ventilatorului electric, becurilor şi cablurilor acestora. Străluceau nebulos în băutură, deveneau mucuri de ţigară ce ardeau mocnit, schiţau o hartă a băuturilor vărsate pe tejghea, transformându-le într-o mare fosforescentă în miniatură. Iar când toate fură aşezate la locul lor, cu schiţa completă, în sfârşit, Prince se aşeză năucit în mijlocul unei constelaţii incredibil de detaliate, alcătuite din fantasmagorice stele violacee pe un cer de abanos - constelaţia unui bar tropical, a Visului de aur al lui Maud Price.

Râse, un râs oarecum şovăitor; chiar şi lui îi suna forţat în urechi. Prince observă că nu exista nici o uşă, nici o fereastră înconjurată de foc violaceu. Atinse peretele din spatele lui, ca să găsească un punct de sprijin şi îşi trase mâna, tresărind. Era rece ca gheaţa. Bezna îl ţinea ţintuit în scaun, ca o mlaştină care îl trăgea dedesubt.

— Mă doare tare, amice! Mă doare înăuntru în cap!

Un glas înceţoşat, chinuit. Glasul lui Jubert!

— Amice, eu te-am bătut, iar tu mi-ai dat coralul negru!

— E adevărat!

— Omul are dreptul să acţioneze!

Alte glasuri se învălmăşiră, participând la discuţie, majoritatea glasuri de oameni beţi, îmbibaţi de băutură,

care ţâşneau parcă din măturile, din scaunele şi din paharele acoperite de stele. Multe dintre ele îi dădeau dreptate că l-a bătut pe Jubert - *ăsta,* îşi dădu Prince seama, era subiectul de discuţie. Iar el avea câştig de cauză! Însă alte glasuri continuau să vorbească, acuzându-l.

— A dus-o pe turista aia grasă din America, să-i facă o poză doamnei Ebanks cu aparatul ei de fotografiat, iar doamna Ebanks a îndurat ruşine!

— Nu, amice! Nu am îndurat ruşine! Nu-i nevoie să dăm vina pe el pentru asta!

— Mi-a plătit pentru trei baracude şi a luat cinci!

— M-a pocnit când i-am spus că se ţine după verişoara aia a mea care locuieşte în Ceiba!

— Pe mine m-a bătut...

— Pe mine m-a înşelat...

— Pe mine m-a înjurat...

Glasurile discutau detaliile, găsind circumstanţe atenuante şi se acuzau reciproc de exagerare. Aveau o logică defectuoasă şi prostească. Îţi dădea senzaţia de bârfă răutăcioasă între beţivi, ca şi cum un grup de insulari ar fi trândăvit pe o stradă prăfoasă, discutând aprins dacă o legendă era adevărată sau nu. Dar în cazul de faţă discutau povestea lui, căci, deşi Prince nu recunoştea toate vocile, îşi recunoscu crimele, excesele trufaşe, mizeriile mari şi greşelile mărunte. Dacă n-ar fi fost atât de frig, poate s-ar fi amuzat, căci părerea unanimă despre el era că nu a fost nici mai rău, nici mai bun decât oricare dintre acuzatorii săi şi, de aceea, nu merita o judecată aspră.

Însă un glas răguşit, expresia unei vechi, amorţite sensibilităţi, spuse apoi:

— Am găsit crucea aia de aur într-o peşteră pe Creasta Sihastrului...

Prince fu cuprins de panică, ţâşni înspre uşă, uitând că nu exista nici o uşă, zgârie zidul de piatră, căzu şi se târî, orbecăind după o ieşire. Glasul lui Byrum continua să îl hărţuiască:

— ... Şi am venit la el şi am spus: Domnule Prince, am durerea asta cumplită în piept. Poţi să-mi dai nişte bani? Ştiu că ai făcut bani topind aurul crucii. Iar el îmi zice: Byrum, mă doare-n fund de pieptul tău! Şi îmi arată uşa!

Prince se prăbuşi într-un colţ, cu ochii fixaţi pe pick-up-ul acoperit de stele, dinspre care venea glasul bătrânului. Nimeni nu puse la îndoială vorbele lui Bryum. Când bătrânul termină, se lăsă liniştea.

— Nemernicul s-a culcat cu nevastă-mea, se auzi o voce nazală, cu accent american.

— Jerry! ţipă Prince. Unde eşti?

Sursa glasului era o sticlă de rom din constelaţie.

— Aici, ticălo...

— Nu vorbeşte nimeni cu el înainte de sentinţă!

— Corect! Spiritele ne-au spus clar!

— Chestiile alea blestemate nu sunt spirite.

— Dacă nu sunt, atunci cum se face de-l avem pe Byrum Waters în Vis în seara asta?

— Omul ăsta nu poate auzi glasurile spiritelor, căci el nu e *de pe* insulă!

— Byrum nu-i aici! V-am spus, oameni buni, de atâtea ori, încât m-am săturat! Creaturile astea induc telepatie în fiinţele umane. Asta înseamnă că vă puteţi auzi minţile unul altuia, că gândurile voastre rezonează şi se amplifică reciproc, poate chiar ajung la un fel de inconştient colectiv. Aşa se face că...

— Cred că cineva l-a lovit pe omul ăsta cu o piatră-n cap! E nebun!

Problema focurilor violacee fu amânată, şi glasurile începură să discute relaţia lui Prince cu Rita Steedly. („Nu există nici o dovadă că omul îşi făcea de cap cu soţia ta!”) Glasurile ajunseră la opinia unanimă că e vinovat, pe baza unor dovezi care acestuia i se părură într-adevăr şubrede. Frigul din încăpere începuse să-l afecteze şi, deşi observă că dialogului i se alăturaseră glasuri necunoscute - cu accent britanic, cu discursul înţesat de arhaisme, glasuri

guturale, cu accent caraibian -, nu se întrebă cine ar putea fi. Era mult mai preocupat de tremurul muşchilor şi de ritmul încet, vlăguit, al inimii, îşi strânse genunchii la piept şi îşi îngropă capul în ei, să se încălzească. Şi astfel, nici măcar nu auzi verdictul, anunţat de şoapta răguşită a lui Byrum Waters. („Insulele nu te-au respins niciodată, domnule Prince!”) Nici măcar discuţiile pe care le-a provocat. („Asta e tot ce ai de gând să-i spui?” „Omul are dreptul să-şi cunoască soarta!”) Le auzi doar ca pe nişte absurde şuşoteli hipnotice, care îl ameţiră şi îl înfiorară şi mai mult, transformându-se apoi în râsete. Şi nu observă, o bună bucată de vreme, că începea să-i fie mai puţin frig, că lumina care i se furişa printre pleoape era galbenă şi că râsul nu venea de la focurile spectrale, ci de la beţivii zdrenţăroşi îngrămădiţi în jurul lui, asudând, urlând şi vărsându-şi paharele pe picioarele lui. Gurile lor ştirbe se deschideau tot mai larg, în faţa ochilor lui tulburi, ca şi cum s-ar fi prăbuşit în fălcile unor animale străvechi care aşteptaseră în jungla lor secole de-a rândul să sosească unul ca el. În jurul lor, dansau în aer fluturi mari de noapte.

Prince se propti fără vlagă de podea, încercând să se ridice. Hohotele de râs izbucniră mai puternic şi simţi cum propriile buze se crispează într-un zâmbet, o reacţie involuntară la buna dispoziţie din încăpere.

— O, la naiba! izbi Maud cu palma în tejghea, stârnind muştele şi transformând în sughiţ jelania lui Freddy Fender.

Zâmbetul ei era fioros şi malefic.

— Ce zici de asta, domnule Prince? Acum eşti unul de-al nostru!

Probabil leşinase. Probabil îl aruncaseră în stradă, ca pe un sac de bălegar! Când se ridică, sprijinindu-se de pervazul ferestrei, capul i se învârtea; buzunarul de la şold îi zornăi, lovindu-se de zidul de stuc... Sticla de rom. O scoase pe bâjbâite, înghiţi, romul îi veni pe gât, şi simţi că-l întăreşte. Oraşul era mort, cufundat în beznă şi fără suflare.

Se sprijini, clătinându-se, de uşa Visului şi văzu colibele părăginite legănându-se sub pâlcurile mişcătoare de nori scăldaţi în lumina lunii. Ascuţite şi stranii, pălării de vrăjitoare, ascuţişul unor aripi negre, strânse. Nu putea gândi.

Ameţit, înaintă clătinându-se pe picioare printre colibe şi căzu în patru labe lângă apă, apoi îşi udă capul în vălurelele care făceau pietrişul să clipocească. Sub palme simţea obiecte lunecoase. Nu-şi dădea seama ce... la naiba, alge. Se aşeză pe un pilon şi rămase în bătaia vântului, tremurând, încercând să-şi limpezească mintea. Acasă. Mai bine decât să se lupte cu câinele turbat de la Hotelul Căpitan Henry, mai bine decât să leşine din nou, chiar acolo. Vreo patru kilometri de insulă de străbătut, nu mai mult de o oră, chiar în starea lui. Dar fereşte-te de focurile violacee! Râse. Liniştea îi înghiţi cu lăcomie râsul. Dacă toate erau doar efectul drogurilor care îi jucau feste... Doamne! Ai putea câştiga o avere vânzând aşa ceva în State.

— Răzuieşti culoarea şi asta fumezi, începu el să cânte, în stilul Calypso. Cu coralul negru, bum-bum, doar o ţigară.

Râse pe înfundate. Dar ce naiba *erau* focurile alea violacee?

Spirite rele? Extratereştri? Dacă erau spiritele vinete ale negrilor? Sufletele vinete, usturătoare, ale negrilor!

Mai luă o duşcă.

— Mai bine ţi-ai chibzui proviziile, călătorule, spuse el, vorbind cu drumul întunecat, în cel mai bun stil John Wayne de care era în stare. Altfel nu vei ajunge niciodată viu la fort!

Şi, asemeni lui John Wayne, se va întoarce, va muşca glonţul cu dinţii, îşi va curăţa rana cu un cuţit înroşit şi apoi îi va găuri pe băieţii răi.

O, da!

Dar dacă erau spirite? Extratereştri? Dacă nu erau halucinaţii?

Şi ce dacă?

— Sunt unul de-al lor acum! ţipă.

Primii trei kilometri îi străbătu dintr-o suflare. Drumul şerpuia printre dealurile acoperite de tufişuri, într-o pantă domoală. Către apus străluceau stelele, dar luna se ascunsese în spatele norilor şi întunericul era dens ca nămolul. Îşi dori să fi adus cu el o lanternă… Acesta fusese primul lucru care îl atrăsese pe insulă: felul în care oamenii duceau cu ei lanterne, ca să-şi lumineze cărarea pe dealuri, de-a lungul plajelor, în oraşe, după stingerea generatoarelor. Iar când un străin ignorant, fără lanternă, se apropia de un localnic, acesta lumina cărarea de la picioarele lui la ale străinului şi întreba:

— Cum e noaptea?

— Frumoasă, răspundea străinul sau: Minunată, pur şi simplu minunată.

Şi *fusese* aşa. Lui Prince îi plăcuse totul la această insulă - poveştile, cadenţele melodioase ale limbii, strugurii tropicali, cu nostimele lor frunze catifelate, şi oceanul sclipitor, multicolor. Observase că insula funcţiona după un principiu ingenios şi flexibil, capabil să găzduiască orice principiu contrar şi, până la urmă să-l absoarbă printr-un proces de calmă acceptare. Îi invidiase pe insulari pentru vieţile lor paşnice, tihnite. Dar asta se întâmpla înainte de Vietnam. În timpul războiului, ceva din el devenise, în mod ireversibil, neclintit şi rece ca o stâncă, punând capăt voioşiei sale naturale şi, când s-a întors, vieţile lor idilice i s-au părut vrednice de dispreţ, apatice, o cultură de bacterii pe lamela microscopului.

Din când în când, zărea vârful unui acoperiş de stuf, profilat pe cerul cu stele, şiruri de sârmă ghimpată mărginind câţiva acri de tufăriş şi bananieri. Mergea exact prin mijlocul drumului, departe de umbrele adânci, fredonând vechi cântece ale lui Bob Dylan şi Rolling Stones şi impulsionându-se cu câte o duşcă de rom. Fusese o decizie bună să se întoarcă, fiindcă dinspre nord se anunţa

o furtună. Vântul îl lovea în faţă cu rafale reci, scuipând picături de ploaie. Furtunile se stârneau repede în perioada aceasta a anului, dar avea timp să ajungă acasă şi să închidă tot, înainte să toarne cu găleata.

Ceva trosni în tufişuri. La auzul zgomotului, Prince sări la o parte, privind înnebunit în toate direcţiile, pentru a vedea de unde venea pericolul. Din moviliţa înverzită din dreapta sa răsări dintr-odată, în lumina stelelor, o pereche de coarne care se năpusti asupra lui, mugind, trecând pe lângă el atât de brutal şi de aproape, încât auzise respiraţia din imensul gâtlej roşu. Iisuse! Păruse mai degrabă răgetul unui demon, decât al unei vaci, fiindcă despre o vacă era vorba. Îşi pierdu echilibrul şi se lăbărţă pe pământ, tremurând. Bestia blestemată mugi din nou, trecând printr-un tufiş. Prince dădu să se ridice. Dar romul, adrenalina, toate otrăvurile acelei lungi zile istovitoare îi dădeau târcoale şi stomacul i se goli, vomitând băutură, salată de homar şi pâine de cocos. Apoi se simţi mai bine - slăbit, dar nu la fel de sfârşit ca înainte. Îşi sfâşie cămaşa mânjită şi o azvârli într-un tufiş.

Tufişul era o vâlvătaie de focuri violacee.

Flăcările atârnau de capetele rămurelelor şi de vârfurile frunzelor, marcând traiectoria răsucită a crengilor, conturându-le, aşa cum făcuseră în localul lui Maud. Dar în mijlocul acestei broderii, focurile se adunau într-un glob - un soare malefic, vioriu, din care ieşeau firicele subţiri ca o pânză de păianjen şi care genera un câmp electric bifurcat, frunzos.

Prince se dădu înapoi. Focurile licăreau în tufişuri, neclintite. Poate că drogul îşi terminase cursa, poate că în acest moment, când mistuise cea mai mare parte din substanţă, focurile nu-l mai puteau afecta ca mai înainte. Mai apoi însă, un fior rece, rece îi alunecă pe şira spinării şi Prince ştia - o, Doamne! -, ştia cu siguranţă că avea pe spate focuri ce se jucau de-a v-aţi ascunselea, pitindu-se acolo unde nu le putea găsi niciodată. Începu să se bată

peste omoplaţi, ca unul care încerca să alunge flăcările, şi frigul i se înfipse în vârfurile degetelor, îşi duse degetele în faţa ochilor. Licăreau, pulsând de la indigo la alb-violet. Le scutură atât de tare, încât îi pocniră încheieturile, dar focurile i se întinseră pe mâini, învelindu-i antebraţele într-o strălucire sângerie.

Cuprins de o panică oarbă, Prince se îndepărtă de drum, clătinându-se, căzu, se ridică şi începu să alerge, ţinându-şi braţele strălucitoare înţepenite în faţă. Coborî de-a dura un dig şi se ridică în picioare, alergând mai departe. Văzu că focurile i se răspândiseră deasupra coatelor şi simţi cum hotarul frigului se ridică tot mai sus, milimetru cu milimetru. Braţele sale luminau desişul dimprejur, ca două raze unduitoare ale unor lanterne cu sticlă colorată. Din întuneric ţâşneau vrejuri, şerpi negri încolăciţi la tot pasul, biciuiţi frenetic de lumina violacee. Frunze moarte i se agăţau de faţă, cu degete subţiri, ascuţite. Era atât de speriat, atât de golit de tot, în afară de teamă, încât atunci când un palmier se ivi în faţa lui, se opri direct în el, îmbrăţişându-l cu braţele strălucitoare.

În gură avea bucăţi tari şi sânge. Mai mult sânge îi şiroia în ochi. Scuipă şi îşi pipăi gura, crispându-se la atingerea gingiilor sfârtecate. Îi lipseau trei dinţi, poate patru. Cuprinse palmierul în braţe şi îşi ridică trupul. Se afla în crângul de lângă casă! Printre trunchiurile copacilor vedea luminile de la Cheia Sfântului Marcu, talazuri albe săltând peste recif. Reuşi să se apropie de apă, sprijinindu-se pe palme. Ploaia purtată de vânt îi biciuia fruntea despicată. Iisuse! Era umflată, cât o ceapă! Nisipul ud îi înhăţă unul dintre tenişi, şi îl lăsă acolo.

Îşi spălă gura şi fruntea în apa sărată, înţepătoare, apoi înaintă cu greu spre casă, bâjbâind după cheie. La naiba! Cheia fusese în cămaşă! Dar nu era nici o problemă. Îşi construise casa în stil hawaiian, cu stinghii de lemn în fiecare parte, ca să lase briza să pătrundă; va intra uşor.

Abia zărea vârful acoperişului în întunericul ce se târa dinspre palmierii şi dealurile din spate, când bocăni pe verandă. Fulgere îndepărtate, şi găsi scara şi zări cochilia de pe treapta de sus. Îşi vârî mâna în ea, făcu o gaură cât un cap de om în stinghiile uşii şi se rezemă de aceasta, istovit de efort. Era cât pe ce să ajungă clanţa cu mâna, când bezna dinăuntru - vizibilă, pe lângă întunericul mai puţin adânc al nopţii, ca o spirală de pustiu mort, lipsit de strălucire - ieşi prin gaură ca o pastă neagră de dinţi şi încercă să-l împresoare.

Prince se dădu câţiva paşi în spate, clătinându-se, şi căzu de pe verandă, aterizând pe o parte. Se mai târî câţiva metri, apoi se opri şi îşi ridică privirea către casă. Negura se adâncea afară, în noapte, închizându-l într-un hăţiş de crengi de coral, atât de dese încât abia dacă zărea printre ele scântei din fulgerele care loveau jos, dincolo de recif.

— Te rog, spuse, ridicându-şi mâinile în implorare.

Şi ceva se rupse în el, un lucru ţinut cu îndârjire, ale cărui rămăşiţe erau lacrimile. Vuietul vântului şi bubuitul recifului ajunseră până la el, ca o unică, ameninţătoare vocală, răcnind, ridicând glasul.

Casa parcă inhala bezna, parcă o absorbea şi, preţ de o clipă, Prince crezu că s-a sfârşit. Însă apoi fulgere violete ţâşniră printre stinghii, ca şi cum înăuntru s-ar fi aflat, deschisă, inima fumegândă a unui reactor. Plaja înflori în lumina lividă a zilei - un tărâm al nimănui, presărat cu peşti morţi, scoici pe jumătate îngropate, cutii de conserve ruginite şi bârne de lemn care semănau cu braţele rupte, corodate ale unor statui de fier. Palmieri negri ca cerneala se zvârcoleau şi se scuturau. Nuci de cocos putrezite îşi aruncau umbrele pe nisip. Apoi lumina se ridică de pe casă, împrăştiindu-se într-o miriadă de aşchii incandescente şi aşezându-se pe vârfurile palmierilor, pe prova şalupelor, pe recif, pe acoperişurile de tablă ce se iveau printre palmieri şi pe strugurii de mare şi pe arborii de mahon, unde continuară să ardă. Nălucile unor lumânări ce luminau

ţărmul sacru, bântuind o biserică scăldată în beznă, al cărei imn era vântul, a cărei litanie era tunetul şi pe zidurile căreia săltau umbre înaripate şi se târau fulgere.

Prince se ridică în genunchi, privind, aşteptând, fără să se mai teamă cu adevărat, ci pătruns de frică. Ca o vrabie fascinată de privirea unui şarpe, îşi văzu devoratorii pe de-a-ntregul, ştiu cu deosebită claritate că aceştia *erau* oamenii insulei, toţi cei care trăiseră vreodată şi că *erau* posedaţi de o vitalitate nepământeană - deşi nu-şi dădea seama dacă erau spirite, extratereştri sau ambele la un loc - şi că îşi ocupaseră locurile obişnuite, stranele rituale. Byrum Waters se legăna în arborele de mahon pe care-l plantase în copilărie, John Anderson McCrae gonea pe deasupra recifului unde el şi tatăl său agitaseră lanterne ca să atragă corăbiile şi să le facă să intre în stânci; Maud Price, ca o stafie deasupra mormântului pruncului ei ascuns în ierburile din spatele unei colibe. Dar apoi Prince se îndoi de ce ştia şi se întrebă dacă nu ei erau cei care îi spuneau toate astea, dacă îl informau despre consensul general al insulei, căci auzi zumzetul unei vaste conversaţii devenind distincte, depăşind glasul vântului.

Rămase nemişcat, căutând o cale de scăpare, fără să aibă nici cea mai mică speranţă să găsească una, dar alegând să-şi manifeste o ultimă opinie. Ori încotro se întorcea, lumea se clătina şi se zvârcolea, ca şi cum s-ar fi tulburat la vederea lui, şi doar pâlpâitoarele focuri violacee rămâneau constante.

— O, Dumnezeule! ţipă, aproape cântând într-un extaz al fricii, dându-şi seama că momentul exact pentru care se strânseseră laolaltă sosise.

Din toate colţurile ţărmului, ţâşniră toţi ca unul în faţa ochilor săi.

Înainte ca frigul să pună stăpânire pe el, Prince auzi în cap glasurile insulei. Vorbeau cu emfază. („Hai să vedem cum te descurci acuma cu spiritul, nefericitule!) Dădeau instrucţiuni. („Mai bine nu ai opune rezistenţă spiritului. Aşa

o să fie mai milostiv.”) Înjurau, vorbeau vrute şi nevrute şi construiau teorii lipsite de logică. Timp de câteva secunde, încercă să le urmărească firul discursului, crezând că, dacă putea să înţeleagă şi să se pună de acord cu ei, poate s-ar opri. Dar când văzu că nu înţelege, se zgârie pe ochi, plin de frustrare. Glasurile se ridicară într-un cor, o gloată ai cărei membri încercau, fiecare în parte, să-i atragă atenţia, apoi crescură, devenind un vuiet mai puternic decât al vântului, dar la fel de obtuz şi de hotărât să-l anihileze. Prince căzu în patru labe, simţind începutul teribilei dezintegrări, ca şi cum ar fi fost turnat într-un vas sclipitor, roşu-violet. Şi văzu pelicula de foc acoperindu-i pieptul şi braţele, îşi văzu propria strălucire reflectată pe scoicile sparte şi pe nisipul murdar, schimbându-şi culoarea de la violet-roşcat la violet-alburiu şi devenind tot mai strălucitoare, tot mai albă şi mai albă, până ce deveni o beznă albă în care pierdu toate semnele existenţei.

Bătrânul cu barbă ajunse în Debarcaderul Meachem duminică dimineaţă, devreme, după furtună. Se opri o vreme lângă banca de piatră din piaţa publică, unde paznicul, un bărbat mai bătrân chiar decât el, se sprijinea adormit de puşcă. Când glasurile începură să-i clocotească în minte - îşi imagina propria minte ca pe o supă cu bule care fierbeau şi săltau, iar glasurile ieşind din aceste bule pocnitoare - şi să-i vorbească pe un ton plângăreţ („Nu, nu! Ăla nu e tipul!” „Mergi mai departe, bătrân fără minte!”), auzi un cor, un vacarm, iar capul începu să-i pulseze. Merse mai departe. Strada era plină de coji de palmier, crengi şi sticle sparte îngropate în noroiul care lăsa să se vadă doar marginile lor sclipitoare. Glasurile îl avertizară că cioburile erau ascuţite şi-l vor tăia („Dor ca rănile alea de pe faţa ta.”) şi Prince le ocoli. Voia să facă aşa cum i se spunea, căci... pur şi simplu aşa părea că e în firea lucrurilor.

Sclipirea unei gropi pline de apă din drum îi atrase privirea şi îngenunche lângă ea, privindu-şi chipul oglindit.

În părul cărunt şi ondulat îi atârnau bucăţi de alge. Le culese, aşezându-le cu grijă în noroi. Modelul în care se aşezară îi părea cunoscut. Trasă cu degetul un dreptunghi în jurul lor şi i se păru şi mai cunoscut, dar glasurile îi spuseră să uite de asta şi să-şi continue drumul. Un glas îl sfătui să-şi spele rănile în baltă. Dar apa mirosea urât şi alte glasuri îl avertizară să plece. Vocile erau tot mai numeroase şi tot mai puternice, conducându-l de-a lungul străzii până ce Prince le urmă instrucţiunile şi se aşeză pe treptele unei colibe zugrăvite în toate culorile curcubeului. În colibă răsunară paşi şi un bărbat cu barba neagră, îmbrăcat în pantaloni scurţi, ieşi şi se întinse.

— La naiba! spuse el. Ia te uită ce-avem noi acasă în dimineaţa asta. Hei, Lizabeth!

Lângă el veni, căscând, o femeie drăguţă şi se opri în mijlocul căscatului când îl văzu pe bătrân.

— O, Doamne! Biata fiinţă!

Se duse înapoi înăuntru şi reapăru la scurt timp, aducând un prosop şi un lighean, se ghemui lângă el şi începu să-i tamponeze rănile. Bătrânului i se păru un gest atât de blând, de uman să vadă pe cineva tratat în felul acesta, încât îi sărută femeii degetele pline de săpun.

— Trebuie să ai bine grijă de el!

Lizabeth îi dădu un pupic zgomotos.

— Ştiu de ce e în starea asta. Vezi cum toată pielea îi e sfâşiată pe frunte, acolo? S-o fi lovit cu o scoică în timp ce se muncea cu femeia altuia.

— Se prea poate, zise bărbatul pleşuv. Măi să fie! Eşti nebun după femei?

Bătrânul clătină din cap. Auzi corul de glasuri care-l susţineau cu tărie. („O, asta e! Omul a umblat din floare-n floare până a înnebunit, apoi s-a luat de cine nu trebuia!” „Probabil că l-a zgâriat cu scoica şi l-a lăsat acolo, crezându-l mort.”)

— Dumnezeule, da! spuse Lizabeth. Omul ăsta le va face probleme tuturor femeilor, o să le sărute şi o să le strângă în braţe...

— Nu poţi vorbi? întrebă bărbatul pleşuv.

El credea că poate, dar erau atâtea glasuri, atâtea cuvinte dintre care să aleagă... poate mai târziu. Nu.

— Ei, cred c-ar fi mai bine să-ţi găsim un nume. Ce zici de Bill? Am un bun prieten la Boston pe nume Bill.

Numele îi convenea bătrânului. Îl plăcea să fie asociat cu bunul prieten al chelului.

— Uite cum facem, Bill!

Bărbatul chel întinse mâna după uşă şi-i dădu mătura.

— Tu mături toate scările şi cureţi tot ce e de curăţat, iar noi o să-ţi dăm nişte fasole şi nişte pâine, mai încolo. Cum îţi sună?

Îi suna *bine* şi Bill începu să măture pe dată, ocupându-se meticulos de fiecare treaptă. Glasurile se stinseră într-un murmur zumzăit în mintea sa. Bătu mătura de stâlpi şi praful căzu pe duşumele, o scutură din nou, până ce nu mai căzu nimic. Era fericit să se afle din nou printre oameni, fiindcă... („Nu te gândi la trecut, amice! Toate astea nu mai sunt." „Tu vezi-ţi acolo de curăţenie, Bill. Totul se va rezolva până la urmă." „Asta e, amice! O să cureţi tot oraşul ăsta până o să-ţi treacă!" „Nu-l jigni! Îşi face treaba!") Şi asta făcea! Curăţă toate gunoaiele pe o rază de cincisprezece metri în jurul colibei şi alungă un rac-fantomă, netezind liniile delicate pe care picioarele acestuia le lăsară în nisip.

Pe când făcea curat de o jumătate de oră, Bill se simţea atât de acasă, atât de mulţumit şi de pătruns de locul şi menirea sa, încât, atunci când bătrâna de alături ieşi să-şi arunce zoaiele în stradă, alergă în sus pe scări, o cuprinse în braţe şi o sărută direct pe gură. Apoi rămase rânjind, în poziţie de drepţi, cu mătura.

Speriată la început, femeia îşi puse mâinile în şolduri şi îl privi de sus până jos, clătinând din cap, contrariată.

— Dumnezeule! spuse ea mâhnită. Asta e tot ce putem face pentru bietul nenorocit? Ăsta e cel mai bun lucru pe care-l poate da insula?

Bill nu înţelegea. Glasurile susurară, iritate; totuşi, nu păreau supărate pe el, aşa că zâmbi în continuare. Din nou, femeia clătină din cap şi oftă, dar după câteva secunde zâmbetul lui Bill o încurajă să-i zâmbească înapoi.

— Cred că dacă ăsta e lucrul cel mai rău, spuse ea, atunci trebuie să vină ceva mai bun.

Îl bătu pe Bill pe umăr şi se întoarse către uşă.

— Hei, toată lumea! strigă ea. Repede acum! Veniţi să vedeţi sufletul acesta iubitor pe care furtuna l-a lăsat la uşa lui Rudy Welcomes!

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*Black Coral*”;
- Publicată în: *Universe 14*, June 1984;
- Premii:
  1985 - Locus Poll Award, Best Novelette (Place: 10)

SFÂRŞITUL VIEŢII PE CARE O ŞTIM

Lisa ura cel mai mult în Mexic muştele, iar Richard spunea: „Da, muştele sunt enervante”, însă pe el îl deranjau cel mai mult atitudinea mizerabilă a oamenilor, felul în care te ignorau ospătarii şi rânjeau şoferii de taxi, figurile acre ale recepţionerilor, ca şi cum ţi-ar face o mare favoare că te lasă să stai în hotelurile lor de doi bani. Lisa răspundea că nu poate să învinuiască oamenii, căci, probabil, erau iritaţi de muşte; Richard începea să râdă şi, cu toate că Lisa nu intenţionase să facă o glumă, după o clipă, i se alătura. Râsul le făcea bine. Veniseră în Mexic să-şi „salveze căsnicia” şi nu prea mergea bine... cu excepţia patului, unde lucrurile stătuseră bine întotdeauna. Lisa fusese mereu pătimaşă cu Richard, chiar şi în timpul aventurii ei amoroase.

Trecuţi de treizeci de ani, erau un cuplu atrăgător, genul pentru care o viaţă sexuală sănătoasă pare o parte esenţială a vieţii, un accesoriu ultramodern al plăcerii, ca un jacuzzi sau un robot franţuzesc de bucătărie. Ea era înaltă, o brunetă cu aer misterios, pielea albă, o supleţe întreţinută prin gimnastică şi un chip care reuşea să exprime senzualitate şi inteligenţă în acelaşi timp („ochi de târfă, oase de pension”, îi spusese Richard). El era suplu, de la handbal şi haltere, cu o nuanţă directorială de alb în păr şi frumuseţea curtenitoare a unui matelot cu maxilarul proeminent. Cândva, se iluzionaseră că erau potriviţi şi frumoşi împreună, însă toate iluziile lor îşi pierduseră strălucirea şi nu mai înţelegeau motivele care-i determinau să le întreţină.

O vreme, se antrenară într-un joc de-a urâtul Mexicului, prefăcându-se că, prin acesta, între ei se stabilea o nouă legătură, întrecându-se în a-şi arăta unul altuia exemple de murdărie şi nesimţire locală, însă, în cele din urmă, îşi dădură seama că, de fapt, ce urau cel mai mult la ţara aceasta erau propriile percepţii asupra ei, şi se îndreptară spre Guatemala, unde - fuseseră informaţi - atmosfera

predispunea la romantism. Se arătară circumspecţi când auziseră despre activitatea de gherilă, însă sursa lor îi asigurase că pericolele erau prezentate într-o lumină exagerată. Era un călător experimentat, un britanic mai în vârstă, care îşi petrecuse ultimele douăsprezece ierni în America Centrală. Richard îl găsea pitoresc, un personaj desprins din cărţile lui Graham Greene, în timp ce Lisa îl descria în jurnalul său ca pe un „boşorog dezrădăcinat”.

— Nicidecum să nu rataţi lacul Atitlán, le spusese. E absolut senzaţional. Acolo revoluţia este o imposibilitate estetică.

Înainte de a se urca în avion, Richard cumpără ultimul număr din *Miami Herald* şi se întreţinu în timpul zborului deplângând declinul civilizaţiei occidentale. Era convins că Statele Unite deveneau o parte din Lumea a Treia şi că nepoţii lor vor trăi pe un pământ pe jumătate otrăvit şi vor îndura vieţi de corvoadă, sub o guvernare din ce în ce mai orwelliană. Deşi convingerea lui nu era defel uimitoare, fiind evident din ziar că o asemenea lume era aproape, Lisa adoptă un punct de vedere cu rang de înţelepciune; de fapt, în general îi rezervase lui Richard teritoriul înţelepciunii, însuşindu-şi zonele tradiţional feminine ale emoţiei şi generozităţii. Uneori, în Connecticut, pe când îşi preda cursul de artă la Asociaţia Tinerilor Creştini sau sprijinea ca telefonistă televiziunea publică, Greenpeace sau orice cauză în care era angrenat sufletul ei sensibil, uitându-se împrejur, la celelalte femei, toate - ca şi ea - bine întreţinute şi fără speranţă, cu un ochi gata să prindă orice întâmplare palpitantă, vedea cum căsătoria îi diminuase intensitatea vieţii. Şi, cu toate acestea, deşi se îndrăgostise de un alt bărbat, se agăţase de căsnicie timp de aproape un an, incapabilă să depăşească teama că era cel mai bun lucru la care putea spera, că, indiferent ce măsuri ar lua ca să-şi schimbe condiţia, viaţa ei va fi întotdeauna dominată de un canon de mediocritate. Faptul că nu demult renunţase să se mai agaţe nu era un semn că

teama o părăsise, ci doar că degetele îi alunecau, că nu mai avea suficientă energie pentru a se ţine bine.

Când avionul trecu peste Guatemala City, survolând dealuri verzi şi zburlite, presărate ici şi colo de cocioabe ale căror culori erau, de la înălţime, înşelător de luminoase şi de vesele, Richard începu să vorbească despre diferitele lui investiţii, zicând că se bucura că a cumpărat una şi alta, fiindcă situaţia se înrăutăţea cu fiecare zi.

— S-arată vremuri grele, puiule, zise el, lovind-o uşor cu palma pe genunchi. Da’ noi ne-om descurca.

Pe Lisa o irita nespus faptul că, ori de câte ori se simţea deosebit de satisfăcut, Richard începea să vorbească ţărăneşte şi, drept răspuns, se mulţumi să ridice din umeri.

După ce trecură de vamă, închiriară o maşină şi se îndreptară către Panajachel, un sat de pe ţărmurile lacului Atitlán. Exista un hotel luxos pe malul lacului, dar, ca să mai reducă din cheltuieli, Richard insistase să se cazeze într-un loc mai ieftin, la marginea oraşului - o clădire veche, de stuc verde, cu contur roşu, poartă boltită şi o curte invadată de ferigi. Era pe gustul celor pe care el îi numea „grupul urechilor sângerânde”, aluzie la rockul zgomotos care bubuia prin ferestre. Ceilalţi oaspeţi erau în cea mai mare parte adolescenţi vilegiaturişti, un amestec de francezi, scandinavi şi americani şi, de îndată ce despachetară, Lisa se schimbă în blugi şi tricou, ca să fie în ton cu ei. Cinară în sala de mese a hotelului, o încăpere înghesuită, mobilată cu mese şi scaune roşii de lemn, cu meniul pictat pe perete, în engleză şi spaniolă. Richard părea să se simtă bine; era relaxat şi discursul îi era pigmentat cu expresii argotice pe care nu le folosise de aproape un deceniu. Lisei îi plăcea să asculte flecăreala volubilă din jurul lor, discuţii despre narcotice, despre cum te tratau oamenii în Huehuetenango şi cum să ai grijă când mergi la Bogotá, omule, fiindcă au acolo găşti de copii ai străzii care te golesc... Aceste conversaţii îi aminteau de lumea în care se învârtise la Vassar, înainte ca Richard să

pună mâna pe ea, în timpul primului an de studii. Tocmai se întorsese din Vietnam, medic, torturat de ororile pe care le văzuse, însă, prin aceasta, întărit. Lisei i se păruse o sursă de putere, un cavaler strălucitor, un salvator. Totuşi, după nuntă, nu fusese în stare să-şi amintească de ce dorise să fie salvată; acum se gândea că găsise o oarecare emoţie ieftină în aura lui de proaspătă violenţă şi şi-o aplicase sieşi, din nevoia romantică de a se simţi în primejdie.

Luară cina pe îndelete, privind cum oaspeţii mai tineri se pierd în noapte şi fiind priviţi, la rândul lor - cel puţin în cazul Lisei - de un guatemalez de patruzeci de ani, cu o mustaţă dreaptă, costum închis la culoare şi părul pomădat. Se uita la ea în timp ce mesteca, plecându-şi ochii de fiecare dată când înţepa cu furculiţa o nouă bucăţică, apoi privind-o din nou, cu insistenţă. În mod obişnuit, Lisa ar fi fost iritată, dar găsea atrăgător anonimatul uşor ostentativ al bărbatului şi adoptă un aer de cochetărie, râzând prea tare şi fluturându-şi mâinile, în speranţa de a-l frustra.

— Îl cheamă Raoul, zise Richard. E un proxenet care lucrează pentru Generalisimo şi a fost însărcinat să aducă o nouă *gringa* pentru harem.

— E unchiul cuiva, spuse Lisa, venit aici să rezolve un conflict de familie. E căsătorit cu o indiancă bondoacă, are şapte copii şi s-a îmbrăcat cu singurul lui costum, ca să-i impresioneze pe americani.

— Dumnezeule, ce romantică eşti!

Richard sorbi din cafea, se strâmbă şi puse ceaşca pe masă.

Lisa nu se lăsă, trântindu-i o replică sarcastică:

— Cred că e foarte romantic. Hai să zicem că se holbează la mine fiindcă mă doreşte. Dacă e adevărat, chiar acum, probabil, se gândeşte cum să te fraierească, sau poate se întreabă dacă poate să-ţi dea boarfele lui, toată agoniseala lui, pentru o noapte cu mine. Ăsta e adevăratul romantism. Prostie pătimaşă şi crase consecinţe.

— O fi, încuviinţă Richard, nemulţumit de definiţie.

Mai luă o sorbitură de cafea şi schimbă subiectul.

Pe înserat, făcură o plimbare până la lac. Satul era chiar fermecător - străzi pietruite, case văruite, cu acoperişuri de ţiglă -, dar şirurile de magazine pentru turişti şi glasurile americanilor risipeau vraja. Totuşi, lacul era frumos. Înconjurat de trei vulcani, străjuit de palmieri, cu indieni vâslind la canoe spre luminile risipite pe malul opus. Apa avea un lustru de oglindiri strălucitoare, purpurii şi galbene, şi, profilaţi pe cerul la fel de strălucitor, palmierii şi conurile vulcanice dădeau locului înfăţişarea unui peisaj preistoric. Pe când stăteau la capătul unui ponton de lemn, Richard o strânse în braţe, sărutând-o, şi Lisa simţi din nou ameţeala explozivă a primelor săruturi, deşi ştia că era o iluzie, o falsă vrajă născută din farmecul locului şi propria lor inventivitate. Puteau să tot călătorească, să-şi umple zilele cu privelişti exotice, acoperindu-şi vieţile cu un strat lucios de lac, dar, când se vor opri, vor descoperi că nu au făcut decât să conserve şabloanele căsniciei lor. Disoluţia nu avea leac.

Ţipătul cocoşilor o trezi în lumina cenuşie a zorilor. Îşi aminti un vis despre un iubit fără chip, se întinse şi se întoarse pe o parte. Richard stătea la fereastră, îmbrăcat în jeanşi şi tricou. Îi aruncă o privire, apoi îşi întoarse ochii la fereastră, la imaginea vulcanului verzui, încununat de ceaţă.

— Nu merge, spuse el şi, când ea nu răspunse, încă pe jumătate adormită, îşi îngropă faţa în mâini, înăbuşindu-şi glasul. Nu pot trăi fără tine, iubito.

Lisa aşteptase cu groază acest moment, dar nu avea nici un motiv să-l mai amâne.

— Asta-i problema. Cândva puteai.

Aranjă pernele şi se sprijini de ele. Richard ridică privirea, nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— De ce trebuie să-ţi explic *eu*? Ştii la fel de bine ca mine. Ne slăbim unul pe altul, ne vlăguim, ne deprimăm.

Plecă ochii, evitând să-i vadă chipul.

— Poate că nici măcar nu e vina noastră. Uneori, căsnicia mi se pare o imensă erupţie cleioasă de torturi şi voaluri, care ofileşte tot ce atinge.

— Lisa, ştii că aş face orice...

— Ce? Ce vei face?

Furioasă, mototoli cearceaful.

— Nu pricep cum am reuşit să ne facem atâta rău unul altuia. Dacă te-am rănit, voi încerca să-mi repar greşeala. Dar nu mai e nimic de făcut. Nu împreună, oricum.

Richard lăsă să-i scape un prelung oftat - oftatul unuia care tocmai a terminat de dezamorsat o bombă şi poate să respire din nou în voie.

— Este el, aşa-i? Încă vrei să fii cu el.

O enerva că nu-i pronunţa niciodată numele, de parcă numele ar fi contat.

— Nu, spuse ea băţoasă. Nu e *el...*

— Dar încă îl iubeşti.

— Nu despre asta e vorba! Încă te iubesc pe tine, dar dragostea...

Îşi trase picioarele la piept şi îşi culcă fruntea pe genunchi.

— Dumnezeule, Richard. Nu ştiu ce să-ţi mai spun. Le-am repetat pe toate de o sută de ori.

— Poate, zise el cu glas pierit, poate discuţia asta e prematură.

— Of, Richard!

— Nu, serios. Hai să ne continuăm excursia.

— Şi unde mai mergem? Pe munţii Lunii? În Brazilia? Nu se va schimba nimic.

— Nu poţi fi sigură!

Se apropie de pat, cu disperarea împletită în cute adânci pe chip.

— Mai stăm doar câteva zile. Vizităm satele de pe partea cealaltă a lacului, unde sunt ţesătoresele.

— De ce, Richard? Doamne, nici măcar nu înţeleg de ce mă mai vrei...

— Te rog, Lisa! Te rog! După unsprezece ani poţi să mai încerci câteva zile.

— Bine, răspunse ea, sătulă să-l mai rănească. Câteva zile.

— Şi ai să încerci?

Am încercat tot timpul, îi venea să spună, dar apoi, întrebându-se dacă era adevărat, aşa de adevărat cum trebuia să fie, spuse doar:

— Da.

Ambarcaţiunea cu motor care traversa lacul între Panajachel şi San Augustin avea cincisprezece locuri, iar nouă erau ocupate de nişte nemţi, după toate aparenţele membri ai aceleiaşi familii - copii, două perechi de părinţi şi doi bunici cu obrajii roşii. Duhnind de vulgaritate, plesnind de sănătate, o făceau pe Lisa să se simtă rafinată, prin comparaţie. Tinerii îşi trăgeau soţiile de bretelele sutienelor - bunicul aproape se sufoca de râs de fiecare dată când făceau asta. Copiii scânceau. Femeile erau voinice şi cu picioarele păroase. Îşi petrecură tot drumul făcându-şi poze unul altuia. Probabil înţelegeau engleza, căci, atunci când Richard a făcut o glumă pe seama lor, s-au încruntat, au şuşotit şi au devenit mai rezervaţi. Lisa şi Richard se mutară la prova, o coalizare de moment, impusă de împrejurări, şi priviră cum ţărmul alunecă pe lângă ei. Deşi era încă devreme, soarele îşi oglindea pe luciul apei o explozie de strălucire albă, orbitoare. La lumina zilei, vulcanii arătau deprimant de reali, cu povârnişurile acoperite de petice de iarbă, tufăriş şi palmieri pipernciţi.

San Augustin era situat la baza celui mai mare vulcan şi era, probabil, aşa cum fusese Panajachel înainte de dezvoltarea turismului. Printre bolovani creşteau ierburi,

varul era cojit pe alocuri şi în pragul uşilor stăteau copilandri soioşi, goi, molfăind trestie de zahăr şi făcând ghiduşii. În interiorul caselor era ca în secolul al XIV-lea. Podele de pământ bătut, cazane de fier agăţate deasupra focului, găini ciugulind şi porci dormind. Indience bătrâne cu înfăţişări gnomice ţeseau la război, dând la iveală tapiserii ciudate - ca, de exemplu, un model cu păsări, cu gâturi lungi, ca nişte macarale, pe un fond de cer violet şi copaci verzi, o imagine repetată la nesfârşit - şi bucăţi mari de pânză care, la prima vedere, păreau a fi în o sută de culori, toate în perfectă armonie. Lisa voia să se întristeze pentru aceste femei, să le compătimească pentru sărăcia şi condiţia grea şi, într-o anumită măsură, reuşi; însă femeile erau resemnate şi păreau destul de mulţumite, iar ţesăturile lor erau mai frumoase decât reuşise ea vreodată să facă, chiar pe când fusese preocupată serios de artă. Cumpără câţiva coţi de pânză, încercă să lege o conversaţie cu una dintre femei, care nu vorbea nici engleza, nici spaniola, şi apoi se întoarseră la doc, la singurul restaurant-bar al satului - un loc parcă desprins din westernurile italieneşti, cu o bârnă de lemn în faţa uşii şi trunchiuri de copaci decojite sprijinind acoperişul verandei şi o mână de tineri americani pletoşi de-a lungul tejghelei, luându-şi berea de dimineaţă.

— Sfântă marijuana! exclamă Richard. Hipioţi! Mă întrebam unde s-or fi dus.

Se aşezară la o masă lângă fereastra din spate, ca să poată privi versanţii vulcanului. Lacul zgâriat al mesei era scăldat în lumina soarelui; muştele bâzâiau pe ochiurile de geam încălzite.

— Ei, ce părere ai? o întrebă, cu ochii mijiţi, ferindu-se de soare.

— Credeam că ne mai gândim câteva zile, izbucni ea ţâfnoasă.

— Iisuse! Ziceam ce părere ai despre ţesături.

Richard adoptă o expresie chinuită.

— Iartă-mă!

Lisa îi atinse mâna, iar el îşi scutură capul cu mâhnire.

— Sunt foarte frumoase... Ţesăturile sunt foarte frumoase. O, Richard, n-am de gând să fiu atât de dificilă.

— Las-o baltă.

Se uită pe fereastră, impasibil, ca şi cum s-ar fi gândit serios să escaladeze vulcanul, cântărind problemele implicate.

— Cum ţi s-a părut?

— A fost frumos, spuse ea sec.

Bâzâitul muştelor se intensifică şi avu senzaţia că-i spuneau să se străduiască mai mult.

— Ştiu că e banal ce spun, dar privindu-i munca... Cum o chema?

— Expectación.

— A, da. Ei, bine, uitându-mă la ea, am avut sentimentul că privesc ceva magic, ceva care nu se mai sfârşea...

Se întrerupse, simţindu-se ridicolă că trebuia să justifice prin conversaţie un capriciu de moment, dar nu găsea nimic altceva de spus.

— Ceva care merge dintotdeauna, continuă ea. Cu alte mâini, desigur, dar mereu acel ceva la fel. Iar ţesătoarele, chiar dacă aveau propriile vieţi şi probleme, asta era mai puţin important decât ce făceau. Ştii, ca şi cum generaţiile de femei ţeseau ceva atât prin timp, cât şi prin spaţiu. O lungă vrajă ţesută.

Râse, jenată.

— Nu e o banalitate. Ştiu ce vrei să spui.

Îşi trase scaunul şi zâmbi:

— Ce-ar fi să bem nişte bere?

— OK, aprobă ea veselă şi zâmbi, până când Richard se întoarse cu spatele.

Acum credea c-o are în mână. Ăsta era planul lui - s-o îmbete puţin, nu cât pentru o mahmureală de amiază, doar cât s-o înveselească şi s-o însufleţească şi apoi, după-masă, să viziteze următorul sat, următoarea atracţie exotică, şi alt

rând de băuturi şi cina şi un nou hotel. Ar ţine-o într-un continuu vârtej, o întâlnire amoroasă nesfârşită, o seducţie prelungită la infinit. Îşi imagină cuplul lor ca două siluete de dansatori înlănţuiţi într-un tangou, pe harta graniţelor colorate ale ţărilor. Învârtindu-se întruna, în ideea, foarte tristă, că, mai devreme sau mai târziu, dacă el continua să o tot învârtă, ea avea să-şi piardă propriul avânt, absorbită în vârtej, în rutina dulce-ameţitoare de străvechi, negru descântec. Apoi ultima clătire. Ultima rotaţie. Şi maşina se va opri, iar ea se va lipi de pereţii căsniciei sale ca o bluză udă, care are nevoie de o mână s-o tragă afară. Trebuia să facă acum ce avea de făcut. Chiar în clipa asta. Să facă o scenă, să-l pălmuiască. Orice. Căci, dacă n-o făcea... Richard *trânti* o sticlă de bere în faţa ei şi zâmbetul Lisei ţâşni, din reflex, la loc.

— Mersi! zise ea.

— *Por nada*!

Făcu o galantă plecăciune şi se aşeză.

— Ascultă...

De afară se auzi un troncănit şi, prin uşă, Lisa văzu un bărbat uscăţiv, bărbos, căznindu-se să lege un măgar de balustradă. Năvăli înăuntru, ştergându-şi de praf jeanşii de cowboy şi comandă o bere. Richard întoarse capul să-l privească şi chicoti. Avea şi de ce. Omul ar fi putut fi Spiritul Anilor Şaizeci, Regele Hipioţilor Sălbatici. Părul îi era o claie castanie, dezlânată, ajungându-i până pe umeri, cu un şir lung de pene gri care atârnau şi mai jos. Blugii îi erau festonaţi cu simboluri pictate şi pe barba încâlcită avea nişte dâre verzi, ca de vopsea. Observă că e privit, flutură mâna şi se apropie de ei.

— Vă deranjează dacă stau cu voi, prieteni?

Înainte de a-i putea răspunde, se aruncă într-un scaun.

— Eu sunt Dowdy[4]. Mă credeţi sau nu, ăsta e numele meu, nu o autocaracterizare.

---

4 *Dowdy* (engl.) – neîngrijit, neglijent, demodat, fără gust.

Zâmbi şi ochii lui albaştri făcură cute mici. Avea trăsăturile ascuţite, subţiri, aproape ofilite. Era greu să-i ghiceşti vârsta din cauza bărbii, dar Lisa îşi închipui că are în jur de treizeci şi cinci de ani. Prima ei reacţie fusese aceea de a-i cere să plece, dar, în clipa când a început să vorbească, simţi la el un fel de echilibru luminos care o intrigă.

— Locuiesc colo sus, continuă el, arătând către vulcan. Stau acolo de aproape patru ani.

— În interiorul vulcanului? întrebă Lisa în joacă.

— Îhî! Mi-am făcut o colibă sub buza vulcanului. Vara mori de cald, iarna îngheţi, şi nimic din confortul de acasă. Trebuie să mă lupt cu armăsarul de colo - făcu semn către măgar - doar ca să car apă şi provizii.

Fluturându-şi mâna, probabil simţi o boare de transpiraţie de sub braţ şi pufni ostentativ.

— *Şi* să fac o baie. Sper că nu sunt prea puturos pentru voi.

Dădu pe gat o treime din bere.

— Aşa. Cum vă place Guatemala?

— Merge, răspunse Richard. De ce locuieşti într-un vulcan?

— Destul de ciudat, nu? zise Dowdy, în loc de răspuns; îşi îndreptă atenţia către Lisa: Cum îţi place aici?

— N-am văzut prea multe. Doar lacul.

— Serios? Ei, bine, nu-i chiar aşa de rău pe-aici. E plăcut pentru turişti. Dar restul ţării... o-hooo! Violent? Dowdy făcu o figură teatrală de mută uimire. Ai aici detaşamentele morţii, gherile, poliţie secretă, ca să nu mai vorbim de obişnuiţii ucigaşi demenţi. La naiba, au şi un partid politic numit Partidul pentru Violenţa Organizată. Tipi nasoli. Le place să forţeze mâna oamenilor. Totuşi, nu-i poţi numi răi. Doar că ţara e atât de plină de sânge şi pucioasă şi ciudăţenii maya, de spumegă şi-i înnebuneşte. Aşa am ajuns să avem vulcani. Supape de siguranţă, care să

spulbere tot surplusul de otravă. Dar lucrurile merg spre bine.

— Chiar? făcu Richard amuzat.

— Da, chiar!

Dowdy se lăsă pe spate în scaun, sprijinindu-şi sticla de bere pe stomac; avea o mică burtă bombată, ca a unui elf din desenele animate.

— Toată lumea se schimbă. Cre' c-aţi observat cum toate se duc dracului în State.

Lisa îşi dădea seama că remarca săpase în miezul pesimismului politic al lui Richard şi acesta dădu să formuleze un răspuns, dar Dowdy vorbi peste el:

— Face parte din schimbare. Toţi oamenii de ştiinţă spun că au descoperit cauzele violenţei, ale poluării şi ale eşecului economic, dar, aşa cum stau lucrurile de fapt, e doar sunetul realităţii consensuale, care se zbate să meargă împotriva fluxului schimbării. Sunt doar simptome ale adevăratei schimbări, ale sfârşitului care se apropie.

Richard îi vorbi Lisei din priviri, sugerând că ar fi timpul să plece.

— No, no, interveni Dowdy, care prinsese din zbor semnalul. Să nu mă înţelegeţi greşit. Nu vorbesc despre Apocalipsă. Şi cu siguranţă nu-s vreun propovăduitor al Bibliei, ca mormonii pe care-i vedeţi umblând prin sat. Uh! Fraierii ăia sunt atât de speriaţi de viaţă, că trebuie să umble câte doi, să se păzească unul pe altul de corupere. „Ai grijă aici, Billy! Calci într-un păcat!” Dowdy îşi dădu ochii peste cap, într-o parodie de rugăciune: „Sfinte Hristoase, dă-mi puterea să răzuiesc păcatul acesta de pe pantoful meu!” Apoi pleacă mai departe, purificaţi, două moace americane cu sufletele îndoctrinate până la refuz, cu cruci la gât, să-i apere de femeile-vampir. Rahat!

Se apleacă, sprijinindu-se cu coatele de masă.

— Dar divaghez. Am şi eu o religie, nu-i vorbă. Dar nu Iisus. Vă spun dacă vreţi, dar n-am să v-o bag pe gât.

— Păi... începu Richard, dar Lisa îl întrerupse.

— Mai avem o oră până la plecare. Religia ta are vreo legătură cu vulcanul?

— Ba bine că nu.

Dowdy scose din buzunarul cămăşii o ţigaretă confecţionată manual, o aprinse şi suflă o dâră de fum, care se revărsă într-un nor alburiu pe ochiurile de geam.

— Obişnuiam să fumez, să beau - îşi agită sticla de bere - şi eram ca un leu cu femeile. Slavă Domnului, religia n-a schimbat nimic.

Râse, şi Lisa îi zâmbi. Indiferent ce anume îl făcuse pe Dowdy să fie atât de în formă, buna lui dispoziţie părea să fie contagioasă.

— De fapt, spuse el, n-am fost niciodată un zurbagiu, eram un tip groaznic de sfios, venit din fundul provinciei Tennessee. Vorba tatei, un oraş aşa de mic, încât puteai să scuipi de la un capăt la altul, în orice caz, eram timid, dar isteţ şi, cu o combinaţie ca asta, a fost de la sine înţeles să ajung la computere. Aşa mi-am găsit pe cineva cu care să pot sta de vorbă în largul meu. După facultate, mi-am găsit o slujbă de proiectant de software în Silicon Valley şi, şapte ani mai târziu, iată-mă tot acolo... ziduri şi câteva terminale. Un adevărat maniac al computerelor. Ei, bine, cumva mi-a intrat în cap că trebuie să-mi iau o vacanţă. Nu avusesem niciodată o vacanţă. Cred că îmi închipuiam c-o să ajung într-un loc ciudat, stând în cameră şi gândindu-mă la calculatoare, deci ce sens avea? Dar eram hotărât de data asta şi am venit la Panajachel. Primele câteva zile am făcut ce probabil faceţi voi. Am hoinărit, fără să mă întâlnesc cu nimeni, cumpărând câteva gablonţuri. Apoi am traversat lacul cu şalupa şi am dat peste bătrânul Murciélago.

Îşi plescăi limba de dinţi.

— Doamne, la început n-am ştiut cum să-l iau! Era cea mai bătrână fiinţă omenească pe care o văzusem în viaţa mea. Arăta de parcă avea câteva secole. Gârbovit, cu părul alb, plin de riduri, ca o coajă de nucă. Nu vorbea engleza

deloc, doar dialectul cakchiquel, dar îl avea cu el pe metisul ăla care îi traducea, şi prin el am aflat că Murciélago era un *brujo.*

— Un vrăjitor, preciză Lisa, care-l citise pe Castaneda, adresându-i-se lui Richard, care nu-l citise.

— Da, făcu Dowdy. Sigur că n-am crezut. M-am gândit că e vreun fel de metodă de-a stoarce bani. Dar mă interesa şi am continuat să mă ţin pe-aproape, doar ca să văd ce se petrece. Ei, bine, într-o seară îmi vorbeşte, prin metisul ăla: „Îmi placi. Nu e nimic rău la tine care să nu poată fi vindecat cu niţică magie. Mi-ar plăcea să-ţi fac un dar, dacă n-ai nimic împotrivă.” Eu mi-am zis în sinea mea: „O, ţine-te bine.” Dar mi-am spus că nu poate să mi se întâmple nimic dacă-l las să-şi facă numărul şi i-am zis să-i dea bătaie. Aşa că începe el să cânte, mă freacă la gură cu un praf şi murmură şi mă atinge şi cu asta, basta. „Acuma o să fii bine”, îmi spune. Mă simţeam cumva ciudat, dar nu mai bine decât înainte. Totuşi, nu era nici o înşelătorie şi, chiar în aceeaşi noapte, mi-am dat seama că vraja lui îşi făcea treaba. M-a tulburat al naibii, şi singurul lucru la care mă puteam gândi era să mă caţăr până la vulcan, unde trăia el, şi să-l întreb ce şi cum. Murciélago mă aştepta. Metisul dispăruse, dar lăsase un bilet, explicând situaţia. Se pare că învăţase tot ce putea de la Murciélago şi o luase pe cont propriu, aşa că era timpul ca bătrânul să-şi găsească alt ucenic. Îmi spunea cum să-i gătesc, îmi ura succes şi zicea că ne mai vedem.

Dowdy îşi răsuci ţigara şi urmări inelele de fum plutind în aer.

— Sunt acolo de atunci şi n-am regretat nici o clipă.

Richard era circumspect:

— Ai renunţat la o slujbă în Silicon Valley ca să devii ucenicul unui vrăjitor?

— Exact.

Dowdy trase de una dintre penele din părul său.

— Dar n-am renunţat la nimic adevărat, Richard.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Oamenii cresc în numele pe care le poartă, şi dacă ştii cum să cauţi un nume, vei vedea că e scris pe ei peste tot. Cam jumătate din magie înseamnă să fii în stare să vezi limpede.

— Ne-ai citit numele pe lista de pasageri pentru prânz, pufni Richard.

— Nu te învinuiesc că gândeşti asta. E greu să accepţi existenţa magiei. Dar nu aşa s-a întâmplat.

Sorbi drojdia de pe fundul sticlei.

— Tu ai fost uşor de citit, dar cu Lisa, aici de faţă, a fost oarecum mai greu, căci ei nu i-a plăcut niciodată numele ei. N-am dreptate?

Lisa clătină din cap, surprinsă.

— Mda, vezi, când unei persoane nu-i place numele ei, scrisul se mâzgăleşte, ca să zic aşa, şi trebuie să dai la o parte tot felul de jumătăţi de nume ca să ajungi la numele adevărat. Dowdy scoase un oftat greu şi se ridică în picioare. E timpul să mă ocup de treburile mele, dar, ştiţi ce? Am să-l aduc pe Murciélago jos la bar pe la şapte şi puteţi să-l testaţi. Puteţi să luaţi şalupa de nouă. Ştiu că i-ar plăcea să vă cunoască.

— *De unde* ştii? întrebă Richard.

— Nu e treaba mea să explic. Ascultă, Richard, n-am de gând să-ţi forţez mâna, dar dacă vă întoarceţi la Panajachel, n-o să faceţi altceva decât să vă pierdeţi vremea pe-acolo şi poate să cumpăraţi câteva tâmpenii. Dacă rămâneţi, ei, bine, crezi sau nu că Murciélago e un *brujo,* o să faceţi ceva ieşit din comun. Poate că o să vă dea un dar.

— Ţie ce dar ţi-a dat? întrebă Lisa.

— Darul de a vorbi. Mă mir că n-ai dedus singură, Lisa, căci îmi dau seama că eşti o fiinţă receptivă. Fireşte, a fost doar o parte din dar. Ambalajul, cum ar veni. Aşa cum spune Murciélago, un dar adevărat nu se cunoaşte după nume. Îi făcu cu ochiul. Dar a prins al naibii de bine, nu?

De îndată ce Dowdy se îndepărtă, Richard o întrebă pe Lisa dacă vrea să se mai uite o dată la ţesătoare, înainte de plecare, dar ea îi spuse că ar vrea să-l întâlnească pe Murciélago. El se împotrivi puţin, dar până la urmă consimţi. Lisa ştia ce gândea Richard. Nu îl interesa câtuşi de puţin acel *banjo,* dar voia s-o binedispună; va fi o „experienţă”, o „amintire comună”, un nou avânt adăugat vârtejului căsniciei lor.

Ca să treacă vremea, cumpără un carneţel de la o prăvălioară al cărei întreg inventar ar fi încăput în valiza ei şi se aşeză în faţa barului, desenând vulcanii, oamenii, casele. Richard o ţinea întruna cu *oh!* şi *ah*!, extaziindu-se pe marginea desenelor, dar, după părerea ei, erau prea lipsite de viaţă - corecte, dar anoste şi neinspirate. Totuşi, nu se dădu bătută: nu avea altceva mai bun de făcut.

Către ora patru, nori negri se umflară în spatele vulcanului şi ploaia începu să cadă cu stropi reci. Se retraseră în bar. Lisa nu avea de gând să se îmbete, dar se pomeni că bea în rând cu Richard. El se jucă o vreme cu fiecare sticlă de bere, dezlipind eticheta cu unghia; odată îndepărtată, golea sticla din câteva înghiţituri şi mai aducea încă două. După patru sticle era pilită şi după şase, drumul până la toaletă deveni o aventură ameţitoare. O dată se împiedică de singurul client din local, un tip pletos, rămas din gaşca de dimineaţă, şi îl făcu să-şi verse băutura.

— Plăcerea e de partea mea, zise el, când ea îşi ceru scuze, privind-o lacom, trecându-şi mâinile peste şoldurile ei.

Lisa vru să-i dea o ripostă pe măsură, dar era prea ameţită. Toaleta o ajută să se îmbete şi mai tare. Era o cameră a ororilor, puturoasă, cu o gaură în mijlocul podelei, cu tălpi striate pe ambele părţi, bucăţi de hârtie maro risipite peste tot, pete întunecate pretutindeni. Încăperea avea o fereastră îngustă prin care, dacă se ridica pe vârfuri, putea vedea cei doi vulcani şi lacul. Apa oglindea negrul cenuşiu al cerului. Se uită prin geamul murdar, privind

valurile îngrămădindu-se către ţărm şi curând îşi dădu seama că privea această scenă cu un fel de năzuinţă, ca şi cum furtuna ar fi adus cu ea promisiunea unui deznodământ. Pe când se întoarse în bar, barmanul aprinsese trei lămpi cu petrol; lămpile adăugau localului o aură ponosită, revărsând scântei pe tejghea şi sclipiri portocalii de nestemate pe ochiurile de geam. Richard îi adusese o bere proaspătă.

— S-ar putea să nu vină, cu ploaia asta, zise el.

— Poate că nu.

Dădu pe gât o înghiţitură de bere, începând să-i placă gustul ei acru.

— Probabil că e mai bine. M-am tot gândit şi sunt sigur că ne întindea o cursă, să ne jefuiască.

— Eşti paranoic. Dacă avea de gând să ne jefuiască, ar fi ales un loc unde nu sunt soldaţi.

— Ei, bine, are el ceva în minte... deşi, trebuie să recunosc, povestea pe care ne-a spus-o a fost isteaţă. Toată vorbăria aia despre propriile îndoieli, menită să ne abată atenţia de la orice gând că ne-ar putea fraieri.

— Eu nu cred că ne fraierea. Poate că e dus, dar nu e criminal.

— De unde naiba îţi dai tu seama de asta?

Scormonea o bucăţică îndărătnică din eticheta de pe sticla de bere.

— Intuiţie feminină? Doamne, l-ai văzut numai câteva minute.

— Ştii ce, zise ea furioasă, o merit. Am înghiţit toată nerozia asta cu intuiţia feminină de când ne-am căsătorit. Te-am lăsat să te joci tu de-a inteligentul, în vreme ce eu - adoptă un accent sudist şi o voce guturală -, eu am doar aceste mici sclipiri. Jur că nu ştiu de unde vin, dar se dovedesc corecte atât de des, încât probabil că oi fi un mediu sau ceva. Iisuse!

— Lisa, te rog!

Richard părea total învins, dar Lisa era beată şi sătulă de toate eforturile zadarnice şi nu se putea opri.

— Orice idiot ar fi putut vedea că Dowdy era doar un tip simpatic, ciudat. Nu o ameninţare! Dar tu a trebuit să-l transformi într-o ameninţare ca să poţi să-ţi creezi senzaţia că mă aperi de pericolele pe care eram prea naivă să le văd. La ce-ţi foloseşte? Anulează faptul că te-am înşelat, că ţi-am călcat în picioare tot respectul de sine? Îţi redă mândria masculină?

Richard avea o faţă chinuită şi ea spera c-o va plesni, subliniind obscuritatea vieţii lor printr-un singur gest zguduitor şi clar. Dar ştia că n-o va face. Se baza pe propria tristeţe ca s-o învingă.

— Probabil mă urăşti, spuse el.

Lisa îşi plecă creştetul, deşertându-şi mânia în hăul creat de glasul ei stins.

— Nu te urăsc. Sunt doar obosită.

— Haide să mergem acasă. Hai să încheiem povestea asta.

Îşi ridică privirea, uimită. Buzele i se subţiară, un muşchi i se încordă pe bărbie.

— Putem lua mâine avionul. Dacă nu mâine, poimâine. N-am să mai încerc să te opresc.

Lisa era uimită de panica pe care o simţea; nu-şi dădea seama dacă provenea din surprindere - genul de sentiment pe care îl ai când n-ai închis bine uşa maşinii şi te trezeşti dintr-odată atârnând într-o parte, nepregătit să vezi asfaltul alunecând pe lângă tine - sau din faptul că nu dorise niciodată libertatea, că toate protestele fuseseră doar mijloace de a omorî plictiseala. Poate, gândi ea, era o nouă tactică de-a lui, iar apoi îşi dădu seama că totul între ei devenise o tactică. Se jucau unul cu altul fără să depună un efort conştient, iar jocul lor friza absurdul. Spre şi mai marea ei uimire, se auzi spunând, cu glas tremurător:

— Asta *vrei?*

— La naiba, nu!

Richard izbi cu palma în masă, făcând sticlele să zornăie.

— Te vreau pe tine! Vreau copii, dragoste eternă... toate banalităţile alea stupide pe care le-am vrut amândoi la început. Dar tu nu mai vrei, nu-i aşa?

Lisa observă cât de bucuroasă îi oferise prilejul de a-şi afirma masculinitatea, poziţia morală, combinându-le într-un minunat croşeu de stânga direct în inimă. *O, Doamne, erau jalnici!* Din ochi începură să îi curgă lacrimi şi se simţea năucită, dezorientată, ca şi cum ar privi în sus din fundul unei fântâni prin straturile diverselor stări prin care a trecut. Beată, într-un bar jegos, în Guatemala, la umbra vulcanilor, sub cerul furtunos şi - cuprinzându-le pe toate, legând totul laolaltă - ţesătura ciudată a relaţiei lor.

— Mai vrei?

Richard se încruntă, cerându-i să termine jocul, să-şi rostească replica, să recunoască unicul adevăr care îi împiedicase să pună punct vreodată cu adevărat - şovăiala ei.

— Nu ştiu, răspunse ea; încercă să adopte un ton neutru, însă rosti vorbele cu disperare.

Întunericul furtunii se risipi şi adevărata beznă se furişă la adăpostul ultimilor nori. Stelele răsăriră peste gura vulcanului. Mâncarea din bar era unsuroasă - peşte prăjit, fasole şi o salată pe care Lisa nu avea curajul s-o mănânce (pete pe frunze) -, dar o potoli şi reuşi să înceapă o conversaţie despre mesele lor recente. Îţi aduci aminte ciudatul local chinezesc din Merida? Sos iute la homarul cantonez? Sau ceea ce trecea drept clătite la hotelul lor din Zihuatanejo? Lucruri de felul ăsta. Barmanul scoase un pick-up portabil şi puse un album cu balade de dragoste, cântate de un bărbat cu voce sexy şi un cor feminin gâfâit; acul sărea întruna şi, în cele din urmă, ridicând din umeri, cu un zâmbet de scuză, barmanul îl opri. Se făcu şapte şi jumătate şi discutau despre faptul că Dowdy nu-şi făcea apariţia, despre şalupa de la ora opt pe care ar trebui s-o

prindă. Şi atunci apăru. Stând în cadrul uşii, lângă un bătrânel zbârcit, care se sprijinea într-un toiag. Avea riduri adânci, pielea de culoarea mahonului veşted, purtând pantaloni de un alb murdar şi un ţol de lână gri înfăşurat în jurul umerilor. Toată vitalitatea sa părea să se fi adunat într-o uluitoare claie de păr alb des, care - pentru ochii ameţiţi de băutură ai Lisei - arăta ca o flacără albă care i se prelingea din craniu.

Bătrânului îi luă aproape un minut să străbată şontâc toată încăperea şi apoi încă o bucată bună de vreme să se aşeze, suflând greu şi tremurând, pe un scaun. Dowdy îşi trase un scaun lângă el; îşi spălase vopseaua de pe barbă şi părul îi era curat, fără pene. Şi comportamentul i se schimbase. Nu mai era degajat, ci supus şi grav, până şi gramatica o folosea mai bine.

— Acum ascultaţi-mă. Nu ştiu ce vă va spune Murciélago, dar e un om care vorbeşte ce gândeşte, şi uneori le spune oamenilor ce nu le place să audă. Amintiţi-vă doar că nu vă vrea răul şi nu vă supăraţi. În regulă?

Lisa îi zâmbi încurajator bătrânului, nevrând să creadă că aveau de gând să râdă, însă, întâlnindu-i ochii, toate intenţiile sale de a-l linişti se spulberară. Erau ochi obişnuiţi. Negri, umezi, în lumina lămpii. Şi, totuşi, fascinanţi - ca ochii unui animal, radiau putere şi te dominau. Făceau ca restul chipului său devastat să pară nesemnificativ. Bătrânul îi şopti ceva lui Dowdy.

— Vrea să ştie dacă aveţi vreo întrebare.

După toate aparenţele, Richard era la fel de fascinat de bătrân; Lisa se aşteptase ca el să fie volubil şi sarcastic, dar, în schimb, îşi drese glasul şi spuse pe un ton grav:

— Aş vrea să aud despre felul în care se schimbă lumea.

Dowdy repetă întrebarea în dialectul cakchiquel, iar Murciélago începu să vorbească, fixându-l pe Richard cu privirea, cu glasu-i o şoaptă răguşită. În cele din urmă, făcu un gest larg, semn că a terminat şi Dowdy se întoarse către ei:

— Lucrurile stau aşa. Nu există o singură lume, ci mai multe. Mii şi mii de lumi. Chiar şi cei care nu deţin puterea viziunii limpezi pot percepe acest lucru, dacă ţin seama de miriada de realităţi pe care le văd. E cel mai uşor să-ţi imaginezi miile de lumi ca pe nişte lumini de culori diferite, toate concentrate într-un singur punct, având diverse grade de eficienţă în privinţa rolului pe care îl joacă în determinarea naturii acelui punct. Acum lumina cea mai puternică - cea mai responsabilă în determinarea acestei naturi - începe să pălească şi o alta începe să răsară, strălucitoare, şi să domine. Când îşi va câştiga supremaţia, vechea eră se va încheia şi cea nouă va începe.

Richard zâmbi afectat, şi Lisa îşi dădu seama că îl enerva pe bătrân.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse el cu insolenţă, atunci...

Murciélago îl întrerupse, cu un şuvoi de vorbe stridente, furioase.

— Nu-i pasă dacă îl crezi, zise Dowdy. Doar dacă îi înţelegi cuvintele. Le înţelegi?

— Da.

Richard rămase pe gânduri.

— Întreabă-l care va fi natura noii ere.

Din nou, operaţiunea de traducere.

— Va fi prima eră a magiei. Toate poveştile despre vrăjitori, bestii gigantice, luptători şi regi nemuritori nu sunt fantezie sau măcar fragmente dintr-un trecut îndepărtat. Ele sunt viziuni, primele imagini nucleare, zărite cu multă vreme în urmă, ale unui viitor care răsare acum. Locul acesta, lacul Atitlán, este unul dintre cele unde răsăritul a venit mai devreme, unde lumina noii ere străluceşte cel mai puternic şi formele sale sunt vizibile celor care pot vedea.

Bătrânul vorbi din nou şi Dowdy ridică o sprânceană:

— Hm! Zice că, din pricină că îţi povesteşte asta, şi din cauze care nu-i sunt încă limpezi, vei fi mai mult parte din noua eră decât din cea veche.

Richard o înghionti pe Lisa pe sub masă, dar ea preferă să-l ignore.

— De ce n-a observat cineva această schimbare?

Dowdy traduse şi, într-o clipă, avu un răspuns:

— Murciélago zice că el a observat-o şi te întreabă dacă n-ai observat-o şi tu. De exemplu, n-ai observat interesul sporit pentru magie şi alte lucruri oculte în propria ta ţară? Cu siguranţă trebuie să fi observat falimentul sistemelor, economiilor, guvernelor. Se întâmplă pentru că lumina care le-a dat putere păleşte, nu din vreo altă cauză. Schimbarea vine încet. Răsăritul va dura secole până ce va avea strălucirea zilei şi pe urmă suferinţele acestei epoci vor dispărea din amintirea tuturor, cu excepţia celor puţini, care au capacitatea de a se încărca de puterea răsăritului şi de a trăi multă vreme în trupurile lor muritoare. Cei mai mulţi vor muri şi se vor naşte din nou. Schimbarea vine subtil, aşa cum amurgul trece în noapte, e o trecere aproape imperceptibilă a luminii către întuneric. Va fi observată şi va fi consemnată. Apoi, întocmai cum s-a întâmplat cu era trecută, va fi uitată.

— Nu vreau să fiu impertinent, vorbi Richard, înghiontind-o din nou pe Lisa, dar Murciélago pare destul de firav. Nu poate să aibă un rol prea important de jucat în toate astea.

Bătrânul lovi podeaua cu toiagul, ca să-şi puncteze răspunsul, şi tonul lui Dowdy deveni iritat.

— Murciélago e implicat în mari bătălii împotriva inamicilor a căror natură abia începe s-o discearnă. N-are timp de pierdut cu nătărăii. Dar fiindcă tu nu eşti complet nătărău, fiindcă ai nevoie de instruire, îţi va răspunde. Zi de zi, puterea lui creşte şi noaptea vulcanul abia poate să-i cuprindă forţa. În curând, îşi va lepăda fragilitatea şi va pluti printre formele spiritului său. Nu va mai răspunde la nici o întrebare de-a ta. Tu vrei să întrebi ceva? i se adresă Lisei.

Privirea lui Murciélago o ardea şi Lisa se simţi dezorientată, la fel de imaterială ca una dintre razele de lumină care trecea peste ochii bătrânului.

— Ştiu şi eu... Da. Ce crede despre noi?

— E o întrebare bună, zise Dowdy, după ce se consultă cu bătrânul, căci priveşte autocunoaşterea şi toate răspunsurile importante se leagă de sinele omului. Nu-ţi voi spune ce eşti. Ştii deja şi ţi-e ruşine cu ce ştii. Ce vei fi este limpede şi curând vei şti şi tu. De aceea, voi răspunde la întrebarea pe care nu ai pus-o, cea care te frământă cel mai mult. Tu şi bărbatul vă veţi despărţi şi vă veţi regăsi, vă veţi despărţi şi vă veţi regăsi. De multe ori. Căci, deşi sunteţi iubiţi, nu sunteţi adevăraţi camarazi şi fiecare trebuie să îşi urmeze calea. Vă voi ajuta. Voi desface cârligele care vă sfâşie şi voi reda fiecăruia natura sa. Şi când se va întâmpla, tu şi bărbatul vă veţi putea bucura unul de altul, vă veţi putea despărţi şi regăsi, fără tristeţe sau slăbiciune.

Murciélago scotoci după ceva sub ţolul pe care îl purta pe umeri şi Dowdy privi de mai multe ori de la Richard la Lisa.

— Vrea să vă facă un dar.

— Ce fel de dar? întrebă Richard.

— Un dar nu se cunoaşte după numele lui, îi aminti Dowdy. Dar nu va mai fi un mister multă vreme.

Bătrânul mormăi din nou şi întinse către Richard o mână tremurătoare; în palmă avea patru seminţe negre.

— Trebuie să le înghiţi una câte una. Şi, pe măsură ce faci asta, el îşi va canaliza puterea prin ele.

Faţa lui Richard se încordă de suspiciune.

— E un fel de drog, aşa-i? Iau patru şi nu-mi mai pasă ce se întâmplă.

Dowdy reveni la sinele lui agramat:

— Viaţa e un drog, amice. Crezi că eu şi cu babacul o să te drogăm şi o să-ţi suflăm cecurile de călătorie? Rahat! Nu judeci limpede.

— Poate că exact asta o să faceţi, spuse aspru Richard. Iar eu nu mă las dus de nas.

Lisa îşi strecură mâna într-a lui.

— Nu ne vor face nici un rău. De ce nu încerci?

— Tu-l crezi pe şarlatanul ăsta bătrân, nu-i aşa?

Îşi desfăcu mâna, cu un aer trădat.

— Crezi ce a spus despre noi?

— Mi-ar plăcea să cred. Ar fi mai bine decât ce avem acum, nu-i aşa?

Lumina lămpii pâlpâi şi o umbră trecu peste faţa lui Richard. Apoi lumina se potoli şi, se pare, se potoli şi el. Era ca şi cum strălucirea aceea portocalie ar fi ars din temelii unsprezece ani de gândire greşită şi vechiul Richard, ne-paranoicul, cel sigur pe el, ieşea la iveală. Iisuse, îi venea Lisei să spună, chiar eşti acolo!

— O, la naiba! Cel care-mi fură portofelul fură doar patruzeci de cenţi la un dolar, aşa-i?

Culese seminţele din mâna lui Murciélago, luă una şi o ridică în dreptul gurii.

— Sunt gata!

Înainte de a-l lăsa pe Richard să înghită seminţele, Murciélago cântă o vreme. Cântecul o făcu pe Lisa să se gândească la o luptă comică dintr-un film, când un tip poartă conversaţie în timp ce loveşte şi cară pumni, grupându-şi cuvintele în fraze scurte, grăbite. Cântecul lui Murciélago crescu, devenind un ritm sălbatic, îi făcu semn lui Richard şi mormăi de fiecare dată când o sămânţă îi aluneca acestuia pe gât, folosind - presupuse Lisa - nişte formule magice.

— Dumnezeule! făcu Richard, cu ochii măriţi într-o parodie de extaz. Habar n-aveam! Culorile, armonia infinită! Doar dacă...

Se întrerupse, ca şi când s-ar fi trezit brusc la un gând străin.

Murciélago zâmbi şi scoase un murmur hârâit care, bănuia Lisa, era un semn de satisfacţie.

— Unde sunt ale mele? întrebă ea.

— Cu tine e altfel, spuse Dowdy. Trebuie să te miruiască, să te atingă.

În această situaţie, în mod normal, Richard ar fi aruncat o glumă despre bătrânii perverşi, dar acum se uita pe fereastră, la siluetele întunecate de pe stradă. Lisa îl întrebă dacă se simte bine, iar el îl bătu uşor mâna.

— Da, nu-ţi face probleme. Doar mă gândeam.

Murciélago scosese la iveală o sticlă în care se afla un lichid de culoarea iodului, umezindu-şi vârfurile degetelor. Începu din nou să cânte - un cântec mai domol, mai puţin grăbit, cu ritmul unor ecouri pierdute în depărtare - şi Dowdy îi ceru Lisei să se aplece, astfel încât bătrânul să nu fie nevoit să se întindă ca să ajungă la ea. Cântecul o învăluia, transformându-i gândurile, încet, pe nesimţite. Degete aspre, bătătorite tremurau în faţa ei; bătăturile erau crăpate şi crăpăturile erau înnegrite. Închise ochii. Degetele bătrânului îi lăsau urme ude, reci pe piele şi simţea pe faţă forma pe care bătrânul o contura. O mască. Îi mărea ochii, îi desena un zâmbet, spirale încolăcite pe obraji şi pe frunte. Îi trecu prin minte că trasa adevărata conformaţie a chipului ei, făcând ceea ce făcuse lumina lămpii în cazul lui Richard. Apoi degetele îi trecură peste pleoape. Era o senzaţie înţepătoare, şi în spatele ochilor îi izbucniră scântei.

— Ţine ochii închişi, o sfătui Dowdy. O să treacă.

Când, în cele din urmă, Lisa deschise ochii, Dowdy îl ajuta pe Murciélago să se ridice în picioare.

Bătrânul clătină din cap, dar nu-i zâmbi, aşa cum făcuse cu Richard. După felul cum îşi subţia buzele, bănuia că fie o măsura, fie îşi evalua munca.

— Asta e tot, prieteni, anunţă Dowdy cu un zâmbet larg. Vedeţi? Nici un truc murdar, nimic vârât pe mânecă. Doar aceeaşi veche vrajă, modernizată, care ţi se lipeşte de suflet.

Îşi ridică mâinile, fluturându-le ca un evanghelist:

— Simţiţi, fraţi şi surori? Simţiţi cum îşi croieşte drum prin trupurile voastre?

Richard mormăi afirmativ. Părea pierdut în sine, studiind modelul pe care îl zgâriase cu degetul mare pe eticheta sticlei de bere, iar Lisa începea să se simtă şi ea puţin pierdută.

— Îi plătim ceva? îl întrebă ea pe Dowdy; glasul îi suna subţire şi metalic, ca un mesaj înregistrat.

— Va veni o zi când răspunsul va fi *da*, zise Dowdy. Dar nu acum.

Bătrânul se îndreptă şontâc spre uşă, condus de braţ de Dowdy.

— Cu bine, strigă Lisa, tulburată de plecarea lor neaşteptată.

— Da, făcu Dowdy peste umăr, concentrându-se să-l ajute pe Murciélago. Ne mai vedem.

Rămaseră tăcuţi aproape tot timpul cât au aşteptat şalupa, limitându-şi conversaţia la a se întreba unul pe altul cum se simţeau şi primind răspunsuri distrate. Iar mai târziu, la bord, cu apa neagră strălucind în lumina stelelor şi motorul huruind, tăcerea lor se adânci. Stăteau cu şoldurile lipite şi Lisa simţi o apropiere faţă Richard, dar, în acelaşi timp, simţea că apropierea nu era importantă sau, dacă era, avea o importanţă memorială, un tribut al apropierii trecute, căci lucrurile se schimbau între ei. Simţea şi asta. Vechi ipostaze erau redefinite, urzelile erau sfâşiate, ungherele întunecoase se luminau. Ştia că acelaşi lucru i se întâmpla şi lui Richard, şi se întreba cum de ştia, chiar dacă darul ei era de a cunoaşte aceste lucruri. Dar primul indiciu adevărat despre darul ei îl avu când observă că stelele străluceau în culori diferite - roşu, galben, albastru şi alb -, în timp ce deasupra lor treceau siluete palide, vaporoase. Nori, îşi dădu ea seama. Nori aflaţi foarte sus, pe care în mod obişnuit nu i-ar fi văzut. Priveliştea o înspăimântă, dar o prezenţă calmă din lăuntrul ei nu îngăduia spaima, iar

această prezenţă, îşi dădu ea seama mai târziu, fusese acolo tot timpul. Întocmai ca adevăratele culori ale stelelor. Sinele ei temător era cel relativ nou, un factor de întunecare, iar acesta - ca şi norii - trecea. Se gândi să-i spună lui Richard, dar hotărî că era probabil ocupat să-şi descifreze propriul dar. Se concentră asupra darului ei şi, pe drumul de la debarcader la hotel, văzu aure în jurul frunzelor, raze de lumină de-a lungul firelor electrice şi pelicule opace mişcându-se pe feţele oamenilor.

Se duseră direct în cameră şi zăcură în întuneric, fără să-şi vorbească. Dar pentru Lisa camera nu era întunecată. Focuri poantiliste înfloreau şi păleau în spaţiu, cute de lumină topită se răspândeau pe crăpăturile peretelui şi, la un moment dat, o siluetă umană, nedesluşită - o identifică drept un bărbat fantomatic îmbrăcat în robă - traversă camera de la uşă la fereastră. Fiecare piesă de mobilier începu să strălucească auriu pe margini, mai puternic, mai puternic, până ce păreau că fiecare avea suprapusă o formă mai bogat ornamentată. Era deja atâta lumină, încât o zăpăcea şi, cu toate că era curajoasă, îşi dorea să fi avut parte de un moment de normalitate, doar cât să se orienteze. Şi dorinţa i se împlini. Într-o clipită, camera reveni la umbrele vagi, butucănoase, cu un felinar povârnindu-şi umbra dreptunghiulară pe podea, dinspre fereastră. Sări în sus, uluită că totul putea fi controlat cu atâta uşurinţă. Richard o trase înapoi lângă el şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Lisa îi spuse câte ceva din cele văzute, iar el remarcă:

— Parcă ar fi halucinaţii.

— Nu, nu e aceeaşi senzaţie. Dar tu?

— Oricum, eu nu am halucinaţii. Mă simt agitat, îngrădit şi mă tot gândesc că merg undeva. Vreau să spun, am o senzaţie de mişcare, de viteză, şi aproape că-mi pot da seama unde sunt şi cine e cu mine. Sunt plin de energie; mă simt de parcă aş avea şaisprezece ani sau cam aşa ceva.

Făcu o pauză.

— Şi îmi trec prin minte nişte gânduri care ar trebui să mă sperie, însă nu mă sperie.

— Ce, de exemplu?

— De exemplu - râse -, şi e cel mai important „de exemplu”, mă gândesc la noi şi înţeleg că e adevărat ce a spus bătrânul despre despărţirea noastră, şi nu vreau să accept. Dar nu pot să nu accept. Ştiu că este adevărat, că e spre binele nostru. Şi apoi am din nou senzaţia de mişcare. E ca şi cum aş simţi forma unui eveniment sau..., se întrerupse şi scutură din cap, ameţit. Poate că într-adevăr ne-au drogat. Vorbim ca nişte narcomani din anii şaizeci.

— Nu cred, spuse ea, iar apoi, după un moment de tăcere, întrebă: Vrei să facem dragoste?

Richard îşi plimbă degetele pe curbura pântecelui ei.

— Fără supărare, dar nu prea cred că mă pot concentra acum la asta.

— În regulă. Dar...

Se întoarse pe-o parte şi se lipi de Lisa, cu respiraţia caldă pe obrajii ei.

— Crezi că s-ar putea să nu mai avem ocazia?

Stânjenită, Lisa îşi întoarse faţa spre pieptul lui.

— Sunt doar excitată, atâta tot.

— Dumnezeule, Lisa. Alegi cele mai stranii momente să fii excitată.

— Ai ales şi tu câteva momente stranii la vremea ta.

— Am fost întotdeauna absolut corect cu tine în privinţa asta, madam, spuse el cu accent britanic.

— Nu zău? Cum rămâne cu momentul din baia lui Jim şi Karen?

— Eram beat.

— Ei, bine, acum sunt nervoasă. Ştii ce efect are asupra mea.

— O banală condiţie glandulară, Fräulein.

Accent german de data aceasta.

— Corectabilă printr-o simplă operaţie.

Richard izbucni în râs şi renunţă la accent.

— Mă întreb ce-ar face Karen şi Jim în locul nostru.

O vreme, spuseră poveşti despre ce-ar putea face unul sau altul dintre prietenii lor şi după aceea rămaseră tăcuţi, îmbrăţişaţi. Inima lui Richard vibra lângă pieptul Lisei şi gândul o purtă la prima noapte când au stat împreună, aşa. Cât de protejată se simţise, şi totuşi cât de vulnerabil păruse Richard din cauza bătăilor puternice ale inimii. Îi trecu prin minte că ar putea să-şi vâre mâna în pieptul lui şi să-i atingă inima. Şi ar fi putut! Ai atâta putere asupra iubitului tău; inima lui e în grija ta şi, în asemenea momente, e uşor să crezi că vei fi întotdeauna grijuliu. Dar momentele te înşelau. Erau vârfuri şi de acolo alunecai într-o mlaştină unde grija se transforma în neîncredere şi egoism, unde vedeai că senzaţia că eşti protejat e iluzorie, şi momentele acelea erau puţine şi depărtate. Căsătoria tindea să instituţionalizeze acele momente, prin lege, să le întindă peste un număr ridicol de ani; dar căsnicia nu făcea decât să diminueze intensitatea şi să te deschidă către o nouă posibilitate de eşec. Toată lumea vorbea despre „căsnicii bune”, căsnicii care evoluau în sacre prietenii, o pasiune emerită a spiritului. Poate că asemenea căsnicii existau cu adevărat. Poate că existau - aşa cum sugerase Murciélago - adevăraţi camarazi. Dar majoritatea cuplurilor de mult căsătorite pe care le cunoştea Lisa erau pur şi simplu istovite, obosite să mai lupte şi ajunseseră la o acomodare cu tovarăşii lor de viaţă, bazată pe disperarea reciprocă. Dacă Murciélago avea dreptate, dacă lumea se schimba, poate că se va schimba şi condiţia căsniciei. Totuşi, Lisa se îndoia. Ar trebui să se schimbe şi inimile şi nici măcar magia nu putea să le influenţeze natura esenţială. Puteai să-ţi lipeşti urechea de o inimă, ca de o scoică, şi să auzi tristul adevăr al unui ocean care se sparge de un ţărm părăsit. Erau întotdeauna goale, întotdeauna neîmplinite. *Faptele le umplu*, spuse o aproape-voce în

capul ei, şi Lisa aproape că ştiu a cui voce era; alungă gândul, vrând să trăiască clipa.

Cineva ţipă în curte. Nimic neobişnuit. Noaptea, grupuri de oameni îşi pierdeau frecvent vremea în jurul curţii, fumând marijuana şi schimbând informaţii de călătorie; în noaptea precedentă, două franţuzoaice şi un american se luptaseră cu pistoale de apă şi fetele ţipaseră ori de câte ori erau ţintite. Dar de data asta ţipătul fu urmat de strigăte în spaniolă şi într-o engleză stricată, un ţipăt de pură teroare, apoi tăcere. Richard sări în picioare şi crăpă uşa, Lisa se apropie în spatele lui. Un alt strigăt în spaniolă - recunoscu cuvântul *doctor.* Richard îşi duse un deget la gură şi se furişă pe culoar. Împreună, înaintară de-a lungul zidului şi se uitară pe furiş jos, în curte. Cam o duzină dintre locatari stăteau lângă zidul din spate, unii cu mâinile în aer; în faţa lor, cu puşti automate în mâini, se aflau trei bărbaţi şi o fată. Adolescenţi. Îmbrăcaţi în jeanşi şi cămăşi polo. Un al cincilea bărbat zăcea la pământ, cu mâinile şi capul înfăşurate în bandaje. Locatarii erau foarte palizi - de la distanţa aceea ochii lor arătau ca nişte stafide într-un aluat necopt - şi vreo două femei plângeau cu sughiţuri.

Unul dintre pistolari era rănit, cu o pată de sânge într-o parte, fiind nevoit să se sprijine de umărul fetei, în timp ce ţeava puştii se bălăbănea înainte şi înapoi. Cu toate ferigile răspândite în jurul lor, cu ghivecele de flori atârnate de zidul verde de stuc, scena avea un aer de semnificaţie mitică - o întâlnire întâmplătoare între bine şi rău, în Grădina Edenului.

— Ssst!

Un şuierat în spatele umărului Lisei. Era guatemalezul care o privise în timpul cinei din seara precedentă; într-o mână avea un pistol semiautomat, iar în cealaltă îi flutura un portvizit de piele. O legitimaţie. Le făcu semn şi înaintară pe culoar în urma lui.

— *Policía!* şopti el, arătând legitimaţia.

În fotografie, era mai tânăr, cu mustaţa atât de neagră, încât parcă ar fi fost pictată în glumă. Ochii lui umflaţi şi fără astâmpăr îi aminteau Lisei de eroii negativi din filmele anilor patruzeci, majordomul rău care vrea să-l ucidă pe George Sanders sau pe Humphrey Bogart, dar respiraţia lui şuierată, mirosul uleios al pistolului, felul în care radia de prostie crasă, toate acestea diminuau impresia romanţată a Lisei asupra personajului.

— *Malos!* spuse el, arătând spre curte. *Comunistas! Guerrillas!*

Bătu uşor ţeava pistolului.

— OK, făcu Richard, ridicând ambele mâini, ca să arate că e neutru şi paşnic. Dar, când bărbatul se furişă înspre curte, către balustrada balconului, Richard îşi împreună mâinile şi le coborî pe ceafa bărbatului, apoi se prăbuşi peste el, îngenunchind şi cărându-i pumni. Lisa era îngheţată, nevenindu-i să creadă că Richard era capabil de o asemenea acţiune decisivă. Richard se ridică în picioare cu greu, gâfâind şi azvârli pistolul semiautomat jos, în curte.

— *Amigos!* strigă el şi se întoarse către Lisa, cu gura încă deschisă.

Ochii li se întâlniră şi privirea însemna divorţ, recunoaşterea faptului că se întâmpla ceva care îi despărţea, se întâmpla chiar în clipa aceea şi, cu toate că nu erau chiar siguri ce, erau dornici să accepte lucrul şi să-l lase să se întâmple.

— N-am putut să-l las să tragă, zise Richard. N-am avut de ales.

Glasul îi suna uimit, ca şi cum n-ar fi ştiut până în acel moment de ce acţionase.

Lisei îi venea să-l consoleze, să-i spună că a făcut ceea ce trebuia, însă emoţiile îi erau zăvorâte, stăvilite şi simţi între ei un abis pe care nimic nu-l putea trece - toate legăturile lor intime se retrăgeau, se micşorau. Cârlige, le numise Murciélago.

Un membru al gherilei, o fată, se furişa în sus pe scări, cu arma la ochi. Era drăguţă, însă genul durduliu, cu aripi strălucitoare de păr negru căzându-i pe umeri. Le făcu semn să se îndepărteze şi împinse trupul fără vlagă cu vârful piciorului. Bărbatul gemu, mâna îi tresări.

— Tu? întrebă ea, arătând către Richard şi apoi iar către bărbatul de la podea.

— Era pe punctul de a trage, răspunse Richard cu glas dogit.

După privirea goală a fetei, Lisa îşi dădu seama că nu înţelesese. Scotoci prin haina bărbatului, scoase legitimaţia şi strigă ceva, turuind în spaniolă:

— *Vámonos!* le spuse, sugerând prin gesturi că ar trebui s-o urmeze în josul scărilor.

Când Lisa începu să coboare, se auzi o rafală scurtă de foc automat dinspre hol; speriată, se întoarse şi o văzu pe fată ridicând ţeava de la tâmpla bărbatului, lângă peretele de stuc verde, bălţat acum cu stropi roşii. Fata se încruntă şi îndreptă puşca spre ea, iar Lisa se grăbi în urma lui Richard, îngrozită. Dar înainte ca reacţia ei emoţională să se pârguiască, devenind teamă, vederea începu să i se împăienjenească.

Fiecare siluetă din încăpere era mărginită de pâlpâiri albe, strălucitoare, cu excepţia bărbatului bandajat şi, pe măsură ce chipurile se limpezeau, Lisa îşi dădu seama că erau forme umane fantomatice, ca nişte iluzii optice pe care le ai când iei benzedrină, însă erau mai clare şi păleau mai încet, iar mişcările lor erau diferite de cele ale personajelor originale - un braţ zvâcnea, o siluetă pe jumătate conturată cădea sau fugea. De fiecare dată când o imagine dispărea, o alta îi lua locul. Încercă să le alunge, să le izgonească, dar fără succes şi descoperi că, privindu-le, uita să se gândească la cadavrul de sus.

Cel mai înalt dintre membrii gherilei - un puştan deşirat, cu faţa scheletică, ochi negri, imenşi şi o mustăcioară rară - începu o discuţie cu fata şi Richard căzu în genunchi lângă

bărbatul bandajat. Prin straturile de bandaje se infiltrase sânge, creând o aură grotescă în jurul capului bărbatului. Puştiul deşirat îi aruncă lui Richard o privire încruntată şi îl împunse cu arma.

— Sunt medic, îi spuse Richard. *Como un doctore!*

Cu băgare de seamă, dădu la o parte câteva straturi de bandaje şi privi într-o parte, cu chipul schimonosit a dezgust.

— Iisuse Hristoase!

— Soldaţii l-au torturat.

Puştiul scuipă în ferigi.

— Credeau că e *guerrillero* fiindcă e vărul meu.

— Şi este?

Richard căuta un puls sub maxilarul bandajat al bărbatului.

— Nu, răspunse puştiul, aplecându-se peste umărul lui Richard. Studiază la Universitatea San Carlos. Dar fiindcă am omorât soldaţii, acum va fi nevoit să lupte.

Richard oftă şi puştiul se clătină.

— E bine că eşti aici. Ne gândim că avem lângă noi un prieten, un doctor. Dar el a murit.

Făcu un gest către stradă.

— *Pasado*.

Richard se ridică şi îşi şterse degetele de jeanşi.

— E mort.

Una dintre femeile care în tot acest timp plânsese în hohote scoase un urlet, iar puştiul îşi ţăcăni puşca în poziţie de tragere şi strigă:

— *Cáyete, gringa*!

Chipul îi era împietrit, vena de la tâmplă îi pulsa. Un bărbat pleşuv, îmbrăcat într-o cămaşă brodată, îmbrăţişă femeia, înăbuşindu-i suspinele. Şi îi aruncă o privire fioroasă puştiului; una dintre iluziile optice ridică pumnul. Ceilalţi oaspeţi întemniţaţi erau îngroziţi, înghiţind cu noduri, cu ochii ţâşnind în toate părţile, iar fata se certa cu puştiul, împingându-i în jos ţeava puştii. El o scutura întruna. Lisa se

simţea detaşată de tensiunea scenei, defazată, ca şi cum ar privi dintr-un plan mai înalt.

Cu ce părea a fi un gest de bravadă pripită, individul bărbos îi strigă lui Richard:

— Hei, tu! Americanule! Eşti cu oamenii ăia sau ce?

Richard se ghemuise lângă rănit, un băiat căruia abia îi mijise mustaţa, şi îl examină.

— Sau ce? răspunse fără să-şi ridice privirea.

Băiatul tresări, scrâşni din dinţi şi se aplecă spre prietenul lui, nu mult mai mare decât el.

— Ai de gând să-i laşi să ne omoare? întrebă tipul bărbos. Asta se întâmplă, ştii. Fata zice să ne lase să plecăm, dar tipul ăla îi spune că vrea să facă o declaraţie.

Panica se strecură în glasul lui.

— Pricepi, omule? Tipul are de gând să ne spulbere ca să poată face o declaraţie.

— Ia-o uşurel! îi răspunse Richard, şi se ridică în picioare. Glonţul trebuie scos, îi spuse puştiului deşirat. Eu...

Puştiul îl pocni pe Richard în cap cu ţeava puştii, iar acesta se clătină, gata să cadă pe spate, apucându-se de frunte. Când se îndreptă, Lisa văzu sânge şiroindu-i de unde începea părul.

— Prietenul tău are să moară, continuă el cu încăpăţânare. Glonţul trebuie scos.

Puştiul apăsă ţeava puştii pe gâtul lui Richard, forţându-l să îşi lase capul pe spate.

Cu un efort uriaş de voinţă, Lisa scutură ceaţa care o învăluise. Iluziile optice dispărură.

— Încearcă să ajute, interveni ea, îndreptându-se către puşti. Nu înţelegi?

Fata îi dădu un brânci şi îndreptă puşca spre burta Lisei. Privind în ochii ei, Lisa sesiză profunzimea seriozităţii sale, ferocitatea devotamentului său.

— Încearcă să ajute, repetă Lisa.

Fata o cercetă şi, după o clipă, îi strigă ceva puştiului peste umăr. O parte din ostilitatea dispărută de pe faţa băiatului era înlocuită de suspiciune.

— De ce? îl întrebă pe Richard. De ce ne ajuţi?

Bărbatul păru tulburat, apoi începu să râdă; îşi şterse fruntea cu dosul palmei, întinzând sângele şi sudoarea, şi mai râse o tură. La început, puştiul fu nedumerit, dar, câteva secunde mai târziu, zâmbi şi clătină din cap, ca şi cum el şi Richard ar împărtăşi o glumă secretă, ca între bărbaţi.

— OK, tu îl ajuţi. Dar aici e pericol. Acum mergem.

— Da, răspunse Richard, conformându-se.

Se apropie de Lisa şi o strânse într-o îmbrăţişare înăbuşitoare.

— Da, OK.

Lisa îl strânse cu putere de umeri şi avu senzaţia că emoţiile sale se vor descătuşa, dar când el făcu un pas înapoi, cu un aer uluit, ea simţi din nou acea distanţă între ei…

Richard îl cuprinse cu braţele pe băiatul rănit şi îl ajută să păşească spre intrare; ceilalţi aruncau deja priviri furişe pe uşă. Lisa îi urmă. Rândurile de magazine şi restaurante pentru turişti păreau ireale, o scenă părăsită, iar culorile păreau vărgate şi prea strălucitoare. Parcată sub un felinar de lângă intrare, sclipind ca o jucărie în lumina galbenă, se afla o camionetă Suzuki, genul care avea în spate o ramă acoperită cu o prelată. În spatele ei, drumul şerpuia, pierzându-se în dealurile întunecate. Fata sări în spate şi îl săltă pe băiatul rănit după ea; ceilalţi doi urcară în cabină. Numai Richard rămăsese pe drumul de pietriş.

— *Dése prisa*!

Fata lăsă jos clapa prelatei.

În timp ce Richard şovăia, avu loc un schimb de împuşcături. Zgomotul o făcu pe Lisa să se îndepărteze de intrarea hotelului, târşâindu-şi picioarele, către lac. În spatele unei maşini parcate pe partea opusă a străzii se

aflau trei poliţişti. Alte împuşcături. Fata dădu replica, spărgând parbrizul maşinii, şi aceştia se ghemuiră, ferindu-se. O altă împuşcătură. Scântei şi ţăndări de piatră fură azvârlite la picioarele lui Richard. Încă ezita.

— Richard!

Lisa intenţionase să strige, ca avertisment, dar numele porni plutind dinspre ea, fără să sune deloc disperat - avea un timbru dătător de încredere. Richard plonjă spre clapa prelatei. Fata îl ajută să se caţere înăuntru şi camioneta porni cu toată viteza către prima movilă. Poliţiştii fugiră după ei, trăgând focuri de armă, iar apoi, ca poliţaii din filmele mute ale lui Mack Sennett, frânară brusc şi porniră în direcţia opusă.

Lisa fu străbătută de o senzaţie fulgerătoare de durere chinuitoare, care, aproape instantaneu, începu să cedeze, ca şi cum ar fi fost pulsaţia năprasnică a unui nerv. Buimăcită, se îndepărtă şi mai mult de intrarea hotelului. O maşină de teren înţesată de poliţişti trecu, depărtându-se de ei, dar Lisa abia observă. Lumea se dizolva într-o lumină aurie, fiecare sursă de lumină intensificându-se şi spulberând contururile lucrurilor. Felinarele ardeau ca nişte nove, pe ferestre străluceau scântei, până şi crăpăturile din trotuar străluceau. Siluete ceţoase ieşeau în cale, suprapunând realităţii case cu acoperişurile ţuguiate, căruţe de lemn şi oameni înveşmântaţi în mantii. Totul unduitor, iluzoriu. Era ca şi cum o iluzie fantastică ar fi prins viaţă, iar ea era singurul personaj din viaţa reală rămas în poveste, o Alice contemporană, cu blugi de firmă şi cercei turcoaz, trimisă să rătăcească într-o poveste aurie. Era vrăjită şi în acelaşi timp îi displăcea faptul că decorul îi răpea dreptul la tristeţe. Avea nevoie să-şi limpezească gândurile şi continuă să se îndrepte către lac, la debarcaderul unde ea şi Richard se sărutaseră. Când ajunse acolo, lacul însuşi fusese transformat într-un trup scânteietor de lumină, iar din apă fantoma unei bărci

lustruite, cu pânzele umflate, alunecă o secundă pe lângă ea şi dispăru.

Se aşeză la capătul debarcaderului, legănându-şi picioarele peste margine. Asprimea rece a scândurilor era o alinare, o dovadă reală împotriva ciudăţeniei lumii... sau erau *mai multe* lumi? Formele noii ere. Oare asta vedea? Obosită să o mai vadă, alungă lumina cu puterea gândului şi, înainte de a putea constata dacă reuşise sau nu, închise ochii şi încercă să se gândească la Richard. Şi, ca şi cum gândul ar fi un vehicul al vederii, îl văzu. Un petic de imagine cu marginile zdrenţuite se ivi în bezna ochilor ei închişi, ca o gaură prin nişte scânduri negre. Stătea pe podeaua mânjită de ulei a camionetei, ţinând capul băiatului rănit în poală; fata era aplecată deasupra băiatului, ştergându-i fruntea, agăţându-se de umărul lui Richard, să nu-şi piardă echilibrul. Lisa simţi un junghi de gelozie, dar continuă să privească vreme îndelungată. Nu se mira cum de-i vedea. Totul însemna ceva şi Lisa ştia că semnificaţia se va limpezi.

Când deschise ochii, descoperi că se făcuse un întuneric ca de smoală. Nu putea să-şi vadă mâna în faţa ochilor şi intră în panică, crezând că orbise; dar panica îi era însoţită de o înseninare treptată şi îşi dădu seama că probabil alungase, cu puterea gândului, toată lumina. Curând, lumea reveni la normal. Aproape. Deşi versanţii vulcanilor nu erau luminaţi - umbre înălţându-se ameninţător către stele -, deasupra fiecărui con strălucea un nimb de lumină rubinie, pâlpâind într-un ritm constant. Lumina de deasupra vulcanului lui Murciélago era cea mai puternică - cel puţin a fost, preţ de câteva secunde. Apoi păli şi, în locul ei, un evantai de strălucire albă ţâşni din con, străpungând înaltul întunericului. Era o privelişte atât de înfiorătoare, încât Lisa fu cuprinsă de panică. Iisuse, ce făcea aici, stând şi privind nişte lumini încântătoare? Şi ce avea de gând să facă? Nesiguranţa şi solitudinea se îngemănară într-un impuls electrizant, care o făcu să sară în picioare. Poate că exista

un antidot, poate că lucrul de făcut era să meargă să-l vadă pe Murciélago... Îşi aminti povestea lui Dowdy. Cum îi fusese teamă şi se dusese la Murciélago, unde nu aflase decât că vechiul ucenic îşi părăsise postul, lăsându-l liber. Aruncă o privire înapoi, la cei doi vulcani, încă pulsând, cu strălucirea lor rubinie. Dowdy şi metisul? Asta trebuia să fie. Lumina albă era semnul locului gol al lui Murciélago. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât era mai sigură.

Uluită de perspectiva de a porni pe un drum atât de excentric, dându-şi seama că tot ce ştia se topea în lumină sau pierea în întuneric, se îndepărtă de debarcader, urmărind linia ţărmului. Voia să-l păstreze pe Richard, să-şi păstreze tristeţea - vechea, cunoscuta ei tristeţe şi legământul lor comun -, dar cu fiecare pas se însenina şi nu putea nici măcar să se simtă vinovată fiindcă nu era tristă. Patru sau cinci ore şi va ajunge la capătul celălalt al lacului. Un drum lung, singură, în întuneric, cu halucinaţiile pândind în spatele fiecărui tufiş. Totuşi, era în stare să se descurce. Va avea timp să înveţe să-şi controleze viziunea, să înţeleagă câte ceva din ce vedea şi, după ce va escalada vulcanul, va găsi un bordei şubred sub buza acestuia, un loc ciudat, ca Dowdy însuşi. Văzu acest loc aşa cum îi văzuse pe Richard şi pe fata aceea. Ziduri înclinate, ierburi crescând din acoperiş, o uşă făcută din latura unei lăzi, cu indicaţia CU PARTEA ACEASTA ÎN SUS aşezată cu capul în jos. De uşă era prinsă o bucată de hârtie, probabil biletul lăsat de Dowdy, explicând cum se îngrijesc şi cum se hrănesc vrăjitorii.

Iar înăuntru, formele înmiite ale spiritului său compactat într-o formă strâmbă, o pepită de putere (fu copleşită de un val de tristeţe, apoi simţi acea putere năvălind prin trupul ei, hrănindu-i propria putere, făcând-o conştientă de miile de trupuri de lumină care erau ea, toate concentrate în acest moment în carnea ei), acolo, Murciélago o va aştepta, ca s-o înveţe rostul puterii sale şi menirea ei în lume.

O, Doamne, Richard, adio.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*The End of Life as We Know It*”;
- Publicată în: *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, January 1985;
- Premii:

1986 - Locus Poll Award, Best Novelette (Place: 14)

POVESTEA UNUI PRIBEAG

Toate acestea s-au întâmplat cu mai mulţi ani în urmă, pe insula Guanoja Menor şi au legătură, în cea mai mare parte, cu un tânăr american pe nume Ray Milliken. Mă îndoiesc să fi auzit de el, doar dacă nu cumva aţi fost dăruiţi cu o memorie excepţională şi aţi avut ocazia să citiţi vreun articolaş despre colonia lui, tipărit de tabloidele naţionale, dar prin părţile astea numele lui rămâne unul de referinţă.

— Cine-a mai fost şi yankeul ăla, va zice un beţivan (o conversaţie obişnuită din Guanoja angrenează cel puţin unul), ăla care a năimit Cimitirul şi zicea c-o să aducă spiritele din spaţiu.

— Ăla era Ray Milliken, va veni răspunsul şi va atrage, invariabil, un şir de poveşti pe tema prostiei yankeilor, ca şi cum experienţele lui Ray ar fi fost expresia fundamentală a unei asemenea istorii - ceea ce ar putea foarte bine să şi fie.

Majoritatea americanilor pe care-i întâlneşti în străinătate se împart pe tipologii. Pun asta pe seama faptului că, atunci când întâlnim un conaţional, avem tendinţa de a exagera, de a adopta modele catalogabile de comportament, de a ne etala excentricităţile şi punctele de vedere politice clasificabile, orice ar putea, mai târziu, să se dovedească obiect de dispută, totul ca să putem fi mai uşor de recunoscut pentru celălalt. Această tendinţă, cred, are repercusiuni asupra reputaţiei noastre de oameni pentru care timpul este un obiect de preţ; nu vrem să irosim nici un moment din vacanţele noastre sau, în cazul expatriaţilor, ca mine, din perioada de pensie, legând relaţii bazate pe afinităţi greşite. Eu intru în categoria celor de nobilă tradiţie. Cincizeci şi opt de ani, cu burdihan şi o barbă sură, fost funcţionar de stat, contabil, retras la pensie pe această insulă de pe coasta Hondurasului. Divorţat o dată, acum îmi duc traiul alături de o fiică a insulei, o negresă de douăzeci de ani pe nume Elizabeth, care nu

găteşte nici bine, nici rău, dar a cărei prestaţie erotică nu e niciodată lipsită de entuziasm. Când pun pe răboj aceste adevăruri, simt că viaţa e delimitată de operele lui Maugham, Greene şi Conrad. Fostul Funcţionar, Rătăcit pe o Insulă Tropicală Sordidă. Şi aştept cu nerăbdare să evoluez spre următorul tip, o eminenţă cenuşie, genul de figură ilustră degenerată, chemată să soluţioneze controversele iscate în jurul vreunei mărunte probleme de doctrină insulară.

— Aţi face mai bine să-l întrebaţi pe Franklin Winship, vor spune. Omul ăla e aici de la uraganul din şapteşopt.

În orice caz, tipul lui Ray făcea parte dintr-o varietate mai contemporană; era unul dintre acei bărbaţi-copii pe care îi găseşti cutreierând pe meleagurile însorite de la capătul lumii, mereu dând impresia că se îndreaptă către un paradis despre care auzise vorbindu-se, către o plajă despre care se spune că e neatinsă, unde sperau să realizeze... ceva, împlinirea unei ambiţii pe jumătate conturate, ale cărei standarde de pace şi puritate sunt atât de înalte, încât reprezintă o garanţie a eşecului. Pribegi îşi zic, şi pe bună dreptate, căci pribegia este singurul domeniu în care sunt specializaţi. Ştiu cum să doarmă pe gratis pe Buttermilk Key, cunosc cele mai ieftine restaurante din Belize City, cel mai bun meşter de sandale din Panajachel, au lâncezit în puşcăriile mexicane, au făcut dizenterie pe când călătoreau prin ţinuturile sălbatice din Olancho şi au fost alungaţi din diverse oraşe pentru consum de droguri sau lipsă de fonduri. Dar, în ciuda cunoştinţelor şi a experienţei lor, sunt tineri neobişnuit de seci, metodici şi lipsiţi de entuziasm, având personalităţi aranjate cu grijă, pentru a insulta cât mai puţin spectrul larg al populaţiei. Când treceau de treizeci de ani - aceasta era vârsta lui Ray când l-am întâlnit -, se stabileau adesea pentru mai multă vreme într-un loc preferat, iar în jurul lor creşteau laolaltă obşti de hoinari mai tineri. În timpul unei asemenea perioade, putea apărea un subtip - urmaşi ai lui Charles

Manson, care îşi foloseau siguranţa de sine pentru a-şi exercita influenţa în domenii de profit precum sexul şi drogurile. Însă Ray nu era din această plămadă. Mi se părea că pribegia îl lipsise de viclenie, de predilecţia pentru abuzul de putere şi rămăsese un inocent. Era mijlociu de statură, bronzat, cu părul zburlit, decolorat de soare şi ochi căprui incrustaţi pe un chip frumos, dar cu nimic ieşit din comun; avea înfăţişarea unui băieţandru, dezmoştenit al sorţii. Riduri palide, delicate, i se răspândeau din colţurile ochilor, ca nişte zgârieturi pe o bucată de gresie. Se îmbrăca de obicei în pantaloni scurţi şi într-o cămaşă de cânepă, una dintre multele pe care le avea şi care erau decorate cu un contur de urs polar deasupra unui nume de moară şi cuvintele HARINA BLANCA.

— Ăsta sunt eu, spunea, arătând către cuvintele de pe cămaşă şi zâmbind. Pâine albă.

Prima oară l-am văzut în piaţa oraşului Debarcaderul Meachem, stând pe o bancă de piatră, sub singurul pom - o acacie pipernicită - şi făcând noduri marinăreşti pentru distracţia unui cârd de copii negri, subţiratici. Mi-a zâmbit larg, pe când treceam pe lângă el şi, surprins, obişnuit cu privirile ostile cu care tinerii americani îi gratulau îndeobşte pe cei mai în vârstă, i-am întors zâmbetul şi m-am oprit să privesc. Tocmai sosisem pe insulă şi eram prins în hăţişul birocraţiei legate de arendarea unui teren, scos din sărite de faptul că aveam de-a face cu un avocat care insista să-şi folosească engleza stricată când dădea explicaţii, adus în pragul exasperării de beţivanii incompetenţi care îmi ridicau casa, transformându-mi proiectele clare într-o realitate de coşmar cubist. Tovărăşia lui Ray era un respiro bine-venit. Într-un răstimp de patru luni, ne-am întâlnit, de două sau trei ori pe săptămână, la un pahar la Salón de Carmín - un bar dărăpănat, stând să se prăbuşească, construit pe piloni, deasupra apelor poluate ale portului. Ca să evităm zgomotul şi frecventele încăierări, stăteam în

spate, pe pasarela de unde proprietăreasa îşi arunca zoaiele.

Ray şi cu mine nu scotoceam unul în sufletul celuilalt, doar spuneam poveşti. Ale mele descriau vicisitudinile vieţii la Washington, în vreme ce ale lui erau povestiri exotice despre *chicleros* şi despre jadul blestemat maya; cum călătorise el către Guayaquil în iahtul unei vedete rock sau vâslise singur pe Río de la Pasión, către ruinele nedezgropate din Yaxchilán; cum i-au ieşit în cale gherilele din Salvador. Pur şi simplu, era cel mai bun povestitor pe care-l cunoscusem vreodată. Un adevărat magician. Fiecare poveste a lui fusese, în mod evident, cizelată şi recizelată, până când valenţa emoţională a evenimentelor istorisite ajunsese să fie ţesută într-o proză limpede, plină de culoare. Cu toate acestea, erau la limita superficialului şi când le ascultai îţi venea uşor să crezi că erau rodul bogat al imaginaţiei sale. Poveştile erau, mi-a spus, asul lui din mânecă. Ori de câte ori era la strâmtoare, găsea un american bogat şi reuşea să se învârtă de câţiva dolari destăinuindu-şi trecutul.

Ştiind că mă considera bogat, i-am aruncat o privire circumspectă, dar el a râs şi mi-a reamintit că el plătise ultimele două rânduri.

Deşi era întotdeauna protagonistul poveştilor sale, mi-am dat seama că unele erau probabil la mâna a doua, altfel ar fi fost mult mai bătrân şi mult mai bolnav. Dar, în pofida acestui lucru, am ajuns să înţeleg că, la mâna a doua sau nu, poveştile *erau* ale lui, că deveniseră parte din fiinţa lui, aşa cum un poster lipit pe un perete se contopeşte, la un moment dat, cu suprafaţa de dedesubt, sub acţiunea factorilor de mediu. Printre poveşti, am aflat că a crescut în Sacramento şi a urmat pentru scurtă vreme Cal Tech, specializându-se în astronomie. Dar, de aici încolo, firul poveştii vieţii sale s-a depănat într-o învălmăşeală de anecdote. Din diverse surse, am auzit că închiriase o cabană lângă Punta Palmetto, pe care o împărţea cu o

daneză pe nume Rigmor şi cu mulţi alţii, şi că poliţia le dădea târcoale, în urma unor informaţii despre nudism şi consum de droguri. Dar niciodată nu m-am vârât în această zonă a vieţii sale. Eram tovarăşi de pahar, nimic mai mult şi doar o singură dată am zărit un crâmpei din sufletul îngropat sub înfăţişarea lui placidă.

Stăteam, ca de obicei, cu picioarele proptite de balustrada pasarelei, la adăpostul nopţii, departe de discordanta formaţie reggae din local, şi priveam fulgerele îndepărtate, care aruncau sclipiri portocalii deasupra coastei Hondurasului. Fluturi de noapte se loveau de şiragul de becuri atârnate deasupra uşii, iar apa neagră era ca o oglindă lucioasă. Pe fiecare mal, şiruri de ferestre scăldate în lumini galbene marcau colibele ce urmau linia şerpuită portului. Discutam despre femei - îndeosebi despre o anume femeie din partea locului, al cărei soţ părea mai preocupat s-o păstreze decât să-i curme infidelităţile.

— Pe aici, să ţi se pună coarne pare a fi pedeapsa oficială pentru căsătorie, am spus eu. De parcă femeile s-ar răzbuna pe bărbaţi pentru că au fost atât de proşti încât să se însoare cu ele.

— Femeile sunt anapoda, a zis Ray.

A izbucnit în râs, dându-şi seama că era un clişeu nepotrivit.

— Au treabă cu sacrificiul. Îţi frâng inima cu bune intenţii.

A făcut un gest de frustrare, incapabil să exprime ce voia şi îşi privi posomorât mâinile.

Nu mai văzusem până atunci o expresie atât de intensă pe chipul lui, era limpede că nu vorbea despre femei la modul abstract.

— Ai probleme cu Rigmor?

— Rigmor?

Părea nedumerit, apoi a izbucni din nou în râs.

— Nu, acolo e vorba doar de sport şi distracţie.

Îşi plecă ochii din nou, privindu-şi cu insistenţă mâinile.

Eram curios. Aveam senzaţia că reuşisem să arunc o privire dincolo de suprafaţă, că enigma pe care o înfăţişa - un tânăr care se pierdea în nesfârşite pribegii - ar putea avea o dezlegare simplă. Mi-am formulat următoarele cuvinte cu grijă, sperând să-i smulg o mărturisire.

— Presupun că majoritatea bărbaţilor au o femeie în trecutul lor, una care nu a reuşit să înţeleagă reciprocitatea unei relaţii.

Ray mi-a aruncat o privire tăioasă, dar n-a făcut nici un comentariu.

— Uneori, am continuat, folosim acele femei ca justificare pentru succesul sau eşecul nostru şi cred că li se cuvine cu adevărat o parte din merit sau din vină. În definitiv, ele îşi înfig ghearele în noi… dar noi suntem cei care le lăsăm.

Ray a deschis gura şi am crezut că era pe cale să-mi spună o poveste, acea poveste unică din viaţa sa, trăită cu adevărat, dar tocmai atunci bătrânul Spurgeon James, beat, îmbrăcat într-o cămaşă zdrenţuită şi pantaloni scurţi, cu barba-i încâlcită, albă cândva, pătată acum în culori pestriţe de nicotină şi rom, a ieşit din bar pe şapte cărări şi a început să urineze la mal.

— Vai mie! a exclamat. Ce noapte crâncenă!

S-a sprijinit, clătinându-se, de perete, întorcându-se pe jumătate, cu arcul urinei sclipind în lumina galbenă şi pleoscăind la picioarele lui Ray. Când a terminat, a încercat să stoarcă de la noi nişte bani, spunând povestea care-l făcuse celebru cu o săptămână înainte - susţinea că a văzut farfurii zburătoare planând deasupra golfului Flowers. Nerăbdător să aud povestea lui Ray, i-am azvârlit o *lempira,* ca să scap de el. Dar, până când Spurgeon s-a întors înăuntru, Ray îşi pierduse elanul de a vorbi despre trecutul său, fiind, în schimb, pus pe discuţii despre OZN-urile lui Spurgeon.

— Nu-l crezi, nu-i aşa? am întrebat. Când îl apucă pandaliile, Spurgeon e în stare să-l vadă pe papă la volanul unui cart.

— Nu. Dar aş vrea să pot. Pe când eram la Cal Tech, plănuisem să mă înscriu într-unul dintre proiectele care căutau viaţa pe alte planete.

— Ei, bine, am spus, scotocind după portofel, atunci probabil ai fi interesat să afli că a existat pe insulă o mărturie mai credibilă. Dacă socoteşti că un pirat e o sursă credibilă. Henry Meachem a văzut un OZN în secolul al XVIII-lea, în 1793, cred. Am scos un pătrăţel de hârtie împăturit şi i l-am întins lui Ray. E un fragment din jurnalul bătrânului. L-am pus pe secretarul Societăţii de Istorie să-mi facă o copie. Fiica mea cea mai mică e pasionată de science fiction şi m-am gândit că poate o s-o distreze.

Ray a despachetat bucata de hârtie şi a citit fragmentul, pe care îl reproduc în cele ce urmează:

7 mai 1793. Tocmai coborâsem în cabina mea, după ce am trecut de recif, când am auzit strigătele de uimire şi panică ale pescarilor răsunând prin tambuchi. M-am întors pe puntea superioară şi acolo i-am găsit pe aproape toţi membrii echipajului îngrămădiţi de-a lungul parapetului, mulţi dintre ei arătând spre cer. Aproape direct deasupra şi la o distanţă imposibil de apreciat, am zărit un obiect ce răspândea o lumină roşie, dumnezeiască, rotund, nu mai mare decât un bănuţ. Strălucirea obiectului era cât se poate de ciudată şi probabil că strălucire nu e tocmai cuvântul potrivit pentru a-i descrie efectul. Deşi era, într-adevăr, strălucitor, nu era suficient cât să mă facă să-mi feresc ochii; şi, totuşi, ori de câte ori am încercat să-mi îndrept privirea către el, m-a cuprins o senzaţie de ameţeală şi am fost obligat să mă uit pieziş. Am cerut ocheanul, dar înainte de a-mi fi adus, s-a stârnit un zgomot vijelios - însă nici un pic de vânt în plus - şi obiectul a început să se mărească, păstrându-şi, în acelaşi timp, forma circulară. Iniţial, am crezut că o să se prăbuşească peste noi, aşa cum a crezut şi echipajul, şi mai mulţi oameni s-au aruncat în mare, ca să nu fie nimiciţi. Cu toate

acestea, în curând mi-am dat seama că doar creştea tot mai mult, ca şi cum prin cer ar fi fost arsă o gaură, dând la iveală cerul Iadului, biciuit de flăcări, de dedesubt. Dintr-odată, o rază de lumină, atât de desluşită încât părea o sfoară roşcat-aurie întinsă între cer şi mare, a ţâşnit dinspre Obiect şi a străpuns apele, până la recif. Apa nu s-a clintit, doar s-a auzit un şuierat şi s-a stârnit un abur, iar după ce acestea s-au potolit, zgomotul vijelios a început şi el să scadă, şi cercul de foc de deasupra s-a micşorat, devenind un punct şi apoi a dispărut. M-am gândit să trimit o barcă să cerceteze ce a căzut, dar nu eram dornic să pierd Vântul Sudului. Am marcat locul unde a căzut - la nici cinci kilometri de tabăra noastră de la Golful Nisipos - cu gând că la întoarcere vom avea ocazia să cercetăm suficient fenomenul...

După câte îmi amintesc, Ray a fost impresionat de fragment, spunând că nu a citit niciodată o asemenea mărturie. Conversaţia noastră s-a învârtit în jurul unor subiecte precum coloniile spaţiale, quasari şi ozenişti împătimiţi - pe care i-a criticat aspru pentru că dăduseră un prost renume cercetării extraterestre - şi, cu toate că am încercat să reînvii conversaţia despre femei, n-am avut sorţi de izbândă.

Pe vremea aceea, eram ocupat până peste cap cu supravegherea lucrărilor de construcţie la casa mea, căutând prin toate mijloacele, de la complicitate la mită, să obţin documentele de rezidenţă definitivă, şi aceste întâlniri de la Salón de Carmín mi-au intrat în obicei, fără să-mi pun nici un fel de întrebări. Dacă mi-ar fi cerut cineva părerea despre Ray în perioada aceea, aş fi spus că era un tip destul de plăcut, dar cam mărginit. Nu l-am considerat niciodată prietenul meu; de fapt, am privit relaţia noastră ca fiind lipsită de obligaţiile unei prietenii, ca pe un port ferit de furtunile convenţiilor sociale - noi prieteni, noi vecini, o nouă femeie -, care se stârniseră în jurul meu. Şi

astfel, când, în cele din urmă a părăsit insula, după patru luni de astfel de conversaţii, am constatat cu surprindere că îmi lipsea.

Insulele sunt locuri de mister. Inundate de misterele şi mai mari ale vântului şi mării, măturate de valurile de evenimente omeneşti, acumulează un straniu magnetism, care îi atrage pe proscrişi, pe excentrici şi - se spune - pe cei cu puteri supranaturale; adăpostesc ciudăţeniile civilizaţiei care evoluează în societăţi involute, iar istoriile lor nu redau tipare ordonate de cultură mai mult decât un mozaic bizar. Insula Guanoja era întruparea misterului, şi asta m-a fascinat de la început. Iniţial, fusese locul de baştină al indienilor caraibi, care se strămutaseră când oamenii lui Henry Meachem şi sclavii lor şi-au înfiinţat coloniile - urmaşii lor negri vorbesc şi acum o engleză presărată de expresii din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea. Contrabanda cu alcool, traficul de arme şi revoluţia, toate şi-au avut momentele lor în tradiţia insulei, dar cea mai mare parte a acestei tradiţii implica lumea spiritului. Vedenii (un cuvânt folosit pentru a acoperi o largă varietate de manifestări neobişnuite, dar referindu-se în general la fantome, deopotrivă umane şi animale); ecouri mistice, asociate cu consumul de coral negru; şi apoi mai era ideea că unele dintre spiritele care locuiau acolo nu erau umbre ale bărbaţilor şi femeilor care au murit, ci creaturi străvechi şi magice, semizei, rămaşi acolo din vremurile caraibilor. Odată, John Anderson McCrae, părintele povestitorilor de pe insulă, mi-a prezentat lucrurile astfel:

— Poate că insula asta arată ca un os sfrijit, pe care un câine l-a scăpat într-o băltoacă, şi poate că pământul nu e bun pentru bananieri, nici pentru grâne. Dar când vine vorba de cultivarea spiritelor, nu există sol mai bun.

Aşa cum subliniase John Anderson McCrae, nu era un paradis tropical. Deşi bariera de corali era superbă, fiind resursa câtorva staţiuni destinate scufundărilor, insula era alcătuită, în interior, din dealuri acoperite de tufe

pipernicite, iar o mare parte din coastă era năpădită de mangrove. Un drum de pământ ocolea o parte din insulă, legând mahalalele - Debarcaderul Meachem, Portul Spaniol şi Capul Vest -, şi un altul ducea de la Debarcaderul Meachem la Golful Nisipos, pe coasta de nord - o plajă arcuită, care părea când frumoasă, când înfiorător de urâtă. Ăsta era farmecul insulei: puteai să te plimbi de-a lungul unei plaje murdare, dând cu mâna după muşte, păşind cu grijă printre peştii morţi şi excremente de porci, şi apoi, de parcă un filtru diferit ar fi alunecat pe nesimţite peste discul soarelui, observai dintr-odată păsările colibri fluturându-şi iute aripile printre strugurii tropicali, pâlcurile de cocotieri, apele recifului strălucind în fâşii de jad, de turcoaz şi acvamarin. Printre palmierii Golfului Nisipos se răsfirau câteva zeci de colibe, aşezate pe piloni, cu acoperişurile mâncate de rugină; peste vaduri se întindeau pontoane, cu acareturi de scânduri găurite la capetele dinspre mare, arătând ca nişte schiţe în cărbune ale lui Picasso. Locul nu avea nici un punct deosebit de atracţie, dar fiindcă familia lui Elizabeth locuia aici, mi-am construit casa - trei camere de cărămizi de beton şi o verandă de lemn - la o sută de metri de capătul drumului ce străbătea insula.

La vreo opt sute de metri de plajă se afla Bojdeuca Găinii şi prezenţa acesteia a fost un motiv în plus să-mi construiesc casa în Golful Nisipos. Nu pentru că mâncarea sau decorul ar fi fost câtuşi de puţin ispititoare, singurul fel care se servea era puiul fript, mai mult oase şi zgârciuri, iar coliba nu era mai mare decât coteţul găinilor, având trei mese de lemn şi o bucătărie. Pe pereţi, una în faţa celeilalte, erau prinse două farfurii pe care un artist grăbit pictase un portret grosolan al proprietarului, John James, alături de soţia sa, iar aceste două chipuri negre, cu zâmbete ce voiau să pară feroce, atât de prost redate, mi s-au părut întotdeauna încleştate într-un duel magic, un duel ale cărui energii răzleţite făceau ca puiul să fie prea prăjit. Dacă îţi plăcea mâncarea bună, făceai mai bine să te duci

în altă parte, dar dacă aveai poftă de taclale, Bojdeuca Găinii era neîntrecută. Şi acolo, într-o seară, după un hiat de aproape doi ani, m-am întâlnit din nou cu Ray Milliken.

Eram scos din circulaţie de vreo două săptămâni, reparând stricăciunile făcute la casa mea de ultima vijelie şi, întrucât Elizabeth avea o indispoziţie mensuală, am hotărât să pierd câteva ceasuri privindu-l pe Hatfield Brooks ghicind viitorul la Bojdeucă. Făcea asta în fiecare miercuri, fără excepţie. La sosire, l-am găsit stând la prima masă de lângă uşă - un tânăr subţirel, care afişa o pleată încâlcită, fără să aibă, însă, nimic din ostilitatea care însoţea, de obicei, o frizură ca a lui. În comparaţie cu majoritatea insularilor, era ca un sfânt. Harnic, generos, nebăutor, credincios soţiei sale. În faţa lui se afla ceea ce părea o minge de bowling de plastic roşu, marmorat, dar era de fapt un glob zodiacal - o jucărie de copil, în interiorul căreia se afla o a doua minge, iar între stratul interior şi cel exterior, apă. În partea de sus avea o ferestruică şi, dacă scuturai mingea, în acolo apărea unul dintre cuvintele *da* sau *nu,* răspunzând întrebării tale. Lângă Hatfield, ghemuit într-un colţ, stătea vărul său, Jimmy Mullins, un bărbat mititel şi vânos de treizeci şi cinci de ani. Avea ochi negri şi aprigi, care sclipeau în lumina crudă; pielea din jurul lor era zbârcită, ca şi cum ar fi fost scoşi pe cale chirurgicală şi apoi vârâţi la loc. Era în bustul gol, cu organele genitale expuse pe jumătate printr-o gaură din pantalonii scurţi. John James, falnic şi cărunt, mi-a făcut semn cu mâna din spatele tejghelei, iar Hatfield m-a întrebat:

— Cum vă merge, domnule Winship?

— Aşa şi-aşa, am răspuns, şi i-am comandat lui John o sticlă de Superior. Nu prea ai de lucru, am remarcat, apăsându-mi sticla rece de funte.

— O, mai pică din timp în timp câte ceva, mi-a răspuns Hatfield.

În tot acest timp, Mullins nu a scos o vorbă. După toate aparenţele, era furios pe ceva, uitându-se urât la Hatfield, foindu-se fără astâmpăr pe banchetă, cu vârful limbii ţâşnind când înăuntru, când afară.

— Ai vânat în ultima vreme? l-am întrebat, aşezându-mă lângă tejghea.

Mi-am dat seama că nu voia să răspundă, să-şi mute atenţia de la ce-o fi fost ce-l supărase. Dar era un şarlatan, un profitor şi nu voia să supere o potenţială sursă de mici împrumuturi. În orice caz, vânătoarea era pasiunea lui. Vâna în fiecare noapte, hipnotizând cerbii insulei cu fasciculele lanternei; cu toate acestea, se considera un mare sportiv, şi nici măcar proasta dispoziţie nu-l împiedica să se făloşească.

— Am împuşcat un căprior frumuşel vineri dimineaţă, a mormăit şi apoi, însufleţindu-se, a continuat: Din clipa în care îi văd ochii, amice, ştiu că trebuie să-l fac fărâme.

Pe scări s-au auzit tropăituri şi o puştoaică îmbrăcată într-un maiou bărbătesc şi fustă cu imprimeuri a năvălit pe uşă. Junie Elkins. De la o vreme, dădea întruna apă la moară bârfelor, din cauza unei idile cu un tânăr din Portul Spaniol, cu care părinţii ei nu erau de acord. A salutat în stânga şi-n dreapta, i-a dat un bănuţ lui Hatfield şi s-a aşezat vizavi de el. Apoi mi-a aruncat o privire peste umăr, jenată. M-am prefăcut că citesc eticheta de pe sticla de bere.

— Ce vrei să ştii, draga mea? a întrebat-o Hatfield.

Junie s-a aplecat peste masă şi i-a şoptit ceva.

Hatfield a clătinat din cap, a făcut o serie de pase magice, a scuturat mingea şi Junie s-a uitat cu atenţie la fereastra de deasupra.

— Vezi, a spus Hatfield, totul o să se rezolve până la urmă.

Alţi americani folosiseră metoda de ghicit a lui Hatfield pentru a demonstra naivitatea şi ignoranţa insularilor şi până şi Hatfield recunoştea că exista şi un element de înşelătorie. Nu credea că are putere asupra globului;

lucrase pe continent, la companiile de vapoare, şi dobândise o anumită experienţă. Totuşi, credita mingea cu un oarecare potenţial magic.

— Obiectul ăsta e făcut să ghicească norocul, chiar dacă e doar o jucărie, mi-a spus cândva.

Nu nega faptul că dădea răspunsuri greşite, dar sugera că ar putea fi puse pe seama schimbării condiţiilor şi a unui defect de fabricaţie. Felul în care explica era atât de plăcut rezonabil încât aproape că l-am crezut. Şi credeam cu adevărat că, dacă globul era să funcţioneze undeva, locul era insula aceasta, unde bazele rudimentare ale culturii erau încă la suprafaţă, unde legile mai simple triumfau.

După ce Junie a plecat, ostilitatea lui Mullins a dominat din nou încăperea şi am rămas tăcuţi. John s-a apucat să facă curăţenie în bucătărie şi troncănitul vaselor accentua tensiunea. Dintr-odată, Mullins a izbit cu pumnul în masă.

— La naiba, omule, i-a strigat lui Hatfield. Dă-mi banii mei!

— Nu sunt banii tăi, a răspuns Hatfield cu blândeţe.

— Trebuie să-*mi* plăteşti pentru terenul *meu!*

— Nu-i terenul tău.

— Am dovezi că e al meu.

Din nou, Mullins a lovit cu pumnul în masă. John s-a apropiat de tejghea.

— În locul ăsta nu va fi nici un tărăboi, a spus el cu asprime.

Certurile pentru pământ - cum părea să fie aceasta - erau un lucru obişnuit pe insulă şi duceau adesea la dueluri cu cochilii de scoici şi macete. Piraţii nu se obosiseră să facă documente legale şi, după ce au ocupat insula, hondurienii reuşiseră să-i uşureze pe negri de cele mai bune terenuri, în ciuda faptului că vechile familii deţinuseră cele mai mari suprafeţe de teren din apropiere de Golful Nisipos. Dar, întrucât negrii erau înrudiţi cel puţin tangenţial, problemele de proprietate s-au dovedit a fi neclare.

— Care-i problema? am întrebat.

Hatfield a ridicat din umeri, iar Mullins a refuzat să răspundă; furia i se zărea parcă deasupra capului, ca valurile de călduri urcând dintr-un acoperiş de tablă.

— Un nebun blestemat a arendat Cimitirul, a spus John. Acum, ăştia doi se ceartă…

— Cine să vrea maidanul ăla nenorocit?

— Un adevărat nebun de legat, uite cine, a spus John. Ray Milliken.

Am fost surprins să aud numele lui Ray, nu mă aşteptam să-l mai aud vreodată, şi, în acelaşi timp, să aflu că el sau oricine altcineva ar cheltui bani frumoşi pe Cimitir. Era un teren mare, la doi kilometri de Golful Nisipos, lângă Punta Palmetto, acoperit de mlaştini cu mangrove, remarcabil prin populaţia sa de şerpi şi insecte.

— Nu e Grădina Raiului, e adevărat, a spus Hatfield. Am fost pe-acolo deunăzi şi m-am uitat cum curăţă bălăriile şi de fiecare dată când intra lopata în pământ, de ea se agăţau trei sau patru şerpi. *Coralitos,* năpârci.

— Negru' ăsta nu se sinchiseşte de şerpi, a zis pompos Mullins.

Faptul că îşi spunea „negru' ăsta" era un semn sigur că era beat şi atunci mi-am dat seama că se vârâse în colţ ca să-şi păstreze echilibrul. Gesturile îi erau leneşe, ochii i se rostogoleau, injectaţi de sânge.

— Aşa-i, a continuat el. Toată lumea ştie că, dacă te muşcă năpârca, trebuie să muşti otrava şi s-o scuipi.

John a scos un sunet de dezgust.

— Pentru ce vrea Milliken terenul ăla? am întrebat.

— Are de gând să construiască un oraş, a răspuns Hatfield. Cel puţin aşa speră el. Avocatul zice că ar fi mai bine să ne ţinem de hârtii pân' aflăm ce părere au autorităţile de idee.

— Nebunii care-o să locuiască în oraş sunt deja pe insulă, a zis John. Stau în Debarcaderul Meachem. Tre' că-s vreo patruzeci, cincizeci. Zâmbesc întruna, zicând: „Uite ce drăguţ", „Uite ce frumos." Sunt dintr-o sectă sau ceva.

— Tot ce ştiu, a intervenit Hatfield, e că tipul vine la mine şi zice: „Ai trei mii de lempira, o mie cinci sute de dolari în aur, dacă-mi dai Cimitirul pe nouăzeci şi nouă de ani.” Iar eu: „La ce vrei locul ăla de pierzanie? Văru-meu, Arlie, dă în arendă un teren frumuşel pe malul mării.” Şi atunci îmi spune cum au trăit acolo caraibii, fiindcă ăla e locul unde se întâlneau cu nălucile...

— Extratereştri, a precizat John cu dispreţ.

— Corect! Extratereştri.

Hatfield a lovit globul zodiacal.

— Zice că extratereştrii au vorbit cu caraibii fiindcă viaţa lor era luminoasă şi îi atrăgea în mod natural pe extratereştri. La care eu: „Omule, caraibii erau fioroşi. Erau războinici!” Iar el: „O fi, dar trebuie că făceau ei ceva bine, altfel extratereştrii nu le-ar fi dat târcoale.” Şi atunci îmi spune că au de gând să trăiască precum caraibii şi să aducă extratereştrii la Guanoja.

— Adu-mi o sticlă de Superior, John, a zis Mullins poruncitor.

— Ai bani? a întrebat John, cu braţele încrucişate, ştiind răspunsul.

— Nu, n-am bani, a răcnit Mullins. Nătărăul ăsta mi-a luat banii!

S-a aruncat asupra lui Hatfield şi a încercat să-l doboare, dar Hatfield, fiind mai tânăr, mai puternic şi mai treaz, l-a prins de încheietură şi l-a azvârlit înapoi în colţ. Ţeasta i s-a izbit de perete, cu un *poc* şi Mullins s-a apucat cu ambele mâini de cap.

— Ascultă, am vorbit eu. Chiar dacă autorităţile sunt de acord cu oraşul, ceea ce e puţin probabil, chiar crezi că oraşul poate supravieţui pe Cimitir? La naiba, se vor retrage la Debarcader înainte să treacă prima noapte.

— Asta-i o teorie, a spus John, care ieşise din spatele tejghelei, ca să prevină alt tărăboi.

— A dat vreun ban? am întrebat.

— Mi-a dat ca gaj două sute de *lempira,* a răspuns Hatfield. Dar mă gândesc că-i vrea înapoi, dacă autorităţile nu acceptă oraşul.

— Ei, bine, am continuat, dacă nu va fi nici un oraş, nu va fi nici o discuţie. Ia întreabă globul dacă o să fie un oraş pe locul Cimitirului.

— Mi se pare înţelept, a spus John, care nu dădea deloc crezare globului, dar era dornic să se termine cu neîncrederea, ca să fie pace.

— Lasă-mă pe mine!

Mullins a înhăţat globul, privind cruciş la plasticul roşu.

— O să fie un oraş pe locul Cimitirului? a întrebat solemn.

Apoi l-a învârtit de două ori şi a aşezat-o pe masă. M-am ridicat în picioare şi m-am aplecat, să văd ferestruica. *Nu,* scria.

— Un rând de bere pentru toată lumea, a zis John. Şi o apă minerală pentru Hatfield. Bem pentru rezolvarea unei probleme.

Dar problema nu era rezolvată - doar la începuturi - şi, deşi în cele din urmă răspunsul globului zodiacal s-a dovedit corect, nu-i pusesem întrebarea potrivită.

Asta s-a întâmplat în octombrie, o perioadă propice pentru orice capricii ale vremii, când a plouat fără oprire în următoarele câteva zile. Troiene de neguri se apropiau de ţărm, transformând marea într-o întindere cenuşie, mistică, înăbuşind zgomotul valurilor ce se izbeau de recif, cu un sunet de oase zdrobite în fălci imense. Nu era o vreme de vizitat Cimitirul. Dar, în cele din urmă, s-a ivit o zi însorită şi am pornit în căutarea lui Ray Milliken. Trebuie să recunosc că eram rănit de lipsa lui de interes în a reînnoda legătura noastră, dar aveam prea multe întrebări ca să mă las împiedicat de asta. Ideea de a construi o colonie pentru a atrage extratereştrii mi se părea mai degrabă sinistră decât nebunească - şi majoritatea oamenilor erau şocaţi. Nu-mi puteam închipui un om ca Ray căzând pradă unei

asemenea trăsnăi, nici nu găseam argumente pentru ideea lansată de Elizabeth, că Ray era implicat într-o şarlatanie. Aflase despre el că a vândut locurile din colonie şi a adunat aproape o sută de mii de dolari. Informaţia era corectă, dar mă îndoiam că motivele iniţiale ale lui Ray aveau prea mare importanţă.

Spre centrul insulei nu era nici un drum, doar o cărare invadată de şerpi, aşa că am împrumutat luntrea unui vecin şi am vâslit de-a lungul recifului. Valurile erau mici şi din apă se înălţau capete de corali, negre ca fierul, ca nişte creneluri ale unui castel scufundat; în adânc, apa scăldată în razele soarelui era brăzdată, în fâşii de ardezie şi lavandă. Nu-mi puteam stăvili emoţia. Oamenii ocoleau Cimitirul - se zvonea că era bântuit de nălucile portului... dar, de altfel, la fel era în orice altă parte din insulă, şi bănuiam că adevăratul motiv pentru locul părăsit era că nu folosea nimănui, poate doar unui erpetolog. Numele locului se trăgea din dialectul caraibilor; lucru ciudat, căci toate mormintele lor se aflau sus, în munţi. În zonă fuseseră găsite unelte şi vase de lut, dar nici o dovadă elocventă că s-ar fi aflat morminte. Existau, într-adevăr, două morminte, unul al lui Ezechiel Brooks, fiul lui William, un corsar de-al lui Henry Meachem, şi altul al lui Carl, fiul lui Ezechiel. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii în acest loc, ca pustnici şi viaţa aspră în singurătate pe care au îndurat-o validase dreptul de proprietate revendicat de familia Brooks.

Când am ajuns, am legat luntrea de o rădăcină de mangrovă şi m-am pierdut imediat într-un desiş de palmieri pitici. Îmi scosesem impermeabilul şi pe trup îmi roiau ţânţarii; am păşit cu grijă, sondând terenul cu maceta, ca să alung şerpii ascunşi prin ierburi. În scurt timp am ajuns la un luminiş de vreo cincizeci de metri pătraţi. Fusese ras cu totul, până la pământ. În partea opusă se afla un buldozer şi, lângă el, un adăpost de paie, sub care stătea un grup de oameni. Culorile primare şi formele simple -

buldozer galben, pământ roşu, desişul verde întunecat al junglei - făceau ca poiana să pară un test de abilităţi motrice pentru un copil uriaş. În timp ce mă îndreptam către adăpost, unul dintre oameni a sărit în picioare şi a pornit către mine. Era Ray, în cizme şi blugi spălăciţi. Un luciu rozaliu de bronz proaspăt îi acoperea pielea arsă de soare.

— Frank, a spus el, strângându-mi mâna.

Am fost luat prin surprindere de solemnitatea religioasă a glasului său - ca şi cum numele meu era un lucru pe care-l păstra cu sfinţenie de multă vreme.

— Aveam de gând să trec pe la tine în câteva zile. După ce ne aşezăm. Cum mai eşti?

— Bătrân şi chinuit, am răspuns, lovind după un ţânţar.

— Încoace, m-a îndemnat, făcând semn către adăpost. Hai să mergem la umbră.

— *Ţie* cum îţi merge? am întrebat în timp ce mergeam.

— Grozav! Chiar grozav.

Zâmbetul lui părea produsul cunoaşterii absolute a faptului că lucrurile mergeau, într-adevăr, grozav.

M-a prezentat celorlalţi, nu-mi pot aminti numele lor, o înşiruire tipică de personaje cu nume de Jim, Dave şi Tom. Cu toţii aveau zâmbetul pătruns de Krishna al lui Ray, ultrasinceritatea lui şi erau încântaţi să-şi împartă cu mine prânzul compus din scoverzi cu banane şi nuci de cocos.

— Nu-i aşa că mâncarea e minunată? a exclamat unul.

În jurul meu era atâta beatitudine, încât eu, ţâfnos din cauza căldurii şi a ţânţarilor, mă simţeam printre ei ca un păgân. Ray se uita întruna la mine, zâmbind şi acesta era motivul principal al disconfortului meu. Aveam impresia că ceva strălucea prea puternic în spatele ochilor lui, un fel de sclipire de maniac, pâlpâind în el aşa cum pâlpâie un bec stricat înainte de a se stinge pentru totdeauna. A început să-mi povestească despre amenajările pe care voiau să le facă - fântâni, dispozitive electronice de prins ţânţari, generatoare, şcoli cu calculatoare, o clinică medicală pentru

insulari şi aşa mai departe. Prietenii lui îl psalmodiau, completând lista şi aveam senzaţia că ascultam o litanie îndelung repetată.

— Credeam că ai de gând să trăieşti din roadele pământului, ca un caraib, am spus.

— O, nu, a răspuns Ray. Vom face unele dintre lucrurile pe care le-au făcut ei, însă mai bine.

— Presupun că autorităţile nu vă dau acceptul.

Am fost încolţit de o congregaţie de zâmbete imperturbabile.

— Au venit aici acum două zile, a spus Ray. Colonia se va numi Ezechiel.

După prânz, Ray m-a condus prin pădure către un luminiş mai mic, unde erau ridicate câteva adăposturi; la umbra lor erau întinse hamacuri. Coliba lui era împodobită cu piei de şarpe, legate de stâlpii acoperişului, cel puţin treizeci la număr. Mişunau de muşte, fluturând dezgustător în bătaia vântului. Majoritatea erau piei de năpârci - numele folosit pentru aspide în partea locului - şi spunea că omorau zece, douăsprezece pe zi. S-a aşezat pe pământ cu picioarele încrucişate şi m-a poftit să mă aşez în hamac.

— Vrei să auzi ce-am mai făcut? m-a întrebat.

— Am auzit câte ceva.

— Sunt convins, a râs el. Ne consideră ţăcăniţi.

A început să vorbească în clipa în care un buldozer s-a trezit la viaţă, mugind în luminişul din spatele nostru.

— Îţi aminteşti că mi-ai arătat jurnalul bătrânului Meachem?

— Da.

— Într-un fel, tu eşti responsabil pentru toate astea, a spus, arătând către pământ şi colibe. Ăla a fost primul meu indiciu adevărat.

Şi-a strâns mâinile între genunchi.

— Când am plecat de aici, m-am întors în State. La şcoală. Cred că obosisem să călătoresc, sau poate mi-am

dat seama că făceam degeaba umbră pământului. M-am apucat din nou de astronomie. Nu eram prea entuziast, dar nu eram mai interesat de nimic altceva. Apoi, într-o zi, studiam o hartă stelară şi am observat ceva uluitor. Cât timp am fost aici, am pătruns puţin în cultura caraibă. Aveam obiceiul să hoinăresc în preajma Cimitirului, căutând vase de ceramică. Am găsit câteva exemplare frumuşele. Şi mă căţăram pe dealuri şi desenam hărţi ale satelor, unde-şi amplasau foişoarele, unde aprindeau focurile de semnalizare. Mai aveam acele hărţi şi am observat că modul în care erau amplasate focurile de semnalizare ale caraibilor corespundea întocmai configuraţiei constelaţiei Cassiopea. Era incredibil. Până şi dimensiunile focurilor corespundeau mărimii fiecărei stele. Am renunţat la şcoală şi am revenit pe insulă.

Mi-a aruncat o privire spăsită.

— Am încercat să te întâlnesc, dar erai pe continent.

— Asta trebuie să fi fost atunci când fostul prieten al lui Elizabeth ne-a făcut necazuri, am răspuns. A trebuit să dispărem o vreme.

— Probabil.

Ray întinse mâna după o raniţă sprijinită de perete şi scoase un teanc de fotografii 20 pe 28. Păreau să cuprindă în principal mâzgălituri şi linii frânte.

— Am început să sap prin vechile amplasamente, mai ales aici - e singurul loc unde am găsit vasele cu desene...

Din acel moment, mi-a fost greu să-mi păstrez o expresie normală. Vi s-a întâmplat vreodată ca un prieten să vă spună ceva incredibil, ceva în care credea cu atâta tărie încât, dacă v-aţi fi manifestat îndoiala, l-aţi fi făcut să sufere? Probabil o poveste despre experienţa transcendentă a drogurilor sau despre convertirea lui la creştinism. Şi v-a privit în faţă cu seninătate, în timp ce vorbea, urmărindu-vă reacţia? Murmuram aprobator, clătinam din cap şi îi evitam privirea. În comparaţie cu disertaţia lui Ray, aiurelile lui Erich von Däniken erau un

model de disciplină academică. Din modelul coincident al focurilor de semnalizare, din întâmplarea cu OZN-ul lui Meachem şi din alte poveşti de beţivi pe care şi le însuşise, din aceste mâzgăliturі şi linii care - dacă dădeai frâu liber imaginaţiei - aduceau vag cu nişte bipede purtând nişte boluri pe cap, Ray a urzit un scenariu încâlcit al vizitelor extraterestre. Era în principal aceeaşi poveste cu cea a lui Däniken - străvechea rasă însămânţată de extratereştri. Dar explicaţia lui Ray se deosebea prin insistenţa cu care susţinea că extratereştrii avuseseră o relaţie specială cu caraibii, care îi puteau chema aprinzându-şi focurile. Apariţia la care asistase Meachem fusese una dintre ultimele, căci, odată cu sosirea britanicilor, caraibii s-au retras treptat de pe insulă şi extratereştrii nu au mai avut nici un motiv s-o viziteze. Ray intenţiona să-i ademenească înapoi, printr-o desfăşurare de lasere care vor forma o imagine mai strălucitoare a constelaţiei Cassiopea decât ar fi putut să realizeze caraibii; iar când extratereştrii se vor întoarce, el îi va implora să salveze civilizaţia noastră care se scufundă.

Vânduse ideea de colonie înfiinţând o societate care să studieze posibilitatea existenţei vieţii extraterestre; făcuse prezentări cu diapozitive şi ţinuse conferinţe despre conexiunea cu spaţiul extraterestru de pe insula Guanoja. Nu mă îndoiam de capacitatea lui de a face asemenea prezentări, dar eram uluit că nişte oameni educaţi le puteau înghiţi. Mi-a spus că în grupul lui se aflau un medic, un inginer şi numeroşi doctori în diverse domenii şi că aveau cu toţii studii superioare. Totuşi, poate că nu era atât de uimitor. Chiar şi astăzi, existau probabil în America, aşa cum au existat când am părăsit-o, o grămadă de oameni istoviţi, care nu-şi găseau rostul, ca prietenii lui Ray, oameni care sufereau de pe urma unor traume din trecut şi căutau o nebunie acceptabilă.

Când a terminat, Ray s-a uitat la mine cu un aer grav.

— Crezi că suntem ţăcăniţi, nu-i aşa?

— Nu, am răspuns, dar nu l-am privit în ochi, şi am încercat s-o trec pe glumă: Nu contează. Cel puţin, nu aici.

— Nu doar dovezile m-au convins. Am ştiut de prima oară când am venit la Cimitir. Simţeam.

— Îţi aduci aminte despre ce am mai vorbit în seara când ţi-am arătat jurnalul lui Meachem?

Nu sunt sigur de ce voiam să-l provoc, probabil că din simplă curiozitate, din dorinţa de a şti cât de fragilă era de fapt masca lui de calm.

— Nu, mi-a răspuns. Am vorbit despre o mulţime de lucruri.

— Vorbeam despre femei şi atunci ne-a întrerupt Spurgeon James. Dar cred că erai pe punctul de a-mi povesti despre femeia care te rănise. Rău de tot. Te-ai detaşat de toate acestea?

Zâmbetul i-a pierit şi expresia care a pâlpâit o clipă în locul lui era înfiorătoare - era mâhnit şi uluit de mâhnirea sa. De data aceasta ochii *lui* au fost cei care m-au ocolit.

— Te înşeli în privinţa mea, Frank. Portul Ezechiel va fi ceva foarte special.

La scurt timp după aceea, m-am scuzat, iar el m-a condus jos, la luntre. L-am invitat să mă viziteze, să luăm masa împreună, dar ştiam că nu va veni. Îi ameninţasem convingerile, convingerile care credea că-i vor fi reazem, că-l vor salva, şi acum între noi exista o barieră tangibilă.

— Revino oricând vrei, mi-a strigat, în timp ce mă îndepărtam, vâslind.

A rămas acolo, urmărindu-mă cu privirea, fără să se clintească, o siluetă insignifiantă, contopindu-se, de la distanţă, cu verdele întunecat al hăţişului de mangrove. Chiar şi când abia îl mai puteam zări, a continuat să stea acolo, la fel de ritualic cum fuseseră probabil caraibii lui mitici în timp ce priveau plecarea oaspeţilor extratereştri.

Au trecut mai bine de cinci săptămâni până m-am mai gândit serios la Ray şi la Portul Ezechiel. (Portul Ezechiel!

Numele acela mă convinsese, mai mult ca orice, de nebunia lui Ray, un nume plesnind de trufie biblică, un banal refugiu pentru cei amăgiţi.) Era o lipsă de preocupare premeditată din partea mea. Simţeam că era pierdut şi nu voiam să mă implic în nici un fel în tragedia lui. În plus, deşi colonia rămânea importantă, alte evenimente au venit să-i ia locul. Flota de pescadoare s-a revoltat împotriva companiei-mamă americane şi pe străzile Portului Spaniol au izbucnit revolte. Vechea vorbărie despre independenţă a fost reînviată prin baruri - discuţii sterile, dar aţâţau focul antiamericanismului. Feţe altădată zâmbitoare se încruntau la mine, preţurile creşteau când făceam cumpărături şi, o dată, un copil a ţipat la mine: „Cară-te de pe insulă!” Lucruri mărunte, însă mă şocau. Şi, întrucât înfiinţarea Portului Ezechiel fusese preludiul acestor întâmplări, nu puteam să-mi înăbuş sentimentul că Ray era oarecum vinovat pentru această umbră de sorginte americană care plana acum asupra casei mele.

În ciuda încercării mele de a ignora prezenţa lui Ray, auzeam mereu despre el. Am aflat că îi achitase lui Hatfield întreaga sumă şi că Jimmy Mullins era pe picior de război. Trei mii de *lempira* i se păreau probabil o avere. Locuia într-o colibă micuţă, împreună cu soţia sa, Hettie, şi cei doi copii prost hrăniţi ai lor, şi nu lucra de mai bine de un an. Am auzit, de asemenea, că livrările de echipamente moderne destinate Portului Ezechiel fuseseră reţinute la vamă - fără doar şi poate, cineva lăsat la o parte în lanţul corupţiei - şi că deja coloniştii se mutaseră în Cimitir şi locuiau acum în colibe de lemn. Iar apoi, după vreo două săptămâni, am aflat că părăseau colonia. Grupuri-grupuri, se îndreptau zilnic către Debarcaderul Meachem, plângându-se că au fost induşi în eroare. Doi tineri au venit într-o seară la uşa noastră, un bărbat şi o femeie, amândoi înnebuniţi, bolnavi de dizenterie şi acoperiţi de muşcături infectate de ţânţari. Erau prea epuizaţi ca să povestească multe lucruri, dar

după ce i-am culcat, am întrebat-o pe femeie ce se întâmpla în colonie.

— A fost îngrozitor, a spus ea, înfăşurându-şi mâna în pătură şi tremurând. Gândaci şi şerpi... şi..., s-a întrerupt, strângând ochii. El stă acolo, cu şerpii.

— Cine, Ray?

— Nu ştiu, a vorbit, cu vocea spartă, devenind dintr-odată isterică. Nu ştiu!

Apoi, într-o seară, pe când Elizabeth şi cu mine stăteam pe verandă, am văzut lumina unei lanterne semnalizându-ne dinspre plajă. După felul în care pâlpâia, ridicându-se brusc, pentru a lumina coroanele palmierilor, apoi coborând, pentru a străluci deasupra unei luntri găurite, mi-am dat seama că era foarte beat. Elizabeth s-a aplecat, scrutând întunericul.

— O, Dumnezeule, a spus ea, strângându-şi halatul în jurul trupului. Ăla e blestematul de Jimmy Mullins?

S-a ridicat şi a intrat în casă, oprindu-se în pragul uşii pentru a adăuga:

— Dacă are de gând să facă pe nebunul cu mine, am să vorbesc cu unchiul meu despre el.

Mullins s-a oprit dincolo de lumina verandei, ca să urineze, apoi a urcat scările, clătinându-se, a scăpat lanterna, care s-a rostogolit lângă maceta mea sprijinită lângă uşă. Purta hainele lui de oraş - o cămaşă albă de vâscoză, cu imaginea unui fotbalist celebru pe spate şi pantaloni negri, pătaţi de urină. De bărbie îi atârnau firişoare de salivă.

— Domnule Frank, a articulat el cu mare efort.

Şi-a dat ochii peste cap şi, pentru o clipă, am crezut că o să leşine, dar s-a adunat, şi-a scuturat capul ca să alunge ceaţa şi a spus:

— Individul trebuie să-mi plătească.

Nu aveam de gând să mă implic în această vrajbă cu Hatfield:

— Ce-ar fi să te duc acasă? l-am întrebat. Hettie o fi îngrijorată.

Cu ochii împăienjeniţi, s-a uitat fix la mine, căutând un punct de sprijin.

— Nemernicul ăla de yankeu m-a tras pe sfoară. Vorbeşte cu el, domnule Frank. Spune-i că trebuie să plătească.

— Ray Milliken? Nu-ţi datorează nimic.

— Cineva îmi datorează! s-a răţoit, fluturând braţele în întuneric. Şi n-am puterea să mă războiesc cu Hatfield.

A adoptat o expresie comică de tristeţe.

— Sunt născut vara şi nu am crescut mai mare decât aşa cum mă vezi.

Aşadar, luat de valul jalnic al antiamericanismului, Mullins îl lăsase în pace pe Hatfield şi se reorientase către o ţintă mai vulnerabilă. I-am spus că Ray era nebun şi probabil nu va reacţiona nici la ameninţări, nici la logică, dar el insista că Ray ar fi trebuit să verifice drepturile lui Hatfield înainte de a-i da vreun ban. În cele din urmă, am căzut de acord să vorbesc cu Ray în numele lui şi - oarecum calmat - a rămas tăcut. Se ţinea de stâlp, bosumflat. M-am lăsat înapoi pe spate, în scaun. Era o noapte frumoasă; coamele fosforescente ale talazurilor săltau sus, deasupra recifului, şi îmi doream să ne lase singuri cu priveliştea.

— Yankeu blestemat!

S-a îndepărtat de stâlp, împleticindu-se şi s-a proptit de tocul uşii. Mâna i-a căzut pe macetă. Înainte de a putea să reacţionez, a ridicat-o, lovind în dreapta şi-n stânga prin aer.

— O să-l spintec pe ticălosul ăla de sus până jos, a strigat, încruntându-se la mine.

Momentul parcă nu se mai sfârşea, ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc, prins în vârful macetei. Beat, era în stare de orice. Mă simţeam neputincios şi neajutorat, aveam un nod în stomac. Lama avea parcă aceeaşi sclipire beată ca ochii lui. Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla, dar în clipa aceea, Elizabeth - cu halatul fluturând şi ochii scânteind

nebuneşte - s-a furişat în spatele lui şi l-a lovit în ceafă cu o coadă de topor. Prima lovitură l-a azvârlit în faţă, cu maceta încă ridicată într-o parodie de atac, iar cea de-a doua l-a aruncat de pe verandă, răşchirat, cu faţa în nisip.

Mai târziu, după ce John James şi Hettie l-au târât pe Mullins acasă, în timp ce Elizabeth zăcea în pat, i-am mărturisit că am fost prea speriat ca să mă mişc în timpul confruntării.

— Nu te necăji, Frank, a spus ea. Pe insulă sunt destule belele, aşa că, mai devreme sau mai târziu, o să ai şi tu grijă de mine.

Şi după ce am făcut dragoste, s-a ghemuit lângă mine, cuibărindu-se sub braţul meu şi mi-a povestit un vis care o înfricoşase cu o noapte înainte. Ştiam ce făcea - nimic nu era un mister la ea - şi, cu toate acestea, aşa cum mi s-a întâmplat cu toate femeile pe care le-am cunoscut, nu puteam să scap de senzaţia că lângă mine se afla o străină, o femeie al cărei suflet fusese modelat de o gravitaţie mai puternică şi sub o stea mai fierbinte.

Dimineaţa următoare mi-am petrecut-o încercând să dreg busuiocul cu Mullins, aducându-i în dar seminţe de legume şi ascultându-i văicărelile şi nu am plecat până spre după-amiază. Plouase ceva mai devreme şi pe cer pluteau încă nori cenuşii, prin care străbăteau, când şi când, palide evantaie de lumină. Valurile îmi erau potrivnice şi soarele era aproape de asfinţit când am ajuns - la orizont, marea şi cerul se îngemănau în linii cenuşii, agitate, de valuri stârnite de vânt. Goneam prin junglă, intenţionând să-mi transmit mesajul de avertisment cât mai repede posibil şi să ajung acasă înainte de furtună, dar, când am ajuns la primul luminiş, m-am oprit brusc.

Stuful şi ţăruşii colibelor de lemn erau risipiţi pe pământ, rupţi în bucăţi, amestecaţi printre cutii de conserve carbonizate, ambalaje, craterele unor vechi focuri, unelte stricate, broşuri mucegăite şi zeci de scoici, toate cu partea

exterioară, fibroasă, tăiată - probabil era o materie primă în dieta lor. L-am strigat pe Ray şi singurul răspuns a fost intensificarea bâzâitului muştelor. Era ca după război, duhoare şi linişte. Am păşit cu grijă printre gunoaie către cel de-al doilea luminiş şi din nou am fost nevoit să mă opresc brusc. Un covor identic de gunoaie acoperea pământul, iar coliba lui Ray rămăsese intactă, cu şiragul de piei de şarpe putrezite atârnând şi acum de stâlpii acoperişului - dar nu asta mi-a atras atenţia.

În faţa colibei fusese săpat un şanţ, acoperit cu un gard de sârmă, fixat cu bolovani imenşi. În şanţ se aflau patruzeci sau cincizeci de şerpi. *Coralitos,* năpârci, vipere, mocasini-de-apă. Felul în care alunecau, îşi vârau capetele printre sârme, încercând să scape, producea un şuierat care îmi făcea nervii să zbârnâie. Când am păşit peste şanţ, intrând în colibă, asupra mea s-au năpustit mai mulţi şerpi; bucăţi de sârmă sclipeau împreună cu veninul. Hamacul lui Ray era aruncat într-un colţ şi zona deasupra căreia se legănase cândva fusese excavată; gaura era aproape plină de apă mocirloasă - apă subterană, după mirosul sărat. Am vârât un băţ înăuntru şi am dat de ceva tare, la o adâncime de aproximativ un metru. Un bolovan, probabil. În afară de raniţa lui Ray, singurul semn de viaţă era o porţiune circulară de pământ care fusese netezită; zeci de cochilii de stridii erau risipite pe toată suprafaţa ei, toate tăiate în forme geometrice - stele, hexagoane, pătrate şi aşa mai departe. O tablă de joc primitivă. Nu ştiam exact ce să înţeleg din toate aceste lucruri, dar vedeam că erau semne ale nebuniei. Aveau un aer de sălbăticie, amprenta unei minţi la fel de zdruncinate ca realitatea care o înconjura, redusă la cea mai simplă dintre judecăţi; iar eu nu credeam că omul care locuia aici ar fi putut înţelege orice avertisment pe care i l-aş transmite. Dintr-odată înfricoşat, m-am întors să plec şi am suferit un asemenea şoc, încât aproape am căzut pe spate în groapa plină cu apă.

Ray stătea la un pas de mine, privindu-mă. Avea părul încâlcit, până la umeri şi legat cu o fâşie de piele de năpârcă. Pantalonii scurţi erau găuriţi şi slinoşi. O mâzgă îi acoperea obrajii şi fruntea, făcându-i ochii să pară mai rotunzi şi miraţi. Obrajii îi erau împestriţaţi de muşcături de ţânţari - deşi nu atât de multe câte i-au chinuit pe coloniştii pe care îi tratasem. În mâna dreaptă avea un băţ lung, cu un laţ la capăt, iar în stânga ducea un sac de pânză, al cărui fund sălta şi se răsucea.

— Ray, am spus, retrăgându-mă speriat.

Mă aşteptam la un murmur dogit sau la un urlet drept răspuns, dar când a deschis gura, avea glasul lui obişnuit.

— Mă bucur că ai venit. A lăsat sacul să cadă - era legat la gură - lângă şanţ şi a sprijinit toiagul de peretele colibei.

Încă speriat, dar încurajat de normalitatea gesturilor sale, am întrebat:

— Ce se petrece aici?

M-a cântărit din priviri.

— Mai bine vezi tu singur, Frank. Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede.

S-a aşezat cu picioarele încrucişate lângă peticul de pământ netezit şi a început să culeagă bucăţile de scoici. Felul în care le culegea m-a fascinat - atât de rapid, apucându-le între degetul mare şi arătător şi lăsându-le să-i cadă înapoi în palmă cu celelalte trei degete, dovedind o agilitate de expert. Şi, am remarcat, alegea doar hexagoanele.

— Stai jos. Avem o oră şi ceva de pierdut.

M-am ghemuit în partea opusă a tablei de joc.

— Nu poţi rămâne aici, Ray.

A terminat cu hexagoanele, le-a pus deoparte şi a început cu pătratele.

— De ce nu?

I-am povestit despre Mullins, dar am dedus că nu era îngrijorat. Toţi banii lui, mi-a spus, erau depuşi la fonduri de investiţii; va găsi o cale s-o scoată la capăt cu Mullins. Era

calm în faţa argumentelor mele şi, deşi calmul lui părea să reflecte o siguranţă mai profund înrădăcinată decât observasem la prima mea vizită, nu-mi inspira încredere. În mintea mea, bariera dintre noi se întărise, devenise înşelătoare ca reciful din jurul insulei. Am renunţat la discuţii şi am rămas tăcut, privindu-i jocul cu scoicile. Se lăsa noaptea, pe cer goneau pâlcuri de nori întunecaţi şi vântul zdrenţuia acoperişul de stuf. Valuri grele aveau să inunde în curând reciful şi ar fi fost peste puterile mele să vâslesc împotriva lor. Dar nu voiam să-l abandonez. Sub lumina ameninţătoare a fulgerelor, ruinele Portului Ezechiel păreau golite de culoare şi vitalitate şi am avut o viziune cu noi doi, singurii supravieţuitori ai unui imens dezastru, blocaţi într-o polemică despre rostul unui nou început al civilizaţiei.

— Aproape a sosit momentul, a rupt tăcerea, privind afară, la vârfurile unduitoare ale tufişurilor care mărgineau luminişul. E atât de delirant, Frank. Uneori nici mie nu-mi vine să cred.

Uimirea moale din glasul meu mi-a revelat patosul situaţiei sale.

— Dumnezeule, Ray! Întoarce-te cu mine! Nu e nimic aici!

— Spune-mi acelaşi lucru după ce ai s-o vezi.

Se ridică şi se îndreptă către groapa plină cu apă.

— Ai avut dreptate, Frank. Eram nebun şi poate că încă sunt. Dar am avut şi dreptate. Numai că nu în felul în care credeam.

— Dreptate în legătură cu ce?

A zâmbit.

— Cassiopea.

Se aşeză pe vine lângă groapă.

— Trebuie să intru în apă. Trebuie să existe contact fizic, altfel schimbul nu poate avea loc. Voi fi inconştient o vreme, dar nu-ţi face probleme. În regulă?

Fără să-mi mai aştepte răspunsul, s-a cufundat în apă. Părea că bâjbâie după ceva şi s-a foit până când şi-a găsit o poziţie comodă. Umerii abia îi ieşeau la suprafaţă. Apoi şi-a înclinat capul, astfel că nu i-am mai văzut faţa.

Gândurile mi se învârteau nebuneşte prin cap. Aluziile la „ea”, convertirea lui şi acum imaginea capului său fără trup şi a şuviţelor de păr plutind pe apă, toate îmi reaprinseseră frica. Am hotărât că lucrul cel mai bun pe care îl puteam face pentru el, pentru amândoi, ar fi să-l pocnesc şi să-l târăsc până la Golful Nisipos, unde să fie tratat. Dar în timp ce am început să caut după un ciomag, am observat ceva care scormonea în urma mea. Şerpii erau înnebuniţi în încercarea de a scăpa; erau îngrămădiţi la capătul celălalt al şanţului, lovind plasa de sârmă cu atâta disperare încât bolovanii care o fixau se clătinau. Şi apoi, o clipă mai târziu, am simţit o altă prezenţă în luminiş.

Cum am simţit-o? Semăna cu senzaţia pe care o ai când eşti singur, pentru prima dată, cu o femeie de care eşti atras şi ţi se pare că ai putea să închizi ochii şi să-ţi acoperi urechile şi tot ai fi conştient de fiecare schimbare a poziţiei ei, înregistrând schimbările ca pe nişte fiori, prin toate fibrele tale. Şi am ştiut, fără nici o umbră de îndoială, că prezenţa era feminină. M-am răsucit pe călcâie, convins că în spatele meu se afla cineva. Nimic. M-am întors la Ray. Umerii îi tremurau şi răsufla greu, gâfâia, ca şi cum ar fi fost scos din mediul lui natural şi ar fi avut probleme de respiraţie. Prin minte îmi străfulgerară scene din vechile filme de groază. Străinul atras către un mormânt deschis de un zgomot ciudat; vârcolacul ieşind din mlaştină; apa neagră picurând din ghearele lui; maniacul cu personalitate dublă, zâmbind, ascunzând un cuţit însângerat sub manta. Şi apoi am văzut, sau mi-am imaginat că văd, o mişcare pe suprafaţa apei; se ridica - fără să clocotească, dar întreaga suprafaţă se înălţa, de parcă o forţă de dedesubt creştea, gata să explodeze. Îngrozit, am făcut un pas înapoi şi am lovit cu piciorul grilajul de deasupra şanţului, iar şerpii au

început să lovească înnebuniţi plasa de sârmă, înspăimântaţi şi ei. Am luat-o la fugă.

Am gonit prin pădure, sigur că Ray era pe urmele mele, posedat de vreun demon ieşit din mintea lui bolnavă... sau mai rău. Nu m-am oprit să dezleg luntrea, ci am înhăţat maceta de sub banchetă, am tăiat sfoara şi am vâslit cu putere în larg. Valurile se revărsau peste prova, luntrea sălta şi cobora, iar zgomotul ce se auzea dinspre recif era asurzitor. Dar chiar dacă s-ar fi dezlănţuit un uragan, nu m-aş fi întors la Cimitir. Trăgeam cu putere la vâsle, înghiţind aerul încărcat de stropi săraţi, şi nu m-am simţit în siguranţă până nu am trecut de Punta Palmetto, unde eram ferit de privirile nălucii, care acum bântuia acel ţărm bolnav.

După o noapte de somn, după ce mi-am oblojit spaimele cu plăcerile de acasă, toate edificiile mele raţionale au fost reclădite. Îmi era ruşine că fugisem, că-l lăsasem pe Ray să-şi înfrunte Iadul solitar şi am pus tot ceea ce văzusem şi simţisem pe seama unei căderi nervoase sau - şi nu consideram că era imposibil - ale unor puteri de tip poltergeist atrase de nebunia mea. Trebuia să fac ceva pentru el. De îndată ce mi-am terminat micul dejun, am plecat la Debarcaderul Meachem şi am cerul ajutorul miliţiei. I-am explicat situaţia unui anume sergent Colmenares, care mi-a mulţumit pentru atitudinea civică, dar a spus că nu poate face nimic dacă bietul om n-a săvârşit nici o crimă. Dacă aş fi avut mintea limpede, aş fi inventat una, orice să-l readuc pe Ray la civilizaţie, dar, în schimb, l-am înjurat pe sergent, am ieşit valvârtej din biroul lui şi m-am întors înapoi la Golful Nisipos.

Elizabeth mă rugase să cumpăr nişte ulei, şi astfel m-am oprit la Prăvălia lui Sarah, o colibă cu pereţii verzi, de mărimea unui grajd, nu departe de Bojdeuca Găinii. Înăuntru, lângă tejghea, încăpeau trei oameni, şi în spatele ei, Sarah trona pe taburetul ei. O femeie bătrână, de

aproape nouăzeci de ani, cu o cunună încreţită de păr alb şi o piele neagră ca tăciunele, care în lumina soarelui lua nuanţe albăstrii. Era imposibil să cumperi de la ea fără să auzi ultimele bârfe şi, în timpul conversaţiei noastre, a pomenit că Ray a poposit pe la ea în seara precedentă.

— A venit să se certe cu Jimmy Mullins, a spus ea. Jimmy se ţinuse după un turist încă de la Briza Mării, unde au băut împreună şi era chitit să-i ceară omului ceva. Ştii cum face cu minciunile lui.

Sarah a început să-l imite pe Jimmy Mullins, umflându-şi pieptul şi încruntându-se:

— „Am fost în Vietnam”, zice şi îi arată omului cicatricea de când s-a împuşcat singur în picior. Mi-am vărsat sângele pentru Unchiul Sam şi acum Unchiul Sam o să aibă grijă de negrul ăsta. Apoi intră Ray Milliken. Nu se uită nici în stânga, nici în dreapta, ci numai la cutiile cu suc de fructe şi întreabă cât costă. Vorbeşte cu vocea aia de vedenie. Doamne! E plin de forţa vedeniei. Acuma, turistul ăla plecase fiindcă la vederea lui Ray, cu înfăţişarea lui sălbatică şi cicatricile alea, devenise bănuitor, dar Jimmy stă acolo, ochi şi urechi. Şi când Ray plăteşte pentru suc, zice: „Dă-mi banii ăia!” Ray nu răspunde. Bea sucul până la fund şi apoi iese agale pe uşă. Jimmy îl urmăreşte şi ţipă: „Îţi baţi joc de mine! Îţi baţi joc de mine!” Nu trebuie să fii prea isteţ ca să-ţi dai seama că e rost de belea, aşa că am pus o sticlă de Superior pe tejghea şi am strigat: „Jimmy, vino aici că ţi se răceşte berea!” Şi asta l-a atras înapoi.

Am întrebat-o pe Sarah ce voia să spună prin „voce de vedenie”, dar ea a răspuns doar:

— Asta era, o voce de vedenie.

Am plătit uleiul şi, în timp ce mă îndreptam spre uşă, Sarah a strigat:

— *God bless America*!

Întotdeauna le spunea asta, în loc de rămas-bun, clienţilor americani; majoritatea credeau că-şi bate joc de ei, dar, cunoscând compasiunea lui Sarah pentru cei

pribegiţi, convingerea că bogăţia materială era cel mai mare blestem pe capul cuiva, eu credeam că o spunea din inimă.

Povestea lui Sarah m-a convins că trebuie să acţionez şi, în după-amiaza aceleiaşi zile, m-am întors la Cimitir. Nu am dat ochii cu Ray. M-am postat în spatele unor tufişuri, la vreo şapte metri la dreapta de coliba lui. Intenţionam să fac ce ar fi trebuit încă de data trecută - să-l lovesc şi să-l târăsc înapoi la Golful Nisipos. Luasem cu mine coada de topor a lui Elizabeth şi largi provizii de soluţie împotriva gândacilor.

Ray nu se afla în luminiş când am sosit şi nu şi-a făcut apariţia până după ora cinci. De data asta, avea cu el o chitară, adunată probabil dintre gunoaie. S-a aşezat lângă şanţ şi a început să-şi plimbe degetele pe coarde, cântând cu un glas trist, plăpând, care m-a înfrigurat, în ciuda arşiţei. Parcă dădea glas duhorii pieilor putrede de şarpe, amplificând zumzetul insectelor. Soarele se oglindea ca un foc portocaliu pe lemnul chitarei.

— Cas-si-o-pee-ee-a, cânta el, în stilul country. În noaptea asta voi fi al tău. Izbucni în râs - un râs spart, strident - şi începu să-şi legene şoldurile dintr-o parte în alta. Cas-si-o-pee-ee-a, de ce te porţi aşa de rău?

Fie că se plictisise, fie altceva, dar atâta a fost tot cântecul. A pus deoparte chitara şi, timp de o oră, abia dacă s-a mişcat, scărpinându-se, ridicându-şi ochii spre soare, ca şi cum ar fi verificat dacă apune. Lumina asfinţitului s-a risipit şi stelele nopţii au urcat deasupra unor munţi de nori.

În cele din urmă, întinzându-se şi dezmorţindu-se, Ray s-a ridicat, s-a îndreptat către groapă şi s-a scufundat în apă. În acest moment aveam de gând să-l lovesc, dar m-am lăsat împins de curiozitate şi am hotărât să-l urmăresc. Mi-am spus că voi şti mai bine să-i demontez fanteziile dacă

aveam o anumită experienţă în privinţa lor. Aveam să-l lovesc după ce va adormi.

A trecut mai bine de o oră până ce a ieşit din apă şi, în acel moment, m-am bucurat nespus că eram ascuns. Stele de gheaţă dădeau contur noianului de nori, transformând luminişul într-un peisaj cenuşiu, scăldat în nuanţe de negru şi argintiu. Totul împrejur lăsa umbre, până şi frunzele zdrenţuite risipite pe pământ. Sufla o adiere, doar cât să cutremure frunzele şi singurul sunet în afară de foşnetul vântului era lipăitul şopârlelor pe deasupra frunzelor uscate. Din ascunzişul meu nu puteam vedea dacă apa se ridica, dar curând şerpii au început să sâsâie, să împingă plasa de sârmă şi din nou am simţit acea prezenţă feminină.

Apoi Ray a săltat afară din groapă.

A fost cea mai fluidă apariţie pe care am văzut-o vreodată, ca un dansator urcând pe scenă, de undeva, de jos. S-a ridicat fără şovăială, într-o ploaie de picături argintii şi a aterizat cu picioarele desfăcute peste groapă, scuturându-şi capul dintr-o parte în alta. A păşit afară din colibă, plimbându-se de colo-colo de-a lungul canalului şi, când a apărut în plină lumină, am încetat să mă mai gândesc la Ray ca la *el,* să mă gândesc la el ca la un bărbat; impresia de feminitate era atât de puternică, încât anihila toate impresiile mele trecute despre el. Deşi nu era câtuşi de puţin graţios sau efeminat, fiecare dintre mişcările lui avea o oarecare senzualitate feminină şi umbletul lui emana o feminitate viguroasă, ca a unei leoaice. Faţa îi era mai suplă, cu contururi mai netede. Dincolo de aceste schimbări, exista o forţă a acelei prezenţe care mă copleşea. Aveam senzaţia că eram părtaş la o scenă desprinsă din Preistorie - un luptător hominid cu ciomagul lui, spionând o femeie necunoscută, adulmecând-o, recunoscându-i sexul prin circuitele nervilor săi. Când el... când ea s-a oprit în loc, s-a ghemuit lângă şanţ, a îndepărtat un bolovan şi a ridicat marginea grilajului. Cu o

iuţeală incredibilă, a întins mâna şi a înhăţat o năpârcă. Am auzit un pârâit moale, scârbos în clipa în care i-a strivit capul între degete. A jupuit-o cu dinţii, sfâşiind-o, smulgând fâşii lungi de piele până ce carnea împânzită de sânge a strălucit în lumina lunii. Toate astea în câteva secunde. Privind-o cum mănâncă, m-am pomenit strângând coada de topor atât de tare încât mă durea mâna. A aruncat resturile şarpelui în tufişuri, pe urmă s-a ridicat - din nou acea magnifică fluiditate - şi s-a îndreptat către locul unde mă ascundeam.

— Frank, a spus ea. Abia a reuşit să-l pronunţe pe *a* şi să-l graseieze pe *r*, astfel că numele meu a ieşit ca un fel de Frren-ch.

Era ca şi cum ţi-ai fi auzi numele rostit de un idol. Coada de topor mi-a căzut din mână. M-am ridicat, cu genunchii moi. Dacă iuţeala ei de picior era pe măsura iuţelii ei de mână, nu aveam nici o şansă de scăpare.

— N-am să te omor, mi-a spus, bolborosind cuvintele într-un ritm de frază muzicală.

S-a întors la colibă şi s-a aşezat lângă peticul de pământ netezit.

Frazarea cuvintelor sale de încurajare n-a reuşit să-mi potolească teama, dar, cu toate acestea, am urmat-o. Mi-am spus că era Ray, că demonul feminin îl crease din nevoile şi închipuirile sale bolnave, dar nu puteam să cred aşa ceva. Cu fiecare pas, am devenit tot mai absorbit de ea, ca şi cum sufletul ei ar fi fost prea mare pentru trup, iar eu treceam prin marginile sale. Mi-a făcut semn să mă aşez şi, când m-am supus, caracterul ei bizar m-a învăluit asemeni căldurii răspândite de un foc deschis.

Aveam un nod în gât, dar am reuşit să articulez:

— Cassiopea?

Buzele i s-au subţiat, dezgolindu-i dinţii, într-un zâmbet feroce.

— Aşa îmi spune Ray. Nu-mi poate pronunţa numele. Casa mea...

Şi-a ridicat privirea către cer.

— E ascunsă de nori.

Stăteam cu gura căscată; aveam atâtea întrebări, încât nu puteam să conturez nici măcar una. În cele din urmă, am spus.

— OZN-ul lui Meachem. Aceea era nava ta?

— Nava a fost distrusă departe de aici. Ce a văzut Meachem era o fantomă, sau mai degrabă începutul şi sfârşitul unui drum străbătut de o fantomă.

A făcut semn către groapă.

— Se află aici, sub apă.

Mi-am amintit acel ceva dur pe care l-am lovit cu băţul; nu mi se păruse deloc ectoplasmatic, şi am subliniat.

— „Fantomă" este o traducere a cuvântului din limba mea. Tu ai atins câmpurile de energie ale unei... maşinării. Era echipată cu un dispozitiv de orientare, dar câmpurile ei au fost bruiate de accidentul pe care l-a suferit nava mea. Nu mai poate deschide drumurile dintre lumi.

— Drumuri? m-am mirat eu.

— Eu nu înţeleg drumurile şi, dacă aş putea să le explic, s-ar traduce metafizic. Insularii ar accepta probabil explicaţia, dar, în ce te priveşte, mă îndoiesc.

A trasat o linie pe pământ cu degetul arătător:

— Ca să pătrunzi în universul supraluminic, trupul trebuie să moară şi să fie reînviat la sfârşitul călătoriei. Celelalte componente ale vieţii călătoresc cu acest aparat. Tot ce ştiu despre drumuri este că, deşi călătoriile durează adesea ani în şir, par a fi directe. Când Meachem a văzut flacăra în cer, s-a întâmplat pentru că eu am ieşit din flăcări, din ruina navei mele.

— Maşinăria... am început.

— Este o formă de viaţă mecanizată. Înţelegi, orice viaţă e formată dintr-un sistem de câmpuri energetice, unficate de trup. Aparatul este o simulare parţială a acelui sistem, un fel de viaţă-fantomă care e menită să susţină cele mai importante dintre acele câmpuri - ceea ce tu ai numi *anima*,

sufletul -, până ce trupul poate fi reînsufleţit... Sau, dacă trupul a fost distrus, până ce se găseşte o gazdă artificială. Desigur, aici n-a fost o asemenea gazdă. Aşa că aparatul i-a atras pe cei cu sufletele bolnave, cei cu care se putea face un schimb temporar. Fără să mă întrupez, aş fi înnebunit. Şi-a umplut căuşul palmei de scoici sfărâmate. Presupun că am înnebunit până la urmă. M-am amestecat cu sufletele prea multor nebuni.

A azvârlit fărâmele de scoici. O aruncare la întâmplare, mi-am zis, dar apoi am observat că acestea căzuseră în şiruri ordonate.

— Diferenţele dintre noi sunt prea mari ca schimbul să fie altfel decât temporar, a continuat ea. Dacă n-aş reintra în maşinărie în fiecare dimineaţă, atât eu, cât şi gazda mea - şi maşinăria - am muri.

În ciuda clarităţii judecăţilor mele, această discuţie despre suflete şi câmpuri energetice îmi amintea de retorica bombastică a anilor şaizeci - îmi reînnoia îndoielile.

— Oamenii sapă în Cimitir de ani de zile. De ce n-a găsit nimeni maşinăria?

— Este un aparat foarte inteligent, mi-a răspuns, zâmbind din nou. Se ascunde de cei care nu sunt meniţi să-l găsească.

— De ce alege doar gazde suferinde?

— A alege o gazdă intactă ar fi împotriva moralităţii aparatului. Şi a mea.

— Cum îi atrage?

— Cunoştinţele mele despre aparat sunt limitate, dar presupun că există un proces de condiţionări. De fiecare dată când mă trezesc într-o gazdă nouă, e mereu la fel. Un luminiş, un adăpost, şerpii.

Am dat să pun o altă întrebare, dar ea m-a oprit, cu un gest al mâinii.

— Te porţi de parcă ar trebui să-ţi dovedesc ceva. Nu vreau să dovedesc nimic. Chiar dacă aş vrea, nu sunt sigură că aş putea. Aproape toate amintirile mi-au fost răpite la

moartea trupului meu şi cele care mi-au rămas sunt cele care mi-au pătat sufletul. Într-un fel, sunt Ray în aceeaşi măsură în care sunt eu însămi. În fiecare noapte, îi moştenesc amintirile, capacităţile. E ca şi cum aş locui într-o odaie plină de lucrurile altcuiva.

Am continuat să-i pun întrebări, cu o parte din mine făcând pe psihiatrul, smulgând răspunsuri pentru a diagnostica nebunia lui Ray, însă îndoielile mă părăseau. Nu-şi putea aminti scopul călătoriei, sau măcar al vieţii, dar spunea că trupul ei iniţial fusese similar cu trupul omenesc - poporul ei avea şi el un mit despre rasa străveche, însămânţată de extratereştri - deşi fusese mai mare, mai puternic, cu organe de percepţie superioare. Lumea ei era un tărâm al junglelor dese, iar strămoşii ei îndepărtaţi fuseseră prădători nocturni. Prima ei gazdă de pe insulă fusese un bătrân caraib; rătăcise prin Cimitir timp de şase luni după sosirea ei, înnebunit de durerea unui cancer care îi rodea stomacul. Soţia lui era convinsă că fusese posedat de o zeiţă şi a adus bătrânii tribului să fie martori ai spuselor sale.

— Le era frică de mine. Şi mie îmi era la fel de frică de ei. Nişte drăcuşori cu pielea roşiatică şi coliere de colţi de jaguar. Ridicau focuri în jurul meu, împresurându-mă, şi dansau şi ţipau şi îşi aruncau suliţele spre mine, prin flăcări. A fost un coşmar. Ştiam că ar putea să-şi dezlănţuie frica în orice clipă şi să mă ucidă. Aş fi putut să mă apăr, dar pentru mine viaţa era sacră. Ei erau fiinţe întregi, vii. Să le fac rău ar fi însemnat să desfid ce rămăsese din mine.

Le câştigase încrederea şi ei au răspuns oferindu-i noi gazde, aranjându-şi focurile în aşa fel încât să înfăţişeze constelaţia Cassiopea, sperând să atragă alţi zei care să-i ţină companie. Fusese o speranţă zadarnică şi existau alte semnale care ar fi fost mai uşor de recunoscut pentru neamul ei, dar a fost mişcată de preocuparea lor şi nu le-a spus.

Nu voi susţine că-mi amintesc cu exactitate tot ce a spus, dar cred că tot ce urmează surprinde esenţa poveştii ei. La început am fost tulburat de umanitatea şi fluenţa ei în exprimare, dar în curând mi-am dat seama nu numai că avea două secole în care a putut să-şi exerseze această umanitate, nu numai că profita de talentul de povestitor al lui Ray, dar, de asemenea, că mai spusese multe din toate acestea şi înainte.

Timp de douăzeci şi doi de ani, a spus ea, am locuit în trupuri de caraibi, majoritatea îngrozitor de bolnave. Infirmi, oameni cu boli degenerative şi, o dată, o fată tânără cu o imensă despicătură în craniu, o rană cu care s-a ales în timpul unui atac. Deşi energiile mele sporeau eficienţa muşchilor lor, le-am îndurat toate suferinţele. Dar, pe măsură ce caraibii s-au retras de pe insulă în faţa britanicilor, până şi această existenţă de chin mi-a fost refuzată. Am petrecut patru ani în interiorul aparatului, disperată să-l părăsesc din nou. Apoi, în 1819, Ezechiel Brooks a păşit, împleticindu-se, în Cimitir. Era un băiat retardat de şaptesprezece ani şi se pierduse prin desişul de mangrove. Când tatăl său, William, a venit în căutarea lui, m-a găsit pe mine. Şi-a amintit de obiectul de foc căzut din cer şi era încântat că a rezolvat enigma care îl chinuia pe căpitanul lui de atâţia ani. După aceea, a venit să mă viziteze în fiecare săptămână şi l-a târât cu el pe bătrânul Henry Meachem.

Pe atunci Meachem trecuse de şaptezeci de ani, era gras, cu o faţă cleioasă, ridată şi părul lung şi cărunt căzându-i pe umeri în zulufi. Etala haine simandicoase şi un comportament princiar. Avea gută şi trebuia să fie purtat printre mangrove de sclavii săi. L-au adus pe un scaun de lemn de tec, cu capete de leu sculptate pe braţe şi stătea acolo, horcăind, zbierând la sclavi ca să gonească muştele şi asaltându-mă cu întrebări. Nu credea povestea mea şi, în cea de-a doua vizită, într-o noapte care semăna cu aceasta,

scăldată în lumina lunii şi vântul adiind uşor, era însoţit de o femeie spaniolă, o baborniţă uscăţivă, înveşmântată într-un şal negru şi fustă, despre care mi-a spus că era vrăjitoare.

— Stai de vorbă cu nana Claudia, a spus, împingând-o în faţă cu toiagul, şi va şti cine eşti. Îţi va descâlci gândurile, ca pe un ghem de sfoară.

Bătrâna s-a aşezat cu picioarele încrucişate lângă groapă, a scos de sub pulpană o bucată de cristal pâclos şi l-a aşezat pe pământ, în faţa ei. În spatele şalului, ridurile ei umbrite semănau cu modelele de pe scoarţa unui copac şi, în ciuda aparentei sale fragilităţi, i-am simţit prezenţa ca pe un frison ce-mi strângea pielea. Tulburată, m-am aşezat pe partea cealaltă a adânciturii. Pleoapele i-au căzut, a început să respire precipitat şi am fost invadată de forţa vieţii ei, sporind pe măsură ce-şi exercita puterea.

Faţetele frânte ale cristalului păreau acum că strălucesc de o lumină nouă, alta decât oglindirea razelor de lună, şi, privindu-le, am fost cuprinsă de o senzaţie de ameţeală... dar apoi am fost atrasă de un vâjâit uşor dinspre groapă.

Linii fine, haşurate, gravau suprafaţa apei, ridicând o pulbere de aburi. Modelele pe care le conturau semănau cu faţetele cristalului. Mi-am ridicat privirea către nana Claudia. Tremura, cu o expresie îngrozită pe chip şi am văzut că vâjâitul venea dinspre buzele ei desfăcute, ca şi cum ar fi fost invadată de un vânt fantomatic. Gâtul îi era încordat, mâinile încleştate. M-am uitat din nou la groapă. Sub luciul apei, pulsând într-un ritm tremurător, se afla un punct de lumină purpurie. Puterea bătrânei, am înţeles, era acum legată de maşinărie. O vindeca, refăcându-i simţul de orientare şi în faţa ei se deschidea un drum! Speranţa a licărit în sufletul meu. Am coborât în groapă şi câmpurile m-au împresurat, mai puternice ca oricând. Dar, când femeia a scos un ţipăt şi s-a prăbuşit la pământ, puterea câmpurilor a slăbit. Punctul de lumină s-a micşorat şi, pâlpâind, a dispărut, ca licărul meu de speranţă. Fusese

doar o refacere de moment, un produs al minţii ei unite cu cea a maşinii.

Doi dintre sclavii lui Meachem au ajutat-o pe nana Claudia să se ridice în picioare, dar ea i-a alungat şi a ieşit cu spatele din colibă, cu ochii aţintiţi asupra gropii. S-a sprijinit de scaunul lui Meachem.

— Ei? a făcut el.

— Omoară-l! a spus bătrâna. E prea periculos, prea puternic.

— El? izbucni bărbatul în râs.

Nana Claudia a spus că eram cine susţineam că sunt şi a insistat că reprezint un pericol pentru el. Am înţeles că era foarte îngrijorată de faptul că ameninţam influenţa ei asupra lui, dar eram atât de abătută din cauză că aparatul îşi pierduse puterea, încât nu-mi păsa ce aveau să-mi facă. Scăldaţi în lumina argintie, cu stelele strălucind în jur, erau parcă o ilustrare vie a ceva - un simbol al întregii umanităţi, poate - acest bătrân pirat grotesc, în cămaşa lui scrobită şi, tremurându-şi degetul noduros, vrăjitoarea manipulatoare, care doreşte să-i fie stăpână.

După noaptea aceea, Meachem m-a luat sub aripa lui. Am aflat că era în exil, surghiunit de britanici şi obsedat de ideea întoarcerii acasă şi cred că era fericit să fi întâlnit pe cineva încă şi mai dezrădăcinat decât el. Din când în când, mă invita acasă la el, o clădire ţuguiată, de scânduri smolite, agăţată pe o fâşie de ţărm stâncos, la est de Golful Nisipos. Mă poftea în biroul lui şi îmi citea ore în şir din jurnalele sale; credea că - făcând parte dintr-o civilizaţie avansată - aveam înţelepciunea să-i apreciez intelectul. Biroul era o încăpere care reflecta obsesia lui pentru Anglia; pereţi acoperiţi de steaguri britanice, o orgie de roşu şi albastru. Uneori, privind muştele strânse pe buza cănii sale cositorite, faţa-i căzută înălţându-se deasupra lor, culorile de pe pereţi, care păreau să se scurgă în lumina pâlpâitoare a lămpii de petrol... uneori acest peisaj mi se părea un coşmar mai înfiorător decât cercul de focuri al

caraibilor. Cerceta cu atenţie paginile, spunând când şi când:

— A, uite aici unul care o să-ţi placă.

Şi citea pasajul.

— Războaiele, mi-a citit odată, sunt solstiţiile spiritului uman, vestind iarna în mintea unui tânăr şi redeşteptând primăvara furiei unui bătrân.

Fiecare pagină era plină de asemenea aforisme - pompoase, însă goale de conţinut, având semnificaţie doar în privinţa propriei sale naturi. Era cel mai crud om pe care îl cunoscusem vreodată. Violent cu soţia, tiran cu sclavii şi copiii. În unele seri, cerea să fie dus pe plajă, poruncea să se aprindă torţele şi privea cum cei care-l insultaseră erau biciuiţi - adesea până la moarte - cu nuiele de salcie. După ce am asistat la una dintre aceste scene de tortură, m-am gândit să-l omor, chiar dacă un asemenea gest ar fi fost în contradicţie cu toate convingerile mele.

Apoi, într-o seară, a adus la Cimitir o altă femeie, o tânără mulatră pe nume Nora Mullins.

— E slabă de minte, ca Ezechiel, a spus Meachem. Va fi o soţie perfectă pentru tine.

Fata ar fi vrut să fugă, dar sclavii o mânau în faţă. Ochii îi ţâşneau în stânga şi-n dreapta, mâinile i se jucau nervos cu faldurile fustei.

— N-am nevoie de soţie.

— Nu ştii? E o şansă de a-ţi crea propria descendenţă, de a scăpa din maşinăria ta infernală. Nora îţi va naşte un copil şi, dacă sângele nu vă trădează, va fi la fel de neghiob ca părinţii lui. După moartea lui Ezechiel, poţi să te instalezi în moştenitorul tău.

Râsul i se sfărâmă într-o tuse seacă.

Ideea nu era lipsită de logică, dar gândul de a avea relaţii intime cu un membru al altei specii, mai ales cu o persoană al cărei sex se putea spune că era echivalentul sexului meu, mă dezgusta. În plus, nu aveam încredere în scopurile lui.

— De ce faci asta?

— Sunt pe moarte.

Bătrânul şi-a stors o lacrimă la gândul acesta.

— Nora e legământul meu faţă de tine. Întotdeauna m-am gândit că e o ironie fără margini ca un suflet înaripat ca al tău să ajungă atât de jos. Mi-ar face plăcere să mă gândesc la tine părăsit printre generaţii de idioţi, în timp ce eu îmi iau zborul spre tărâmul făgăduinţei.

— Insula aceasta e pentru tine tărâmul făgăduinţei. Chiar şi sufletul moare.

— Ştii asta cu certitudine? întrebă îngrijorat.

— Nu, am răspuns, bătând în retragere. Nimeni nu ştie.

— Ei, bine, atunci mă voi întoarce să te bântui.

Dar nu s-a întors niciodată.

Intenţionasem s-o alung pe Nora după plecarea lui, dar Ezechiel - deşi prea timid ca să se apropie de ea sexual - o găsea atrăgătoare şi nu voiam să-l lipsesc de tovărăşia ei. În plus, am început să-mi dau seama cât de singură eram şi eu. Ideea de a o păstra cu mine şi de a avea un copil mi se părea din ce în ce mai ispititoare şi, o săptămână mai târziu, folosind amintirile lui Ezechiel pentru a stârni pofta trupească, am purces la întemeierea unei familii.

Cât de stranie a fost acea împreunare! Luna plutea deasupra noastră, umbrită de nori albaştri, zdrenţuiţi; vântul, insectele şi broaştele îşi uneau glasurile într-o muzică primitivă. Nora era îngrozită. Scâncea şi îşi dădea ochii peste cap şi a încercat, fără elan, să mi se împotrivească. Nu cred că îi era limpede ce se întâmpla, dar până la urmă instinctele au pus stăpânire pe ea. Ar fi greu de imaginat doi virgini mai inepţi. Eu aveam o înţelegere logică a actului, cel puţin una superioară înţelegerii Norei, dar aceasta era contrabalansată de mişcările ei leneşe şi de repulsia mea. Cumva, am reuşit. Cred că s-a datorat în principal faptului că Nora simţea că sunt ca ea, femeie într-un fel ce transcende anatomia şi asta ne-a ajutat să ne purtăm cu tandreţe una cu cealaltă. În nopţile care au

urmat, între noi a început să se lege o afecţiune sinceră; deşi vorbirea ei era limitată la ţipete gâtuite, am învăţat să comunicăm într-un fel şi am început să facem dragoste cu mai multă pricepere, mai adevărat.

Timp de paisprezece ani am fost împreună. A purtat în pântece trei copii. Doi au murit la naştere, însă al treilea a rezistat, un băiat sărac cu duhul, pe care l-am numit Carl - era un nume pe care Nora aproape că putea să-l pronunţe. Ziua, Nora şi Ezechiel erau frate şi soră, iar noaptea, ea şi cu mine eram soţ şi soţie. Carl avea nevoie de lucruri pe care pământul nu i le putea oferi, lapte, legume şi pe acestea le primeam de la William Brooks. Dar când el a murit, la câţiva ani după naşterea lui Carl, ducând cu el secretul identităţii mele, Nora a început să meargă la Golful Nisipos să cerşească - sau cel puţin aşa am crezut până când m-a vizitat fratele ei, Robert. Am ştiut imediat că se întâmplase ceva. Eram ruşinea familiei, nu ne-au recunoscut niciodată în nici un fel.

— Nora a murit, mi-a spus. Ucisă.

Mi-a explicat că doi dintre clienţii ei s-au încăierat şi că, atunci când a încercat să plece, unul dintre ei - un bărbat pe nume Halsey Brooks - i-a tăiat gâtul. Nu înţelegeam. Clienţi? Nimic din ce spunea Mullins nu se lega.

— Nu ştiai că se prostitua? s-a mirat. Omule, eşti mai nătărău decât credeam. Făcea asta de şase, şapte ani.

— Carl, am întrebat, unde este?

— L-a luat nevasta mea. Am venit să te duc la acest Brooks. Dacă nu eşti destul de bărbat, atunci mă descurc singur. Rudele sunt rude, indiferent cât de josnică e moartea de care au parte.

Ce am simţit atunci a fost în întregime uman - disperare, furie, vinovăţie pentru faptul că Nora a fost împinsă într-o situaţie atât de disperată.

— Du-mă la el.

Auzindu-mi glasul răzbunător, Robert Mullins a zâmbit.

Halsey Brooks bea într-un bar sărăcăcios, o singură încăpere luminată de lămpi de petrol, cu sticla atât de înnegrită de funingine încât lumina trecea prin ele în sclipiri sinistre de portocaliu. Mesele şubrede arătau ca nişte păianjeni negri, stând la pândă. Brooks sprijinea peretele din spate, un bărbat înalt, slăbănog, cu pielea de culoarea nămolului ars de soare, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni de pânză. Mullins s-a oprit la uşă, unde nu-l putea vedea, cu maceta pregătită în caz că voi da greş, iar eu am intrat.

Zărindu-mă, Brooks a rânjit şi şi-a scos cuţitul din cizmă.

— Javra aia mică a ta îţi duce dorul în Iad, a spus, şi a aruncat cuţitul.

M-am chircit şi cuţitul s-a înfipt în perete. Brooks a făcut ochii mari. S-a ridicat în picioare, ceilalţi clienţi s-au năpustit spre uşă, doborând scaunele în graba lor.

— Eşti un negrotei ager, a spus Brooks, înaintând spre mine. Dar agerimea n-o să-ţi folosească.

Nu mi-ar fi pus probleme, dar, în faţa faptului împlinit, confruntat cu ideea de a ucide, am descoperit că nu puteam să-mi duc sarcina până la capăt. Eram scârbită de gândul că mi-a trecut vreodată aşa ceva prin minte. M-am retras, m-am împiedicat de un scaun şi m-am prăbuşit într-un colţ.

— Asta e tot ce poţi? s-a hlizit Brooks.

În timp ce se îndrepta spre mine, Mullins s-a furişat în spatele lui, tăindu-i fără milă beregata. Brooks a ţipat - un sunet incredibil de feciorelnic pentru un bărbat atât de mare - şi a căzut în genunchi lângă mine, încercând să-şi apropie marginile rănii. Şi-a dus o mână la faţă, aparent uimit de roşeaţă. Apoi s-a lăsat peste mine. Duhoarea de sânge şi transpiraţie, doar senzaţia atingerii lui, în încercarea de a-l da la o parte, toate acestea mi-au provocat o stare de furie. Un ochi îi era la o palmă de mine, pe jumătate închis, întunecându-se.

Murea, dar voiam să-i smulg ultima pâlpâire de viaţă. I-am sfâşiat obrazul cu dinţii. Ochiul i s-a deschis brusc, am

auzit începutul unui ţipăt şi nu-mi mai amintesc nimic până în clipa când l-am azvârlit la o parte. Faţa îi era jupuită până la fibrele muşchilor, nasul îi era zdrobit şi, în locul unde-i fuseseră ochii, se căscau cratere roşii, întunecate.

— Dumnezeule! a exclamat Mullins, holbându-se la capul descompus al lui Brooks.

S-a întors către mine:

— Du-te acasă! Lucrurile sunt mai mult decât rezolvate.

Apele furiei se retrăseseră şi, în locul lor, se instalase dezgustul. Acasă! *Eram* acasă. Insula îmi erodase spiritul, mă transformase într-una dintre creaturile ei violente.

— Să nu mai vii pe-aici, a spus Mullins, ştergându-şi cuţitul de pantalonii lui Brooks.

Mi-a aruncat o ultimă privire de dezgust.

— Întoarce-te în blestematul ăla de Cimitir unde ţi-e locul.

Cassiopea a ţâşnit în picioare şi a ieşit în luminiş. Avea un aer îndârjit şi mă temeam că poate, repovestind crima, era cuprinsă din nou de mânie. Dar n-a făcut decât să se îndepărteze câţiva paşi. Poleită în lumina argintie a lunii, părea nefiresc de subţire şi, mai mult ca oricând, mi s-a părut că zăresc o sugestie a formei ei iniţiale. Şerpii erau neclintiţi în şanţ.

— De fapt, nu l-ai omorât, am spus.

— Aş fi făcut-o. Dar cu asta s-a isprăvit.

Lovi cu piciorul un maldăr de scoici, trimiţându-le jos, cu un zornăit.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns în primul moment, privind în depărtări, înspre recif.

— Schimbările prin care am trecut mă scârbeau. Am devenit pustnic şi, după moartea lui Ezechiel, mi-am continuat sihăstria în trupul lui Carl. Bietul de el!

S-a îndepărtat câţiva paşi.

— L-am învăţat să se ascundă ori de câte ori veneau oameni să viziteze Cimitirul. Trăia ca un animal sălbatic, scormonind în pământ după rădăcini, pescuind cu mâinile goale. În acel moment, mi s-a părut cel mai generos lucru pe care îl puteam face. Voiam să-l curăţ de umanitatea viciată. Desigur, s-a dovedit imposibil... pentru amândoi.

— Ştii, cu toate progresele tehnologice din zilele noastre, poate reuşeşti să contactezi...

— Crezi că nu mi-am evaluat posibilităţile? a spus ea cu furie şi apoi, pe un ton mai potolit: Speram cândva că ştiinţa umană îmi va permite să mă întorc acasă într-o bună zi, dar nu sunt sigură că mai vreau. Am fost pervertită de această cultură. Aş fi la fel de respingătoare pentru poporul meu, cum a fost Ezechiel pentru Robert Mullins, şi mă îndoiesc că m-aş simţi în largul meu printre ei.

Ar fi trebuit să înţeleg finalitatea singurătăţii sale - o înfăţişase amănunţit în poveste. Dar acum înţeleg. Era un amestec de uman şi extraterestru, un hibrid spiritual, împământenită pe o întindere de două secole. Nu aparţinea nici unui neam, nu avea nici un loc, în afară de acest petic de nisip şi mangrove, nici o tradiţie, în afară de luminiş, de şerpi şi de jocul făcut din scoici sfărâmate.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Frank, a zis ea şi a zâmbit. Tradiţia ta americană te face să ai tendinţa să pui în raclă evidenţa.

— Ray şi cu mine nu suntem un exemplu elocvent, am spus defensiv.

— Am cunoscut şi alţi americani. Au avut toţi aceeaşi tendinţă. Toată lumea de aici i-a crezut proşti la început. Păreau total nedeprinşi cu mersul lucrurilor şi nimeni nu înţelegea că uriaşa lor energie şi capacitate de amăgire compensau totul. Dar au fost mai răi şi decât piraţii, şi decât spaniolii.

Fără alt cuvânt, s-a întors şi a pornit spre pădure.

— Aşteaptă! am strigat.

Eram dornic să aud despre experienţele ei cu americani.

— Întoarce-te mâine, Frank. Deşi poate că n-ar trebui.

— De ce nu?

Apoi, gândindu-mă că poate avea vreun motiv personal pentru a nu avea încredere în americani, am adăugat:

— N-am să-ţi fac nici un rău. Nu cred că sunt fizic capabil de aşa ceva.

— Ce mod înşelător de a măsura siguranţa. Prin durere. Evitaţi cuvântul „omor”, şi totuşi omorâţi atât de uşor. E ca şi cum v-aţi preface cu toţii că e un secret.

S-a pierdut în pădure, fără nici un sunet, reuşind cumva să se ferească de crengile uscate, de frunzele subţiri, ca de hârtie.

În ziua următoare, am colindat toată insula, încercând să găsesc un casetofon şi, în cele din urmă, am împrumutat unul de la un turist din Debarcaderul Meachem. Iluzii de grandoare, nedefinite, se deşteptaseră în mine. Voi fi un Schliemann al cercetării extraterestre, dezvăluind ruina unei fiinţe nepământene de sub dărâmăturile unei fiinţe umane. Vor apărea bestselleruri, talk-show-uri, exclamaţii de extaz academic. Desigur, nu exista nici o dovadă reală. Un psihiatru va sublinia cât de convenabil superficială era povestea - maşina care se ascundea, pierderea memoriei, femeia extraterestră evocată de un bărbat a cărui tulburare psihică izvora din dezamăgirea în dragoste. Ar spune că era capodopera unui povestitor de geniu, îmbogăţită cu efecte speciale. Cu toate acestea, mă gândeam că oricine o va auzi - ca mine - va auzi perfecţiunea banală a adevărului pe care se întemeiau detaliile ei exotice.

Uitasem scopul iniţial pentru vizitarea cimitirului, dar, în după-amiaza aceea, Jimmy Mullins a apărut la uşa mea, nerăbdător să afle dacă aveam veşti pentru el. Era doar puţin beat şi o târa după el pe soţia sa, Hettie - o femeie slabă, cu pielea arămie, îmbrăcată cu o rochie albastră. Avea un aer consumat, dar, şi aşa era mai frumoasă decât merita Mullins. Eram ocupat, şi am încercat să mă eschivez,

spunându-i că cercetam ceva legat de Ray, care ar putea aduce bani. Şi, mi-am dat seama, chiar de aşa ceva mă ocupam. Cunoscându-i caracterul, presupusesem că Mullins încerca să-l tragă pe Hatfield pe sfoară, dar căsătoria perfect legală a Norei Mullins cu Ezechiel Brooks credita pretenţiile sale. Ar fi trebuit să-i explic. În situaţia de faţă, vedea că doar voiam să scap de el, iar Hettie a fost nevoită să-l coboare de pe verandă, ca să pună capăt discuţiilor. Totuşi, se pare că vorbele mele l-au îmbărbătat oarecum, căci, după câteva minute, Hatfield bătea la uşa mea.

— Ce i-ai spus lui Jimmy? Se făleşte că ai dovezi că Cimitirul e al lui.

Am respins acuzaţia şi i-am spus ce aflasem, dar nu şi cum aflasem.

— N-am avut niciodată intenţia să-l înşel pe Jimmy, a spus, scărpinându-se la cap. Vreau doar să mă asigur că nu mă înşală el pe mine. Dacă are dovezi... ei, bine, nenorocit cum e, o să facă tărăboi.

După plecarea lui, am avut probleme. Am descoperit că aveam nevoie de baterii pentru casetofon şi am plecat la Debarcaderul Meachem, iar când m-am întors acasă, am avut o ceartă cu Elizabeth care a durat până după apusul soarelui. Drept urmare, nu am pornit spre Cimitir până aproape de ora zece şi, în timp ce-mi aranjam lucrurile în luntre, am văzut-o pe Cassiopea îndreptându-se către mine, de-a lungul ţărmului.

Era o noapte senină, umbrele palmierilor erau clare pe nisip, şi de fiecare dată când trecea printr-o umbră, mi se părea că-l văd pe Ray, dar apoi, când ieşea la lumină, sufeream o ciudată dislocare şi observam că nu era nici vorbă de el.

— Eram în drum spre tine. Nu trebuia să vii în oraş.

— Am renunţat de mult să fiu pustnică. Îmi place să vin aici. Uneori, îmi zdruncină memoria să fiu în preajma atâtor altora, deşi nu găsesc nimic cu adevărat familiar la ei.

— Ce-ţi aminteşti?

— Nu prea multe. Crâmpeie de imagini, discuţii. Dar o dată mi-am amintit ceva concret. Cred că avea legătură cu munca mea, cu profesia mea. Am să-ţi arăt.

S-a lăsat pe vine, a netezit un petic de nisip şi a început să traseze un desen. Ca toate celelalte gesturi ale ei, şi acesta a fost iute şi complicat; folosea trei degete de la fiecare mână, mişcându-le în direcţii opuse, adăugând ici o înfloritură, colo o linie dreaptă, până ce desenul părea o combinaţie între o mandala şi un circuit imprimat. Privindu-i mişcarea, am fost copleşit de un sentiment de pace, nu ameţeală sau hipnotism, ci o puternică, înviorătoare senzaţie care m-a deşteptat la pacea din jurul meu. Freamătul palmierilor, plescăitul apei, calmul recifului - era reflux. Sentimentul era la fel de viguros ca efectul unui drog puternic şi, totuşi, nu simţeam nimic din confuzia pe care o asociam cu drogurile. Când a terminat, eram atât de învăluit în mulţumire încât toată curiozitatea mi-a pierit - nu eram curios nici măcar în legătură cu desenul - şi am abandonat pentru moment ideea de a o înregistra. Ne-am plimbat de-a lungul ţărmului, către răsărit, fără să vorbim, pe lângă Prăvălia lui Sarah şi Bojdeuca Găinii, admirând priveliştile. Acoperişurile de tablă ale colibelor sclipeau în lumina lunii şi, cu imperfecţiunile ascunse de întuneric, colibele arătau nostime şi cochete. În spatele draperiilor, dansau umbre, o dulce muzică reggae plutea pe aripi de vânt. Pace. Când, în sfârşit, am rupt tăcerea, n-am făcut-o din curiozitate, ci în spiritul acelei păci, din prietenie.

— Ray ce face? Era destul de răvăşit ultima oară când l-am vizitat, ieri după-amiază.

— E mai bine acolo decât ar fi oriunde altundeva. Mai calm, mai liniştit.

— Dar nu poate fi fericit.

— Poate că nu. Dar, într-un fel, eu sunt ceea ce a căutat dintotdeauna, chiar şi înainte de a începe să decadă. Se gândeşte la mine în termeni romantici.

A râs - un sunet tremurat.

— Eu sunt foarte mulţumită. N-am avut niciodată o gazdă cu atât de puţine defecte.

Ne apropiam de Noua Biserică Bizantină a Arhanghelului, o clădire mică, albă, retrasă de la ţărm. Fiind vineri, biserica fusese transformată într-un cinematograf în aer liber. Lampa de deasupra uşii lumina un afiş ţipător, care fusese vârât în vitrina în care era de obicei afişat subiectul predicii. Afişul înfăţişa doi chinezi plini de sânge, luptându-se cu macetele. În lumină se proiectau siluetele mai multor adolescenţi care exersau lovituri de arte marţiale lângă trepte - ca nişte crochiuri care au prins viaţă - şi un grup de bărbaţi care îi priveau, trecând o sticlă din mână în mână. Unul dintre bărbaţi s-a desprins din grup şi s-a îndreptat către noi. Jimmy Mullins.

— Domnule Milliken! a strigat el. Proprietarul Cimitirului vrea să stea de vorbă cu tine!

Cassiopea s-a întors pe călcâie şi a intrat valvârtej în apă. Furios, Mullins a fugit după ea şi - înfuriat, la rândul meu, de această întrerupere, această ruptură a păcii - am întins un picior şi i-am pus piedică. M-am aruncat asupra lui, încercând să-l ţintuiesc locului, dar era mai puternic decât mă aşteptam. Şi-a smucit o mână, m-a ameţit cu o lovitură în cap şi s-a eliberat. M-am agăţat cu mâinile de piciorul lui şi m-a târât după el. Urla la Cassiopea:

— Dă-mi banii, ticălosule!

— Ţi-i *dau* eu, am spus, din disperare.

Parcă aş fi rostit nişte cuvinte magice. S-a oprit. Am rămas agăţat cu o mână de piciorul lui şi cu cealaltă mi-am şters stratul de nisip murdar de pe gură.

— O să-mi dai tu trei mii de *lempira?* a întrebat, neîncrezător.

Mi-am dat seama că nu se aşteptase la întreaga sumă, că doar spera la o plată oarecare. Dar eram hotărât. O mie cinci sute de dolari nu erau pentru mine o bagatelă, dar mă gândeam că poate aş reuşi să-i recuperez de la Ray, iar dacă nu, aş putea să-i strâng la loc renunţând la călătoria

de Crăciun în State. Mi-am scos portofelul şi i-am dat lui Mullins toate bancnotele, vreo cincizeci, şaizeci de *lempira.*

— E tot ce am la mine, dar îţi aduc restul mâine dimineaţă. Numai lasă-l pe Milliken în pace.

Mullins se holba la banii din mână, amuţit, clipind iute din ochii mici şi răutăcioşi. Eu mă uitam înspre mare, căutând un semn de la Cassiopea, dar n-am găsit nici unul. Nu la început. Pe urmă am zărit-o, o siluetă subţire, palidă, stând deasupra unui coral, la vreo cincisprezece metri de ţărm. Fără să-şi ia avânt, sări - de la distanţa aceea arăta ca o aşchie albă purtată de vânt prin noapte - şi ajunse pe un alt coral, la vreo şapte, opt metri depărtare, înainte de a putea să mă gândesc la imposibilitatea acelei sărituri, s-a aruncat în apă şi a dispărut dincolo de recif.

— Voi fi la tine acasă la nouă fix, a spus vesel Mullins. Şi mergem la bancă împreună. N-o să mai ai nici un scandal cu negru' ăsta!

Dar Mullins nu şi-a făcut apariţia a doua zi dimineaţă, nici la nouă, nici la zece, nici la unsprezece. M-am interesat şi am aflat că a băut în Portul Spaniol; probabil uitase de întâlnire şi căzuse lat pe după vreo colibă. M-am dus la bancă, am scos banii şi m-am întors acasă. Nici urmă de Mullins. M-am dus pe plajă, sperând să-l găsesc, şi pe la ora trei m-am întâlnit cu Hettie la Prăvălia lui Sarah.

— Jimmy n-a mai venit acasă de sâmbătă, mi-a spus ea îngrijorată.

M-am gândit să-i dau ei banii, dar bănuiam că nu-i va spune bărbatului, îi va cheltui pentru copii şi, deşi ar avea o destinaţie admirabilă, mă îndoiam că el ar fi mulţumit. S-a lăsat înserarea şi îmi pierdusem toată răbdarea. I-am lăsat lui Mullins un mesaj prin Elizabeth, am ascuns banii într-un geamantan şi am pornit către Cimitir.

După ce am legat luntrea, am pornit casetofonul şi l-am ascuns în raniţă. Mi se redeşteptase zelul investigativ din ziua precedentă şi nici măcar imaginea dezolantă a Portului

Ezechiel nu mi-a tăiat elanul. Rezolvasem problema fundamentală a pensionarului; găsisem un proiect care nu doar îmi ocupa timpul, dar probabil avea şi o oarecare importanţă. Şi acum, că nu mai aveam treabă cu Mullins, nu avea să intervină nimic.

Cassiopea stătea în adăpost, când am ajuns în luminiş. O stea argintie, creată de lumina lunii, i se mişca pe faţă, printr-o gaură zdrenţuită în acoperişul de frunze. Arătă către raniţa mea şi întrebă:

— Ce-i aia?

— Raniţa, am răspuns cu inocenţă.

— Înăuntru.

Ştiam că se referă la casetofon. I l-am arătat şi i-am spus:

— Vreau să am dovezi despre povestea ta.

Mi l-a smuls din mână şi l-a azvârlit în tufişuri.

— Eşti un prost, Frank. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă cineva ar asculta o înregistrare cu mine? Ar spune că e o formă interesantă de nebunie şi, dacă ar avea de profitat sau dacă ar fi conduşi de o nechibzuită compasiune, m-ar trimite la tratament. Şi cu asta, basta.

Mult timp după aceea, nu a mai vorbit cu mine. Norii treceau pe deasupra lunii, subţiindu-se treptat, astfel că, de fiecare dată când lumina strălucea, era mai puternică decât înainte, ca şi cum luminişul era cufundat în mod repetat sub un şuvoi de apă şi curăţată de un strat de murdărie. Cassiopea stătea aplecată deasupra spaţiului de joc. Deoarece ajunsesem să mă obişnuiesc cu ea, cu acea prezenţă puternic feminină, începeam să îi pot detecta schimbările de dispoziţie. Şi erau schimbări rapide, fluctuând la fiecare câteva secunde între ostilitate şi tristeţe. Îmi aduc aminte că mi-a spus că probabil era nebună; am luat afirmaţia drept o expresie a mâhnirii, dar acum mă întrebam dacă vreo fiinţă ale cărei stări se schimbau cu atâta rapiditate putea fi considerată sănătoasă la minte. În orice caz, eram gata s-o rog să-şi continue

povestea, când am auzit un sunet de motor şi, după ce s-a oprit, glasul unui bărbat, strigând:

— Domnule Milliken!

Era Jimmy Mullins.

Un glas de femeie a ţipat neinteligibil şi s-a auzit o bufnitură, ca şi cum ar fi căzut cineva şi, o secundă mai târziu, Mullins a ieşit în luminiş. Hettie se agăţa de braţul lui, încercând să-l oprească, dar el, văzându-ne, a împins-o la pământ şi s-a împleticit către noi. Hainele lui de oraş erau acoperite de un strat gros de jeg umed. Alţi doi bărbaţi s-au îmbulzit în urma lui Hettie. Erau amândoi mai tineri decât Mullins, pleoştiţi, îmbrăcaţi în zdrenţe şi afişând o frizură africană. Unul ţinea în mână o sticlă de rom, al doilea, mai înalt, ducea o macetă.

— Îmi datorezi trei mii de *lempira,* i-a spus Mullins Cassiopeei.

Şi-a dat capul pe spate şi în ochi i-au sclipit puncte argintii, în lumina lunii.

— Ne-am săturat de dominaţia asta americană, a spus bărbatul mai înalt, chicotind. Am dreptate, Jimmy?

— Jimmy, am zis, am avut o înţelegere.

Mullins n-a spus nimic. Faţa îi era o mască de furie. Se legăna pe marginea şanţului, fără să observe şerpii.

— Ne-am săturat de exploatarea asta, a spus bărbatul, iar prietenul lui, care trăgea o duşcă din sticlă, l-a înghiontit vesel şi a zis:

— Hai că sună mişto, amice! Ascultă.

A pocnit din degete, în ritm de reggae, şi a început să cânte cu un glas dulce, tremurat:

Ne-am săturat de dominaţie,
Oh yea, aa-ay,
Suntem sătui de exploataţie...

Scenariul era evident: cei doi îl întâlniseră pe Mullins, beat, într-un bar, ascultaseră povestea moştenirii sale

neaşteptate şi, gândindu-se că era tras pe sfoară, sperând să obţină şi ei nişte foloase, l-au aţâţat la confruntarea asta.

— E pământul meu şi nu stai legal pe el, a spus Mullins.

— Cum rămâne cu înţelegerea noastră, Jimmy? l-am întrebat. Banii sunt la mine acasă.

Era tentat, dar băutura şi politica îi otrăviseră mândria.

— Nu sunt cerşetor. Vreau ce-i al meu şi banii *ăstuia* sunt ai mei.

S-a aplecat şi a cules una dintre cochiliile risipite prin preajmă; şi-a îndoit degetele, vârându-le în interiorul cochiliei - i se potrivea pe mână ca o mănuşă de gladiator. A aruncat cu putere în direcţia noastră şi cochilia a vâjâit prin aer.

Cassiopea a lăsat să-i scape un şuierat.

Atmosfera era foarte încordată în luminiş. Cei doi bărbaţi îl priveau pe Mullins cu un nou respect, o nouă vigilenţă, şi le pierise cheful de glume. Chiar şi în mâinile unui nebun, cochiliile de scoici erau o treabă serioasă; aveau o putere rituală. Cassiopea îl măsura pe Mullins cu o privire goală. M-am simţit inundat de furia ei - am evaluat-o ca fiind mai puţin furie, cât rece dezaprobare, de calibrul emoţiei pe care o simţi ca reacţie la un copil obraznic. Dar eu eram gata să intervin dacă dispoziţia ei avea să se înrăutăţească. Mullins era, în esenţă, un laş şi m-am gândit că pot să merg până la margine, nu mai departe. M-am strecurat mai în faţă, aşezându-mă între ei. Gura îmi era uscată.

— O să te bat de te nimicesc, dacă nu-mi dai banii, a continuat Mullins, traversând şanţul.

— Ascultă, Jimmy... am spus, încercând să apelez la glasul raţiunii.

Cassiopea a dat să se năpustească asupra lui. Mi-am aruncat braţele în jurul ei şi Mullins, cuprins de panică, observând că ea se află într-o poziţie dezavantajoasă, a azvârlit cochilia. Cassiopea m-a îmbrâncit şi a încercat să evite lovitura. Însă am împiedicat-o exact cât nu trebuia. Scoica i-a atins umărul. Cassiopea a scos un horcăit gutural,

care m-a zgâriat ca o unghie pe şira spinării şi s-a apucat de rană.

— Vedeţi, le-a spus Mullins, triumfător, prietenilor săi. Negrul îşi rezolvă singur problemele.

A trecut şanţul de-a-ndăratelea, s-a clătinat, gata să cadă şi, încercând să se îndrepte, a zărit şerpii. Ar fi fost imposibil să nu-i vadă - loveau cu frenezie plasa de sârmă. Lui Mullins i-a căzut faţa. S-a dat înapoi. Una dintre pietre era dislocată. Şerpii au început să iasă, desenând modele negre, vălurite, pe pământ şi dispărând printre gunoaie, foşnind frunzele moarte.

— O, Jimmy!

Hettie a întins o mână spre el.

— Bagă de seamă!

Cassiopea a mai scos un scrâşnet din acela înfiorător şi s-a ghemuit, legănându-şi trunchiul, cu mâinile îndoite. Carnea de pe umărul stâng îi era sfâşiată, sângele îi şiroia pe braţ, picurând din vârfurile degetelor, făcându-le să arate ca nişte gheare. A traversat şanţul, după Mullins. Pe neaşteptate, bărbatul mai înalt s-a năpustit asupra ei, cu maceta ridicată. Cassiopea i-a prins încheietura şi l-a răsturnat cu o singură mână în şanţ, cu uşurinţa cu care ar fi azvârlit o sticlă goală.

În şanţ mai erau şerpi. L-au apucat de braţe, de picioare, iar el se zvârcolea sălbatic, urlând, dar probabil că un şarpe i-a muşcat o venă, căci strigătele i-au fost brusc curmate. Membrele i-au zvâcnit, lovind pământul, şi a dat ochii peste cap. De sub pleoape i se zăreau sclipiri de iris, argintii. O năpârcă minusculă îi atârna ca un ciucure de obraz şi o viperă i se răsucea în jurul gâtului, scoţându-şi capul turtit printre şuviţele de păr. Am auzit un ţipăt, un trosnet scurt şi m-am uitat spre mijlocul luminişului. Cel de-al doilea bărbat, chircit la picioarele Cassiopeei, cu gâtul frânt. Din gură i se revărsa un sânge întunecat, băltindu-i sub falcă.

— Domnule Milliken, a spus Mullins, retrăgându-se.

Îi dispăruse bravada.

— O să îndrept lucrurile. Hettie o să repare zgârietura aia mică...

Cassiopea a făcut un salt înspre el, incredibil de înalt. O mişcare superbă, lină, ca arcuirea unui plonjor, dar mai complexă. A rămas ghemuită, în aer şi, trecând pe lângă Mullins, i-a smuls scoica din mâna tremurătoare, şi-a potrivit-o pe mâna ei şi s-a învârtit, ca să ajungă faţă în faţă cu el - toate acestea înainte de a ateriza.

Hettie a început să ţipe. Ţipete scurte, ascuţite, ca şi cum cineva ar fi înjunghiat-o, iar şi iar.

Mullins a alergat spre pădure, dar Cassiopea a ţâşnit în faţa lui, blocându-i drumul. Zâmbea. Din nou, bărbatul a început să fugă şi din nou, Cassiopea i-a tăiat calea, ţinându-se aproape, plutind peste pământ. Iar şi iar, l-a lăsat să fugă, dându-i speranţă şi spulberând-o, hărţuindu-l în fel şi chip. Vântul bătea mai tare, norii goneau pe cer, iar lumina lunii pâlpâia, cu fiecare nor. Luminişul părea că se învârte, un carusel de lumini şi umbre, iar ţipetele lui Hettie ţineau cadenţa. Lui Mullins i se înmuiaseră picioarele; alerga dintr-o parte în alta, cu braţele în vânt şi în cele din urmă s-a prăbuşit pe un maldăr de frunze. Aproape instantaneu, s-a ridicat în genunchi, zbierând şi trăgând de un şarpe care îi atârna de încheietură. O viperă, cred.

— Ah, ţipa el. Ah... ah!

Privirea lui mi-a străpuns ochii, îngheţându-mă cu disperarea lui; o fantă de lumină i-a atins fruntea, şi sudoarea îi sclipea în mărgele de argint.

Cassiopea s-a apropiat, l-a înhăţat de piept, l-a ridicat, ţinându-l cu picioarele bălăngănindu-se în aer. Mullins a început să dea din picioare fără vlagă, bolborosind. Apoi l-a lovit cu cochilia în faţă. O dată. De două ori. De trei ori. Fiecare lovitură despica osul, făcând sângele să ţâşnească. Urletele lui Hettie au devenit bocet. După lovitura finală, trupul lui Mullins a fost străbătut de un spasm - prea mărunt, parcă, pentru a fi moartea.

Îmi dădeam seama vag că Hettie încetase să ţipe, că motorul bărcii fusese pornit, dar eram încremenit. Cassiopea continua să-l ţină pe Mullins în aer, admirându-şi parcă opera. În lumina lunii, capul îi strălucea negru, fără chip şi ciudat deformat. S-a scurs cel puţin un minut până când l-a lăsat să cadă. Bufnitura a spart vraja. M-am îndreptat încet către junglă.

— Poţi să pleci, Frank. N-am să te omor.

Eram buimăcit de spaimă şi aproape că mi-a venit să râd. Nu s-a întors, dar mi-a aruncat o privire peste umăr - o poză ameninţătoare. Mă temeam că, dacă aş încerca să plec, m-ar hărţui prin pădure.

— N-am să te omor.

Şi-a plecat capul şi i-am simţit disperarea, ruşinea; asta mi-a domolit teama.

— Vor veni soldaţii.

Era tăcută, neclintită.

— Ar trebui să faci schimbul cu Ray.

Eram oripilat de ce făcuse, dar voiam să trăiască. Nebună sau nu, era prea preţioasă ca să se piardă - un glas al misterului în toată această lume obişnuită.

— S-a terminat. A rostit aceste vorbe într-o şoaptă mohorâtă. Ştiu că îţi cer mult, Frank, dar vrei să-mi ţii tovărăşie?

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic. Să aştept soldaţii.

Şi-a cercetat rana; sângele încetase să curgă.

— Dacă nu vin înainte de primii zori, voi privi răsăritul. Întotdeauna am fost curioasă să-l văd.

N-a scos aproape nici un cuvânt tot restul nopţii. Ne-am dus la ţărm şi ne-am aşezat lângă un desiş de mangrove. Am încercat s-o conving să supravieţuiască, dar mi-a respins fiecare argument cu un gest necruţător. Către dimineaţă, când primele nuanţe de gri s-au ivit dinspre răsărit, a fost cuprinsă de un spasm, o cădere scurtă a

membrelor, şi a rămas leşinată. Pe apă, zorile se ivesc pe nesimţite şi, când şi-a recăpătat cunoştinţa, griul cerului era străpuns deja de raze rozalii.

— Fă schimbul, am îndemnat-o. Nu e prea târziu, aşa-i?

M-a ignorat. Ochii îi erau aţintiţi asupra orizontului, unde se ivea marginea discului solar; marea oglindea o cărare unduitoare, în nuanţe de purpuriu şi mov, ce se întindea dinspre soare, iar norii erau pictaţi în aceleaşi culori.

Zece minute mai târziu, a avut o convulsie şi mai puternică. De data aceasta, o spumă de sânge i-a acoperit nările. A bâjbâit după mâna mea şi, când mi-a strâns-o, mi-am simţit oasele scrâşnind, măcinându-se. Şi sentimentele mi se măcinau; situaţia în care mă aflam - asemeni lui Henry Meachem - era similară cu a ei. Extratereştri şi străini, cu toţii, incapabili să stăpânim această insulă a melancoliei.

La scurt timp după cea de-a treia convulsie, am auzit un motor. O barcă se îndrepta direct spre noi, dinspre peretele recifului; nu era o ambarcaţiune prea mare ca să fie miliţia şi, când s-a apropiat, l-am recunoscut pe Hatfield Brooks, după silueta aplecată peste cârmă, după frizura africană. A oprit motorul şi a lăsat barca să plutească, până ce a ajuns la vreo cincisprezece metri de ţărm. Apoi a aruncat ancora şi a luat o puşcă ce era sprijinită de banca din faţă. A dus puşca la umăr.

— Dă-te la o parte, domnule Winship! a strigat. Nu pot să jur că nu-mi tremură mâna.

În spatele lui, prin straturile de nori ţâşneau suliţe de lumină - o catedrală pe cer.

— Hatfield, nu!

Am păşit în faţa Cassiopeei, fluturându-mi braţele.

— E... pe moarte! Nu e nevoie!

— Dă-te la o parte! a strigat. Omul l-a ucis pe Jimmy şi am venit după el!

— Lasă-l să moară liniştit!

— El nu l-a lăsat pe Jimmy să moară liniştit! Hettie zicea cum l-a lovit nebunul.

A rămas neînduplecat şi a ochit.

Cu un suspin horcăit, Cassiopea s-a ridicat în picioare. Am prins-o de mână. Pielea îi ardea, pulsul îi bătea ca o tobă. Colţurile ochilor îi pulsau nervos şi una dintre pupile era de două ori mai mare decât cealaltă. Chipul pe care îl vedeam în lumina răsăritului era chipul lui Ray - cu obrajii supţi, mânjiţi de noroi, descompus, dar chiar şi atunci am zărit, dedesubt, un contur mai blând. Mi-a desfăcut degetele de pe încheietură.

— Adio, Frank, a spus.

M-a împins şi a început să alerge înspre Hatfield. Să alerge!

Apa era adâncă până la brâu lângă recif şi, totuşi, a străpuns-o de parcă nu ar fi fost nimic, lăsând în urmă un siaj ca o barcă în viteză. Era o imagine mai tulburătoare decât momentul în care îl zdrobise pe Mullins. Profund inumană. Primul glonţ al lui Hatfield a izbit-o în piept şi abia dacă a încetinit-o. Când a venit cel de-al doilea glonţ, era la şapte metri de barcă şi de data asta a căzut într-o parte, ţinându-se de burtă. Al treilea glonţ i-a împroşcat un jet de sânge din umăr. A făcut un pas în spate, dar a pornit din nou. Un pas după altul, greoi, scuturându-şi capul de durere. Patru, cinci, şase. Hatfield trăgea glonţ după glonţ şi eu urlam să termine odată - fiecare împuşcătură era o lovitură de ciocan care aducea după sine un nou urlet înfiorat. La un pas de barcă, s-a prăbuşit în genunchi şi s-a agăţat de chilă, zgâlţâind-o violent. Hatfield sărea dintr-o parte în alta, incapabil să ţintească. Puşca s-a descărcat de două ori. Împuşcături răzleţe, în aer, înspre copaci.

Şi atunci, cu capul pe spate, cu braţele ridicate, Cassiopea a făcut un salt din apă.

Din lume.

Nu ştiu exact dacă a vrut să-l omoare pe Hatfield sau dacă era doar o ultimă expresie a corporalităţii sale -

oricare i-au fost intenţiile, s-a înălţat atât de sus încât a fost mai mult un zbor decât o săritură, înconjurată de o aură de stropi învăpăiaţi, cu pieptul brăzdat de şiroaie de sânge, părea creaţia unui vizionar, ţâşnind dintr-un ou incrustat cu diamante şi atras, cu graţie, înspre ceruri. Însă, ajunsă în punctul cel mai înalt, s-a dezmembrat şi s-a prăbuşit, dispărând într-un şuvoi de apă. După câteva momente, a ieşit plutind - cu faţa în jos - şi a început să se îndepărteze, dusă de ape. Zgomotul recifului s-a domolit, transformându-se într-un ritmic, liniştitor şuierat. Trupul se răsucea încet, în ritmul valurilor. Peticul de apă din jurul ei era stropit cu aur şi purpură, de parcă din răni s-ar fi prelins culorile curcubeului.

Hatfield şi cu mine ne-am uitat unul la altul, din depărtare. Nu a coborât arma. Destul de ciudat, dar nu-mi era frică. Ajunsesem la concluzia Cassiopeei, la înţelegerea faptului că, din acest moment, anii nu puteau decât să scadă. Mă simţeam pregătit să mor. Vuietul blând al valurilor lovindu-se de recif deveni tot mai puternic, tot mai puternic, trupul plutea încet către ţărm, silueta neagră, cu părul încâlcit, se legăna în barca lui mică, având în spate imensa flamură a răsăritului - era o ambianţă perfectă pentru moarte. Întreaga lume era cufundată în moarte. Dar Hatfield a coborât puşca. Şi-a ridicat pe jumătate mâna - un salut sau un adio abandonat - şi a rămas aşa, o secundă sau două; probabil şi-a dat seama de inutilitatea oricărui gest, căci după aceea şi-a plecat capul şi a pornit motorul, lăsându-mă să mă ocup de trupul mort.

Autorităţile nu au reuşit să contacteze familia lui Ray. Se prea poate să nu fi avut pe nimeni; nu vorbise niciodată de rudele sale. Cimitirul local i-a refuzat rămăşiţele pământeşti - prea mulţi din familiile Brooks şi Mullins erau în pământul lui şi astfel, cum se cuvenea, a fost îngropat lângă Ezechiel şi Carl, în Cimitir. Hatfield a părăsit insula, croindu-şi drum către Miami; deşi încă este considerat un fel de erou, valul

antiamericanismului s-a retras - era ca şi cum Ray ar fi ţinut locul tuturor mercenarilor şi bancherilor care au prădat insula de-a lungul anilor. Din nou au apărut saluturi prieteneşti, feţe zâmbitoare şi pescari mulţumiţi. Cât despre mine, m-am însurat cu Elizabeth. Nu am nici un fel de iluzii în privinţa relaţiei noastre; privind în urmă, mi se pare o mişcare autodistructivă. Dar eram tulburat, bântuit. Dacă nu aş fi făcut tâmpenia cu casetofonul, dacă nu mi-aş fi aruncat braţele în jurul Cassiopeei, oare ar fi reuşit să-şi stăpânească furia? L-ar fi dezarmat măcar pe Mullins? Aveam nevoie de vraja amară a unei căsătorii ca să revin cu picioarele pe pământ, să las în umbră răspunsurile la aceste întrebări, să estompez semnificaţia evenimentelor.

Şi care a fost semnificaţia?

A fost istorisirea unui pribeag ca nimeni altul, un amestec de nave spaţiale şi piraţi, nebuni şi fantome, toate ţesute în povestea unei fiinţe extraterestre şi a unui petic amărât de pământ acoperit cu mangrove? Sau era pur şi simplu un exemplu extraordinar de psihoză, o justificare labirintică pentru lipsa de putere interioară a unui tânăr?

Nu am nici o dovadă care să fie măsurabilă după vreo regulă ştiinţifică, dar pot să ofer una care e tipică pentru Guanoja şi, de aceea, deschisă interpretărilor - cele văzute ar fi putut fi întâmplarea propriu-zisă sau umbra unei asemenea întâmplări, sau poate urma unei dorinţe atât de puternice, încât să supravieţuiască mai mult decât creierul care a conceput-o. Iată mărturia lui Donald Ebanks, un pescar care s-a oprit într-o noapte la cimitir, pentru a-şi repara barca, la câteva luni după moartea Cassiopeei. L-am auzit spunând povestea la Bojdeuca Găinii, şi întrucât era doar cea de-a treia repovestire, întrucât pescarul nu dăduse încă pe gât decât două pahare de rom, povestea nu deviase prea mult de la original.

— Cârpăceam furtunul de alimentare, zicea el, când dintr-o dată se aude sunetul vântului şi totuşi nu simt nici un vânt. Ştiu că e semn de vedenii, dar nu mi-e frică,

fiindcă mama mea m-a dus la Escuilpas când eram mic şi i-a cerut Fecioarei Negre să mă binecuvânteze. După asta, nici o vedenie nu poate să-mi facă vreun rău. Totuşi, mă neliniştesc. Mă întorc şi, iată-le acolo. Două, ambele strălucind alburii şi cu sclipirea aia de fantomă, care nu te lasă să le vezi culorile adevărate. Una era Ray Milliken, cealaltă... Dumnezeule! Am căzut pe spate în barcă. Nu i se vedeau decât ochii şi dinţii, iar în jurul capului are o corolă, ca petalele de anemone - care se răsuceşte şi foşneşte. Şi era înaltă! Să fi tot avut cu juma' de metru mai mult ca Ray. Înaltă şi deşirată, îmbrăcată cu ceva mulat, de sus până jos şi strălucea mai tare decât aura din jurul lor. Ray îmi zâmbeşte şi face un pas către mine, dar celălalt îl prinde de braţ şi parcă îl ceartă. Arată în spatele lor şi acolo, chiar unde arată, o parte din strălucire luminează un punct şi punctul creşte din ce în ce mai mare, până ajunge cât un cerc şi, prin cerc văd plante târâtoare, copaci... o junglă deasă cum au în Miskitia. Ray are o mutră arţăgoasă, dar ridică din umeri şi trec toţi prin cerc. Nu umblă ca mine şi ca tine, mă înţelegi. Dispar, şi cu ei dispare şi vântul. Pricepeţi, nu umblă prin Cimitir, ci pe drumuri de vedenii, care le absorb repede din lume, şi doar se fac mici, tot mai mici, până ce nu mai rămân decât o pată de lumină şi o şoaptă de vânt. Apoi dispar. Dispar pentru totdeauna, aşa am avut senzaţia. Dar unde, nu ştiu să vă spun.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*A Traveler's Tale*”;
- Publicată în: *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, July 1984;
- Premii:
  1985 - Locus Poll Award, Best Novella (Place: 5)
  1985 - Nebula Award, Novella (Nomination)
  1985 - SF Chronicle Award, Novella (Nomination)

MENGELE

În timpul războiului din Vietnam, am fost cercetaş aerian, pilotând un Cessna cu un singur motor, jos, deasupra junglei, localizând ţintele pentru avioanele F-16. Nu era nici pe departe atât de periculos cum s-ar părea; gherilele vietnameze preferau să mă lase în pace, cu riscul minim de a fi localizaţi, decât să-şi trădeze poziţiile doborându-mă, şi majoritatea zborurilor mele se desfăşurau într-o atmosferă de relativă pace şi linişte. Am fost întotdeauna un singuratic, poate puţin mizantrop şi, după ce mi-am terminat misiunea, după ce m-am întors în State, am descoperit că aceste atitudini s-au întărit. Războiul nu-mi colorase percepţiile, nici nu-mi luase vălul de pe ochi, căci, oriunde mă duceam, observam o copleşitoare disoluţie. În zonele de război şi în galeriile de tragere ale oraşului, în cartierele bombardate ale decăderii urbane, în muzica violentă şi în furnicarul de epave umane şi copii alienaţi vedeam, oglindite, energiile care creaseră Vietnamul şi mi-am dat seama că, în cultura noastră, pacea şi războiul aveau în fond aceleaşi efecte.

Occidentul, se părea, era cu adevărat în declin. Rezonam mai puţin cu cei care predicau reforma socială decât cu evangheliştii cu ochi rătăciţi de pe străzi, care vesteau sfârşitul şi triumful răului. Totuşi, răul mi se părea un termen prea emoţional şi simplist, amintind de demonii mişunând şi de ciuma medievală, şi am preferat să mă gândesc la el ca la o maladie spirituală. Totuşi, indiferent ce etichetă i se punea agoniei, nu voiam să am nici o legătură cu ea. Am ajuns să mă gândesc la experienţele mele de război, la minimalismul limpede al zborurilor singuratice, ca la o poveste idilică şi astfel am început să mă ocup de transbordarea avioanelor mici (Bacul Aerian al lui Phelan, îi ziceam, până când m-am mai deşteptat).

Dispoziţia mea faţă de această ocupaţie era similară cu aceea pe care o are cineva pus în faţa perspectivei de a traversa o băltoacă prea mare ca să poată fi sărită: trebuie

să-şi stabilească un traseu printre porţiunile cu apă mai mică şi apoi să salte pe vârfuri, de la un punct la altul, aterizând cât mai uşor, ca să nu se stropească din cap până-n picioare. Intenţia mea era să mă înalţ deasupra decăderii, să ating doar acele locuri rămase neîntinate. Unele dintre avioanele pe care le transbordam duceau mărfuri pe care nu le inspectam riguros; pe altele le livram proprietarilor, dar departe bine de casele lor. Cu cât mai departe, cu atât mai bine, din punctul meu de vedere. După calculele mele, mi-am petrecut un an şi trei luni în aeronave cu elice, deasupra apei, o bună parte deasupra Atlanticului de Nord şi, astfel, când mi s-a oferit un onorariu substanţial ca să pilotez un Beechcraft cu două motoare de la Miami la Asunción, capitala Paraguayului, nu m-am lăsat greu convins.

Totuşi, încă de la început, s-a dovedit că acest zbor nu era nicidecum lipsit de provocări. Beechcraftul era o rablă. Aripa dreaptă tremura, cabina zăngănea ca o tărăboanţă veche şi staţia radio se defecta în mod constant, dându-şi duhul pentru totdeauna când am trecut în spaţiul aerian al Paraguayului. A trebuit să cobor în Guayaquil pentru reparaţii la sistemul electric şi apoi, pe când zburam peste Gran Chaco - pădurea imensă care se întinde în estul Paraguayului, o zonă sălbatică, de dealuri şifonate, de un verde întunecat - motoarele au murit.

În acele prime secunde de linişte absolută, înainte ca pământul să mă tragă în jos şi ca vântul să înceapă să gonească pe lângă mine, am simţit o euforie, o iraţională încredere că Dumnezeu alesese să facă o excepţie pentru mine şi abrogase legea gravitaţiei, că voi pluti tot restul drumului către Asunción. Dar când botul avionului s-a înclinat către pământ şi prin măruntaie mi-a trecut un fior, m-am scuturat de această idee şi am început să lupt pentru viaţa mea. Un râu - Pilcomayo - scânteia argintiu printre dealuri, pe mai mulţi kilometri în stânga mea. Am virat uşor şi m-am îndreptat către el. În condiţii obişnuite, aş fi avut

timp să aleg porţiunea optimă de apă, dar Beechcraftul plana mai prost chiar decât o aeronavă, şi am fost nevoit să mă decid pentru cel mai apropiat loc adecvat: o porţiune destul de dreaptă, înconjurată de versanţi abrupţi, acoperiţi de pin. În timp ce coboram fulgerător printre versanţii aceia, am zărit de-a lungul ţărmului colibe cu acoperişuri negre şi o casă mult mai mare profilându-se pe creastă. Apoi m-am prăbuşit, săltând ca o piatră, pe o distanţă de aproape o sută de metri. Am simţit coada avionului ridicându-se, pe urmă totul a devenit un vârtej ameţitor de verde întunecat şi lumină orbitoare şi sclipirea aspră a râului s-a ridicat, zguduindu-mi parbrizul.

Trebuie că mi-am revenit în simţiri la scurt timp după impact, căci îmi amintesc un chip, cercetându-mă. Era ceva deformat la faţa aceea, ceva în neregulă cu forma sau culoarea, dar eram prea ameţit ca să văd limpede. Am încercat să vorbesc, am reuşit să scot un sunet dogit şi doar acest mic efort m-a făcut să-mi pierd din nou cunoştinţa. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit într-o încăpere cu tavanul înalt, ale cărei dimensiuni mă îndemnau să cred că se afla în interiorul casei mari pe care o observasem în vârful muntelui. Mă durea capul îngrozitor şi, când mi-am dus o mână la frunte, am descoperit că era bandajată. De îndată ce durerea a dispărut, m-am ridicat şi am privit împrejur. Decorul camerei avea o rigiditate care s-ar fi potrivit într-un mausoleu. Pereţii şi duşumelele erau de marmură gri, brăzdată de vinişoare de un gri mai închis; uşa - un dreptunghi searbăd de lemn de abanos - era flancată de două scaune de lemn; patul era acoperit cu o cuvertură de mătase neagră. Am presupus că draperiile de la ferestre sunt şi ele negre, dar, la o privire mai atentă, am descoperit că erau ţesute dintr-un material care, sub diferitele intensităţi ale luminii, etala mai multe culori întunecate. Acestea erau singurele piese de decor. Cu grijă, căci eram încă ameţit, m-am dus la fereastră şi am tras draperiile. Risipite printre pini, mai jos, se aflau vreo zece

acoperişuri negre de ţiglă şi o mână de oameni se zăreau pe potecile dintre ele. Mişcările lor aveau un soi de lentoare înspăimântătoare care mi-a amintit chipul deformat pe care-l văzusem mai devreme şi un frison nervos mi-a scuturat umerii. Mai în jos, pinii erau mai groşi, ascunzând rămăşiţele avionului, deşi printre tufe se zăreau petice de apă strălucitoare.

Am auzit un clic în spatele meu şi, întorcându-mă, am zărit în pragul uşii un bătrân. Se sprijinea într-un toiag şi era îmbrăcat într-o cămaşă gri, largă, încheiată până sub bărbie, şi pantaloni - după toate aparenţele, din acelaşi material ca draperiile. Era atât de cocoşat încât doar cu mare dificultate a reuşit să-şi ridice ochii din pământ (o infirmitate, mi-a spus mai târziu, care l-a condus la interesul pentru entomologie). Era chel, cu scalpul marmorat ca un ou de pasăre, şi când a început să vorbească, răguşeala din glas nu-i putea ascunde un puternic accent german.

— Mă bucur să văd că te-ai ridicat, domnule Phelan, a spus, sugerând, cu un gest, că ar trebui să mă aşez pe pat.

— Presupun că dumitale trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, am răspuns, arătând către bandaj. Îţi sunt foarte recunoscător, domnule...?

— Poţi să-mi spui dr. Mengele.

S-a apropiat de mine, cu paşi târşâiţi, înaintând ca un melc.

— Desigur, numele l-am aflat din actele tale. Îţi vor fi înapoiate.

Numele Mengele, care suna ca un clopot trist, îmi era cunoscut, dar nu eram nici evreu, nici student la istorie şi abia după ce m-a examinat, declarându-mă apt, am început să leg numele şi faptele de vârsta sa, de accentul german şi de prezenţa lui în acest îndepărtat sat paraguayan. Atunci mi-am amintit o fotografie pe care o văzusem pe când eram copil. Un bărbat rotofei, zâmbitor, cu părul negru, tăiat scurt deasupra urechilor, stătea lângă o masă chirurgicală, unde era întinsă o femeie tânără, cu trunchiul acoperit de

un cearşaf. Picioarele îi erau expuse şi, de la gambă în jos, toată carnea fusese îndepărtată, lăsând oasele să se proiecteze din învelişurile însângerate ale genunchilor. *Josef Mengele în cabinetul lui de la Auschwitz,* menţiona explicaţia. Fotografia avusese un impact destul de mare asupra mea, din cauza detaliilor sale oribile şi, de asemenea, fiindcă nu înţelesesem ce scop ştiinţific ar fi putut sluji o asemenea mutilare. M-am uitat lung la bătrân, încercând să asociez chipul său cu faţa zâmbitoare, cărnoasă, încercând să simt emanaţia malefică, dar era ofilit şi zbârcit, până la anonimat, şi singura impresie pe care am avut-o faţă de el a fost aceea a unei enorme vitalităţi, a unei viguroase exuberanţe fizice, atribuite îndeobşte unui tânăr sănătos.

— Mengele. Nu...

— Da, da! a aprobat grăbit. *Acel* Mengele. Doctorul nebun al celui de-al Treilea Reich. Monstrul, sadicul.

Eram dezgustat, dar, totuşi, nu mă simţeam atât de indignat pe cât aş fi putut să fiu, dacă aş fi fost evreu. Mă născusem în 1948 şi terorile celui de-al Doilea Război Mondial, lagărele de concentrare, hidoasele experimente pseudoştiinţifice ale lui Mengele, toate aveau pentru mine autenticitatea unor filme cu vampiri. Eram curios, chiar extrem de curios, aşa cum un copil devine fascinat de o insectă târâtoare pe care a scos-o de sub o piatră. E tentat s-o zdrobească, dar mai degrabă s-o privească mişcându-se de colo-colo.

— Vino cu mine, a spus Mengele, târşâindu-şi paşii către uşă. Îţi pot oferi o cină, dar apoi mă tem că trebuie să pleci. Aici nu avem decât o singură lege, care spune nici un străin nu trebuie să-şi petreacă noaptea între graniţele noastre.

Nu observasem nici un drum care să ducă înspre sat şi, când l-am întrebat dacă aş putea folosi staţia radio, a râs:

— Nu avem nici un fel de comunicare cu lumea exterioară. Aici suntem autosuficienţi. Nici un sătean nu

pleacă vreodată şi arareori avem vizitatori. Va trebui să te descurci cum poţi.

— Vrei să spui că va trebui să merg pe jos?

— N-ai de ales. Dacă te îndrepţi spre sud, de-a lungul râului, la vreo douăzeci, douăzeci şi cinci de kilometri, vei da de un alt sat şi acolo vei găsi o staţie radio.

Perspectiva de a fi aruncat în Gran Chaco mă făcea şi mai puţin dornic de compania lui, dar, dacă aveam de străbătut douăzeci, douăzeci şi cinci de kilometri, aveam nevoie de mâncare. Înainta atât de încet, încât drumul nostru până în sufragerie a reprezentat, efectiv, un tur al casei. Vorbea în timp ce mergeam, povestindu-mi - destul de surprinzător - despre convertirea lui la nazism (naţional-socialism, îl denumea) şi despre munca sa în lagăre. Ori de câte ori puneam o întrebare, se oprea, chipul îi devenea inexpresiv şi, după o clipă, dădea un răspuns complicat. Aveam senzaţia că răspunsurile lui erau exersate dinainte, că anticipase, cu multă vreme în urmă, orice întrebare posibilă şi, în timpul acelor pauze, scotocea printr-un dosar. Adevărul e că îl ascultam doar cu o ureche, fiindcă mă deconcerta casa. Părea nu atât o casă, cât un sumbru peisaj mental şi, deşi eram însoţit de omul a cărui minte o reflecta, fără îndoială, mă simţeam primejduit, scos din elementul meu. Am străbătut cameră după cameră de marmură gri şi mobilier negru, asemănătoare cu cea pe care am descris-o deja, dar cu câte o variaţie ocazională: un piedestal pe care nu se afla nimic în afară de o placă de obsidian; o etajeră pe care erau înşiruite volume negre; un covor de un negru atât de tern şi de închis, încât părea să fie o deschidere către o dimensiune a răului. Liniştea sporea senzaţia mea de pericol şi, când am intrat în sufragerie - o celulă imensă de marmură, care se deosebea de celelalte încăperi prin masa lungă de abanos şi un candelabru de fier -, m-am străduit să fiu atent la el, sperând că sunetul glasului său îmi va linişti nervii. Îmi povestea, mi-am dat seama, despre fuga lui din Germania.

— Nu am simţit-o ca pe o evadare. A avut mai degrabă aerul unei vacanţe. Împachetarea, despărţirile grăbite şi, de îndată ce am ajuns în Italia şi m-am întâlnit cu omul meu de legătură la Vatican, totul a devenit chiar relaxant. Mese copioase, vinuri bune şi, în cele din urmă, o călătorie tihnită pe mare.

S-a aşezat la un capăt al mesei şi a sunat dintr-un clopoţel. Fusese cumva înfăşurat şi abia dacă scoase un sunet.

— Mă tem că vor mai trece câteva minute până vei fi servit. Nu ştiam când vei fi destul de refăcut ca să mănânci.

M-am aşezat la capătul opus al mesei. Ambianţa ciudată, întâlnirea cu Mengele şi acum amintirile lui, toate imediat după prăbuşire... mă ameţeau. Mă simţeam de parcă intram şi ieşeam din existenţă; acum eram vioi, atent la cuvintele lui, şi în clipa următoare eram învăluit într-o stare confuză şi mă holbam la pereţi. Mi se părea că vinişoarele marmurei se zvârcoleau, scriind mesaje într-o limbă arhaică.

— Casa asta, am spus pe neaşteptate, întrerupându-l. De ce e aşa? Nu mi se pare un loc în care un om - chiar şi unul cu trecutul dumitale - ar alege să trăiască.

Din nou, acel vid de o clipă.

— Cred că ai putea foarte bine să fi un suflet-pereche, domnule Phelan, a spus el şi a zâmbit. Doar o singură persoană a mai pus această întrebare şi, deşi nu a înţeles la început răspunsul meu, a ajuns să înţeleagă, aşa cum poate vei înţelege şi dumneata într-o zi.

Îşi drese glasul.

— Cu mulţi ani în urmă, după ce m-am stabilit în Paraguay, am trecut printr-o criză de conştiinţă. Nu regrete cu privire la faptele mele din timpul războiului. O, aveam coşmaruri din când în când, dar nu mai mult decât i se întâmplă oricui. Nu, credeam în munca mea, în ciuda faptului că fusese înfăţişată ca malefică şi, după cum a reieşit mai târziu, s-a dovedit a fi fundamentul unor

descoperiri ulterioare. Dar, m-am gândit, probabil că *a fost* malefică. Dacă aşa stăteau lucrurile, le recunoşteam deschis... şi, totuşi, nu mă văzusem niciodată ca pe un om rău. Doar ca pe unul devotat. Iar acum punctul central al devoţiunii mele - naţional-socialismul - eşuase. Totuşi, pentru mine era de neconceput că principiile care stăteau la baza acestuia eşuaseră şi am ajuns la concluzia că eşecul putea fi pus, probabil, pe seama unor interpretări greşite ale acelor principii. Lucrurile se întâmplaseră prea repede pentru noi. Fusesem mereu pe fugă, copleşiţi de nevoile ţării noastre; fusesem prea presaţi ca să putem acţiona coerent şi mişcarea devenise mai puţin o religie, cât o biserică. Ritualuri goale, pompoase, luaseră locul acţiunii îndelung gândite. Dar acum nu eram în nici un fel presat şi aveam tot timpul din lume, aşa că am purces să cercetez natura răului.

A oftat şi a bătut darabana pe masă.

— A fost un proces lent. Ani de studiu, în timpul cărora am citit filozofie, istorie naturală şi opere cabalistice, orice care ar putea avea legătură cu subiectul. Şi, când în cele din urmă am înţeles, am fost uimit că nu o făcusem mai devreme. Era atât de evident! Răul nu era - aşa cum fusese înfăţişat secole de-a rândul - unealta haosului. Poţi vedea acest adevăr în fiecare mecanism al lumii naturale, în norii de polen, în roiurile de muşte, în migraţia păsărilor. Aceste evenimente sunt marcate de precizie, dar nu sunt mai puţin haotice. Precizia lor este născută din supraabundenţă, un milion de proiectile trase şi doar o duzină ating ţinta. Nu, răul nu era haotic. Era simplitate, era sistem, era lovitura tăioasă a unui cuţit. Şi, mai cu seamă, era inevitabil. Descompunerea entropică a binelui, totala simplificare a creativului. Hitler a ştiut dintotdeauna şi naţional-socialismul a întruchipat mereu această idee. Ce altceva au fost *blitzkrieg*-urile şi lagărele de concentrare, dacă nu expresia tactică a acestei simplicităţi? Ce este această casă, dacă nu aplicarea ei estetică?

Mengele a zâmbit, amuzat, se pare, de ceva ce a citit pe faţa mea.

— Această explicaţie a mea poate nu ţi se pare revelatoare, dar, odată ce am înţeles, tot ce făceam, toate cercetările mele au început să aibă succes, în vreme ce înainte eşuau. Prin înţelegere, desigur, nu vreau să spun că doar am recunoscut principiul. L-am absorbit, m-am cufundat în el, l-am lăsat, ca pe o vrajă, să mă stăpânească. Am *înţeles!*

Nu ştiu sigur ce ar fi trebuit să spun - eram revoltat de profunzimea nebuniei lui, de nelegiuirea lui dar în acel moment s-a întors către uşă şi a spus:

— Ah, mâncarea ta.

Un bărbat îmbrăcat în acelaşi fel ca Mengele străbătea târşâit încăperea, ducând o tavă. Abia dacă i-am aruncat o privire, absorbit de gazda mea. Omul s-a aşezat în spatele scaunului şi, aplecându-se peste umărul meu, a început să aşeze pe masă farfurii şi argintărie. Apoi i-am observat mâna. Pielea era gri ca cenuşa, degetele noduroase şi nefiresc de lungi - degete de demon - şi unghiile erau desenate cu semiluni de un alb desăvârşit. Speriat, mi-am ridicat privirea.

Aproape terminase de aşezat masa în faţa mea şi mă îndoiesc că m-am uitat la el mai mult de câteva secunde, dar acele secunde au trecut încet, ca nişte picături de apă care se preling dintr-un robinet stricat. Chipul lui avea o simplicitate hidoasă, care reflecta decorul casei. Gura îi era o despicătură fără buze, ochii, ovale negre şi înguste, nasul o mică umflătură perforată de două orificii netede; era chel, cu craniul alungit şi de fiecare dată când îşi înclina capul, vedeam o creastă osoasă traversându-i scalpul, precum creasta sagitală a unei şopârle. Toate mişcările lui aveau acea lentoare înspăimântătoare pe care o remarcasem la oamenii din sat. Îmi venea să fug de la masă, dar m-am controlat şi am aşteptat până ce a ieşit, înainte de a vorbi.

— Dumnezeule! Ce e cu el?

Mengele îşi strânse buzele dezaprobator.

— Printre noi sunt întotdeauna oameni deformaţi, domnule Phelan. Cu siguranţă că ai văzut şi mai rele la viaţa ta.

— Da, dar...

— Dă-mi un exemplu.

S-a aplecat, nerăbdător să asculte.

Eram încurcat, dar i-am povestit cum într-o seară, în New York City, unde locuiesc, mă plimbam prin East Village, când un bărbat s-a apropiat de mine dinspre colţul opus. Avea gulerul ridicat, bărbia vârâtă în piept, aşa că faţa îi era aproape cu totul ascunsă. Totuşi, când a trecut, lumina unui felinar mi-a dezvăluit o gură strâmbă, tăiată vertical, chiar sub pometi, plină de dinţi minusculi. Nici măcar nu am putut să-mi dau seama dacă în plus avea şi o gură normală şi, de-a lungul anilor, am început să nu mai fiu sigur dacă a fost sau nu o halucinaţie.

Mengele era încântat şi m-a rugat să-i furnizez mai multe detalii descriptive, ca şi cum ar fi intenţionat să pună întâmplarea la dosarul lui.

— Dar servitorul, am întrebat. Cu el ce e?

— Pur şi simplu, un obiect de decor. O creatură din proiectul meu. Satul şi pădurile abundă de ele. Fără îndoială, vei întâlni destule mostre în drumul tău de-a lungul râului Pilcomayo.

— Proiectul tău?

Eram scos din minţi.

— Tu l-ai făcut aşa?

— Doar nu te aşteptai ca opera mea să aibă un caracter angelic.

Mengele a făcut o pauză, gânditor.

— Trebuie să înţelegi că tot ce vezi aici, sătenii, casa, totul este un monument al muncii mele. Are realitatea unuia dintre acele globuri de sticlă care conţin scene rurale hibernale şi, când sunt scuturate, produc furtuni de zăpadă.

Aceleaşi mişcări, repetate iar şi iar, aceleaşi efecte produse. Nu ai de ce să te superi. Ei înţeleg.

Făcu semn către farfuriile din faţa mea:

— Mănâncă, domnule Phelan. Timpul ne presează.

M-am uitat la farfurii. Erau din ceramică neagră.

Într-una era salată verde, în cealaltă, felii de friptură de vită înotând în sânge. Întotdeauna mi-a plăcut carnea de vită în sânge, dar în locul acela mi se părea o obscenitate. Cu toate acestea, îmi era foame şi am mâncat. Şi, în timp ce mâncam, iar Mengele îmi povestea despre cercetările lui genetice - prin care crease monstruozităţi, precum servitorul -, m-am hotărât să-l ucid. Eram duşmani naturali, el şi cu mine. Căci, deşi nu aveam de reglat nici un fel de conturi personale, el exulta în disoluţia pe care încercasem, aproape tot timpul vieţii mele postbelice, s-o evit. Era timpul, m-am gândit, să fac mai mult decât s-o evit. Am decis să iau cuţitul cu care îmi tăiam friptura şi să-i spintec beregata. Probabil că va aprecia simplicitatea.

— Fireşte, a spus el, crearea grotescului nu a fost culmea realizărilor mele. Culmea am atins-o acum nouă ani, când am descoperit o metodă de a influenţa pe cale chimică mecanismele care se află la baza ordinii genetice, mai precis acelea care controlează descompunerea şi refacerea celulelor.

Nefiind om de ştiinţă, nu eram sigur că înţeleg ce voia să spună.

— Descompunerea celulei? Eşti...

— Mai simplu spus, am învăţat să inversez procesul îmbătrânirii. S-ar putea să fi descoperit secretul nemuririi, deşi nu e încă limpede câte tratamente poate să suporte trupul.

— Dacă este adevărat, de ce nu te-ai tratat pe tine?

— Într-adevăr. De ce nu?

Nu mă îndoiam nici o clipă că minţea în privinţa marelui său triumf şi că minciuna - care punea într-o perspectivă şi mai întunecată caracterul malign al muncii sale, dovedindu-

i inutilitatea, fără să slujească vreun alt scop în afară de ticăloşia egoului său -, această minciună mi-a întărit hotărârea de a-l ucide. Am înhăţat cuţitul şi am început să-mi împing scaunul în spate, dar apoi un gând tulburător mi-a trecut prin minte.

— De ce mi te-ai dezvăluit? Ştii că s-ar putea să povestesc totul cuiva.

— În primul rând, domnule Phelan, s-ar putea să nu mai ai niciodată şansa de a povesti. Un drum de douăzeci, douăzeci şi cinci de kilometri de-a lungul râului Pilcomayo nu e o plimbare de duminică. În al doilea rând, cui să spui? Oficialităţile acestei ţări sunt partenerii mei.

— Dar cum rămâne cu israeliţii? Dacă ar afla despre acest loc, ar veni buluc peste tine.

— Israeliţii? a pufnit Mengele cu dezgust. N-au cum să mă găsească aici. Spune-le, dacă vrei. Îţi dau o dovadă.

A deschis un sertar de la capătul mesei şi a scos o sticluţă cu cerneală şi o coală de hârtie. A picurat câţiva stropi de cerneală pe foaie şi, după o clipă, şi-a apăsat degetul, ca să lase amprenta. Apoi a suflat şi a împins hârtia către mine.

— Arată-le asta israeliţilor şi spune-le că nu mă tem de represaliile lor. Munca mea va merge mai departe.

Am ridicat foaia de hârtie.

— Presupun că ţi-ai modificat amprentele, şi asta nu va face decât să le dovedească israeliţilor că sunt nebun.

— Aceste amprente nu au fost modificate.

— Bine.

Am împăturit hârtia şi mi-am vârât-o în buzunarul cămăşii. Cu cuţitul în mână, m-am ridicat şi am păşit de-a lungul mesei, către el. Sunt sigur că ştia care-mi sunt intenţiile, dar cu toate acestea expresia absentă nu l-a părăsit, iar când am ajuns lângă el, m-a privit în ochi. Voiam să spun ceva, să rostesc o înjurătură care să-l trimită în iad, dar privirea lui calmă m-a enervat. Mi-am pus mâna stângă la ceafa lui, ca să-i ţin capul drept şi m-am pregătit să-i trec

lama cuţitului peste beregată, dar în acel moment, m-a prins cu putere de încheietură, imobilizându-mă. L-am lovit peste frunte cu mâna stângă şi capul nici nu i s-a clintit. Îngrozit, am încercat să mă eliberez şi am reuşit să fac câţiva paşi împleticiţi, trăgându-l după mine. L-am lovit, iar şi iar, l-am zgâriat pe faţă, pe gât şi, făcând asta, i-am smuls nasturii de la cămaşă. Cămaşa s-a desfăcut şi ce-am văzut m-a făcut să ţip.

M-a trântit la podea şi a lepădat cămaşa sfâşiată. Am încremenit. Deşi era tot cocoşat, bustul lui avea pielea fină şi muşchii puternici, pieptul unui tânăr din care ţâşnea un gât ofilit. Braţele, de asemenea, se umflară de muşchi şi se transformată în braţe cioturoase, acoperite de pete roşietice. Nici urmă de cicatrici; pielea trecea de la tinereţe la bătrâneţe aşa cum un afluent îşi schimbă culoarea când îşi uneşte apele cu râul. „De ce nu?” venise răspunsul când l-am întrebat de ce nu se foloseşte de tratamentele sale. Desigur, se folosise şi - fidel susceptibilităţilor sale pervertite - se transformase într-un monstru. Imaginea acelui chip descompus cocoţat pe un trup tânăr era destul să-mi zdruncine ultimele fărâme de raţiune. Copleşit de spaimă, m-am ridicat în picioare şi am fugit din cameră, năvălind pe uşa de la intrare şi coborând versantul acoperit de pini, cu râsul lui Mengele răsunând în urma mea.

S-a lăsat noaptea, luna în declin plutea sus pe cer şi, în timp ce mă avântam pe cărarea ce ducea la râu, în razele de lumină argintie ce străbătea printre crengi, am văzut sătenii stând în faţa colibelor lor. Unii s-au luat după mine, întinzând mâinile... dacă în implorare sau atac, nu-mi puteam da seama. Nu m-am oprit să le observ fiecăruia diformităţile, dar am zărit capete turtite, mâini ciudat configurate, ochi mari, ca nişte vânătăi, care păreau mai degrabă petice de catifea ţesute pe pielea lor, decât organe cu umori şi capilare. Răsuflarea îmi hârâia în gât în timp ce făceam slalom printre ei, ferindu-mă de braţele care încercau, cu mişcări vâscoase, să mă atingă. Şi apoi,

împroşcând apa din vaduri, am trecut pe lângă rămăşiţele avionului meu, dincolo de acele povârnişuri blestemate, cuprins de panică, târându-mă, stârnind şuvoaie argintii de apă, ca nişte ţipete, expresii pure ale spaimei mele.

Douăzeci şi cinci de kilometri de-a lungul râului Pilcomayo. Cincisprezecece mile. Douăsprezece ore. Nici o unitate de măsură nu poate cuprinde teroarea acelui drum. Abunda, într-adevăr, de creaturile lui Mengele. O dată, pe când mă oprisem să-mi trag sufletul, am zărit o bufniţă pe o creangă ce se întindea deasupra apei. O bufniţă neagră ca tăciunele, cu ochii scânteind de un palid portocaliu. Altă dată, din mijlocul râului, s-a înălţat o namilă, doar cu spatele, o vastă întindere de piele neagră, lucioasă. Să fi tot avut şapte metri. O dată, într-un loc unde râul se prăvălea într-o trecătoare şi am fost nevoit să înaintez pe pământ, am simţit ceva greu urmărindu-mă prin tufişuri şi, în cele din urmă, mai speriat de acest ceva decât de vârtejuri, am sărit în apă şi m-am lăsat purtat de curent. Atunci i-am văzut capul imens, diform, aplecându-se peste buza prăpastiei, cu stelele în spate. De jur împrejur auzeam ţipete şi nu-mi venea să cred că puteau ieşi din gâtlejuri pământeşti. Ţipete bolborosite, răgete răguşite, şuierături ciudate, care îmi aminteau de sunetele ascuţite ale rafalelor de artilerie. În timpul acesta, am ajuns la satul despre care îmi vorbise Mengele. Eram incoerent şi nu-mi amintesc mai nimic din zborul care m-a dus la Asunción.

Autorităţile m-au chestionat cu privire la accident. Le-am spus că busola mi s-a stricat, că n-aveam idee unde mă prăbuşisem. Îmi era teamă să pomenesc de Mengele: oamenii aceia erau complicii lui şi, în plus, dacă creaturile lui abundau de-a lungul râului Pilcomayo, oare nu era posibil să existe şi aici unele dintre ele? Ce spusese Mengele? „Printre noi sunt mereu oameni deformaţi, domnule Phelan.” Foarte adevărat, dar de când cu experienţele mele din casa lui, mi s-a părut că am devenit

sensibil la prezenţa lor. Îi zăream prin mulţime, îi întâlneam la colţ de stradă, vedeam potenţialul pentru diformitate în fiecare chip obişnuit. Chiar şi după ce m-am întors la New York, fiecare călătorie cu metroul, fiecare plimbare, fiecare masă în oraş mă aducea în contact cu bărbaţi şi femei care îşi ascundeau feţele - toate având paloarea cenuşie a oraşului -, dar care nu-şi puteau ascunde întru totul unele desfigurări groteşti. Eram bântuit de coşmaruri, îmi imaginam că sunt urmărit. În cele din urmă, în speranţa de a exorciza aceste spaime, m-am dus să mă întâlnesc cu un bătrân evreu, un coleg de-al lui Simon Wiesenthal, celebrul vânător de nazişti.

Biroul lui din East Seventies era întruchiparea dezordinii, cu munţi de hârtii şi manuscrise înălţându-se pe birou, umplând până la refuz dulapurile. Era la fel de bătrân cum păruse Mengele, cu fruntea brăzdată de riduri, cu obraji cadaverici, ochi căprui, înlăcrimaţi. M-am aşezat la birou şi i-am întins hârtia pe care Mengele îşi lăsase amprenta.

— Aş dori să identificaţi asta, am spus. Cred că îi aparţine lui Josef Mengele.

A cercetat hârtia o clipă, pe urmă s-a dus şontâc-şontâc la dulap şi a început să scotocească printre hârtii. După mai multe minute, şi-a plescăit limba de dinţi şi a revenit la birou.

— De unde o ai? a întrebat, oarecum precipitat.

— Se potriveşte?

A şovăit.

— Da, se potriveşte. Acuma, de unde o ai?

În timp ce-mi spuneam povestea, s-a lăsat pe spate, a închis ochii şi a clătinat din cap, gânditor, întrerupându-mă să-mi pună câte o întrebare.

— Ei, bine, am spus când am terminat, ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. S-ar putea să nu am ce să fac.

— Ce vrei să spui? am întrebat, consternat. Pot să-ţi dau poziţia exactă a satului. La naiba, te pot duce acolo chiar eu!

Lăsă să-i scape un suspin obosit.

— Asta, lovi cu palma bucata de hârtie, asta nu e amprenta lui Mengele.

— Probabil că şi-a modificat-o, am spus, disperat să-mi dovedesc povestea. *Este* acolo! Jur! Numai de-ai vrea...

Apoi mi-am dat seama de ceva:

— Ai zis că se potriveşte?

Chipul bătrânului se ofilise parcă şi mai mult.

— Cu şase ani în urmă, în biroul ăsta a venit un bărbat şi mi-a spus o poveste aproape identică. L-am crezut nebun şi l-am dat afară, dar înainte de a pleca mi-a azvârlit o bucată de hârtie, pe care se afla o amprentă. Amprenta aceea se potriveşte cu a ta. Dar nu-i aparţine lui Mengele.

— Atunci asta e o dovadă, am spus emoţionat. Nu înţelegi? Poate că a modificat-o, dar dovedeşte existenţa lui şi existenţa satului în care trăieşte.

— Acolo trăieşte? Mă tem că mai există încă o posibilitate.

La început n-am fost sigur ce voia să spună, dar apoi mi-am amintit descrierea pe care Mengele o făcuse satului... „Tot ce vezi aici, sătenii, casa, totul este un monument al muncii mele. Are realitatea unuia dintre acele globuri de sticlă care conţin scene rurale hibernale şi, când sunt scuturate, produc furtuni de zăpadă.” Cuvântul-cheie era „totul”. Comparasem felul în care face o pauză înainte de a da un răspuns cu scotocitul printr-un dosar, dar era probabil mai potrivit să spun că îşi amintea o biografie memorată. Întâlnisem o dublură, un tânăr îmbătrânit sau invers. Mengele plecase de mulţi ani din sat, plecase Dumnezeu ştie unde, şi sub Dumnezeu ştie ce înfăţişare, făcându-şi munca. Probabil că era din nou bărbatul rumen, zâmbitor, din fotografia pe care o văzusem în copilărie.

Nu am mai avut multe să ne spunem. Bătrânul era nerăbdător să scape de mine. În definitiv, aruncasem o lumină palidă asupra celor patruzeci de ani ai lui de trudă răzbunătoare. L-am întrebat dacă are adresa celuilalt bărbat care îi povestise despre sat. M-am gândit că doar el ar putea să-mi ofere alinare. Bătrânul mi-a dat-o - o adresă în West Twenties - şi mi-a promis că va demara o investigaţie asupra satului, dar cred că ştiam amândoi că Mengele câştigase, că principiul *lui,* nu al nostru, era în pas cu vremurile. Mă simţeam deznădăjduit, năucit, şi, în timp ce ieşeam, am devenit conştient de victoria lui Mengele într-un mod şi mai pregnant.

Era o după-amiază cenuşie, întunecată; câţiva fulgi de zăpadă se roteau printre faţadele mohorâte ale clădirilor; ferestrele aruncau scânteieri negre, oglindind diagonalele opace ale cerului. Maldăre de gunoaie umpleau şanţurile, risipindu-se pe trotuare, iar de barele de protecţie ale maşinilor atârnau aşchii de zăpadă murdară, îngheţată. Cocoşaţi, ferindu-se de vânt, strângându-şi gulerele pe lângă faţă, pietonii treceau, chinuiţi, pe lângă mine. Citeam pe chipurile lor, atât cât le zăream, fie ură, fie furie, fie îngrijorare. Era o zi perfect mengeliană, cu tot scheletul la vedere, cu totul ras până la os, şi, în timp ce mergeam, mă întrebam pentru cât din toate acestea era direct responsabil. O, era undeva, fabricând creaturi groteşti, făcând vrăji ştiinţifice, dar mă îndoiam că eforturile lui erau esenţiale pentru acel principiu cenuşiu care se afla la baza aerului poluat, principiul pe care îl venera, al cărui mare preot era. Avusese dreptate. Binele se degrada în rău, lumina în întuneric, belşugul în uniformitate. Pretutindeni unde mergeam, vedeam acel adevăr reflectat. În formele simple şi în culorile primare ale maşinilor, în ochii nebuni ai cucoanelor, în cerul insipid, în privirile dârze ale oamenilor de afaceri. Cu toţii eram reduşi la forme tot mai simple, eram secătuiţi de spirit şi vitalitate.

Am hoinărit fără ţintă, dar nu am fost surprins să mă pomenesc, după o vreme, în faţa blocului din West Twenties, şi nu am fost mai mirat când, la scurt timp, un bărbat cu înfăţişare deosebit de cenuşie a coborât scările, cu faţa acoperită de un fular şi o căciulă de lână îndesată pe cap. A traversat strada târşâindu-şi picioarele, îndreptându-se către mine. Şi-a desfăcut fularul. Ştiam că voi fi oripilat de diformitatea lui, dar voiam să-l accept, să-l ascult, să aud ce avantaje conferă diformitatea. Căci, deşi nu înţelegeam principiul lui Mengele, deşi nu mă contopisem cu el şi nici nu-l lăsasem să mă stăpânească, îl recunoscusem şi îi simţeam caracterul inevitabil. Puteam aproape să-i detectez vibraţiile domoale, vestind schimbările din lume, cu timbrul aspru, nemuzical - ca silabele numelui lui Mengele - al clopoţelului său înăbuşit.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*Mengele*”;
- Publicată în: *Universe 15*, Aug 1985;
- Premii:

  1986 - Locus Poll Award, Best Short Story (Place: 6)

OMUL CARE A PICTAT DRAGONUL GRIAULE

În afară de Colecţia Sichi, sigurele lucrări ale lui Cattanay care au supravieţuit şi pot fi văzute la Galeria Municipală din Regensburg sunt opt picturi în ulei pe pânză, dintre care cea mai remarcabilă este Femeia cu portocale. *Aceste tablouri constituie contribuţia lui la o expoziţie studenţească, deschisă la câteva săptămâni după ce şi-a părăsit oraşul natal şi a plecat spre sud, la Teocinte, să-şi prezinte propunerea în faţa consiliului orăşenesc; este improbabil să fi ştiut vreodată despre expunerea operei sale şi, încă şi mai improbabil să fi aflat de indiferenţa generală a criticii cu care aceasta a fost întâmpinată. Probabil cel mai interesant dintre tablourile tinerilor învăţăcei moderni, cel mai sugestiv pentru preocupările ulterioare ale lui Cattanay este* Autoportretul, *pictat la vârsta de douăzeci şi opt de ani, cu un an înainte de plecarea sa.*

Cea mai mare parte a pânzei este un strat gros de negru, în care sunt înfăţişate, abia vizibil, contururile vagi ale scândurilor de pardoseală. Două linii neregulate de auriu străbat întunericul şi, printre acestea, se întrevăd umerii cămăşii şi o porţiune din trăsăturile subţiri ale artistului. Perspectiva care ni se oferă este că privim în jos, la artist, probabil printr-o spărtură din acoperiş, iar el se uită în sus, la noi, mijindu-şi ochii la lumină, cu gura deformată de o grimasă născută dintr-o intensă concentrare. Când am văzut tabloul pentru prima oară, am fost izbit de atmosfera de tensiune pe care o emana. Mi se părea că privesc un om întemniţat într-o umbră cu două zăbrele aurii, chinuit de posibilităţile luminii de dincolo de ziduri. Şi, cu toate că ar putea fi reacţia unui istoric de artă, nu răspunsul mai puţin versat, şi de aceea mai veridic, al amatorului de expoziţii, mi s-a părut, de asemenea, că întemniţarea era autoimpusă, că ar fi putut să scape cu uşurinţă din închisoarea sa, dar înţelesese că sentimentul restricţiei era un combustibil esenţial al ambiţiei sale şi, astfel, s-a

înlănţuit singur în această istovitoare şi profund iraţională corvoadă de percepţie...

Din *Meric Cattanay: Politica concepţiei*
de Reade Holland, Ph.D.

I

În anul 1853, într-o ţară din Sudul îndepărtat, într-o lume separată de aceasta prin graniţa subţire posibilului, un dragon pe nume Griaule stăpânea regiunea văii Carbonales, o zonă fertilă în jurul oraşului Teocinte, renumită prin resursele de argint, mahon şi plante de indigo. În vremurile acelea mai existau şi alţi dragoni, majoritatea sălăşluind pe insulele stâncoase de la vest de Patagonia - fiinţe mititele, irascibile, nu mai mari decât o rândunea. Dar Griaule era una dintre dihăniile care au dominat o eră. De-a lungul secolelor, ajunsese să măsoare aproape două sute cincizeci de metri în înălţime, în zona trunchiului, iar din vârful cozii până la bot avea aproape doi kilometri. (Trebuie precizat că creşterea dragonilor nu se datora aportului caloric, ci absorbţiei de energie derivată din trecerea timpului.) Dacă n-ar fi fost la mijloc o vrajă greşită, Griaule ar fi murit cu milenii în urmă. Vrăjitorul căruia i s-a încredinţat sarcina de a-l nimici - ştiind că propria lui viaţă va fi confiscată, prin efectul de bumerang al vrăjii - simţise în ultimul moment o tresărire de frică şi, micşorată cu acest strop de curaj, vraja mortală a căzut puţin anapoda. Nu se ştie ce s-a ales de vrăjitor, dar Griaule a rămas în viaţă. Inima a încetat să-i mai bată, răsuflarea i s-a oprit, dar mintea lui a continuat să clocotească, să transmită vibraţii întunecate care îi înrobeau pe toţi cei care stăteau mai mult timp în raza lui de influenţă.

Dominaţia lui Griaule era un lucru subtil. Oamenii din vale puneau firea lor mohorâtă pe seama anilor trăiţi sub

umbra minţii sale, dar existau şi alte populaţii în regiune care erau la fel de încrâncenate, deşi nu aveau nici un dragon pe care să-l învinuiască pentru situaţia lor. Aceştia atribuiau, de asemenea, frecventele lor atacuri asupra ţărilor vecine influenţei lui Griaule, susţinând că în esenţă erau oameni paşnici - dar, oare, nu era şi asta în natura umană? Probabil cea mai palpabilă dovadă a supremaţiei lui Griaule era aceea că, în ciuda faptului că se oferise drept recompensă o adevărată avere în argint oricui îl va ucide, nimeni nu izbutise până acum. Se făcuseră sute de planuri şi toate au eşuat, fie din lipsă de vigoare, fie din ineficienţă. Arhivele din Teocinte erau pline de schiţe pentru săbii uriaşe propulsate cu abur şi alte asemenea maşinării neverosimile, iar arhitecţii acestor planuri stătuseră, fiecare, prea mult în vale şi deveniseră parte din populaţia posomorâtă. Şi aşa, îşi vedeau de vieţile lor, venind şi plecând, întorcându-se mereu, legaţi de această vale, până când, într-o zi de primăvară, în anul 1853, în vale a poposit Meric Cattanay şi a propus ca dragonul să fie pictat.

Era un tânăr deşirat, cu o claie de păr negru şi obrajii ciupiţi; se afişa în pantaloni largi şi cămaşă ţărănească, şi dădea din mâini, când voia să fie mai convingător. Când asculta, ochii i se lărgeau, ca şi cum creierul i-ar fi plesnit de o bruscă iluminare, iar din timp în timp vorbea incoerent despre „exprimarea conceptuală a morţii prin artă”. Şi, cu toate că mai-marii oraşului nu ştiau ce să creadă, cu toate că luau în calcul şi posibilitatea ca el să aibă pur şi simplu un fel nenorocit de a fi, lăsa impresia că-şi bate joc de ei. Una peste alta, nu era genul de om în care erau dispuşi să aibă încredere. Dar, fiindcă venise înarmat cu un număr atât de mare de diagrame şi hărţi, se văzură nevoiţi să-l ia în serios.

— Nu cred că Griaule va fi capabil să perceapă ameninţarea într-un proces atât de subtil cum e arta, le spuse Meric. Vom purcede ca şi cum am avea de gând să-l

înfăţişăm, să-l preamărim printr-o lucrare de adevărată viziune şi, în tot acest timp, îl vom otrăvi cu vopseaua.

Consilierii oraşului dădură glas scepticismului, iar Meric aşteptă cu nerăbdare până ce terminară. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu aceşti oameni de seamă. Aşezaţi la masa lungă, cu mutre acre, cu o imensă pată de funingine pe perete, deasupra capetelor, ca un gând urât pe care-l împărtăşeau, îi aminteau de Asociaţia Negustorilor de Vinuri din Regensburg, de pe vremea când i-au respins portretul de grup.

— Vopseaua poate fi o substanţă mortală, le explică el, după ce mormăielile încetară. De pildă, verdele veronese. E preparat din oxid de crom şi bariu. Doar o boare şi te face să-ţi dai ochii peste cap. Dar trebuie să ne ocupăm serios, să creăm o adevărată operă de artă. Dacă nu facem decât să aruncăm cu vopsea pe spatele lui, s-ar putea să ne ghicească.

Primul pas în acest demers, le spuse Meric, va fi să construiască un turn de eşafodaj, împânzit de macarale şi scări, care să susţină deasupra ochiului dragonului discurile supraorbitale. Astfel se va realiza un traseu direct către o platformă de încărcare de aproape optzeci de metri pătraţi şi un punct de observaţie sub ochi. Estima că ar fi nevoie de nouă mii de metri cubi de cherestea şi o echipă de nouăzeci de oameni ar trebui să poată termina construcţia în cinci luni. Echipe de tehnicieni, însoţite de chimişti şi geologi, vor căuta depozite de calcar (folositoare la grunduirea solzilor) şi surse de pigmenţi, fie organice, fie minerale, precum azuritul şi hematitul. Alte echipe se vor apuca să cureţe trupul dragonului de alge, piele moartă şi minerale descompuse, după care vor aplica un strat de răşini.

— Ar fi mai uşor să-l albim cu var nestins, spuse el. Dar în felul acesta pierdem decolorările şi cutele generate de creşterea în dimensiune şi de vârstă şi cred că pictura va fi definită de aceste forme. Orice altceva va arăta ca un nenorocit de tatuaj.

Vor avea nevoie de recipiente de depozitare şi de mori: mori cu tăvălug, să separe pigmenţii de minereurile brute, mori cu bile, ca să macine pigmenţii, malaxoare, ca să-i amestece cu ulei. Vor mai fi cazane şi calcinatoare - furnale înalte de cinci metri folosite la producerea varului ars pentru soluţiile adezive.

— Pe toate le vom construi deasupra capului dragonului, din motive de acces, continuă el. Pe discul fronto-parietal. Verifică nişte cifre: După socotelile mele, discul are un diametru de circa o sută cincisprezece metri. Vi se pare corect?

Majoritatea consilierilor erau copleşiţi, dar unul dintre ei reuşi să clatine din cap, iar altul întrebă:

— Cât timp îi va lua să moară?

— Greu de spus, veni răspunsul. Cine ştie câtă otravă e în stare să absoarbă? S-ar putea să dureze doar câţiva ani. Dar, în cel mai rău caz, în patruzeci, cincizeci de ani, i se vor infiltra suficiente chimicale prin solzi ca să-i slăbească scheletul şi se va prăbuşi ca un hambar vechi.

— Patruzeci de ani! exclamă cineva. Absurd!

— Sau cincizeci, zâmbi Meric. În felul acesta, vom avea timp să terminăm pictura.

Se întoarse şi se îndreptă spre fereastră şi rămase aşa, privind afară, la casele de piatră albă din oraşul Teocinte. Asta avea să fie partea cea mai dificilă, dar, dacă i-a înţeles bine, nu vor crede în plan dacă li se va părea prea uşor. Aveau nevoie să simtă că făceau un sacrificiu, că aveau o misiune nobilă într-o operă măreaţă.

— Dacă într-adevăr durează patruzeci sau cincizeci de ani, proiectul vă va secătui de resurse. Cherestea, animale, minerale. Totul va fi folosit în această lucrare. Vieţile voastre vor fi complet schimbate. Dar vă garantez că veţi scăpa de el.

Sfetnicii oraşului începură să vocifereze într-un glas, indignaţi.

— Vreţi cu adevărat să-l omorâţi? strigă Meric, apropiindu-se ţanţoş de ei şi plantându-şi pumnul pe masă. Aşteptaţi de secole să vină cineva şi să-i taie capul sau să-l arunce în aer, într-un nor de fum. Asta n-o să se întâmple! Nu există nici o soluţie simplă. Dar există una practică, elegantă. Să folosim materiile pământului pe care îl domină ca să-l distrugem. *Nu* va fi uşor, dar veţi scăpa de el. Şi asta vreţi, nu-i aşa?

Rămaseră tăcuţi, schimbând priviri şi Meric observă că nu credeau că putea realiza ceea ce propunea şi se întrebau dacă nu cumva costurile erau prea mari.

— Voi avea nevoie de cincisprezece kilograme de argint ca să angajez ingineri şi meseriaşi. Gândiţi-vă bine! O să mai stau câteva zile şi o să mă duc să văd dragonul ăla al vostru... să-i studiez solzii şi aşa mai departe. Când mă întorc, puteţi să-mi daţi răspunsul.

Consilierii mormăiră şi se scărpinară în cap, dar cel puţin căzură de acord să aducă problema în discuţia corpului politic. Cerură un răgaz de o săptămână în care să ia o decizie şi o desemnară pe Jarcke, primăriţa din Hangtown, să-l conducă pe Meric la Griaule.

Valea se întindea pe mai bine de douăzeci de kilometri de la nord la sud şi era înconjurată de dealuri acoperite de junglă, ale căror povârnişuri încreţite şi creste ghimpoase îţi dădeau impresia că la poalele lor dormeau monştri. Fundul văii era cultivat, în câmpuri de bananieri, trestie de zahăr şi pepeni, iar unde nu era cultivat, se găseau desişuri de palmieri, tufe de mure şi smochini uriaşi, o plantă rară, care se înălţa deasupra tuturor celorlalte. Jarcke şi Meric îşi priponiră caii la o jumătate de oră de mers de oraş şi începură să urce o pantă molcomă, care se înălţa în defileul dintre două dealuri. Asudat şi gâfâind, Meric se opri la o treime din urcuş, dar Jarcke continuă să se târască înainte, fără să-şi dea seama că el n-o mai urma. Era din fire la fel de grosolană ca numele pe care-l purta - un butoiaş de

femeie, cu faţa brună, ofilită. Deşi părea să fie cu zece ani mai vârstnică decât Meric, erau aproape de-o vârstă. Purta o rochie încinsă la talie cu o centură de piele, în care erau prinse trei pumnale, iar pe umăr îi atârna un colac de sfoară.

— Cât mai avem? strigă Meric.

Ea se întoarse şi se încruntă.

— Stai pe coada lui. Restul e toată coama dealului.

Meric simţi în stomac un fior cât un vârf de ac şi privi iarba, aşteptându-se s-o vadă dizolvându-se şi dând la iveală solzii sclipitori.

— De ce nu luăm caii?

— Cailor nu le place aici. Nici oamenilor în general, dacă veni vorba, mormăi, amuzată, şi porni, târându-şi picioarele.

Peste alte douăzeci de minute ajunseră pe partea cealaltă a dealului, sus, deasupra văii. Panta continua să urce, dar mai domol ca înainte. Stejari noduroşi, piperniciţi, îşi făceau loc prin desişurile de cireşi sălbatici, iar prin ierburi bâzâiau insecte. Poate că până acum străbătuseră, pe mai multe sute de metri, un colţ de natură, dar în faţa lor, acolo unde pământul se ridica dintr-odată, mai multe coloane groase, negre-verzui, ţâşneau din pământ. Între ele atârnau pliuri tăbăcite, incrustate cu bulgări de pământ şi ţesute cu frunze moarte. Aveau înfăţişarea unor palisade prăbuşite şi creau senzaţia bântuită a ruinelor antice.

— Alea sunt aripile, spuse Jarcke. În mare parte sunt acoperite, dar poţi să te uiţi la ele de pe creastă şi sus, lângă Hangtown, sunt locuri unde poţi umbla pe sub ele... dar nu te-aş sfătui.

— Mi-ar plăcea să arunc o privire de pe creastă, spuse Meric, fără să-şi poată dezlipi ochii de la aripi; deşi straturile de frunze străluceau în soarele puternic, aripile păreau să absoarbă lumina, ca şi cum vârsta şi puterea lor le-ar fi făcut opace.

Jarcke îl conduse către un luminiş unde ferigile arborescente şi stejarii se îngrămădeau laolaltă, aruncând o lumină verde, mohorâtă, şi unde panta începea să coboare abrupt. Îşi agăţă funia de un stejar şi legă celălalt capăt în jurul încheieturii lui Meric.

— Smuceşte o dată când vrei să te opreşti şi de două ori când vrei să te trag, spuse ea, şi începu să lărgească funia, lăsându-l se meargă în direcţia opusă.

Ferigile îi gâdilau gâtul în timp ce-şi croia drum prin desiş, iar frunzele de stejar îi înţepau obrajii. Dintr-odată, ieşi în lumina strălucitoare a soarelui. Privind în jos, observă că stătea cu picioarele pe un pliu al aripii dragonului, iar privind în jos, văzu că aripa se pierdea în spatele unei mantii de pământ şi vegetaţie. O lăsă pe Jarcke să-l mai coboare vreo patru metri, smuci de frânghie şi privi către nord, peste imensa umflătură a spatelui lui Griaule.

Solzii erau hexagonali, de zece metri de-a curmezişul şi, cam pe jumătate în înălţime, culoarea lor de bază era un auriu palid, verzui, însă unii erau alburii, acoperiţi de coji şi piele moartă, alţii erau năpădiţi de muşchi verzi-albăstrui, iar ceilalţi erau împânziţi cu modele spiralate de licheni şi alge, semănând cu literele unui alfabet şerpuit. În crăpături îşi făcuseră cuib păsările şi din interstiţii creşteau ferigi, mii de ferigi, ridicându-se în bătaia vântului. Era o imensă grădină suspendată, a cărei dimensiune îi tăie lui Meric răsuflarea - era ca şi cum ar fi privit pe după curbura unei luni fosile. Sentimentul atâtor secole crescute împreună cu solzii îl ameţea şi descoperi că nu-şi putea întoarce capul, putea doar să privească panorama, cu sufletul înfiorat de înţelegerea veşniciei şi imensităţii acestei fiinţe de care se agăţa, ca o muscă. Nu putea să cuprindă întreaga imagine cu privirea - spatele lui Griaule era mai mare decât cerul, având propria gravitaţie şi i se părea perfect normal să poată să se plimbe pe el fără să cadă. Dădu s-o ia la pas, iar Jarcke, luând încordarea funiei drept semnal, îl trase în

sus, târându-l peste aripă, prin noroi şi ferigi, până sus, în poiană. Meric zăcea fără grai, gâfâind, la picioarele ei.

— Mare, ei? făcu ea, zâmbind.

După ce Meric se ridică în picioare, porniră către Hangtown, dar nu apucară să străbată nici o sută de metri, urmărind cărarea ce şerpuia prin desişuri, că Jarcke scoase iute cuţitul şi îl azvârli către o jivină de dimensiunea unui raton care le sărise în faţă.

— Şuierici, zise ea, îngenunchind lângă animal şi scoţând cuţitul din gâtul acestuia. Le zice aşa fiindcă sâsâie când fug. Mănâncă şerpi, dar se dau şi la copiii care nu-s atenţi.

Meric coborî lângă ea. Trupul şuiericiului era acoperit de un fel de blană neagră, dar capul era fără păr, de o paloare cadaverică, cu pielea încreţită, de parcă ar fi fost prea mult timp cufundată în apă. Avea ochii mijiţi, botul plat şi un maxilar disproporţionat de mare, care se căsca, dând la iveală un şir dezgustător de dinţi.

— Sunt paraziţii dragonului, îi explică Jarcke. Trăiesc lângă găoaza lui.

Apăsă una dintre labe şi ghearele se curbară ca nişte cârlige.

— Îşi duc veacul pe acolo şi se reped la alte animale care trec. Şi dacă nu vine nimic...

Jarcke scoase limba şuiericiului cu cuţitul - suprafaţa era acoperită de vârfuri zimţate, ca lama unei râzătoare.

— Dacă nu vine nimic, atunci îl curăţă pe Griaule cu limba, şi asta le e cina.

Pe când se afla la Teocinte, dragonul i se păruse lui Meric un simplu obiect, o şopârlă mare cu un ticăit de viaţă înăuntru, rămăşiţele unei vagi sensibilităţi, dar acum începea să creadă că acest ticăit era mai complex decât orice întâlnise până acum.

— Bunica mea spunea, continuă Jarcke, că vechii dragoni puteau să se arunce până la soare într-o clipită şi să călătorească în lumea lor, iar când se întorceau, aduceau cu ei şuiericii şi toate celelalte. Erau nemuritori, zicea ea.

Doar cei tineri veneau aici, fiindcă mai târziu creşteau prea mari ca să zboare pe pământ. Se bosumflă. Nu ştiu dacă să cred.

— Atunci eşti nebună, spuse Meric.

Jarcke îşi ridică privirea, şi mâna îi zvâcni către centură.

— Cum poţi să trăieşti aici şi să *nu* crezi! exclamă el, surprins să se audă apărând cu atâta înflăcărare un mit. Dumnezeule! Acest...

Se opri brusc, observând zâmbetul care flutura pe faţa lui Jarcke.

Femeia plescăi, după toate aparenţele mulţumită de ceva.

— Haide, spuse ea. Vreau să ajung la ochi înainte de apus.

Vârfurile aripilor plisate ale lui Griaule, în totalitate năpădite de iarbă, tufe şi arbuşti piperniciţi, formau două dealuri ţepoase, care aruncau o umbră peste Hangtown şi peste lacul îngust în jurul căruia se răsfira acesta. Jarcke îi spuse că lacul era de fapt un râu, care se revărsa de pe deal, în spatele dragonului, şi că se scurgea prin membranele aripilor lui şi în jos, prin umăr. Era frumos sub aripă, îi zise. Frunzişuri şi cascade. Dar era socotit un loc nefast. De la distanţă, oraşul avea un aer pitoresc - case de lemn, fum înălţându-se din hornuri. Cu toate acestea, pe măsură ce se apropiau, casele se transformau în colibe părăginite, cu scânduri lipsă şi ferestre sparte; bulbuci, gunoaie şi lături pluteau la malul lacului. În afară de câţiva bărbaţi, care trândăveau în pridvoare şi se uitară chiorâş la Meric, salutând-o din cap, posaci, pe Jarcke, nu era nimeni prin preajmă. Firele de iarbă se agitau în vânt, păianjenii mişunau pe sub colibe şi întreaga atmosferă avea un aer de toropeală şi dezintegrare.

Jarcke părea jenată de oraş. Nu făcu nici o încercare să facă prezentări, oprindu-se doar cât să aducă un colac de sfoară dintr-o colibă şi, în timp ce înaintau printre aripi, în

jos, pe şira spinării - o pădure de ţepuşe verzi-aurii poleită de soarele la asfinţit - îi descrise cum oamenii din oraş îşi duceau traiul de pe urma lui Griaule. Ierburile adunate pe spatele lui erau întrebuinţate pentru leacuri şi farmece, la fel şi cojite şi pielea moartă; obiectele lăsate de generaţiile anterioare aveau oarecare valoare pentru unii colecţionari.

— Şi apoi mai sunt căutătorii de solzi, spuse ea cu dezgust. Henry Sichi din Port Chantay plăteşte bani frumoşi pentru o bucată de solz şi, deşi aduce ghinion să faci asta, unii se duc şi îi fac bucăţele pe cei desfăcuţi.

Înaintă caţiva paşi în tăcere.

— Dar mai sunt şi alţii care au motive mai întemeiate să trăiască aici.

Spinul frontal de deasupra ochiului lui Griaule era spiralat la bază, ca un corn de narval şi curbat spre spate, către aripi. Jarcke legă frânghiile de piroanele înfipte în spin şi fixă una de mâna ei, alta de a lui Meric; îl atenţionă să aştepte şi îşi dădu drumul. În clipa următoare, îi strigă să coboare. Din nou, Meric ameţi în timpul coborârii; zări o labă cu gheare jos, departe, şi colţi năpădiţi de muşchi ţâşnind dintr-un maxilar incredibil de lung, apoi începu să se învârtă şi să se lovească de solzi. Jarcke îl prinse şi-l ajută să se aşeze pe marginea orbitei.

— La naiba, spuse ea, bătând din picior.

O porţiune lungă de un metru din solzul învecinat se desprindea încet. Uitându-se mai atent, Meric observă că, deşi ca textură şi colorit nu se deosebea de solz, între acea porţiune şi suprafaţă exista o linie despărţitoare, ca un fir de păr. Jarcke, cu faţa strâmbată de dezgust, continuă să tragă, până ce se desprinse.

— Le zicem fulgi, zise ea, când Meric o întrebă ce era. Un fel de insecte. Au o trompă lungă pe care şi-o vâră printre solzi şi sug sângele. Vezi?

Îi arătă către locul unde un cârd de păsări se rotea pe lângă trupul lui Griaule. O aşchie aurie, palidă, se desprinse şi căzu în vale.

— Păsările le prind, le lasă să se deschidă şi le mănâncă măruntaiele.

Se lăsă pe vine lângă el şi, după o clipă, întrebă:

— Chiar crezi că poţi?

— Ce? Să omor dragonul, vrei să spui?

Ea clătină din cap.

— Bineînţeles, răspunse el şi apoi adăugă, minţind: Am petrecut ani în şir ticluind metoda.

— Dacă toată vopseaua o să fie deasupra capului, cum o s-o ducem în locurile unde se pictează?

— Asta nu-i o problemă. O ducem prin conducte oriunde e nevoie.

Ea clătină din nou din cap.

— Eşti un tip isteţ, spuse ea, iar când Meric, încântat, dădu să-i mulţumească pentru compliment, ea îl opri şi zise: N-am vrut să spun nimic. Să fii isteţ nu e un compliment. E doar ceva cu care te alegi, la fel cum e să fii înalt.

Se întoarse, punând capăt discuţiei.

Meric obosise să se minuneze la tot pasul, dar chiar şi aşa, nu-şi putu stăpâni uimirea la vederea ochiului. După socotelile lui, măsura douăzeci şi cinci de metri în lungime şi şaptesprezece în înălţime şi era acoperit de o membrană opacă, neobişnuit de curată, fără alge, fără licheni, aruncând sclipiri nedesluşite de culoare, ce se întrezăreau în spatele ei. Când ghemul încâlcit al soarelui se înroşi şi se prăbuşi între două dealuri îndepărtate, membrana începu să tremure şi apoi se deschise la mijloc. Cu încetineala greoaie cu care se ridică o cortină pe scena unui teatru, cele două jumătăţi se despărţiră, dând la iveală umoarea strălucitoare. Îngrozit la gândul că Griaule l-ar putea vedea, Meric ţâşni în picioare, dar Jarcke îl opri.

— Stai locului şi priveşte.

Nu avea de ales, ochiul era hipnotizant. Pupila era o crăpătură îngustă şi neagră, inexpresivă, dar umoarea… nu mai văzuse niciodată nuanţe atât de învăpăiate de albastru,

purpuriu şi auriu. Ceea ce păruseră a fi vagi sclipiri, ciudate reflexii ale apusului, îşi dădea seama acum că erau un anumit gen de reacţii fotice. Cercuri feerice de lumină se formau adânc, în ochi, se lărgeau în contururi de raze, inundau umoarea şi piereau, doar pentru a fi înlocuite de un altul şi un altul. Simţi apăsarea viziunii lui Griaule, îi simţi mintea străveche inundându-l şi, ca şi cum ar fi reacţionat la această presiune, amintirile începură să-i clocotească prin minte. Amintiri neobişnuit de clare. Cum arătase un bol plin cu apă colorată de la pensule după ce a îngheţat în timpul unei nopţi de iarnă - o floare delicată, fisurată de un galben murdar. Un arhipelag de coji de portocale pe care prietena lui le lăsase risipite pe podeaua atelierului. Cum desena în vârful dealului Jokenam, într-o dimineaţă, la răsăritul soarelui, cu căciulile de nea ale acoperişurilor din Regensburg de dedesubt, înclinate în toate direcţiile, ca nişte pietre sparte de pavaj, şi razele argintii ale soarelui străbătând cerul plumburiu. Era ca şi cum aceste lucruri îi erau puse în faţă, ca să le examineze. Apoi fură alungate de ce aducea tot a amintire, deşi, în acelaşi timp, îi părea cu totul nefamiliar. În esenţă, era un peisaj de lumină, iar el se avânta prin el, sus, tot mai sus. Prisme şi zăbrele de foc iridescent răsăreau în jurul lui şi totul era o prăbuşire furtunoasă în lumină şi, în cele din urmă, se găsea în focarul acesteia, în inima albă a luminii şi propria lui inimă sălta de fericirea puterii şi stăpânirii sale.

Soarele era la asfinţit, când Meric îşi dădu seama că ochiul se închisese. Gura îi era căscată, ochii îl dureau şi limba îi era lipită de cerul gurii. Jarcke stătea nemişcată, îngropată în umbră.

— Ac...

Trebui să înghită, ca să-şi dreagă glasul.

— Acesta este motivul pentru care trăieşti aici, nu-i aşa?

— O parte. Simt că aici se va întâmpla ceva. Ceva ce trebuie văzut, ceva ce trebuie studiat.

Se ridică şi se îndreptă către buza orbitei şi scuipă de pe margine; valea se întindea cenuşie şi ireală la picioarele ei, cu faldurile dealurilor abia vizibile în amurgul care se lăsa.

— Te-am văzut venind, spuse ea.

O săptămână mai târziu, după multe cercetări, multe discuţii, coborâră în oraş. Teocinte era un teatru de operaţiuni - ferestre sfărâmate, sloganuri pictate pe ziduri, sticlă şi stindarde sfâşiate şi mâncare stricată erau risipite pe străzi -, ca şi cum ar fi avut loc şi o sărbătoare, şi un război. Ceea ce se şi întâmplase.

Consilierii oraşului îl primiră pe Meric la primărie şi îl informară că planul lui fusese aprobat. I-au arătat un cufăr în care erau cincisprezece kilograme de argint şi i-au spus că toate resursele comunităţii sunt la dispoziţia lui. Îi oferiră o trăsură şi un echipaj care să-l ducă, împreună cu cufărul, la Regensburg şi îl întrebară dacă, în timpul absenţei lui, ar putea să fie făcute anumite lucrări preliminare.

Meric cântări în mână un lingou de argint. În strălucirea lui rece văzu obiectul propriei dorinţe - doi, poate trei ani de libertate, să facă munca pe care şi-o dorea, fără să fie nevoit să accepte indicaţii. Dar nu-i mai părea acum atât de simplu. Aruncă o privire către Jarcke; se uita pe fereastră, lăsându-i lui decizia. Aşeză lingoul înapoi în cufăr şi închise capacul.

— Va trebui să trimiteţi pe altcineva.

Şi apoi, când consilierii se uitară chiorâş unul la altul, izbucni în râs, şi râse de cât de uşor se lepădase de toate visele şi aşteptările lui.

Trecuseră unsprezece ani de când am fost ultima oară în vale, doisprezece de când au început lucrările la pictură şi eram consternat de schimbările care avuseseră loc. Multe dintre dealuri erau rase până la pământ, defrişate şi natura sălbatică murea. Griaule, desigur, era cel mai schimbat. Schele îi atârnau de spate, meşteri, suspendaţi de

încrengături de funii, se târau pe trupul lui şi toţi solzii la care se lucra fuseseră fie pictaţi, fie grunduiţi. Tumul care se înălţa către ochiul lui mişuna de muncitori, iar noaptea calcinatoarele şi cuvele de deasupra capului îşi azvârleau flăcările în cer, creând impresia că în înaltul cerului se afla o uzină. La picioarele lui, se afla forfota unui oraş părăginit, populat de prostituate, muncitori, cartofori, pierde-vară de tot soiul şi soldaţi. Costul împovărător al proiectului îi încurajase pe consilierii din Teocinte să înfiinţeze o miliţie permanentă, care jefuia în mod regulat statele vecine şi amplasase forţe de ocupaţie în anumite zone. Hoarde de animale înfricoşate se îngrămădeau în abatoare, aşteptând să fie transformate în uleiuri şi pigmenţi. Căruţe pline de minereuri şi produse vegetale huruiau pe străzi. Eu însumi adusesem o căruţă de rădăcini de roibă din care urma să se obţină o nuanţă de roz.

Nu era uşor să aranjezi o întâlnire cu Cattanay. Deşi nu făcea personal nimic din pictura propriu-zisă, era mereu ocupat în biroul său, consultându-se cu inginerii şi meşterii, sau antrenat în vreo altă parte a procesului tehnologic. Când, în sfârşit, l-am întâlnit, am descoperit că se schimbase la fel de drastic ca Griaule. Încărunţise, chipul îi era brăzdat de riduri adânci şi umărul drept avea o anumită ridicătură la mijloc - efectul unei căzături. Îl amuza faptul că voiam să cumpăr pictura, să păstrez solzii după moartea lui Griaule şi nu cred că m-a luat întru totul în serios. Dar femeia, Jarcke, tovarăşa lui nelipsită, l-a informat că sunt un om de afaceri responsabil, că deja cumpărasem oasele, dinţii, chiar şi pământul de sub pântecele lui Griaule (pe acesta l-am vândut, până la urmă, ca având proprietăţi magice).

— Ei, bine, a spus Cattanay, presupun că cineva trebuie să-i aibă.

M-a condus afară şi am privit pictura.

— O să-i ţii împreună?

— Da.

— Dacă-mi dai în scris, a continuat el, sunt ai tăi.

Întrucât mă aşteptasem să mă tocmesc mult şi din greu asupra preţului, am rămas stupefiat, dar am fost şi mai stupefiat când am auzit ce a urmat:

— Crezi că are vreun rost?

Cattanay nu considera pictura rodul imaginaţiei sale; simţea că nu făcea decât să scoată la lumină formele care apăreau pe trupul lui Griaule şi era convins că, după aplicarea vopselei, noi contururi aveau să se creeze dedesubt, determinându-l să facă schimbări constante. Se vedea mai mult ca pe un meşter decât ca pe un artist creativ. Dar, ca să definesc contextul în care era pusă întrebarea lui, oamenii începeau să se adune din toate colţurile lumii şi să se minuneze la vederea picturii. Unii susţineau că vedeau semne ale viitorului în suprafaţa strălucitoare, alţii trăiau experienţe transfigurante, iar alţii - ei înşişi artişti - încercau să surprindă pe pânză ceva din opera lui Cattanay, sperând să-şi câştige renumele măcar în calitate de plagiatori competenţi ai acesteia. Pictura avea un caracter nonfigurativ, constând în esenţă dintr-un strat de auriu palid întins pe trupul dragonului, dar, îngropate sub suprafaţa lăcuită, se aflau miriade de nuanţe de culori iridescente, care, la trecerea soarelui pe boltă, când lumina trecea de la înflorire la ofilire, se materializau în nenumărate forme şi figuri, plutind parcă dincoace încolo. Nu voi încerca să cataloghez aceste forme, fiindcă erau fără sfârşit, erau la fel de diverse ca unghiurile din care erau privite. Dar voi spune că, în dimineaţa când l-am întâlnit pe Cattanay, eu - care eram întruchiparea spiritului practic, fără să am măcar un os de vizionar în trupul meu - m-am simţit de parcă aş fi fost purtat de un vârtej în interiorul tabloului, printre geometriile luminii, printr-o broderie în culori de curcubeu care se forma aşa cum se formează marginile norilor, printre sfere, spirale şi roţi de foc...

Din *Afacerea Griaule*
de Henry Sichi

II

Au fost mai multe femei în viaţa lui Meric, de când sosise în vale. Majoritatea fuseseră atrase de faima lui crescândă şi de legătura lui cu misterul dragonului şi majoritatea îl părăsiseră tocmai din aceste motive, simţindu-se descurajate şi neapreciate. Dar Lise era altfel în două privinţe. În primul rând, fiindcă îl iubea pe Meric din toată inima şi, în al doilea rând, fiindcă era căsătorită - chiar dacă era o căsătorie nefericită - cu un bărbat pe nume Pardiel, şeful echipei de calcinatori. Nu-l iubea aşa cum îl iubea pe Meric, dar îl respecta şi se simţea obligată să chibzuiască bine înainte de a pune capăt căsniciei. Meric nu mai cunoscuse niciodată o fiinţă atât de introvertită. Era cu doisprezece ani mai tânără decât el, înaltă şi încântătoare, cu părul aurit de soare şi ochi căprui, care se întunecau şi păreau că se întorc înlăuntru ori de câte ori cădea pe gânduri. Avea obiceiul de a analiza tot ce o afecta, făcând un pas înapoi şi examinându-şi emoţiile ca şi cum ar fi fost o adunătură de insecte ciudate pe care le descoperise mişunând pe fusta ei. Deşi predilecţia ei spre autoanaliză o îndepărta de el, Meric vedea în asta un fel de virtute enigmatică. El avea obsesia clasicului şi nu-i putea găsi cusur. Timp de aproape un an au fost cât se poate de fericiţi; discutau ore în şir şi se plimbau împreună, când Pardiel lucra două schimburi şi era obligat să doarmă lângă furnale, îşi petreceau nopţile făcând dragoste în spaţiile cavernoase de sub aripile dragonului.

Încă era socotit un loc nefast. Se zvonea că acolo vieţuia ceva mult mai rău decât şuiericii sau decât fulgii şi pe seama acestei creaturi erau puse toate dispariţiile, chiar şi dispariţia celui mai nemulţumit muncitor. Dar Meric nu dădea crezare zvonurilor. Era aproape convins că Griaule îl

alesese pe el să-i fie călău şi că dragonul nu ar îngădui să păţească nici un rău; în plus, era singurul loc unde puteau fi siguri că nu vor fi deranjaţi.

O scară grosolană ducea până sub aripă, cu balustrada şi treptele prinse de solzi - fără îndoială, opera căutătorilor de solzi. Era un drum periculos, la două sute de metri deasupra fundului văii, dar Lise şi Meric se legau cu frânghii şi, de-a lungul timpului, mânaţi de focul pasiunii, se obişnuiseră. Locul lor preferat era la cinci metri în interior (Lise nu voia să meargă mai departe, îi era teamă, chiar dacă lui nu îi era), lângă o cascadă care picura pe pliurile bătucite ale aripii, făcându-le să scânteieze cu sclipiri minerale. Era o frumuseţe stranie, o galerie bântuită. Straturi de piele moartă, ca vălurile sfâşiate ale ectoplasmei, atârnau din umbre, printre cartilagii creşteau ferigi mai groase decât coloanele unei catedrale; prin aerul negru se arcuiau rândunele. Uneori, alături de ea, ascuns de un pliu al aripii, Meric se gândea că bătaia inimilor lor era ceea ce dădea cu adevărat viaţă acestui loc, că, din clipa în care plecau, apa înceta să curgă şi rândunelele dispăreau. Avea o încredere de nestrămutat în forţa transformatoare a iubirii lor şi, într-o dimineaţă, pe când se îmbrăcau, pregătindu-se să se întoarcă la Hangtown, îi ceru să fugă cu el.

— Într-o altă parte a văii? râse ea cu tristeţe. La ce bun? Pardiel ne-ar urmări.

— Nu, spuse el, în altă ţară. Oriunde, departe de aici.

— Nu putem, spuse ea, lovind aripa cu piciorul. Nu putem până nu moare Griaule. Ai uitat?

— N-am încercat.

— Au încercat alţii.

— Dar noi am fi destul de puternici. Ştiu!

— Eşti un romantic, spuse ea cu tristeţe, privind peste coama povârnişul spatelui lui Griaule, către vale.

Răsăritul scăldase dealurile în purpură şi până şi vârfurile aripilor răspândeau o strălucire roşiatică, mohorâtă.

— Bineînţeles că sunt un romantic!

Se ridică în picioare, furios.

— Ce naiba nu e-n regulă?

— N-ai fi în stare să-ţi părăseşti munca, oftă Lisa, exasperată. Şi dacă am pleca, într-adevăr, ce ai mai face? Ai...

— De ce totul trebuie să fie o problemă dinainte? strigă el. Voi tatua elefanţi. Voi face picturi murale pe piepturile uriaşilor. Voi pavoaza balene! Cine se pricepe mai bine ca mine?

Ea zâmbi şi furia lui se risipi.

— Nu la asta mă refeream. Doar mă întrebam dacă ai putea fi mulţumit cu orice altceva.

Lisa întinse mâinile, ca s-o ridice, iar el o trase în sus, într-o îmbrăţişare. În timp ce o ţinea în braţe, inhalându-i parfumul de apă de vanilie din păr, Meric zări o siluetă minusculă profilată în vale. Nu părea reală - o miniatură neagră - şi, chiar pe măsură ce se apropia, devenind tot mai mare, părea nu atât un om, cât o magică gaură a cheii pe o coamă purpurie de deal. Dar Meric ştiu, după mersu-i legănat şi constituţia mătăhăloasă a umerilor, că era Pardiel; avea în mână un cârlig cu mâner lung, din acelea folosite de meşteri pentru a manipula solzii.

Meric se încordă, iar Lise întoarse capul, ca să vadă ce îl alarmase.

— O, Dumnezeule! spuse ea, desprinzându-se din îmbrăţişare.

Pardiel se opri la câţiva metri. Tăcea. Faţa îi era în umbră şi cârligul îi atârna în mână, legănându-se alene. Lise făcu un pas înspre el, pe urmă se dădu înapoi şi se aşeză în faţa lui Meric, ca şi cum ar fi vrut să-l apere. Văzând asta, Pardiel scoase un ţipăt nearticulat şi se năpusti, lovind cu cârligul în stânga şi-n dreapta. Meric o împinse pe Lisa la o parte şi se ghemui. Simţi un iz de pucioasă, mirosul calcinatoarelor, când Pardiel ţâşni pe lângă el şi, împiedicându-se de vreo neregularitate a solzului, căzu

răşchirat. Speriat de moarte, ştiind că nu putea să-i facă faţă lui Pardiel, Meric o apucă pe Lise de mână şi alergă, afundându-se în aripă. Spera ca Pardiel să fie prea speriat ca să-i urmeze, înfricoşat de creatura despre care se zvonea că sălăşluieşte acolo; dar nu era. Se luă după ei cu paşi măsuraţi, lovindu-şi ritmic piciorul cu cârligul.

De sus, de pe spatele lui Griaule, aripa cobora în sute de pliuri adânci, formând un labirint de cămăruţe şi tuneluri atât de scunde, încât fură nevoiţi să se aplece ca să treacă prin ele. Răsuflarea şi scârţâitul paşilor erau amplificate de spaţiile închise şi Meric nu-l mai putea auzi pe Pardiel. Nu mai intrase niciodată atât de adânc. Crezuse că va fi întuneric beznă, dar lichenii şi algele lipite de aripă erau luminescente şi împânzeau fiecare suprafaţă, chiar şi solzii de dedesubt, cu arabescuri de focuri albastre şi verzi care răspândeau o strălucire bolnăvicioasă. Erau ca nişe uriaşi care se târau printr-un univers a cărui materie stelară nu se coagulase încă în galaxii şi nebuloase. În lumina difuză, chipul Lisei - întors spre el, când şi când - era înlăcrimat şi răvăşit; apoi, când îşi îndreptară spatele, trecând într-o altă încăpere, mai înaltă, ea înghiţi aerul, cu un ţipăt.

La început, Meric crezu că Pardiel reuşise cumva să ajungă în faţa lor, dar, intrând în urma ei, văzu că spaima ei era provocată de un bărbat care stătea jos, sprijinit de perete. Părea mumificat. Smocuri de păr sârmos îi ieşeau prin scalp, forma oaselor i se vedea prin piele şi ochii îi erau nişte găuri goale. Între picioare, în locul unde-i fuseseră organele genitale, era împrăştiat praf. Meric o împinse pe Lisa către tunelul următor, dar ea se împotrivi şi arătă către bărbat:

— Ochii, zise ea, îngrozită.

Deşi ochii erau în cea mai mare parte negri, Meric îşi dădea acum seama că erau străpunşi de sclipiri opalescente. Simţi imboldul de a îngenunchea lângă bărbat - era un impuls neaşteptat, inexplicabil, care l-a înhăţat, l-a supus voinţei lui şi, o clipă mai târziu, l-a eliberat.

Sprijinindu-şi mâna de solz, atinse în treacăt un inel masiv, aflat sub degetele zbârcite. Piatra inelului era neagră, străpunsă de sclipiri aidoma celor din ochii bărbatului şi gravată cu litera *S.* Descoperi că, atunci când încerca să se uite, fie la piatră, fie la ochi, privirea i se întorcea, ca şi cum ar fi avut o încărcătură pe care simţurile o respingeau. Atinse braţul veştejit al omului; carnea era tare, pietrificată. Dar vie. Acea fugară atingere îi transmise lui Meric o imagine a vieţii bărbatului, privind secole de-a rândul la acelaşi petic de foc nepământean, imaginea unei minţi trecute dincolo de simpla nebunie, într-un extaz pervers, o meditaţie asupra unui principiu murdar. Îşi smulse mâna cu repulsie.

Se auzi un zgomot în spatele lor şi Meric sări în picioare, împingând-o pe Lise în următorul tunel.

— Ia-o la dreapta, şopti el. Vom ocoli înapoi spre scară.

Dar Pardiel era prea aproape ca să poată fi păcălit cu asemenea tactici, şi fuga lor deveni o goană nebună, căzând, mergând de-a buşilea, zărind chipul mânjit de fum al lui Pardiel, până când, în cele din urmă - când Meric ajunse într-o încăpere mai mare - simţi cârligul muşcându-i din coapsă. Se prăbuşi, ducând mâna la rană, scoţând cârligul. În clipa următoare Pardiel era peste el. Lise se ivi peste umărul lui, dar Pardiel o împinse şi îşi vârî degetele în părul lui Meric, lovindu-i capul de solz. Lise ţipă. Scântei albe ţâşneau în capul lui Meric. Din nou, Pardiel îi izbi capul. Şi iar. Ca prin ceaţă, o văzu pe Lise luptându-se cu Pardiel, o văzu îmbrâncită şi apoi cârligul ridicat şi gura lui Pardiel descompusă într-o grimasă. Apoi grimasa dispăru. Maxilarul îi căzu şi întinse mâna în spate, ca şi cum ar fi dat să-şi scarpine omoplatul. Din gură i se prelinse o dâră de sânge şi se prăbuşi, acoperindu-l pe Meric cu pieptul. Meric încercă să îndepărteze trupul şi efortul îl stoarse de ultimele puteri. Simţi că se prăbuşeşte, într-un vârtej, printr-un întuneric care părea la fel de ostil şi infinit ca ochii bărbatului pietrificat.

Cineva îi aşezase capul în poală şi îi ştergea fruntea cu o cârpă umedă. Presupuse că era Lise, dar când o întrebă ce s-a întâmplat, Jarcke fu cea care i-a dat răspunsul:

— A trebuit să-l omor.

Capul îi zvâcnea, piciorul îi zvâcnea şi mai tare şi nu-şi putea concentra privirea. Fâşiile de piele moartă care atârnau deasupra parcă se contorsionau. Îşi dădu seama că erau afară, lângă vârful aripii.

— Unde e Lise?

— Nu-ţi face griji. O vei revedea.

Rosti vorbele ca pe o sentinţă.

— Unde e?

— Am trimis-o înapoi la Hangtown. N-am vrut să fiţi văzuţi plimbându-vă de mână în ziua în care Pardiel e dat dispărut.

— Ea n-ar fi plecat...

Meric clipi, încercând să vadă faţa lui Jarcke; liniile din jurul gurii erau adânci şi îi aminteau de modelele de licheni de pe solzul dragonului.

— Ce-ai făcut?

— Am convins-o că aşa e cel mai bine. Nu ştii că doar îşi face de cap cu tine?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Era plin de remuşcări, ca şi cum era de neconceput ca Lise să-şi poarte singură suferinţa, dar când încercă să se ridice, durerea îi străpunse piciorul.

— N-ai putea să faci mai mult de trei metri. De îndată ce ai mintea limpede, te ajut să urci scările.

Închise ochii, hotărând că o va căuta pe Lise în clipa în care va ajunge la Hangtown - împreună vor decide ce e de făcut. Solzul de sub el era rece şi răceala i se transmitea prin piele, prin carne, ca şi cum s-ar fi contopit cu acesta, devenind o striaţie a lui.

— Cum îl chema pe vrăjitor? întrebă el, după o vreme, aducându-şi aminte de bărbatul pietrificat, de inel şi de

litera gravată. Cel care a încercat să-l omoare pe Griaule... se află aici. L-ai văzut?

— Urmăream cândva un căutător de solzi, care mi-a furat nişte sfoară, şi am dat în schimb peste el. O fiinţă jalnică, oricine ar fi.

Jarcke îşi trecu degetele peste umerii lui - o atingere blândă, drăgăstoasă. Meric nu înţelese mesajul pe care îl transmitea, fiind prea preocupat de Lise, de urmările înfricoşătoare ale celor întâmplate, dar, după mulţi ani, când nimic nu mai putea fi salvat, s-a blestemat că nu înţelesese.

După o vreme, femeia îl ajută să se ridice şi urcară împreună spre Hangtown, unde îi aşteptau amare nelinişti şi regrete, lăsându-l pe Pardiel pradă păsărilor, vânturilor sau mai rău.

Se pare că lumea consideră că e o lipsă de pioşenie din partea unei femei îndrăgostite să ezite sau să examineze situaţia, să facă orice altceva decât să urmeze orbeşte impulsul emoţiilor sale. Am simţit povara unei asemenea atitudini - oamenii socoteau că e vina mea că nu am acţionat rapid şi decisiv într-un fel sau în altul. Probabil că am fost excesiv de prudentă. Nu susţin că nu port nici o vină, ci doar că nu am înfăptuit nici un sacrilegiu. Cred că în cele din urmă l-aş fi părăsit pe Pardiel - nu erau destule în relaţia noastră care să susţină fericirea pentru vreunul dintre noi. Dar aveam un motiv întemeiat să fac o analiză prudentă. Soţul meu nu era un om rău şi între noi se punea problema de loialitate.

Nu am mai putut să dau ochii cu Meric după moartea lui Pardiel şi m-am mutat în altă parte a văii. A încercat să mă caute de multe ori, dar l-am refuzat de fiecare dată. Deşi eram o fiinţă foarte echilibrată, sentimentul de vinovăţie era mai puternic. Patru ani mai târziu, după ce Jarcke a murit - zdrobită de un vagonet -, unul dintre asociaţii ei mi-a scris şi mi-a spus că era îndrăgostită de Meric, că ea

fusese cea care l-a informat pe Pardiel despre relaţia noastră şi că se prea poate ca ea să fi înscenat crima. Scrisoarea a avut efectul de a mă ispăşi oarecum de vină şi am început să cântăresc posibilitatea de a-l revedea pe Meric. Dar trecuse prea mult timp şi fiecare o apucase pe un alt drum. Am decis să nu-l mai revăd. Şase ani mai târziu, când influenţa lui Griaule slăbise suficient ca emigrarea să fie posibilă, m-am mutat la Port Chantay. N-am mai auzit de Meric timp de aproape douăzeci de ani după aceea şi apoi, într-o zi, am primit o scrisoare pe care o reproduc parţial:

„...Bătrânul meu prieten din Regensburg, Louis Dardano, locuieşte aici de câţiva ani, angajat în scrierea biografiei mele. Naraţiunea are un aer degajat, ca o poveste spusă într-o tavernă, ceea ce - dacă îţi aminteşti că ţi-am povestit cum a început totul - e chiar inadecvat. Citind-o însă, sunt uimit să constat că viaţa mea a avut o formă atât de simplă. O singură misiune, o singură pasiune. Dumnezeule, Lise! Am şaptezeci de ani şi încă visez la tine. Şi încă mă gândesc la cele întâmplate în dimineaţa aceea, sub aripă. Ciudat că mi-a luat atât timp să îmi dau seama că nu Jarcke, nu tu şi nici eu nu am fost vinovaţi, ci Griaule. Cât de evident mi se pare acum. Voiam să plec, iar el avea nevoie de mine, să desăvârşesc creaţia de pe trupul lui, să-i împlinesc visul de a scăpa, să-i ofer moartea dorită. Sunt sigur că vei considera că am sărit prea repede să trag această concluzie, dar îţi reamintesc că a fost un salt care a durat patruzeci de ani. Îl cunosc pe Griaule, îi cunosc monstruoasa subtilitate. O văd în acţiune în fiecare întâmplare care a avut loc în vale de la sosirea mea. Am fost prost că nu am înţeles că puterile lui au stat la baza tristei noastre despărţiri.

Acum armata stăpâneşte totul pe-aici, după cum, fără îndoială, ai aflat. Se zvoneşte că pun la cale o campanie de iarnă împotriva Regensburgului. Îţi vine să crezi? Părinţii lor au fost ignoranţi, dar această generaţie este brutal de

stupidă. Altfel, treaba merge bine şi eu sunt cum mă ştii. Mă doare umărul, copiii se holbează la mine pe stradă şi se şopteşte pe la colţuri că sunt nebun...”

Din *Sub aripa lui Griaulre*
de Lise Claverie

III

Cu faţa mâncată de acnee, arogant, maiorul Hauk era foarte tânăr şi fără vlagă. Când Meric intră, îşi exersa iscălitura, curbe elegante şi înflorituri, menită, evident, să aibă un loc în posteritate. Măsurând camera cu paşi mari, în timpul conversaţiei lor, se oprea frecvent să se admire în oglindă, aranjând ţinuta jachetei sale roşii sau trecându-şi degetele de-a lungul cutei de la pantalonii albi. Era noul model de uniformă, prima de felul acesta pe care Meric o văzuse de aproape şi remarcă amuzat dragonii aplicaţi pe epoleţi. Se întrebă dacă Griaule era capabil de o asemenea ironie, dacă influenţa lui era suficient de discretă ca să fi implantat ideea acestor straie de operă bufă în creierul nevestei vreunui general.

— ... Nu e vorba de forţa de muncă, spunea maiorul, ci de...

Se întrerupse şi după o clipă îşi drese glasul.

Meric, care îşi studia petele de pe dosul palmelor, ridică privirea; bastonul care i se sprijinea de genunchi alunecă şi lovi podeaua, bocănind.

— ... de material, continuă maiorul hotărât. Preţul antimoniului, de exemplu.

— Abia dacă-l mai folosim, spuse Meric. Aproape am terminat cu roşurile minerale.

Chipul maiorului fu străbătut de un aer de nerăbdare.

— Foarte bine.

Se repezi la birou şi începu să scotocească printre hârtii.

— A, uite aici o factură pentru un transport de sepii din care prepari...

Continuă să scotocească printre hârtii.

— Brunul sirian, spuse Meric ursuz. Am terminat şi cu ăsta. Nuanţe de auriu şi violet, doar atât îmi mai trebuie. Niţel albastru şi roz.

Îşi dorea să-l lase în pace, voia să ajungă la ochi înainte de apusul soarelui.

În timp ce maiorul îşi continua socotelile, privirea lui Meric hoinărea afară, pe fereastră. Orăşelul părăginit din jurul lui Griaule se transformase într-un adevărat oraş şi acum se întindea peste dealuri. Majoritatea clădirilor erau trainice, de lemn şi piatră, şi înclinaţia acoperişurilor, fumul ce se ridica dinspre fabricile de la periferie îi amintiră de Regensburg. Toată frumuseţea naturală a acestui ţinut a fost transferată în pictură. Nori negri de ploaie se învolburau dinspre răsărit, dar soarele după-amiezii era limpede şi arunca o strălucire de aur greu pe trupul lui Griaule. Soarele era parcă prelungirea răşinilor lucitoare, ca şi cum stratul gros de vopsea devenea infinit. Meric lăsă glasul maiorului să se piardă, devenind un bâzâit, şi urmări jocul de imagini; apoi, tresărind, îşi dădu seama că maiorul îl tatona în legătură cu oprirea lucrărilor.

La început, ideea l-a alarmat. A încercat să-l întrerupă, să ridice obiecţii, dar maiorul vorbea fără să-l asculte şi, cu cât se gândea mai bine, Meric era din ce în ce mai puţin împotrivă. Pictura nu va fi niciodată terminată, şi era obosit. Probabil era timpul să încheie acest capitol, să accepte un post universitar pe undeva şi să se bucure o vreme de viaţă.

— Ne-am gândit la o întrerupere temporară, spuse maiorul Hauk. Apoi, dacă merge bine campania de iarnă..., se opri, zâmbind. Dacă nu vom fi încercaţi de molime şi epidemii, credem că lucrurile sunt sub control. Desigur, am vrea să ştim părerea ta.

Meric simţi un val de furie faţă de acest monstru spilcuit.

— După părerea mea, oamenii tăi sunt nişte idioţi. Purtaţi imaginea lui Griaule pe umeri, îl fluturaţi pe steaguri şi, totuşi, nu aveţi nici cea mai vagă idee ce reprezintă. Credeţi că e doar un simbol folositor....

— Scuză-mă, zise maiorul băţos.

— Pe naiba o să te scuz!

Meric bâjbâi după baston şi se ridică în picioare.

— Vă vedeţi ca pe nişte cuceritori. Făuritori de destine. Dar tot ce faceţi cu jafurile şi măcelurile voastre este expresia lui Griaule. Voinţa *lui.* Sunteţi paraziţii lui, aidoma cu şuiericii.

Maiorul se aşeză, luă un stilou şi începu să scrie.

— Mă uluieşte, continuă Meric, că puteţi trăi lângă un miracol, o sursă de mister şi să-l trataţi ca şi cum ar fi o piatră cu o formă ciudată.

Maiorul continuă să scrie.

— Ce faci? întrebă Meric.

— Îmi scriu recomandarea, spuse maiorul, fără să-şi ridice privirea.

— Adică?

— Să facem demersurile pentru oprirea lucrărilor de îndată.

Schimbară priviri duşmănoase şi Meric se întoarse să plece, dar când era cu mâna pe clanţă, maiorul spuse:

— Îţi datorăm atât de mult.

Afişa o expresie de milă amestecată cu respect, care îl irită şi mai tare pe Meric.

— Câţi oameni ai ucis, domnule maior? întrebă el, deschizând uşa.

— Nu ştiu sigur. Am fost la artilerie. N-am reuşit niciodată să ştim sigur.

— Ei, bine, eu sunt sigur de socoteala mea. Mi-au trebuit patruzeci de ani să ajung aici. O mie cinci sute nouăzeci şi trei de bărbaţi şi femei. Otrăviţi, opăriţi, zdrobiţi, sfâşiaţi de animale. Ucişi. De ce n-am spune pur şi simplu - tu şi cu mine - că suntem chit?

Deşi era o după-amiază fierbinte, îi era frig în timp ce se îndrepta către turn - un frig interior, care îl făcea să se simtă slab şi ameţit. Încercă să se gândească la ce va face. Departe de biroul maiorului, ideea de post universitar i se părea şi mai puţin atrăgătoare; se va plictisi repede de adularea studenţilor, de disecarea în profunzime a operei sale de către academicienii geloşi. Un bărbat îl salută când se întoarse în piaţă. Meric îi făcu semn cu mâna, dar nu se opri şi îl auzi pe altul întrebând:

— *Ăla-i* Cattanay? (Ruina aia bătrână?)

Culorile pieţei erau prea strălucitoare, mirosurile de mâncăruri la grătar prea greţoase, îmbulzeala prea mare şi se duse pe străzi lăturalnice, şontâcăind pe lângă case de stuc cu o singură încăpere şi prăvălioare unde se vindeau ulei cu uncia şi ţigări tăiate în două, dacă nu-ţi puteai permite una întreagă. Gunoaie, tornade de praf şi de muşte, beţivi cu guri sângerii. Cineva legase cu sârmă un câine vagabond - o căţea cu ţâţele stoarse. Sârmele îi tăiaseră în carne şi zăcea gâfâind într-o fundătură, coaste sfrijite, acoperite de petice de piele rozalie, privind către nicăieri. Ea, gândi Meric, şi nu Griaule, ar trebui să fie simbolul de pe steagul lor.

În timp ce urca în turn cu elevatorul, căzu pradă vechiului său obicei de a-şi face însemnări pentru ziua următoare: *Ce-i cu bucata aia de lemn de la nivelul cinci? Scurgeri uşoare de galben-crom din conductele de la nivelul doisprezece*. Doar când văzu un om demontând nişte schele îşi aminti de recomandarea maiorului Huak şi înţelese că probabil ordinul fusese deja dat. Pierderea muncii sale îl aduse cu picioarele pe pământ şi se aplecă peste balustradă, cu un junghi în piept şi ochii înlăcrimaţi. Se ridică, ruşinat. Soarele atârna pe cer într-un nimb de lumină cenuşie, jos, deasupra dealurilor dinspre apus, roşu şi umflat şi rău ca un vultur înfoiat. Acel cer pângărit era creaţia sa, nu mai puţin decât pictura şi ar fi bine să-l lase

în urmă. Departe de vale, de toate influenţele locului, va putea să se gândească la viitor.

La cel de-al doisprezecelea nivel, chiar sub ochi, stătea o fată. Cu ani în urmă, ritualul urmăririi ochiului devenise un cult. Oamenii cântau şi se rugau în grup şi se purtau discuţii despre această experienţă. Dar acestea erau vremuri mai practice şi, fără îndoială, tinerii şi tinerele care se adunaseră aici populau acum birourile administrative undeva în înfloritorul imperiu. Ei erau cei despre care ar trebui să scrie Dardano; ei, şi toate personajele excentrice care jucaseră un rol în acest spectacol învechit. Ţiganca pe care o puteai vedea în fiecare seară dansând lângă ochi, sperând să-l farmece pe Griaule ca să-i omoare iubitul necredincios - ea a plecat satisfăcută. Bărbatul care a încercat să-i scoată un colţ - nimeni nu ştie ce s-a ales de el. Căutătorii de solzi, meşterii. O istorie a Hangtownului ar fi un volum întreg.

De pe urma plimbării, Meric se simţea slăbit şi gâfâia. Se aşeză cu greu lângă fată, iar aceasta zâmbi.

Nu-şi amintea cum o cheamă, dar ea venea adesea la ochi. Mică şi negricioasă, cu o rezervă interioară care îi amintea de Lise. Râse şi el în sinea sa - majoritatea femeilor îi aminteau de Lise într-un anume fel.

— Te simţi bine? întrebă ea, încreţindu-şi fruntea a îngrijorare.

— O, da, răspunse el.

Simţea nevoia de conversaţie ca să-şi ia gândul de la probleme, dar nu-i trecea prin minte ce să mai spună. Era atât de tânără! Numai prospeţime, strălucire şi vigoare.

— E ultima oară când vin aici. Cel puţin o vreme. O să-mi fie dor. Şi apoi, înainte s-o poată întreba de ce, ea adăugă: Mâine mă mărit şi ne mutăm.

Meric o felicită şi o întrebă cine era norocosul.

— Un băiat oarecare.

Îşi flutură părul, ca şi cum ar fi vrut să alunge importanţa băiatului; îşi ridică privirea către membrana închisă.

— Ce simţi când ochiul se deschide? întrebă ea.

— Ce simte toată lumea, răspunse el. Îmi amintesc... momente din viaţa mea. Şi din alte vieţi.

Nu îi spuse despre amintirea lui Griaule despre zbor, nu-i spusese nimănui în afară de Lise.

— Toate crâmpeiele de suflete prinse în capcană aici, înăuntru, spuse ea, făcând semn către ochi. Ce reprezintă pentru el? De ce ni le arată?

— Îmi imaginez că are motivele lui, dar nu le pot explica.

— Odată mi-am amintit că eram cu tine, spuse fata, aruncându-i o privire sfioasă printre buclele întunecate. Eram sub aripă.

Meric o privi tăios.

— Povesteşte-mi.

— Eram... împreună, spuse ea, roşind. Apropiaţi, înţelegi. Îmi era foarte frică de locul acela, de sunete şi de umbre. Dar te iubeam atât de mult, încât nu conta. Am făcut dragoste toată noaptea şi am fost surprinsă, căci credeam că genul acela de pasiune era doar în poveşti, ceva inventat de oameni, ca să compenseze cât de banal e de fapt. Iar dimineaţă, chiar şi locul acela îngrozitor a devenit frumos, cu vârfurile aripilor scăldate în sclipiri roşii, cu ecoul cascadei...

Îşi plecă ochii.

— De când am avut parte de această amintire, am fost întotdeauna puţin îndrăgostită de tine.

— Lise! exclamă el, simţindu-se neajutorat în faţa ei.

— Aşa o chema?

Meric clătină din cap şi duse mâna la frunte, încercând să-şi înăbuşe emoţiile care îl copleşeau.

— Îmi pare rău.

Buzele fetei îi mângâiară obrazul şi doar acea uşoară atingere îl aprinse parcă şi mai mult.

— Am vrut să-ţi spun ce a simţit, în caz că ea nu ţi-a spus. Era foarte tulburată de ceva şi nu sunt sigură că a apucat.

Se îndepărtă de el, stânjenită de intensitatea reacţiei lui, şi rămaseră tăcuţi. Meric privea pierdut solzii smălţaţi de soare în nuanţe de auriu-roşcat, lumina care trecea printre cute în şuvoaie strălucitoare, pălind pe măsură ce ziua se topea. Tresări când fata sări în picioare şi se retrase spre elevator.

— E mort, spuse ea cu uimire.

Meric o privi, neînţelegând.

— Vezi?

Îi arătă soarele, care răspândea o lumină purpurie deasupra dealului.

— E mort, repetă ea şi expresia de pe chipul ei oscila între teamă şi exultare.

Ideea morţii lui Griaule era prea imensă pentru ca mintea lui Meric s-o poată cuprinde şi îşi întoarse ochii căutând o dovadă contrară - nici o sclipire de culoare nu licărea în spatele membranei. Auzi elevatorul trosnind în timp ce fata cobora, dar continuă să aştepte. Probabil că doar vederea dragonului slăbise. Nu. Nu era doar o coincidenţă că lucrările fuseseră oficial oprite chiar astăzi. Uluit, rămase privind membrana fără viaţă până ce soarele coborî în spatele dealurilor; apoi se ridică şi se duse la elevator, înainte de a apuca să tragă de manetă, cablurile zbârnâiră - cineva venea în sus. Bineînţeles. Probabil fata răspândise vestea şi toţi maiorii Hauks şi slugile lor plecate se vor zori să testeze reflexele lui Griaule. Nu voia să fie aici când vor sosi, să-i vadă pozându-se cu trofeul, ca nişte pescari de succes.

Era lucru greu să urci pe discul fronto-parietal. Scara se legăna, vântul îl izbea şi, când se căţără în farfurie era ameţit şi pieptul îi tresărea. Înaintă şontâc şi se sprijini de cazanul acoperit de rugină. Imensele furnale şi cazane se ridicau în jurul lui, ca nişte umbre în lumina asfinţitului şi parcă acest sistem de mecanisme fioroase, duhnind a minerale şi a carne arsă, era maşinăria pe care mintea lui Griaule o materializase deasupra capului. Fără vlagă,

abandonate. Fuseseră înlocuite de echipamente mai eficiente la nivelurile de jos şi trecuseră - cât să fie? - aproape cinci ani de când au fost folosite ultima dată. Pânzele de păianjen învăluiau o piramidă de lemne de foc; scările care duceau la marginile cazanelor se sfărâmau. Discul însuşi era zgâriat şi acoperit cu un strat de noroi.

— Cattanay! strigă cineva de dedesubt şi vârful scării tremură.

Dumnezeule, veneau după el! Bolborosind felicitări şi planuri pentru cine festive, plăci comemorative, medalii special gravate. Îl voiau turnat în bronz, înveşmântat în flamuri şi plin de găinaţ de porumbei înainte de a fi gata. În toţi aceşti ani fusese printre ei, sclavul şi stăpânul lor deopotrivă, dar nu se simţise niciodată acasă. Sprijinindu-se cu putere în toiag, îşi croi drum dincolo de spinul frontal - înnegrit de ani şi fum uleios - şi în jos, printre aripi, către Hangtown. Era un oraş-fantomă acum. Colibele prăbuşite erau năpădite de bălării, lacul era o groapă infectă, secat, după ce s-au înecat nişte copii, în vara lui '91. Pe locul unde se înălţase casa lui Jarcke se afla un maldăr imens de oase de animale, lucind palide în lumina obscură. Vântul şuiera printre tufele zdrenţuite.

— Meric! Cattanay!

Vocile se auzeau mai aproape.

Ei, bine, exista un singur loc unde nu-l vor urmări.

Frunzele desişului erau pătate cu noroi şi sfărâmicioase, căzând în fulgi la atingere. Când se pomeni în vârful scării căutătorilor de solzi, şovăi. Nu avea sfoară. Deşi făcuse acest traseu, fără ajutor, de multe ori; chiar câţiva ani. Rafalele de vânt, strigătele, curbura văii şi luminile risipite ca nişte diamante pe o catifea cenuşie - totul părea un unic, inconstant mediu. Auzi desişul foşnind în spate, alte glasuri. La naiba! Scrâşnind din dinţi ca să-şi alunge un spasm de durere din umăr, agăţându-şi toiagul la brâu, păşi pe scară şi îşi încleştă degetele pe mânere. Vântul îi biciuia hainele şi ameninţa să-l smulgă de pe scară, azvârlindu-l cu capul

în jos. O dată alunecă, o dată încremeni, incapabil să se mişte nici înainte, nici înapoi. Dar în cele din urmă ajunse jos şi înaintă şovăielnic până ce găsi un loc destul de neted ca să se oprească.

Misterul locului puse dintr-odată stăpânire pe el şi îi era frică. Dădu să se îndrepte spre scară, gândindu-se să se întoarcă la Hangtown şi să accepte mascarada. Dar, o clipă mai târziu, îşi dădu seama cât de prostesc era gândul. Valuri de slăbiciune îi străbăteau întreg trupul, inima îi bubuia şi în faţa ochilor îi sclipeau scântei albe. Îşi simţea pieptul greu ca fierul. Ameţit, înaintă câţiva paşi, izbind liniştea cu toiagul. Era prea întuneric ca să vadă altceva decât contururi, dar în faţa lui se afla faldul aripii sub care se adăpostiseră el şi Lise. Se îndreptă către el, dornic să-l revadă. Atunci îşi aminti de fata de sub ochi şi înţelese că îşi luase deja adio. Şi era adio - înţelegea foarte bine. Continuă să înainteze. Bezna ţâşnea parcă din încheietura aripii, din intrările în labirintul de tuneluri luminoase, unde se împiedicaseră de omul pietrificat. Fusese oare într-adevăr bătrânul vrăjitor, osândit de justiţia magică să se descompună şi să trăiască mereu, mereu? Era explicabil. Cel puţin se potrivea cu ce li se întâmpla vrăjitorilor care îşi omorau dragonii.

— Griaule, îi şopti el întunericului şi îşi înălţă capul, aproape aşteptând un răspuns.

Sunetul glasului său scoase în relief imensitatea galeriei de sub aripă, pustietatea ei, şi Meric îşi aminti ce loc plin de viaţă fusese. Fulgi plutitori, şuierici, insecte ciudate mişunând în desişuri, locuitorii încruntaţi ai Hangtownului, cascade. Nu şi-l putuse imagina niciodată pe Griaule viu pe de-a-ntregul - acel gen de vitalitate era dincolo de puterile imaginaţiei sale. Cu toate acestea, se întreba dacă, prin vreun miracol, dragonul nu era cumva viu acum, zburând în înaltul cerului, prin noaptea sa aurie, către inima soarelui. Sau fusese doar un vis, o fărâmă de ţesut scânteind în

adâncurile reci ale creierului său? Râse. Întreabă stelele cum le cheamă şi vei primi mai degrabă un răspuns.

Hotărî să nu meargă mai departe - de fapt, nu avea de ales. Durerea i se răspândea prin tot umărul, atât de puternică, încât îşi imagina că străluceşte pe dinăuntru. Atent, cu mare grijă, se lăsă jos şi se sprijini în umăr, ţinându-se de baston. Lemn bun, vrăjit. Făcut dintr-un păducel crescut deasupra pulpei lui Griaule. Cineva îi oferise cândva o mică avere pentru el. Cine să-l mai vrea acum? Probabil bătrânul Henry Sichi ar pune mâna pe el pentru muzeul lui, l-ar vârî într-o vitrină, lângă cizmele lui. Ce glumă! Hotărî să se întindă pe burtă, sprijinindu-şi bărbia de un braţ - răceala de piatră de dedesubt îi înăbuşi durerea. Amuzant cum se împuţina gama deciziilor unui om. Hotărai să pictezi un dragon, să trimiţi sute de oameni să caute malachit şi gândaci cochineali, să iubeşti o femeie, să intensifici o nuanţă, ici şi colo, şi, în cele din urmă, să-ţi poziţionezi trupul într-un anumit fel. Era, se pare, la capătul drumului. Ce urma? Încercă să-şi regleze respiraţia, să slăbească apăsarea din piept. Apoi, când ceva fremătă aproape de încheietura aripii, se întoarse pe-o parte. I se păru că zăreşte o mişcare, o întunecime sclipitoare plutind către el... sau poate era doar scânteierea întâmplătoare a nervilor săi, jucându-i feste. Mai mult surprins decât speriat, dorind să vadă, privi în întuneric şi simţi cum inima îi bate nebuneşte, lipită de solzul dragonului.

Este o prostie să tragi o concluzie simplă din întâmplări complexe, dar presupun că trebuie să existe şi morală, şi adevăr în această viaţă, în aceste întâmplări. Las asta pe seama pisălogilor. A istoricilor, a sociologilor, a experţilor apărători ai realităţii. Eu ştiu doar că s-a certat cu prietena lui din cauza banilor şi a plecat. I-a trimis o scrisoare în care spunea că a plecat spre sud şi că se va întoarce peste câteva luni, cu mai mulţi bani decât ar putea ea cheltui vreodată. N-aveam idee ce făcuse. Toată povestea cu

Griaule a fost doar că stăteam câţiva la Ursul Roşu, bându-mi onorariul - vândusem un articol - şi cineva a spus: „N-ar fi grozav dacă Dardano n-ar trebui să scrie articole, dacă noi n-ar trebui să facem tablouri care se asortează cu mobila oamenilor sau să ne chinuim să surprindem zâmbetele lipicioase ale nepoţicilor şi nepoţeilor întocmai cum trebuie?” Au fost puse pe tapet tot felul de planuri neverosimile de făcut bani. Jafuri, răpiri. Apoi a apărut ideea de a-i trage pe sfoară pe mai-marii oraşului Teocinte şi întreg planul a fost conturat în câteva minute. Mâzgălit pe şerveţele, scrijelit pe mese. Un efort de grup. Încerc întruna să-mi amintesc dacă i-au lucit cuiva ochii, dacă am simţit tentaculul rece al gândului lui Griaule aprinzându-mi creierii. Dar nu pot. A fost o senzaţie de o jumătate de oră, nu mai mult. O fantezie de beţivi, o metaforă de studenţi la arte. În curând, am rămas fără bani şi am umblat clătinându-ne pe străzi. Ningea - *fulgi mari, uzi, care se topeau pe gulerele noastre. Dumnezeule, cât eram de beţi! Râdeam, ne legănam pe balustrada îngheţată a Podului Universităţii.*

Ne strâmbam la trecătorii înfofoliţi şi doamnele lor grase, care treceau pufnind şi bufnind pe lângă noi, împroşcând aburi fără să ne arunce nici o privire, şi nici unul dintre noi - nici măcar trecătorii - nu ştia că ne trăiam finalul fericit în avans...

Din *Omul care a pictat dragonul Griaule*
de Louis Dardano

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*The Man Who Painted the Dragon Griaule*”; Această povestire este prima din seria Griaule din care au aparut *The Scalehunter's Beautiful Daughter* (1988) [SF]; *The Father of Stones* (1988) [SF]; *Liar's House* (2004) [SF]; *The Taborin Scale* (2010) [SF]; *The Dragon Griaule* [forthcoming: May 2012]; *The Skull* [forthcoming: May 2012]

- Publicată în: *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, December 1984;
- Premii:

  1984 - British Science Fiction Award, Short Fiction (Nomination)
  1985 - Hugo Award, Best Novelette (Nomination)
  1985 - Locus Poll Award, Best Novelette (Place: 2)
  1985 - Nebula Award, Novelette (Nomination)
  1985 - World Fantasy Award, Best Novella (Nomination)
  1985 - SF Chronicle Award, Novelette (Nomination)

O LECŢIE SPANIOLĂ

În iarna lui ’64, pe când aveam şaptesprezece ani şi tindeam să-mi ascult îndemnurile inimii de parcă ar fi fost revelaţii născute din ani de studiu contemplativ, m-am lăsat de şcoală şi am plecat spre Europa, aterizând la Belfast, traversând Anglia cu autostopul, coborând prin Franţa şi Spania şi ajungând pe Costa del Sol - mai exact, într-un sat de lângă Malaga, pe nume Pedregalejo - unde, într-o seară, aveam să aflu ceva de mare însemnătate. Ce mă atrăsese la acest sat nu era pitorescul lui, priveliştea paşnicei Mediterane, a caselor curate văruite în alb şi a pescarilor crăcănaţi care reparau năvoade, ci, mai degrabă, faptul că de-a lungul ţărmului casele erau ocupate de un grup de expatriaţi, majoritatea americani, care întruchipau pentru mine un ideal boem.

Cel mai tânăr dintre ei era cu şapte ani mai în vârstă decât mine, cel mai bătrân avea de trei ori anii mei şi adunaseră cu toţii un noian de experienţă, care mă făcea să-i invidiez şi să doresc să devin ca ei: bărbos, cercelat şi umblat prin lume.

Printre ei era, de pildă, Leónard Somstaad, un poet suedez cu maladia poetică a unei inimi slabe şi o pasiune pentru *marjoun* (batoane de haşiş), mai era Art Shapiro, un hoinar care migra de zece ani între Pedregalejo şi Istanbul, apoi Don Washington, un veteran negru, cântăreţ de blues, a cărui prietenă daneză - spre deliciul localnicilor - făcea plajă goală, şi Robert Braehme, un actor newyorkez care, în cea mai bună tradiţie teatrală, a încercat să-i omoare pe mai mulţi dintre ceilalţi, a suferit o cădere nervoasă şi a trebuit să fie trimis în State sub pază.

Şi apoi era Richard Shockley, un bărbat ars de soare, cu nasul coroiat, spre treizeci de ani, vedeta grupului. Un contrabandist amator (în principal de marijuana) şi scriitor de oarecare succes. Primul său roman, *Preotul*, crease o vâlvă critică minoră. Fiind eu însumi un scriitor novice, pe el îl invidiam cel mai mult. Prin înfăţişare şi comportament era

pe potriva imaginii mele despre ceea ce trebuia să fie un scriitor. O vreme s-a arătat interesat de mine, învăţându-mă trucuri de contrabandist şi ţinându-mi prelegeri despre imperativele morale ale artei, dar în scurt timp a devenit preocupat de propriile afaceri şi relaţia noastră s-a răcit.

Privind în urmă, îmi dau seama că aceşti oameni nu erau sclipitori, dar la vremea aceea mi se păreau imposibil de deştepţi şi, ca să mă aliniez cu ei, am închiriat o căsuţă pe plajă, mi-am cumpărat o rezervă de caiete şi am început să le umplu, pagină după pagină, de încercări poetice.

Deşi mă insinuasem în grup, nu am fost imediat acceptat. Tinereţea mea se zărea de la o poştă pe fundalul experienţei lor. Nu aveam traista plină de anecdote, nu cântam la flaut sau la chitară şi conversaţia mea ducea lipsă de *savoir faire.* În ochii lor, eram un puşti, un copilaş, un căţeluş isteţ care învăţase cum să cerşească, şi adesea eram obiect de zeflemea. Trei factori m-au ajutat să nu cad cu totul în ridicol: dimensiunile mele (un metru nouăzeci, optzeci şi şase de kilograme), firea mea excentrică şi capacitatea de a consuma cantităţi enorme de droguri. Acesta din urmă era asul meu din mânecă, mijlocul prin care îmi câştigam respectul. Ingeram vitejeşte cantităţi care-l făceau până şi pe Don Washington, un desăvârşit consumator, să clatine din cap cu admiraţie. Pastile, prafuri, ierburi - nu stăteam să aleg şi mi-am creat mai multe dependenţe periculoase, în speranţa de a dobândi un statut de egalitate.

La şase săptămâni după ce m-am mutat pe plajă, am reuşit să mă ridic cu o treaptă în ochii celorlalţi găsindu-mi o prietenă, o blondă feerică din California, pe nume Anne Fisher. Mă amuză să-mi amintesc întâmplarea care m-a dus în braţele Annei, căci miroase a *cine-verité* de cea mai proastă calitate, un moment existenţial deschizând calea către o idilă dulce-amară. Ne plimbam pe plajă, într-o zi ploioasă, cu marea şi cerul îngemănându-se într-o ceaţă cenuşie către Africa, ambii în pragul catatoniei, când am

dat peste un pisoi înecat. Dacă aş fi fost neînsoţit, probabil că aş fi examinat cadavrul şi aş fi trecut mai departe, dar, în situaţia de faţă, fiind sub observaţia Annei, am bălmăjit nişte aberaţii despre „imaginea inconstantă a lumii”, dintre care jumătate papagalicite dintr-un poem de Eugenio Montale şi m-am apucat să-l înmormântez pe pisoi cum se cuvine, sub o piatră plată.

După ce am terminat această sarcină neplăcută, m-am ridicat şi am descoperit că Anne se uita la mine topită, cu natura-i feciorelnică subjugată de o neaşteptată senzualitate. Nu era nevoie de cuvinte. Eram singuri pe plajă, cu şoapta cântată a Ninei Simone insinuându-se dinspre fereastra unei case, cu revărsarea valurilor cenuşii la picioare. Împinşi parcă unul către celălalt de imensitatea pustie din jurul nostru, ne-am sărutat. Anne s-a agăţat cu mâinile de spatele meu şi s-a lipit de mine. S-ar fi zis că tânjise după mine în toţi cei nouăsprezece ani ai săi, dar am ajuns să înţeleg că disperarea ei era născută dintr-o aplecare filozofică şi nu dintr-o nestăpânită dorinţă sexuală. Motivul pasiunii ei era o profundă tristeţe şi îi plăcea să se gândească la noi ca la doi străini neînsemnaţi, uniţi de o bruscă percepere a lamentabilei fragilităţi a vieţii. Indispoziţii şi crize de plâns, alternând cu furibunde nopţi de dragoste erau imaginea ei despre o compensatorie idilă.

Până când a plecat, câteva luni mai târziu, mă săturasem de ea până peste cap, dar îşi îndeplinise - credeam - menirea în a mă consacra ca imigrant cu drepturi depline.

Greşit. Am descoperit curând că eram tot puştiul, tot copilaşul, şi mi-am dat seama că voi rămâne aşa până când pe plajă va apărea cineva mai prejos decât mine, împingându-mă, prin prezenţa lui, mai aproape de curentul principal. Nu era de aşteptat să se întâmple aşa ceva şi, la drept vorbind, nu-mi mai păsa. Îmi pierdusem respectul pentru grup. Nu devenisem eu oare, la cei şaptesprezece ani ai mei, un imigrant la fel de şic ca ei, iar când voi ajunge la vârsta lor, nu voi avea, oare, perspective mai strălucite?

Şi atunci, aşa cum se întâmplă adesea cu realitatea, care ne oferă ce dorim în momentul în care dorinţa începe să se stingă, două persoane corespunzător inferioare au închiriat casa de lângă mine.

Numele lor erau Tom şi Alise. Erau gemeni, cu vreo doi ani mai în vârstă decât mine, nefiresc de identici ca înfăţişare şi veneau - dacă era să le crezi povestea - din Canada. Cu toate acestea, nu ştiau nimic despre Canada şi accentul lor era fără doar şi poate nord-european. Un *debut* nu prea promiţător într-o societate atât de năzuroasă ca aceea din Pedregalejo. Toată lumea avea rezerve în privinţa lor, mai cu seamă Richard Shockley, care îi vedea ca pe o ameninţare.

— Genul ăsta de oameni fac necazuri pentru toată lumea, mi-a spus dintr-o suflare. Sunt prea al naibii de ciudaţi. (M-a surprins întotdeauna că oamenii care se mândresc cu excentricitatea lor sunt atât de grăbiţi să ia în batjocură această calitate la necunoscuţi.)

Şi alţii confirmau ciudăţenia gemenilor. Erau secretoşi, neprietenoşi şi fuseseră văzuţi pe plajă făcând pase ciudate în aer, şi asta i-a făcut pe unii să creadă că erau nişte fanatici religioşi; noaptea aşezau felinare la geamuri şi le lăsau să ardă până în zori. Totuşi, latura lor cea mai tulburătoare era înfăţişarea. Avea puţin peste un metru jumate, erau vlăguiţi, scofâlciţi, palizi, cu părul negru, ochi întunecaţi şi priviri piezişe, o isteţime de spiriduşi răutăcioşi, iar Shockley îi descria ca „adorabil de urâţi, ca nişte pitici”. Sugera că înfăţişarea putea fi rezultatul unei relaţii incestuoase şi credea că s-ar putea să aibă dreptate. Gemenii erau acel gen de prezenţă greoaie, asociată de obicei cu retardaţii sau cu cei puternic sedaţi. Pescarii îi tratau de parcă ar fi fost odraslele Diavolului, făcându-şi cruci şi scuipând în sân la vederea lor, iar imigranţii erau îngrijoraţi că ostilitatea pescarilor va atrage atenţia Gărzii Civile asupra plajei.

Garda - cu uniformele de operetă, cu pistoalele automate şi pălăriile caraghioase de piele lucioasă, care de la distanţă arătau ca urechile lui Mickey Mouse - era pe bună dreptate o ameninţare. Soldaţii Gărzii erau renumiţi pentru crimă şi corupţie şi le plăcea în special să hărţuiască străinii. De aceea, nu am fost surprins când un comitet, avându-l în frunte pe Shockley, mi-a cerut să fiu cu ochii pe vecinii mei. Ideea era că ar trebui să ne unim forţele împotriva lor, chiar până într-acolo încât să raportăm orice ilegalităţi. În ciuda faptului că ştiam că un refuz avea să consolideze statutul meu de nimeni în drum, le-am spus lui Shockley şi amicilor lui să-şi ia tălpăşiţa. Nu sunt în stare să mă mândresc cu asta - dacă ar fi fost mai prietenoşi cu mine de la început, poate că aş fi mers pe mâna lor, dar aşa, eram bucuros să-i resping. Şi, în plus, din spirit de frondă, m-am dus în vecini să-i previn pe Tom şi Alise.

Când am bătut la uşă, în casă s-au stârnit şoapte, agitaţie şi, în cele din urmă, uşa s-a crăpat şi a apărut un ochi:

— Da? a spus Alise.

— Mda, am spus, luat pe nepregătite de reacţia ei bănuitoare. Mă numesc Lucius. Din vecini. Am să vă spun ceva despre oamenii de pe-aici.

Tăcere.

— Se tem de voi, am continuat. Sunt agitaţi fiindcă au droguri şi chestii de-astea şi se gândesc că o să aduceţi poliţia pe capul lor.

Alise a întors capul. Alte şoapte. Apoi:

— De ce-am face asta?

— Nu aţi face intenţionat. Numai că sunteţi... altfel. Atrageţi atenţia şi toată lumea se teme că poliţia o să vă cerceteze şi pe urmă o să hotărască să percheziţioneze toată plaja.

— Oh!

Altă consfătuire şi, în cele din urmă, o invitaţie:

— Vrei, te rog, să intri?

Uşa s-a deschis dintr-odată, pârâind ca un capac de coşciug închis secole în şir, iar eu am trecut pragul.

Tom era în spatele uşii şi, după ce a închis-o, Alise s-a aşezat lângă el. Pieptul ei era atât de plat, trăsăturile lor atât de asemănătoare, încât doar lungimea părului mă făcea să-i deosebesc. Mi-a făcut semn către o masă de sufragerie, aşezată într-un colţ şi, cu un nod în stomac, m-am aşezat acolo. Încăperea semăna cu camera de zi din casa mea: pereţi văruiţi în alb, neîmpodobiţi şi decojiţi, mobilă ieftină de serie (singura diferenţă esenţială fiind că ei aveau două paturi în loc de unul); o sobă de gaz într-o nişă la stânga uşii. Pe perete, chiar deasupra întrerupătorului, era un crucifix de plastic; prin spatele crucii, până la candelabrul din tavan, trecea un cablu zdrenţuit, dând impresia că Hristos avea un rol de jucat în transmiterea curentului. Casa era meticulos de curată, singurul semn că era locuită fiind maldărul de caiete şi un bloc de desen aflat pe masă. Blocul de desen era deschis şi lăsa să se vadă ceea ce părea a fi proiectul unui circuit electric complex. Înainte de a apuca să văd mai bine, Tom a luat blocul de desen şi l-a azvârlit pe sobă. Apoi s-au aşezat vizavi de mine, cu mâinile în poală, sfioşi şi tăcuţi ca doi şoricei albi. Camera era întunecoasă, străpunsă de o rază aurie de soare, care pătrundea printr-o gaură a obloanelor, iar ochii gemenilor erau ca nişte pete murdare pe feţele lor palide.

— Nu ştiu ce să vă mai spun. Şi habar n-am ce ar trebui să faceţi. Dar în locul vostru m-aş feri.

Nu au schimbat priviri şi nici nu au comunicat în vreun mod vizibil, dar în tăcerea lor era o anumită tensiune, şi am avut senzaţia că se sfătuiau din nou. Acest lucru mi-a sporit nervozitatea.

— Ne dăm seama că suntem altfel, a spus în sfârşit Tom.

Glasul lui avea exact acelaşi timbru şi aceeaşi înălţime cu cel al Alisei, un glas moale, uşor ceţos.

— Nu vrem să supărăm pe nimeni, dar avem ceva de făcut aici. E periculos, dar trebuie făcut. Nu putem plecat până nu terminăm.

— Credem că eşti un băiat bun, a intervenit Alise, otrăvindu-mă cu această caracterizare. Ne întrebăm dacă ai vrea să ne ajuţi.

Eram stupefiat.

— Ce pot să fac?

— Problema e de înfăţişare, a explicat Tom. Nu putem să schimbăm felul în care arătăm, dar poate că putem schimba felul în care ne percep ceilalţi. Dacă ne-am putea integra mai mult în comunitate, poate nu am fi atât de bătători la ochi.

— Nu vor să aibă de-a face cu voi. Sunt prea...

— Ne dăm seama, a intervenit Alice.

— Da, a continuat Tom. Ne gândeam că dacă s-ar crea impresia unei legături amoroase între tine şi Alise, oamenii ne-ar da mai mult credit. Speram că poate ai fi de acord ca ea să se mute cu tine.

— Staţi un pic! am spus, speriat. Nu mă deranjează să vă ajut, dar...

— Va fi numai de faţadă, a precizat fata, impasibilă. Nu e nevoie de contact fizic şi voi încerca să nu-ţi fiu o povară. Aş putea să-şi fac curat şi să fac cumpărăturile.

Nu ştiu ce s-a întâmplat, poate ceva din glasul Alisei sau o subtilă schimbare de atitudine, dar, indiferent din ce motiv, în clipa aceea le-am simţit disperarea. Erau foarte, foarte speriaţi... De ce? N-aveam nici cea mai vagă idee. Dar frica era palpabilă, o vibraţie fină în aer. Nu asociam teama lor cu vreo posibilă ameninţare la adresa mea, şi acesta era un simptom al tinereţii mele. Abia eram şi mai curios.

— În ce fel de pericol vă aflaţi?

Din nou, s-a lăsat acea linişte stranie, surescitantă, la capătul căreia Tom a spus:

— Te rugăm să înţelegi că este confidenţial.

— Normal, am spus degajat. Cui să-i povestesc?

Povestea lui Tom era plauzibilă; de fapt, având în vedere propria mea poveste - un tată opresiv, intelectual, care mă considera o mare dezamăgire, care caracterizase gestul meu de a părăsi şcoala drept „acţiunea iresponsabilă a unui ins visceral” -, părea programată să-mi atragă compasiunea. A spus că nu erau canadieni, ci germani, şi că fuseseră crescuţi de un tată vitreg despotic, după moartea mamei lor. Fuseseră bătuţi, închişi într-o magazie şi hrăniţi atât de prost, încât le-a fost afectată creşterea. Cu mai multe luni înainte, după aproape douăzeci de ani de întemniţare, au reuşit să scape şi de atunci detectivii angajaţi de tatăl lor erau mereu pe urmele lor. Acum, rămaşi lefteri, încercau să vândă nişte antichităţi pe care le furaseră de la ei de acasă şi, după ce vor reuşi, intenţionau să plece către est, probabil în India, unde vor fi de negăsit. Dar se temeau că vor fi prinşi în timp ce aşteptau să încheie vânzarea; aveau prea puţină experienţă cu lumea, ca să fie în stare să treacă drept oameni obişnuiţi.

— Ei, bine, am spus când Tom a terminat. Dacă vrei să te muţi - i-am făcut semn Alisei cu capul -, cred că e în ordine. Voi face tot ce pot să vă ajut. Dar primul lucru la care trebuie să renunţaţi e obiceiul de a lăsa felinarele aprinse toată noaptea la ferestre. Asta i-a tulburat pe pescari. Au impresia că faceţi un fel de vrăji sau ceva. Ce faceţi, de fapt? am întrebat, uitându-mă de la unul la altul

— E doar un obicei, a spus Alise. Tatăl nostru vitreg ne obliga să dormim cu luminile aprinse.

— Ar fi mai bine să-i puneţi capăt, am spus cu fermitate.

M-am văzut dintr-odată în rol de Anne Sullivan în timp ce ei erau Helen Keller, aşternându-le drumul către o viaţă împlinită şi fericită, şi acest nobil autoportret m-a făcut să mă entuziasmez.

— Nu vă faceţi griji, le-am spus. Cât ai zice peşte, lumea o să vă ia de buni. Americani *get beget.* Vă garantez!

Dacă aş fi aşteptat mulţumiri, aş fi fost dezamăgit. Alise s-a ridicat în picioare, spunând că se întoarce imediat - s-a dus să-şi facă bagajele -, iar Tom s-a uitat la mine cu o expresie în care, dacă nu aş fi fost atât de încântat de mine, aş fi recunoscut sila îndurerată.

Plaja de la Pedregalejo desena o semilună alb-cenuşie pe o întindere de o sută de metri de-a lungul Mediteranei, mărginită la vest de un promontoriu stâncos şi la est de un bloc în construcţie, printre primele din multele care aveau să distrugă treptat frumuseţea coastei. Dincolo de casele de pe plajă ocupate de imigranţi, se aflau mai multe străzi mărginite de case asemănătoare şi, în spatele lor, se înălţa o costişă de stânci brune, pe care erau construite mai multe vile, dintre care una fusese închiriată de un actor britanic care se afla în zonă, jucând într-un film cu coride: în ultima vreme îmi câştigasem existenţa ca figurant în film, primind echivalentul a cinci dolari pe zi şi masa de prânz (tot cu rol de plată, constând într-un sendviş unsuros şi o apă minerală).

Casa mea era situată la capătul de est al plajei şi se deosebea de celelalte prin faptul că avea o verandă zidită care se întindea în apă. Înăuntru, aşa cum am spus, era aidoma cu casa gemenilor, dar, în ciuda acestei asemănări, când a intrat, strângând la piept o sacoşă, Alise s-a purtat de parcă ar fi păşit pe o navă spaţială. La început, ignorându-mi invitaţia de a se aşeza, a rămas ţeapănă într-un colţ, clipind de fiecare dată când treceam; pe urmă, ţinându-se aproape de pereţi, ca o pisică explorând un teritoriu nou, mi-a examinat lucrurile, uitându-se pe furiş în rucsacul meu, atingând corzile chitarei, studiind acuarelele simpliste cu care acoperisem zonele de pereţi care se descojeau. În cele din urmă, s-a aşezat la masă, cu genunchii strânşi, privindu-şi mâinile. Am încercat s-o atrag într-o discuţie, dar am primit numai mormăituri drept răspuns şi, într-un târziu, aproape de asfinţit, am luat un

caiet şi o geantă plină de droguri şi am ieşit pe verandă să scriu.

Pe când eram şi mai tânăr decât în 1964, doar un copil, credeam că toate mările erau enormităţi răvăşite de furtuni, mişunând de monştri şi mistere şi, astfel, la prima vedere, apele relativ blânde ale Mediteranei s-au dovedit pentru mine o dezamăgire. În orice caz, cu trecerea timpului, am ajuns să apreciez capriciile ei subtile. În acea după-amiază, marea se întindea la ţărm ca o pânză şifonată pătată de portocaliul roşiatic al luminii care pierea; în depărtare, un abur auriu întuneca orizontul, făcând contururile scheletice ale bărcilor de pescari să pară nişte insecte uriaşe, târându-se într-un nor de polen. Era acel gen de vreme, desprinsă parcă din Antichitate, când te aşteptai să răsară statura strălucitoare a unui Agamemnon sau vreun războinic roman, cu veşti fantomatice despre asedierea Troiei sau a Masadei.

Fumasem mai multe pipe cu iarbă - *kef* marocan, un sortiment fin de marijuana presărată cu opiu alb - şi mă ocupam cu surprinderea momentului într-un poem elaborat, când Alise a venit în spatele meu şi, amintindu-mi din nou de un şoricel alb, a adulmecat aerul:

— Ce-i asta? a întrebat, arătând către pipă.

I-am explicat şi am poftit-o să tragă un fum.

— O, nu, a zis ea, dar a continuat să se uite la iarbă şi, după o clipă, a adăugat: Tatăl meu vitreg ne droga. Ne dădea pastile care ne făceau somnoroşi.

— S-ar putea ca şi asta să facă la fel, am spus dezinvolt şi m-a întors la scribălitul meu.

— Ei, bine, a spus ea nu după mult timp. Poate că încerc niţel.

Mă îndoiesc că mai fumase vreodată. A tuşit şi a pufnit, ochii i s-au înroşit şi i s-au umplut de lacrimi, dar a negat că ar simţi vreun efect. Totuşi, treptat, s-a cufundat în tăcere, privind apa; apoi, poate la cinci minute după ce a tras ultimul fum, a fugit în casă şi s-a întors cu un bloc de desen.

— E minunat, a spus ea. Minunat! De obicei e atât de greu de văzut.

Şi a început să deseneze cu creion de cărbune.

Am chicotit, simţind o plăcere perversă la gândul că reuşisem s-o ameţesc, şi am întrebat:

— Ce e minunat?

S-a mulţumit să clatine capul, absorbită de munca ei. Aş fi insistat, dar în clipa aceea am observat un grup de imigranţi apropiindu-se de noi de-a lungul plajei.

— Ai ocazia să te porţi normal, i-am spus, prea ameţit ca să-mi dau seama de cruzimea cuvintelor mele.

Şi-a ridicat privirea.

— Ce vrei să spui?

I-am făcut semn cu capul în direcţia proto-hipioţilor. Păreau la fel de rupţi ca şi noi. Una dintre femei sălta pe marginea valurilor, într-un dans stângaci, iar ceilalţi umblau pe şapte cărări, râzând, ţipând, încurajând-o. Profilaţi pe culorile violente ale amurgului, cu pălăriile pleoştite şi mişcările smucite, arătau ca umbrele unor actori într-un teatru de mistere medieval.

— Sărută-mă, i-am sugerat lui Alise. Sau poartă-te drăgăstos. Toată plaja va vorbi despre comportamentul tău normal, înainte de căderea nopţii.

Alise a făcut ochii mari, dar a pus jos blocul de desen. După un scurt moment de ezitare, şi-a tras scaunul mai aproape, s-a aplecat, a şovăit din nou, aşteptând ca grupul să se apropie suficient cât să ne poată vedea, şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Deşi nu eram câtuşi de puţin atras de Alise, sărutul ei a reprezentat o experienţă sexuală puternică. A fost un sărut cast. Buzele i-au tremurat, dar nu s-au despărţit şi a durat doar câteva secunde; cu toate acestea, atât cât a durat, ca şi cum gura i-ar fi fost acoperită cu o substanţă psihochimică, simţurile mi s-au ascuţit şi am surprins momentul în detalii microscopice. Sărutul mi s-a părut întotdeauna o plăcere obscură, ciocnirea dintre două bucăţi

moi de carne, însoţită de o vânzoleală de pipăieli. Dar când am sărutat-o pe Alise, i-am simţit exact conformaţia buzelor, apăsarea, cu modificările ei imperceptibile, materialul aspru al bluzei atingându-mi braţul, ritmul neregulat al respiraţiei (care era surprinzător de dulce). Această atingere delicată m-a stârnit, cum nu mă mai stârnise nici un sărut până atunci, iar când m-am tras înapoi, aproape mă aşteptam s-o văd transformată într-o frumoasă prinţesă. N-a fost aşa. Era, ca de obicei, mică şi palidă. Adorabil de urâtă.

Năucit, m-am întors către plajă. Imigranţii se uitau prostiţi la noi şi uimirea lor m-a trezit. I-am salutat, fluturând vesel mâna, am cuprins-o pe Alise pe după umeri şi, înclinându-mi capul către capul ei, într-o poză de proaspăt îndrăgostiţi, am condus-o în casă.

În seara aceea m-am dus la culcare în timp ce ea era plecată, să-l viziteze pe Tom. Am încercat să mă postez la marginea patului, lăsându-i suficient loc să doarmă comod, dar, până când s-a întors, mă rostogolisem în mijlocul saltelei şi, când ea s-a strecurat lângă mine, întorcându-se pe o parte, cu fesele-i mici cuibărite lângă burta mea, m-am trezit buimac şi mi-am dat seama că eram în erecţie, între picioarele ei. Din nou, contactul fizic cu ea mi-a ascuţit simţurile şi, din cauza intimităţii acestui contact, mi s-a ascuţit şi dorinţa. N-aş mai fi putut să mă opresc, aşa cum nu mi-aş fi putut opri răsuflarea. Cu blândeţe, ca şi cum ar fi fost cea mai adevărată dintre iubirile adevărate - şi, într-adevăr, simţeam o asemenea tandreţe faţă de ea - am început să mă apropii, împingând din ce în ce mai puternic, până ce am pătruns-o puţin. În tot acest timp, ea n-a scos nici un sunet, nici o vorbă, ci doar şi-a ridicat piciorul peste şoldul meu, s-a mişcat dintr-o parte în alta, apropiindu-se şi m-a lăsat s-o pătrund de tot.

Trecuse o lună de la plecarea Annei şi eram, fără doar şi poate, în călduri, dar nici măcar asta nu putea explica fervoarea prestaţiei mele din acea noapte. N-am mai ţinut

socoteala de câte ori am făcut dragoste. Şi, cu toate acestea, nu ne-am spus nici un cuvânt de alint, nu am vorbit şi nici nu ne-am declarat în vreun fel iubiţi. Deşi respiraţia îi devenea mai precipitată, chipul lui Alise rămânea împietrit în acea apatie caracteristică şi nu eram sigur dacă îi făcea plăcere sau pur şi simplu îmi oferea un serviciu, plătea chiria. Nu avea importanţă. Mă simţeam eu destul de bine pentru amândoi. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că s-a urcat deasupra mea, poziţia femeii dominatoare, cu pielea strălucind palidă, fantomatică în lumina amurgului, cu sânii mici abia mişcându-se; ochii de cărbune îi erau fixaţi pe perete, de parcă acolo ar fi văzut o destinaţie importantă către care mă zorea în galop.

Povestea mea de dragoste cu Alise - asta şi faptul că ea şi Tom s-au apucat să fumeze cantităţi uriaşe de *kef* şi să hoinărească pe plajă, cu ochi sticloşi, emulând astfel cu comportamentul celorlalţi imigranţi - a avut mai mult sau mai puţin efectul dorit asupra fiecăruia, în afară de Richard Shockley. M-a abordat într-o dimineaţă, pe când mergeam la muncă, şi mi-a spus, nu în termeni foarte precişi, că, dacă ştiu ce e bine pentru mine, ar trebui să rup legăturile cu gemenii. Îl dominam cu vreo opt centimetri şi treisprezece kilograme şi - din motive pe care le voi explica în curând - eram într-o dispoziţie irascibilă; l-am îmbrâncit şi i-am cerut să nu-şi bage nasul în treburile mele, dacă nu vrea s-o păţească.

— Ageamiu netot, mi-a spus, dar a plecat.

— Ageamiu? Am râs - pentru mine râsul a fost întotdeauna o scânteie care aprindea mânia - şi m-am luat după el. Haide, Rich. Poţi să găseşti o insultă mai bună. Un verbalist ca tine. Haide! Dă-mi un motiv s-o iau razna de tot.

Ne aflam pe una dintre străduţele prăfuite din dosul plajei, nu departe de brutărie, o prăvălioară cu zeci de franzele aşezate ordonat în vitrină şi, în clipa aceea, un

membru al Gărzii Civile şi-a scos capul pe uşă. Molfăia un buşeu, privindu-ne cu detaşare: un bărbat scund, oacheş, îmbrăcat în uniformă verde-măslinie, cu epoleţi multicolori, o puşcă automată atârnată pe umăr şi afişând una dintre acele pălării stupide de piele lăcuită. La vederea lui, Shockley s-a albit la faţă, s-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat. Eram gata să plec şi eu, dar soldatul mi-a făcut semn să mă apropii. Cu un gol în fundul stomacului, m-am dus la el.

— *Cobarde,* a spus, făcând semn către Shockley.

Aveam slabe cunoştinţe de spaniolă, dar cunoşteam cuvântul: *coward, laş.*

— Da, am spus. În engleză *cobarde* înseamnă *găinaţ.*

— *Găi-naţ,* a spus, apoi, mai tare: *găi-naţ!*

M-a rugat să-l mai învăţ câteva cuvinte. Voia să ştie toate înjurăturile. Îl chema Francisco, avea o răsuflare înfiorător de neplăcută şi părea sincer prietenos. Dar ştiam foarte bine că probabil încerca să mă recruteze ca informator. Mi-a vorbit despre familia lui din Sevilla, despre iubita lui, cât de frumos era în Spania. Zâmbeam, repetând întruna: *Si, si.* Am fost foarte bucuros când a trebuit să plece să-şi facă rondul.

În pofida atitudinii lui Shockley, restul expatriaţilor au început să-i accepte pe gemeni, considerându-ne în bloc ca fiind dintre cei mai perverşi, deşi justificabili în ciudăţenia noastră. De la Don Washington am aflat că toată lumea credea că Tom, Alise şi cu mine formăm un *ménage à trois,* iar când am încercat să neg, a spus că nu era mare lucru. Totuşi, m-a întrebat ce-am văzut la ea; i-am dat un răspuns de licean, ceva cum că noaptea toate pisicile sunt negre, dar, la drept vorbind, nu aveam nici un răspuns la această întrebare. De când se mutase Alise la mine, viaţa mea se desfăşura după un şablon distinct: în fiecare dimineaţă mă grăbeam la Malaga, la filmări, în fiecare seară mă întorceam acasă şi mă aruncam într-o nebunească dezlănţuire sexuală. Acest lucru mă tulbura. Departe de

Alise, simţeam faţă de ea doar o uşoară compasiune, dar apropierea ei îmi stârnea o pasiune frenetică. Mi-am pierdut interesul faţă de scris, faţă de Spania, faţă de orice, în afară de trupul pipernicit al fetei. Nu dormeam aproape deloc, am devenit nervos şi am început să mă întreb dacă era o vrăjitoare care-mi făcuse farmece. Adesea, când veneam acasă o găseam împreună cu Tom, stând amândoi, ameţiţi de *kef,* pe verandă, în mijlocul unor desene din acelea care semănau cu proiectele unor circuite electrice (de fapt semănau mai puţin cu nişte circuite, cât cu un fel de vegetaţie mecanicistă). Odată, i-am întrebat ce reprezentau.

— Un joc, mi-a răspuns Alise şi mi-a abătut atenţia cu o mângâiere.

La două săptămâni după ce s-a mutat în casa mea, am ţipat la regizorul asistent al filmului (îmi dădea indicaţii cum să arunc un burduf de vin cu adulaţia corespunzătoare, în timp ce actorul-matador britanic defila în triumf în jurul arenei) şi am fost concediat. După ce am fost scos din decor, m-am jurat să scap de Alise, pe seama căreia puneam toate necazurile mele. Dar când am ajuns acasă, nu era de găsit nicăieri. M-am repezit la casa lui Tom şi am bubuit în uşă. Am dat uşa în lături şi am privit înăuntru. Pustiu. Câteva caiete erau împrăştiate pe podea. Curiozitatea mi-a depăşit furia. Am intrat şi am ridicat un caiet.

Coperta era decorată cu o svastică desenată de mână şi, cu toate că nu e un lucru neobişnuit să vezi svastici pe copertele carneţelelor - mâzgăleli făcute de plictiseală - la vederea acesteia m-a trecut un fior. Am frunzărit paginile, observând că, deşi adnotările erau în engleză, din loc în loc apăreau cuvinte şi expresii în germană, acestea având dedesubt semne de întrebare, apoi am dat paginile înapoi şi am citit primul paragraf:

Führerul e mort de trei zile şi încă nimeni nu îndrăzneşte să intre în biroul în care fusese expus la florile otrăvitoare, deşi un servitor s-a strecurat de-a lungul pervazului şi a venit cu vestea că trupul era înţepenit în tunica de piele, că îi crescuseră ţepi pe obraji, aşa cum se întâmplă cu cadavrele, şi că din bărbie îi atârnau şiraguri de sânge coagulat. Dar, întrucât ne aminteam foarte bine obiceiul lui de a resuscita morţii pentru o ultimă rundă de tortură, ne temeam că ar fi putut să-şi vâre în celule o substanţă declanşatoare care să-i asigure renaşterea şi, astfel, am aşteptat până ce vinul din cupa lui s-a transformat în oţet şi apoi într-un gaz pâclos care l-a ascuns vederii noastre. Nimic nu s-a schimbat. Grădina de trandafiri hidrofobi fertilizaţi cu sângele lui a continuat să crească, lovind în stânga şi-n dreapta, şi hieroglifele umbrelor lui pereche pot fi şi acum văzute patrulând pe străzi...

Pasajul continua în aceeaşi manieră pe mai multe pagini, descriind aparent magicul al Treilea Reich, condus de un Hitler mort sau muribund, păzit de oameni-umbră, cunoscuţi generic ca Discipoli, şi populat de cetăţeni îngroziţi. Toate însemnările erau de aceeaşi manieră, însă pe margini erau scurte adnotări, majoritatea având legătură cu starea fizică, fie a lui Tom, fie a Alisei, şi un pasaj mi-a atras în mod deosebit atenţia:

Felul în care îşi controlează Alise sistemul endocrin continuă să mă depăşească. Poate acest lucru să fie pur şi simplu rezultatul diferenţelor dintre bărbaţi şi femei? Pare posibil, de vreme ce avem în comun toate celelalte.

Endocrin? Nu era ceva legat de glande şi secreţii? Şi, dacă era aşa, n-ar putea fi cheia puterilor de seducţie ale Alisei? Îmi doream ca bătrâna profesoară Adkins (ştiinţele naturii, clasa a cincea) să fi fost mai severă cu mine. Am luat la întâmplare un alt caiet. Fără svastică pe copertă, dar

pe prima pagină scria: „Tom şi Alise, născuţi la 12 martie 1944.” Întregul caiet cuprindea o singură însemnare, după toate aparenţele autobiografică şi, după ce m-am uitat pe fereastră să văd dacă gemenii nu erau prin preajmă, m-am aşezat şi am citit.

După cinci pagini eram convins fie că Tom era nebun de-a binelea, fie că el şi Alise erau subiecţii unui dement experiment nazist... sau ambele. Cuvântul *clonă* nu exista pe atunci în vocabularul meu, dar este exact ceea ce Tom susţinea că este Alise. Ei doi, spunea Tom, împreună cu alţi optsprezece, fuseseră formaţi dintr-o singură celulă (donator necunoscut), făcând parte dintr-o încercare de a grăbi dezvoltarea adevăratei Rase Superioare. Un demers încununat de succes, după spusele lui, căci nu numai că toţi douăzeci erau înzestraţi cu abilităţi psihice şi mentale supranormale, dar erau mai puternici şi mai frumoşi decât restul umanităţii. Asta mi se părea, pur şi simplu proiecţia unei dorinţe, dar şi alte elemente ale povestirii - de exemplu, continuarea unui exotic al Treilea Reich după 1945 - păreau amăgiri. Însă citind mai departe, aflând că fuseseră sechestraţi într-o peşteră timp de aproape douăzeci de ani, educaţi de un personal ştiinţific, mi-am dat seama că era posibil ca lui Tom şi Alisei să le fi fost spuse aceste lucruri, iar ei să le considere adevărate. S-ar fi putut face cu uşurinţă un caz din supravieţuirea după război a unei părţi din Reich.

Eram pe cale să las din mână caietul, când am observat mai multe foi libere vârâte în spate; le-am scos şi le-am despăturit. Prima părea să fie o hartă a unei părţi dintr-un oraş, cu o piaţă centrală mare, notată drept „Fortăreaţa”, iar restul erau acoperite cu un scris ordonat, care - după ce am citit un paragraf sau două - am dedus că era al Alisei.

Tom spune că, întrucât sunt singura care va părăsi peşterile (înainte de a le părăsi cu toţii, definitiv, adică), ar trebui să-mi aştern pe hârtie experienţele. Se pare că el

crede că e preferabil să ai un trecut odios, decât să nu ai nici unul, şi insistă că ar trebui să-l documentăm cât mai bine posibil. În ceea ce mă priveşte, mi-aş dori să uit trecutul, dar voi nota ce îmi amintesc, să-i satisfac obsesia.

Când am făcut primele experimente cu tunelul, nu ştiam nimic mai mult decât că era un fel de construcţie metafizică. Controlul nostru asupra lui era slab şi nu aveam nici cea mai vagă idee cât de departe ducea sau prin ce mediu penetra. Nici nu l-am explorat pe larg. Era înfricoşător. Singura constantă era întunecimea lui, cu lumini ceţoase de diferite culori, strălucind la o distanţă care ni se părea uriaşă. Adesea, te simţeai dematerializat, iar alteori trupul îţi era dureros de real, supus unor ciudate spasme şi şocuri. Uneori îţi era greu să te mişti - ca şi cum ai umbla prin smoală -, iar alteori era ca şi cum întunericul era o substanţă fără fricţiune care te împingea mai repede decât voiai tu să mergi. Oribile iluzii optice se materializau şi dispăreau în toate părţile - monştri, animale, lucruri pe care nu le-aş putea numi. Eram aproape la fel de îngroziţi de tunel ca de profesorii noştri. Aproape.

Într-o noapte, după ce gărzile luaseră câteva dintre fete în încăperile lor, am deschis tunelul şi trei dintre noi au intrat. Eu eram în faţă, când ne-am pierdut controlul şi tunelul a început să se strângă. Am dat să mă întorc şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că stăteam sub cerul liber, înconjurată de clădiri fără ferestre. Depozite, cred. Strada era pustie şi nu ştiam unde mă aflu. Cuprinsă de panică, am fugit în josul străzii şi curând am auzit zgomot de mulţime. Am dat colţul şi m-am oprit brusc. O alee largă, mărginită de clădiri gri - toate decorate cu vulturi sculptaţi - pornea din locul în care mă aflam şi se termina în faţa unei clădiri enorme de piatră neagră. Am recunoscut-o de îndată din pozele pe care ni le arătaseră - Fortăreaţa lui Hitler.

Deşi eram încă foarte speriată, probabil tocmai de aceea, mi-am dat seama că aflasem două lucruri importante. În

primul rând, indiferent prin ce mediu nepământean trecea, tunelul străbătea o distanţă lumească. În al doilea rând, am înţeles că tabloul despre lume pe care ni-l înfăţişau profesorii noştri era mai mult sau mai puţin corect. Nu fusesem niciodată siguri, în ciuda faptului că eram vizitaţi de Discipoli şi de alte creaturi ale lui Hitler, scopul lor fiind acela de a ne speria pentru a ne supune.

Am stat doar câteva minute în locul acela, dar nu-l voi putea uita niciodată. Nici o descriere nu-i poate reda aerul de ameninţare, de opresiune. Magistrala era înţesată de oameni, toţi - asemeni paznicilor noştri - mai scunzi şi mai puţin atrăgători decât mine şi fraţii şi surorile mele, toţi neclintiţi, tăcuţi, cu privirea îndreptată către Fortăreaţă. Prin mijlocul lor trecea o procesiune de maşini electrice, claxonând, pentru a celebra un triumf, se pare, căci nimeni nu le stătea în cale. Mai mulţi Discipoli patrulau la marginea mulţimii, iar deasupra un imens trup înaripat zbura. Nu era un avion, bătea din aripi, se oprea şi se avânta în zbor, ca o fiinţă vie. Cu toate acestea, trebuie să fi măsurat vreo cincisprezece metri în lungime. Nu mi-am putut da seama ce era, stătea aproape de soare şi de aceea era mereu parţial proiectat doar ca o siluetă. (Trebuie să menţionez că, deşi soarele era la meridian, cerul era de un albastru-închis, ca acela pe care am ajuns să-l asociez cu după-amiezile târzii din această lume, iar soarele avea un tighel roşu, cu globul bine delimitat - cred că ar fi putut să fie mai departe pe drumul către nanism decât soarele din această lume.) Toate aceste elemente contribuiau la aerul ameninţător al scenei, dar forţa dominantă era Fortăreaţa. Spre deosebire de alte clădiri, nu era împodobită de nici o sculptură. Nici un vultur cu ciocul deschis, nici un simbol al războiului şi al terorii. Era o construcţie din arcuri simple şi linii drepte, dar simplicitatea îi conferea o viclenie de animal, comunica o senzaţie de putere stăpânită şi mi se părea că în orice clipă clădirea ar putea să prindă viaţă şi să

devoreze totul în calea sa. Parcă aerul avea ceva din întunecimea ei.

M-am apropiat de un bărbat care stătea prin preajmă şi l-am întrebat ce se întâmplă. S-a uitat chiorâş la mine şi apoi a privit împrejur, să vadă dacă ne privea cineva.

— N-ai auzit? a întrebat el.

— Am fost plecată.

Acest lucru, mi-am dat seama, i s-a părut ciudat, dar l-a acceptat ca atare şi a spus:

— Au crezut că reînvie, dar a fost o alarmă falsă. Acum aduc sacrificii.

Procesiunea ajunsese lângă treptele Fortăreţei şi din maşini au ieşit mai mulţi oameni cu mâinile legate la spate şi un număr mai mic de oameni foarte voinici, care au început să-i îmbrâncească în sus pe scări, către porţile principale. Porţile s-au dat în lături şi din adâncurile Fortăreţei s-a răspândit un fel de muzică bubuitoare, acoperită de fanfare de trompete. O lumină roşiatică - palidă la început, devenind apoi o vâlvătaie - străluci dinăuntru. Inima îmi gonea. Am făcut un pas înapoi şi, în acest timp, am avut impresia că văd un chip formându-se în mijlocul acelei lumini roşii. Chipul lui Hitler, cred.

Dar n-am aşteptat să aflu răspunsul. Am fugit, am fugit cât de repede am putut, înapoi la strada de lângă depozite şi acolo, spre uşurarea mea, am descoperit că tunelul se deschisese din nou.

M-am lăsat pe spate, încercând să compar ce citisem cu ce ştiam despre gemeni. Acele momente de comunicare mută. Telepatie? Controlul endocrin al Alisei. Obiceiul de a aprinde felinare şi de a le lăsa să ardă toată noaptea. Puteau fi toate acestea un comportament cu care au rămas de pe urma vieţii lor din peşteră? Tom pomenise despre faptul că luminile nu fuseseră stinse de tot, doar micşorate. Erau toate acestea doar o fantezie elaborată, pe care o născocise ca să ascundă realitatea lor vrednică de milă?

Eram sigur că aşa stăteau lucrurile în privinţa mărturiei Alisei, dar, în orice caz, am descoperit că nu mai eram furios pe gemeni, că mintea mea îi ridicase de la neruşinare la nefericire. Privind înapoi, îmi dau seama că noua mea atitudine era întru totul la fel de discriminatorie ca precedenta. Simţeam faţă de ei o curiozitate adolescentină, aşa cum aş fi putut manifesta pentru vreun animal ciudat. Erau plăcuţi, ciudaţi, cu strania putere de atracţie a unei *dionaea muscipula* sau *artemia salina.* Nimeni altcineva nu avea un asemenea exemplar. Avându-i doar pentru mine, mă simţeam superior. Voi descoperi ce fel de trucuri ştiu să facă, îmi voi face însemnări despre ciudăţeniile lor şi, în cele din urmă, plictisindu-mă, mă voi îndrepta către un punct de atracţie mai interesant. Deşi eram destul de inteligent ca să înţeleg că atitudinea era - în suficienţa ei şi lipsa de preocupare pentru alţii - tipic urât-americană, nu vedeam nici un rău în a o adopta. Păi, ar putea chiar să aibă de câştigat de pe urma atenţiei mele.

În acel moment, am auzit glasuri afară. Am împins caietul către celelalte de pe podea şi mi-am luat un aer nonşalant. Uşa s-a deschis, au intrat şi au înlemnit când m-au văzut.

— Bună, am spus. Uşa era deschisă, aşa că v-am aşteptat aici. Ce aţi făcut?

Ochii lui Tom zvâcniră către caiete şi Alise a răspuns:

— Ne-am plimbat.

— Da?

Am vorbit cu mare voioşie, ca şi cum m-aş fi bucurat că făceau mişcare.

— Păcat că n-am ajuns mai devreme. Aş fi putut merge cu voi.

— De ce *eşti* liber? m-a întrebat Tom, adunând caietele.

Nu voiam să le mărturisesc pierderea slujbei, gândindu-mă că subterfugiul îmi va oferi posibilitatea de a-i urmări.

— Ceva probleme cu decorul. Au trebuit să amâne filmarea. Ce-ar fi să mergem în oraş?

Din acel moment, nici o întrebare pe care le-am pus-o nu a fost întâmplătoare. Mereu testam, sondam, încercam să descopăr ceva din adevărul lor.

— O, nu ştiu ce să zic, a răspuns Tom. Mă gândeam să înot puţin.

Mi-am făcut o însemnare mentală. De ce subiecţii evită oraşul? Pentru o clipă, am avut o imagine neplăcută despre mine, un monstru adolescent, privind cu nesaţ la cei doi şoricei albi ai săi, dar imaginea fost înlăturată de încântarea pe care o simţeam în faţa enigmei pe care mi-o ofereau.

— Da, am spus degajat. Ar fi plăcut să înotăm.

În noaptea aceea, să fac dragoste cu Alise a fost o experienţă cu totul nouă. Nu doar făceam sex, exploram necunoscutul, penetram misterul. Privindu-i chipul palid, impasibil, mi-am imaginat creierul din spatele lui ca pe un giuvaier cu sclipiri ciudate, cu faţete în loc de circumvoluţiuni. Îmi treceau prin minte titluri din *National Enquirer:* MUTANŢI NAZIŞTI VII ÎN SPANIA; ADOLESCENT AMERICAN DEZVĂLUIE PLANUL SECRET AL LUI HITLER. Desigur, nu va fi o asemenea publicitate. Chiar dacă povestea lui Tom era adevărată - şi eram departe de a fi sigur că era - nu aveam intenţia să-i trădez. Nu eram un mare mitocan.

Pe parcursul lunii următoare, am întreţinut iluzia că lucram încă pentru casa de filme şi plecam în fiecare dimineaţă în zori, dar în loc să iau autobuzul către Malaga, mă ascundeam între case şi, de îndată ce Tom şi Alise porneau la plimbare (făceau întotdeauna plimbări către vest, de-a lungul plajei, dispărând în spatele unui promontoriu stâncos), mă furişam în casa lui Tom şi continuam să cercetez caietele. Cu cât citeam mai mult, cu atât eram mai convins de adevărul poveştii. Tonul narativ avea o anumită monotonie, care îmi aducea aminte de un bărbat pe care l-am auzit vorbind despre lagărele de concentrare, povestind plictisit atrocităţile, privind în gol,

de parcă lucrurile pe care le spunea îl făceau să intre în transă. De exemplu:

... În 2 iulie au venit după Urduja şi Klaus. De câteva luni ne obligau să dormim împreună într-o încăpere luminată de lămpi de neon puternice. Nu aveam saltele, nici perne, şi ne luau hainele ca să nu ne putem acoperi cu ele. Sub farfuriile acelea de lumină albă era ca ziua şi ne culcam ghemuiţi unul în altul, ca să ne ţinem de cald. Ne-au gazat înainte de a intra, dar învăţasem de mult cum să neutralizăm gazul, şi astfel eram cu toţii treji, unul în altul, prefăcându-ne că dormim. În cameră au intrat trei, iar alţi trei stăteau la uşă, înarmaţi. La început am avut impresia că va fi doar un nou moment de viol. Cei trei care au intrat au violat-o pe Urduja, unul după altul. Ea continua să se prefacă inconştientă, dar simţea tot. Am încercat s-o încurajăm, trimiţându-i mesajele noastre de iubire şi încurajare. Dar îi simţeam isteria, durerea. Au tratat-o cu brutalitate, şi când au terminat, coapsele îi erau pline de sânge. A fost foarte curajoasă şi nu a scos nici un sunet, era hotărâtă să nu ne dea de gol.

În cele din urmă, i-au luat pe ea şi pe Klaus şi i-au dus afară. O oră mai târziu i-am simţit murind. A fost oribil, ca şi cum o parte din mintea mea s-a stins, cu un scurtcircuit, şi un colţ al ei a rămas pentru totdeauna întunecat.

Eram furioşi şi tulburaţi. De ce ar ucide ceea ce au creat cu atâta trudă? Unii dintre noi, Uwe şi Peter mai cu seamă, voiau să renunţe la tunel şi să ne răzbunăm cum puteam mai bine, dar noi, ceilalţi, am reuşit să calmăm spiritele. Oare răzbunare voiam noi, i-am întrebat, sau libertate? Dacă alegeam libertatea, atunci tunelul era singura speranţă. Oare eu - mă întreb - aş fi pledat cu atâta înflăcărare pentru tunel dacă aş fi ştiut că doar Alise şi cu mine îi vom supravieţui?

Povestea se sfârşea brusc înainte de tentativa de evadare; restul caietului cuprindea alte descrieri ale acelui fantastic al Treilea Reich - uriaşi creaţi genetic, care slujeau drept călăi, fântâni de sânge în pieţele Berlinului, câini care vorbeau cu glas de om şi făceau spionaj pentru guvern - şi, de asemenea, adnotări despre capacităţile gemenilor, printre care controlul asupra anumitor forme de energie. Aceste puteri fuseseră, se pare, folosite pentru a crea tunelul. Toate detaliile bizare m-au deconcertat, la fel şi alte elemente ale poveştii. Tom afirmase că pentru cele douăzeci de clone căile obişnuite de evadare fuseseră închise, dar ce era tunelul, dacă nu o cale obişnuită de evadare? La un moment dat pomenise că tunelul era „instabil”. La ce se referea? Şi părea să sugereze că evadarea nu fusese încă pusă în aplicare.

După ce am analizat toate caietele, am început să observ că plimbările gemenilor se desfăşurau după acelaşi tipic: dispăreau după promontoriul care mărginea capătul vestic al plajei şi apoi, o jumătate de oră mai târziu, se întorceau, epuizaţi. Probabil, m-am gândit, făceau ceva care ar putea să-mi deschidă ochii, şi, astfel, într-o dimineaţă, m-am hotărât să-i urmăresc.

Promontoriul era o creastă de stâncă neagră, de forma unei cozi de şopârlă care se întindea aproape şaptesprezece metri în apă. Tom şi Alise o ocoleau întotdeauna. Eu, în schimb, m-am căţărat pe versant şi m-am întins ca un ţintaş de elită în vârful crestei. Din poziţia în care mă aflam, vedeam de sus o întindere îngustă de pietriş, o mică adâncitură între promontoriu şi dealurile scunde, cafenii, rostogolite dinspre mare. Tom şi Alise stăteau cu vreo patru metri mai jos, trecându-şi de la unul la altul o pipă de *kef,* tuşind, făcând rotocoale de fum.

Asta m-a nedumerit. De ce ar veni aici doar ca să se ameţească? Mi-am căutat o poziţie mai comodă. Era o zi senină, răcoroasă, marea se mişca domol, dar valurile care săltau pe pietriş erau nişte unde. La orizont, câteva bărci de

pescari mergeau în urma unui cargobot. Mi-am îndreptat din nou atenţia către gemeni. Stăteau în picioare, făcând gesturi ciudate, care îmi aminteau de Tai Chi, deşi acelea erau mai greoaie. Apoi am observat că aerul de deasupra valurilor de la mal era tulburat, ca de aburul căldurii... deşi nu era o zi câtuşi de puţin fierbinte. Am privit pata de aer tulburat - devenea tot mai mare - şi am început să văd, ivindu-se, bizare contururi translucide. Semănau cu formele pe care le desenau mereu gemenii. În ureche simţeam o presiune neobişnuită; o picătură de sudoare mi-a alunecat pe gât, lăsând o urmă rece.

Pe neaşteptate, gemenii au încetat să gesticuleze şi s-au sprijinit unul de altul; pata de aer distorsionat s-a topit. Amândoi răsuflau greu, epuizaţi. S-au aşezat, la câţiva paşi de malul apei şi, după o lungă tăcere, Tom a spus:

— Ar trebui să mai încercăm, ca să fim siguri.

— De ce nu terminăm acum? a întrebat Alise. Sunt atât de sătulă de locul ăsta.

— E prea periculos în lumina zilei.

Tom azvârli o pietricică peste apă.

— Dacă ne aşteaptă la capătul celălalt, s-ar putea să trebuiască să fugim. Vom avea nevoie de întuneric, ca să ne ascundă.

— Dar la noapte?

— Aş prefera să aşteptăm până mâine seară. Va fi furtună şi nimeni nu va ieşi din casă.

Alise oftă.

— Care e problema? a întrebat Tom. Lucius?

Am ascultat cu şi mai multă încordare.

— Nu, a răspuns ea. Vreau doar să se termine.

Tom a clătinat din cap şi privi înspre mare.

Cargobotul părea că se mutase doar câţiva centimetri către est; pescăruşii zburau sub soare, devenind invizibili când treceau pe deasupra discului strălucitor şi apoi ţâşneau ca nişte fărâme înaripate desprinse din inima lui. Tom a luat pipa de *kef.*

— Haide să mai încercăm o dată, a spus el.

În clipa aceea cineva a strigat „Hei!” şi Richard Shockley a ieşit dintre dealuri, apropiindu-se cu paşi mari. Tom şi Alise s-au ridicat în picioare.

— Nu-mi vine să cred că sunteţi atât de infami. Ce naiba vreţi să faceţi? Să ne băgaţi pe toţi la apă?

— Nu facem nimic, a zis Alise.

— Noo! a pufnit Shockley. Doar încălcaţi legea în văzul tuturor. La naiba, chiar al tuturor!

Pumnii i s-au încleştat şi, pentru o clipă, am crezut că o să-i lovească. Erau atât de mici pe lângă el, încât arătau ca nişte copii în faţa unui părinte mânios.

— N-o să mai trebuiască să-ţi faci griji din cauza noastră, a spus Tom. Plecăm în curând.

— Bine. Chiar foarte bine. Dar hai să vă spun ceva. Dacă vă mai prind fumând aici, s-ar putea să plecaţi mai repede decât credeţi.

— Ce vrei să spui? a întrebat Alise.

— Nu-ţi face tu griji ce naiba vreau să spun eu. Băgaţi de seamă. Locul ăsta a fost liniştit până nu aţi apărut voi, şi să fiu al naibii dacă o să vă las să-l distrugeţi.

A smuls pipa din mâna lui Tom şi a azvârlit-o în mare. Ridică degetul arătător în faţa lui Tom.

— Jur, omule! Încă o trăsnaie şi o să mă ţin de voi ca scabia!

Apoi a pornit cu paşi furioşi către promontoriu.

De îndată ce s-a făcut nevăzut, fără să schimbe o vorbă, Tom şi Alise au intrat în apă şi au început să scotocească după pipă. Spre surprinderea mea, căci apa era tulbure şi plină de mizerii plutitoare, au găsit-o aproape instantaneu.

Eram furios pe Shockley, atât pentru felul în care se purtase cu gemenii, cât şi fiindcă îmi invadase ceea ce eu consideram a fi teritoriul meu şi am pornit spre casa lui să-i spun s-o lase mai moale. Când am intrat, am fost întâmpinat de un tip uscăţiv, cu părul nisipiu - Skipper pe

numele lui -, care stătea tolănit pe perne în camera din faţă. După abundenţa de ambalaje de bomboane, pachete de ţigări mototolite şi sticle goale de care era înconjurat, mi-am dat seama că se afla în poziţia aceasta de ceva vreme. Era atât de ameţit, încât nu reuşea să articuleze bine nici un cuvânt şi abia putea să-şi deschidă ochii, dar de la el am aflat motivul izbucnirii lui Shockley.

— N-ai vrea să-l vezi acum, omule, a spus Skipper, scoţând limba, ca să şteargă un firicel de salivă care i se scurgea din colţul gurii. Tipu' e foc şi pară, ştii?

— Da, am zis, ştiu.

— E paranoic, a spus Skipper. Aş fi şi eu, dacă aş avea o marfă ca asta.

— Heroină?

— Regele H! a spus Skipper cu imensă satisfacţie, de parcă ar fi pronunţat numele restaurantului preferat, aducându-şi aminte de festinurile din trecut. O să ducă marfa la Copenhaga, de îndată ce...

— Taci dracului din gură!

Era Shockley, stând în pragul uşii de la intrare.

— Valea! mi-a spus.

— Cu multă plăcere.

M-am apropiat tacticos de el.

— Gemenii pleacă mâine dimineaţă. Lasă-te de capul lor.

Şi-a lăţit umerii, încercând să pară mai înalt.

— Sau ce?

— Vai, Rich. Mi-ar părea rău să văd că stă ceva în calea misiunii tale din Danemarca.

Deşi în multe domenii de experienţă eram un neofit în comparaţie cu Shockley, el era doar un începător, în comparaţie cu mine, când venea vorba de bătaie. Simţeam că-şi pregătea o lovitură, după ochii uşor măriţi, după încordarea umerilor. A fost o lovitură stupidă, de şcolăriţă. I-am ieşit în întâmpinare, l-am lipit de perete şi mi-am vârât braţul sub bărbia lui.

— Ascultă, Rich, am spus calm. Nimeni nu vrea necazuri cu Garda, corect?

În felul în care îl ţineam, nu putea să vorbească, dar a clătinat din cap. A scuipat printre dinţi.

— Atunci nu e nici o problemă. Tu îi laşi pe gemeni în pace şi eu uit de marfă. Ne-am înţeles?

Din nou, a clătinat din cap. I-am dat drumul şi s-a prăbuşit pe podea, cu mâinile la gât.

— Vezi ce uşor se rezolvă lucrurile când oamenii discută? am spus eu şi am rânjit.

Mi-a aruncat o privire duşmănoasă. I-am făcut vesel cu ochiul şi m-am îndepărtat de-a lungul plajei.

Acum îmi dau seama că l-am creditat pe Shockley cu prea multă înţelepciune. Am presupus că era un traficant experimentat şi că va păstra un calm profesionist. I-am subestimat paranoia şi nu m-am gândit la motivele pe care le avea pentru a se ocupa de o substanţă atât de imprevizibilă ca heroina. Probabil că implicau un anumit grad de disperare, căci nu era omul dispus să îşi asume asemenea riscuri. Dar nu mă gândisem la consecinţele acţiunilor mele. După cele văzute mai devreme, dincolo de promontoriu, cred că îmi dădusem seama ce făceau Tom şi Alise. Mi se părea neverosimil, dar, totuşi, la fel de inevitabil. Şi, dacă aveam dreptate, aveam şansa să fiu martor la ceva extraordinar. Nu voiam să intervină nimic.

Nori cenuşii veneau dinspre est, a doua zi dimineaţă şi o ploaie măruntă agăţa de streaşina verandei mele o perdea de mărgele argintii. Mi-am petrecut ziua prefăcându-mă că scriu şi urmărind-o pe Alise cu coada ochiului. Şi-a văzut de treburile obişnuite, dereticând, desenând - desena cu puţin mai multă patimă decât de obicei. În cele din urmă, după-amiază târziu, trăgând concluzia că nu avea de gând să-mi spună că pleacă, m-am aşezat lângă ea la masă şi am început o discuţie.

— Citeşti vreodată science fiction? am întrebat-o.

— Nu, a răspuns ea şi a continuat să deseneze.

— E interesant. Găseşti o grămadă de idei bizare. Călătorii în timp, extratereştri... Am zgâlţâit masa, făcând-o să-şi ridice ochii şi am ţintuit-o cu privirea. Lumi alternative.

A devenit încordată, dar nu a spus nimic.

— V-am citit caietele.

— Tom a presupus că le-ai citit.

A închis blocul de desen.

— Şi v-am văzut ieri încercând să deschideţi tunelul. Ştiu că plecaţi.

Şi-a trecut degetele peste marginile caietului. Nu-mi dădeam seama dacă era agitată sau doar se gândea.

M-am ţinut de capul ei:

— Nu reuşesc să-mi dau seama *de ce* plecaţi. Indiferent cine vă urmăreşte, lumea aceasta nu poate fi mai rea decât cea descrisă în caiete. Cel puţin aici nu avem nici un fel de Discipoli.

— Ai înţeles greşit, a spus ea, după un moment de tăcere. Discipolii fac parte din lumea mea.

Am dedus, mai mult sau mai puţin, ce lăsa să se înţeleagă, dar nu eram pregătit să accept că era adevărat şi, pentru o clipă, m-am crispat, crezând din nou că era nebună, că mă păcălise să-i înghit nebuniile. Probabil că a văzut asta pe chipul meu sau mi-a citit gândurile, căci a spus:

— Este adevărat.

— Nu pricep. De ce vă întoarceţi?

— Nu ne întoarcem. O să distrugem tunelul, dar ca să reuşim e nevoie să-l reactivăm. Trebuia să ne unim cu toţii forţele ca să facem asta, mai demult. Tom şi cu mine n-am fi reuşit să vedem destul de clar configuraţiile, dacă n-ar fi fost drogurile tale. Îţi suntem foarte îndatoraţi.

O cută de îngrijorare i-a brăzdat fruntea.

— Să nu cumva să ne spionezi la noapte. Ar putea fi periculos.

— Pentru că s-ar putea ca în tunel să vă aştepte cineva. Discipolii?

A clătinat din cap.

— Credem că unul ne-a urmărit prin tunel şi a rămas captiv. Se pare că nu poate să controleze câmpurile antrenate în tunel, dar dacă s-ar afla prin apropiere când activăm deschiderea...

A ridicat din umeri.

— Ce-aţi face?

— L-am îndepărta de plajă, a răspuns ea.

Părea liniştită în privinţa asta, aşa că am schimbat subiectul.

— Dar, totuşi, ce sunt? am întrebat.

— Hitler a ţinut odată un discurs în care spunea că sunt reproduceri magice ale sufletului lui. Cine ştie? Sunt destul de odioşi ca să fie adevărat.

— Dacă distrugeţi tunelul, atunci veţi fi siguri că nu vă mai urmăreşte nimeni. Aşa-i?

— Da.

— Atunci de ce să plecaţi din Pedregalejo?

— Nu ne potrivim, a zis ea, şi a lăsat cuvintele să plutească în aer câteva secunde. Uită-te la mine. Îţi vine să crezi că în lumea mea sunt considerată frumoasă?

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare. Apoi a zâmbit. Nu-i mai văzusem până atunci zâmbetul. Nu pot spune că o făcea frumoasă - pielea ei avea o paloare cadaverică în noaptea mohorâtă, trăsăturile îi erau asexuale -, dar în zâmbetul ei am putut detecta liniştita încredere cu care frumuseţea întâmpină lumea. A fost prima oară când am perceput-o ca pe o persoană şi nu ca pe un hobby, ca pe un proiect.

— Dar nu despre asta e vorba, a continuat ea. Vrem să mergem undeva.

— Unde?

A vârât mâna în geanta ei de voiaj, care se afla lângă scaun, şi a scos la iveală un exemplar cu colţurile îndoite al *Cărţii tibetane a morţilor.*

— Să găsim oamenii care înţeleg asta.

Am pufnit batjocoritor:

— Crezi tâmpeniile alea?

— Ce ştii tu? a izbucnit ea. În interiorul tunelului e haos. E...

Dădu din mână a dezgust, ca şi cum n-ar fi avut rost să explice nimic unui asemenea idiot.

— Povesteşte-mi.

Furia ei îmi erodase o parte din scepticism.

— Dacă ai citit caietele, ai văzut cea mai bună încercare a mea de a povesti despre asta. Termenii obişnuiţi nu se aplică de obicei în interiorul tunelului. Dar se pare că acest lucru se compensează prin locurile descrise în această carte. Zăreşti crâmpeie de lumină şi eşti atras către ele. Înţelegi parcă instinctiv că luminile sunt intrări către lumi şi simţi că sunt înfricoşătoare. Dar te temi că, dacă nu te opreşti la una dintre ele, vei fi ucis. Ceilalţi s-au lăsat atraşi. Tom şi cu mine am mers mai departe. Lumina aceasta, lumea aceasta ni se părea mai puţin înfricoşătoare decât celelalte. A râs cu amărăciune. Acum nu mai sunt atât de sigură.

— Într-unul dintre caiete, Tom scria că ceilalţi nu au supravieţuit.

— Nu ştie sigur. Probabil că a scris aşa, ca să mă facă pe mine să mă simt mai bine, fiindcă am ajuns aici. M-aş putea aştepta din partea lui.

Am continuat să discutăm până s-a întunecat. A fost perioada cea mai lungă pe care am petrecut-o în compania ei fără să facem dragoste şi, totuşi, - datorită acestei abstinenţe - eram iubiţi mai mult ca niciodată. N-am ascultat-o cu urechea ciulită să strâng informaţii, ci cu un interes sincer şi, deşi mi s-a părut că tot ce mi-a povestit despre lumea ei are un iz de nebunie, am crezut-o. În lumea ei erau, mi-a spus ea, râuri care izvorau din cristale imense, păsări cu dinţi, lilieci cât vulturii, oraşe în peşteri, vrăjitori, oameni înaripaţi, care trăiau în aerul rarefiat al

Anzilor. Era un loc de o malefică grandoare şi, în inima ei, la conducerea ei, era Hitler, mort, cu trupul nealterat, moartea lui fiind doar o speculaţie, în timp ce îngrozitoarea lui stăpânire era întreţinută de o mulţime de servitori în aşteptarea renaşterii sale.

În momentul acela, lumea lui Alise mi s-a părut complet străină, la fel de diferită de a noastră ca Jupiter şi Venus. Dar acum mă întreb dacă - cel puţin în privinţa modului în care era condusă - nu e aproape la fel. Nu suntem, oare, şi noi guvernaţi de cei morţi, de legile inalterabile pe care le-au făcut, legi ale căror concepte învechite instaurează o tiranie logică asupra unei populaţii care nu mai corespunde standardelor respective de moralitate? Şi, mai departe, mă întreb dacă nu cumva fiecare lume alternativă (Alise mi-a spus că sunt infinite la număr) este doar o distilare a celei învecinate şi dacă undeva, în miezul acestei complexităţi nu se află cumva esenţa unei lumi, un principiu pur, ca un punct luminos, care joacă rolul unui Hitler cosmic pentru umbrele lui pereche.

Furtuna care s-a stârnit imediat după lăsarea întunericului a fost - asemeni Mediteranei - doar o stihie îmbătrânită. Tunete îndepărtate, câteva fulgere, întinzând crengi strălucitoare pe cer, un vânt vijelios. Alise m-a avertizat din nou să nu-i urmăresc şi mi-a spus că se va întoarce să-şi ia rămas-bun. I-am spus că voi aştepta, dar de îndată ce ea şi Tom au plecat, am pornit către promontoriu. N-aş fi ratat spectacolul lor, aşa cum n-aş fi refuzat, să spunem, o invitaţie la un concert Rolling Stones. Cădeau câţiva stropi de ploaie, dar printre nori se zărea o lună pâcloasă. Dincolo de ferestrele luminate se mişcau umbre, crâmpeie de jaz atonal alternau cu suspinul rafalelor de vânt. Odată, Tom şi Alise au privit înapoi şi m-am lăsat jos, în nisipul murdar, şi am rămas culcat până au dispărut după promontoriu. Când am ajuns în vârful stâncilor, ploaia se oprise. Chiar dedesubt se aflau două umbre şi jarul sclipitor al pipei de *kef.* Jubilam. Mi-aş fi dorit

ca tatăl meu să fie acolo, ca să-i pot spune: „Ziceai că «încet, dar sigur ajungi la ţintă». Tâmpenii! Toate balivernele tale raţionaliste nu înseamnă nimic pe lângă asta. În lume există mister, şi dacă aş fi rămas la şcoală, nu l-aş fi cunoscut niciodată!”

Eram atât de absorbit, gândindu-mă la reacţiile tatălui meu, încât am uitat de Tom şi Alise. Când am privit din nou în jos, luaseră deja poziţie lângă ţărm şi făceau acele ciudate, graţioase mişcări. Chiar deasupra lor, cu capătul de jos în dreptul apei, se afla o pată de întuneric, mai neagră ca noaptea, de forma unui cerc şi aproximativ de dimensiunea unei arene de circ. Fulgere răzleţe coborau spre mare, dar luna se desprinsese de nori, stropind cu argint dealurile dimprejur, aducându-le mai aproape şi, în lumina aceea, am observat că pata de întuneric avea adâncime... adâncime şi mişcare agitată. Privind-o, era ca şi cum aş fi privit, halucinat, un foc, urmărind cum flăcările iau forme de monştri; numai că de data aceasta nu erau flăcări, ci doar vagi impresii de chipuri monstruoase dilatându-se dinspre pereţii tunelului, înfăţişându-se mai negre, mai lucioase, apoi pălind. Priveam tunelul dintr-o parte şi puteam să văd în interiorul lui, dar, în acelaşi timp, să observ că nu are pereţi exteriori, că era o deschizătură atârnată în văzduh, ce ducea în depărtări, către altă lume. Fiecare muşchi îmi era încordat, simţeam în urechi o presiune tot mai mare, şi am auzit un şuierat acoperind bubuitul de tunet şi vuietul valurilor ce se zdrobeau de promontoriu.

Gemenii se mai ridicaseră cu o treaptă în ochii mei. Oricine intra în acel nimic clocotitor era demn de respect. Erau întruchiparea curajului: doi copii palizi, înfruntând întunericul care avea să-i înghită. Au continuat cu acele gesturi ale lor până ce tunelul a început să pulseze, ca un gâtlej negru, lacom. Şuieratul a devenit mai puternic, oscilatoriu şi gemenii şi-au lăsat capetele într-o parte, admirându-şi creaţia.

Apoi un strigăt în spaniolă, un fascicul de lumină îndreptat către gemeni dinspre capătul promontoriului.

După câteva secunde, Richard Shockley venea spre mal, împroşcând apa; ţinea în mână o lanternă şi vântul îi răvăşea părul. În spatele lui venea un bărbat scund, negricios, cu o puşcă automată, purtând pălăria şi uniforma Gărzii Civile. Când s-a apropiat, l-am recunoscut: era Francisco, soldatul care încercase să mi se vâre pe sub piele. Avea un leucoplast pe bărbie, ceea ce - în pofida armei şi a uniformei - îl făcea să pară un nătăfleţ. Atenţia celor doi era concentrată asupra gemenilor şi n-au observat tunelul, deşi au trecut aproape de capătul lui. Francisco a început să-i ocărască pe gemeni în spaniolă, ameninţându-i cu arma. M-am strecurat mai aproape şi am auzit cuvântul *heroína.* Am reuşit să aud destul cât să-mi dau seama ce se întâmplase. Shockley, fie din răzbunare, fie - mai degrabă - panicat de ceea ce el considera a fi o ameninţare la adresa siguranţei sale, ascunsese heroină în casa lui Tom şi îl informase pe Francisco, sperând, probabil, să abată bănuielile şi să se pună bine cu Garda. Alise nega acuzaţiile, dar Francisco urla la ea, fără s-o asculte.

Şi apoi a zărit tunelul. A rămas cu gura căscată şi s-a retras lângă stânci, exact sub locul în care mă aflam. Shockley l-a văzut şi el. A îndreptat lanterna către tunel şi fasciculul de lumină a fost retezat acolo unde intra în întuneric, de parcă ar fi fost tăiat în două. Numai lumina lunii părea că se mişcă, revărsându-se pe marginile pălăriei din piele de lac a lui Francisco.

Ceea ce m-a apucat atunci n-a fost curaj sau ceva asemănător, ci un neaşteptat impuls violent, de felul celor care m-au băgat adesea în bucluc. Am sărit, cu picioarele înainte, în spatele lui Francisco. Am auzit un mormăit când am lovit pământul, o bufnitură şi în clipa următoare mă târâm după armă, care zburase la vreo doi metri. N-aveam habar cum să acţionez piedica şi nici măcar unde era amplasată. Dar Shockley nu ştia. Avea ochii ieşiţi din orbite

şi s-a furişat de-a lungul stâncii, către apă, smucindu-şi capul dintr-o parte în alta, căutând o scăpare.

Cântărind în mână puşca rece şi netedă am avut un sentiment de putere - o senzaţie ce friza ridicolul - şi, când m-am ridicat în picioare, îndreptând-o către pieptul lui Shockley, am început să râd, un râs voit dement.

— Spune-mi, Rich, l-am întrebat, crezi în Dumnezeu?

A întins o mână cu palma în sus şi a zis cu glas înăbuşit:

— Nu.

— Îţi aduci aminte de bazaconiile alea pe care mi le serveai despre forţa morală a poeziei? Cum crezi că se potriveşte cu înscenarea pe care ai făcut-o?

Am fluturat ţeava puştii, salutându-i pe gemeni. Se uitau pierduţi în tunel, fără să le pese de mine sau de Shockley.

— Nu înţelegi, a spus Shockley.

— Ba înţeleg foarte bine.

Am mai făcut o tentativă să râd cu acel hohot de adolescent criminal dement.

— Nu eşti băiat cuminte, Rich.

În lumina lunii, faţa îi lucea de sudoare.

— Stai puţin, a spus. O să...

Apoi Alise a ţipat şi nu am aflat niciodată ce a vrut să spună Shockley. M-am întors şi am fost atât de şocat, încât era să scap puşca. Tunelul pulsa şi acum, contractându-se şi dilatându-se, ca esofagul unui vierme negru şi în faţa lui stătea... îmi vine să spun „o umbră”, dar o asemenea descriere nu ar fi pe măsura Discipolului. Ca să o vedeţi cu ochii minţii, trebuie să vă imaginaţi forma unui trup uman androgin plămădit dintr-un material atât de translucid, încât nu-l puteai vedea în orice lumină; apoi, mai trebuie să vă imaginaţi că forma aceea conţine o substanţă neagră (un negru malefic) care are în acelaşi timp proprietăţile gazului şi ale fluidului şi care se mişcă înăuntru, fără să umple vreodată forma complet - înfăţişându-se acum dintr-o parte, subţire ca lama unui cuţit, în clipa următoare din faţă, ca o siluetă, iar alteori în toate ipostazele posibile, schimbându-

şi întruna poziţia. Privind forma aceea, am simţit că ameţesc. Tom şi Alise s-au chircit de spaimă şi, când s-a întors cu faţa către mine, am avut aceeaşi reacţie. În locurile unde ar fi trebuit să fie ochii, se aflau nişte puncte mici şi roşii; punctele s-au umflat, devenind ochi. Pupilele erau planete negre care eclipsau sorii însângeraţi.

Am vrut să fug, dar ochii aceia m-au ţintuit. În ei, demenţa era ca o văpaie. Radiau furie, scârbă, ură şi acum mă întreb dacă orice fiinţă umană, chiar şi vreo fracţiune pervertită din sufletul bolnav al lui Hitler ar fi putut atinge o asemene străină fermitate. Îmi simţeam sângele vâscos ca un sirop, scrotul mi s-a strâns. Apoi am auzit pleoscăitul apei şi, cu toate că nu mi-am putut întoarce privirea de la acei ochi, am ştiut că Shockley fugise. Discipolul a pornit după el. Şi cum s-a mai mişcat! Parcă se întorcea într-o parte şi apoi dispărea, repetând această mişcare iar şi iar, şi făcând-o cu atâta rapiditate încât parcă ar fi pâlpâit, intrând şi ieşind din realitate, înaintând câţiva metri cu fiecare clipire. Shockley n-a avut scăpare. Era prea întuneric lângă promontoriu ca să văd ce s-a întâmplat de fapt, dar am văzut două umbre unindu-se şi am auzit un ţipăt bolborosit.

În următorul moment, Discipolul s-a întors învârtindu-se la mal. Instinctiv, am apăsat pe trăgaciul puştii lui Francisco - piedica nu era trasă. Gloanţele au străpuns spatele Discipolului, stârnind gheizere de întunecime care aproape instantaneu erau absorbite în trupul său, atrase parcă de o forţă gravitaţională. Nu aveau nici un alt efect. Discipolul s-a oprit la un pas de mine, ţintuindu-mă cu privirea lui arzătoare, pâlpâind ca umbra unui foc. Doar ochii îi erau neclintiţi, sfredelindu-mă.

Cineva a strigat - cred că Tom, dar nu sunt sigur; mă retrăsesem atât de departe în mine încât fiecare element al scenei, cu excepţia ochilor roşii, învăpăiaţi, era estompat. Pe neaşteptate, Discipolul s-a îndepărtat. Tom stătea lângă gura tunelului. Când Discipolul a ajuns la jumătatea

distanţei înspre el, a făcut un pas înainte şi - ca un om păşind într-o oglindă întunecată - a dispărut. Discipolul a intrat repede în tunel în urma lui. O vreme le-am văzut formele contopindu-se şi pălind, forme şi mai monstruoase.

La câteva minute după ce au intrat, tunelul s-a prăbuşit. Cu un şuier tânguitor, pereţii interiori s-au strâns şi din gura tunelului s-au ridicat particule de aer negru ca abanosul. O Noapte s-a revărsat, luându-i locul. Alise a rămas nemişcată lângă ţărm, privind locul unde fusese tunelul. Buimăcit, m-am apropiat şi i-am cuprins umerii cu braţul, vrând s-o liniştesc. Dar s-a îndepărtat câţiva paşi, intrând în apă, ca şi cum ar fi vrut să spună că ar prefera să se înece decât să-mi accepte mângâierea.

Gândurile mi se învălmăşeau şi, având nevoie să mi le canalizez cumva, am îngenuncheat lângă Francisco. Zăcea cu faţa în jos şi, când l-am rostogolit pe spate, capul i s-a întors cu un pârâit înfiorător. Pe gură avea o crustă de sânge şi nisip. Era mort, cu gâtul frânt. Am rămas acolo multă vreme, observând detaliile morţii, absorbit de ele: cum sângele începuse să se aşeze într-o parte, decolorându-i obrajii, cum ochii, deşi sticloşi, păstraseră un aer rătăcit. Leucoplastul de pe bărbie se dezlipise, dând la iveală o mică zgârietură. Aş fi putut sta acolo la nesfârşit, hipnotizat de privelişte, dar un pâlc de nori au trecut peste lună şi întunericul ca de smoală m-a zguduit, punându-mă în alertă la gândul posibilelor consecinţe ale faptelor mele.

Din acel moment, am acţionat sub imperiul panicii, îndemnat de teamă la măsuri de supravieţuire. Am târât trupul lui Francisco pe dealuri; am intrat în apă şi am găsit trupul lui Shockley plutind la mal. Fiecare bucăţică din pielea sa era înnegrită şi, când l-am tras spre locul lui de veci, lângă Francisco, pe degete mi s-au lipit fulgi negri. Am acoperit trupurile cu frunziş, am condus-o pe Alise - care nu a mai opus rezistenţă - înapoi acasă, am făcut bagajele pentru amândoi şi am chemat un taxi pentru aeroport. Apoi am avut un moment de isterie, dându-mi seama că ea

probabil nu avea paşaport. Dar avea. Un paşaport canadian, falsificat la Malaga. Ne-am îmbarcat în zborul către Casablanca de la miezul nopţii şi în ziua următoare - fiindcă mă temeam încă de urmărire - am pornit cu autostopul către est, prin deşert.

Călătoria noastră a fost chinuitoare. Eu aveam doar trei sute de dolari şi Alise nu avea nici un ban. Povestea lui Tom despre obiectele de preţ pe care le aveau de vânzare fusese mai mult sau mai puţin adevărată, dar, în graba noastră, le-am uitat. În Cairo, parţial din cauza lipsei de bani şi parţial din cauza cheltuielilor medicale implicate de boala Alisei (dizenterie amoebică), am fost nevoit să-mi găsesc de lucru. Am lucrat pentru un negustor de parfumuri din Khan el-Khalili Bazaar, conducând turiştii către prăvălia lui, de unde puteau cumpăra esenţe rare şi droguri, şi unde puteau schimba bani la cursul pieţei negre. Ca să economisesc suficient cât să ne plătim drumul către est, am început să-mi înşel patronul, servindu-i personal pe unii clienţi şi, când m-a descoperit, a trebuit să fug cu Alise, care încă nu se întremase.

Mă simţeam răspunzător pentru ea, vinovat pentru rolul pe care l-am avut în evoluţia evenimentelor. Mă împăcasem cu moartea lui Francisco. Fireşte, o regretam şi, uneori, mi se arăta în vise acea faţă întunecată, surprinsă. Dar pe atunci actele de violenţă nu-mi tulburau inima, aşa cum mi-o tulbură acum. Crescusem violent, într-o cultură violentă şi eram capabil să accept moartea raţional, ca pe un accident. Şi, de asemenea, nu omorâsem un sfânt. Totuşi, nu puteam să accept raţional vina mea faţă de Alise şi asta mă tulbura. N-am încercat eu să-i salvez, pe ea şi pe Tom? Îmi dădeam seama că deşi acţiunile mele fuseseră în principal expresia unei furii adolescentine, acţionasem oarecum în interesul gemenilor. Şi nimeni n-ar fi putut să se împotrivească Discipolului. Ce-aş fi putut face mai mult? Nimic, îmi spuneam. Dar acest răspuns nu mă mulţumea.

În Afghanistan, Alise a suferit o gravă recurenţă a bolii. De data aceasta, aveam bani suficienţi (câştigaţi prin contrabandă, mulţumită lecţiilor pe care mi le dăduse Shockley) ca să nu fiu nevoit să muncesc şi am închiriat o casă la periferia Kabulului. Am locuit acolo trei luni până ce ea s-a însănătoşit. Îi dădeam să mănânce iaurt, carne roşie, legume. I-am cumpărat cărţi, un casetofon şi casete cu muzică; am adus s-o viziteze oameni care credeam c-o puteau interesa. Aş vrea să pot spune că am devenit prieteni, dar ea se retrăsese în sine şi a rămas un mister pentru mine, ceva curios şi inexplicabil. Zăcea în camera ei - un mic dormitor de piatră văruită -, cu razele soarelui coborând asupra patului ei, făcându-i chipul să pară şi mai palid, transformând-o într-o statuetă de fildeş. Se uita pe fereastră ore în şir, văzând, cred, nu străzile exotice mişunând de călăreţi din nord, care trase de cai şi camioane chinezeşti, ci o privelişte din altă lume. Voiam adesea s-o întreb mai multe despre lumea ei, despre tunel, despre Tom şi despre o mie de alte lucruri. Dar, întrucât nu puteam să stabilesc o nouă relaţie cu ea, nu m-am străduit să restabilesc nici vechea noastră relaţie. Şi, astfel, întrebările mele au rămas nepuse. Şi astfel, anumite fire ale acestei povestiri trebuie să rămână desfăcute, reflectând dezordinea realităţii în comparaţie cu ordinea ficţiunii.

Deşi această poveste este adevărată, nu vă cer să o credeţi. În mintea mea, e destul de adevărată şi, dacă simţiţi nevoia s-o citiţi până la capăt, atunci înseamnă că vă încredeţi suficient de mult în ea. În orice caz, e un truism faptul că adevărul devine minciună când este aşternut pe hârtie şi arta scrisului este cea căreia îi revine misiunea de a stoarce cât mai mult adevăr posibil din propriul eşafodaj înşelător. Eu nu am de oferit decât un singur adevăr, unul pe care l-am înţeles în ultima zi când am văzut-o pe Alise, un adevăr care e dincolo de poveste şi dincolo de actul scrierii ei.

Ajunsesem la punctul de destinaţie al călătoriei noastre de luni de zile: porţile mănăstirii tibetane aflate pe un deal de la poalele muntelui Dhaulagiri din Nepal, într-o zi ameţitor de senină, în bătaia vântului răcoros. Acolo era locul unde Alise plănuia să rămână. De ce? Nu mi-a spus niciodată mai multe decât în scurta discuţie pe care am avut-o înainte să plece împreună cu Tom să distrugă tunelul. Porţile - imense bariere de lemn, sculptate cu chipuri de zei - s-au dat la o parte şi preotesele au început să aplaude. Era felul prin care alungau demonii care ar putea încerca să intre. Formau o masă de robe galbene şi maronii, feţe zâmbitoare, care mi se păreau un alt fel de barieră, o faţadă care masca o mulţumire diluată. Ne-am luat rămas-bun din vârful buzelor, dar, în timp ce intra, am crezut - am sperat - că se va întoarce şi va da frâu emoţiilor.

Nu s-a întors. Porţile s-au închis şi Alise a plecat în singurul rai care ar putea s-o accepte ca pe ceva obişnuit.

A plecat şi n-am mai ştiut niciodată de ea.

M-am aşezat în faţa porţilor, singur pentru prima dată în multe luni, fără vreo destinaţie urgentă sau vreun ţel imperativ, şi mi-am făcut inventarul. Sus, deasupra mea, Dhaulagiri se înălţa spre cerul fără nori, ca un dinte înzăpezit. Faţetele lui abrupte se adânceau în pante mai domoale, din care ţâşneau limbile albastre ale gheţarilor, şi aceste pante se micşorau, devenind dealuri sterpe, pământii, asemeni aceluia pe care se afla mănăstirea. Aceasta era o jumătate de lume. Cealaltă jumătate, cea spre care priveam eu, era formată din dealuri verzi şi râpoase, terasate în câmpuri de orz şi străbătute de un râu şerpuit, deformat ca o fâşie strălucitoare de aluminiu. Şoimii zburau în cercuri prin aer şi de undeva, probabil dinspre mănăstirea pe care o ştiam printre dealuri, s-a auzit un cor, un sunet de bas, ca un dragon îndepărtat vestindu-şi foamea sau furia.

Am stat în mijlocul acestor lucruri şi întâmplări, la graniţa dintre cele două jumătăţi de lume care mi se păreau nu atât în opoziţie, cât la fel de pustii, şi am simţit acel pustiu revărsându-se în mine. Eram pustiu. Mi se părea că dacă vântul m-ar lovi într-un anumit fel, aş suna ca un clopot... şi poate că aşa făceam, poate că din seninul Himalayei şi din senzaţia de gol care sporise în mine dintr-odată se năştea un ton, o iluminare, căci apoi m-am văzut aşa cum mă văzuseră probabil Tom şi Alise. Pus pe harţă, necioplit, meschin. Cele mai notabile evenimente din viaţa mea erau ambele negative: omorâsem un om şi întâlnisem necunoscutul şi-l lăsasem să treacă pe lângă mine. Cândva încercasem să mă gândesc ce altceva aş fi putut face şi, de data aceasta, în loc să revin la concluzia obişnuită, am început să înţeleg care era lecţia pe care am primit-o pe plaja de la Pedregalejo.

Cu câţiva ani în urmă, un prieten de-al meu, scriitor şi profesor de literatură, mi-a spus că poveştile mele aveau tendinţa de a trece repede peste punctul culminant şi că eu le terminam adesea cu o morală, o tehnică pe care o considera depăşită. Avea, în principal, dreptate. Dar mi-am dat seama că uneori o morală - formulată limpede sau nu într-o proză - ne oferă adevăratul punct culminant, buna măsură care face povestea să rezoneze dincolo de limitele paginii. Aşadar, în cazul de faţă, nu voi da ascultare sfatului prietenului meu şi vă voi spune ce am descoperit, căci mi se pare că se aplică foarte bine conştiinţei americane, care este izolată de o realitate mult mai dureroasă şi, în plus, pentru că are legătură cu o stare de indiferenţă, care ne pune pe toţi în primejdie.

Când tragediile altora devin pentru noi divertisment - poveşti triste, cu care ne vrăjim prietenii, informaţii interesante, pe care să le scoatem din mânecă la petreceri, ca mijloc de a ne expune preocupările politice, sau orice altceva... când se întâmplă asta, săvârşim cel mai grav dintre păcate, ne condamnăm la infamie şi punem lumea

pe un făgaş periculos. Începem să ne justificăm indiferenţa în faţa durerii şi a suferinţei înfăţişându-ne ca umanitarişti cărora forţele inexorabile ale sărăciei, foametei şi războiului le stau în cale. „Ce pot să fac?” obişnuim să spunem. „Sunt doar un om şi aceste lucruri sunt mai presus de puterile mele. Îmi pasă de necazurile lumii, dar nu există soluţii.”

Cu toate acestea, indiferent cât de exactă este această apreciere, majoritatea dintre noi ne bizuim pe adevărul ei ca să ne mascăm propria indolenţă, profunda lipsă de interes şi egoismul patologic. Adoptând această atitudine, limităm posibilităţile de acţiune prin faptul că lăsăm lucrurile să evolueze către un punct în care, într-adevăr, e imposibil să acţionezi, în care putem spune pe bună dreptate că nu poate fi făcut nimic. Şi astfel, ne naştem, creştem, suntem fericiţi, suntem trişti, ne ocupăm de problemele noastre, avem cancer sau accidente de maşină şi, la sfârşit, acţiunile noastre se dovedesc insignifiante. Unii vă vor spune că e curată prostie să simţi vină sau remuşcare în faţa imensei letargii a societăţii noastre; viaţa, insistă ei, este, neîndoielnic, nedreaptă şi tot ce poţi face e să-ţi vezi de propriul interes. Probabil că au dreptate, probabil că suntem atât de afundaţi în propriile idei, încât nu putem schimba nimic. Poate că aşa e lumea. Dar, pentru sufletul meu şi fiindcă nu mai vreau să-mi ascund păcatele în spatele incapacităţii morale, vă spun că nu e aşa.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*A Spanish Lesson*”;
- Publicată în: *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, December 1985;
- Premii:
  1986 - Locus Poll Award, Best Novelette (Place: 11)

PERMISIA

I

Unul dintre noile elicoptere militare Sikorsky, aparţinând Primei Divizii Aeriene şi având pictate pe aripă cuvintele *Şoapta Morţii*, îi transportă pe Mingolla, Gilbey şi Baylor de la Ferma Furnicii la San Francisco de Juticlan, un orăşel situat în interiorul zonei verzi, care, pe cele mai recente hărţi, era denumită Guatemala Liberă. La est de această zonă verde se afla o fâşie galbenă, nedenumită, de la graniţa mexicană până la Caraibe. Ferma Furnicii era o bază militară de artilerie de la marginea fâşiei galbene şi acela era locul de unde Mingolla - specialist în artilerie, la cei douăzeci şi unu de ani neîmpliniţi - arunca obuze într-o zonă pe care hărţile o înfăţişau în repere terestre albe şi negre. Şi din acest motiv se considera adesea implicat într-o luptă de protejare a lumii de culorile primare.

Mingolla şi camarazii săi ar fi putut să-şi facă perioada de permisie la Río sau Caracas, dar observaseră că militarii care vizitau aceste oraşe aveau tendinţa de a deveni, la întoarcere, din ce în ce mai indolenţi. De aici înţeleseseră că şansele de a sfârşi ca victimă de război erau cu atât mai mari cu cât perioada de odihnă şi relaxare era mai exuberantă, aşa că optau întotdeauna pentru distracţiile mai mărunte ale oraşelor din Guatemala. Nu se putea spune că erau tocmai prieteni: aveau puţine în comun şi, în împrejurări diferite, ar fi putut la fel de bine să fie duşmani. Dar faptul că-şi făceau permisia împreună devenise pentru ei un ritual al supravieţuirii şi, odată ajunşi în oraşul ales, mergeau fiecare pe drumul său şi îşi săvârşeau mai departe ritualurile. Întrucât cei trei supravieţuiseră deja atât de mult, considerau că, dacă vor continua să îndeplinească aceleaşi ritualuri, îşi vor termina misiunea nevătămaţi. Nu-

şi împărtăşiseră niciodată această credinţă unul altuia, vorbind despre ea doar tangenţial - făcea şi asta parte din ceremonial - şi, dacă credinţa lor ar fi fost pusă în discuţie, ar fi recunoscut că era iraţională, subliniind, totuşi, că natura ciudată a războiului o întărise.

Elicopterul militar ateriză la o bază aeriană amplasată la un kilometru jumătate vest de oraş, o fâşie de beton îngrădită în trei laturi de cazărmi şi birouri, cu jungla răsărind în spate. În mijlocul fâşiei, un alt Sikorsky exersa decolări şi aterizări - o libelulă beată, în culori de camuflaj - şi alte două planau deasupra, ca doi părinţi îngrijoraţi. Când Mingolla sări afară, o adiere de vânt îi fâlfâi cămaşa. Purta haine civile pentru prima dată de săptămâni în şir şi i se păreau uşoare în comparaţie cu echipamentul militar. Privi agitat de jur împrejur, parcă aşteptându-se ca un duşman nevăzut să profite de lipsa lui de apărare. Câţiva mecanici stăteau tolăniţi la umbra unui elicopter a cărui carlingă fusese distrusă, lăsând să atârne bucăţi de plastic, curbate ca nişte gheare, din metalul carbonizat. Jeepuri pline de praf se învârteau încoace şi-ncolo între clădiri; vreo doi locotenenţi scrobiţi se îndreptau glonţ către un stivuitor pe care erau aşezate cufere de aluminiu. Soarele după-amiezii revărsa sclipiri pe falţurile şi pe mânerele cuferelor şi, prin aburul căldurii, barăcile înşirate în depărtare se unduiau ca nişte valuri pe o mare agitată, verde-maronie. Disonanţa scenei - acel amestec de respingător şi banal care te făcea să te întrebi ce nu e-n ordine cu imaginea asta - îi provocă lui Mingolla o strângere de inimă. Mâna stângă îi tremura şi lumina strălucea parcă mai puternic, făcându-l să se simtă slăbit şi confuz. Se sprijini de turela elicopterului, să-şi recapete echilibrul. Sus, departe, dârele avioanelor se destrămau în înaltul albastru al cerului. XL-16, plecate să bombardeze Nicaragua. Le urmări cu privirea, cu un soi de dorinţă, ciulind urechea la motoarele lor, dar auzi numai şoapta tipică a elicopterelor Sikorsky.

Gilbey săltă prin trapa ce ducea la puntea computerelor din spatele carlingii. Îşi şterse praful imaginar de pe blugi, se apropie alene de Mingolla şi rămase cu mâinile în şolduri: un puşti scund, musculos, căruia părul blond, tuns periuţă şi gura bosumflată îi dădeau aerul unui copil ţâfnos. Baylor îşi iţi capul prin trapă şi cercetă neliniştit orizontul. Apoi sări şi el. Era înalt şi osos, cu vreo doi ani mai mare decât Mingolla, cu părul negru şi lins, pielea măslinie, acneică şi trăsături atât de ascuţite, încât păreau cioplite. Puse mâna pe fuzelajul elicopterului, dar, aproape instantaneu, observând că atingea învăpăiata literă „ş” de la *Şoapta Morţii*, şi-o retrase ca ars. Cu trei zile în urmă, la Ferma Furnicii avusese loc un asalt general şi Baylor nu-şi revenise încă. Nici Mingolla. Era greu de spus dacă Gilbey fusese afectat sau nu.

Unul dintre piloţii elicopterului Sikorsky crăpă uşa cabinei.

— Puteţi să prindeţi cu toţii un loc până la Frisco, la PX, spuse el, cu glasul înăbuşit de protuberanţa neagră a vizetei.

Soarele arunca o sclipire albă pe vizeta pilotului, dând impresia că înăuntrul căştii se afla o noapte cu o singură stea.

— Unde este PX? întrebă Gilbey.

Pilotul spuse ceva prea înăbuşit ca să fie auzit.

— Ce? insistă Gilbey.

Din nou, răspunsul pilotului fu înăbuşit, şi Gilbey se enervă.

— Scoate-ţi tâmpenia aia! strigă el.

— Asta? întrebă pilotul, arătând spre cască. De ce?

— Ca să aud ce naiba spui.

— Văd că auzi acum, nu-i aşa?

— OK, spuse Gilbey, cu încordare în glas. Unde e blestematul de PX?

Răspunsul pilotului fu neinteligibil, masca lui fără chip îl privea pe Gilbey cu o intenţie de nepătruns.

Îşi ridică pumnul strâns.

— Scoate-ţi porcăria aia!

— Nu se poate, soldat, spuse copilotul, aplecându-se, astfel că două bule negre erau acum aproape una lângă alta. Astea-s nişte şmecherii - îşi bătu cu palma casca -, au microcircuite care ne transmit porcării în ochi. Afectează nervul optic. Ne face să-i vedem pe fasolari chiar şi când sunt camuflaţi. Cu cât le purtăm mai mult, cu atât vedem mai bine.

Baylor râse nervos, iar Gilbey spuse:

— Baliverne!

Mingolla presupuse, fireşte, că piloţii îşi râdeau de Gilbey sau, dacă nu, refuzul lor de a-şi scoate căştile se trăgea dintr-o superstiţie, poate dintr-o credinţă amăgitoare că respectivele căşti le confereau cu adevărat puteri deosebite. Dar, având în vedere că se aflau într-un război în care erau prescrise droguri de luptă şi în care persoanele cu puteri extrasenzoriale prevedeau mişcările inamicului, orice era posibil, chiar şi microcircuite care îmbunătăţeau capacitatea vizuală.

— Oricum, nu vrei să ne vezi, spuse primul pilot. Razele ne distrug feţele. Suntem deformaţi.

— Desigur, s-ar putea să nu observi schimbările, interveni cel de-al doilea pilot. Multă lume nu le observă. Dar dacă le-ai observa, te-ar întoarce pe dos.

Imaginându-şi diformităţile piloţilor, Mingolla simţi cum un frison de greaţă îi urcă din stomac. Gilbey, în schimb, nu credea o iotă.

— Mă credeţi tâmpit? strigă el, înroşindu-se.

— No, zise primul pilot. *Vedem* că nu eşti tâmpit. Noi vedem o grămadă de chestii pe care alţii nu le pot vedea, datorită razelor.

— Tot felul de chestii ciudate, se vârî al doilea pilot. Cum ar fi sufletele.

— Fantome.

— Chiar şi viitorul.

— Viitorul e punctul nostru forte, spuse primul pilot. Dacă voi, băieţi, vreţi să ştiţi ce vă aşteaptă, vă spunem.

Clătinară din cap la unison, cu strălucirea soarelui alunecând peste ambele căşti: doi roboţi malefici conectaţi la acelaşi program.

Gilbey se năpusti către uşa cabinei. Primul pilot o trânti şi Gilbey lovi plasticul cu pumnul, înjurând cât îl ţinea gura. Copilotul lovi un buton de pe consola de control şi, o clipă mai târziu, glasul lui amplificat bubui:

— Treceţi direct pe lângă stivuitorul ăla, până ce daţi de barăci. Veţi ajunge exact la PX.

Mingolla şi Baylor se luptară amândoi să-l târască pe Gilbey de lângă Sikorsky, iar acesta continuă să ţipe până când ajunseră lângă stivuitorul încărcat de cufere, o comoară gigantică de enorme lingouri de argint. Apoi Gilbey se potoli şi-şi plecă ochii. Tratară cu un caporal din faţa PX-ului şi, în timp ce jeepul bâzâia pe trotuar, Mingolla aruncă o privire către elicopterul Sikorsky care îi transportase. Cei doi piloţi întinseseră o prelată pe jos, se dezbrăcaseră în pantaloni scurţi şi făceau plajă. Dar nu-şi scoseseră căştile. Strania juxtapunere a trupurilor bronzate cu acele capete negre, lucioase, îl tulbură, evocându-i un film vechi, în care un tip intrase într-un teleportor împreună cu o muscă şi se pomenise cu capul muştei pe umeri. Poate, gândi el, aşa erau şi căştile, imposibil de scos. Poate că războiul devenise într-atât de straniu.

Caporalul observă că Mingolla se uită lung la piloţi şi începu să râdă în gura mare:

— Tipii ăia, spuse el, cu tonul energic al unuia care ştie despre ce vorbeşte, sunt nebuni de legat!

Cu şase ani în urmă, San Francisco de Juticlan fusese un pâlc de colibe de stuf şi construcţii de beton risipite prin frunzişul de palmieri şi bananieri, pe malul estic al lui Río Dulce, la confluenţa râului şi a drumului prunduit ce făcea legătura cu autostrada panamericană, însă de atunci

ajunsese să ocupe porţiuni însemnate de teren, pe ambele maluri, sporise cu o duzină de baruri şi bordeluri - cuburi de stuc pictate în toate culorile curcubeului, cu un bestiar fantastic de firme luminoase montate în vârful acoperişurilor de tablă. Dragoni, unicorni, păsări-de-foc, centauri. Caporalul îi spuse lui Mingolla că semnele luminoase nu erau reclame, ci semne de distincţie codificate. De pildă, din reprezentarea unui tigru roşu, înaripat, înconjurat de crini verzi şi cruci albastre, puteai deduce că proprietarul este bogat, membru al unei societăţi secrete catolice şi ambivalent faţă de politicile guvernului. Vechile panouri erau demontate în mod constant şi, în locul lor, erau ridicate altele mai mari, mai bogat ornamentate, ca mărturie a sporirii profiturilor, iar acest război de lumini şi imagini era adecvat locului şi timpului, căci San Francisco de Juticlan era nu atât un oraş, cât un simptom al războiului. Deşi noaptea cerul era strălucitor, jos, oraşul era sărăcăcios şi sordid. Câini vagabonzi umblau după hrană în grămezile de gunoi, târfe versate scuipau de la ferestre şi, după spusele caporalului, nu era un lucru neobişnuit să te împiedici de o victimă a găştilor de copii abandonaţi, care îşi duceau traiul la marginea junglei. Străzi înguste de pământ roşiatic se întretăiau printre baruri, aşternute cu un covor de cutii turtite de conserve, fecale şi sticle sparte. La fiecare colţ cerşeau refugiaţi, etalându-şi arsurile şi rănile de gloanţe. Multe dintre clădiri fuseseră ridicate cu atâta grabă, încât zidurile erau într-o rână, acoperişurile prăvălite, astfel că umbrele lor păreau zigzaguri exagerate, desprinse parcă din lucrarea unui artist psihopat, care a dat expresie vizuală unui atotcuprinzător curent subteran de tensiune. Cu toate acestea, pe măsură ce înainta, Mingolla se simţea în largul lui, aproape fericit. Buna lui dispoziţie se datora în parte presimţirii că va fi o permisie pe cinste (învăţase să se încreadă în presimţirile sale); dar, în principal, era o dovadă a faptului că un orăşel ca acesta

devenise pentru el un fel de viaţă de apoi, o recompensă pentru perioada aspră de existenţă pe care o îndurase.

Caporalul îi lăsă lângă o drogherie, de unde Mingolla cumpără o cutie de corespondenţă, iar apoi se opriră să bea ceva la Clubul Demonio, un local micuţ, ai cărui pereţi văruiţi în alb străluceau într-o palidă fosforescenţă în lumina becurilor purpurii ce atârnau din tavan, ca nişte fructe radioactive. Clubul era înţesat de soldaţi şi târfe, majoritatea stând la mesele din jurul ringului de dans, nu mai spaţios decât o saltea de dimensiuni mari. Două cupluri se legănau pe ritmul unei balade ce ţâşnea dintr-un tonomat protejat cu gard de sârmă şi scânduri groase. Valuri de fum de ţigară rătăceau deasupra lor cu lentoarea apei de pe fundul oceanului. Unii dintre soldaţi îşi asaltau târfele, şi una dintre ele încerca să şterpelească portofelul unui soldat care era pe cale să leşine; târfa îşi mişca mâna printre picioarele lui, îndemnându-l să-şi împingă şoldurile în faţă, iar când soldatul făcu asta, scotoci cu cealaltă mână după portofelul vârât în buzunarul din spate al blugilor strâmţi. Însă atmosfera generală era de apatie, de plictiseală, de parcă lumina obscură şi muzica siropoasă ar fi îngroşat aerul, ar fi împotmolit mişcările. Mingolla se aşeză lângă bar. Barmanul îi aruncă o privire întrebătoare, cu pupilele dilatându-se de reflexe purpurii, iar Mingolla spuse:

— Bere.

— Hei, uite acolo!

Gilbey se strecură pe un scaun alăturat şi arătă cu degetul către o târfă de la capătul tejghelei. Avea fusta ridicată până pe coapsă, iar sânii, judecând după forma şi rotunjimea lor, erau, probabil, rezultatul unei operaţii plastice.

— Drăguţ, zise Mingolla, indiferent.

Barmanul îi aşeză o sticlă de bere în faţă, şi Mingolla luă o duşcă; era acră, apoasă, ca un distilat al aerului stătut.

Baylor se prăbuşi pe taburetul de lângă Gilbey şi îşi îngropă faţa în mâini. Gilbey îi spuse ceva ce Mingolla nu reuşi să audă, iar Baylor îşi înălţă capul.

— Eu nu mă mai întorc, spuse el.

— O, Iisuse, zise Gilbey. Nu începe iar cu tâmpeniile.

În lumina obscură, ochii lui Baylor erau încărcaţi de umbre. Privirea i se fixă asupra lui Mingolla.

— Data viitoare nu mai scăpăm, zise el. Ar trebui să mergem în josul râului. În Livingston există vase care te duc în Panama.

— Panama! pufni Gilbey. Nu-i nimic pe-acolo, în afară de alţi şi alţi fasolari.

— O să fim în siguranţă la Fermă, sugeră Mingolla. Dacă situaţia devine prea dură, ne retragem.

— *Prea dură*? se înfurie Baylor, şi o venă îi pulsă pe frunte. Ce dracu' numeşti tu *prea dur?*

— Las-o baltă! i-o tăie Gilbey, şi săltă din scaun. Ocupă-te tu de el, amice, i se adresă lui Mingolla. Eu mă duc să mă urc pe Muntele Silicon, îi spuse, arătând către târfa cu sânii mari.

— Ora nouă. La PX. În regulă?

Gilbey zise „îhî" şi se îndepărtă. Baylor se mută pe scaunul lui şi se aplecă mai aproape de Mingolla:

— Tu ştii că am dreptate, şopti el precipitat. De data asta aproape că ne-au venit de hac.

— Divizia aeriană se descurcă, spuse Mingolla, făcând pe nonşalantul.

Deschise cutia de corespondenţă şi scoase un stilou din buzunarul cămăşii.

— Ştii că am dreptate, repetă Baylor.

Mingolla îşi lovi uşurel stiloul de buze, prefăcându-se neatent.

— Divizia aeriană! hohoti Baylor deznădăjduit. Divizia aeriană n-o să facă nimic!

— Ce-ar fi să vorbeşti pe un ton mai aşezat? sugeră Mingolla. Vezi dacă n-au ceva Prowler la tonomat.

— La naiba! Baylor îl apucă de încheietură. Nu pricepi, omule? Porcăria asta nu mai merge!

Mingolla se eliberă din strânsoare.

— Poate că ai nevoie de o schimbare, spuse el cu răceală.

Scoase din buzunar un pumn de monede şi le aruncă pe tejghea.

— Ţine, dacă vrei schimbare! Am schimbat nişte bani!

— Îţi spun...

— Nu vreau să aud! i-o tăie scurt Mingolla.

— Nu vrei să auzi? întrebă Baylor, neîncrezător.

Era pe punctul de a-şi pierde controlul. Faţa lui neagră lucea de sudoare; o pleoapă i se zbătea. Dădu cu pumnul în tejghea, ca să fie mai convingător.

— Omule, mai bine ai asculta! Căci, dacă nu facem ceva împreună repede, *foarte* repede, o să murim dracului! Mă *auzi,* aşa-i?

Mingolla îl prinse de pieptul cămăşii.

— Tacă-ţi gura!

— N-o să-mi tacă gura! ţipă Baylor. Tu şi cu Gilbey credeţi că vă puteţi salva fundurile dacă vă băgaţi capul în nisip. Dar o să vă fac eu să ascultaţi.

Îşi dădu capul pe spate şi glasul lui deveni un strigăt puternic:

— O să murim!

Felul în care strigă aceste vorbe - aproape cu bucurie, ca un copil care strigă un cuvânt obscen ca să le facă în ciudă părinţilor - îl irită pe Mingolla. Era sătul de scenele lui Baylor. Fără să fi avut intenţia, îl lovi, strângându-şi pumnul în ultima clipă. Îl prinse de cămaşă şi îl pocni peste falcă, suficient cât să-i dea capul pe spate. Baylor clipi uluit, cu gura căscată. Din gingii i se prelingea sânge. În capătul opus al tejghelei, barmanul stătea aplecat lângă un aranjament descrescător de sticle de băutură, privindu-i pe cei doi. Unii dintre soldaţi îi priveau şi ei: păreau satisfăcuţi, ca şi cum aşteptaseră o scenă de violenţă, ca să învioreze

atmosfera. Mingolla se simţi înjosit de atenţia lor, ruşinat de ieşirea lui.

— Hei, amice, îmi pare rău, spuse el. Eu...

— Nu dau doi bani pe părerea ta de rău, zise Baylor, ştergându-se la gură. Nu mă interesează nimic decât să plecăm naibii de aici.

— Las-o baltă, bine?

Dar Baylor nu voia s-o lase baltă. Continuă să-şi susţină teoria, adoptând tonul suferind al unuia care a rezistat eroic în faţa unei mari nedreptăţi. Mingolla încercă să-l ignore, studiind eticheta de pe sticla de bere: un desen roşu cu negru, înfăţişând un soldat din Guatemala, cu puşca ridicată în semn de victorie. Era un desen atractiv, care-i amintea de afişele pe care le făcea înainte de a fi înrolat; dar ţinând cont de lipsa de seriozitate a trupelor guatemaleze, percepu poza eroică a soldatului ca pe o glumă proastă. Mingolla scobi cu unghia un şanţ prin mijlocul etichetei de pe sticla de bere.

În cele din urmă, Baylor renunţă şi rămase privind în jos, la furnirul tejghelei. Mingolla îl lăsă în pace un minut, apoi, fără să-şi mute privirea de la sticlă, spuse:

— Ce-ar fi să vorbeşti mai potolit?

Baylor îşi vârî bărbia în piept, păstrând o tăcere îndărătnică.

— E singura ta opţiune, continuă Mingolla. Ce altceva ai de gând să faci?

— Eşti nebun, răspunse Baylor.

Se uită la Mingolla clipind şi şuieră cuvântul, ca pe o înjurătură:

— Nebun!

— O să pleci de unul singur spre Panama? Of, of. Ştii că între noi trei e ceva special. Am ajuns până aici împreună şi, dacă te ţii tare, vom merge împreună acasă.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu.

— Uite cum văd eu situaţia. Poate că avem dreptate toţi trei. Poate că soluţia e, într-adevăr, Panama, dar pur şi

simplu nu e momentul. Dacă aşa stau lucrurile, eu şi cu Gilbey vom pricepe mai devreme sau mai târziu.

Cu un suspin adânc, Baylor se ridică în picioare.

— N-o să pricepeţi niciodată, amice, spuse el deprimat.

Mingolla luă o înghiţitură de bere.

— Vezi dacă nu au nişte Prowler la tonomat. Te-ai putea relaxa cu nişte Prowler.

Baylor rămase o clipă în picioare, indecis. Privi către tonomat, pe urmă o coti către uşă. Mingolla se încordă, pregătindu-se să fugă după el. Dar Baylor se opri şi se întoarse la bar. Cute adânci de încordare îi brăzdau fruntea.

— Bine. La ce oră mâine? Nouă?

— Exact, spuse Mingolla, întorcându-şi capul. La PX.

Cu colţul ochiului, îl văzu pe Baylor traversând încăperea şi aplecându-se deasupra tonomatului, să studieze listele. Se simţi uşurat. Aşa începeau toate permisiile lor, cu Gilbey hăituind o târfă şi Baylor vârând monede în tonomat, în timp ce Mingolla scria o scrisoare acasă. În prima sa permisie, le scrisese părinţilor despre război şi despre bizarele forme de uzură ale acestuia; apoi, dându-şi seama că scrisoarea avea s-o alarmeze pe mama lui, o rupsese şi scrisese alta, spunând în principal că totul era bine. Ar fi rupt-o şi pe aceasta şi ar fi scris alta, dar se întrebă cum ar reacţiona tatăl său dacă ar citi-o. Cel mai probabil s-ar înfuria. Tatăl său credea cu tărie în Dumnezeu şi în patrie şi, cu toate că, prin prisma nebuniei din jurul lui, Mingolla a înţeles cât de zadarnic era să-ţi însuşeşti orice cod moral, descoperise că ceva din principiile de bază ale tatălui său era sădit adânc în el: n-ar fi fost niciodată în stare să dezerteze, aşa cum insista întruna Baylor. Ştia că nu era atât de simplu, că mai erau şi alţi factori răspunzători de profundul său simţ al datoriei, dar, întrucât tatăl său şi-ar fi asumat bucuros această responsabilitate, Mingolla avea tendinţa s-o pună pe seama lui. Încercă să-şi imagineze ce făceau părinţii lui în clipa aceea - tatăl uitându-se la un

meci la televizor, mama pierzându-şi vremea prin grădină - şi apoi, păstrând acele imagini în minte, începu să scrie.

Dragă mamă şi tată,

În ultima voastră scrisoare m-aţi întrebat dacă cred că vom câştiga războiul. Aici, te alegi cu o grămadă de priviri goale ca răspuns la această întrebare, căci majoritatea oamenilor au o perspectivă asupra războiului în raport cu care rezultatul general nu e relevant. Cum e un cunoscut de-al meu, care are fixul ăsta despre cum războiul e o operaţiune magică de proporţii uriaşe, cum mişcările avioanelor şi ale trupelor înscriu un semn mistic pe suprafaţa realităţii şi, ca să supravieţuieşti, trebuie să-ţi dai seama care e locul tău în cadrul acestui desen şi să te mişti ca atare. Sunt sigur că vi se pare o nebunie, dar aici toată lumea e la fel de nebună (psihiatrul chiar a făcut un studiu despre incidenţa superstiţiei în rândul forţelor de ocupaţie). Cu toţii caută ceva magic care să le asigure supravieţuirea. Poate că vă vine greu să credeţi că subscriu şi eu la aşa ceva, dar e adevărat. Îmi scrijelesc iniţialele pe tuburile cartuşelor, port pene de papagal în interiorul căştii... şi multe altele.

Ca să revin la întrebarea voastră, voi încerca să vă răspund cu mai mult decât o privire goală, dar nu vă pot oferi un simplu da sau nu. Problema nu poate fi sintetizată atât de uşor. Dar vă pot ilustra situaţia spunându-vă o poveste şi lăsându-vă să trageţi singuri concluziile. Există sute de poveşti care ar fi potrivite, dar cea care îmi vine acum în minte este despre Patrula Dispărută...

O melodie a lui Prowler ţâşni din tonomat, şi Mingolla se întrerupse din scris ca să asculte. Era o muzică furioasă, drăcoasă, stimulată - se pare - de aceeaşi paranoia agresivă care generase războiul. Oamenii trântiră scaunele în lături, răsturnară mesele şi începură să danseze în spaţiile libere: erau înghesuiţi, neputând să facă mai mult

decât să-şi târşâie picioarele în ritmul muzicii, dar paşii lor grei făcură becurile să se zgâlţâie în capătul firelor, revărsându-şi strălucirea purpurie pe pereţi. O târfă zveltă, cu faţa plină de coşuri, veni să danseze în faţa lui Mingolla, scuturându-şi sânii, întinzând mâinile către el. În lumina pâlpâitoare, faţa ei avea o paloare cadaverică, zâmbetul ei era un rânjet de mort. Dintr-un ochi, ca o rafinată secreţie a morţii, i se prelingea o lacrimă neagră de transpiraţie şi mascara. Mingolla nu putea fi sigur dacă o vedea bine. Mâna stângă începu să-i tremure şi, preţ de câteva secunde, întreaga scenă îşi pierdu coerenţa. Totul părea dispersat, de nerecunoscut, vârât într-un context separat de toate celelalte: un talmeş-balmeş de obiecte fără noimă, plutind încoace şi încolo pe un val de muzică alienată. Apoi cineva deschise uşa, lăsând să intre o geană de lumină şi încăperea îşi reveni la normal. Aruncând priviri încruntate, târfa se îndepărtă. Mingolla începu să respire mai uşor. Tremurul mâinii se domoli. Îl zări pe Baylor lângă uşă, vorbind cu un guatemalez neţesălat... teamă şi disperare. Se întorcea întotdeauna din permisie cu ochii înceţoşaţi, predispus la sângerări din nas, fălindu-se cu drogurile grozave de care făcuse rost. Mulţumit că Baylor urma rutina, Mingolla se întoarse la scrisoarea lui.

... Vă amintiţi că v-am spus că Beretele Verzi se droghează ca să fie luptători mai buni? Cei mai mulţi numesc aceste droguri „Sammy”, care e prescurtarea de la samurai. Sunt sub formă de fiole, iar când le desfaci sub nas, în următoarele treizeci de minute te simţi ca un hibrid între un câştigător al Medaliei de onoare şi Superman. Problema e că o mulţime de Berete exagerează cu drogurile şi clachează. Le vând şi pe piaţa neagră, iar unii le folosesc doar de distracţie. Iau fiolele şi se luptă în gropi... ca nişte lupte de cocoşi umane.

În orice caz, cu vreo doi ani în urmă, o patrulă de Berete s-a dus în recunoaştere în Zona de Foc Smarald, nu departe

de baza mea, şi nu s-au mai întors. Au fost declaraţi dispăruţi în misiune. După mai bine de o lună, cineva a început să fure fiole de la diferite dispensare. La început, jafurile au fost puse pe seama gherilelor, dar pe urmă un doctor i-a zărit pe hoţi şi a spus că erau americani. Erau îmbrăcaţi cu uniforme putrezite şi se purtau ca nebunii. Un artist a făcut un portret al liderului lor, după descrierea doctorului şi s-a dovedit că semăna leit cu sergentul acelei patrule dispărute. Unele dintre relatări erau, în mod evident, false, dar altele păreau să corespundă cu realitatea. Se spunea că au doborât vreo două elicoptere şi că au jefuit un convoi cu provizii în apropiere de Zacapa.

Ca să spun drept, n-am prea pus niciodată preţ pe povestea asta, dar cu vreo patru luni în urmă, din junglă a ieşit un infanterist şi s-a prezentat la baza noastră. Susţinea că a fost capturat de Patrula Dispărută şi, când i-am auzit povestea, l-am crezut.

Zicea că i-au spus că nu mai erau americani, ci cetăţeni ai junglei. Trăiau ca animalele, dormind la umbra palmierilor, înghiţind fiole zi şi noapte. Erau nebuni, dar deveniseră genii ale supravieţuirii. Ştiau totul despre junglă: când urma să se schimbe vremea, ce animale erau în apropiere. Şi aveau o religie ciudată, bazată pe fascicule de lumină care străluceau prin bolta pădurii. Se aşezau sub razele de lumină, ca nişte sfinţi primindu-şi binecuvântarea de la Dumnezeu şi ridicau în slăvi puritatea luminii, bucuria de a ucide şi lumea nouă pe care aveau s-o construiască.

Aşadar, asta îmi vine în minte când mă întrebaţi, mamă şi tată. Patrula dispărută. Nu încerc să fiu circumspect doar ca să susţin o teorie despre ororile războiului. Nicidecum. Când mă gândesc la Patrula dispărută nu mă gândesc la cât sunt de nebuni. Mă întreb ce anume văd ei în lumina aceea, mă întreb dacă mi-ar putea fi de folos. Şi poate aici se află răspunsul...

Soarele era aproape la asfinţit când Mingolla părăsi barul, ca să-şi înceapă cea de-a doua parte a ritualului, să hoinărească, inocent ca un turist, prin cartierul băştinaşilor, luând parte la tot ce-i ieşea în cale, luând poate masa cu o familie guatemaleză sau întovărăşindu-se cu vreun soldat din alt detaşament, mergând la biserică sau pierzându-şi vremea cu alţi indivizi care îl vor întreba despre America. Făcuse toate aceste lucruri în permisiile precedente şi jocul lui de-a inocenţa îl amuza întotdeauna. Dacă ar fi să-şi urmeze îndemnurile interioare, ar mistui ororile războiului cu târfe şi droguri, dar în acea primă permisie - buimăcit de experienţa luptei şi dornic de singurătate -, a recurs la o plimbare prelungită şi era hotărât nu numai să repete acest mod de acţiune, dar şi să-şi regăsească starea de năuceală de atunci: nu era îndeajuns să facă ritualul pe jumătate. În acest caz, ţinând seama de recentele evenimente de la Ferma Furnicii, nu era nevoit să se străduiască prea mult ca să ajungă la acea stare de confuzie.

Río Dulce era un râu albastru, cu albia largă, care sălta în valuri domoale. Ţărmurile erau mărginite de o junglă deasă şi dinspre ambele maluri creşteau straturi galbene de stuf. În locul unde se termina drumul de pietriş, se afla un dig de beton. Acostată de el, o şalupă care servea drept transbordor era deja încărcată cu întregul efectiv de vehicule - două camioane - şi transporta circa treizeci de infanterişti. Mingolla se îmbarcă şi rămase în picioare la prova, lângă trei soldaţi care purtau încă uniformele şi căştile de luptă, ţinând în mâini carabine cu două ţevi, conectate prin tuburi flexibile la nişte computere portabile; prin vizierele fumurii vedea reflecţiile verzi ale afişajelor de pe monitoare. Îl neliniştea amintindu-i de cei doi piloţi şi se simţi mai bine după ce îşi scoaseră căştile şi se dovedi că au feţe umane, obişnuite. Un arc larg de beton alb se întindea pe o treime din lăţimea râului, sprijinit de coloane subţiri, ca o imagine desprinsă din peisajele lui Dali - un pod a cărui construcţie fusese oprită. Mingolla îl observase din

aer, chiar înainte de a ateriza şi nu-i dăduse prea mare importanţă, dar acum priveliştea îl luă prin surprindere. Părea nu atât un pod neterminat, cât monumentul unui ideal exaltat, mai frumos decât ar fi putut fi orice pod desăvârşit. Şi, în timp ce-l privea fascinat, cu fumul uleios al feribotului pufăind în jurul lui, simţi că, în lăuntrul său, se afla un corespondent al acelei frumoase forme curbate, că era şi el un drum care se sfârşea în înaltul cerului. Se simţea mai încrezător, comparându-se cu ceva atât de semeţ, atât de pur şi, pentru o clipă, se iluzionă că ar putea avea şi el - aşa cum sugera capătul îndreptat în sus al podului - un punct de desăvârşire aflat mult mai departe decât prevăzuseră arhitecţii destinului său.

Pe malul vestic, dincolo de oraş, drumul prunduit era mărginit de tarabe: rame scheletice de stâlpi de lemn, acoperite cu frunze de palmier. Copiii se hârjoneau printre ele, prefăcându-se că ţintesc şi trag unul după altul cu tulpini de trestie de zahăr. Dar nu se zărea nici un soldat. Mulţimile care mişunau de-a lungul drumului erau formate, în cea mai mare parte, din indieni: cupluri tinere, prea sfioase ca să se ţină de mână; bătrâni care păreau pierduţi şi scormoneau prin gunoaie cu bastoanele; matroane dolofane care făceau mutre contrariate la vederea preţurilor ridicate; fermieri desculţi cu spatele drept ca lumânarea, care afişau feţe grave şi îşi ţineau banii în batiste înnodate. La una dintre dughene, Mingolla cumpără un sendviş cu peşte şi o coca-cola. Se aşeză pe un taburet şi mâncă satisfăcut, savurând pâinea caldă umplută cu carne condimentată şi privind parada care trecea. Pe cer se adunau nori cenuşii şi, înaintând dinspre sud, dinspre Caraibe, când şi când, un avion XL-16 ţâşnea către nord, spre câmpurile de petrol de dincolo de lacul Izabal, unde se duceau lupte crâncene. Se lăsă înserarea. Luminile oraşului începură să se contureze distinct pe cerul înroşit. Corzile chitarelor se porniră să zbârnâie, glasuri răguşite cântau, mulţimile se subţiau. Mingolla mai comandă un sendviş şi

încă o coca-cola. Se lăsă pe spate, cufundându-se în magia locului, în dulceaţa clipei. Lângă taraba cu sendvişuri, patru bătrâne stăteau ghemuite lângă foc, pregătind tocană de pui şi plăcinte de mălai; fărâme de cenuşă neagră se ridicau din flăcări şi în timp ce amurgul se adâncea, fărâmele acelea erau parcă bucăţi dintr-un mozaic, îmbinându-se în aer şi formând imaginea unei nopţi fără stele.

Întunericul se adâncea, mulţimile se îngroşau din nou şi Mingolla îşi continua plimbarea, cutreierând pe lângă tarabe conturate de salbe de becuri legate cu cabluri de generatoare care huruiau, acoperind ţârâitul broaştelor şi al greierilor. Tarabe care vindeau rozarii de plastic, lame de bărbierit chinezeşti, lanterne de tablă; altele care vindeau cămăşi indiene brodate, pantaloni de pânză de sac, măşti de lemn; altele şi altele, unde bătrâni în costume ponosite stăteau cu picioarele încrucişate în spatele piramidelor de roşii, de pepeni şi de ardei iute, fiecare având deasupra câte o lumânare înfiptă în ceară topită, ca nişte altare primitive. Râsete, ţipete, vânzători care strigau. Mingolla simţi în nări miros de parfum, de fum de cărbune, de fructe putrede, începu să se plimbe aiurea de la o dugheană la alta, cumpărând câteva suvenire pentru câţiva prieteni din New York, simţindu-se parte din îmbulzeală, din zgomot, din aerul negru, strălucitor şi, în cele din urmă, ajunse la o tarabă în jurul căreia se adunaseră patruzeci, cincizeci de oameni, blocând totul din calea vederii, în afară de acoperişul de stuf. Un glas de femeie anunţă:

— *LA MARIPOSA!*

Ţipete agitate din mulţime. Din nou, femeia strigă:

— *EL CUCHILLO!*

Cele două cuvinte pe care le strigase - „fluturele” şi „cuţitul” - îl contrariară, şi Mingolla privi pe deasupra capetelor.

Încadrată de stuf şi stâlpi şubrezi, o femeie oacheşă răsucea un mâner care învârtea o colivie de sârmă. Colivia

era plină de cuburi de plastic, prinsă cu şuruburi de o tejghea de scânduri. Părul negru îi era prins în coadă la baza gâtului şi purta o rochie roşie de plajă, care îi lăsa umerii dezgoliţi. Opri manivela, întinse mâna în cuşcă şi, fără să se uite, luă la întâmplare unul dintre cuburi. Îl examină, luă microfonul şi strigă:

— *LA LUNA!*

Un bărbos îşi croi drum în faţă şi îi înmână un cartonaş. Femeia îl studie, comparându-l cu câteva cuburi aliniate pe tejghea, pe urmă îi dădu bărbatului câteva bancnote în monedă guatemaleză.

Mingolla se simţi atras de structura jocului. Femeia brunetă, rochia ei roşie, o imagine dintr-un vis ocult. O parte din mulţime se îndepărtă, însoţindu-l pe câştigător, iar Mingolla se lăsă purtat mai aproape de către nou-sosiţii care se împingeau din spate. Îşi găsi un loc ferit lângă tarabă, se luptă cu mulţimea învolburată ca să-l păstreze şi, ridicând privirea, văzu că femeia îi zâmbea de la câţiva metri, ridicând un cartonaş şi un capăt de creion.

— Doar zece cenţi guatemalezi, spuse ea într-o engleză cu accent american.

Oamenii care îl flancau îl îndemnară să joace, rânjind şi bătându-l pe spate. Dar nu avea nevoie de imbolduri. Ştia că avea să câştige - fusese cea mai clară premoniţie pe care a avut-o vreodată şi era vestită în principal de femeia însăşi. Simţi o atracţie puternică faţă de ea. Era ca şi cum femeia ar fi fost o sursă de căldură... nu doar de căldură, ci, în acelaşi timp, de vitalitate, de senzualitate, iar acum, că era aproape de ea, căldura ei îl inunda, făcându-l conştient de tensiunea sexuală care sporea între ei, aducând cu sine cunoaşterea faptului că va câştiga. Puterea atracţiei îl surprinse, căci prima lui impresie fusese aceea că femeia avea o înfăţişare exotică, fără să fie frumoasă. Deşi zveltă, avea şoldurile puţin cam mari şi sânii, ridicaţi foarte sus şi expuşi în căuşe separate de sutienul strâmt, erau chiar mici. Faţa ei şi culoarea pielii aveau un aspect indian, cu

trăsăturile prea largi şi voluptuoase pentru osatura delicată; totuşi, erau atât de expresive, atât de delicate, încât disproporţia lor ajungea să pară o calitate. Cu excepţia faptului că era mai suplă, faţa ei se asemăna cu acele slujitoare reprezentate pe afişele religioase hinduse îngenunchind în faţa tronului lui Krishna. Foarte atrăgătoare, foarte senină. Mingolla hotărî că seninătatea nu era doar o spoială. Era ceva mai profund. Dar, în clipa aceea era mai interesat de sânii ei. Arătau bine aşa, ridicaţi, strălucind de sudoare. Două porţii de budincă tremurătoare.

Femeia agită cartonaşul şi el îl luă, un fel de bilet de bingo simplificat, cu simboluri în loc de litere şi numere.

— Succes, spuse ea, şi râse, ca şi cum ar fi reacţionat la vreo ironie personală.

Apoi începu să învârtă cuşca.

Mingolla nu recunoscu prea multe dintre cuvintele pe care le strigă femeia, dar un bătrân se insinuă pe lângă el, arătând cu degetul către pătratul potrivit ori de câte ori Mingolla avea o pereche. În curând, mai multe rânduri erau aproape complete.

— *LA MANZANA!* anunţă femeia, şi bătrânul îl trase pe Mingolla de mânecă, strigând:

— *Se ganó*!

În timp ce femeia îi verifica biletul, Mingolla cugetă la misterul înfăţişat de ea. Calmul, engleza fără accent, obârşia distinsă pe care acest accent o sugera o făceau să pară nelalocul ei aici. Poate era studentă, cu studiile întrerupte de război... deşi era posibil să fie puţin prea vârstnică pentru asta. Îşi imagina că avea vreo douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani. Studii postuniversitare, poate. Dar era ceva lumesc în ea, care nu venea în sprijinul acestei teorii. Mingolla privi cum ochii îi aleargă de colo-colo, de la cartonaş la cuburile de plastic. Ochi mari, cu pleoape grele. Albul ochilor contrasta atât de puternic cu pielea întunecată, încât păreau falşi: pietre lăptoase cu miezul negru.

— Vezi? spuse ea, înmânându-i câştigul - cam trei dolari - şi încă un cartonaş.

— Ce să văd? întrebă Mingolla nedumerit.

Dar ea începuse deja să învârtă din nou colivia.

Mingolla câştigă trei dintre următoarele şapte cartonaşe. Oamenii îl felicitară, clătinând din capete, amuzaţi; bătrânul se gudură în continuare pe lângă Mingolla, sugerând în limbajul semnelor că el era agentul responsabil pentru norocul lui. Totuşi, Mingolla era nervos. Ritualul lui se baza pe principiul miracolelor mici şi, deşi era sigur că femeia trişa pentru el (aceasta, presupunea el, fusese semnificaţia râsului ei: „Vezi?”), deşi norocul lui nu era tocmai noroc, proporţiile excesive ale acestuia ameninţau acel principiu. Pierdu trei cartonaşe la rând, dar apoi câştigă două din patru şi deveni şi mai nervos. Se gândi să plece. Dar dacă *era* noroc? Dacă va pleca, poate că va viola un principiu mai înalt, poate că va veni în conflict cu un proces cosmic şi va atrage ghinionul asupra sa. Era o idee ridicolă, dar nu putea să se convingă să rişte câtuşi de puţin.

Continuă să câştige. Oamenii care îl felicitaseră deveniră nemulţumiţi şi plecară, iar când nu mai rămaseră decât o mână de jucători, femeia declară jocul închis. Un băieţandru tuciuriu îşi făcu apariţia din umbră şi începu să demonteze echipamentul. Deşurubă cuşca de sârmă, scoase din priză microfonul, puse cuburile de plastic în cutii şi îngrămădi totul într-un sac de pânză. Femeia plecă din spatele tarabei şi se rezemă de un stâlp de susţinere. Schiţând un zâmbet, îşi întinse gâtul, cântărindu-l pe Mingolla din priviri şi apoi - tocmai când tăcerea care se lăsase începea să devină sâcâitoare - vorbi:

— Numele meu e Debora.

— David.

Mingolla se simţea stângaci ca un puşti de paisprezece ani. Trebuia să reziste pornirii de a-şi vârî mâinile în buzunare şi de a privi într-o parte.

— De ce ai trişat? întrebă el.

Încercând să-şi mascheze nervozitatea, vorbi prea tare şi cuvintele sale sunară ca o acuzaţie.

— Am vrut să-ţi atrag atenţia. Mă... interesezi. N-ai observat?

— N-am vrut să mă bazez pe asta.

Debora râse.

— Sunt de acord. Întotdeauna e mai bine să fii prudent.

Îi plăcea râsul ei; avea o naturaleţe care îl făcea să-şi spună că era capabilă să aprecieze cea mai mică bucurie.

Pe lângă ei trecură, braţ la braţ, trei bărbaţi beţi, cântând. Unul îi strigă ceva Deborei şi ea răspunse cu o izbucnire nervoasă de spaniolă. Mingolla putea ghici ce se vorbise, că fusese insultată fiindcă se afla în compania unui american.

— Poate că ar trebui să mergem undeva, spuse el. Să plecăm din stradă.

— După ce termină el, îi răspunse, şi făcu semn către băiatul care acum desfăcea şiragul de becuri. E amuzant. Am şi eu darul şi, de obicei mă simt stânjenită în preajma cuiva care îl are. Dar nu cu tine.

— Darul?

Mingolla credea că ştie la ce se referea, dar nu avea curajul s-o recunoască.

— Tu cum îi spui? Percepţie extrasenzorială?

Mingolla renunţă la ideea de a nega.

— Nu i-am spus niciodată în vreun fel.

— La tine e puternic. Sunt surprinsă că nu faci parte din Agenţia Psi.

Voia s-o impresioneze, să se învăluie într-o mantie de mister, pe măsura ei.

— De unde ştii că nu fac?

— Mi-am dat seama.

Scoase o geantă neagră din spatele tejghelei.

— După terapia antidrog, darul se schimbă, se modifică felul în care se manifestă. În primul rând, nu mai e atât de fierbinte.

Îşi ridică privirea din poşetă.

— Sau nu-l percepi astfel? Ca pe o căldură puternică?

— Am fost în preajma unor oameni care mi s-au părut fierbinţi. Dar n-am ştiut ce înseamnă.

— Asta înseamnă... uneori.

Îndesă câteva bancnote în poşetă.

— Aşadar, de ce nu eşti cu Agenţia Psi?

Mingolla îşi aduse aminte de prima sa întrevedere cu un agent Psi: un bărbat palid, chel, cu privirea inocentă pe care o au unii orbi. În timp ce el vorbea, agentul mângâiase inelul pe care i-l dăduse să-l ţină, fără să-i pese ce i se spunea şi privise în zare, neatent, ca şi când ar fi ascultat ecouri.

— Au încercat din răsputeri să mă recruteze. Dar mi-a fost frică de droguri. Am auzit că au efecte secundare.

— Ai noroc că a fost benevol. Aici pur şi simplu te înhaţă.

Băiatul îi spuse ceva. Săltă sacul de pânză pe umăr şi, după un rapid schimb de replici în spaniolă, porni în goană către râu.

Strada era încă înţesată de oameni, dar mai mult de jumătate dintre tarabe fuseseră închise; cele care rămăseseră deschise arătau - cu acoperişurile de stuf, şiragurile de lumini şi femeile acoperite cu şaluri - ca nişte scene fruste de Crăciun, înşirate în întuneric. Dincolo de tarabe, clipeau semne luminoase: o menajerie haotică de vulturi argintii, păianjeni purpurii şi dragoni indigo. Privindu-i cum ard şi dispar, Mingolla fu cuprins de un val de ameţeală. Lucrurile din jur începeau să-i apară dispersate, aşa cum se întâmplase la Clubul Demonio.

— Te simţi bine? întrebă Debora.

— Sunt doar obosit.

Femeia îl întoarse cu faţa spre ea şi îşi aşeză mâinile pe umerii lui.

— Nu, spuse ea. E altceva.

Greutatea mâinilor, mirosul parfumului ei îl întăriră.

— A fost un asalt la baza de artilerie, acum câteva zile. Încă îl port puţin cu mine, înţelegi.

Îl strânse uşor de umeri şi se dădu înapoi.

— Poate reuşescsă fac ceva.

Vorbi cu atâta gravitate, încât Mingolla se gândi că Debora avea probabil ceva anume în minte.

— Cum aşa? întrebă el.

— Îţi spun la cină... adică, dacă faci cinste.

Îl luă de braţ, tachinându-l.

— Îmi datorezi măcar atât, nu crezi, după tot norocul pe care l-ai avut?

— Dar *tu* de ce nu eşti în Agenţia Psi? o întrebă el pe drum.

Nu răspunse imediat, ţinându-şi capul plecat, împingând cu vârful piciorului o bucată de celofan, înaintau de-a lungul unei străzi neaglomerate, mărginite la stânga de râu - un canal de lac negru, vâscos - şi la dreapta de zidurile din spate, fără ferestre, ale unor baruri. Deasupra, în spatele unei încrengături de suporturi, un leu de neon răspândea o aură verde, malefică.

— Eram la şcoală, în Miami, când au început testele aici, spuse ea în cele din urmă. Şi, după ce m-am întors acasă, familia mea a ajuns unde nu trebuia în cadrul Departamentul Şase. Ştii de Departamentul Şase?

— Am auzit câte ceva.

— Sadicii nu sunt birocraţi eficienţi. Erau mai interesaţi să ne tortureze, decât să ne stabilească valoarea.

Paşii scârţâiră în noroi; glasuri răguşite de tonomat se văicăreau după iubire, pe strada alăturată.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Mingolla.

— Cu familia mea? întrebă Debora, ridicând din umeri. Morţi. Nimeni nu s-a sinchisit vreodată să confirme, dar nu era necesar. Să confirme, vreau să zic.

Merse câţiva paşi în tăcere.

— Cât despre mine... continuă, şi în colţul gurii i se contractă un muşchi. Am făcut ce a trebuit să fac.

Mingolla fu tentat să-i ceară precizări, dar se răzgândi.

— Îmi pare rău, spuse, apoi îşi reproşă că a făcut un comentariu atât de banal.

Trecură pe lângă un bar deasupra căruia domnea o maimuţă zâmbitoare de neon roşu şi violet. Mingolla se întrebă dacă aceste figuri strălucitoare aveau vreo semnificaţie pentru gherilele cu binocluri de pe dealuri: tuburi care se stingeau, semnalizând momentele de atac sau mişcările de trupe. Ridică un ochi către Debora. Nu părea abătută, aşa cum fusese cu o clipă înainte, şi asta concorda cu impresia lui Mingolla că liniştea ei era un produs al autocontrolului, că emoţiile ei erau puternice, dar ţinute în frâu şi lăsate libere doar ca antrenament. Dinspre râu veni un pleoscăit singuratic, un crâmpei rece de viaţă ieşind iute la suprafaţă şi întorcându-se apoi în lunga, ignoranta sa alunecare prin întuneric... viaţa lui nu era de fapt diferită, deşi era, poate, mai puţin graţioasă. Cât de ciudat era să se plimbe alături de această femeie care răspândea căldură, ca flacăra unei lumânări, cu pământul şi cerul îngemănate într-un abur negru şi cu totemurile de neon străjuind deasupra.

— Rahat, murmură Debora.

Fu surprins să o audă înjurând.

— Ce-i?

— Nimic, spuse ea obosită. Doar „rahat”.

Arătă în faţă şi grăbi pasul.

— Am ajuns.

Restaurantul era un local muncitoresc, situat la parterul unui hotel: o clădire cu două etaje de blocuri galbene de beton, cu o reclamă bâzâitoare cu inscripţia *Fanta* atârnată deasupra uşii de la intrare. Sute de fluturi de noapte mişunau în jurul reclamei, pâlpâind albi în întuneric, iar în faţa scărilor stătea un grup de adolescenţi, care aruncau cu cuţite într-o iguană. Iguana era legată de balustradă de

picioarele din spate. Avea ochi de chihlimbar, pielea de culoarea verzei fierte şi stătea încordată la capătul funiei, săpând cu ghearele în pământ şi arcuindu-şi gâtul, ca un dragon pitic gata să-şi ia zborul. În timp ce Mingolla şi Debora urcau scările, unul dintre băieţi reuşi să ţintească coada iguanei şi aceasta zbură sus, în aer, eliberând cuţitul. Băieţii trecură din mână în mână o sticlă de rom, sărbătorind evenimentul.

Cu excepţia ospătarului, un tânăr mic şi îndesat, care stătea rezemat lângă o uşă ce dădea într-o bucătărie plină de fum, în local nu era nimeni. În lumina orbitoare a candelabrelor, petele de grăsime de pe feţele de masă luceau, iar stratul gros şi inegal de vopsea galbenă părea că se scurge. Podeaua de beton era plină de pete întunecate care, descoperi Mingolla, erau rămăşiţe de insecte. Mâncarea se dovedi a fi, totuşi, destul de bună, şi înfulecă o farfurie întreagă de pui cu orez, înainte ca Debora să mănânce jumătate dintr-a ei. Ea mânca încet, mestecând îndelung fiecare bucăţică, iar el fu nevoit să întreţină conversaţia. Îi povesti despre New York, despre picturile lui, cum vreo două galerii manifestaseră interes, chiar dacă era doar student. Îşi compară stilul cu al lui Rauschenberg, cu Silvestre. Nu era la fel de bun, fireşte. Nu încă. Avea impresia că tot ce îi spunea - în pofida lipsei de însemnătate pentru momentul acela - consolida relaţia lor, stabilind între ei legături subtile; se imagina prins alături de Debora într-o reţea de fire luminoase, care acţionau ca nişte conductori pentru atracţia dintre ei. Îi simţea căldura mai puternic decât oricând şi se întrebă cum ar fi să facă dragoste cu ea, să fie înghiţit de acea senzaţie de căldură. În clipa în care se întreba asta, Debora ridică privirea şi zâmbi, de parcă ar fi împărtăşit acelaşi gând. Dorea să-şi consolideze sentimentul de intimitate, să-i spună ceva ce nu mai spusese nimănui şi astfel, având doar un singur secret important, îi povesti despre ritual.

Debora lăsă jos furculiţa şi-i aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu poţi crede cu adevărat.

— Ştiu că sună...

— Ridicol, îl completă ea. Aşa sună.

— E adevărul, spuse el provocator.

Ea îşi luă din nou furculiţa, plimbă prin farfurie câteva boabe de orez.

— La tine cum se întâmplă când ai o premoniţie? întrebă ea. Vreau să spun: ce se întâmplă? Visezi, auzi voci?

— Uneori, pur şi simplu ştiu unele lucruri, spuse el, luat prin surprindere de neaşteptata schimbare de subiect. Şi, uneori, văd imagini. E ca la un televizor care nu funcţionează cum trebuie. La început o nebuloasă şi apoi o imagine clară

— Eu visez. Şi am halucinaţii. Nu ştiu cum altcumva să le numesc.

Debora îşi subţie buzele; oftă, dând impresia că a ajuns la o decizie.

— Când te-am văzut prima oară, doar pentru o clipă, purtai harnaşamentul de luptă. Aveai senzori la mănuşi, cabluri ataşate la cască. Apărătoarea de faţă era zdrobită, iar chipul tău... era palid, însângerat.

Îşi aşeză mâna peste a lui.

— Ce am văzut a fost foarte clar, David. Nu te poţi întoarce.

Mingolla nu-i descrisese costumul trupelor de artilerie şi nu ar fi avut cum să-l vadă. Cutremurat, spuse:

— Unde am să mă duc?

— În Panama. Te pot ajuta să ajungi acolo.

Dintr-odată, Mingolla făcu legătura. Găseşti una ca ea, zeci ca ea, în orice oraş unde îşi fac permisia soldaţii. Propovăduind pacifismul, încurajând dezertarea. Persoane caritabile, marea majoritate cu legături în gherilă. Şi probabil, îşi dădu seama Mingolla, aşa se explica faptul că ea ştiuse despre costumul lui de luptă. Adunase informaţii

despre diferitele tipuri de unităţi, ca să confere autenticitate sentinţelor sale cumplite. Părerea lui Mingolla despre ea nu se înrăutăţi, ci, dimpotrivă, atinse apogeul. Vorbind cu el, îşi risca viaţa. Însă misterul ei se estompase.

— Nu pot.

— De ce nu? Nu mă crezi?

— N-ar avea nici o importanţă dacă te-aş crede.

— Eu...

— Ascultă! Am un amic care încearcă tot timpul să mă convingă să dezertez şi a fost o vreme când am vrut şi eu. Dar pur şi simplu nu e momentul. Picioarele mele nu vor să se mişte în direcţia aia. Poate că nu înţelegi, dar aşa stau lucrurile.

— Chestia asta copilărească pe care o faci cu cei doi prieteni ai tăi, spuse ea după o pauză - asta te ţine aici, nu-i aşa?

— Nu e copilărească.

— Ba exact aşa este. Eşti ca un copil care se întoarce acasă pe întuneric şi se gândeşte că, dacă nu se uită la umbre, nimic n-o să sară asupra lui din întuneric.

— Nu înţelegi, spuse el.

— Nu, probabil că nu.

Furioasă, îşi aruncă şervetul pe masă şi privi insistent în farfurie, ca şi cum ar fi citit vreun oracol în oasele de pui.

— Hai să vorbim despre altceva, spuse Mingolla.

— Trebuie să plec, răspunse ea cu răceală.

— Pentru că nu dezertez?

— Pentru ce ţi se va întâmpla dacă n-o faci.

Debora se aplecă înspre el, cu glasul înăbuşit de emoţie.

— Fiindcă ştiind ceea ce ştiu despre viitorul tău, nu vreau să sfârşesc cu tine în pat.

Patima cu care vorbea îl sperie. Poate că spunea adevărul. Dar alungă această posibilitate.

— Rămâi, spuse el. Mai discutăm despre asta.

— Nu m-ai asculta.

Îşi luă poşeta şi se ridică în picioare.

Ospătarul se apropie agale şi aşeză cecul lângă farfuria lui Mingolla. Scoase din buzunarul şorţului o punguţă plină cu marijuana şi o legănă în faţa lui.

— Trebuie s-o binedispui, amice.

Debora îl înjură în spaniolă. Omul ridică din umeri şi se îndepărtă, cu mers domol, o reclamă pentru produsele pe care le vindea.

— Atunci hai să ne întâlnim mâine, spuse Mingolla. Putem să vorbim mai mult despre asta mâine.

— Nu.

— De ce nu mă laşi puţin să respir? Toate se întâmplă prea repede, ştii. Ajung aici azi după-amiază, te întâlnesc pe tine şi după o oră îmi spui: Moartea ţi-e scrisă în cărţi şi singura ta speranţă este Panama. Am nevoie de puţin timp de gândire. Poate până mâine îmi schimb atitudinea.

Chipul Deborei se mai înmuie, dar scutură din cap:

— Nu.

— Nu crezi că merită?

Debora îşi plecă ochii, se jucă o clipă cu fermoarul poşetei, apoi scoase un şuierat trist.

— Unde vrei să ne întâlnim?

— Ce zici de cheiul de pe partea asta? Pe la amiază?

Debora ezită.

— În regulă.

Ocoli masa, apropiindu-se de el, se aplecăşi îl sărută pe obraz. Mingolla încercă s-o tragă mai aproape, să adâncească sărutul, dar ea se îndepărtă pe nesimţite. Era ameţit, înfierbântat peste măsură.

— Chiar o să vii? întrebă el.

Ea clătină din cap, dar părea tulburată şi nu se uită înapoi înainte să dispară pe scări în jos.

Mingolla rămase acolo o vreme, gândindu-se la sărutul ei, la promisiunea pe care acesta o făcea. Poate că ar mai fi zăbovit acolo, însă trei soldaţi beţi intrară, clătinându-se pe picioare şi începură să trântească scaunele, dându-i bătăi de cap ospătarului. Deranjat, Mingolla se duse la uşă şi

rămase acolo, trăgând în piept aerul umed. Fluturii de noapte erau risipiţi într-o constelaţie dezlânată pe plasticul curbat al reclamei la *Fanta,* încercând să se apropie de căldura strălucitoare din interior, iar Mingolla simţi o anumită legătură cu aceştia, simţi că le împărtăşeşte dorinţa de a atinge imposibilul. Porni în josul scărilor, dar se opri brusc. Adolescenţii plecaseră, însă prizoniera lor, iguana, zăcea pe ultima treaptă, nemişcată şi plină de sânge. Dintr-o rană din gât i se revărsau şiraguri gri-albăstrui. Era un semn de ghinion atât de limpede încât Mingolla intră înapoi şi se cază la hotelul de la etaj.

Coridoarele hotelului duhneau a urină şi a dezinfectant. Un indian beat, cu fermoarul desfăcut şi gura plină de sânge, bătea cu pumnii într-una dintre uşi. Când Mingolla trecu pe lângă el, se aplecă şi îşi flutură mâna, o parodie de plecăciune, în semn de bun venit. Apoi se apucă din nou să bubuie în uşă. Camera lui Mingolla era o celulă fără geamuri, de un metru şi jumătate lăţime şi de lungimea unui sicriu, dotată cu o chiuvetă, un pat de campanie şi un scaun. Sticla luminatorului de deasupra uşii era năclăită de praf şi pânze de păianjen, reducând lumina de pe culoar la o strălucire rece, albastră-alburie. Pereţii erau acoperiţi cu o peliculă de pânze de păianjen, iar aşternuturile erau atât de murdare încât dădeau impresia că aveau pe ele un model. Se întinse şi închise ochii, gândindu-se la Debora. Se imagina sfâşiindu-i rochia aceea roşie şi destrăbălându-se cu ea. Îşi imagina cum ar ţipa ea. Se simţi ruşinat şi, în acelaşi timp, excitat. Încercă să se gândească la o scenă de dragoste tandră. Dar tandreţea, se pare, nu era de el. Începu să-şi descheie cămaşa, îşi aminti de aşternuturi şi se gândi că ar fi mai bine să rămână cu hainele pe el.

În bezna din spatele pleoapelor, Mingolla începu să vadă fulgere explozive, iar în acele fulgere se aflau imagini ale asaltului asupra Fermei Furnicii. Ceaţa, tunelurile. Încercă să le alunge cu imaginea chipului Deborei, însă reveneau

neîncetat. În cele din urmă, deschise ochii. Două... nu, trei stele negre, scămoşate, se profilau pe luminator. Doar când începură să se târască îşi dădu seama că erau păianjeni. Mari. De obicei, nu îi era frică de păianjeni, însă aceştia îl îngrozeau. Dacă i-ar lovi cu pantoful, ar sparge sticla şi ar fi dat afară din hotel. Cu mâinile nu voia să-i lovească. După o vreme, se ridică, aprinse lumina şi căută sub pat. Alţi păianjeni nu mai erau. Se întinse înapoi, slăbit. Simţea că se sufocă. Îşi dorea să poată vorbi cu cineva, să audă glasuri cunoscute.

— E în regulă, spuse el, vorbind cu aerul întunecat.

Dar nu-l ajută. Şi, vreme îndelungată, până se simţi destul de apărat ca să doarmă, urmări cu privirea cele trei stele care se târau pe sticla luminatorului, înaintând către mijloc, atingându-se, despărţindu-se, fără să facă vreun progres, fără să se depărteze de zona lor de strălucitoare detenţie, universul lor de lumină coagulată, îngheţată.

II

Dimineaţa, Mingolla trecu pe malul vestic al râului şi se îndreptă către baza aeriană. Era deja foarte cald, dar aerul păstra încă o urmă de prospeţime îşi simţea broboanele de sudoare de pe frunte curate şi viguroase. Un praf alb se aşternea pe drumul de pietriş, mărturie a traficului recent; dincolo de oraş şi de drumeagul care ducea la podul neterminat, ziduri înalte de vegetaţie se îngrămădeau aproape de drum şi, din interiorul acestora, Mingolla auzi maimuţe, insecte şi păsări; sunete ascuţite care îl înviorau, făcându-l conştient de mişcarea muşchilor săi. Cam pe la jumătatea drumului, văzu şase soldaţi guatemalezi ieşind din junglă, târând după ei două cadavre. Le aruncară pe capota jeepului, unde se aflau alte două trupuri. Apropiindu-se, Mingolla văzu că morţii erau copii goi,

fiecare cu o gaură netedă în spate. Intenţionase să treacă mai departe, dar unul dintre soldaţi - o piticanie cu pielea arămie, în uniformă bleumarin - îi ţinu calea şi îi ceru actele la verificat. Toţi ceilalţi soldaţi se strânseră în jurul lui, să cerceteze hârtiile, şuşotind, întorcându-le pe toate părţile, scărpinându-se în cap. Obişnuit cu asemenea sâcâieli, Mingolla nu le acordă nici o atenţie şi privi copiii morţi.

Erau sfrijiţi, arşi de soare, culcaţi cu faţa în jos, cu părul ciufulit atârnând peste marginea capotei. Pielea le era acoperită de ciupituri infectate de ţânţari şi carnea din jurul găurilor lăsate de gloanţe era încreţită şi vineţie. Judecând după proporţiile lor, Mingolla presupuse că aveau cam zece ani; dar apoi observă că printre copii se afla şi o fată, cu fesele pline, de adolescentă, cu sânii striviţi de metalul maşinii. Asta îl indignă. Erau doar nişte copii sălbatici, care supravieţuiseră jefuind şi omorând, iar soldaţii guatemalezi nu-şi făceau decât datoria. Îndeplineau o funcţie comparabilă cu cea a păsărilor care ciugulesc căpuşe de pe spatele rinocerilor, curăţându-i de paraziţi: se îngrijeau ca animalele lor americane să fie sănătoase şi mulţumite. Dar nu era drept ca aceşti copii să fie azvârliţi ca nişte trofee de vânătoare.

Soldatul îl dădu actele înapoi. Acum era numai zâmbete şi - poate cu scopul de a întări relaţiile americano-guatemaleze, sau poate fiindcă era mândru de munca sa - se duse la jeep, ridică de păr capul fetei, ca Mingolla să-i poată vedea faţa.

— *Bandida!* spuse el, încruntându-se cu o mimică nostimă.

Chipul fetei semăna oarecum cu al soldatului. Acelaşi nas drept, aceiaşi pometi proeminenţi. Pe buze îi strălucea sânge proaspăt, iar pe mijlocul frunţii i se zărea tatuajul decolorat al unui şarpe încolăcit. Avea ochii deschişi şi, privind adânc în ei, deşi erau nebuloşi, Mingolla simţi că a stabilit o legătură, că fata îl privea cu tristeţe de undeva din spatele lor, continuând să moară, trecând de momentul

morţii clinice. Apoi dintr-o nară îi ieşi o furnică, urcându-i-se pe curba purpurie a buzei, şi ochii fetei rămaseră cu totul goi. Soldatul îi lăsă capul să cadă şi îşi vârî mâna în părul unui alt cadavru, dar înainte de a apuca să-l ridice, Mingolla se întoarse cu spatele şi îşi continuă drumul către baza aeriană.

La marginea pistei de aterizare se aflau un şir de elicoptere şi, înaintând printre ele, Mingolla îi văzu pe cei doi piloţi care îl aduseseră de la Ferma Furnicii. Erau dezbrăcaţi în pantaloni scurţi, cu căştile pe cap, purtau mănuşi de baseball şi se jucau, pasându-şi mingi unul altuia. În spatele lor, în vârful elicopterului lor Sikorsky, un mecanic se muncea cu carcasa rotorului principal. Mingolla nu se tulbură la vederea celor doi piloţi, ca în ziua precedentă; de fapt, găsi că ciudăţenia lor era oarecum liniştitoare. Chiar în clipa aceea, mingea trecu pe lângă unul dintre ei şi sări în calea lui Mingolla. O prinse şi o aruncă înapoi la cel mai apropiat dintre piloţi, care înaintă în salturi şi se opri, vârându-şi mingea în locaşul mănuşii. Cu chipul său cu oglindiri negre şi cu torsul transpirat, musculos, arăta ca un zelos tânăr mutant.

— Cum merge? întrebă el. Pare-mi-se că eşti puţin cam dărâmat în dimineaţa asta.

— Mă simt bine, îi răspunse pe un ton defensiv. Desigur - zâmbi, bagatelizând propria atitudine defensivă poate că tu vezi ceva ce eu nu văd.

Pilotul ridică din umeri; vioiciunea gestului transmitea, parcă, o stare de bună dispoziţie.

Mingolla arătă către mecanic.

— V-aţi defectat, băieţi, hm?

— Doar partea de sus. Ne întoarcem mâine dis-de-dimineaţă. Vrei să te luăm cu noi?

— Nu, stau aici o săptămână.

Un curent ciudat străbătu mâna stângă a lui Mingolla, stârnind un tremur neputincios. De data asta tremura tare şi îşi vârî mâna în buzunar. Linia verde-maronie a barăcilor

zvâcnea, dislocată şi mutată parcă mai departe; elicopterele, jeepurile şi oamenii în uniformă de pe pistă păreau de jucărie: piese într-o bază aeriană în miniatură. Mâna lui Mingolla lovea pânza pantalonilor, ca o inimă bolnavă.

— Trebuie să-mi continui drumul, spuse el.

— Ţine-te tare, îi ură pilotul. O să te descurci.

Cuvintele aveau un iz de diagnostic, aproape convingându-l pe Mingolla că pilotul avea capacitatea de a-i cunoaşte soarta, că lucruri precum soarta puteau fi cunoscute.

— Tu chiar credeai ce spuneai ieri, amice? Despre căşti. Despre cunoaşterea viitorului.

Pilotul bătu mingea de beton, o înhăţă în timp ce sărea în sus şi se uită la ea. Mingolla vedea oglindite în vizieră cusăturile şi numele mărcii, dar nimic din faţa de dincolo, nici o dovadă, fie de normalitate, fie de diformitate.

— Mi se pune întrebarea asta foarte des. Oamenii râd de mine. Dar tu nu râzi, nu-i aşa, amice?

— Nu, zise Mingolla. Nu râd.

— Ei, bine, zise pilotul, lucrurile stau aşa. Ne învârtim de colo-colo în gol şi vedem jos, pe pământ, tot felul de tâmpenii. Tâmpenii pe care nimeni altcineva nu le vede. Pe urmă spulberăm chestia aia. Facem aşa de vreo zece luni şi încă suntem în viaţă. Sfinte Sisoe, eu cred!

Mingolla era dezamăgit.

— Bine, în regulă.

— Tu auzi ce spun eu? întrebă pilotul. Vreau să zic că suntem nişte blestemate de dovezii vii.

— U-hu.

Mingolla se scărpină la ceafă, încercând să găsească un răspuns diplomatic, dar nu-i veni în minte nici unul.

— Atunci ne mai vedem.

Porni către PX.

— Ţine-te tare, omule, strigă pilotul în urma lui. Ascultă la mine. Treburile o să-ţi meargă bine foarte curând!

Cantina din PX era o încăpere mare, ca un hambar, de scânduri nevopsite; era o construcţie atât de nouă, încât Mingolla simţea încă mirosul de rumeguş şi de răşină. Treizeci, patruzeci de mese, un tonomat, pereţi goi. În spatele barului din fundul încăperii, un caporal cu o mutră acră făcea inventarul sticlelor de băutură, cu un carnet în mână, iar Gilbey, singurul client, stătea lângă una dintre ferestrele dinspre est, învârtind într-o ceaşcă de cafea. Avea fruntea brăzdată şi o rază de soare strălucea în jurul lui, creând impresia că era cufundat în meditaţie, cu inspiraţia divină pogorâtă asupra lui.

— Unde e Baylor? întrebă Mingolla, aşezându-se vizavi de el.

— La naiba, habar n-am, făcu Gilbey, fără să-şi desprindă privirea de la ceaşca de cafea. O să vină.

Mingolla continua să-şi ţină mâna stângă în buzunar. Tremurul se potolea, dar nu atât de repede cum ar fi vrut; era îngrijorat că se va extinde, ca după asalt. Lăsă să-i scape un oftat şi, între timp, îşi simţi toate trepidaţiile nervoase. Raza de soare zumzăia parcă, fredonând o melodie aurie, tremurătoare. Îl îngrijoră şi asta. Halucinaţii. Apoi observă o muscă bâzâind pe ochiul de geam.

— Cum a fost aseară? întrebă el.

Gilbey îşi ridică brusc privirea:

— O, vrei să spui cu Ţâţe Mari? M-a lăsat s-o caut de bube.

Zâmbi forţat, apoi continuă să învârtă în cafea.

Mingolla se simţea jignit că n-a fost întrebat, la rândul său, cum şi-a petrecut seara. Voia să-i povestească despre Debora. Dar era tipic pentru egoismul lui Gilbey. Ochii lui înguşti şi gura îmbufnată exprimau o meschinărie care lăsa loc la puţine preocupări, în afară de propria bunăstare. Totuşi, în ciuda acestei insensibilităţi, a stupidelor sale accese de furie şi a conversaţiei limitate, Mingolla credea că Gilbey era mai deştept decât părea, că mascarea

propriei inteligenţe era, probabil, o tactică de supravieţuire în Detroit, acolo unde crescuse. Îl trădau viclenia: buna cunoaştere a personalităţii adversarilor; ingeniozitatea în evitarea sarcinilor neplăcute; capacitatea de a-şi manipula camarazii. Purta prostia ca pe o mantie şi, probabil, o purtase atât de mult, încât nu mai putea fi scoasă. Totuşi, Mingolla îl invidia pentru virtuţile sale, mai ales pentru felul în care rămăsese indiferent în timpul atacului.

— N-a mai întârziat niciodată, spuse Mingolla, după o vreme.

— Şi ce, întârzie naibii şi gata! se repezi Gilbey, încruntându-se. O să vină!

În spatele barului, caporalul dădu drumul la un radio şi învârti de buton, trecând peste muzica latino, peste top 40, apoi peste o voce americană care prezenta rezultatele la baseball.

— Hei! strigă Gilbey. Lasă să auzim, omule! Vreau să văd ce s-a întâmplat cu Tigrii.

Ridicând din umeri, caporalul se conformă.

„...White Sox[5] - şase, A's - trei, se auzi vocea crainicului. Asta înseamnă opt la rând pentru Sox...”

— White Sox le trag o mamă de bătaie, spuse caporalul, satisfăcut.

— White Sox! pufni Gilbey. Ce-au ăia, afar' de-o mână de fasolari şi nişte negri drogaţi? Rahat! În fiecare blestemată de primăvară, îşi iau avânt, amice. Da' dup'aia vine vara, apar pe piaţă drogurile bune, şi se duc dracului.

— Da, zise caporalul, dar anul ăsta...

— Uite, ticălosul ăla de Caldwell, zise Gilbey, ignorându-l. L-am văzut acum vreo doi ani, când a jucat un meci de selecţie cu Tigrii. Ce mai lovitură avea negrul ăla! Acum îşi târşâie picioarele de parcă îl bate vântul.

— Nu se droghează, amice, zise caporalul ţâfnos. Nu pot, fiindcă există testele alea, care arată dacă au luat ceva.

---

[5] Numele celebrei echipe de baseball înseamnă în traducere „Şosetele albe”

Gilbey turui mai departe:

— White Sox n-au nici o şansă, amice! Ştii cum le zice uneori individu' ăla de la televizor? Ciorapii palizi! La naiba, chiar aşa îi strigă. Cum să câştigi cu un nume ca ăsta? Tigrii, da, au un nume pe cinste. Yankeii, Vitejii[6]...

— Baliverne, amice!

Caporalul începea să se enerveze. Îşi lăsă jos carnetul şi se duse la capătul barului.

— Ce zici de Fentoşii? Au un nume de mămăligă şi sunt o echipă bună. Numele nu face doi bani!

— Roşii, sugeră Mingolla.

Îl amuzau izbucnirea lui Gilbey, încăpăţânarea şi absurditatea acesteia. Totuşi, în acelaşi timp, îl îngrijora nuanţa ei de disperare. Contrar aşteptărilor, Gilbey nu era în apele lui în dimineaţa asta.

— O, da, se porni Gilbey, lovind masa cu palma. Roşii! Ia te uită la Roşii! Ia te uită ce bine s-au descurcat de când au intrat cubanezii în război! Crezi că nu înseamnă nimic? Crezi că numele nu-i ajută? Chiar dacă ajung în serie, nenorociţii de Ciorapi palizi n-au nici o şansă în faţa Roşilor! tranşă situaţia, şi râse - un grohăit răguşit. Eu sunt suporter al Tigrilor, amice, dar am senzaţia că nu-i anul lor, pricepi? Roşii îi sfâşie pe cei de la NL Est, Yankeii vin din urmă şi, când se vor întâlni, în octombrie, atunci o să aflăm noi tot despre toate. Tot despre toate tâmpeniile! Glasul îi deveni încordat şi tremurător. Aşa că nu mă mai enerva cu fătălăii de la Ciorapii palizi, amice! Nu fac nici cât un rahat, n-au făcut niciodată şi nici nu vor face până nu-şi schimbă numele ăla idiot!

Simţind pericolul, caporalul renunţă la confruntare, şi Gilbey căzu într-o tăcere indispusă. O vreme, nu se mai auziră decât sunetul elicelor elicopterului şi radioul trâmbiţând o muzică de jaz. În local intrară doi mecanici, să-şi ia berea de dimineaţă şi, la scurt timp, doi sergenţi

---

[6] Este vorba de echipele Tigers, Yankees, Braves; în rândurile următoare apar Dodgers (Fentoşii) şi Reds (Roşii).

burduhănoşi, cu figuri paterne, părul rar şi însemne de ofiţeri intendenţi pe umeri se aşezară la o masă alăturată şi începură un joc de rummy. Caporalul le aduse un ibric cu cafea şi o sticlă de whisky, le amestecară şi începură să le bea, în timp ce jucau. Jocul avea un aer de ritual, de ceva făcut în fiecare zi la ora asta şi, privindu-i, observându-le tihna de oameni graşi şi ghiftuiţi, familiaritatea de vechi camarazi, Mingolla se simţi mândru de mâna lui paralizată. Era o năpastă onorabilă, un semn că fusese în miezul luptelor, ceea ce nu se putea spune despre oamenii aceştia. Totuşi, nu le purta pică. Câtuşi de puţin. Mai degrabă avea un sentiment de siguranţă ştiind că cei trei bărbaţi, atât de paterni, erau aici să-i pună la dispoziţie mâncare, băutură şi bocanci noi. Se încălzi ascultând zumzăitul monoton şi vesel al discuţiei, în ceaţa fumului de ţigară care părea să se reverse din mulţumirea lor. Era convins că s-ar putea duce să le împărtăşească problemele lui şi să primească sfaturi prietenoase. Erau aici ca să-l asigure de justeţea menirii sale, să-i reamintească valorile americane simple, să confere războiului o iluzie de implicare fraternă, să afirme cu claritate că războiul era doar un exerciţiu de camaraderie şi tărie de caracter, un ritual iniţiatic pe care aceşti trei bărbaţi îl parcurseseră de mult şi, după război, vor primi cu toţii decoraţii şi medalii, se vor întâlni şi vor vorbi despre vărsarea de sânge şi despre teroare, dând din cap cu uimire şi nostalgie, ca şi cum vărsarea de sânge şi teroarea ar fi fost vechi prieteni pe care nu i-au apreciat la adevărata valoare la momentul respectiv... Mingolla îşi dădu seama că un zâmbet îi întinsese muşchii feţei şi că şirul gândurilor îl ducea pe un straniu teritoriu mental. Tremurul mâinii era mai puternic decât oricând. Se uită la ceas. Era aproape zece. *Zece!* Cuprins de panică, trase scaunul în spate şi se ridică.

— Haide să-l căutăm, îi zise lui Gilbey.

Acesta dădu să spună ceva, dar se abţinu. Lovi cu putere linguriţa de marginea mesei. Apoi îşi trase şi el scaunul şi se ridică.

Baylor nu era de găsit la Clubul Demonio sau în oricare altul dintre barurile de pe malul vestic. Gilbey şi Mingolla îl descriau tuturor celor pe care îi întâlneau, dar nimeni nu-şi aducea aminte de el. Cu cât căutarea se prelungea mai mult, cu atât Mingolla devenea mai nesigur. Baylor era necesar, era un pilon esenţial al platformei de obiceiuri şi rutine care îl susţinea, care îl ţinea în viaţă dincolo de furia armelor războiului şi de legile întâmplării, iar dacă acest pilon s-ar distruge... Cu ochii minţii, văzu platforma înclinându-se, se văzu pe sine, împreună cu Gilbey, răsturnându-se peste marginea ei, prăbuşindu-se într-un abis plin de flăcări negre. La un moment dat, Gilbey spuse:

— Panama! Ticălosul a fugit în Panama.

Dar Mingolla nu credea. Era convins că Baylor se afla pe undeva prin apropiere. Convingerea lui era atât de clară, încât Mingolla deveni şi mai nesigur, ştiind că acest gen de claritate prevestea adesea un sfârşit prost.

Soarele se înălţă mai sus pe cer. Căldura lui era o imensă povară, lumina filtra culorile zidurilor de stuc, iar transpiraţia lui Mingolla începu să aibă un miros rânced. Pe străzi se aflau doar câţiva soldaţi, amestecaţi cu obişnuiţii copii şi cerşetori răzleţi, iar în baruri nu era nimeni, în afară de câţiva beţivi, care continuau cheful din noaptea precedentă. Gilbey şontâcăia de colo-colo, apucând oamenii de cămăşi şi punându-le aceleaşi întrebări. În schimb, Mingolla, teribil de conştient de mâna sa tremurătoare, nervos, pe punctul de a da în bâlbâială, era nevoit să recurgă la o abordare de rutină, prin care să poată s-o scoată la capăt cu aceste scurte interviuri. Se apropia agale, ţinându-şi în faţă partea dreaptă a corpului, şi spunea:

— Caut un prieten. Poate l-aţi văzut? Un tip înalt. Cu pielea măslinie, părul negru, slab. Îl cheamă Baylor.

Se apleca, lăsând vorbele să-i alunece nonşalant de pe buze.

În cele din urmă, Gilbey se sătură.

— Eu mă duc să-mi pierd vremea cu Ţâţe Mari. Ne vedem mâine la PX.

Dădu să plece, dar se întoarse şi spuse:

— Dacă vrei să iei legătura cu mine mai devreme, mă găseşti la Clubul Demonio.

Avea o expresie ciudată pe chip, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească liniştitor, dar - din cauza lipsei de experienţă - zâmbetul arăta forţat, prostesc şi câtuşi de puţin liniştitor.

Pe la ora unsprezece, Mingolla sfârşi prin a se sprijini de un zid roz de stuc, căutându-l din priviri pe Baylor în mulţimile care începuseră să se îngroaşe. Lângă el, fâlfâiau frunzele pârjolite ale unui bananier, foşnind ori de câte ori o pală de vânt le lovea de perete. Acoperişul barului de peste drum era în curs de reparaţie: plăci noi de tablă, alternând cu fâşii înguste de rugină, arătând ca nişte felii imense de şuncă aşezate acolo la prăjit. Din când în când, bărbatul îşi lăsa privirea să rătăcească spre podul neterminat, o vastă întindere de alb vrăjit, curbându-se pe albastrul cerului, înălţându-se deasupra oraşului, deasupra junglei şi deasupra războiului. Nici măcar aburul căldurii ce se ridica dinspre acoperişul de tablă nu putea să-i deformeze linia netedă. Parcă orchestra mirosul greu, murmurul mulţimii şi muzica tonomatelor într-o unitate senină, absorbind toate acele energii şi redându-le purificate, îmbogăţite. Îşi imagina că, dacă l-ar privi suficient de mult, podul i-ar vorbi, ar pronunţa un cuvânt alb care i-ar împlini dorinţele.

Două pocnituri seci - focuri de armă - îl făcură să se îndepărteze de zid, clătinându-se, cu inima bătând să-i spargă pieptul. În mintea sa, împuşcăturile rostiseră cele două silabe ale numelui lui Baylor. Toţi copiii şi cerşetorii dispăruseră. Toţi soldaţii se opriseră, întorcându-se în

direcţia din care veniseră împuşcăturile; zombi care auziseră glasul stăpânului.

O nouă împuşcătură.

Nişte soldaţi ieşiră de-a valma de pe o stradă lăturalnică, discutând aprins.

— ... idioţii, spunea unul, iar colegul lui răspunse:

— A fost un sammy, amice. I-ai văzut ochii?

Mingolla îşi croi drum printre ei şi o luă la goană pe strada lăturalnică.

La capătul cvartalului, un cordon de poliţie militară bloca accesul către dreapta şi, când Mingolla alergă într-acolo, unul dintre soldaţi îi spuse să stea deoparte.

— Ce e? întrebă Mingolla. Vreun tip care se joacă de-a sammy?

— Tacă-ţi gura, spuse soldatul, fără asprime.

— Ascultă, insistă Mingolla. S-ar putea să fie un prieten de-al meu. Un tip înalt şi slab. Brunet. Poate reuşesc să vorbesc cu el.

Soldatul schimbă priviri cu camarazii lui, care ridicară din umeri, indiferenţi.

— O.K., îl trase pe Mingolla lângă el şi-i arătă un bar cu ziduri turcoaz, de la colţul următor.

— Intră acolo şi vorbeşte cu căpitanul.

Alte două împuşcături, apoi o a treia.

— Ai face mai bine să te grăbeşti. Bătrânul căpitan Haynesworth e acolo. Nu pune mare preţ pe negocieri.

Înăuntrul barului era răcoare şi întuneric. De perete, lângă o fereastră care dădea în strada perpendiculară, erau lipite două umbre întunecate. Mingolla reuşi să zărească sclipirea pistoalelor automate din mâinile lor. Apoi, prin fereastră, îl văzu pe Baylor ivindu-se din spatele unui zid despărţitor: o construcţie înaltă de un metru, de cărămizi de pământ, care lega o prăvălie de plante de un alt bar. Era fără cămaşă, cu pieptul mânjit de pete maronii-roşcate de sânge uscat, şi stătea într-o poziţie nonşalantă, cu degetele

agăţate de buzunarele pantalonilor. Unul dintre bărbaţii de lângă fereastră trase înspre el. Împuşcătura fu asurzitoare, făcându-l pe Mingolla să tresară şi să închidă ochii. Când se uită din nou pe fereastră, Baylor nu era de văzut.

— Nenorocitul încearcă să ne facă să tragem, spuse bărbatul care ţintise spre Baylor. Sammy e ager astăzi.

— Mda, dar se potoleşte, spuse un glas leneş din bezna din spatele barului. Eu, unul, cred că a rămas fără droguri.

— Hei, strigă Mingolla. Nu-l omorâţi! Îl cunosc, pot vorbi cu el.

— Vorbeşte, spuse glasul domol. Poţi vorbi cu el până ţi se înverzeşte fundul, băiete, dar sammy n-o să te asculte.

Mingolla scrută întunericul. Un bărbat masiv, cu aer de beţivan, stătea sprijinit de tejghea. O insignă de aramă îi strălucea pe beretă.

— Tu eşti căpitanul? întrebă el. Cei de afară mi-au spus să discut cu căpitanul.

— Da, într-adevăr, răspunse omul. Iar eu voi fi de-a dreptul încântat să stau de vorbă cu tine, băiete. Despre ce vrei să discutăm?

Ceilalţi izbucniră în râs.

— De ce încerci să-l omori? întrebă Mingolla, auzindu-şi nuanţa de disperare din glas. Nu trebuie să-l omorâţi. Puteţi folosi o armă tranchilizantă.

— E una pe drum, răspunse căpitanul. Chestia e că amicul tău a luat câţiva ostatici după zidul ăla şi, dacă avem vreo şansă cu el înainte să sosească puşca aia cu tranchilizante, avem obligaţia s-o folosim.

— Dar... începu Mingolla.

— Lasă-mă să termin, băiete.

Căpitanul îşi săltă centura, se apropie tacticos, aşeză un braţ pe umărul lui Mingolla, învelindu-l într-o aură de transpiraţie şi miros de whisky.

— Aşa că, vezi tu, continuă el, totul e sub control. Sammy ăla de colo...

— Baylor, spuse Mingolla furios. Îl cheamă Baylor.

Căpitanul îşi ridică braţul de pe umărul lui, privindu-l amuzat. Chiar şi în întunericul încăperii, Mingolla putea să vadă reţeaua de capilare sparte de pe obraji, trăsăturile sale buhăite de alcoolic.

— Aşa-i. Cum îţi spuneam, bunul tău prieten Baylor nu făcea nici un rău. Doar aiura şi se foia de colo-colo. Dar pe urmă au venit vreo doi fraţi de-ai noştri de la Marină. Se pare că le făcuseră amicilor noştri fasolari o demonstraţie cu ultimele arme de luptă şi se întorceau de la amintita demonstraţie, când au observat mica noastră problemă şi s-au apucat să facă pe eroii. Ei, bine, pe scurt, domnul Baylor le-a tras-o. Le-a călcat în picioare *morala* militară. Pe urmă i-a târât dincolo de zidul ăla şi a început să se joace cu una dintre armele lor. Şi...

Alte două împuşcături.

— La naiba! spuse unul dintre bărbaţii de lângă fereastră.

— Şi uite-l acolo, continuă căpitanul. Îşi bate joc de noi. Acuma, ori arma nu mai are muniţie, ori nu şi-a dat el seama cum funcţionează. Dacă avem de-a face cu varianta a doua, până la urmă o să-şi dea seama...

Căpitanul clătină din cap cu tristeţe, ca şi cum şi-ar fi imaginat cumplitele consecinţe.

— Pricepi care-i necazul meu?

— Aş putea încerca să vorbesc cu el. Ce-ar fi rău în asta?

— Ai putea să mori. E viaţa ta, băiete, dar pielea mea va fi pusă în băţ.

Căpitanul îl răsuci către uşă şi îl împinse uşor către cordonul de soldaţi.

— Apreciez gestul tău, băiete.

Mai târziu, Mingolla avea să reflecteze că tot ceea ce a făcut a fost lipsit de logică, fiindcă, fie că ar fi supravieţuit, fie că nu, Baylor nu ar mai fi fost trimis niciodată înapoi la Ferma Furnicii. Dar la momentul respectiv, disperat să păstreze neschimbat ritualul, nu-şi dăduse seama de nimic. Dădu colţul şi se îndreptă către zidul de împrejmuire. Gura îi era uscată, inima îi bubuia. Dar tremurul mâinii se oprise

şi avu prezenţa de spirit să meargă în aşa fel încât să blocheze linia de foc a soldaţilor. La aproximativ şapte metri de zid, strigă:

— Hei, Baylor! Sunt eu, Mingolla, amice!

Propulsat parcă de un arc, Baylor sări în sus, holbându-se la el. Era o privire crâncenă. Avea nişte ochi ca de taur, albi de jur împrejurul irisurilor. Din nări i se prelingeau firicele de sânge, iar obrajii îi pulsau cu un ritm egal, de ceasornic. Sângele uscat de pe pieptul său provenea de la trei scobituri lungi: erau parţial acoperite de crustă, însă eliminau un fluid limpede. Pentru o clipă, rămase nemişcat. Apoi întinse mâna în spatele zidului, luă o armă cu ţeava dublă, de patul căreia atârna o tubulatură flexibilă, şi o îndreptă către Mingolla.

Apăsă pe trăgaci.

Nici o flacără, nici o explozie. Nici măcar un clic. Dar Mingolla se simţi scufundat într-o apă îngheţată.

— Iisuse! strigă el. Baylor! Sunt eu!

Baylor apăsă din nou pe trăgaci, cu acelaşi rezultat. O expresie de frustrare intensă i se aşternu pe chip, apoi se transformă într-o privire goală de mort. Îşi ridică ochii direct la soare şi, după câteva secunde, zâmbi - poate că primea de sus veşti înfiorătoare.

Simţurile lui Mingolla se ascuţiră uimitor. Undeva, în depărtare, un radio cânta o melodie country care, cu tânguiala ei, cu izbucnirile intermitente, i se părea scheunatul unui sistem nervos defectat. Auzea glasurile soldaţilor în bar, simţea mirosul acid, acru, al nebuniei lui Baylor şi avu impresia că-i poate simţi pulsul mâniei, un şuvoi schimbător de căldură învolburându-se în jurul lui, intensificându-i teama, scormonindu-i cele mai adânci unghere. Baylor coborî arma, o puse jos cu blândeţe, ca pe un copil bolnav şi păşi peste zid. Fluiditatea animalică a mişcării îi dădu fiori lui Mingolla. Reuşi să facă un pas împleticit în spate şi ridică mâinile, ferindu-se de Baylor.

— Haide, omule! făcu el pierit.

Baylor scoase un sunet furios - nici şuierat, nici scheunat - şi un firicel de salivă i se prelinse printre buze. Soarele scălda strada într-o baie de aur, sclipind şi licărind din toate ungherele, ca şi cum ar fi pus realitatea la fiert.

Cineva ţipă:

— Lasă-te jos, băiete!

Apoi Baylor se avântă asupra lui; se prăbuşiră împreună, rostogolindu-se pe pământul bătătorit. Simţi degete scormonindu-i mărul lui Adam. Îşi răsuci gâtul, îl văzu pe Baylor rânjind, numai ochi strălucitori şi dinţi îngălbeniţi. De pe bărbie îi atârnau şiraguri de salivă. O mască de Halloween. Genunchii îi erau înfipţi în umerii lui, mâinile îl înhăţau de păr, lovindu-l cu capul de pământ. Iar şi iar. În urechi i se stârni un sunet ascuţit. Mingolla îşi eliberă o mână şi încercă să-i vâre degetele în ochi, dar Baylor îi muşcă degetul mare, începând să-i roadă încheietura. Privirea i se împăienjeni şi nu mai auzea nimic. Îşi simţea ceafa moale. Părea că saltă foarte încet, mai sus şi mai încet cu fiecare impact cu pământul. Încadrată de cerul albastru, faţa lui Baylor se îndepărta parcă, într-o spirală. Iar apoi, chiar când Mingolla era pe punctul de a leşina, Baylor dispăru.

Avea praf în gură, în nări. Auzea strigăte, murmure. Încă ameţit, se ridică într-un cot. Foarte aproape, braţe, picioare şi torsuri kaki se tăvăleau într-un nor de praf. Ca într-o luptă din benzile desenate. Te aşteptai ca deasupra lor să apară asteriscuri şi semne de exclamare, sugerând înjurături. Cineva îl înhăţă de braţ şi îl trase în picioare. Căpitanul, cu faţa cărnoasă îmbujorată. Se încruntă dezaprobator şi îi şterse praful de pe haine.

— Ce curaj, băiete! Şi ce mare, mare prostie. Dacă n-ar fi fost sleit de puteri, acum ai fi atras muşte în jurul tău.

Se întoarse către un sergent care stătea în apropiere.

— Cât de stupid crezi c-a fost, Phil?

Sergentul zise că habar n-are.

— Ei, bine, continuă căpitanul, cred că, dacă feciorul ăsta ar fi fost într-o luptă, stupizenia lui ar fi fost cam de Medalia de bronz.

Asta, fu de acord sergentul, era al naibii de stupid.

— Desigur, aici, la Frisco - căpitanul îl mai şterse pe Mingolla puţin de praf - curajul ăsta nu-ţi aduce nimicuţa.

Soldaţii îl dezbrăcau pe Baylor, care zăcea pe-o parte, sângerând din nas şi din gură. O peliculă de sânge gros ca un sos îi acoperea obrajii.

— Panama, zise trist Mingolla.

Poate că *era* o opţiune. Vedea cu ochii minţii cum ar fi fost... o plajă noaptea, umbre de palmieri, ca o broderie pe nisipul alb.

— Ce zici? întrebă căpitanul.

— Voia să meargă în Panama, răspunse Mingolla.

— Oare nu asta vrem cu toţii?

Unul dintre soldaţi îl rostogoli pe Baylor pe burtă şi îl legă la mâini, altul îi încătuşă picioarele. Apoi îl rostogoliră înapoi. De sângele de pe obraji şi de pe frunte i se lipise pământ galben, aşezându-i o mască pătată pe chip. Ochii i se deschiseră brusc, în mijlocul acelei măşti, lărgindu-se când simţi cătuşele. Începu să se zvârcolească, încercând să se elibereze. Continuă să salte cam un minut, apoi înţepeni şi - cu ochii pierduţi, fixaţi pe discul topit al soarelui - scoase un răget. Era singurul cuvânt care putea descrie acel sunet. Nu era un ţipăt sau un urlet, ci răgetul triumfător al unui diavol, atât de puternic şi de plin de furie, încât parcă făcu toată căldura şi toată lumina orbitoare să danseze. Sunetul avea un efect seducător, şi Mingolla începu să pătrundă în el, să-l simtă în trupul său, ca pe o melodie rock, să se contopească cu ura lui exuberantă faţă de viaţă.

— O-ho, se minună căpitanul. Vor fi nevoiţi să construiască o nouă grădină zoologică pentru feciorul ăsta.

După ce-şi predă declaraţia, lăsând medicul legist să-l examineze la cap, Mingolla luă feribotul ca s-o întâlnească pe Debora pe malul estic. Se aşeză la prora, privind podul neterminat, nefiind în stare, de data aceasta, să găsească în el nici o speranţă, nici o magie. Panama continua să-i încolţească în minte. Acum că Baylor nu mai era, oare Panama rămânea cu adevărat o opţiune? Ştia că ar trebui să încerce să pună lucrurile la punct, să-şi facă un plan de bătaie, dar nu putea să-şi alunge din minte faţa însângerată, înnebunită a lui Baylor. Văzuse şi altele mai rele, o, Iisuse, cu mult mai rele. Indivizi transformaţi în piese de schimb, din care mai rămăsese atât de puţin încât nu aveau nevoie de un sicriu argintiu şi strălucitor, ci doar de o cutie neagră de metal, de dimensiunile unei bomboniere. Indivizi pârjoliţi, chiori şi plini de sânge, apucând orbeşte aerul cu mâinile, ca nişte creaturi desprinse dintr-un film de groază. Dar ideea de a-l păstra pe Baylor pentru totdeauna într-un ungher roşu, însângerat al creierului său, în inima acelui răget roşu, însângerat pe care-l scosese, poate că ideea aceea era lucrul cel mai urât pe care-l întâlnise Mingolla. Nu voia să moară, respingea această perspectivă cu încăpăţânarea plină de zel de care dă dovadă un copil când este pus în faţa unui adevăr greu de suportat. Totuşi, prefera să moară decât să suporte nebunia. Comparativ cu ce-l aştepta pe Baylor, moartea şi Panama păreau să-i ofere aceeaşi paşnică dulceaţă.

Cineva se aşeză lângă Mingolla; un puşti care nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani. Un puştan nou, cu o tunsoare nouă, bocanci noi, uniformă nouă. Până şi faţa îi părea nouă, proaspăt scoasă din matriţă. Obraji dolofani, strălucitori, piele curată, lucioasă, ochi albaştri, limpezi. Era dornic să stea la discuţii. Îl întrebă pe Mingolla despre casă, despre familie, răspunzând cu „O, uau, trebuie să fie grozav să locuieşti în New York, uau.” Dar părea să aibă alt motiv să iniţieze conversaţia, voia să ajungă undeva şi, în cele din urmă, trecu la subiect:

— Ai auzit de acel sammy care s-a transformat în animal? L-am văzut în arenă noaptea trecută. Un locşor în junglă, la vest de bază. Al unuia pe nume Chaco. Omule, a fost incredibil!

Mingolla doar auzise de gropi, de la unul şi de la altul, dar numai lucruri rele şi îi venea greu să creadă că puştiul, cu aerul lui inocent de băiat de la oraş, putea fi amator de ceva atât de josnic. Şi, în ciuda faptelor la care tocmai asistase, îi era şi mai greu să creadă că Baylor ar fi putut participa.

Puştiul nu aştepta să fie îmboldit:

— Era destul de devreme. La început au fost câteva încăierări, nimic deosebit, şi apoi apare tipul, arătând ca apucat. Ştiam că e sammy după felul în care se holba la groapă, ştii, ca la un lucru pe care şi-l dorea. Şi tipul care era cu mine, un prieten de-al meu, mă înghionteşte şi zice:

— Sfinte Sisoe! E Cavalerul Negru, amice! L-am văzut cu ceva vreme în urmă luptându-se la Reunion. Pariază pe el, îmi zice. E as tipul!

Ultima lor permisie fusese în Reunion. Mingolla încercă să formuleze o întrebare, dar nu se putea gândi la una al cărei răspuns să aibă vreo noimă.

— Ei, bine, continuă puştiul, nu sunt de mult aici, dar *chiar* dacă aş fi auzit de Cavaler... Aşa că m-am apropiat şi mi-am făcut de lucru prin preajma lui, gândindu-mă că poate găsesc un indiciu despre cum se simte, ştii, că nu vrei să pariezi doar bazându-te pe reputaţia cuiva. Curând, vine Chaco şi îl întreabă dacă vrea nişte adrenalină. Cavalerul zice: „Da, dar vreau să mă lupt cu un animal. Ceva fioros, amice. Vreau să mă lupt cu ceva fioros.” Chaco îi spune că are nişte maimuţe şi nimicuri din astea, şi Cavalerul zice că a auzit de un jaguar. Chaco dă din colţ în colţ: „Poate că da, poate că nu, dar nu contează, fiindcă jaguarul e prea puternic pentru sammy.” Şi pe urmă Cavalerul îi dezvăluie lui Chaco cine e. Ascultă la mine: Chaco şi-a schimbat complet atitudinea. Îşi dădea şi el

seama cum ar merge pariurile dacă venea vorba de ceva de genul: Cavalerul Negru împotriva jaguarului. Şi începe: „Da, domnule Cavaler Negru! Tot ce vrei!” Şi face anunţul. Omule, toată lumea a înnebunit. Oamenii fluturau bani, strigându-şi pariurile, dând paharele pe gât ca să fie chercheliţi la timp pentru evenimentul principal, iar Cavalerul doar stă acolo, zâmbind, hrănindu-se parcă din haosul general. Apoi Chaco dă drumul jaguarului prin tunel şi în arenă. Nu era un jaguar ajuns la maturitate, poate doar pe jumătate, dar e tot ce-ţi poţi închipui că poate să înfrunte cineva, chiar şi Cavalerul.

Puştiul făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul. Ochii îi deveniseră parcă mai strălucitori.

— Oricum, jaguarul se învârte de colo-colo, rămânând aproape de peretele gropii, mârâind şi scuipând, iar Cavalerul îl priveşte de sus, studiindu-i mişcările. Şi toată lumea începe să scandeze: „Sa-mi, Sa-mi, Sa-mi.” După ce strigătele ating apogeul, Cavalerul scoate din buzunar trei fiole. La naiba, amice, trei vreau să zic! Trei! N-am fost niciodată în preajma unui sammy când a luat mai mult de două. Trei te duc direct în cer! Aşa că, atunci când tipul ridică astea trei fiole, mulţimea ia foc, urlând de parcă ar fi intrat cu toţii în pielea lui. Dar el îşi păstrează calmul. E atât de calm! Stă acolo, cu fiolele ridicate şi le lasă să preia lumina, să absoarbă zgomotul şi energia, să-şi tragă puterea din vigoarea mulţimii. Chaco îşi flutură mâinile, făcând linişte şi ţine discursul despre cum în adâncul oricărui bărbat se află un suflet de luptător care aşteaptă să fie eliberat şi tâmpenii din astea. Îţi spun, omule, până atunci am crezut întotdeauna că discursul ăla e numai baliverne, dar Cavalerul mă face să-l înghit sută la sută. E atât de al naibii de calm! Îşi scoate cămaşa şi pantofii şi îşi leagă o bucată de mătase neagră în jurul braţului. Apoi desface fiolele una după alta, repede, şi le prizează pe toate. Văd cum îşi fac efectul, cum ochii i se învăpăiază. Cum îl ridică. Şi, de îndată ce o prizează pe ultima, sare în

groapă. Nu foloseşte tunelul! Sare! Opt metri în jos, pe nisip, şi aterizează ghemuit.

Alţi trei soldaţi îşi apropiaseră capetele, ascultând, iar puştiul li se adresa acum tuturor, interpretând pentru publicul său. Era atât de tulburat, încât abia putea vorbi coerent, şi Mingolla îşi dădu seama cu dezgust că era şi el stârnit de imaginea lui Baylor ghemuit pe nisip. Baylor, cel care plânsese după asalt. Baylor, care fusese atât de speriat de lunetişti, încât o dată preferase să facă în pantaloni decât să se îndepărteze de arma sa, ca să se ducă la latrină.

Baylor, Cavalerul Negru.

— Jaguarul mârâie, dă din labe şi loveşte aerul, continuă puştiul. Încearcă să-l bage pe Cavaler în sperieţi. Căci, în mintea lui, jaguarul ştie că e în mare încurcătură. Că ăsta nu-i vreun Chaco, un novice, e un sammy. Cavalerul se duce spre centrul arenei, tot ghemuit. Aici puştiul îşi modulează glasul, grav şi teatral: Nu se întâmplă nimic preţ de câteva minute, se simte doar o tensiune. Toată lumea stă cu răsuflarea tăiată. Jaguarul ţâşneşte de vreo două ori, dar Cavalerul sare la o parte, făcându-l să rateze lovitura şi nici unul nu păţeşte nimic. De fiecare dată când jaguarul ţâşneşte, mulţimea suspină şi geme, nu doar fiindcă se tem cu toţii să-l vadă pe Cavaler sfâşiat, ci, în acelaşi timp, fiindcă îşi dau seama cât e de ager. Iute ca glonţul, amice! Fantastic. Pare cam la fel de iute ca jaguarul. O ţine tot aşa, săltând la o parte şi, oricât se suceşte şi se răsuceşte jaguarul, oricât se apropie, nu poate să pună gheara pe el. Şi pe urmă... o, a fost aşa de lin! Jaguarul sare din nou şi, de data asta, în loc să salte într-o parte, Cavalerul se aruncă pe spatele animalului, se rostogoleşte pe-o parte şi, când jaguarul trece pe deasupra lui, îl loveşte cu ambele picioare. Îl loveşte rău de tot! Şi îl izbeşte cu călcâiele într-o parte. Jaguarul e trântit de peretele gropii şi se prăbuşeşte urlând, cu coastele trosnind. I le-a făcut praf, omule. I-au ieşit prin piele ca nişte stâlpi de cort.

Puştiul se şterse la gură cu dosul palmei, aruncând o privire către Mingolla şi ceilalţi soldaţi, să vadă dacă erau pătrunşi de povestire.

— Toată lumea ţipa, reluă el. Loveam marginea zidului. Era aşa o hărmălaie, că tipul cu care eram mi-a ţipat ceva în ureche, dar nu am auzit nimic. Şi, cum spuneam, poate din cauza gălăgiei, poate din cauza coastelor, nu contează... jaguarul e cuprins de streche. Începe să facă sărituri înspre Cavaler, încercând să se apropie înainte de a face saltul, să nu i se mai întindă aceeaşi capcană. Mârâie ca o blestemată de drujbă. Cavalerul continuă să sară şi să se răsucească. Dar apoi alunecă, dă din mâini ca să-şi recapete echilibrul şi jaguarul se năpusteşte asupra lui, înfigându-i ghearele în piept. Pentru o clipă, valsează parcă. Apoi Cavalerul reuşeşte să desprindă laba care l-a agăţat, împinge capul jaguarului pe spate şi îl pocneşte cu pumnul în ochi. Jaguarul cade pe nisip cu o bufnitură şi Cavalerul o zbugheşte în partea cealaltă a arenei. Îşi examinează zgârieturile de pe piept, care sângerează groaznic, între timp, jaguarul se ridică în picioare şi e mai răvăşit ca oricând. Singurul ochi îi e plin de sânge, labele din spate îi sunt fleaşcă. Ca la un meci de box, au chemat doctorul. Jaguarul se gândeşte că i-a ajuns cu prostiile şi dă să sară afară din groapă. O dată, sare chiar în dreptul meu, acolo unde stăteam aplecat peste margine. Se apropie atât de tare încât îi simt mirosul respiraţiei. Mă văd oglindit în ochiul lui bun. Întinde gheara, încercând să se agaţe, vrând să se ridice în mijlocul mulţimii. Oamenii se sperie, gândindu-se că poate o să reuşească. Dar înainte să aibă ocazia, Cavalerul îl prinde de coadă şi îl plesneşte de zid, aşa cum baţi un nenorocit de covor. Aşa face cu jaguarul. Care e acum harcea-parcea. Tremură. Din gură îi curge sânge, colţii sunt toţi roşii. Cavalerul începe să facă nişte fente, îşi flutură mâinile, mârâie. Îşi bate joc de jaguar. Oamenilor nu le vine să creadă ce văd. Sammy face praf jaguarul în aşa hal, încât are timp să se mai joace cu el.

Dacă arena era scoasă din minţi şi înainte, acum e o adevărată grădină zoologică. Unii se bat, alţii cântă Imnul Marinei. O tipă saşie se dezbracă. Jaguarul încearcă să se apropie iar de Cavaler, dar e prea răvăşit. Nu se poate ţine pe picioare. Iar Cavalerul continuă să mârâie şi să facă fente. Un tip din spatele meu îl huiduie, susţinând că, bătându-şi joc de jaguar, defăimează puritatea jocului. Dar, la naiba, îmi dau seama că de fapt Cavalerul urmăreşte jaguarul, aşteaptă momentul potrivit, mişcarea potrivită.

Cu privirea pierdută în josul râului, puştiul purta pe chip o expresie visătoare. Poate că se gândea la prietena lui.

— Ştiam cu toţii ce avea să urmeze. Am rămas tăcuţi. Atât de tăcuţi, încât puteam auzi paşii Cavalerului scârţâind pe nisip. Simţeai tensiunea în aer şi ştiai că jaguarul se păstrează pentru un ultim, colosal, efort. Apoi Cavalerul alunecă din nou, numai că de data asta se preface. Eu mi-am dat seama, dar jaguarul nu. Când Cavalerul se clatină într-o parte, jaguarul sare. Credeam că o să cadă, ca prima oară, dar Cavalerul sare şi el. Cu picioarele înainte. Şi îl plesneşte pe jaguar exact sub maxilar. Se aud oasele sfărâmându-se şi jaguarul se prăbuşeşte grămadă. Se chinuie să se ridice, dar nu-i chip! Scânceşte şi îşi împroaşcă fecalele pe nisip. Cavalerul se apropie din spate, îi ia capul cu ambele mâini şi îl răsuceşte. Crac!

Parcă identificându-se cu soarta jaguarului, puştiul închise ochii şi suspină.

— Toată lumea fusese tăcută, până la auzul acelui „crac”, apoi iadul se dezlănţuie. Oamenii scandează: „Sa-mi, Sa-mi”, şi se îmbrâncesc, încercând să ajungă lângă groapă, ca să-l poată vedea pe Cavaler scoţând inima. Acesta întinde mâna în gura jaguarului, smulge unul dintre colţi şi îl aruncă în mulţime. Atunci apare Choco prin tunel şi îi înmânează cuţitul. Chiar când era gata să taie, cineva mă doboară la pământ şi, până când apuc să mă ridic din nou în picioare, Cavalerul luase deja inima şi muşcase din ea. Stătea acolo, cu sângele jaguarului pe gură şi cu propriul

sânge şiroind pe piept. Are un aer oarecum buimac. Ca şi cum lupta s-a terminat şi acuma nu ştie ce să facă. Dar apoi începe să ragă. Răgetul lui e aidoma cu al jaguarului, înainte de a fi rănit. Sălbatic, fioros. Gata să se ia în piept cu toată lumea asta blestemată. Omule, mi-am pierdut minţile! Eram una cu acel răget. Poate că răgeam şi eu cu el, poate că toată lumea răgea. Aşa te simţeai. De parcă erai în mijlocul acestui răget care ieşea din fiecare gâtlej din univers.

Puştiul îl învălui pe Mingolla într-o privire rece:

— Multă lume spune că gropile de luptă sunt rele, şi poate că sunt. Nu ştiu. Cum vrei să-ţi dai seama ce e rău şi ce nu e rău aici? Se spune că poţi să te duci la arene de o mie de ori şi să nu vezi nimic care să semene cu jaguarul sau Cavalerul Negru. Nu ştiu nici eu. Dar eu mă mai duc, pentru orice eventualitate. Poate că o să am noroc. Ceea ce am văzut astă-noapte a fost rău, a fost atât de rău încât a fost şi frumos.

III

Debora aştepta la chei, cu un coş de picnic în mână, îmbrăcată cu o rochie albastră cu fustă plină şi decolteu înalt: o rochie de şcolăriţă. Mingolla se îndreptă către ea. Felul cum îi era pieptănat părul, revărsat în jurul umerilor în bucle negre şi groase, îl duse cu gândul la un fum solidificat, iar chipul ei părea harta unei ţări frumoase cu lacuri negre şi câmpii întunecate. Porniră de-a lungul râului, pe lângă oraş şi ajunseră într-un loc unde arbori de ceiba, cu coroane bogate de frunze verzi şi lucioase, cu scoarţa albicioasă şi rădăcinile ca nişte cozi de aligatori, creşteau pe ţărmul argilos, lângă păsări şi lângă zgomotele de la baza aeriană, care, de la distanţa aceasta, păreau sunete desprinse din natură. Lumina soarelui strălucea pe luciul

apei şi, ori de câte ori vântul stârnea valuri, îşi răspândea parcă sclipirea într-un strat plutitor de diamante. Mingolla îşi imagină că merg pe o cărare secretă, că au trecut de un colţ al lumii şi au ajuns pe un etern tărâm liniştit. Senzaţia de pace era atât de profundă, încât începu să spere. Poate, gândi el, ceva îl aştepta aici. O vrajă nouă. Poate că va găsi un semn. Semnele erau pretutindeni, dacă ştiai să le citeşti. Aruncă o privire de jur împrejur. Trunchiuri groase, albe, se înălţau în frunziş, iar cărări întunecate, acoperite de frunze, îşi croiau drum printre ele... aici nimic, dar ce-o fi cu ierburile alea care cresc la marginea apei? Umbrele pe care le aruncau pe pământul galben erau aidoma florilor de crin, umbre care nu aveau mai nimic în comun cu forma zimţată a ierburilor înseşi. Poate că era un semn, dar nu unul desluşit. Îşi ridică privirea către trestiile ce creşteau la mal. Trestii galbene cu crengile frânte, parcă stând cu mâinile în şolduri, unele cu grămăjoare de ouă de insecte atârnate de firele dezlânate, ca nişte seminţe de perle, iar altele împestriţate de pete de alge. Astfel arătară, preţ de o clipă. Apoi lui Mingolla i se văluri privirea, ca şi cum întreaga realitate ar fi tremurat şi trestiile ar fi căpătat contururi rudimentare: beţe galbene ieşind din albastrul limpede. Pe malul celălalt al râului, jungla era o simplă pată de verde Crayola; o vedetă militară în trecere era o dungă roşie, despicând albastrul. Parcă unduirea apei aglomerase toate elementele peisajului, deformându-le uşor, înfăţişând fiecare obiect ca pe un cub de jucărie, greu de definit. Mingolla scutură din cap. Îşi şterse fruntea. Nici un efect. Îngrozit, strânse din ochi. Avea senzaţia că este singura piesă cu înţeles dintr-un mozaic lipsit de sens, vulnerabil din cauza unicităţii sale. Respiraţia îi era precipitată, mâna stângă îi vibra.

— David! Nu vrei să auzi? vorbi Debora iritată.

— Ce să aud? întrebă el, rămânând cu ochii închişi.

— Despre visul meu. Nu mă asculţi?

O privi printre gene. Totul revenise la normal. Stătea cu genunchii sub ea, îi vedea limpede toate trăsăturile.

— Iartă-mă. Eram dus pe gânduri.

— Păreai înfricoşat.

— Înfricoşat? se miră, şi arboră o figură uluită. Nu, doar mi-a trecut ceva prin minte, atâta tot.

— Nu putea fi un gând plăcut.

Ridică din umeri şi îşi îndreptă spatele, ca să dea dovadă de atenţie.

— Aşadar, spune-mi despre vis.

— În regulă, spuse ea cu neîncredere.

Adierea vântului îi aduse câteva şuviţe fine de păr peste faţă, iar Debora le îndepărtă.

— Ai fost într-o încăpere de culoarea sângelui, cu scaune roşii şi o masă roşie. Până şi tablourile de pe pereţi erau pictate în tonuri de roşu, şi...

Se întrerupse, aruncându-i o privire fugară.

— Vrei să auzi? Ai din nou aerul acela.

— Desigur.

Dar îi era frică. Cum ar fi putut ea să ştie despre camera roşie? Probabil că a avut o viziune şi... Apoi îşi dădu seama că s-ar putea ca ea să nu vorbească despre camera propriu-zisă. Îi spusese despre asalt, nu-i aşa? Şi dacă ar avea legături cu gherila, ar şti că luminile de urgenţă erau aprinse în timpul unui asalt. Asta era! Încerca din nou să-l sperie, ca să-l facă să dezerteze, intimidându-l, aşa cum băgau creştinii spaima în păcătoşi, prin imagini de râuri de foc şi tortură. Îl înfuria. Cine naiba era ea să-i spună lui ce era drept sau înţelept? Orice va face va fi decizia lui.

— Camera avea trei uşi, continuă ea. Tu voiai să ieşi, dar nu puteai să-ţi dai seama care e uşa pe care puteai s-o foloseşti în siguranţă. Ai încercat prima uşă, care s-a dovedit a fi o uşă aparentă. Închizătoarea celei de-a doua s-a deschis uşor, dar uşa însăşi era înţepenită. Decât s-o forţezi, ai preferat să te duci la cea de-a treia uşă. Închizătoarea acesteia era de sticlă şi te-ai tăiat la mână.

După aceea, ai început să te plimbi de colo-colo, fără să ştii ce să faci.

Debora aşteptă o reacţie şi, când el nu-i oferi nici una, întrebă:

— Înţelegi?

Mingolla rămase tăcut, stăpânindu-şi furia.

— Am să-ţi interpretez eu, spuse ea.

— Nu te obosi.

— Camera roşie este războiul şi uşa falsă este copilăreasca...

— Încetează!

O înhăţă de încheietura mâinii, strângând-o cu putere.

Ea îl privi în ochi, până când o eliberă.

— ... copilăreasca ta magie, termină ea.

— Ce-i cu tine? Ai de îndeplinit o normă, ceva? Cinci dezertori pe lună şi primeşti o medalie?

Debora îşi trase rochia în jos, ca să-şi acopere genunchii şi începu să se joace cu un fir de aţă desfăcut. După felul în care se purta, Mingolla se întreba dacă îi pusese o întrebare intimă sau încerca să contureze un răspuns care să nu fie necioplit. În cele din urmă, Debora vorbi:

— Asta crezi că sunt eu pentru tine?

— Nu-i adevărat? De ce altceva mi-ai servi balivernele astea?

— Ce-i cu tine, David?

Se aplecă, cuprinzându-i obrajii cu palmele.

— De ce...?

El îi îndepărtă mâinile.

— Ce-i cu mine? Asta - gestul lui cuprinse cerul, râul, copacii -, asta e cu mine. Îmi aminteşti de părinţii mei. Îmi pun acelaşi gen de întrebări ignorante.

Dintr-odată, simţi nevoia s-o rănească, să găsească un răspuns ca un acid pe care să i-l toarne în faţă şi să-l privească devorându-i toată liniştea.

— Ştii ce fac cu părinţii mei? întrebă el. Când îmi pun întrebări idioate precum „Ce-i cu tine?” le spun o poveste.

O poveste de război. Vrei să auzi o poveste de război? S-a întâmplat ceva acum câteva zile, care s-ar potrivi foarte bine drept răspuns.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, răspunse ea, descurajată.

— Nici o problemă. Plăcerea e de partea mea.

Ferma Furnicii era o movilă mare, de forma unei căpăţâni de zahăr, care se înălţa deasupra junglei dese de la graniţa de est a Zonei de Foc Smarald. Din vârful dealului, se proiectau în afară amplasamente de artilerie şi rachete care, de la distanţă, semănau cu o coroană de spini îndesată pe o ţeastă verde. Pe mai multe sute de metri de jur împrejur, terenul fusese defrişat de toată vegetaţia. Tunurile mari au fost coborâte la o înclinaţie maximă şi, într-un moment de nebunie, au ras de pe faţa pământului vaste întinderi de junglă, retezând la un metru regimente întregi de trunchiuri falnice, lăsând o fâşie de cioturi înnegrite şi de pământ roşu pârjolit, brăzdat de crăpături. Un hăţiş de sârmă ghimpată luase locul copacilor şi al tufişurilor, formând desişuri suprarealiste de oţel albastru şi, îngropate sub sârmă, se aflau diverse mine şi aparate de detecţie. Totuşi, acestea nu făceau mare lucru, căci cubanezii deţineau o tehnologie care putea să neutralizeze cele mai multe dintre ele. În nopţile senine, erau slabe şanse să apară probleme, dar în nopţile ceţoase, te puteai aştepta la necazuri. La adăpostul ceţii, trupele cubaneze şi de gherilă treceau de sârma ghimpată şi încercau să se infiltreze în tunelurile care împânzeau trupul dealului. Accidental, una dintre mine era declanşată şi o minge fantomatică de foc înflorea în vârtejul alb de ceaţă, siluete negre, minuscule fiind azvârlite dinspre centru în afară. În ultima vreme, se descoperise că unele dintre aceste victime purtau berete roşii şi insigne în formă de scorpion şi astfel s-a ştiut că cubanezii au trimis Divizia Alacrán, care jucase un rol esenţial în înfrângerea forţelor americane în Miskitia.

În interiorul dealului, existau nouă niveluri de tuneluri, majoritatea presărate cu încăperi mici şi rotunde, care serveau drept adăposturi de locuit (singura excepţie fiind nivelul inferior, care fusese destinat centrului informatic şi birourilor); toate camerele şi tunelurile erau căptuşite cu plastic alb expandat, care arăta ca o spumă de mare întărită şi era rezistent la explozivele antipersonal. În camera lui Mingolla, unde dormea împreună cu Baylor şi Gilbey, de tavan era atârnat un lampion de hârtie stacojie, dând impresia că locuiau într-o celulă de sânge. Baylor susţinuse că lampa era prea luminoasă şi îl deranja la ochi. Lângă perete erau rânduite trei paturi de campanie, îndepărtate unul de altul atât cât permitea spaţiul. Podeaua din jurul patului lui Baylor era plină de mucuri de ţigară şi şerveţele folosite, sub pernă îşi ţinea o cutie de tablă, în care se afla rezerva lui de pastile şi de marijuana. Ori de câte ori aprindea o marijuana, îi oferea un fum lui Mingolla, iar acesta refuza întotdeauna, simţind că experienţa de la baza de artilerie nu putea fi intensificată prin droguri. Lipit de perete, deasupra patului lui Gilbey, se afla un colaj de poze porno şi, în fiecare zi după serviciu, fie că Mingolla şi Baylor erau în cameră, fie că nu, Gilbey se întindea pe pat şi se masturba. Lipsa lui de pudoare îl făcea pe Mingolla să se simtă jenat de comportamentul său sfios în privinţa acestui act, şi, în acelaşi timp, stânjenit de caracterul puber al obiectelor lipite deasupra patului lui - un fanion american, o fotografie a fostei sale prietene şi încă una a echipei de baschet din ultimul an de liceu, mai multe desene ale sale cu jungla din împrejurimi. Gilbey îl tachina în mod constant în privinţa acestei expoziţii, numindu-l „băiatul cuminte din vecini”, ceea ce îi suna ciudat lui Mingolla, căci acasă fusese considerat un fel de excentric.

Spre această cameră se îndrepta Mingolla când a început asaltul. Ascensoare de mare tonaj, capabile să ridice şaizeci de oameni, duceau în jos şi-n sus, chiar în interiorul versanţilor de est şi de vest ai dealului, dar, pentru a

asigura accesul rapid între nivelurile învecinate şi, totodată, ca măsură de siguranţă în cazul unor pene de curent, prin inima dealului sfredelea un tunel auxiliar, ca un imens intestin alb, încolăcit. Tunelul era de două ori şi ceva mai larg decât cărucioarele electrice care îl străbăteau, transportând ofiţerii şi vipurile în timpul inspecţiilor. Mingolla avea obiceiul să folosească tunelul pentru antrenament. În fiecare seară se îmbrăca în trening şi alerga în sus şi în jos, toate cele nouă niveluri, făcând asta cu convingerea că epuizarea fizică preîntâmpina visele urâte. În seara aceea, în timp ce traversa Nivelul Patru, în ultimul urcuş, auzi bubuitul unei explozii, nu departe. Alarmele sunară, artileria grea din vârful dealului începu să bubuie. Chiar deasupra lui se auziră strigăte şi ţăcănit de focuri automate. Luminile tunelului clipiră şi se stinseră, iar luminile de urgenţă se aprinseră, pâlpâind.

Mingolla se lipi de perete. Lumina roşie, difuză, făcea suprafeţele căptuşite ale tunelului să pară netede, asemeni cochiliei unui gigantic nautil, iar această asemănare îi sporea sentimentul de neputinţă, făcându-l să se simtă ca un copil, captiv într-un sinistru palat submarin. Închipuindu-şi haosul din jurul lui, nu putea gândi limpede. Rafale de foc, oştiri de oameni-furnici clocotind prin tuneluri, ţipete care împroaşcă sânge, atacul armelor grele, învăpăind, cu fiecare explozie, kilometri de cer. Ar fi preferat să continue să urce, să meargă afară, unde ar fi putut avea şansa să se ascundă în junglă. Dar singura lui speranţă era aici, jos. Dezlipindu-se de perete, o luă la goană cu toată viteza, agitându-şi braţele, derapând la fiecare colţ, aproape căzând, trecu de Nivelul Patru, urmă Nivelul Cinci. Apoi, la jumătatea drumului dintre nivelurile Cinci şi şase, aproape se împiedică de un cadavru - un american care zăcea chircit în jurul rănii de la burtă, cu o peliculă de sânge sub el şi o macetă în mână. Aplecându-se după macetă, Mingolla nu se gândi defel la cel mort, doar la cât de ciudat era pentru un american să se apere de cubanezi cu o astfel de armă.

Hotărî că n-avea nici un rost să meargă mai departe. Cine îl omorâse pe bărbatul acela trebuia să se afle pe undeva mai încolo şi cel mai bun lucru pe care-l putea face era să se ascundă într-una dintre camerele de la Nivelul Cinci. Ţinând maceta în faţă, înaintă cu prudenţă în susul tunelului.

Nivelurile Cinci, Şase şi Şapte erau teritoriul ofiţerilor şi, cu toate că tunelurile erau la fel cu cele de mai jos - tuburi uşor curbate, de doi metri şi jumătate înălţime şi trei metri lăţime - încăperile erau mai mari şi aveau numai două paturi. Camerele în care Mingolla trase cu ochiul erau goale şi asta, în ciuda zgomotelor de luptă, îi dădea un sentiment de siguranţă. Dar, când trecu de curba tunelului, auzi din spate strigăte în spaniolă. Aruncă pe furiş o privire înapoi, pe după curbă. Un soldat negru şi deşirat, purtând o beretă roşie şi uniformă gri, se apropia pas cu pas de prima uşă; apoi, cu puşca la ochi, năvăli înăuntru. Doi alţi cubanezi - bărboşi şi slabi, cu pielea pământie în lumina însângerată - stăteau lângă intrarea arcuită în tunelul auxiliar. Când îl văzură pe soldatul negru ieşind din cameră, se îndreptară în direcţia opusă, probabil ca să verifice încăperile de la celălalt capăt al nivelului.

Mingolla începu să funcţioneze într-un soi de panică luminată. Îşi dădu seama că va trebui să-l ucidă pe soldatul negru. Să-l ucidă fără nici un fel de zarvă, să-i ia carabina şi să spere că-i va putea lua pe ceilalţi doi prin surprindere, când se vor întoarce după el. Se furişă în cea mai apropiată cameră şi se sprijini de perete, în dreapta uşii. Cubanezul, după cum observase, s-a întors la stânga când a intrat în cameră. Ar fi fost vulnerabil în faţa cuiva poziţionat ca Mingolla. Vulnerabil o fracţiune de secundă. Mai puţin decât ai număra până la unu. Mingolla îşi simţea pulsul bubuind în tâmplă şi strânse maceta în mâna stângă. Repetă în gând ce va trebui să facă. Să străpungă, să-şi apese o mână peste gura cubanezului, să-şi ridice genunchiul şi să-i izbească puşca. Şi va trebui să facă aceste mişcări simultan, să le execute perfect.

Execuţie perfectă.

Aproape că izbucni în râs, amintindu-şi cum spunea vechiul lui antrenor burtos de baschet: „Execuţie perfectă, băieţi. Cu asta câştigi teren. Lăsaţi la o parte aiurelile. Pregătiţi-vă apărarea, folosiţi combinaţiile şi treceţi la atac.”

Jocul de baschet nu e altceva decât viaţă în pantaloni scurţi, nu-i aşa, domnule antrenor?

Mingolla trase adânc aer în piept şi îl lăsă să iasă prin nări, cu un oftat. Nu putea crede că avea să moară. Îşi petrecuse aproape nouă luni gândindu-se cu nelinişte la moarte, dar acum, când se iviseră circumstanţele care făceau moartea posibilă, nu reuşea să ia această posibilitate în serios. Nu i se părea just ca negrul costeliv să-i fie osânda. Moartea sa trebuia să angreneze explozii masive de lumină, raze speciale de ucis Mingolla, semne astrologice. Nu un fitecine sfrijit, cu o carabină. Mai trase o gură de aer şi, pentru prima oară, înregistră ce se afla în încăpere. Două paturi de campanie, haine împrăştiate peste tot, fotografii polaroid şi pornografie. Tărâmul ofiţerilor sau nu, era decorul de bază la Ferma Furnicii; sub lumina roşie, părea sordid, de mult abandonat. Era uluit cât de liniştit se simţea. O, se temea, nu încape vorbă! Dar teama era vârâtă în faldurile negre ale personalităţii sale, ca pumnalul unui criminal, ascuns într-o haină veche pe un raft al şifonierului. Scânteind în taină, aşteptându-şi şansa să strălucească. Mai devreme sau mai târziu, teama îl va pune pe jar, dar deocamdată era un aliat care îi ascuţea simţurile. Vedea fiecare cută umflată de pe zidurile albe, auzea fiecare scârţâit al bocancilor cubanezului, când acesta se repezi în camera alăturată; îl simţea cum îşi agită carabina, de la stânga la dreapta, cum se opreşte, se întoarce...

Îl putea simţi pe cubanez, îi simţea căldura, trupul încălzit, poziţia exactă a corpului. Era ca şi cum cineva i-ar fi aprins un termograf în interiorul capului, un termograf care funcţiona prin pereţi.

Cubanezul se furişă către uşa după care se ascundea Mingolla. Înaintarea lui era tangibilă, ca un chibrit aprins în spatele unei coli de hârtie. Calmul lui Mingolla se zdruncină. Îl tulburau căldura bărbatului, temperatura trupului. Se imaginase omorându-l cu o agerime cinematografică, fără complicaţii. Acum se gândea la porci măcelăriţi şi sonete zdrobind cranii de vite. Se putea oare încrede în această formă monstruoasă de percepţie? Dacă nu putea? Dacă va lovi prea târziu? Prea devreme? Pe urmă creatura fierbinte, vie, era aproape la uşă şi, neavând de ales, Mingolla îşi sincroniză atacul cu mişcările lui, lovind exact în momentul în care cubanezul intră pe uşă.

Execuţie perfectă.

Lama se strecură sub coastele cubanezului şi Mingolla îi puse mâna pe gură, înăbuşindu-i strigătul. Genunchiul se înfipse în patul armei, doborând-o, cu un zdrăngănit, la podea. Cubanezul se zvârcoli sălbatic. Duhnea a aer rânced de junglă şi a ţigări. Ochii i se rostogoliră, încercând să-l vadă pe Mingolla. Ochi nebuni, de fiară, cu albul ochilor sângeriu şi pupile mărite. Broboane de sudoare îi sclipeau roşietice pe frunte. Mingolla răsuci maceta şi pleoapele cubanezului tremurară, închizându-se. Dar, o clipă mai târziu, se deschiseră pe neaşteptate şi cubanezul făcu un salt. Clătinându-se, cei doi pătrunseră mai adânc în cameră şi se legănară lângă un pat. Mingolla îl împinse pe cubanez într-o parte şi îl izbi de perete, ţintuindu-l acolo. Zvârcolindu-se, cubanezul aproape reuşi să se elibereze. Părea că devine mai puternic, că scâncetele i se preling din braţul lui Mingolla.

Întinse mâna în spate, înfigându-şi unghiile în faţa lui Mingolla; înhăţă un smoc de păr, îl smulse. Disperat, Mingolla tăie cu maceta. Scâncetele cubanezului deveniră mai ascuţite, mai puternice. Se răsuci şi se agăţă de perete. Mâna care strângea maceta era lipicioasă de saliva cubanezului, nările lui Mingolla erau pline de duhoarea râncedă a bărbatului. Îi era greaţă, se simţea slăbit şi nu

era sigur cât timp va mai rezista. Nemernicul nu va muri niciodată, îşi trăgea puterea din oţelul înfipt în măruntaiele sale, se transforma într-un fel de forţă nemuritoare. Dar chiar atunci cubanezul înţepeni. Apoi se relaxă şi Mingolla îi simţi mirosul fecalelor.

Îl lăsă să se prăbuşească pe podea, dar înainte ca Mingolla să reuşească să scoată maceta, un fior străbătu trupul cubanezului, urcă prin mâner şi îi făcu mâna stângă să vibreze. Continuă să vibreze în interiorul mâinii sale, o senzaţie murdară, lascivă, ca un tremur postcoital. Ceva, o esenţă animalică, o fărâmă insinuantă de viaţă stricată, se încolăcea acolo, înăuntru, ţâşnind către încheietura sa. Îşi privi mâna, oripilat. Tremura, înmănuşată în sângele cubanezului. O izbi de şold şi asta păru că ameţeşte creatura dinăuntru. Dar, în câteva clipe, se învioră şi începu să i se zvârcolească prin degete, cu iuţeala nebună a unui mormoloc.

— *Teo!* strigă cineva. *Vamos!*

Electrizat de acest sunet, Mingolla se năpusti la uşă. Lovi cu piciorul carabina cubanezului. O ridică şi tremurul mâinii se mai potoli - îi trecu prin minte că se domolise simţind textura şi greutatea cunoscute.

— *Teo! Dónde estás*?

Mingolla nu prea avea de ales, dar îşi dădu seama că ar fi cu mult mai periculos să bată în retragere decât să preia iniţiativa.

— *Aquí!* mormăi şi ieşi în tunel, troncănind cu bocancii. *Date prisa, hombre!*

Deschise focul imediat ce trecu de curbă. Cei doi cubanezi stăteau la intrarea în tunelul auxiliar. Puştile lor răpăiră scurt, trimiţând o rafală de gloanţe, care ricoşară, inofensive, de pereţi. Se răsuciră, îşi smuciră braţele şi căzură. Mingolla era prea şocat de cât de uşor fusese ca să se simtă uşurat. Continua să-i privească, aşteptându-se să facă ceva. Un geamăt, un spasm.

După ce ecourile împuşcăturilor se stinseră, cu toate că Mingolla auzea bubuitul artileriei grele şi pocnetul armelor de foc, o tăcere grea se revărsă parcă prin tunel, ca şi cum gloanţele ar fi străpuns ceva care până atunci stăvilise liniştea. Liniştea îl făcea conştient de izolarea sa. Nu-şi dădea seama unde se aflau liniile de luptă... dacă, într-adevăr, ele existau. Îşi putea imagina că prin fiecare nivel al tunelului se infiltraseră nişte unităţi mici, că bătălia pentru Ferma Furnicii era, în miniatură, bătălia pentru Guatemala; un conflict fără tipare, fără graniţe, fără confruntări obişnuite, dar care, ca o plagă, putea ţâşni oriunde, în orice moment, ucigând. În acest caz, cea mai bună soluţie ar fi să se îndrepte către centrul informatic, unde cu siguranţă erau concentrate forţele aliate.

Se îndreptă către intrare şi privi trupurile celor doi cubanezi. Căzuseră, blocându-i calea şi Mingolla ezita să păşească peste ele, gândindu-se că poate îl trăgeau pe sfoară, că vor întinde mâinileşi îl vor înhăţa. Poziţia ciudată a membrelor îl făcea să creadă că se chinuiau să stea într-o poză dificilă, aşteptând ca el să prindă curaj. Sângele părea purpuriu în strălucirea roşie a luminilor de avarie, mai vâscos şi mai lucios decât sângele obişnuit. Le observă aluniţele, cicatricile şi rănile, cusătura grosolană a uniformelor, dinţii de aur ce le sclipeau din gurile deschise. Era ciudat. I-ar fi putut întâlni cât încă erau în viaţă şi poate că i-ar fi lăsat doar o impresie vagă; însă văzându-i morţi, îi evaluase dintr-o singură privire. Poate, gândi el, moartea îţi dezvăluia esenţa, aşa cum viaţa n-o putea face. Examină trupurile moarte, vrând să le desluşească. Doi indivizi slabi, musculoşi. Tipi simpatici, cărora le plăceau romul, femeile şi sportul. Ar putea pune pariu că erau jucători de baseball, jucători de teren, o formaţie din doi jucători. Poate că ar fi trebuit să le strige: „Hei, eu sunt un fan al Yankeilor. Ţineţi-vă tare! Ne vedem după război, la un joc de baseball. Lăsaţi naibii tâmpenia asta. Hadeţi să încingem un meci!”

Râse, iar sunetul puternic, eruptiv al râsului său îl sperie. Iisuse! Şi-o căuta cu lumânarea. Pentru a-i susţine, parcă, opinia, creatura din mâna sa explodă, prinzând viaţă, foindu-se şi ţopăind. Înfrângându-şi teama, Mingolla păşi peste cele două cadavre şi, când nimic nu-l înhăţă de pantaloni, se simţi foarte, foarte uşurat.

Dincolo de Nivelul Şase, tunelul auxiliar era înceţoşat, şi Mingolla pricepu că dealul fusese străpuns de cubanezi, probabil cu un sfredel. Gaura pe care o făcuseră trebuia să fie pe undeva, pe aproape, şi Mingolla hotărî că, dacă o va putea găsi, va ieşi naibii din Fermă şi se va ascunde în junglă. La Nivelul Şapte, ceaţa era extrem de deasă; luminile de urgenţă o mânjeau într-un roşu palid, făcând-o să semene cu o vată chirurgicală care acoperea o arteră imensă. Pe ziduri se zăreau urme de arsuri lăsate de focurile grenadelor, ca nişte desene primitive, şi câteva cadavre se zăreau în apropierea uşii. Majoritatea americani, oribil mutilaţi. Tulburat, Mingolla îşi croi drum printre ei şi când cineva, în spatele lui, strigă *Nu mişca*, ţipă răguşit, îşi aruncă puşca şi se răsuci, cu inima bubuind.

O namilă de om - avea cam un metru nouăzeci, poate doi, cu braţele şi spatele unui halterofil - stătea în cadrul uşii, îndreptând spre pieptul lui Mingolla un pistol de calibrul 45. Purta uniformă kaki, cu trese de locotenent, iar faţa lui copilăroasă, deşi încruntată, dădea impresia de blândeţe şi apatie. Îi aduse în minte imaginea taurului Ferdinand, cântărind o problemă spinoasă:

— Ţi-am spus să nu te mişti, spuse el arţăgos.

— E în regulă, spuse Mingolla. Sunt de partea ta.

Locotenentul îşi trecu mâna prin claia deasă de păr şaten. Părea că clipeşte mai mult decât era normal.

— Ar fi mai bine să verific. Haide, să coborâm în magazie.

— Ce-i de verificat? întrebă Mingolla, tot mai paranoic.

— Te rog, spuse locotenentul, cu un glas sincer, stăruitor. A fost deja prea multă violenţă.

Magazia era o încăpere lungă, îngustă, în formă de L, la capătul nivelului; plină de lăzi frumos aranjate, cu lumini de avarie care, prin pâcla subţire, arătau ca un şir de sori roşii, muribunzi. Locotenentul îl duse pe Mingolla în colţul L-ului şi, cotind, acesta văzu că peretele din spate al încăperii lipsea. În coama dealului, fusese detonat un tunel care se deschidea către beznă. Rădăcini bifurcate, cu bulgări de pământ agăţaţi de ele, atârnau din acoperiş, creând imaginea vrăjitorească a unui tunel care ducea într-o lume a magiei. La gura lui se îngrămădeau dărâmături şi bulgări de pământ. Mingolla simţea mirosul junglei şi îşi dădu seama că armele grele încetaseră focul. Ceea ce însemna că, oricine câştigase lupta din vârf, va trimite în curând detaşamentele de curăţire.

— Nu putem rămâne aici, îi spuse locotenentului. Cubanezii se vor întoarce.

— Suntem în perfectă siguranţă. Pe cuvântul meu.

Gesticulă cu arma, indicând că Mingolla ar trebui să se aşeze pe podea. Mingolla făcu aşa cum i se ordonase şi îngheţă la vederea unui cadavru. Un cadavru de cubanez, care zăcea lângă două lăzi, vizavi de el, cu capul sprijinit de perete.

— Iisuse, spuse el, ridicându-se înapoi în genunchi.

— N-o să te muşte, zise locotenentul.

Cu naturaleţea unuia care se înghesuie într-un scaun de metrou, se instală lângă cadavru; umpleau împreună spaţiul dintre lăzi, lipiţi unul de altul.

— Hei, amice, spuse Mingolla, simţindu-se buimac şi răvăşit. N-am de gând să stau aici cu tipul ăsta mort!

Locotenentul îşi agită arma:

— O să te obişnuieşti.

Mingolla se aşeză înapoi, incapabil să-şi dezlipească ochii de la cadavru. De fapt, în comparaţie cu trupurile peste care tocmai păşise, era chiar prezentabil. Singurele semne de vătămare erau sângele de pe gură, barba neagră, încâlcită şi o mâzgă de sânge şi pânză zdrenţuită pe

mijlocul pieptului. Bereta îi alunecase, acoperindu-i, şmechereşte, o sprânceană, scorpionul de bronz era zgâriat şi mătuit. Avea ochii deschişi, oglindind cioburile roşii ale luminilor de avarie, şi asta îi conferea o tristă aparenţă de viaţă. Dar reflexiile îl făceau să pară mai puţin real, mai uşor de suportat.

— Ascultă-mă, spuse locotenentul.

Mingolla îşi şterse sângele de pe mâna tremurândă, sperând că asta va avea un efect pozitiv.

— Mă asculţi? întrebă locotenentul.

Mingolla avea o senzaţie stranie faţă de locotenent şi de cadavrul de alături, percepându-i ca pe o paiaţă şi un ventriloc. În ciuda ochilor strălucitori, cadavrul era prea real ca jocul luminii să-l poată ascunde mult timp sub spoiala sa înşelătoare. Pe degete i se vedeau semicercuri precise şi, fiindcă avea capul înclinat, sângele se revărsase în acea parte, întunecându-i obrazul şi tâmpla, în timp ce restul feţei rămânea palid. Acum, locotenentul, cu pantalonii lui îngrijiţi, cu pantofii lustruiţi şi tunsura ordonată, era cel care părea ireal.

— Ascultă, zise vehement locotenentul. Vreau să înţelegi că trebuie să fac ce e bine pentru mine!

Îşi umflă bicepşii braţului drept, până la dimensiunea unei bile de popice.

— Pricep, făcu Mingolla, complet demoralizat.

— Chiar pricepi? Cu adevărat?

Locotenentul părea scos din sărite de faptul că Mingolla susţinea că înţelege.

— Mă îndoiesc. Mă îndoiesc că ai putea să pricepi.

— Poate că nu pot, răspunse Mingolla. Cum spui tu, amice. Încercam doar s-o scot la capăt cu tine.

Locotenentul rămase tăcut, clipind. Apoi zâmbi:

— Pe mine mă cheamă Jay, spuse el. Iar tu eşti...?

— David.

Mingolla încercă să-şi concentreze atenţia asupra armei, întrebându-se dacă ar putea s-o azvârle cu piciorul, dar ţăndările de viaţă din mână îl înnebuneau.

— Unde eşti încartiruit, David?

— La Nivelul Trei.

— Eu locuiesc aici, spuse Jay. Dar am să mă mut. N-aş putea suporta să rămân într-un loc unde… Ştiai că durează mult timp până ca un om să moară, chiar după ce inima lui s-a oprit?

— Nu, nu ştiam.

Fărâmele din mâna lui Mingolla se îndreptară către încheietura mâinii şi o strânse, încercând să le blocheze.

— E adevărat, spuse Jay, cu deplină convingere. Nici unul dintre oamenii ăştia - înghionti uşor cadavrul, un gest care îi sugeră lui Mingolla o familiaritate care te înfiora - nu a terminat de murit. Viaţa nu se stinge pur şi simplu. Viaţa păleşte. Şi oamenii ăştia sunt încă vii, deşi e doar o jumătate de viaţă. Jumătatea de viaţă a vieţii, ai putea spune, afirmă rânjind.

Mingolla continuă să-şi strângă încheietura şi zâmbi, ca şi cum ar aprecia jocul de cuvinte. Lujeri palizi de ceaţă se încolăciră între ei.

— Bineînţeles, tu nu eşti armonizat, spuse Jay. Aşa că n-ai cum să înţelegi. Dar eu, fără Eligio, aş fi pierdut.

— Cine-i Eligio?

Jay făcu semn cu capul către cadavru.

— Suntem armonizaţi, Eligio şi cu mine. Aşa ştiu că suntem în siguranţă. Percepţiile lui Eligio nu mai sunt limitate la *acum* şi aici. El e cu oamenii lui chiar în clipa asta şi îmi spune că sunt cu toţii morţi sau pe moarte.

— U-hu! zise Mingolla, încordându-se.

Reuşise să stoarcă chestia care-i mişuna prin mână înapoi în degete şi se gândea că poate va reuşi să pună mâna pe armă. Dar Jay îi încurcă planul, mutându-şi puşca în mâna cealaltă. Ochii îi erau parcă tot mai sticloşi, dobândind un lustru rubiniu, iar Mingolla îşi dădu seama că

era din cauză că Jay îi deschisese larg şi îşi îndreptase privirea către luminile de urgenţă.

— Te pun pe gânduri, spuse el. Chiar te pun pe gânduri.

— Ce? întrebă Mingolla, lăsându-se pe o parte, scurtând distanţa, pentru o lovitură.

— Jumătăţile de vieţi, răspunse Jay. Dacă mintea are o jumătate de viaţă, poate că la fel se întâmplă şi cu trăirile noastre separate. Jumătatea de viaţă a iubirii, a urii. Poate că încă există pe undeva.

Îşi trase genunchii la piept, ferindu-şi arma.

— Cred c-am să mă întorc la Oakland, vorbi, cu glasul şoptit. Tu de unde eşti, David?

— Din New York.

— Nu-i genul meu. Dar îmi place la nebunie Zona Golfului. Am acolo un magazin de antichităţi. Dimineţile sunt frumoase. Paşnice. Soarele coboară prin fereastră, revărsându-se pe podea ca un val, ridicându-se pe mobilă. E ca şi cum vernisurile originale ar renaşte şi întreg magazinul ar străluci de lumini străvechi.

— Trebuie să fie frumos, spuse Mingolla, rămas înmărmurit în faţa lirismului lui Jay.

— Pari un om bun, afirmă locotenentul, îndreptându-şi puţin spatele. Dar, îmi pare rău. Eligio îmi spune că eşti prea tulbure ca să te citească. Zice că nu pot risca să te las în viaţă. Voi fi nevoit să te împuşc.

Mingolla se pregăti să lovească, dar apoi nepăsarea puse stăpânire pe el. Ce importanţă avea? Chiar dacă i-ar doborî arma, probabil că Jay l-ar putea face bucăţi.

— De ce? întrebă el. De ce trebuie?

— S-ar putea să mă denunţi.

Trăsăturile blânde ale lui Jay se ofiliră într-o expresie îndurerată.

— Să le spui că mă ascund.

— Pe nimeni nu interesează că te ascunzi, zise Mingolla. Asta făceam şi eu. Pun pariu că mai sunt încă cincizeci de tipi care fac acelaşi lucru.

— Ştiu şi eu...

Fruntea lui Jay se încreţi.

— Am să mai întreb o dată. Poate că mintea ţi-e mai puţin tulbure acum.

Îşi întoarse privirea către omul mort. Mingolla observă că ochii cubanezului erau îndreptaţi în sus şi spre stânga - exact direcţia în care se pierduseră ochii lui Jay mai înainte - şi reflectau aceeaşi strălucire de rubin.

— Îmi pare rău, zise Jay, ridicând arma. Trebuie.

Îşi linse buzele.

— Vrei te rog să-ţi întorci capul? Aş prefera să nu te uiţi la mine când se întâmplă. Aşa am devenit legaţi Eligio şi cu mine.

Privind în ţeava puştii era ca şi cum s-ar fi uitat într-o prăpastie, simţind tentaţia prăbuşirii. Mai degrabă din spirit de contradicţie decât din voinţa de a supravieţui, Mingolla îşi ridică ochii către Jay şi spuse:

— Hai, dă-i drumul!

Jay clipi, dar rămase cu puşca neclintită.

— Îţi tremură mâna, spuse el, după o pauză.

— Nu-i mare lucru.

— De ce îţi tremură?

— Fiindcă am ucis pe cineva cu ea. Fiindcă sunt la fel de al naibii de nebun ca tine.

Jay rămase pe gânduri.

— Trebuia să fiu repartizat într-o unitate gay, spuse el în cele din urmă. Dar toate posturile erau ocupate şi, când în sfârşit, am fost detaşat aici, mi-au dat un drog. Acum eu... eu...

Clipi iute, cu buzele deschise şi Mingolla descoperi că îi venea să sară la Jay, să-i dea un brânci, să facă ceva ca să-l împingă peste această culme a agoniei.

— Nu mai pot... să fiu cu bărbaţi, continuă Jay şi clipi din nou repede; apoi cuvintele îi veniră mai uşor. Ţi-au dat şi ţie un drog? Adică, nu vreau să sugerez că eşti gay. Numai că

în zilele noastre au droguri pentru orice şi m-am gândit că poate asta-i problema.

Mingolla se simţi dintr-odată nespus de trist. Simţea că emoţiile îi fuseseră răsucite într-o sârmă subţire, neagră, că sârma era roasă şi pulveriza scântei negre de tristeţe. Asta era tot ce-i dădea energie, asta era toată viaţa lui. Acele mici scântei negre.

— Am luptat întotdeauna, spuse Jay. Şi luptam şi de data asta. Dar când l-am împuşcat pe Eligio... pur şi simplu n-am mai putut continua.

— Pur şi simplu mă doare-n cot, spuse Mingolla. Pur şi simplu.

— Poate că pot avea încredere în tine.

Jay suspină.

— Numai că mi-aş dori să fii şi tu armonizat. Eligio e un suflet bun. L-ai aprecia.

Jay continuă să vorbească, enumerând virtuţile mortului, iar Mingolla nu-l mai ascultă, nefiind dornic să audă despre dragostea cubanezului faţă de familia sa, despre îngrijorările lui postume pentru ei. Privindu-şi mâna, avea o perspectivă magică asupra situaţiei. Stătea în pivniţele acestui munte nefast, scăldat într-o stranie strălucire roşiatică, cu rămăşiţele unui om mort captive în carnea sa, ascultând un uriaş cu minţile rătăcite, care primea ordine de la un cadavru, aşteptând soldaţii scorpioni să vină puhoi printr-un tunel care părea să ducă înspre o dimensiune de negură şi întunecime. Era o nebunie să priveşti aşa situaţia. Dar aşa era. Nu puteai s-o înlături prin raţiune; avea o fascinaţie brutală, care depăşea raţiunea, care făcea raţiunea inutilă.

— ... şi, odată armonizat, povestea Jay, nu te mai poţi separa niciodată. Nici măcar prin moarte. Astfel, Eligio va rămâne mereu viu în mine. Desigur, nu-i pot lăsa să afle. Adică - chicoti ca sunetul unor zaruri zornăind într-o ceaşcă - să le destăinui că ofer ajutor şi alinare duşmanului!

Mingolla îşi plecă fruntea, închise ochii. Poate că Jay va trage. Dar se îndoia. Jay nu dorea decât să aibă companie în nebunia lui.

— Juri că n-ai să le spui? întrebă Jay.

— Da, făcu Mingolla. Jur.

— Bine. Dar adu-ţi aminte că viitorul meu e în mâinile tale. Ai o responsabilitate faţă de mine.

— Nu-ţi face griji.

În depărtare pocniră focuri de arme.

— Mă bucur c-am putut sta de vorbă, zise Jay. Mă simt mult mai bine.

Mingolla spuse că şi el se simţea bine.

Rămaseră tăcuţi. Nu era cel mai sigur mod de a petrece noaptea, dar Mingolla nu mai punea mare preţ pe noţiunea de siguranţă. Era prea istovit ca să se mai teamă. Jay părea în transă, cu privirea pironită într-un punct de deasupra căpăţânii lui Mingolla, însă acesta nu făcu nici o mişcare ca să-l dezarmeze. Era mulţumit să stea şi să lase soarta să-şi urmeze cursul. Gândurile i se desfăşurară cu o lentoare vegetală.

Stăteau probabil aşa de vreo două ore, când Mingolla auzi zvon de elicoptere şi observă că ceaţa se subţiase, că întunericul de la capătul tunelului devenise gri.

— Hei, îi spuse lui Jay, cred că suntem în siguranţă.

Jay nu-i dădu nici un răspuns, iar Mingolla văzu că ochii săi erau întorşi în sus şi către stânga, întocmai ca ochii cubanezului, smălţuiţi de o lumină rubinie. Într-o doară, întinse mâna şi atinse arma. Braţul locotenentului căzu cu zgomot pe podea, dar degetele îi rămaseră încleştate pe patul puştii. Sări înapoi, nevenindu-i să creadă. Nu putea fi adevărat! Întinse din nou mâna, luându-i pulsul. Încheietura mâinii era rece, neclintită, iar buzele sale aveau o nuanţă albăstruie. Fu străbătut de un tremur de isterie, gândindu-se că Jay înţelesese greşit starea de armonizare: Nu Eligio devenise parte din viaţa sa, ci el devenise parte din moartea cubanezului. Mingolla simţea o apăsare în piept şi

avea impresia că o să plângă. Ar fi primit lacrimile cu bucurie şi, când acestea nu se materializară, deveni deopotrivă supărat pe sine şi defensiv. De ce nu putea plânge? Tipul nu însemna nimic pentru el... deşi faptul că putea fi atât de lipsit de compasiune era un motiv suficient pentru lacrimi. Totuşi, dacă începeai să plângi pentru ceva atât de banal cum ar fi un biet individ care murea, puteai să plângi în fiecare minut, şi la ce bun? Aruncă o privire către Jay. Către cubanez. În ciuda pielii netede a lui Jay şi a bărbii aspre a cubanezului, Mingolla ar fi putut să jure că începeau să semene, aşa cum semănau cuplurile căsătorite de multă vreme. Şi, da, toţi cei patru ochi erau îndreptaţi în acelaşi punct din neant. Fie era o coincidenţă a naibii de mare, fie nebunia lui Jay era de o asemenea amploare, încât îşi dorea să moară în felul acesta, numai ca să dea credibilitate teoriei jumătăţilor de vieţi. Şi poate că era încă viu. Pe jumătate viu. Poate că el şi Mingolla erau acum armonizaţi şi, dacă era adevărat, poate că... Alarmat de perspectiva de a li se alătura ofiţerului şi cubanezului în veghea lor de dincolo de moarte, se ridică în picioare şi alergă în tunel. Ar fi putut să continue să fugă, însă, când ieşi în lumina zorilor, fu luat prin surprindere de imaginea pe care o vedea dinspre gura tunelului.

În spatele lui, cupola verde a dealului se umfla în văzduh, cu versanţii acoperiţi de un brocart de tufe şi cârcei, o infinitate de modele care îţi atrăgeau privirea ca faţada cu gravuri complicate a unui templu hindus. În vârf, unul dintre posturile de apărare fusese lovit. Aşchii de metal înnegrit se curbau în aer ca nişte coji negre. În faţa lui se întindea şanţul de noroi roşu, cu gardul de sârmă ghimpată. Iar dincolo se înălţa hăţişul verde întunecat al junglei. Prinse în sârmă, atârnau sute de trupuri îmbrăcate în uniforme pătate de sânge. Nori răzleţi de fum se ridicau răsucindu-se din craterele proaspete din spatele lor. Pe cer, pe jumătate ascunse de aburul cenuşiu care se înălţa, planau trei elicoptere Sikorsky. Piloţii lor erau invizibili în spatele

straturilor de fum şi sticlă, iar elicopterele însele arătau ca nişte enorme muşte cu ochii ieşiţi din orbite, răsucindu-şi aripile. Ca nişte diavoli. Ca nişte zei. Parcă îşi şopteau, în aşteptarea ospăţului pe care-l vor împărţi în curând.

Scena era hidoasă, dar avea, totuşi, puritatea unui refren de baladă care a prins viaţă, o baladă despre tragicele evenimente dintr-un iad învecinat. Era o imagine pe care n-ai putea s-o pictezi sau, dacă ai putea, pânza ar trebui să fie la fel de mare ca scena însăşi şi ar trebui să cuprinzi în ea fierberea domoală a aburului, răsucirea elicelor, fumul răzleţ. Nici un detaliu nu putea fi omis. Era ilustrarea perfectă a războiului, a secretei sale splendori magice, iar Mingolla era şi el un element al acestui desen, figura pe care artistul o pictase în glumă sau ca să confere proporţie şi perspectivă imensităţii scenei, importanţei sale. Ştia că ar trebui să se prezinte la post, dar privea fascinat în inima războiului şi nu se putea desprinde. Se aşeză pe coama dealului, cuibărindu-şi mâna bolnavă în poală şi privi cum - cu aplombul greoi al unor idoli care pluteau către pământ, înfruntând vânturile, stârnind, în avântul coborârii, o furie de praf roşu - elicopterele aterizară cu măiestrie printre cadavre.

IV

Când ajunse la jumătatea povestirii, Mingolla îşi dădu seama că nu încerca de fapt s-o jignească sau s-o şocheze pe Debora, ci mai degrabă îşi descărca sufletul. Îşi mai dădu seama că, spunând povestea, se desprinsese, într-o anumită măsură, de trecut, slăbise puterea acestuia asupra sa. Pentru prima dată se simţi capabil să se gândească serios la ideea de dezertare. Nu se năpusti asupra ei, n-o luă în braţe, dar îi recunoştea logica şi înţelegea îngrozitoarea lipsă de logică a întoarcerii la alte asalturi, la

alte morţi, fără vreo vrajă care să-l apere. Făcu un pact cu sine însuşi: se va preface că merge mai departe, ca şi cum ar avea intenţia să dezerteze şi va vedea ce semne primeşte.

Când termină, Debora îl întrebă dacă îi trecuse sau nu furia. Mingolla se bucura că Debora nu încercase să-l compătimească.

— Îmi pare rău. Nu eram supărat pe tine... şi n-a fost doar asta.

— Nu-i nimic.

Debora îşi împinse la spate coama întunecată a părului, astfel că îi căzu într-o parte, şi îşi coborî privirea la iarba de lângă genunchii ei. Cu capul înclinat, cu ochii pe jumătate umbriţi de pleoape, cu linia graţioasă a gâtului şi cu bărbia ca o literă dintr-un alfabet exotic, părea ea însăşi un semn bun.

— Nu ştiu despre ce să vorbesc cu tine. Lucrurile pe care simt că trebuie să ţi le spun te înfurie şi nu reuşesc să leg o discuţie măruntă.

— Nu vreau să fiu forţat. Dar, crede-mă, mă gândesc la ce mi-ai spus.

— N-am să te forţez. Dar tot nu ştiu despre ce să vorbesc.

Smulse un fir de iarbă, îi mestecă vârful. Mingolla îi privi buzele strângându-se şi se întrebă ce gust ar avea Debora. Gura dulce ca un vas în care cândva au fost mirodenii. Şi mai jos, ar fi dulce şi acolo - miere puţin acrită în fagure. Debora aruncă firul de iarbă.

— Ştiu, spuse ea înviorată. Vrei să vezi unde locuiesc?

— Aş prefera să nu mă întorc încă la Fresco.

Locul unde locuieşti, gândi el, vreau să ating acel loc.

— Nu e în oraş. E un sat în josul râului.

— Sună bine.

Se ridică în picioare, o luă de braţ, ajutând-o să se ridice. Pentru o clipă, fură lipiţi unul de altul, cu pieptul ei atingându-i cămaşa. Căldura Deborei îl înconjură, şi

Mingolla se gândi că, dacă i-ar vedea cineva, ar vedea două siluete unduindu-se într-un miraj. Simţi un imbold să-i spună că o iubeşte. Deşi ceea ce simţea era legat în principal de salvarea pe care ea i-o oferea, o parte a sentimentelor sale păreau reale, şi asta îl nedumerea, căci, pentru el, ea nu fusese decât o evadare de câteva ore, o cină într-un restaurant ieftin şi o plimbare pe malul râului. Nu exista nici o bază pentru un sentiment de durată, înainte de a apuca să spună orice, să facă orice, ea se întoarse şi luă coşul.

— Nu e departe, zise ea, pornind la drum.

Fusta albastră i se legănă ca un clopot.

Merseră pe o potecă de pământ maroniu, năpădită de ferigi, împânzită de copaci tineri, cu frunze palide, translucide şi ajunseră curând la un pâlc de colibe cu acoperişurile de paie, la gura unui izvor care se vărsa în râu. Copii goi-puşcă se scăldau în apele pârâului, râzând şi împroşcându-se unul pe altul. Pielea lor avea culoarea chihlimbarului, iar ochii le erau umezi şi vineţii, ca prunele coapte. Deasupra colibelor, construite din trunchiuri de copaci tineri, legate între ele cu cabluri de nailon, se înălţau palmieri şi acacii. Acoperişurile de paie erau tunse, ca nişte frizuri pe oală. Muştele roiau pe feliile de carne atârnate pe sforile de rufe întinse între două colibe. Capete de peşti şi găinaţi mânjeau pământul gălbui. Dar Mingolla nici nu observă aceste semne de sărăcie, văzând aici, în schimb, un semn al păcii care l-ar putea aştepta în Panama. Un alt semn avea să apară în curând. Debora cumpără o sticlă de rom de la o mică prăvălie, apoi îl conduse la coliba de la gura pârâului şi îl prezentă unui bătrân cărunt, care stătea pe o bancă în faţa adăpostului. Unchiu' Moisés. După trei pahare, unchiu' Moisés începu să spună poveşti.

Prima era despre pilotul personal al unui fost preşedinte din Panama. Preşedintele făcuse miliarde din traficul cu cocaină în Statele Unite, cu ajutorul celor de la CIA, pe care îi sprijinise în numeroase ocazii, şi era el însuşi dependent,

în ultimele stadii ale degenerării mintale. Singura lui plăcere era să zboare prin ţară, dintr-un oraş în altul, să stea pe pistele de aterizare, să privească pe fereastră şi să prizeze cocaină. La orice oră din zi şi din noapte, te puteai aştepta de la el să cheme pilotul şi să-i comande să pregătească un plan de zbor la Colón, Bocas del Toro sau Penonomó. Pe măsură ce starea preşedintelui se înrăutăţea, pilotul a început să-şi dea seama că nu peste mult timp cei de la CIA vor vedea că acesta nu le mai este de folos şi îl vor omorî. Şi modul cel mai la îndemână pentru a-l ucide ar fi un accident de avion. Pilotul nu voia să moară împreună cu el. A încercat să demisioneze, dar preşedintele nu i-a permis. I-a trecut prin minte să se mutileze, dar, fiind un bun catolic, nu putea să nesocotească legile lui Dumnezeu. Dacă ar fi fugit, familia sa ar fi suferit. Viaţa i-a devenit un coşmar, înainte de fiecare zbor, petrecea ore în şir cercetând avionul, în căutarea unor dovezi de sabotaj şi, după fiecare aterizare, rămânea în cabină, tremurând de astenie nervoasă. Starea preşedintelui s-a înrăutăţit şi mai mult. Trebuia să fie dus în braţe la bordul avionului, unde un ajutor îi administra cocaina, în timp ce un altul stătea lângă el, cu tampoane de vată, pentru a-i opri sângerările din nas. Ştiind că viaţa lui putea fi măsurată în săptămâni, pilotul a cerut îndrumarea preotului.

— Roagă-te, l-a sfătuit preotul.

Pilotul se rugase în tot acest timp, aşa că sfatul nu i-a fost de nici un folos. Apoi s-a dus la comandantul şcolii sale militare şi comandantul i-a spus că trebuie să-şi facă datoria. Şi asta era ceva ce pilotul făcuse tot timpul. În cele din urmă, s-a dus la căpetenia indienilor din San Bias, din care se trăgea mama sa. Căpetenia i-a spus că trebuie să-şi accepte soarta, ceea ce - deşi nu era un lucru pe care-l făcuse în tot acest timp - nu era nici pe departe încurajator. Cu toate acestea, a văzut că era singura cale disponibilă şi a făcut aşa cum l-a sfătuit căpetenia. În loc să-şi petreacă ore în şir în verificări premergătoare zborurilor, sosea cu

câteva minute înainte de decolare şi pornea la drum fără ca măcar să inspecteze rezervorul. Vorbe despre nechibzuinţa lui au ajuns la urechile capitoliului. Dând ascultare fiecărui moft al preşedintelui, a zburat pe furtună şi pe ceaţă, beat sau drogat şi, în timpul acestor ore petrecute în văzduh, suspendat între legile gravităţii şi soartă, a dobândit o nouă perspectivă asupra vieţii. Odată revenit pe pământ, se arunca în viaţă cu nestăpânită aviditate, făcând amor cu înflăcărare cu soţia sa, chefuind cu prietenii, până în zori. Apoi, într-o zi, pe când se pregătea să plece la aeroport, acasă la el a venit un american şi i-a spus că fusese înlocuit.

— Dacă-l lăsăm pe preşedinte să zboare cu un pilot neglijent, noi vom fi învinuiţi pentru orice se întâmplă, i-a spus americanul.

Pilotul n-a trebuit să întrebe la cine se referea când spunea „noi”. Şase săptămâni mai târziu, avionul preşedintelui s-a prăbuşit în munţii Darién. Pilotul a fost copleşit de fericire. Panama scăpase de un ticălos, şi viaţa lui fusese cruţată. Dar, la o săptămână după accident, după ce a fost numit noul preşedinte, alt contrabandist cu relaţii în CIA, comandantul forţelor aeriene l-a chemat pe pilot şi i-a spus că avionul nu s-ar fi prăbuşit niciodată dacă la cârmă ar fi fost el şi l-a însărcinat să piloteze avionul preşedintelui.

Toată după-amiaza, Mingolla ascultă şi bău, iar beţia îi aşeză pe ochi nişte lentile care îi permiteau să vadă cum i se aplicau lui aceste poveşti. Erau toate poveşti despre nehotărâre, care-l îndemnau să acţioneze şi înfăţişau în amănunt problemele fundamentale ale oamenilor din America Centrală, care - ca şi el acum - erau prinşi între polul magiei şi polul raţiunii, cu vieţile guvernate de politicile ultrareale, cu spiritele dominate de mituri şi legende, cu trupul masiv, rectangular, computerizat, al Americii de Nord deasupra şi misterul continental, zămislit în forma unei cochilii, al Americii de Sud dedesubt. Presupunea că Debora orchestrase genul de istorii pe care

le spunea unchiul Moisés, dar asta nu le diminua puterea ca semne. Sunau ca nişte adevăruri, nu ca nişte poveşti croite după nevoile lui. Nici nu mai conta că mâna îi tremura, că vederea îi juca feste. Toate vor trece când va ajunge în Panama.

Umbrele se întunecau, insectele zumzăiau ca nişte mandoline, iar lumina amurgului se revărsa din cer, dând aerului o înfăţişare grăunţoasă, făcând curgerea râului să pară mai lentă, mai greoaie. Nepoata unchiului Moisés le aduse platouri cu porumb fript şi peşte, iar Mingolla se îmbuibă. După aceea, când bătrânul dădu semne de oboseală, Mingolla şi Debora porniră agale de-a lungul râului. Între două colibe, montat pe un stâlp, se afla un coş de baschet îndoit, cu un inel fără plasă. Câţiva tineri trăgeau la coş şi Mingolla li se alătură. Era greu să driblezi prin hârtoape, dar jucă mai bine ca niciodată. Rămăşiţele beţiei îi dădeau putere şi loviturile sale trasau arcuri perfecte prin inel. Reuşea să marcheze chiar şi din unghiuri improbabile. Se lăsă purtat de joc, făcând mişcări rapide, fentând, sărind să prindă mingea, devenind - pe măsură ce se lăsa înserarea - cea mai dibace dintre cele zece umbre cu mâinile fluturând, săltând fără astâmpăr.

Jocul luă sfârşit şi pe cer se iviră stelele, ca nişte orificii de foc ştanţate într-un val de mătase neagră, atârnat deasupra palmierilor. Cascade tremurătoare de lumină se revărsau pe pământul din faţa colibelor, iar Debora şi Mingolla păşiră printre ele, ascultând radioul. Mingolla auzi un radio fixat pe postul Forţelor Armate, trasmiţând în direct un meci de baschet. Era o hărmălaie, mulţimea urla, iar crainicul strigă: „A luat totul!” Mingolla îşi imagină mingea dispărând în bezna de deasupra stadionului, săltând în parcarea America, poposind sub un cauciuc, unde un puşti o va găsi şi se va gândi că e un miracol, sau va trece strada de-a rostogolul, pentru a se odihni sub o maşină veche, lucind acolo, o pată de alb misterios, şi clocotind de energia puternicei lovituri de maestru. Scorul

era trei la unu, în ultima secundă. Mingolla nu ştia cine cu cine joacă şi nici nu-i păsa. Primea şi el lovituri de maestru, goluri din salturi arcuite, urmărind curbura unor trasee predestinate. Se afla în centrul unor forţe incalculabile.

Unul dintre bordeie era neluminat, cu două scaune de lemn în faţă şi, pe măsură ce se apropiau, această imagine îl întrista tot mai mult. Ceva îl deranja: aerul de lucru pregătit, puţin înscenat. Era paranoic, atâta tot. Semnele fuseseră bune până acum, nu-i aşa? Când ajunseră la colibă, Debora se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de uşă şi îşi ridică privirea către el. Stelele îşi oglindeau strălucirea în ochii ei. Prin uşă, în spatele ei, Mingolla desluşi coconul umbrit al unui hamac de sfoară şi, lângă acesta, un sac din care ieşea o colivie de sârmă.

— Şi cu planurile tale cum rămâne? întrebă el.

— M-am gândit că e mai important să fiu cu tine, răspunse ea.

Şi asta îl sâcâia. Totul începea să îl sâcâie şi nu putea înţelege de ce. Fărâma de viaţă din mână începu să se agite. Strânse mâna în pumn şi se aşeză lângă Debora.

— Ce se petrece între noi doi? întrebă el nervos. Se va întâmpla ceva? Mă tot gândesc că da, dar...

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi uită unde voia să ajungă.

— Nu sunt sigură ce vrei să spui, răspunse ea.

O umbră se mişcă, trecând prin strălucirea galbenă, ţâşnind din coliba de alături. Vălurindu-se, unduindu-se. Mingolla închise ochii strâns.

— Vrei să spui... amoros, zise ea. Sunt şi eu confuză în privinţa mea. Fie că te întorci la baza ta, fie că pleci în Panama, se pare că nu prea avem viitor. Şi cu siguranţă nu avem trecut.

Faptul că Debora nu avea un răspuns sigur îi spori încrederea în ea, în întreaga situaţie. Dar se simţea slăbit. Foarte slăbit. Îşi scutură capul, alungând alte valuri.

— Cum e în Panama?

— N-am fost niciodată. Probabil că seamănă mult cu Guatemala, numai că lipseşte războiul.

Poate că ar trebui să se ridice, să se plimbe. Poate că l-ar ajuta. Se pare că vorbitul îl stabiliza.

— Pun pariu, spuse el, pun pariu că e frumos, să ştii. Panama. Munţi verzi, cascade în junglă. Pun pariu că sunt multe păsări. Tot felul de papagali. Milioane de papagali.

— Presupun.

— Şi colibri. Un prieten de-al meu a fost acolo o dată, într-o expediţie de cercetare a păsărilor colibri şi zicea că erau milioane de feluri. Credeam că era un tip ciudat, ştii, fiindcă aduna păsări colibri.

Mingolla deschise ochii şi trebui să-i închidă din nou.

— Credeam că adunarea păsărilor colibri nu e foarte relevantă pentru problemele majore.

— David? întrebă cu îngrijorare în glas.

— Sunt bine.

Mirosul parfumului ei era mai greţos decât şi-l amintea.

— Acolo se ajunge cu corabia, nu? Trebuie să fie o corabie destul de mare. N-am fost niciodată pe o corabie adevărată, doar în barca aia cu vâsle pe care o avea unchiul meu. Mă lua la pescuit dincolo de Coney Island. Ne fixam de o baliză şi prindeam toţi peştii otrăvitori. Ar fi trebuit să vezi câţiva. Erau ca nişte mutanţi. Cu ochi în culorile curcubeului, cu excrescenţe ciudate peste tot. Mă speria îngrozitor gândul să mănânc peşte.

— Am avut un unchi care...

— Obişnuiam să mă gândesc la toate câte sunt acolo, în adâncuri, prea jos ca să le putem prinde. Peşti-balon uriaşi, rechini, balene cu mâini. Parcă îi vedeam înghiţind barca, parcă...

— Linişteşte-te, David.

Debora îi masă ceafa şi un fior îi coborî pe şira spinării.

— N-am nimic, n-am nimic.

Îi dădu mâna la o parte; nu avea nevoie de fiori, pe lângă toate celelalte.

— Mai spune-mi despre Panama.

— Ţi-am spus, n-am fost niciodată acolo.

— A, da. Ei, bine, dar ce zici de Costa Rica? Ai fost în Costa Rica?

Broboane de sudoare îi ţâşneau pe tot trupul. Poate că ar trebui să înoate puţin. Auzise că în Río Dulce existau lamantini.

— Ai văzut vreodată un lamantin?

— David!

Probabil că Debora se apropiase, căci îi simţea căldura răspândindu-se prin tot trupul său şi se gândi că asta l-ar putea ajuta: să se înăbuşe în mişcarea ei caldă, greoaie, să scape de acest tremur. Ar putea s-o ducă pe hamac şi să vadă cât de tare se înfierbânta. *Cât de tare se înfierbânta, cât de tare se înfierbânta.* Cuvintele îi sunau în cap ca ritmul unui tren. Temându-se să deschidă ochii, întinse braţele orbeşte şi o trase înspre el. Îşi ciocni faţa de faţa ei, îi căută buzele. O sărută. Ea îi răspunse. Mâna i se furişă, cuprinzându-i sânul. Iisuse! Ce bine era! Era ca o salvare, ca Panama, ca o prăbuşire în somn.

Dar apoi totul se schimbă. Se schimbă încet, atât de încet, încât Mingolla nu observă până ce schimbarea era aproape completă şi limba ei se vânzolea în gura lui, groasă şi searbădă ca piciorul unui melc, iar pieptul ei, o, la naiba, pieptul ei tresălta, tremurând de aceleaşi zvâcniri de vierme ca mâna lui stângă. O împinse, deschise ochii. Îi văzu genele grosolan conturate lipite de obraji. Buzele desfăcute, gura plină de dinţi, o faţă goală, de carne. Se ridică în picioare, lovind aerul cu mâinile, vrând să sfârtece pelicula de urâţenie care se instalase în jurul lui.

— David?

Îi schimonosi numele, sorbind silabele, ca şi cum ar fi încercat să înghită şi să vorbească în acelaşi timp. Un glas de broască, un glas de diavol.

Mingolla se răsuci, zări cerul negru, pomii ţepoşi şi un ciot de lună ciupită de vărsat prins într-o urzeală de crengi.

Siluetele întunecate, hidoase, ale colibelor, uşile cuprinse de o văpaie galbenă, cu umbre cocoşate înăuntru. Clipi, îşi scutură capul.

Imaginea nu dispărea, era reală. Ce era locul acesta? Nu era un sat din Guatemala, nu, nici vorbă. Auzi un răget strangulat de sălbatic ieşindu-i din gâtlej şi se îndepărtă, se îndepărtă de toate. Debora porni după el, croncănindu-i numele. O chică de paie negre, pelicule de gelatină strălucitoare în loc ochi. Câţiva dintre oamenii-umbră ieşeau cu mişcări spasmodice pe uşi, adunându-se în spatele ei, vorbindu-i lui Mingolla în limba diavolească. Nimicuri bolnave fără chip, demoni care se târau disciplinaţi. Mingolla se mai dădu câţiva paşi înapoi.

— Te văd! Ştiu ce eşti!

— E în regulă, David, vorbi femeia, zâmbindu-i.

Sigur! Credea că-l păcăleşte cu zâmbetul ei, dar nu-l putea prosti. Mingolla văzuse acel zâmbet inundându-i faţa, aşa cum se scurge ceva stricat prin fundul unui sac de hârtie după ce a stat în gunoi timp de o săptămână. Zâmbetul lacom al Reginei Diavolilor. Era vina ei, se asociase cu viaţa stricată din mâna lui şi făcuse lucruri vrăjitoreşti cu mintea lui. Îl făcuse să vadă până în străfundurile vrăjii scârboase în care ea trăia.

— Te văd, spuse el.

Se împletici, se clătină, împiedicându-se, şi se salvă fugind către oraş. Ferigi îi biciuiau picioarele, crengi îi plesneau faţa. Urzeli de umbre şi lumină îi ieşeau în cale, iar insectele sâcâitoare bâzâiau, cu sunetul scârţâit al metalului polizat. Sus, pe o colină ce se înălţa deasupra apei, zări un copac uriaş, stând singur în bătaia lunii. Un copac străbun, un copac al magiei albe. Îl chema. Se opri lângă el, trăgând aer în piept. Lumina lunii se domoli, îl scăldă în raze argintii şi Mingolla înţelese menirea copacului. O fântână de alb în pădurea întunecată, strălucind doar pentru el. Îşi strânse mâna stângă în pumn. Viaţa din interior zvâcni nebuneşte, ca şi cum ar fi ştiut ce

avea să urmeze. Mingolla cercetă cutele adânci ale scoarţei şi descoperi un punct de confluenţă. Se oţeli. Apoi lovi cu pumnul în trunchiul copacului. O durere scânteietoare îi străpunse braţul şi ţipă. Dar lovi copacul încă o dată, şi încă o dată. Îşi lipi mâna strâns de trup, înăbuşind durerea. Se umfla deja, devenind o mână caricaturală, fără încheieturi, dar nimic nu se mişca în interiorul ei. Malul râului, cu foşnetele şi umbrele lui, nu-l mai ameninţa, fusese transformat într-un loc cu lumini obişnuite, cu umbre obişnuite, până şi albul copacului avea o strălucire lipsită de magie.

— David! se auzi glasul Deborei, nu departe.

O parte din el voia să aştepte, să vadă dacă se transformase şi ea într-o fiinţă nevinovată, obişnuită. Dar nu putea avea încredere în ea, nu putea avea încredere în sine şi porni din nou la goană.

Mingolla prinse feribotul care traversa râul către malul vestic, gândindu-se că-l va găsi pe Gilbey, şi că o doză din agresivitatea amicului său îl va aduce cu picioarele pe pământ. Se aşeză la prora, lângă un grup de cinci soldaţi, dintre care unul vomita peste bord şi, ca să evite conversaţia, se întoarse şi privi în apele negre care alunecau pe lângă ei. Lumina lunii tivea cu argint valurile mici şi, printre acele sclipiri, vedea parcă, oglindită, curba frântă a vieţii sale: un puşti aşteptând nerăbdător Crăciunul, desenând, primind laude, crescând fără griji până la liceu, sex şi droguri, trecând peste asta, începând să deseneze din nou, şi apoi, chiar când te-ai fi aşteptat să vezi o formă mai plină de înţeles, curba era retezată, lăsată atârnând, cu evoluţia demistificată şi explicabilă. Îşi dădu seama cât de prostească fusese ideea de ritual. Ca un om pe patul de moarte, strângând în mână o sticluţă de apă sfinţită, se agăţase de magie, când logica existenţei se dovedise nefondată. Acum, legăturile fragile ale acelei magii se topiseră, şi nimic nu-l mai sprijinea - se prăbuşea

prin zonele întunecate ale războiului, aşteptând să fie înhăţat de unul dintre monştrii săi. Îşi înălţă capul şi privi către malul vestic. Ţărmul către care se îndrepta era negru ca aripa unui liliac şi gravat cu formule secrete de lumină violentă.

Acoperişurile şi palmierii se proiectau ca nişte siluete pe pâcla în culori de curcubeu a neonului. Arcuri gazoase de roşu sângeriu, verde gălbui şi indigo se zăreau între ele: fragmente de bestii strălucitoare. Vântul aducea ţipete şi muzică sălbatică. Soldaţii de lângă el râdeau şi înjurau şi doar unul continua să vomite. Mingolla îşi sprijini fruntea de balustrada de lemn, doar ca să simtă un punct de sprijin.

La Clubul Demonio, târfa cu sâni mari a lui Gilbey lenevea lângă bar, cu ochii în pahar. Mingolla îşi croi loc printre dansatori, prin căldura, zgomotul şi valurile de fum cu miros de lavandă. Când ajunse lângă târfă, aceasta arboră un zâmbet profesional şi îi vârî mâna între picioare. O respinse.

— Unde-i Gilbey? strigă el.

Târfa îi aruncă o privire buimacă, apoi se dumiri.

— Meengolla? făcu ea.

El clătină din cap. Ea scotoci în poşetă şi scoase o hârtie împăturită.

— Ees-tee... de la Geel-bee. Pen-trru mine, cinci do-llari.

Mingolla îi dădu banii şi luă hârtia. Se dovedi a fi o broşură creştină cu un desen subţire în creion şi cerneală, înfăţişând un Iisus mâhnit, pe copertă şi, sub desen, un imn al cărui prim vers spunea: „Sfârşitul e aproape!” Întoarse broşura şi descoperi o însemnare de mână pe spate. Era tipică pentru Gilbey. Fără nici o explicaţie, fără nici un sentiment. Doar esenţialul.

Am plecat în Panama. Dacă vrei să faci călătoria, vezi de un tip pe nume Ruy Barros, din Livingston. Te va rezolva. Poate ne vedem. G.

Mingolla crezuse că mintea i se limpezise, dar realitatea faptului că Gilbey dezertase nu îi intra nicicum în cap şi, când încercă s-o facă să intre, rămase mai confuz ca oricând. Nu pentru că n-ar fi înţeles ce se întâmplase. Înţelegea perfect, ar fi putut să prezică asta. Ca un şobolan viclean care îşi văzuse galeria preferată blocată de o capcană,

Gilbey săpase pur şi simplu o nouă galerie şi dispăruse prin ea. Ce-l zăpăcea pe Mingolla era totala absenţă a punctelor de referinţă. Avusese impresia că el, Gilbey şi Baylor triangulaseră realitatea, se localizaseră unul în raport cu altul pe o hartă de îndatoriri, locuri şi evenimente, iar acum, că nici unul dintre ceilalţi doi nu mai era, Mingolla se simţea complet rătăcit. Ieşi din club, lăsându-se purtat de valul mulţimii, privind animalele de neon de deasupra barurilor. Un uriaş cocoş albastru, un taur verde, o ţestoasă aurie, cu ochi roşii, fioroşi. Un panteon diavolesc al omului-reclamă. De pe firmele luminoase se prelingeau şiroaie de culori, revărsând în aer o paloare bălţată, dând tuturor obiectelor din jur o înfăţişare făinoasă.

Era de mirare, gândi Mingolla, că putea respira un asemenea aer grăunţos, decolorat, că nu-i venea să tuşească. Totul era uimitor, ilogic. Tot ce vedea i se părea unic şi impenetrabil, chiar şi cele mai banale privelişti. Se pomeni holbându-se la oameni - la târfe, la copiii străzii, la un soldat care vorbea cu alt soldat, lovind uşor cu palma aripa jeepului său, de parcă ar fi fost căţeluşul lui mare, kaki - şi încercând să-şi dea seama ce făceau de fapt, ce semnificaţie deosebită aveau pentru el acţiunile lor, ce indicii îi ofereau, indicii care l-ar putea ajuta să descâlcească hăţişul propriei existenţe. În cele din urmă, dându-şi seama că avea nevoie de pace şi de linişte, se îndreptă către baza aeriană, gândindu-se că va găsi o cuşetă goală şi va dormi, ca să-şi limpezească mintea. Dar când ajunse la drumeagul care ducea la podul neterminat,

schimbă direcţia, hotărând că nu era pregătit să facă faţă santinelelor şi ofiţerilor de serviciu. Hăţişuri dese, bâzâind de insecte, îngustau drumul, până ce acesta deveni doar o potecă, iar la capătul lui se aflau un şir de capre de lemn. Se căţără peste ele şi curând urca o pantă abruptă care părea că duce către un punct nu departe de luna argintie, greoaie.

În ciuda grămezilor de moloz şi cartoane, betonul arăta pur în bătaia lunii, scăldat într-o strălucire vie, ca un crâmpei de lumină albă şi pufoasă, încă neîntrupată în ceva palpabil, şi, pe măsură ce urca, avea impresia că simte podul tremurând sub paşii lui, ca un nerv alb, sensibil. Parcă umbla în beznă, printre stele, într-o solitudine cosmică. Se simţea bine şi al naibii de singur, poate puţin prea singur, cu vântul fluturând bucăţi de carton şi sunetele insectelor pierdute în urmă. După câteva minute, zări în faţă capătul zdrenţuit al podului. Când ajunse acolo, se aşeză cu grijă, bălăbănindu-şi picioarele. Vântul bocea printre grinzi, smucindu-i gleznele; mâna îi pulsa şi era fierbinte. Dedesubt, lumini multicolore se agăţau de marginea neagră a ţărmului estic, ca o colonie de alge bioluminiscente. Se întreba cât de sus se afla. Nu destul de sus, gândi el. O muzică îndepărtată se pierdea în vânt, delirul inepuizabil din San Francisco de Juticlan, şi Mingolla îşi imagină că licărul stelelor era provocat de muzica aceasta purtată de vânt, ca un fum, peste ape.

Încercă să se gândească ce să facă. Nu-i trecură prea multe prin minte. Şi-l imagina pe Gilbey în Panama. Destrăbălându-se, îmbătându-se. Făcând exact ceea ce făcuse în Guatemala. Aici eşua ideea de dezertare pentru Mingolla. În Panama, i-ar fi frică; acolo, deşi poate că mâna nu i-ar mai tremura, poate s-ar dezvolta vreo altă convulsie malignă; acolo ar recurge la leacuri magice pentru bolile lui, fiindcă realul l-ar pune prea mult în primejdie ca să-şi tragă puterea din el. Şi, în cele din urmă, războiul va ajunge acolo. Iar dezertarea nu-i va fi slujit la nimic. Privi în

depărtare, dincolo de jungla scăldată în lumina argintie a lunii, şi o parte esenţială din fiinţa sa i se revărsa parcă prin ochi, pătrunzând în şuvoiul vântului şi gonind, dincolo de Ferma Furnicii şi de craterele ei fumegânde, dincolo de teritoriul gherilei, dincolo de îngemănarea perfectă dintre cer şi linia orizontului, împinsă irezistibil mai departe, către un punct în care lumea se golea de vitalitate. Simţea că se goleşte şi el, devenind rece, pustiu şi greoi. Creierul îi era incapabil să gândească, capabil doar să înregistreze percepţii. Vântul aduse mirosuri proaspete, care îi dilatară nările. Întunecimea cerului se strânse în jurul lui, iar stelele erau mici pistrui galbeni, ca o părere. Nu dormi, dar ceva în el era adormit.

O şoaptă îl aduse înapoi de la marginea lumii. La început crezu că era doar o părere şi continuă să privească cerul, care se luminase de albastrul viu al zorilor. Pe urmă, auzi şoapta din nou şi aruncă o privire în spate. Înşiraţi pe pod, la vreo şapte metri depărtare, se aflau vreo zece copii. Unii în picioare, alţii ghemuiţi. Majoritatea erau îmbrăcaţi în zdrenţe; câţiva erau înveşmântaţi în ramuri şi frunze, iar alţii erau goi-puşcă. Atenţi, tăcuţi. În mâini le sclipeau cuţite. Erau vlăguiţi, cu părul lung şi încâlcit, iar Mingolla, amintindu-şi copiii morţi pe care îi văzuse în dimineaţa aceea, fu cuprins, pentru o clipă, de teamă. Dar numai pentru o clipă. Teama se aprinse în el ca un cărbune stârnit de o adiere de vânt şi apoi se stinse, în secunda următoare, înăbuşită nu de raţiune, ci de perceperea acelor siluete zdrenţăroase ca pe o şansă de a se preda. Nu era dornic să moară, dar nici nu voia să mai facă vreun efort pentru cauza supravieţuirii. Supravieţuirea, învăţase Mingolla, nu era suprema prioritate a sufletului. Continuă să se uite ţintă la copii. Felul în care stăteau îi amintea de un aranjament de la Muzeul de Istorie Naturală, înfăţişând oameni de Neanderthal. Luna era încă pe cer şi umbrele copiilor erau vag conturate, ca nişte mâzgălituri de grafit. În cele din

urmă, Mingolla se întoarse, iar orizontul se zărea ca o linie distinctă de întunecime verde.

Se aşteptase să fie înjunghiat şi îmbrâncit, să cadă de-a dura şi să-şi frângă trupul în apele de culoarea oţelului, sub cerul luminat de primii zori. Dar, în schimb, un glas îi vorbi în ureche:

— Hei, *gringo*.

Ghemuit în spatele lui, se afla un băiat de paisprezece-cincisprezece ani, cu o faţă oacheşă, ca de maimuţă, încadrată de un păr negru, încâlcit, până la umeri. Purta nişte gioarse de pantaloni scurţi. Pe frunte avea tatuat un şarpe încolăcit. Îşi înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă. Nedumerit. Poate că încerca să-l vadă pe adevăratul Mingolla prin straturile de falsă aparenţă. Scoase un mârâit gutural, ridicând cuţitul şi răsucindu-l în fel şi chip, lăsându-l pe Mingolla să-i remarce arma tăioasă, felul în care lumina lunii îşi croia drum de-a lungul lamei. Un cuţit de supravieţuire din dotarea armatei, cu un mâner de bronz. Mingolla pufni amuzat.

Băiatul păru alarmat de reacţia lui; coborî cuţitul şi îl mută în mâna cealaltă.

— Ce faci aici, *gringo?*

Lui Mingolla îi trecură prin minte mai multe răspunsuri, majoritatea cerând prea multă energie ca să fie rostite. Îl alese pe cel mai simplu:

— Îmi place aici. Îmi place podul.

Băiatul se uită chiorâş la Mingolla.

— Podul este magic. Ştii?

— A fost o vreme când poate te-aş fi crezut, răspunse Mingolla.

— Trebuie să vorbeşti rar, omule, îi ceru băiatul, încruntându-se. Prea repede, nu înţeleg.

Mingolla îşi repetă comentariul şi băiatul spuse:

— Ba crezi, *gringo.* Altfel de ce te-ai afla aici?

Cu o mişcare largă a braţului, descrise o continuare imaginară a direcţiei podului, către înălţimi:

— Acum, într-acolo duce podul. Nu are nici o legătură cu traversarea râului. E o bucată de piatră albă. Nu înseamnă acelaşi lucru ca un pod.

Mingolla era surprins să-şi audă gândurile repetate ca un ecou de cineva care semăna atât de mult cu un hominid.

— Vin şi eu aici, continuă băiatul. Ascult vântul, îl aud cântând în stâlpii de fier. Şi aflu lucruri de la el. Pot vedea viitorul.

Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii înnegriţi şi arătă către sud, spre Caraibe.

— Viitorul e în direcţia aceea, prietene.

Lui Mingolla îi plăcu gluma; simţea o anumită afinitate pentru băiat, pentru oricine reuşea să facă glume din postura băiatului, dar nu se putea gândi la un mod de a-şi exprima aprecierea. În cele din urmă, spuse:

— Vorbeşti bine engleza.

— La naiba! Ce părere ai? Că, dacă trăim în junglă, vorbim ca nişte animale. Rahat!

Băiatul înfipse în beton vârful cuţitului.

— Eu vorbesc engleza de când mă ştiu. *Gringos* sunt prea proşti ca să înveţe spaniola.

Un glas de fată răsună în spatele lor, aspru şi poruncitor. Ceilalţi copii se apropiaseră până la trei metri, cu chipurile lor sălbatice îndreptate către Mingolla, iar fata stătea puţin mai departe de ei. Avea obrajii supţi şi ochii adânciţi în orbite. Peste pieptul ei plat, atârnau funii de păr roase. Pe oasele şoldurilor îi era agăţată o zdreanţă de fustă, pe care vântul i-o împingea printre picioare. Băiatul o lăsă să termine, apoi îi dădu un răspuns lung, punctându-şi vorbele izbind de beton mânerul-rozetă al cuţitului, stârnind scântei la fiecare lovitură.

— Gracela, îi spuse lui Mingolla, vrea să te omoare. Dar eu cred că unii oameni sunt cu un picior pe tărâmul morţii şi, dacă îi ucizi, moartea te va lua şi pe tine. Ştii ce?

— Ce? făcu Mingolla.

— E adevărat. Tu şi cu moartea - băiatul îşi împreună mâinile - aşa sunteţi.

— Poate.

— Nu *poate.* Mi-a spus podul. Mi-a spus că va fi recunoscător dacă te las să trăieşti. Aşa că mulţumeşte-i podului. Magia pe care tu n-o crezi îţi salvează pielea.

Băiatul îşi schimbă poziţia şi se aşeză cu picioarele încrucişate.

— Gracelei nu-i pasă dacă trăieşti sau mori. Mi se pune contra doar fiindcă, după ce plec, va fi şefă. E nerăbdătoare.

Mingolla se uită la fată. Ea îl privi cu răceală - o mică vrăjitoare, cu ochi înguşti, păr răvăşit şi coastele ieşindu-i prin piele.

— Unde pleci? îl întrebă Mingolla pe băiat.

— Visez că voi trăi în sud. Visez că am un depozit plin de aur şi de cocaină.

Fata începu să-i ţină predici din nou, iar puştiul îi aruncă înapoi un şir de vorbe furioase.

— Ce i-ai spus? întrebă Mingolla.

— Gracela, dacă mă enervezi, ţi-o trag şi te arunc în râu.

Îi făcu cu ochiul.

— Gracela e virgină, aşa că îşi face probleme pentru prima parte a programului.

Cerul se lumina gri, brăzdat de dâre roz de lumină dinspre răsărit. Păsările se ridicau în cercuri din junglă, grupându-se în cârduri deasupra râului. În lumina crepusculară, Mingolla observă că pieptul băiatului era acoperit de cicatrici adânci: răni de cuţit care nu fuseseră tratate cum se cuvine. În păr îi erau încâlcite bucăţi de plante, ca nişte podoabe primitive.

— Spune-mi, *gringo.* Am auzit că acolo, în America, există o maşină cu suflet de om. E adevărat?

— Mai mult sau mai puţin.

Băiatul clătină grav din cap, cu bănuiala confirmată.

— Am mai auzit că americanii au construit o lume de metal în cer.

— Acum o construiesc.

— În casa preşedintelui vostru, există o piatră care înmagazinează mintea unui magician mort?

Mingolla chibzui cum se cuvine.

— Mă îndoiesc. Dar e posibil.

Vântul lovi podul cu un zgomot surd, făcându-l să tresară. Simţi răcoarea vântului pe faţă şi savură senzaţia. Faptul că putea găsi mici plăceri în viaţă îl sperie mai mult decât zgomotul neaşteptat.

Fâşiile roz dinspre răsărit se împurpurau şi se lărgeau; săgeţi de lumină străpungeau văzduhul, colorând în mov pântecele unor nori ce pluteau jos, pe cer. Mai mulţi copii începură să murmure la unison. O incantaţie. Vorbeau în spaniolă, dar, aşa cum rosteau cuvintele de-a valma, glasurile lor sunau gutural şi răutăcios - o limbă pentru troli. Ascultându-i, Mingolla şi-i imagină ghemuiţi în jurul focurilor, în desişuri de bambus. Cu cuţitele însângerate ridicate înspre soare, deasupra prăzii căzute. Făcând dragoste în nopţile blânde, în mijlocul vegetaţiei cărnoase, senzuale, ca în tablourile lui Rousseau, în timp ce sus, pe crengile copacilor, se încolăceau pitoni.

— E adevărat, *gringo,* zise băiatul, meditând încă, după toate aparenţele, la răspunsurile lui Mingolla. Acestea sunt vremuri afurisite.

Privi posomorât în jos, la râu. Vântul îi răvăşi smocurile de păr încâlcit.

Privindu-l, Mingolla începu să-l invidieze. În ciuda existenţei sale mohorâte, acest mic rege-maimuţă era mulţumit cu locul lui în lume, sigur de natura acestuia. Probabil se amăgea, dar îi invidia iluzia şi în special îi invidia visul de aur şi cocaină. Propriul lui vis fusese risipit de război. Ideea de a sta, mâzgălind culori pe pânză, nu-l mai atrăgea cu adevărat. După cum nici să se întoarcă la New York nu se gândea. Deşi supravieţuirea fusese prioritatea

sa în toate aceste luni, nu încetase niciodată să se gândească la ce-i aducea supravieţuirea, iar acum nu credea că se putea întoarce. Îşi dădu seama că se obişnuise cu războiul, că putea să-i inhaleze toxinele. Aerul de pace, casa l-ar sufoca. Războiul era noua lui casă, noul lui loc cuvenit.

Apoi acest adevăr îl izbi cu puterea unei iluminări şi înţelese ce trebuia să facă.

Baylor şi Gilbey acţionaseră în acord cu natura lor şi va trebui să acţioneze şi el în acord cu a sa, ceea ce-l silea să ia calea acceptării. Îşi aminti povestea unchiului Moisés despre pilot şi râse în sinea sa. Într-un fel, prietenul lui - cel pe care îl menţionase în scrisoarea netrimisă - avusese dreptate în privinţa războiului, în privinţa lumii. Era plină de modele, de planuri, de coincidenţe şi cicluri care păreau să indice lucrarea unei puteri magice. Dar acestea erau rezultatul unui proces natural subtil. Cu cât trăiai mai mult, cu atât experienţa ta era mai vastă, cu atât viaţa ta devenea mai complicată şi, în cele din urmă, erai prins în mijlocul atâtor interacţiuni, o urzeală de circumstanţe, de emoţii şi de evenimente, încât nimic nu mai era simplu şi totul era supus interpretării. Interpretarea, totuşi, era o pierdere de timp. Până şi cea mai logică interpretare era doar o încercare de a închide misterul într-o colivie şi de a încuia uşa. Făcea viaţa atât de puţin misterioasă. Şi era la fel de inutil să te laşi stăpânit de modele, să te bazezi pe ele, să te supui regulilor mistice pe care le sugerau. Singurul lucru eficient pe care puteai să-l faci era să te înconjori de un zid de apărare. Trebuia să recunoşti existenţa misterului, imposibilitatea de a cuprinde cu mintea situaţia în care te aflai şi să te aperi împotriva ei. Să-ţi întăreşti plasa, să-ţi limpezeşti calea, să pui alarme. Trebuia să ai un plan agresiv. Trebuia să devii un monstru în propriul labirint, la fel de brutal şi de perfid ca soarta de care căutai să scapi. Era genul de acceptare militantă pe care pilotul unchiului Moisés n-a avut şansa s-o etaleze, pe

care Mingolla însuşi - deşi avusese ocazia - ratase momentul s-o etaleze. Acum înţelegea. Nici nu reacţionase la pericol şi nu îl înfruntase, nici nu folosise previziunea împotriva sa. Dar credea că ar fi capabil acum.

Se întoarse către băiat, gândindu-se că poate ar aprecia incursiunea în „magie” şi, cu colţul ochiului, zări un licăr de mişcare. Gracela. Venea în spatele băiatului, ţinând jos cuţitul, gata de atac. Din reflex, Mingolla îşi azvârli mâna rănită, pentru a o opri. Cuţitul îi crăpă marginea mâinii, se abătu în sus şi crestă umărul băiatului.

Durerea din mâna lui Mingolla era insuportabilă, orbindu-l pentru o clipă, apoi, când o prinse pe Gracela de antebraţ, pentru a o împiedica să-l înjunghie din nou, simţi o altă senzaţie, acoperită aproape cu totul de durere. Crezuse că fărâma de viaţă din mână murise, dar acum o simţea trepidând la marginile rănii, prelingându-se în şuvoiul gros de sânge ce i se revărsa peste încheietură. Încerca să se târască înapoi, înaintând şerpuit împotriva curentului, dar inima pompa cu putere şi în curând dispăru, picurând pe piatra albă a podului.

Nu apucă să simtă uşurare sau surpriză, să aibă vreo reacţie la cele întâmplate, că Gracela încercă să se elibereze. Mingolla se ridică în genunchi, o trase jos şi îi lovi de pod mâna care ţinea cuţitul. Acesta alunecă, iar fata începu să lovească nebuneşte, să-l zgârie pe faţă, iar ceilalţi copii se apropiară. Ridică mâna stângă până sub bărbia ei, gâtuind-o. Cu mâna dreaptă luă de jos cuţitul şi îi propti vârful în piept. Copiii se opriră în loc, iar Gracela se lăsă moale. O simţea tremurând. Lacrimile îi şiroiau pe negreaţa obrajilor. Arăta ca o fată speriată, nu ca o vrăjitoare.

— *Puta!* strigă băiatul.

Se ridicase în picioare, ţinându-se de umăr şi aruncând fulgere către Gracela.

— E rău umărul? întrebă Mingolla.

Băiatul examină sângele strălucitor de pe vârful degetelor.

— Mă doare.

Făcu un pas înainte pentru a sta deasupra Gracelei, şi îi zâmbi în jos. Îşi desfăcu nasturele de sus de la pantalonii scurţi.

Gracela se crispă.

— Ce faci?

Mingolla se simţea dintr-odată responsabil faţă de fată.

— Am să fac ce i-am zis, amice.

Băiatul îşi desfăcu şi restul nasturilor şi ieşi bâţâindu-se din pantaloni. Era deja pe jumătate excitat, ca şi când violenţa l-ar fi stârnit.

— Nu, spuse Mingolla, dându-şi seama, în timp ce vorbea, că nu era defel înţelept.

— Vezi-ţi de viaţa ta, zise aspru băiatul. Pleacă de aici.

O prelungă şi puternică rafală de vânt lovi podul. Lui Mingolla i se părea că vibraţia podului, bătăile inimii şi tremurul Gracelei erau coordonate de acelaşi puls pâlpâitor. Simţi o relaţie aproape viscerală cu acel moment, una care nu avea nici o legătură cu grija sa faţă de fată. Poate, gândi el, era o punere în aplicare a noilor sale convingeri.

Băiatul îşi pierdu răbdarea. Strigă la ceilalţi copii, hâşâindu-i cu gesturi aspre. Bosumflaţi, aceştia coborâră curba podului, aşezându-se pe lângă parapet, lăsând calea liberă. Deasupra lor, sub cerul de levănţică, jungla se întindea către orizont, întreruptă doar de scobitura dreptunghiulară făcută de baza aeriană. Băiatul se aşeză pe vine la picioarele Gracelei.

— În seara asta, îi spuse el lui Mingolla, podul ne-a unit. În seara asta, am stat, am discutat. Acum s-a sfârşit. Inima îmi spune să te ucid. Dar fiindcă ai oprit-o pe Gracela să taie adânc, îţi mai dau o şansă. Trebuie să judece ea. Dacă spune că merge cu tine, noi - făcu semn către ceilalţi copii - te vom omorî. Dacă spune că rămâne cu noi, atunci trebuie

să pleci. Fără alte discuţii, baliverne. Pleci pur şi simplu. Pricepi?

Mingolla nu se temea, şi absenţa fricii nu era născută din indiferenţă faţă de viaţă, ci din claritate şi încredere. Era timpul să nu se mai dea înapoi din faţa provocărilor, era timpul să le înfrunte. Născoci un plan. Nu încăpea îndoială că Gracela îl va alege pe el, va alege şansa de a trăi, indiferent cât de mică.

Dar înainte ca ea să poată lua o decizie, îl va ucide pe băiat. Apoi va fugi direct către ceilalţi. Fără lider, s-ar putea să nu rămână uniţi.

Nu era nu ştiu ce plan şi nu-i plăcea ideea de a-i face rău băiatului, dar se gândi că s-ar putea să reuşească să-l pună în aplicare.

— Înţeleg.

Băiatul i se adresă Gracelei. Apoi îi spuse s-o elibereze. Fata se ridică, frecând locul unde o înţepase cu cuţitul. Îi aruncă o privire sfioasă. Apoi băiatului. Îşi dădu părul la ceafă şi îşi împinse pieptul în faţă, ca şi cum s-ar aranja pentru doi peţitori. Mingolla era uimit de comportamentul ei. Poate, gândi el, trăgea de timp. Se ridică şi se prefăcu că-şi dezmorţeşte picioarele, furişându-se mai aproape de băiat, care rămăsese ghemuit lângă Gracela. Înspre răsărit, o minge roşie de foc limpezise orizontul. Lumina ei sângerie îl inspiră, îi întări hotărârea. Căscă şi se apropie şi mai mult, încleştându-şi pumnul pe cuţit. Va trage pe spate capul băiatului, apucându-l de păr. Îi va tăia beregata. Pieptul îi pulsa. O tensiune îi creştea în tot trupul, cerându-i să acţioneze, să se mişte acum. Se stăpâni. Un singur pas ar fi de ajuns, încă unul, ca să fie absolut sigur. Dar, când era pe cale să facă pasul, Gracela întinse mâna şi îl bătu pe băiat pe umăr.

Uimirea se zărise probabil pe chipul lui Mingolla, căci băiatul întoarse capul şi râse grohăit.

— Credeai că te alege pe tine? Rahat! N-o cunoşti pe Gracela, amice. *Gringos* i-au pârjolit oraşul. Mai bine l-ar pupa pe dracu’ în fund, decât să dea mâna cu tine.

Rânji, îi mângâie părul.

— În plus, dacă mă satisface, poate o să spun: „O, Gracela, mai vreau.” Şi, cine ştie? Poate îi convine.

Gracela se lăsă pe spate şi îşi scoase fusta. Între picioare era aproape spână. Un zâmbet i se ivi în colţurile buzelor. Mingolla se holbă la ea uluit.

— N-am să te omor, *gringo,* zise băiatul, fără să ridice privirea.

Îşi plimba mâna pe burta Gracelei.

— Ţi-am spus că nu ucid un om care e atât de aproape de moarte.

Râse din nou.

— Arătai destul de caraghios încercând să te furişezi în spatele meu. Mi-a plăcut să te urmăresc.

Mingolla era perplex. Tot timpul cât îşi făcuse curaj să ucidă, lăsând la o parte teama şi repulsia, nu făcea decât să-i ofere băiatului o distracţie. Lama cuţitului îi desena parcă furia într-o formă compactă, şi Mingolla vru să-şi ducă la îndeplinire atacul, să spintece acest mic animal care îl batjocorise; însă umilinţa se amestecă cu furia, neutralizând-o. Otrava furiei îl cutremură şi simţea fiecare efect al durerii şi al oboselii în trup. Mâna îi zvâcnea, umflată şi palidă, ca mâna unui cadavru. Fu cuprins de slăbiciune. Şi de uşurare.

— Du-te! spuse băiatul.

Se întinse lângă Gracela, sprijinit într-un cot şi începu să se joace cu un sfârc.

Mingolla făcu câţiva paşi şovăielnici. În urma lui, Gracela scoase un scâncet şi băiatul şopti ceva. Furia lui Mingolla se reaprinse - îl uitaseră deja! dar continuă să se îndepărteze. Când trecu pe lângă ceilalţi copii, unul îl scuipă şi altul aruncă o pietricică. Îşi pironi ochii pe betonul alb care îi aluneca sub picioare.

Când ajunse în mijlocul podului, se întoarse. Copiii îi înghesuiseră pe Gracela şi pe băiat spre capătul podului, acoperindu-i cu trupurile lor. Cerul devenise gri-albăstrui în spatele lor, şi vântul le purta glasurile în depărtări. Cântau un cântec răguşit, voios, care suna ceremonios. Furia lui Mingolla se domoli, sentimentul de înjosire se pierdu. Nu avea de ce să-i fie ruşine; deşi acţionase nechibzuit, făcuse asta de pe o poziţie de putere şi nici o fărâmă de ridicol nu putea diminua acest lucru. Lucrurile aveau să se rezolve. Da, se vor rezolva! Le va face el să meargă.

O vreme privi copiii. De la distanţa aceasta, cântecul lor avea o sălbăticie emoţionantă şi, lăsându-i în urmă, simţea o urmă de nostalgie. Se întrebă ce se va întâmpla după ce băiatul va termina cu Gracela. Nu era îngrijorat, doar curios. Aşa cum te simţi când te gândeşti că ai putea pleca de la un film înainte de marele final. Va supravieţui oare eroina? Dreptatea va izbândi? Supravieţuirea şi dreptatea vor aduce oare, ca rezultat, fericirea? Curând, capătul podului fu inundat de razele aurii ale soarelui. Copiii parcă se întunecau şi se topeau în focul sacru. Era o rezolvare suficientă pentru Mingolla. Azvârli cuţitul Gracelei în râu şi coborî podul în a cărui vrajă nu mai credea, îndreptându-se către războiul al cărui mister şi-l însuşise.

V

La baza aeriană, Mingolla luă poziţie lângă elicopterul Sikorsky, care îl adusese la San Francisco de Juticlan; îl recunoscuse după cuvintele *Şoapta Morţii,* pictate cu litere de foc. Îşi sprijini capul de litera *g* şi îşi aminti cum Baylor se ferise de litere, îngrijorat că i-ar putea transmite vreo substanţă mortală. Pe Mingolla atingerea nu-l deranja. Flăcările pictate îi încălzeau creierul, stârnind gânduri încete şi nedefinite ca un fum. Gânduri liniştitoare, care nu

luau forma vreunei imagini sau idei. Doar un bâzâit domol al activităţii mentale, ca torsul unui motor. Baza aeriană se trezea la viaţă în jurul lui. Jeepuri care plecau de lângă cazarmă, câţiva ofiţeri care inspectau fuzelajul unui avion de marfă, un tip care repara un stivuitor. Pace, tihnă. Închise ochii, aţipi, lăsând soarele şi flăcările pictate să-l învăluie în căldura lor, una adevărată, alta imaginară.

Cândva, mai târziu - cât de târziu, nu avea cum să-şi dea seama -, o voce spuse:

— Ţi-ai făcut praf mâna, nu-i aşa?

Cei doi piloţi stăteau la uşa carlingii. În costumele lor negre de zbor, cu coifurile pe cap, nu arătau nici straniu, nici excentric, ci doar ca nişte creaturi ale pericolului funcţional. Maeştri ai Maşinăriei.

— Mda, făcu Mingolla. Am cam făcut-o praf.

— Cum s-a întâmplat? întrebă pilotul din stânga.

— Am lovit un copac.

— Trebuie să fi fost al naibii de beat ca să loveşti un copac, zise pilotul din dreapta. Copacii nu se duc nicăieri dacă-i loveşti.

Mingolla scoase un sunet nedefinit.

— Băieţi, mergeţi sus, la Fermă?

— Normal. Ce-i cu tine, amice? Te-ai săturat de femei dezmăţate? (Pilotul din dreapta.)

— Aşa cred. Mă luaţi şi pe mine?

— Bineînţeles, răspunse pilotul din stânga. Ce-ar fi să te urci în faţă? Poţi să stai în spatele nostru.

— S-a făcut, răspunse, şi se urcă în carlingă.

Unul dintre piloţi spuse:

— Nu m-am gândit c-o să-i mai vedem pe băieţii ăştia.

Mingolla se legă cu centura în scaunul de observaţie, în spatele copilotului. Presupusese că va urma o îndelungată verificare tehnică, dar, de îndată ce motoarele se încălziră, elicopterul se ridică şi viră spre nord. Cu excepţia armelor, nici unul dintre sistemele de apărare nu a fost activat. Radarul, imaginile termice şi afişajul de teren aveau

ecranele goale. Un tremur nervos îi străbătu muşchii stomacului, în timp ce Mingolla se gândea la diferitele pericole la care erau expuşi piloţii din cauza încrederii oarbe în căştile lor miraculoase, dar starea lui de nervozitate fu subsumată de ritmurile şoptite ale rotoarelor şi de senzaţia de putere pe care i-o inspira elicopterul. Îşi aminti că mai avusese o senzaţie similară de putere şi siguranţă când a stat la comanda tunului său. Nu a lăsat niciodată sentimentul să crească, nu l-a lăsat să-i dea autoritate. Nu fusese niciodată nebun.

Urmară cursul nord-estic al râului, care şerpuia printre dealurile acoperite de junglă, ca o bucată de sârmă ghimpată de oţel albăstrit. Piloţii râdeau şi glumeau, iar zborul ajunse să aibă aerul unei călătorii cu doi vechi camarazi, care mergeau spre nicăieri, uşuratici şi plini de bere gratis. La un moment dat, copilotul se făcu auzit prin boxele de bord, lansându-se într-un cântec country trist.

Când ne sărutăm, iubito buzele ni se-ntâlnesc,
Şi când tu nu eşti cu mine te doresc.
Când mi-ai tăiat câinele-n două am fost deprimat,
Când în piept mi-ai tras un glonţ, inima mi-ai sfărâmat.

În timp ce copilotul cânta, pilotul legăna elicopterul într-o parte şi în alta, acompaniindu-l ca un om beat şi, după ce cântecul se sfârşi, îi strigă lui Mingolla.

— Îţi vine să crezi că nemernicul ăsta a compus cântecul? E adevărat! Pune mâna şi pe chitară. E un geniu!

— E un cântec grozav, spuse Mingolla, şi vorbea serios. Cântecul îl făcuse fericit şi nu era puţin lucru.

Zburară, legănându-se în văzduh, cântând primul vers iar şi iar. Dar apoi, când lăsară râul în urmă, păstrând direcţia nordului, copilotul arătă către o porţiune de junglă din faţă şi strigă:

— Fasolari! Cvadrantul patru! I-ai prins?

— I-am prins! spuse pilotul.

Elicopterul Sikorsky se înclină, îndreptându-se spre junglă, se cutremură şi, de dedesubt, ţâşniră flăcări. O clipă mai târziu, o brazdă imensă de junglă izbucni într-un imens şuvoi marmorat de fum şi foc.

— U-hu! strigă copilotul, triumfător. *Şoapta Morţii* loveşte din nou!

Cu armele scuipând flăcări, se năpustiră prin vălurile de fum întunecat. Pogoane de pădure ardeau şi atacul continua. Mingolla scrâşni din dinţi şi, când în cele din urmă focul încetă, îngrozit de această nebunie, se prăbuşi cu capul în jos. Dintr-odată începu să pună la îndoială capacitatea sa de a face faţă nebuniei de la Ferma Furnicii şi îşi aminti toate motivele de teamă.

Copilotul se întoarse către el:

— N-ai nici un motiv să arăţi aşa posomorât, omule. Eşti al naibii de norocos, ştiai?

Pilotul începu să vireze către est, înspre Ferma Furnicii.

— Cum îţi dai seama? întrebă Mingolla.

— Am o imagine clară despre tine, amice. Pot să-ţi spun sigur că nu vei mai fi mult timp la Ferma Furnicii. Nu mi-e clar de ce sau altceva. Dar presupun că o să fii rănit. Totuşi, nu grav. Doar o rană care să te trimită acasă.

Când pilotul încheie virajul, o rază de soare pătrunse pieziş în carlingă, luminând vizeta copilotului şi, pentru o fracţiune de secundă, Mingolla putu distinge umbra nedesluşită a chipului de dedesubt. Părea deformat şi plin de umflături. Imaginaţia sa adăugă detalii. Excrescenţe bizare, obraji crăpaţi, un ochi împăienjenit, închis. Ca o faţă dintr-un film despre mutanţii nucleari. Era tentat să creadă că văzuse toate astea cu adevărat; diformităţile copilotului ar valida prezicerea sa despre un viitor în siguranţă. Dar Mingolla respinse tentaţia. Îi era frică de moarte, frică de ororile ce i le rezerva viaţa la Ferma Furnicii, însă nu mai voia să aibă de-a face cu magia... doar dacă exista magie în viaţa de bun soldat. În respectarea ordinelor, în practicarea violenţei.

— Poate că mâna îl va duce acasă, spuse pilotul. Mâna aia mi se pare destul de distrusă. Arată ca o rană de un milion de dolari.

— No, nu cred că e mâna, zise copilotul. E altceva. Nu contează, o să-i reuşească figura.

Mingolla îşi vedea propria faţă perindându-se pe plasticul negru al căştii copilotului. Era strâmbă şi palidă, atât de nefamiliară, încât, pentru o clipă, crezu că faţa ar putea fi un vis urât pe care îl avea copilotul.

— Ce naiba e cu tine, omule? întrebă copilotul. Nu mă crezi?

Mingolla voia să-i explice că atitudinea sa nu avea nici o legătură cu credinţa sau necredinţa, că semnala intenţia de a obţine un viitor sigur asigurându-şi prezentul, dar nu putea să-şi găsească cuvintele pe care copilotul le-ar putea accepta. Probabil copilotul s-ar referi din nou la vizeta lui ca la o mărturie a realităţii magice sau poate ar arăta în sus, unde - din cauză că plasticul cabinei devenise opac sub impactul luminii solare - soarele părea acum că pluteşte într-o beznă fumurie: o sferă de foc, cu o coroană curgătoare, ca unul dintre acele simboluri cabalistice dăltuite pe vechile sigilii. Avea o înfăţişare nefastă, înfricoşătoare şi, deşi Mingolla nu era mişcat de această imagine, ştia că pilotul va vedea în ea un semn puternic.

— Crezi că mint? întrebă furios copilotul. Crezi că ţi-aş vinde gogoşi când vine vorba despre aşa ceva? Omule, nu te mint! Îşi dau cuvântul meu nenorocit de onoare!

Zburară spre est, în soare, aducând cu ei şoapta morţii, într-o lume travestită într-o vrajă însângerată, deasupra sălbăticimii verzi, întunecate, unde războiul prinsese rădăcini, unde oamenii în costume blindate luptau fără nici un motiv împotriva oamenilor care purtau scorpioni de bronz pe berete, unde oameni nebuni, pierduţi, rătăceau prin lumina mistică a Zonei de Foc Smarald şi vrăjitorii minţii născoceau lucruri încă nevăzute. Copilotul îşi înclină sfera neagră a căştii către Mingolla, aşteptând un răspuns.

Dar Mingolla se uita la el cu privirea pierdută şi, după o vreme, copilotul întoarse capul.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*R & R*”;
- Publicată în: *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, April 1986;

Premii:

1987 - Asimov's Reader's Poll - Novella (Place: 2)
1987 - SF Chronicle Award, Novella (Win)
1987 - Hugo Award, Best Novella (Nomination)
1987 - Locus Poll Award, Best Novella (Place: 1)
1987 - Nebula Award, Novella (Win)

RADIANT GREEN STAR[7]

[7] Traducere din limba engelză de Antuza Genescu

Cu câteva luni înainte să împlinesc treisprezece ani, mama mi s-a arătat în vis şi mi-a explicat de ce m-a trimis să trăiesc cu circul, cu şapte ani în urmă. Visul era un Mitsubishi, cred, în stilul seriei de biocipuri Moonflower, care stabilesc standardele pornografiei în ziua de azi; fusese programat să se activeze imediat ce nivelul meu de testosteron atinge un anumit nivel şi prezenta o femeie asiatică, pe al cărei corp mama şi-a lipit imaginea propriului chip. Mi-am închipuit că trebuie să fi fost foarte grăbită, deci obligată să folosească materialele pe care le-a avut la îndemână; totuşi, ţinând cont de urzelile machiavelice din istoria familiei noastre, mai târziu mi-am pus problema dacă nu cumva modificarea cipului pornografic n-a fost intenţionată, menită să genereze conflicte oedipiene care să dea mesajului ei un caracter de maximă urgenţă.

În vis, mama mi-a spus că, la optsprezece ani, voi intra în posesia unui fond fiduciar instituit de tatăl ei, avere care mă va transforma în cel mai bogat om din Vietnam. Dacă urma să rămân în grija ei, se temea că tata m-ar fi silit să-i cedez lui controlul asupra banilor, apoi m-ar fi ucis. Să mă trimită să locuiesc cu vechiul ei prieten, Vang Ky, era singurul mijloc prin care îmi putea garanta siguranţa. Dacă toate mergeau conform planului, aveam la dispoziţie câţiva ani ca să hotărăsc dacă era în interesul meu să-mi cer drepturile asupra fondului sau să-l ignor, continuând să trăiesc în siguranţa anonimatului. Era încredinţată că Vang mă va educa în aşa fel încât să iau hotărârea cea mai potrivită.

Nu mai e nevoie să spun că m-am trezit din vis cu lacrimi în ochi. La scurtă vreme după ce am apărut la uşa lui, Vang m-a anunţat că mama a murit şi că probabil tata se făcea vinovat de moartea ei; dar această nouă dovadă a perfidiei tatălui meu, totodată a curajului şi afecţiunii mamei mele, amestecată cum era cu erotismul confuz intens, mi-a redeşteptat amărăciunea şi mi-a accentuat senzaţia că sunt

un rătăcit. Mi-am petrecut noaptea alungându-mi disperarea numai cu orăcăitul straniu al brotacilor, care-mi tulbura mintea de parcă ar fi fost o formă de viaţă parazitară, şi separată de mine, dar şi ostilă mie în acelaşi timp.

A doua zi dimineaţa, l-am căutat pe Vang, i-am povestit visul şi l-am întrebat ce să fac. Stătea la masa de scris din rulota lui micuţă şi dezordonată care-i servea drept locuinţă şi birou şi se uita peste conturi; un bărbat bolnăvicios, spre şaptezeci de ani, cu păr alb tuns foarte scurt, îmbrăcat cu o cămaşă deschisă la guler şi pantaloni verzi de bumbac. Avea faţa alungită, mai ales de la pometi la maxilar, şi trăsături delicate, aproape feminine, o combinaţie de caracteristici care-i confereau un aspect viclean, de vrăjitor; dar, deşi capabil de viclenie şi deşi îl bănuiam câteodată că posedă puteri supranaturale, cel puţin în ce priveşte abilitatea lui de a scoate la iveală relele pe care le făceam, în clipa aceea l-am simţit un suflet închis în sine, care considera că lumea nu se foloseşte de el cum trebuie şi ale cărui interese, în afara circului, se limitau la cărţi şi caligrafie. Uneori mai trăgea dintr-o pipă cu opiu, dar altfel nu avea vicii. Acum însă sunt uimit că, deşi mi-a povestit despre familia şi cariera lui în guvern (zicea că-şi păstrase relaţiile), despre viaţa lui plină de bucurii şi de greşeli făcute din pasiune, se pregătea să le lase pe toate în urmă şi să se retragă din lumea simţurilor.

— Trebuie să studiezi situaţia, îmi spuse, schimbându-şi poziţia în scaun, mişcare ce zgudui peretele din spate şi deranjă pliantele stivuite pe dulăpiorul de deasupra capului.

Unul alunecă spre masa de scris; îl dădu la o parte cu mâna şi pliantul pluti scurt în faţa mea, ca susţinut de mâna unui spirit, imaginea pastelată şi detaliată a unui cort impresionant - mult mai impresionant decât cel în care ne dădeam noi reprezentaţiile - şi a legendei scrise de mână, anunţând sosirea iminentă a circului Radiant Green Star.

— Trebuie să afli tot ce este posibil despre tatăl tău şi asociaţii lui, continuă Vang. Aşa îi vei descoperi punctele slabe şi cele tari. Dar, înainte de toate, trebuie să trăieşti mai departe. Bărbatul în care te vei transforma va hotărî cum să folosească mai eficient cunoştinţele pe care le-ai acumulat. Nu trebuie să permiţi ca scopul studiilor tale să devină o obsesie, căci altfel, judecata lui va fi înceţoşată. Fireşte, e mai uşor de zis, decât de făcut. Dar, dacă eşti cumpătat, vei reuşi.

L-am întrebat unde să caut informaţiile necesare, iar el şi-a îndreptat stiloul spre alt dulăpior, unul cu uşă de sticlă, care conţinea notesuri şi teancuri de hârtie pentru imprimantă; sub el, o pisică galbenă cu dungi maronii dormea pe un aparat de radio stricat, aflat pe un scrin, lângă fotografiile înrămate ale soţiei, fiicei şi nepotului lui Vang, toţi morţi, îmi povestise el, cu ani în urmă, într-un accident de avion.

— Începe de aici. Când ai terminat, prietenii mei din guvern ne vor pune la dispoziţie evidenţa datelor financiare ale tatălui tău, plus alte materiale.

Am făcut un pas precaut spre dulăpior - era greu să avansezi printre teancurile de reviste şi ziare şi cutiile cu dosare de pe podeaua rulotei, dar Vang îmi făcu semn cu mâna să mă opresc.

— Mai întâi, trebuie să trăieşti. O să ai la dispoziţie câteva ore pe zi ca să studiezi, dar, înainte de orice, eşti membru al trupei mele. Fă-ţi datoria. După aceea, o să ne aşezăm amândoi şi-o să facem un program.

Pe birou, în afară de calculator, mai erau o ceaşcă de cafea cu caimac de zahăr şi albuş şi un vas de plastic, cu câteva felii de pepene. Mi-a oferit una şi s-a aşezat cu mâinile împreunate pe stomac, privindu-mă în timp ce mâncam.

— Vrei să petreci puţin timp singur, în amintirea mamei tale? Cred că ne putem descurca fără tine o dimineaţă.

— Nu acum, i-am răspuns. Poate mai târziu...

Am terminat felia de pepene, am aşezat coaja pe farfurie şi m-am îndreptat spre uşă, dar m-a chemat înapoi.

— Philip, nu pot schimba trecutul, dar te asigur că pot schimba viitorul, într-o anumită măsură. Te-am numit moştenitorul meu. Într-o zi, circul va fi al tău. Tot ce am va fi al tău.

M-am uitat la el cu ochi holbaţi, fără să fiu convins că era serios, deşi îmi vorbise cât se poate de limpede.

— Chiar dacă nu e un cadou grozav, într-o zi s-ar putea să descoperi că valorează mult mai mult.

I-am mulţumit plin de efuziune, dar s-a strâmbat şi mi-a făcut semn din mână să tac. Îl stânjeneau manifestările afectuoase. M-a trimis încă o dată să-mi văd de treabă.

— Du-te la maior imediat ce ai o clipă liberă. A petrecut o noapte grea. Ştiu că ţi-ar fi recunoscător să-i ţii companie.

Radiant Green Star nu era un circ în stil tradiţional, care să dea spectacole călătorind dintr-un loc într-altul, ca în secolul trecut. Cât timp am petrecut eu în el, n-am avut niciodată mai mult de opt acrobaţi şi o mână de animale exotice, care suferiseră anumite modificări genetice: doi tigri pitici, cu mâini în loc de labe, o maimuţă capabilă să rostească treizeci şi şapte de cuvinte, şi altele. Reprezentaţiile noastre nu erau deloc pretenţioase; nu concuram nici pe departe cu cele din Hanoi sau Hue sau Saigon, nici cu cele din sate, ca să fiu sincer. Dar ţăranii ne priveau ca pe-o legătură cu trecutul pe care-l venerau, iar farmecul primitiv al spectacolelor noastre era un balsam pentru dorul lor - ca şi cum purtam cu noi trecutul peste tot şi le alimentam iluziile, preferând mai ales zone rurale care, măcar aparent, aparţineau altui secol. Chiar dacă se ivea ocazia, Vang refuza să dăm spectacole în centre foarte populate, din cauza - zicea el - mitelor şi taxelor de autorizaţie exorbitante pretinse de oficialităţile de acolo. Astfel, în primii optsprezece ani din viaţa mea, nu m-am aventurat în nici un oraş şi am ajuns să-mi cunosc ţara aşa cum fac turiştii, conducând întruna prin ea, izolat în mijlocul

trupei de circ. Am traversat nordul şi centrul Vietnamului în trei camioane rablagite, alimentate cu gaz, dintre care unul tracta rulota lui Vang, şi ne-am ridicat corturile pe păşuni şi în curţile şcolilor şi pe terenuri de fotbal, dar niciodată nu stăteam mai mult de două-trei nopţi într-un loc. Uneori, ca să putem organiza un spectacol particular sponsorizat de câte o familie avută, ne uneam forţele cu alte trupe; dar lui Vang nu-i convenea să participe la asemenea evenimente, pentru că mulţimea prea mare din jurul lui agita reprezentaţia şi îi punea în pericol sănătatea oricum şubredă.

Maiorul a rămas pentru mine o taină până în ziua de astăzi. Nu ştiu dacă era într-adevăr cine pretindea; cred că nu ştia sigur nici *el* - de câte ori vorbea despre identitatea lui, se exprima vag şi încurcat, iar singurul lucru pe care îl rostea ferm era că rămăsese orfan din fragedă copilărie, fusese crescut de un unchi şi o mătuşă şi, neînsurat fiind, era ultimul reprezentant al familiei sale. Mai mult, nu e sigur că ceea ce susţinea era produsul amintirilor, al iluziilor sale ori al unui implant. Spre binele publicului nostru, am luat de bune spusele lui şi l-am numit maiorul Martin Boyette, ultimul prizonier care a supravieţuit războiului, trecut bine de o sută de ani şi foarte desfigurat, din cauza experimentelor de manipulare genetică prin intermediul virusurilor - aşa a spus un medic din Hanoi, care l-a tratat când a făcut o criză. Asemenea experimente ilegale fuseseră foarte frecvente în sud-estul Asiei la începutul secolului, deci concluzia medicului nu părea nefondată. Maiorul Boyette însuşi nu-şi amintea nimic despre procesul în urma căruia ajunsese să aibă o înfăţişare monstruoasă şi - dacă era să-i dai crezare - să trăiască aşa de mult.

În ziua aceea ne aşezasem tabăra lângă satul Cam Lo, iar cortul maiorului fusese ridicat la marginea junglei. Îi plăcea jungla, cu zgomotele şi umbrele ei, cu senzaţia de siguranţă pe i-o dădea. Îl îngrozea ideea de a sta în aer liber, aşa că, ori de câte ori îl conduceam la cortul cel mare, mergeam

alături de el şi-i ţineam umbrela deasupra capului, ca să nu vadă cerul şi să-l protejăm de privirea lui Dumnezeu şi a omului. Dar, odată intrat în cort, ca şi cum structura oficială a spectacolului îi anihila aversiunea faţă de spaţiul deschis şi priviri curioase, se înfăţişa plin de mândrie şi se ducea la staluri, făcându-i pe copii să se ascundă ruşinaţi, iar pe femei să-şi acopere ochii. Pielea îi atârna în multe straturi negre şi groase (era afro-american) şi când îşi ridica braţele, straturile de sub ele se întindeau ca aripile de liliac; faţa lui, pe jumătate ascunsă sub o mască de şaluri de piele, aducea cu chipul tulburător pe care-l distingi în spiralele scoarţei de copac, vag umană ca formă, dar animată de o forţă mai fierbinte decât sufletul omenesc, deşi mai puţin conştientă de sine. Ochii negri îi luceau, fosforescenţi. Nu purta decât o cămaşă gri zdrenţuită şi mergea şontâcăind, sprijinit într-un baston tăiat dintr-un arbore de papaia tânăr - semăna cu un profet care tocmai a ispăşit o pedeapsă în iad, pârlit şi negru ca smoala, vrăjitor şi aducător de nenorociri. Dar când începea să vorbească şi spunea poveşti din război, despre eroii Viet Cong cu destin crud şi forţele supranaturale cărora le-au cerut ajutorul, toate rostite cu glas gros, răguşit, aerul lui de suferinţă şi ameninţare dispărea, iar urâţenia devenea unealta lăuntrică a puterii lui, de parcă era un poet care şi-a sacrificat strălucirea de suprafaţă ca să-şi poată reda mai elocvent frumuseţea interioară. Spectatorii erau cuceriţi, teama lor se transforma în încântare şi îl salutau cu aplauze frenetice... dar ei nu l-au văzut niciodată cum l-am văzut eu în dimineaţa aceea: o matahală decrepită, pradă aiurelilor senilităţii şi clipelor de teroare maximă, care tresărea la auzul oricărui zgomot din afara cortului, aşezată în propria murdărie, prea slăbită sau prea nepăsătoare ca să se mişte.

Când am intrat în cort, strâmbându-mă din cauza duhorii, îşi ascunse faţa în umăr şi încercă să se acopere cu straturile puturoase ale pielii. Am vorbit încet, tandru, ca în faţa unui animal înfricoşat, ca să-l conving să se ridice.

Odată în picioare, l-am spălat, aruncând găleţi de apă pe pielea lui contorsionată; la sfârşit, când m-am declarat mulţumit de mine că făcusem o treabă bună, am târât în cort crengi proaspăt tăiate şi i-am făcut un loc curat în care să stea. Nesigur pe picioare, se aşeză pe crengi şi începu să mănânce din castronul cu orez şi legume pe care i l-am adus ca dejun; făcea cocoloaşe cu degetele şi le vâra adânc în gură - adesea înghiţea cu greutate.

— E bun? l-am întrebat.

Îmi răspunse cu un mormăit. În semiîntunericul din cort, petele dubioase din ochi îi străluceau.

Nu suportam să am grijă de maior (poate că tocmai de asta m-a pus Vang să mă ocup de el). Îmi repugna înfăţişarea lui şi, cu toate că războiul încetase de mult să fie o chestiune arzătoare, îmi repugna şi realitatea lui istorică adeverită. Fiind pe jumătate american şi pe jumătate vietnamez, mă simţeam de două ori năpăstuit de epoca pe care o reprezenta. Dar în dimineaţa respectivă, poate din cauză că mesajul de la mama m-a vaccinat împotriva obişnuitelor mele prejudecăţi, maiorul mă fascina. Parcă mă uitam cum mănâncă o creatură mitologică, o himeră sau un soi de sfinx, şi mi s-a părut că văd în el sufletul povestitorului inspirat, fărâma luminoasă de fiinţă care încă mai ardea sub masca ruginită de pe chip.

— Ştii cine sunt? l-am întrebat.

Înghiţi şi se holbă la mine cu ochi fosforescenţi, înspăimântaţi. Am repetat întrebarea.

— Philip, răspunse el monoton, accentuând ambele silabe, ca şi cum numele meu era un cuvânt pe care fusese învăţat să-l rostească fără să-l înţeleagă.

M-am întrebat dacă era - aşa cum suspecta Vang - un om obişnuit transformat într-un monstru, îndopat cu poveşti glorioase şi amintiri false, toate primite drept pedeapsă pentru o fărădelege imposibil de ghicit sau doar în urma unui capriciu crud. Sau chiar era cine pretindea? Un monstru al istoriei, un mesager din alte vremuri, ale cărui

istorisiri conţineau crâmpeie de adevăr, aşa cum cipul mamei mele conţinuse adevărul rostit de ea? Nu ştiam sigur decât că Vang l-a cumpărat de la un alt circ şi că fostul lui stăpân îl găsise trăind în junglă, în provincia Quan Tri, ţinut în viaţă de sătenii miloşi dintr-un sat apropiat, care vedeau în el întruchiparea unui spirit.

Când şi-a terminat orezul, l-am rugat să-mi povestească despre război, aşa că s-a lansat într-una dintre poveştile lui mistice. Dar l-am oprit, spunându-i:

— Vorbeşte-mi despre războiul adevărat. Cel în care ai luptat.

Tăcu o vreme, apoi când, în cele din urmă, începu să vorbească, nu o făcu în stilul vibrant cu care-şi întreţinea publicul, ci în şoaptă, cu mare efort:

— Am ajuns la baza de artilerie... tot efectivul. Zece mai. O mie nouă sute şaizeci şi şapte. Inginerii tocmai terminaseră construcţia şi... şi... mai era încă..., se opri să-şi tragă respiraţia. Baza era lângă frontiera cu Laosul. Dădea într-o plantaţie de cauciuc desfrunzită. Numai praf roşu şi gol cât vedeai cu ochii... şi sârme. Dar în spate... jungla... prea aproape. Au înclinat bateriile la maximum. Copacii s-au aplecat toţi în aceeaşi direcţie... ca trântiţi la pământ... de o mână invizibilă.

Povestea, deşi rostită cu greu, prindea contur. Maiorul făcea gesturi moi ca s-o dinamizeze, mişcări care făceau ca straturile de piele să alunece şi să se frece unele de altele; sclipirile din pupile se intensificau. Ochii lui erau ferestre deschise spre un câmp de luptă noaptea, într-un loc îndepărtat de noi, la mulţi kilometri în spaţiu şi în timp.

— Din cauza prafului roşu, i-am zis Baza Rubinie. Dar praful nu avea culoarea rubinelor, ci a sângelui uscat. Luni de zile ne-am păstrat poziţia, rezistând simbolic. Ne aşteptasem la opoziţie serioasă şi nu ne plăcea să stăm acolo zi după zi fără să facem nimic, decât să trimitem patrule de recunoaştere. Am încercat să menţin disciplina, dar s-a dovedit o sarcină imposibilă. Toţi se prefăceau

bolnavi. Medicamentele dispăreau cu viteză uimitoare. Dacă ar fi fost să aplic legea, aş fi putut aduce acuzaţii împotriva oricărui om din bază. Dar ce rost ar fi avut? Nu se dădea, propriu-zis, un război. Eram angajaţi într-o acţiune de aşteptare. Fie nu primeam nici o indicaţie, fie eram induşi în eroare. Aşa că m-am mulţumit să păstrez impresia de disciplină, în timp ce arşiţa verii şi musonul topeau ambiţia oamenilor. A venit luna octombrie şi ploile s-au rărit. Nu se vedea nici urmă de activitate inamică, dar aveam senzaţia că se pregătea ceva de amploare. Am stat de vorbă cu comandantul de batalion. Şi el credea la fel. Mi s-a spus că aveam informaţii că inamicul punea la punct o campanie de toamnă şi de iarnă până la *Tet,* anul nou vietnamez. Dar nimeni nu le-a luat în serios. Cred că nici eu. Eram un soldat profesionist, inactiv de şase luni, şi ardeam de nerăbdare să lupt. Eram atât de dornic de acţiune, încât n-am mai judecat cum trebuie. Am ignorat semnele, am... am refuzat... am...

Se întrerupse şi arătă cu mâna în aer. O vedenie, probabil. Apoi scoase un strigăt de durere, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să tremure ca prins de friguri.

Am rămas cu el până când, extenuat, căzu într-un fel de amnezie, cu privirea goală îndreptată spre pământ. Stătea perfect nemişcat. Dacă aş fi dat peste el în junglă, probabil că l-aş fi confundat cu nişte rădăcini care împrumutaseră un aspect antropomorf hidos. Numai respiraţia lui lipicioasă arăta că e viu. Nu ştiam ce să cred despre povestea lui. Stilul simplu în care povestea era foarte diferit de cel al istorisirilor lui obişnuite, ceea ce îi conferea credibilitate; dar mi-am adus aminte că, ori de câte ori era întrebat despre identitatea lui, răspundea în acelaşi fel. Totuşi, ambiguitatea tragediei sale personale nu m-a făcut mai puţin fascinat de misterul lui. Ca şi cum, ştergând de praf o vază de pe şemineu, am întors-o pentru prima oară ca să-i cercetez fundul şi am descoperit acolo un labirint gravat, în al cărui circuit întunecat ochiul meu s-a pierdut, atras de

promisiunea că, dacă voi fi vreodată capabil să descifrez semnul ascuns din mijlocul lui, voi putea vedea foarte scurt ceva sumbru şi, în acelaşi timp, ademenitor. Nu o taină, ci sursa tainelor. Nu adevărul, ci pământul pe care s-au ridicat adevărul şi duşmanul lui. Nu eram decât un copil - pe jumătate copil, în orice caz -, deci nu înţeleg cum de am ajuns la această revelaţie, cât o fi fost ea de iluzorie. Dar pot afirma foarte sigur de ce mi se părea importantă: între mine şi maior se crease o legătură solidă şi, pe lângă asta, presimţeam că taina lui se lega şi ea, într-un fel, de a mea.

În afară de noul meu program de studiu, cercetarea activităţilor întreprinse de tatăl meu, şi a relaţiei mele mai strânse cu maiorul Boyette, pe care îl vizitam de câte ori aveam ocazia, în următorii câţiva ani, zilele mele s-au scurs toate aproape la fel, ocupate cu turneele şi reprezentaţiile (eram clovn şi ucenicul unui aruncător de cuţite), cu monotonia şi bucuriile vieţii trăite în circul Radiant Green Star. S-au mai întâmplat, fireşte, şi alte lucruri. Vang era tot mai slăbit şi mai retras, starea psihică a maiorului se deteriora, iar patru membri ai trupei au plecat, trebuind înlocuiţi. Am câştigat două acrobate, Kim şi Kai, două surori coreene drăguţe de şapte, respectiv zece ani - orfane antrenate de alt circ - şi pe Tranh, un bărbat între două vârste, cu faţa ca o lună plină, al cărui burdihan nu-l stânjenea absolut deloc când sărea şi cădea în fund. Dar în mintea mea, cea mai valoroasă achiziţie era nepoata lui Vang, Tan, o fată zveltă şi tăcută din Hue, de care m-am îndrăgostit imediat.

Tan avea aproape şaptesprezece ani când ni s-a alăturat, un an mai mult ca mine, o diferenţă de vârstă pe care sensibilitatea mea de adolescent o considera de netrecut. Părul negru şi lucios îi atârna până la talie, pielea ei avea culoarea lemnului de santal poleit cu aur, iar chipul ei era un medalion desăvârşit, în care modestia se îmbina cu senzualitatea. Pe tatăl ei îl lăsase sănătatea şi, împreună cu soţia lui, fusese transferat într-o comunitate virtuală

găzduită de Sony AI. Aşa că Tan devenise pupila unchiului ei. Nu avea veleităţi de acrobat, dar îmbrăcată în costume lucioase şi apetisante, dansa, participa la scenete comice şi servea drept ţintă pentru aruncătorul nostru de cuţite, un tânăr taciturn, pe nume, Dat, zis şi James Bond Cochise. Cealaltă ţintă a lui Dat, Mei, o tânără durdulie de origine taiwaneză, care făcea şi pe doctorul trupei, deoarece se pricepea oarecum la plantele medicinale, apărea toată plină de sine şi se lipea de scândură, iar Dat îşi azvârlea cuţitele la un centimetru de trupul ei; dar când îi lua locul Tan, el se arăta foarte precaut şi ţintea voit la câţiva centimetri buni de ea, lucru de care spectatorii noştri râdeau tot timpul.

La patru luni după sosirea ei, nu-i vorbisem decât de foarte puţine ori, şi numai despre treburile de rutină. Eram prea timid ca să încropesc o conversaţie normală. Îmi doream din tot sufletul să am optsprezece ani, să fiu bărbat şi să degajez încrederea care, credeam eu, venea odată cu vârsta respectivă. Însă aşa cum stăteau lucrurile, totala lipsă de încredere în mine mă condamna s-o admir de la distanţă, să-mi imaginez că stau de vorbă cu ea şi alte intimităţi, să mă las consumat de frustrarea poftelor neîmpărtăşite. Dar, într-o după-amiază, când stăteam pe iarbă în faţa rulotei lui Vang, concentrat pe nişte hârtii legate de investiţiile tatălui meu, ea se apropie de mine şi mă întrebă ce fac. Purta pantaloni negri largi şi o bluză albă.

— Te văd citind în fiecare zi. Eşti atât de dedicat studiului. Vrei să intri la universitate?

Ne ridicaserăm corturile lângă Bien Pho, un sat la vreo nouăzeci de kilometri sud de Hanoi, pe lunca înverzită a unui râu lat, cu multe meandre, ale cărui ape se unduiau, negre, sub cerul de culoarea cositorului. Dealuri verde-închis, conice şi cu aflorimente, mărgineau locul, umbrit pe ici, pe colo, de copăcei cu trunchiuri îndoite şi moţuri de frunze la capătul crengilor spiralate. Cortul cel mare fusese

înălţat la poalele dealului mai apropiat, în vârf cu flamura ce purta emblema înstelată a trupei noastre. Restul trupei se afla înăuntru, pregătindu-se pentru reprezentaţia de seară. Era o privelişte agitată, totuşi paşnică, asemenea unui tablou de pe un pergament chinezesc antic, dar eu nu observam nimic din ea - lumea se redusese la bula de iarbă şi aer care ne înconjura pe noi doi.

Tan stătea lângă mine cu picioarele încrucişate în poziţia semilotus. I-am simţit mireasma. Nu parfumul, ci mirosul natural, umed, al trupului. I-am explicat cât am putut de bine scopul studiilor mele. Cuvintele îmi ieşeau pe gură în cascadă, ca şi cum mă eliberam de povara unui secret înfiorător. Fapt mai mult sau mai puţin adevărat. Nimeni nu ştia ce fac, în afară de Vang, şi pentru că atitudinea lui faţă de sarcina mea era una de tutore, nu de confident, mă simţeam asuprit şi izolat din cauza responsabilităţii mele. Acum mi se părea că, dezvăluind tristele întâmplări care-mi marcau viaţa, ele nu mai aveau atâta putere asupra mea. Aşa că, în speranţa unei exorcizări complete, i-am vorbit despre tatăl meu.

— Îl cheamă William Ferrance, am spus, adăugând grăbit că numele de familie pe care mi-l alesesem eu era Ky. Tatăl lui a emigrat în Asia în anii nouăzeci, la începutul unei *doi moi* (aşa se spune în vietnameză la *perestroika*), şi a făcut avere la Saigon, cu un parc de taxiuri adaptate să funcţioneze cu gaz. Fiul său, tatăl meu, a extins interesele familiei. A investit într-o serie de proiecte de construcţii, care toate au pierdut bani. Avea probleme financiare când s-a căsătorit cu mama şi s-a folosit de banii ei ca să susţină un cazinou din Danang. Aşa a reuşit să-şi recupereze majoritatea pierderilor. De atunci, a stabilit legături cu triadele, sindicatele jucătorilor de noroc şi Uniunea Bamboo din Taiwan. A devenit o persoană influentă, dar fără control asupra banilor. Nu are cum să facă nici o manevră cu ei. Dacă pune cumva mâna pe bunurile bunicului meu, o să ajungă un om foarte periculos.

— Dar vorbeşti foarte detaşat. Nu ai nici o amintire cu el?

— Câteva, foarte vagi. Din câte îmi dau seama, nu prea îl interesam... decât ca potenţială unealtă de îmbogăţire. Adevărul e că nici pe mama nu mi-o amintesc prea clar. Doar ipostaze de moment. Cum arăta stând la geam. Cum suna vocea ei când cânta. Şi o impresie generală despre ea. Cam atât.

Tan îşi îndreptă privirea spre râu. Câţiva copii din sat se fugăreau pe mal. Un cargobot cu velatură galbenă apărea după un cot al apei.

— Ce e mai rău, mă întreb, rosti ea, să ţi-i aminteşti pe cei dispăruţi, sau nu?

Probabil că se gândea la părinţii ei şi am vrut să-i spun ceva care s-o mângâie, dar conceptul de transferare a unei inteligenţe, a unei persoane, îmi era atât de străin, încât m-am temut să nu mă fac de râs.

— Eu îi văd pe mama şi tata de câte ori vreau, îmi spuse, coborând ochii spre iarbă. Merg la un birou Sony oriunde în lume şi îi apelez cu un cod. Când apar, arată cum îi ştiam, se poartă cum la fel, dar înţeleg că nu sunt ei. Lucrurile pe care le spun sunt întotdeauna... prea la locul lor. Lipseşte ceva. Din forţa lor, din calităţile lor.

Se uită la mine şi, văzându-i ochii negri minunaţi, am simţit că ameţesc, că plutesc.

— Moare ceva, continuă ea. Ştiu eu! Nu suntem simple impulsuri electrice, nu putem fi absorbiţi într-o maşinărie şi să trăim mai departe, pur şi simplu. Moare ceva anume, important. Ce absoarbe maşinăria nu înseamnă nimic. E doar o umbră colorată a ceea ce suntem noi cu adevărat.

— Nu prea mă pricep la calculatoare, am mărturisit.

— Dar ştii ce e viaţa!

Îmi atinse mâna.

— N-o simţi în tine? Nu ştiu cum să-i zic... în suflet? Nu ştiu...

Atunci mi s-a părut că simt cum se mişcă ceva în pieptul meu, în sângele meu, în tot trupul meu, ataşat minţii, cărnii

mele, printr-o legătură greu de înţeles; îl simţeam în mine aşa cum percepi respiraţia dintr-un flaut, care insuflă viaţă scurtă şi frumoasă unei note, unui ton unic, şi apoi îl trimite în oceanul de aer. De câte ori mă gândesc la Tan, la cum arăta ea în dimineaţa aceea, mă încearcă aceeaşi senzaţia delicată, fremătătoare, perenă, efemeră, plutind în acelaşi loc cu mine.

— Am devenit prea serioşi. Îmi pare rău! Mă gândesc la părinţii mei mai mult decât ar trebui.

Îşi scutură părul liber şi surâse.

— Joci şah?

— Nu, am recunoscut.

— Trebuie să înveţi! Jocul te va ajuta, dacă ai de gând să porneşti război împotriva tatălui tău.

O undă de regret îi străbătu chipul, gândind, poate, c-a rostit vorbe nepotrivite.

— Chiar dacă nu vrei să... adică...

Flutură din mâini agitată, ca să alunge stânjeneala momentului.

— O să-ţi placă, adăugă. Te învăţ eu.

Nu m-am dovedit un jucător priceput, fiind prea atras de profesoară ca să fiu atent la lecţie. Dar îi sunt recunoscător jocului, căci, datorită mutărilor cailor şi reginelor, a stângăciei mele şi a răbdării ei, a orelor petrecute de amândoi cu capetele aplecate unul spre celălalt, inimile noastre s-au apropiat. N-am fost niciodată simpli prieteni; de la prima noastră discuţie mi-a fost limpede că, într-o zi, o să facem pasul următor spre relaţia noastră şi rareori mă lăsam copleşit de nerăbdare. Ştiam că, atunci când Tan va fi pregătită, o să-mi spună. Pentru moment, ne bucuram de legătura strânsă dintre noi, petrecându-ne timpul liber împreună şi limitând contactul fizic la ţinutul de mână şi sărutări pe obraz. Asta nu înseamnă că eu reuşeam întotdeauna să respect limitele. Odată, când stăteam întinşi pe rulota lui Vang şi ne uitam la stele, m-au copleşit mireasma trupului ei, căldura umărului ei lipit de al meu; m-

am sprijinit în cot şi am sărutat-o pe gură. Mi-a răspuns, iar eu i-am desfăcut rapid bluza, dezvelindu-i sânii. Înainte să trec mai departe, se ridică brusc în capul oaselor, îşi strânse bluza la piept şi se uită la mine rănită. Apoi se lăsă să alunece de pe rulotă şi se depărtă în beznă, lăsându-mă într-o stare de disperare cruntă şi poftă carnală dureroasă. În noaptea aceea am dormit pe apucate, îngrijorat că am stricat pentru totdeauna legătura dintre noi; dar a doua zi ea se purtă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi prietenia noastră continuă ca înainte, numai că acum o doream mai mult ca niciodată.

Vang însă nu s-a dovedit la fel de tolerant. Cum a aflat că mă apropiasem de nepoata lui nu ştiu. Poate că a simţit, pur şi simplu, graţie capacităţilor lui intuitive; nu-mi vine să cred că i-a spus chiar Tan. Dar, indiferent de unde a aflat, după spectacolul din seara următoare a venit în cortul cel mare, unde exersam aruncarea cuţitelor, azvârlindu-le într-un placaj pe care era vopsit conturul unui trup de om, şi m-a întrebat dacă respectul meu pentru el a scăzut atât de mult, încât s-o dezonorez pe fiica surorii sale.

Stătea în primul rând de scaune, proptit de spătar, cu coatele pe rândul din spate, şi mă privea dezgustat. Eram furios că mă acuza neîntemeiat şi, în loc să-i răspund imediat, am aruncat încă un cuţit, plasându-l între conturul braţului şi al taliei. M-am dus la scândură, am scos lama şi am spus, fără să mă întorc spre el:

— Nu am dezonorat-o.

— Dar sigur ai de gând.

Incapabil să-mi reţin furia, am făcut stânga-mprejur şi m-am răsucit către el:

— N-ai fost tânăr niciodată? N-ai fost îndrăgostit niciodată?

— Dragostea.

Scoase un chicotit.

— Dacă eşti îndrăgostit, poate că eşti atât de drăguţ să mă luminezi şi pe mine în legătură cu natura ei.

Aş fi vrut să-i spun ce simt pentru Tan, să-i explic sentimentul de siguranţă pe care îl trăiam în preajma ei, de câte feluri e tandreţea, cât de pură era grija mea pentru ea, nuanţele nesfârşite pe care le îmbracă dorul, complicitatea lăuntrică a inimilor noastre şi cât de deosebită era dorinţa mea, pentru că, deşi aş fi vrut să mă pierd în meandrele trupului ei, voiam şi s-o venerez, s-o înseninez, să scot din ea tristeţea care uneori o moleşea şi s-o fac pe ea să scurgă din mine tristeţea mea - fiindcă toate acestea se puteau întâmpla. Dar eram prea tânăr şi prea nervos ca să le dau glas.

— O iubeşti pe mama ta? mă întrebă Vang şi, înainte de a-i putea răspunde, continuă: ai recunoscut că nu ai decât amintiri răzleţe despre ea. Şi, bineînţeles, un vis. Totuşi, ai ales să te devotezi celor poruncite în visul respectiv, să duci o viaţă care să împlinească dorinţele mamei tale. Asta înseamnă dragoste. Cum poţi s-o compari cu pasiunea ta nebună pentru Tan?

Frustrat, mi-am aruncat ochii la marea de pânză cenuşie peticită, de deasupra capului, la inelele metalice de care Kai şi Kim se agăţau în fiecare seară. Când am coborât privirea spre Vang, am văzut că se ridicase în picioare.

— Gândeşte-te. Dacă va veni odată vremea când vei simţi faţă de Tan acelaşi devotament, ei, bine...

Făcu un gest de alungare cu degetele, vrând parcă să sugereze că un asemenea lucru nu se va întâmpla niciodată.

M-am întors la placaj şi am aruncat încă un cuţit. Ţinta se transformă brusc într-o creatură anonimă a răului, periculoasă, cu faţa ca textura lemnului şi pielea roşie ca sângele, iar când mi-am dus braţul înapoi, înverşunarea mea împotriva lui Vang s-a contopit cu mânia şi mai puternică în faţa forţelor anonime care mi-au conturat viaţa şi am trimis cuţitul exact în mijlocului capului creaturii. Cu greu am reuşit să scot lama. M-am uitat în sus şi am constatat cu surprindere că Vang mă urmărea cu privirea

de la intrare. Crezusem că, odată ce mi-a spus ce avea de spus, se întorsese în rulota lui. A stat acolo câteva secunde, fără să arate în nici un fel ce anume simţea, dar am avut impresia că era mulţumit.

Când nu avea altceva de făcut, Tan îmi dădea o mână de ajutor: hrănea animalele, le curăţa cuştile şi, cu toate că nu-i plăcea compania maiorului, mă ajuta să mă ocup de el. Trebuie să mărturisesc că vizitele pe care i le făceam mă bucurau din ce în ce mai puţin; tot mai simţeam că suntem legaţi într-un fel şi eram curios să aflu amănunte despre trecutul lui, dar mintea lui o luase razna cu totul şi cu greu suportai să stai în preajma lui. Insista deseori să încerce să-mi povestească despre Baza Rubinie, dar întotdeauna îl apucau groaza şi durerea exact în acelaşi punct al istorisirii în care se întrerupsese prima oară. Mi se părea că povestea era inventată de el, nu una pe care o învăţase sau pe care fusese programat s-o spună, şi că mintea lui nu mai era în stare să inventeze fragmentele următoare. Dar, într-o după-amiază, când Tan şi cu mine terminam de curăţat cortul lui, începu să povestească din nou, de data asta de unde se oprise înainte, fără poticneli, cu glasul lui gros, răguşit, aşa cum făcea în timpul spectacolelor.

— A venit luna octombrie. Ploile s-au rărit, şerpii se ascundeau în găurile lor în timpul zilei, iar pânzele de păianjen nu mai gemeau de victime, ca atunci când bătea musonul. Aveam senzaţia că ne păştea o nenorocire şi, când le-am comunicat superiorilor cum vedeam eu lucrurile, mi s-a spus că, din informaţiile deţinute, inamicul punea la cale o acţiune amplă, care să conducă la o presupusă ofensivă susţinută pe timpul sărbătorii Tet. Dar nu am dat atenţie prea mare nici presentimentelor mele, nici rapoartelor informative. Eram soldat profesionist, care de şase luni nu făcea altceva decât să zacă într-un buncăr şi să supravegheze un deşert de praf roşu şi sârmă ghimpată. Ardeam de nerăbdare să lupt.

Maiorul şedea pe un aşternut de frunze de palmier, scăldat într-o lumină de culoarea untului - desfăcusem parţial fermoarul de la acoperişul cortului ca să intre mai mult aer. Frunzele alcătuiau o insulă plutitoare în bezna nefiinţei, iar maiorul devenea o creatură spirituală pârjolită şi contorsionată de focul cosmic, abandonată în neantul veşnic.

— În ziua de 14, reluă el, am trimis, ca de obicei, patrule în recunoaştere şi m-am retras în buncărul meu. Stăteam la birou, citind un roman ieftin şi bând whisky. După un timp, am lăsat cartea deoparte şi am început să-i scriu o scrisoare soţiei mele. Eram cam ameţit şi, în loc de obişnuitele sentimentalisme menite să-i aducă liniştea, mi-am dat drumul sentimentelor pe hârtie şi i-am scris despre indisciplina crasă, despre temerile mele legate de inamic, despre dezgustul faţă de modul în care se desfăşura războiul. I-am spus cât de tare urăsc Vietnamul. Corupţia atotprezentă, prostia guvernului sud-vietnamez. Mirosul de cârnat de peşte, vegetaţia otrăvitoare a junglei. Totul. Locul ăla afurisit care slujea drept câmp de luptă de atâta vreme, că nu mai era bun de altceva. Am băut întruna, iar alcoolul mi-a alungat orice inhibiţie. I-am povestit despre trădarea şi nepriceperea armatei vietnameze, despre idioţii din armata noastră, care se considerau generali.

Încă mai scriam când, pe la nouă seara, ceva mi-a distras atenţia. Nu ştiu sigur ce anume. Un zgomot... sau o vibraţie, poate. Dar ştiam că se întâmplase ceva. Am ieşit pe coridor şi am auzit un ţipăt. Apoi pocnetul unor arme de foc mici. Am pus mâna pe puşcă şi am fugit afară. Soldaţii vietnamezi trecuseră de gardul de sârmă. În luminile care marcau perimetrul, zeci de bărbaţi şi femei micuţe alergau cu paşi mărunţi şi repezi, din armele lor ţâşnind scântei albe. I-am secerat pe câţiva. Nu înţelegeam cum reuşiseră să treacă de sârma ghimpată şi de mine fără să atragă atenţia santinelelor, dar, continuând să trag, am zărit un cap de bărbat ivindu-se din pământ şi mi-am dat seama că

săpaseră un tunel. Toată vara aceea lungă, lipsită de evenimente, o petrecuseră de fapt sub pământ, săpând pe ascuns, ca termitele.

În acest punct culminant, maiorul suferi un nou colaps emoţional. M-am pregătit să încep procesul obositor de a-l ajuta să-şi revină. Dar Tan îngenunche lângă el, îl luă de mână şi spuse:

— Martin? Martin, ascultă-mă.

Nimeni nu mai folosise numele mic al maiorului, decât ca să-l prezinte publicului şi aveam convingerea că trecuse multă vreme de când îi vorbise o femeie cu delicateţe. Se opri brusc din tremurat, de parcă nervii care-l chinuiau fuseseră scoşi din el, şi se uită întrebător la Tan. Sori albi, cât un vârf de ac, sclipiră şi apoi se stinseră în orbitele adânci din spatele ochilor lui.

— De unde eşti, Martin? îl întrebă Tan, iar maiorul răspunse pe ton mirat:

— Oakland... Oakland, California. Dar am crescut la Santa Cruz.

— Santa Cruz.

Rostit de ea, numele sună ca un clopoţel.

— E frumos la Santa Cruz. Mi se pare un loc grozav.

— Da... e destul de drăguţ. Sunt nişte sequoia bătrâni nu departe de oraş. Şi oceanul. E tare frumos pe ţărmul lui.

Spre mirarea mea, Tan şi maiorul începură să poarte o conversaţie coerentă - chiar dacă simplă - şi mi-am dat seama că el nu mai vorbise niciodată în felul ăsta. Sintaxa lui era neconvenţională, dar neobişnuită, iar în voce se simţea un accent necunoscut. M-am gândit că delicateţea lui Tan i-a pătruns în psihicul torturat, ajungând fie la individul ascuns, adevăratul Martin Boyette, fie la un alt nivel al iluziilor. Era ciudat să-l aud vorbind despre subiecte atât de obişnuite, ca vremea, muzica de jazz şi mâncarea mexicană, despre care susţinea că se găsesc din belşug în Santa Cruz. Nu-i dispăruseră ticurile nervoase obişnuite,

însă pe faţă i se citea un alt fel de seninătate. Dar, desigur, starea aceasta nu dură prea mult.

— Nu pot, rosti el, schimbând brusc subiectul; scutură din cap, clătinând straturile de piele de pe ceafă şi umeri. Nu mai pot să mă întorc. Nu pot să mă întorc acolo.

— Nu fi supărat, Martin, îi spuse Tan. N-ai de ce să-ţi faci griji. O să stăm cu tine, o să...

— Nu vreau să rămâneţi.

Îşi ascunse capul în umeri, mascându-şi chipul sub o umflătură de piele.

— Trebuie să mă întorc să fac ce făceam.

— Şi ce făceai? l-am întrebat. Ce anume făceai?

Scoase un mormăit ritmic şi înfundat - un râs prea lung ca să fie expresia simplei veselii. Crescu în intensitate, tremură şi se subţie, semn de instabilitate.

— Încerc să-mi dau seama. Asta fac. Acuma voi doi plecaţi.

— Să-ţi dai seama de ce? am insistat, intrigat de posibilitatea, oricât de îndepărtată, ca maiorul să ducă o viaţă mentală altfel decât haotică, ca incoerenţa de la suprafaţă să fie doar produsul secundar al concentrării sale, ca fumul ce se înalţă de pe o frunză pe care soarele a zăbovit îndelungat.

Nu-mi răspunse, iar Tan mă atinse pe mână, în semn că ar trebui să plecăm. Când m-am aplecat pe sub pânza de la intrarea în cort, am auzit vocea maiorului în spatele meu:

— Nu pot să mă întorc acolo, dar nu pot nici să stau aici. Aşa că ce să fac eu acuma, pricepi?

Nu era clar ce voia să spună cu afirmaţia confuză, dar vorbele m-au stârnit, mi-au trezit conflictele interioare amorţite din cauza studiului şi a relaţiei mele cu Tan. Când am venit să locuiesc cu circul Green Star, trăiam o stare de tulburare emoţională maximă, eram înfricoşat, confuz, topit de dor după mama. Chiar după ce m-am liniştit, tot mă mai chinuia senzaţia că-mi pierdusem locul pe lume; pare-se, nu doar din cauză că fusesem smuls din sânul familiei, ci şi

pentru că întotdeauna simţisem aşa, că sentimentele mele amestecate mascaseră, asemenea norilor, încordarea permanentă din viaţa mea. În parte, starea se datora moştenirii mele mixte. Deşi ruşinea care însoţea copiii născuţi din mame vietnameze şi taţi americani (copiii ţărânei, cum li se spunea odată) se evaporase odată cu sfârşitul războiului, tot mai păstram o părticică din ea şi, oriunde călătorea circul, întâlneam oameni care, sesizându-mi pielea albă şi forma ochilor, îşi manifestau dispreţul şi se ţineau la distanţă de mine. Teama era intensificată şi de puţinătatea amintirilor din anii trăiţi de mine înainte să locuiesc la Vang. Ori de câte ori Tan vorbea despre copilăria ei, pomenea de prieteni, aniversări, unchi şi verişori, excursii la Saigon, seri dansante, sute de amănunte şi incidente, care făceau ca amintirile mele să fie, prin comparaţie, extrem de puţine la număr. De vină era trauma, mi-am zis. Din cauza şocului suferit când m-a abandonat mama, oricât de bine intenţionată, mi-a fost spart depozitul de amintiri, iar conţinutul lui împrăştiat. Asta pe lângă că nu aveam decât şase ani când am plecat de acasă, fără să fi avut timpul necesar să acumulez amintiri coerente, de felul celor care condimentau poveştile lui Tan din Hue. Dar explicarea cauzelor nu mi-a îndulcit neliniştea şi am devenit obsedat de convingerea că, indiferent de lovitura grea prin care soarta m-a izolat de trecutul meu, n-o să mă vindec niciodată de senzaţia de dezrădăcinare provocată de ea, ci voi găsi doar leacuri care să suprime simptomele şi să mascheze boala. Astfel ascunsă, ea va progresa, imună la tratament, până când, în cele din urmă, o să ajung posedat de ea, incapabil să mă simt acasă în vreun loc.

Nu aveam altă cale de a-mi alunga temerile decât să mă cufund şi mai intens în studiu. Dar această cufundare n-a făcut decât să-mi sporească furia. Stăteam la calculatorul lui Vang şi mă holbam la fotografiile tatălui meu, imaginându-mi deznodăminte violente ale poveştii noastre.

Mă îndoiam că mă va recunoaşte; semănăm cu mama, foarte puţin cu el, o binecuvântare genetică pentru care eram recunoscător: nu era atrăgător în mod special, deşi impozant, înalt de aproape doi metri şi cântărind, conform unui raport medical recent, o sută douăzeci de kilograme, nu dădea impresia de bărbat gras, ci masiv. Capul lui mare şi colţuros era ras, iar pe obrazul stâng avea tatuată emblema albastru-închis a corporaţiei sale - un peşte zburător -, înconjurată de alte trei tatuaje mai mici, reprezentând diverse firme asociate. La baza craniului avea o plăcuţă argintie dreptunghiulară, sub care se aflau o serie de porturi prin care se putea conecta direct la un calculator. De câte ori poza pentru o fotografie, aborda, după părerea mea, o mină arogantă, dar ochii (gri-albăstrui), nasul şi gura prea mică în comparaţie cu faţa mare nu aveau cum să-i dezvăluie caracterul şi temperamentul, ci erau, mai degrabă, nişte desene de pe o planetă îndepărtată văzută prin telescop şi, în consecinţă, îi dădeau un aer afectat. În fotografiile mai puţin convenţionale, făcute în compania unuia sau altuia dintre partenerii lui de sex, majoritatea femei, se vedea limpede că era beat.

Avea o casă în stil colonial în Saigon, dar îşi petrecea timpul în locuinţa sa din Binh Khoi, unul dintre oraşele florilor - comunităţi ridicate la începutul secolului, menite să asigure intimitatea şi confortul vietnamezilor avuţi, ale căror preferinţe sexuale nu se conformau moralei comuniste. Acum, când comunismul, dacă nu cumva chiar conceptul de moralitate sexuală, nu mai era la modă, ci devenise un crâmpei istoric pitoresc, cu înfăţişare de parc curat, întreţinut de dragul turiştilor, se pare că respectivele comunităţi nu mai aveau motive să existe. Totuşi, ele existau. Printre locuitorii lor se includea un fel de aristocraţie homosexuală, care dădea tonul la stiluri, stabilea tendinţe şi deţinea mare putere politică. Deşi era o comunitate rigidă în exclusivismul ei şi deşi bisexualitatea tatălui meu era motivată în mare măsură, cred, el a reuşit,

graţie afacerilor şi statutului său, să pătrundă în Binh Khoi prin linguşeli şi mită şi, din câte am putut să-mi dau seama, era sincer ataşat de acest loc.

Fotografiile făcute la Binh Khoi mă scoteau din minţi cel mai tare. Nu suportam să-l văd râzând şi zâmbind. Eram în stare să mă uit la ele cu nervii întinşi la maximum, până când mi se părea că-mi puteam transforma furia într-un mănunchi de raze care să distrugă orice obiect din raza mea vizuală. Nu-mi va fi greu deloc să iau o hotărâre, mi-am zis. Mânia mea şi trecutul, trecutul său de om violent şi lacom, o vor lua în locul meu, dându-mi un avânt spiritual de nestăvilit. Când va veni vremea, o voi răzbuna pe mama şi voi pretinde moştenirea. Ştiam exact cum să procedez. Tata nu se temea de nici o persoană mai puţin influentă decât el - dacă o asemenea persoană lua măsuri împotriva lui, devenea ţinta unor represalii cumplite – şi recunoştea că ar fi inutil să încerce să pareze încercarea de asasinat din partea cuiva mai puternic; astfel, sistemul lui de siguranţă era eficient, dar nu impenetrabil. Caracterul unic al situaţiei mele consta în faptul că, dacă aş fi fost în stare să-l omor, aş fi devenit mult mai puternic decât el sau orice relaţie de-a lui; aşadar, fără cea mai mică ezitare, am început să pun la cale uciderea lui şi în Binh Khoi, şi la Saigon. Aveam schemele detaliate ale sistemelor de siguranţă din ambele case. Dar, prins cum eram în a găsi mijloacele care să-i aducă moartea, am pierdut şirul evenimentelor ce influenţau circumstanţele accesorii deciziei mele.

Într-o noapte, la scurtă vreme după cea de-a şaptesprezecea mea aniversare, lucram la calculatorul din rulotă, când Vang intră şi se aşeză cu grijă în scaunul de vizavi de mine, după ce dădu la o parte pisica galben-maronie care dormise acolo. Purta o vestă gri jerpelită şi pantaloni cu dungi de la un costum vechi şi avea cu el un dosar subţire, legat în plastic. Eram preocupat să urmăresc mişcările tatălui meu prin registrele sale bancare şi i-am

făcut semn din cap că i-am sesizat prezenţa. Se aşeză fără o vorbă, apoi, în cele din urmă, rosti:

— Te rog să mă ierţi că te întrerup, dar vrei să fii amabil şi să-mi acorzi un minut din timpul tău?

Mi-am dat seama că era supărat, dar pentru mine conta mai mult supărarea mea. Nu numai că eram mânios pe tatăl meu, dar mă plictisisem de stilul distant al lui Vang, de imboldurile lui, de faptul că îmi cerea întruna să-l respect, când el nu mă respecta pe mine. Fără a-mi lua ochii de la ecran, l-am întrebat ce dorea.

— Sarcina ta a devenit şi mai dificilă, îmi spuse, aruncând dosarul pe masă.

Acesta conţinea dosarul unei femei atrăgătoare pe nume Phuong Anh Nguyen, pe care tata o angajase pe post de gardă de corp. Cele mai multe informaţii se refereau la îndemânarea cu care folosea armele şi timpii ei de reacţie remarcabili. Era clar că fusese crescută pentru meseria ei şi perfecţionată genetic. Conform dosarului, simţurile ei erau atât de fine, încât putea detecta schimbările din creier, modificările tensiunii, pulsului, dilataţiei pupilelor, vorbirii - toate indiciile care trădează prezenţa unui potenţial asasin. Informaţiile despre viaţa ei personală erau foarte puţine. Deşi vietnameză, se născuse în China şi petrecuse primii şaisprezece ani de viaţă între pereţii unei agenţii de securitate particulare, unde fusese antrenată. În serviciul a diverşi patroni, omorâse şaisprezece bărbaţi şi femei în următorii cinci ani. Cu câteva luni înainte, şi-a răscumpărat contractul cu agenţia şi a semnat un altul, pe termen lung, cu tatăl meu. La fel ca el, era bisexuală şi, tot ca el, prefera ca parteneri sexuali femeile.

Mi-am ridicat ochii de pe dosar. În expectativă, Vang mă studia.

— Ei, ce părere ai?

— N-arată rău deloc.

Îşi încrucişă braţele şi scoase un sunet dispreţuitor.

— În regulă. Am răsfoit dosarul. Tata îşi îmbunătăţeşte sistemul de siguranţă. Asta înseamnă că pune la cale ceva foarte important. Se pregăteşte pentru ziua când poate pretinde fondul meu fiduciar.

— Numai atât eşti în stare să deduci din document?

Afară se auziră voci, râsete. Trecură, se stinseră.

Mei, mi-am zis, şi Tranh. Era o noapte răcoroasă, cu atmosferă apăsătoare, mirosind a ploaie. Prin uşa întredeschisă am văzut fuioare subţiri de ceaţă ridicându-se în întuneric.

— Ce altceva ar mai fi de observat?

— N-ai de gând să-ţi pui mintea la contribuţie?

Vang îşi aplecă în faţă capul şi închise ochii, un semn clasic de exasperare.

— Phuong are nevoie de o sumă uriaşă ca să-şi răscumpere contractul. Câteva milioane, cel puţin. Are salariu bun, dar şi dacă ar trăi în sărăcie, ceea ce nu e cazul, tot i-ar trebui zece ani sau mai mult ca să economisească destul. De unde să obţină o asemenea sumă?

Habar n-aveam.

— De la noul ei patron, bineînţeles, răspunse tot Vang.

— Tata nu are banii ăştia la dispoziţia lui.

— Ba se pare că da. Numai o persoană foarte bogată îşi permite o gardă ca Phuong Anh Nguyen.

Am revăzut în minte stocurile financiare ale tatălui meu, dar nu mi-am amintit să fi avut bani gheaţă în exces.

— Putem spune cu certitudine că nu i-a obţinut din afacerile lui, rosti Vang. Ştim foarte multe despre ele. Deci presupunem că ori i-a furat, ori a pus pe altcineva să-i fure în locul lui.

Pisica îi sări în poală şi începu să-i frământe abdomenul.

— În loc să-ţi forţez ţie creierul, continuă el, o să-ţi spun ce cred că s-a întâmplat. Şi-a băgat mâna în fondul tău. E mult prea mare ca să fie administrat de o singură persoană

şi e foarte posibil ca el să fi cumpărat pe unul dintre cei răspunzători.

— N-ai de unde să ştii.

— Nu, dar am de gând să-i contactez pe prietenii mei din guvern şi să le sugerez să investigheze fondul. Dacă tatăl tău a procedat cum suspectez, o să-l împiedice să cheltuiască din el în continuare.

Pisica se aşeză comod la el în poală, iar el o mângâie pe cap.

— Dar nu fondul e problema. Chiar dacă tatăl tău şi-a băgat mâna în el, n-a avut cum să ia mult mai mult decât era necesar ca să-şi asigure serviciile femeii respective. Altfel, bărbatul care mi-a dat asta, arătă spre dosar, ar fi descoperit dovezi ale altor cheltuieli. Banii sunt mai mult decât suficienţi ca să devii un om influent. Problema ta e Phuong Anh Nguyen. Pe ea va trebui s-o omori mai întâi.

Strigătul deşănţat al unei păsări de noapte sparse liniştea. Cineva, cu o lanternă în mână, traversa pajiştea unde se afla rulota; raza de lumină tăia fuioarele de ceaţă, măturând arbuştii şi peticele de iarbă. I-am spus lui Vang că o femeie n-ar trebui să ne facă prea multe necazuri, indiferent cât de pricepută era în a aplica violenţa.

— N-ai văzut asemenea profesionişti în acţiune, îmi spuse el, închizând iarăşi ochii. Nu se tem de nimic şi sunt absolut devotaţi muncii. Şi-au dezvoltat un al şaselea simţ când vine vorba de clienţi; stabilesc o relaţie strânsă cu ei. Va trebui să fii foarte prudent când vei avea de-a face cu ea.

— Poate că nu sunt destul de capabil să mă ocup de ea, am spus, după o pauză. Poate sunt prea greu de cap. Poate c-ar trebui să las totul baltă şi să mă dedic circului Green Star.

— Faci cum crezi.

Vang nu-şi schimbă expresia stoică de pe chip, ci şi-o înăspri. Mi-am dat seama că era speriat. Am pus calculatorul pe pauză şi m-am lăsat pe spate, cu piciorul proptit de marginea mesei.

— Nu e nevoie să te prefaci. Ştiu că vrei să-l omor. Dar nu înţeleg de ce.

Am aşteptat un răspuns. Cum nu l-am primit, am continuat:

— Ai fost prietenul mamei mele. Iată un motiv destul de serios ca să vrei să-l vezi mort, cred. Dar n-am simţit niciodată că eşti şi prietenul *meu.* Mi-ai oferit... totul. Viaţa. Un acoperiş deasupra capului. Un ideal. Totuşi, de câte ori încerc să-ţi mulţumesc, mă trimiţi la plimbare. La început am crezut că o faci pentru că eşti reţinut, te stânjenesc efuziunile sentimentale. Acum nu mai sunt sigur. Câteodată am impresia că recunoştinţa mea îţi repugnă... sau că te deranjează, dar nu pentru că ai fi mai timid din fire. Ca şi cum... - am făcut un efort să-mi adun gândurile - ca şi cum ai un motiv anume să-l urăşti pe tatăl meu, pe care nu mi l-ai spus. Un motiv pe care ţi-e ruşine să-l recunoşti. Sau poate e altceva la mijloc, o informaţie pe care o deţii şi care-ţi oferă o cu totul altă perspectivă asupra situaţiei.

A fi sincer cu el îmi făcea şi plăcere, dar mă şi îngrozea. Parcă violam un tabu. La sfârşit, când am terminat de vorbit, am rămas cu respiraţia tăiată, dezorientat, nesigur pe cuvintele de-abia rostite, deşi am fost absolut convins de adevărul lor când mi-au ieşit din gură.

— Te rog să mă ierţi! am zis. N-am nici un drept să mă îndoiesc de tine.

Vru să facă din nou acelaşi gest cu care îi concedia pe toţi când nu se simţea în largul lui într-o conversaţie, dar se controlă şi mângâie pisica, în schimb.

— În ciuda diferenţelor de poziţie socială dintre noi, am fost foarte apropiat de mama ta. Şi de bunicul tău. Nemaiavând o familie a mea, i-am transformat pe ei într-una. Când au murit, unul după celălalt... înţelegi, cât a trăit bunicul tău, bogat fiind, mama ta era protejată. Odată ce a murit, tatăl tău a abuzat de ea fără scrupule.

Respiră zgomotos, ca un cal, printre buze.

— Moartea lor mi-a frânt inima. Pierdusem deja atâtea, încât nu mai eram capabil să suport durerea. M-am izolat de oameni, mi-am pus stavilă sentimentelor. De fapt, m-am închis în mine.

Duse mâna la frunte, acoperindu-şi ochii. Mi-am dat seama că era supărat şi m-am simţit prost că-i răsucisem cuţitul în rănile vechi.

— Ştiu că, din cauza asta, tu ai avut de suferit, continuă el. Ai crescut fără dragoste părintească, o soartă grea. Aş vrea să pot schimba lucrurile. Aş vrea să mă schimb pe mine, dar ideea de a risca, de a mi se lua totul de lângă mine a treia oară... e de nesuportat.

Mâna începu să-i tremure; strânse din pumn şi îşi apăsă cu el rădăcina nasului.

— Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară iertare. Te rog, iartă-mă!

L-am asigurat că nu era nevoie să-şi ceară iertare, îl stimam şi-l respectam. Îmi venea să-i spun că-l iubesc, şi în clipa aceea chiar îl iubeam, crezând acum că din dragoste pentru familia mea, îndeplinind dorinţele mamei mele, mă iubea şi pe mine. În speranţa că-l voi face să uite de suferinţe, l-am rugat să-mi povestească despre bunicul meu, un om despre care nu ştiam mai nimic. Doar că fusese om de afaceri de foarte mare succes.

Vang păru şocat de rugămintea mea, dar, după câteva clipe în care se adună, îmi spuse:

— Nu cred că tu ai fi aprobat felul lui de-a fi. A fost un bărbat puternic, iar bărbaţii puternici sacrifică deseori ceea ce oamenii obişnuiţi preţuiesc, ca să-şi împlinească idealurile. Dar a iubit-o pe mama ta şi te-a iubit şi pe tine.

Nu amănuntele astea mă interesau, dar era limpede că Vang se afla încă sub imperiul sentimentelor, aşa că m-am hotărât să-l las singur. Trecând pe lângă el, i-am pus mâna pe umăr. Tresări ca ars la atingerea mea. Am crezut că-mi va răspunde şi-mi va acoperi mâna cu a lui. Dar el nu făcu decât să încline din cap şi să scoată un mormăit gros. Am

stat pe loc câteva secunde, vrând să mai spun ceva, dar neştiind ce anume; apoi i-am urat noapte bună şi am ieşit s-o caut pe Tan prin întuneric.

Într-o dimineaţă, cam la o lună după discuţia noastră, în Vung Tao, un orăşel la malul mării, Dat a părăsit circul din cauza unei dispute cu Vang, iar eu am fost obligat ca, în aceeaşi seară, să preiau rolul lui James Bond Conchise. Perspectiva de a juca tot numărul în faţa publicului - până atunci apărusem doar simbolic, împreună cu Dat - m-a speriat puţin, dar aveam încredere în priceperea mea. Tan strâmtă puţin fracul lui Dat, ca să stea bine pe mine, şi mă ajută să-mi pictez pe faţă desene indiene. Când Vang m-a prezentat publicului stând în mijlocul singurei noastre arene şi lăudându-mi măiestria legendară la microfon, am păşit în strălucirea galbenă a cortului, în mirosul cald de rumeguş şi bălegar (o turmă mică păscuse pe locul unde ne instalasem noi), cu braţele deasupra capului, arătând ostentativ centura care-mi susţinea cuţitele mari şi mici şi bucurându-mă de aplauze. Toate cele şapte staluri erau ocupate de muncitori şi pescari veniţi cu familiile, câţiva turişti, dintre cei ce călătoresc cu rucsacul în spate, dar şi de un grup de rusoaice extraordinar de grase, care fuseseră aduse de la un hotel aflat mai jos, pe plajă, pe biciclete conduse de vietnamezi micuţi. Erau bine dispuse datorită unei scenete în care Tan interpreta o fată de la ţară, iar Tranh un bufon tot de la sat, îndrăgostit de ea până peste urechi, care-şi manifesta poftele jucându-se cu o baghetă telescopică lungă de treizeci şi cinci de centimetri şi legată cu o curea de şoldurile lui, sub o pereche de pantaloni bufanţi.

Mei, într-un costum cu paiete roşii care-i ridica sânii şi-i strângea coapsele durdulii, făcându-le să semene cu nişte cârnaţi, se aşeză în faţa scândurii în poziţia vulturului cu aripile deschise. Publicul amuţi. Aşezat pe un scaun de lemn în mijlocul arenei, Vang porni muzica, tema unui venerabil film cu James Bond. Am arătat un cuţit spectatorilor de la staluri, m-am aşezat în poziţie şi l-am

aruncat cu toată puterea spre Mei. Lama intră în lemn, la câţiva centimetri deasupra capului. Primele patru sau cinci aruncări fură perfecte, pe conturul capului şi umerilor fetei. Mulţimea scotea câte un oh sau ah de câte ori lama străpungea placajul. Extrem de încrezător, aruncam cuţitele răsucindu-mă şi aplecându-mă, prefăcându-mă că mă feresc de gloanţele sugerate de tema muzicală, ghemuit, pe burtă, sărind. Dar a fost destul un singur pas greşit şi cuţitul azvârlit de mine zbură atât de aproape de Mei, încât îi crestă antebraţul. Fata ţipă şi se îndepărtă de scândură clătinat, cu mâna pe rană. Rămase nemişcată o clipă, şocată, fixându-mă cu priviri furioase, apoi ţâşni spre intrare. Publicul era stupefiat. Vang sări în picioare, cu microfonul în mână. Neştiind ce să fac, am rămas ţintuit locului câteva clipe. Muzica impunătoare mă izola ca un gard, iar când Tranh o opri, gardul căzu şi eu am simţit cum mă apasă mii de ochi aţintiţi asupra mea. Incapabil să suport tensiunea, am ieşit în întuneric s-o caut pe Mei.

Cortul cel mare fusese înălţat în vârful unei dune care dădea spre un golf şi o plajă. Era o noapte caldă, cu vânt. Când am ieşit din cort, iarba înaltă de pe vârful dunei fu culcată de o pală. În spatele meu, vocea amplificată a lui Vang acoperea şuierul vântului şi zgomotul valurilor, îndemnând publicul să rămână pe loc, spectacolul se va relua într-o clipă. Luna plină se ascundea după nori, argintând marginea unui cumulus. N-am văzut-o pe Mei la început. Apoi, când luna ieşi limpede din ascunziş, lumină o cărăruie sclipitoare pe apa neagră, mângâie creasta valurilor şi le făcu să lucească, fosforescente, aşa cum făcu şi nisipul să scânteiască, iar eu am zărit-o pe Mei - i-am recunoscut costumul roşu - pe plajă, la vreo zece metri dedesubt, lângă alte două siluete care se părea c-o îngrijesc.

Am pornit în jos pe dună, am alunecat pe nisip şi am căzut. Ridicându-mă, am văzut-o pe Tan avansând pe panta dunei, în direcţia mea. Se agăţă de reverele sacoului meu

ca să-şi păstreze echilibrul, mai-mai să mă dărâme, şi ne-am clătinat amândoi, susţinându-ne reciproc. Ea purta o jachetă de nailon peste costumul identic cu al lui Mei, cu o singură deosebire: al ei era albastru-verzui, presărat cu stele argintii. Îşi strânsese părul lucios la ceafă, în urechi îi atârnau cercei de cristal, iar ochii îi străluceau. Părea făcută toată din lumină, o himeră gata să dispară odată ce norii se adunau iar în faţa lunii. Dar nu frumuseţea ei mă uimea pe mine cel mai mult. De la o clipă la alta, trecea de la o stare de frumuseţe la alta, lucru de care eram întotdeauna conştient, se transforma din fetiţă de şcoală în domniţă seducătoare, apoi în femeie tânără, iar acum se materializa sub formă înstelată, zeiţă hindusă a unei lumi de o clipă în faţa ochilor mei... Nu, calmul ei mă afecta cel mai mult. Mă copleşea, mă împrejmuia şi mă pătrundea şi, înainte să deschidă gura - fără să spună ce se întâmplase cu Mei, nu fusese un accident fatal, o întâmplare care să-mi spulbere încrederea în mine şi să mă facă să ratez de câte ori aveam să pun mâna pe cuţit -, aşadar, înainte ca ea să deschidă gura am fost convins, graţie stilului ei liniştitor, că lucrurile decurgeau ca de obicei, că rutina fusese spartă, dar pentru foarte scurt timp, şi că ar trebui să ne întoarcem în cort, unde Vang mai avea puţin şi-şi epuiza repertoriul de bancuri.

— Mei... am început eu, în timp ce ne căţăram pe creasta dunei.

— N-are decât o zgârietură uşoară, îmi spuse Tan.

Mă luă de braţ şi mă conduse spre intrare cu paşi mărunţi, dar nu grăbiţi.

Eram ca hipnotizat, nu de o voce sau de un obiect lucios clătinat ca un pendul, ci de conştientizarea supremă a obişnuitului, de pulsul constant al timpului, de ritmul primordial al universului. Mă copleşi un calm desăvârşit, departe de lume şi de muzica asurzitoare. Parcă nu aruncam cuţitele, ci le potriveam în nişte deschizături, iar pământul, în rotirea lui, le smulgea şi le azvârlea în

scândură, le făcea să răsune şi să vibreze, conturând o siluetă de oţel puţin mai mare decât trupul maroniu moale, îmbrăcat în mătase verde-albăstrui, pe care îl înconjura. Dat nu primise niciodată atâtea aplauze. Probabil spectatorii au crezut că rănirea lui Mei fusese un truc menit să creeze suspans şi şi-au manifestat entuziasmul ridicându-se în picioare când eu şi Tan am făcut reverenţe şi am pornit amândoi spre intrare. Odată ieşiţi, ea se lipi de mine, mă sărută pe obraz şi-mi spuse c-o să ne vedem mai târziu. Pe urmă se duse în spatele cortului să se schimbe pentru numărul final.

În alte condiţii, m-aş fi dus să dau o mână de ajutor la pregătirea maiorului, dar de data asta, izolat cum eram, privat de influenţa benefică a lui Tan şi supărat c-o rănisem pe Mei, am rătăcit pe creasta dunei până am dat peste o viroagă înecată în ierburi, unde mă puteam feri de vântul care sufla în continuare cu putere şi umplea aerul de nisip. M-am aşezat printre plante şi m-am uitat de-a lungul plajei şerpuitoare. Cam la cincisprezece metri spre nord, nisipul făcea loc unei cărări de pietriş, iar pământul se înălţa sub forma unor deluşoare line, acoperite cu vegetaţie densă. Pitit pe jumătate în spatele frunzişului, se afla un rând de case cu acoperişuri înclinate, de ţiglă, şi terase neacoperite; erau aproape de malul mării. Prin ferestrele lor ţâşneau cascade de scântei galbene, rostogolite pe valurile mici de dedesubt. Luna, agăţată în inima cerului, îşi pierduse argintiul şi aducea mai degrabă cu un obiect de porţelan foarte fin, pătat; sub ea, în mijlocul unui desiş de cocotieri, se înălţa un castel cu ornamente de stuc roz, chiar la intrarea în golf. Era hotelul unde se cazaseră turiştii veniţi să vadă spectacolul nostru. Am văzut siluete ca nişte furnici deplasându-se grăbite dintr-o parte într-alta şi am auzit muzica risipită de vânt. La malul celălalt, apa avea culoarea opiului.

Gândurile mele s-au abătut nu la incidentul cu Mei, ci la spectacolul meu cu Tan. Se desfăşurase repede, o grindină

de cuţite şi lumini, dar acum îmi aminteam detaliile: metalul rece în mâna mea; Vang urmărindu-mă agitat de pe margine; o licărire roşie ca focul pe lama unui cuţit care se îndrepta răsucit spre un punct dintre picioarele lui Tan. Dar cel mai clar îmi aminteam ochii fetei. Parcă trimiteau raze călăuzitoare care să-mi ghideze mişcările; atât de puternice erau, încât pe moment am crezut-o capabilă să devieze lama, dacă greşeam cumva ţinta. Datorită sentimentelor mele pentru ea, datorită convingerii mele de nestrămutat că aveam un viitor împreună, deşi nu discutasem despre asta niciodată, îmi venea uşor să cred că avea o asemenea putere asupra mea. Uşor de crezut, dar şi complicat, întrucât mi-am dat seama brusc că noi doi nu eram egali şi nici nu puteam fi, câtă vreme ea controla fiecare faţetă a legăturii noastre. Trăgând această concluzie, de parcă aşa aş fi încheiat şirul de soluţii logice ale problemei, mintea mea începu să lâncezească şi căzu pradă deznădejdii.

Nu ştiu câtă vreme am stat acolo, când a apărut Tan, plimbându-se în josul plajei, îndepărtându-şi din ochi şuviţele bătute de vânt. Purta o cămaşă bărbătească cu mânecă scurtă şi pantaloni scurţi bufanţi şi căra o pătură. Nu mă vedea din cauza ierburilor. Eram atât de izolat de realitate, deranjat de propria-mi singurătate, dar tolerând-o, încât mai c-am vrut s-o las să treacă de mine; dar ea s-a oprit şi m-a strigat pe nume, iar eu, din reflex, i-am răspuns. Mă zări şi iuţi pasul. Ajunsă lângă mine, îmi spuse, fără urmă de reproş, ci doar ca o constatare:

— Te-ai îndepărtat cam mult. N-am fost sigură c-o să te găsesc.

Întinse pătura pe nisip şi-mi făcu semn să stau lângă ea. Mă simţeam vinovat din cauza părerilor mele detaşate despre relaţia noastră - să dau înveliş fizic uniunii noastre pe care o consideram magică, călăuzită de soartă şi de dharma, era un lucru nedemn şi, în consecinţă, nu ştiam ce să spun. Vântul începu să bată prelung dinspre apă şi ea se

zgribuli. Am întrebat-o dacă vrea să-i împrumut fracul meu, dar m-a refuzat. Gura i se înăspri şi îşi luă brusc ochii de la mine, răsucindu-şi bustul. Am crezut că o supărasem cu ceva şi m-am enervat atât de tare, încât nici n-am observat că îşi desfăcea nasturii cămăşii. Şi-o scoase de tot, o ţinu ghem la piept, apoi o puse deoparte; se uită la mine peste umăr, provocându-mă din priviri. Am simţit că îi revine calmul obişnuit, aproape că vedeam cum se lasă în voia lui, şi mi-am dat seama că acest calm nu era numai al ei, ci al nostru, rodul încrederii reciproce, că în cortul cel mare ea nu intenţionase să mă controleze, să mă scoată din starea de panică, ci amândoi ne canalizaserăm forţele reciproc, transformând tracul şi teama în siguranţă şi precizie. Aşa cum se întâmpla şi acum.

Am sărutat-o pe gură, pe sânii mici, extaziat de gustul lor sărat, împrumutat de la mare, şi de transpiraţia uscată. Apoi am întins-o pe pătură. Ce a urmat, în ciuda scurtelor momente de neîndemânare şi nesiguranţă, a fost deopotrivă pătimaş şi cast, apogeul natural al dorinţei înăbuşite doi ani la rând, al poftelor şi împlinirilor carnale nerostite. Îmi amintesc că, la sfârşit, lipiţi unul de altul, învăluiţi în mătasea şi căldura clipelor splendide petrecute, şoptindu-ne eternele, dar nu mai puţin uluitoarele taine şi promisiuni, spunându-se lucruri care de mult trebuiau spuse, m-am gândit că aş face orice pentru ea. Nu era doar un gând, o simplă reacţie atavică a bărbatului stăpânit pentru prima oară de senzaţia de desăvârşire, deşi nu pot nega c-o trăiam - sexul şi violenţa se nasc din acelaşi izvor -, ci o înţelegere a faptelor, întemeiată pe conştientizarea încercărilor prin care trebuia să trec şi pe sângele pe care trebuia să-l vărs, ca să-i ofer siguranţă într-o lume în care îţi omorai soţia pentru bani şi tatăl ca să te aperi pe tine însuţi. E bizar să-mi amintesc cu câtă veneraţie am acceptat ideea că, de acum înainte, eram gata să adopt orice fel de comportament uman, de la sacrificiul de sine la mulţumirea de sine şi la săvârşirea unor acte detestabile

care, odată comise, aveau să mă bântuie până la sfârşitul zilelor.

În zori, cerul se înnoră, vântul încetă şi marea se linişti. Din când în când, soarele trimitea raze timide prin perdeaua de nori, iar apa scânteia ca un strat proaspăt de vopsea cenuşie. Ne-am urcat pe vârful dunei şi ne-am cuprins unul pe altul cu braţele de mijloc. Nu voiam să ne întoarcem la circ, să rupem coarda elastică a momentului care ne lega de noaptea trecută. Iarba nemişcată, marea potolită şi cerul mort ne dădeau senzaţia că timpul însuşi se îmblânzise. Pustie, plaja din faţa hotelului roz gemea de gunoaie. Îţi venea să crezi că, făcând dragoste, noi doi am reuşit să golim lumea. Dar în curând i-am văzut pe Tranh şi Mei venind spre noi pe dună, cu Kim şi Kai ţopăind în spatele lor. Purtau toţi pantaloni scurţi şi cămăşi, iar Tranh ducea o plasă de cumpărături în care avea - am văzut când se clătină şi se împiedică pe nisip - apă minerală şi sendvişuri.

— Ce-aţi făcut voi, copii? ne întrebă el, arătându-se exagerat de îngrijorat.

Mei îl pişcă de braţ. După ce se uită când la mine, când la Tan, de parcă ar fi înţeles cum stau lucrurile, Tranh se prefăcu şocat şi duse mâna la gură. Kai şi Kim chicoteau şi se fugăreau pe plajă. Mei îl trase pe Tranh de cămaşă, dar el o ignoră şi îngenunche lângă mine.

— Fac pariu că ţi-e foame, îmi spuse, arătându-şi locul foştilor dinţi într-un zâmbet care-i străbătu faţa rotundă.

Îmi aruncă un sendviş învelit într-un şerveţel.

— Pune mâna şi mănâncă. Probabil va trebui să-ţi refaci forţele.

Mei se uită la Tan cu o privire prin care-şi cerea scuze şi se lăsă în genunchi lângă ea; desfăcu două sendvişuri şi deschise două sticle de apă. Îmi surprinse privirea, se încruntă, arătă spre braţul ei şi scutură din arătător, ca în faţa unui copil rău.

— Data viitoare să nu te mai fâţâi atâta, zise ea şi se prefăcu că presară ceva pe sendvişuri. Altfel o să-ţi pun nişte ierburi speciale în mâncare.

Tranh îşi plimba în continuare ochii de la Tan la mine, rânji, mişcă din cap până când, râzând, Tan îl împinse pe spate. Jos, pe mal, Kai şi Kim aruncau pietre în apă cu neîndemânare de fetiţe. Mei le strigă, iar ele veniră în fugă, se fâţâiră până îşi găsiră o poziţie comodă şi începură să înfulece.

— Nu mâncaţi aşa de repede! le atrase atenţia Mei. O să vi se facă rău.

Kim, cea mai tânără dintre surori, se strâmbă la ea şi vârî jumătate de sendviş în gură. Tranh îşi strâmbă buzele ca să-şi atingă nasul cu ele şi Kim râse atât de tare, că scăpă din gură fărâmături de pâine şi peşte. Tan îi făcu observaţie, spunând-i că nu aşa se comportă o domnişoară. Ambele fete se îndreptară de spate şi începură să muşte bucăţi mici; întotdeauna ascultau când Tan le spunea că trebuie să se poarte ca nişte domnişoare.

— Aţi mai adus şi altceva, în afară de peşte? am întrebat eu, urmărind cum mi se face sendvişul.

— Cred c-ar fi trebuit să aducem stridii, spuse Tranh. Ori, poate, un corn de rinocer…

— Chestiile astea sunt pentru oameni bătrâni, ca voi. Mie nu-mi trebuie decât unt de arahide.

După ce am terminat de mâncat, Tranh se culcă pe spate, cu capul în poala lui Mei, şi ne spuse o poveste despre o şopârlă vorbitoare care l-a convins pe un ţăran că e Buddha. Kim şi Kai se luară în braţe, obosite după mâncare. Tan se propti de umărul meu, iar au am cuprins-o cu braţul. Mi-am dat seama, nu subit, ci treptat, ca şi cum m-aş fi scufundat în cunoştinţe aşa cum te scufunzi în cadă, că, pentru prima oară în viaţă - atât cât îmi aminteam din ea - mă simţeam acasă. Oamenii aceştia erau familia mea, iar senzaţia de dezrădăcinare, care-mi fusese povară grea atâţia ani la rând, dispăruse. Am închis ochii şi mi-am

ascuns faţa în părul lui Tan, încercând să prelungesc senzaţia, s-o încui în minte, ca să n-o uit niciodată.

Doi bărbaţi în tricou şi costum de baie veneau în direcţia noastră pe mal. Când ajunseră la dună, urcară până la noi. Amândoi erau mult mai în vârstă decât mine şi, judecând după cât erau de bine clădiţi şi după trăsăturile fine, am bănuit că sunt americani. Bănuiala mi s-a confirmat când unul dintre ei, cel mai înalt, un tip cu maxilar puternic şi nenumărate mărgele prinse în părul lung şi negru, care-i confereau un aspect de sălbatic, ne întrebă:

— Voi sunteţi ăia cu spectacolul din cort, nu?

Mei, care nu dădea doi bani pe americani, se uită urât la el, dar Tranh, care îi considera în mod obişnuit potenţiale surse de venit, îi spuse că eram, într-adevăr, oameni ai circului. Kai şi Kim şuşotiră între ele şi chicotiră, iar Tranh îl întrebă pe american ce studia prietenul lui, un ins slăbănog, fără mărgele în păr, cu privirea tâmpă şi gura deschisă.

— Cum să se dea cu paraşuta. Ne ducem la plimbare cu paraşuta... dacă o să bată vântul şi dacă nu se strică programul. L-aş fi lăsat acasă, dar programu-i dat peste cap. N-am vrut să-l las singur, să-i tremure fundul de nerăbdare.

Scoase o fâşie de plastic din buzunarul cămăşii; fiecare pătrăţel din ea conţinea o capsulă de gelatină de forma unui giuvaier finisat, plină cu un lichid albastru.

— Vreţi să vă înseninaţi ziua?

Scutură plasticul, tentându-ne cu trataţia. Când nimeni nu-i acceptă oferta, ridică din umeri, o puse la loc în buzunar şi coborî ochii spre mine.

— Hei, chestia aia cu cuţitele... a făcut parte dintr-un plan! Mai ales când te-ai repezit la floricica asta.

Arătă cu degetul mare spre Mei, apoi, privind spre mare, înclină din cap, ca şi cum ar fi recepţionat un mesaj de la ea.

— Bine, reluă el, să zicem c-am luat-o razna din cauza drogurilor, dar glăsciorul ăsta de încredere din mine îmi zice

că stilul meu străin e cam penibil... dacă nu chiar jignitor. Da, se poate să fi fost penibil. Şi-s şi bine drogat, aşa că bănuiesc c-am fost agresiv.

Tranh încercă să-l contrazică, Mei scoase un mormăit, Kim şi Kai se uitară la el nedumerite, iar Tan îl întrebă dacă era în concediu.

— Mulţumesc, îi spuse el. Frumoasă doamnă, întotdeauna am apreciat politeţea. Nu, prietenul meu şi cu mine şi încă doi cântăm în orchestra hotelului. Suntem muzicanţi.

Îşi scoase portofelul agăţat de slip, luă din el un obiect pătrat galben, subţire cât un timbru, şi i-l dădu lui Tan.

— Ai mai văzut din astea? Sunt noi... Suvenire, probabil. Nu merg decât o dată, dar e destul să-ţi dai seama despre ce e vorba. Apasă cu degetul până auzi un sunet. Pe urmă să nu-l mai atingi. Se înfierbântă.

Tan vru să facă ce-i spuse, dar el o opri:

— Nu, aşteaptă până plecăm. Vreau să-mi închipui că o să ascultaţi cu plăcere. Dacă va fi aşa, veniţi la hotel după spectacol, deseară. Sunteţi invitaţii mei.

— E unul din cântecele tale? l-am întrebat eu curios, acum că se dovedea mai puţin superficial decât la început.

— Da, spuse el, este o compoziţie originală.

— Cum se numeşte? se interesă Tranh.

— Încă nu i-am dat un titlu, răspunse americanul. Cum se cheamă circul vostru? întrebă el, după o pauză.

— Radiant Green Star, am răspuns toţi, aproape într-un glas.

— Perfect.

Odată ce bărbaţii plecară şi nu ne mai puteau auzi, Tan apăsă cu vârful degetului pătratul auriu. Curând se auzi o muzică ritmată, o compoziţie aparent simplă, dar structurată pe sunete de sintetizatoare, corni şi chitare, cu temă şi contratemă subtilă, când insinuantă, când discretă. Kai şi Kim se ridicară şi dansară una cu alta. Tranh dădea din cap şi bătea din picior. Până şi Mei era fascinată, se

bâţâia cu ochii închişi. Tan mă sărută. Am urmărit amândoi fuiorul subţire de fum alb înălţându-se din pătrăţelul care începu să se micşoreze. Mi s-a părut de-a dreptul uluitor că adesea lucrurile nu sunt ce par a fi. Ce ţesătură stranie de evenimente adunase trupa la un loc - căci noi, cei şase, alcătuiam de fapt trupa, Vang nu făcea parte din ea nici când stătea cu noi, iar maiorul, deşi rareori ni se alătura, îşi avea locşorul lui, într-un ungher al minţii noastre... Ce întâmplare magică şi inevitabilă ne adusese la un loc pe toţi, exact în locul şi în momentul când un bărbat - deloc agreabil - apăruse pe plaja pustie şi ne oferise un obiect pătrat auriu, înregistrat cu o piesă intitulată după circul nostru, un cântec care exprima atât de clar amestecul de banal şi exotic ce caracteriza traiul la circul Radiant Green Star, o muzică asemenea fumului, înălţându-se, desăvârşită, preţ de câteva clipe, pentru a se stinge apoi în bătaia vântului.

Dacă, în lunile următoare, Vang m-ar fi întrebat ce este dragostea, i-aş fi putut vorbi ore întregi, răspunzându-i nu cu definiţii, principii sau predici, ci cu exemple, episoade şi cu anecdote grăitoare. Eram fericit. În ciuda firii mele posace, nu găseam un alt cuvânt care să descrie mai potrivit starea mea. Îl urmăream în continuare pe tatăl meu, mă interesam unde mergea şi ce făcea, ce afaceri punea la cale şi cu cine se întâlnea; credeam acum că nu voi căuta să-l înfrunt niciodată, că nu-mi voi pretinde niciodată moştenirea. Aveam tot ce-mi trebuia ca să trăiesc, nu voiam decât să le ofer siguranţă celor pe care-i iubeam şi să-i feresc de griji.

Tan şi cu mine nu ne-am ascuns legătura. M-am aşteptat ca Vang să se repeadă la mine pentru păcatul meu, chiar să mă alunge din circ, şi m-am pregătit pentru această eventualitate. Dar nu mi-a spus un cuvânt. Totuşi am remarcat că se răcise faţă de mine. Se răţoia la mine mai des şi uneori refuza să-mi vorbească; dar la atât s-a rezumat supărarea lui. Nu ştiam ce să cred. Ori exagerase

cu grija lui faţă de Tan, ori acceptase, pur şi simplu, inevitabilul. Însă aceste explicaţii nu mă mulţumeau. Bănuiam că-l preocupă un lucru grav, în comparaţie cu care legătura mea cu Tan era nesemnificativă. Şi, într-o zi, la vreo şapte luni de când Tan şi cu mine am devenit iubiţi, bănuiala mea s-a adeverit.

M-am dus la rulotă pe la jumătatea după-amiezii, crezând că Vang e plecat în oraş. Ridicasem tabăra la marginea unei păduri de foioase, pe o bucată de pământ roşiatic, lângă Buon Ma Thuot, în Masivul Central, nu departe de graniţa cu Cambodgia. De obicei, cu o zi înainte de prima reprezentaţie, Vang mergea să lipească afişe. Intenţionam să lucrez la calculator; dar, când am intrat, l-am văzut în picioare lângă birou. Împăturea o cămaşă. Pe scaunul de lângă el se afla un geamantan deschis. L-am întrebat ce face.

Drept răspuns, mi-a înmânat un plic gros. Înăuntru am găsit autorizaţia de funcţionare şi titlurile de proprietate asupra circului şi bunurilor acestuia.

— Ţi-am predat totul. Dacă apar probleme, contactează-l pe avocatul meu.

— Nu înţeleg, am zis, uluit. Pleci?

Se aplecă spre geamantan şi puse cămaşa împăturită în el.

— Poţi să te muţi în rulotă deseară. Împreună cu Tan. Ea o să fie în stare să păstreze curăţenia. Bănuiesc c-ai observat că e terorizant de ordonată.

Se îndreptă şi se apăsă cu palma pe spate, ca şi cum l-ar fi trecut un junghi.

— Conturile, programul pentru anul viitor... le găseşti pe toate în calculator. Restul...

Făcu semn cu mâna spre dulapurile agăţate pe perete.

— Ştii unde sunt toate.

N-am reuşit să stăpânesc situaţia din cauza gândului apăsător că Green Star era de-acum răspunderea mea, că

bărbatul care, ani la rând, fusese singura prezenţă constantă din viaţa mea avea să plece pentru totdeauna.

— De ce pleci?

Se întoarse spre mine, încruntându-se.

— Sunt bolnav, dacă vrei neapărat să ştii.

— Dar de ce vrei să pleci? O să...

— Nu mă mai fac bine, zise el direct.

L-am cercetat cu privirea, încercând să descopăr semnele morţii, dar nu arăta nici mai slab, nici mai cărunt decât arătase de-o vreme încoace. Am simţit cum se naşte în mine o reacţie pe care ştiam că n-ar vrea s-o vadă, aşa că mi-am ţinut firea.

— Putem să avem grijă de tine aici.

Începu să împăturească altă cămaşă.

— Intenţionez să mă duc la sora mea şi la soţul ei, în locul pe care ei se încăpăţânează să-l numească - îşi plesni limba de dinţi - Paradis.

Mi-am amintit de discuţiile mele cu Tan, când ea critica procesul transferului inteligenţei, al personalităţii. Dacă bătrânul era pe moarte, nu exista nici un risc. Totuşi, ideea unei asemenea metamorfoze mecanice nu mi se părea deloc ademenitoare.

— N-ai nimic de spus? mă întrebă Vang. Tan a fost foarte vorbăreaţă.

— Aşadar, i-ai spus şi ei?

— Bineînţeles.

Inspectă poala cămăşii pe care-o împăturea şi, descoperind o gaură, o puse deoparte.

— Ne-am luat deja rămas-bun.

Continuă să se învârtă de colo până colo. Privindu-l cum se foieşte printre teancurile de ziare şi reviste, cum dă la o parte cu piciorul cutii cu dosare şi cărţi, ridicând praful oriunde punea mâna, nodul din inimă mi se ridică în gâtlej. M-am dus la uşă şi m-am uitat afară fără să văd nimic, lăsând razele fierbinţi ale soarelui să-mi ardă sentimentele deja fierbinţi. Când m-am întors, Vang stătea lângă mine,

cu geamantanul în mână. Îmi întinse o bucată de hârtie şi-mi spuse:

— Ăsta e codul cu care mă poţi contacta după ce am fost...

Râse cu glas sec.

— Procesat îmi închipui că e termenul potrivit. În orice caz, sper c-o să-mi spui şi mie ce-ai hotărât în privinţa tatălui tău.

Îmi stătea pe limbă să-i spun că nu aveam de gând să mă lupt cu tatăl meu, dar m-am gândit că ar fi dezamăgit, aşa că i-am promis că voi face ce mi-a cerut. Stăteam faţă în faţă. Între noi, aerul gemea de sentimente nerostite, de vibraţii care transmiteau o întreagă istorie plină de asemenea clipe de linişte, stânjenitoare.

— Dacă îmi e dat să fac o ultimă plimbare în soare, zise el în cele din urmă, va trebui să mă laşi să trec.

Faptul că, la sfârşitul vieţii lui, nu vedea în mine decât o piedică neînsemnată mă înfuria. Dar mi-am amintit singur că nu era capabil de alte sentimente. Fără să-i cer voie, l-am îmbrăţişat. Mă bătu uşor pe spate, rostind:

— Ştiu c-o să ai grijă de toate.

Şi cu asta, mă dădu la o parte şi porni spre oraş. Dispăru în spatele unor camioane parcate.

M-am dus în spatele rulotei, în separeul în care dormea el, şi m-am aşezat pe pat. Pe perna lui era desenată în mătase o vietnameză superbă şi cuvintele DULCEA DOAMNĂ ÎŢI ALINĂ SOMNUL ÎN FIECARE NOAPTE. În dulăpiorul de lângă pat era un ceas stricat, un bust mic de ghips al lui Ho Chi Minh, câteva cărţi, nişte bucăţi de ciocolată întărită şi un breloc în formă de fluture. Viaţa sărăcăcioasă pe care aceste obiecte o sugerau mi-a atins coarda sensibilă. Am crezut c-o să plâng, dar nu mi-a curs nici o lacrimă, de parcă, asumându-mi responsabilitatea lui Vang ca proprietar al circului, nu mai reacţionam la fel de intens ca altădată.

Eram ciudat de străin de mine, conectat la mintea şi trupul meu printr-un tunel prin care mi se transmiteau din când în când impresiile despre lumea din jur. Gândindu-mă la anii petrecuţi alături de Vang, nu înţelegeam prea multe din ei. Mă hrănise şi mă educase spiritual, dar rezultatele eforturilor sale - lipsite de liantul afecţiunii - nu erau decât crâmpeie de amintiri, nu un tot inteligibil, şi mai puţin grăitoare chiar decât amintirile despre mama mea. Aveau conţinut, dar nu savoare... nici un fel de savoare, în afară de gustul amar pe care-l asociam cu dezamăgirea şi pierderea.

N-aveam chef să stau de vorbă cu nimeni şi, neavând altceva de făcut, m-am dus la masă şi am început să verific conturile. M-a prins amurgul, apoi noaptea. După ce m-am declarat mulţumit că toate erau în perfectă ordine, am luat la rând programul. Nimic neobişnuit. Obişnuitele sate, festivalul ocazional. Dar când am ajuns la luna martie, am observat că în săptămâna 17-23, din 23 mai erau zece zile până la aniversarea mea, urma să dăm spectacole în Binh Khoi.

Mi-am zis că trebuie să fie o greşeală, probabil că Vang, făcând programările, dar stând cu gândul la Binh Khoi şi la tatăl meu, trecuse oraşul greşit. Însă când am verificat contractul, n-am descoperit nici o greşeală. Urma să ni se plătească o sumă uriaşă, suficientă ca să ne asigure un an profitabil, dar mă îndoiam că Vang acţionase împins de nevoi financiare. Probabil că şi-a dat seama în ce direcţie evolua relaţia mea cu Tan şi, înţelegând că niciodată nu i-aş risca viaţa ca să răzbun o crimă comisă acum douăzeci de ani, a decis să mă forţeze să mă confrunt cu tatăl meu. Eram furios, primul impuls a fost să anulez contractul; dar, după ce m-am liniştit, mi-am dat seama că un astfel de gest ne-ar pune pe toţi în pericol. Cetăţenii din Binh Khoi nu erau cunoscuţi pentru generozitate sau flexibilitate, şi dacă anulam angajamentul lui Vang ne-ar fi dat în judecată. N-aveam nici o şansă în faţa unui tribunal. Nu aveam ce face,

trebuia să-i fac jocul, să mă întăresc şi să ignor prezenţa tatălui meu. Poate că va fi în altă parte sau, chiar dacă ar rămâne în oraş, nu va veni la reprezentaţia noastră neînsemnată. Indiferent de circumstanţe, mi-am jurat că nu mă voi lăsa prins în capcană şi că, în ziua când voi împlini optsprezece ani, mă voi duce la cel mai apropiat birou Sony şi, plin de încântare, îi voi spune lui Vang - sau ce-o mai fi rămas din el - că planul lui a eşuat. Eram tot în rulotă, încercând să-mi dau seama dacă, prin contractul semnat, Vang sperase să-mi pună la dispoziţie bazele unei decizii informate sau lucrase în propriul său interes, când îşi făcu apariţia Tan. Purta o rochie cadrilată fără mâneci, o haină pe care n-o îmbrăca niciodată când făcea curăţenie, şi se vedea că plânsese, pielea de sub ochi era umflată şi roşie. Dar îşi recâştigase stăpânirea de sine şi acum, cocoţată pe marginea mesei, asculta răbdătoare părerea mea despre Vang şi despre ceea ce ne făcuse.

— Poate-i mai bine aşa, rosti ea, după ce am terminat eu de vorbit. În felul ăsta eşti sigur că ai făcut ce trebuia.

Am fost uimit de reacţia ei.

— Adică tu crezi c-ar trebui să-l omor pe tatăl meu... cel puţin să mă gândesc la posibilitatea asta?

Scutură din umeri.

— Asta numai tu hotărăşti.

— Am hotărât deja.

— Atunci nu mai e nici o problemă.

Mă şoca neutralitatea ei studiată.

— Nu crezi c-o să-mi respect hotărârea, nu?

Îşi duse mâna la sprânceană, ascunzându-şi chipul, un gest care-mi aminti de Vang.

— Nu cred că ai luat încă o hotărâre, nici c-ar trebui s-o iei... până nu te întâlneşti cu tatăl tău.

Se pişcă de rădăcina nasului, apoi se uită la mine.

— Hai să nu vorbim despre asta acum.

Am tăcut o vreme, poate un minut, poate două, fiecare cu propriile gânduri; apoi ea se şterse la nas şi spuse:

— Miroase urât aici înăuntru. Nu vrei să iei puţin aer?

Ne-am urcat pe acoperişul rulotei şi ne-am aşezat să privim conturul umbros al pădurii de la apus, dominat de silueta cortului mare şi un cer împânzit de stele, pe care constelaţiile cunoscute erau asimilate unui tipar cosmic nou şi aglomerat: chipul lui Buddha cu diamant la sprânceană, un cap de tigru, un palmier - desene de scântei de lumină pe o pânză albastră întinsă de la un capăt de orizont la celălalt. Vântul aducea miros de mucegai dulce şi aromă de mâncare, mai puţin pătrunzătoare. În cortul cel mare, cineva deschise radioul; instrumentele unei orchestre chinezeşti scoteau sunete piţigăiate şi scâncete. Mă simţeam ca la şaisprezece ani, parcă tocmai o cunoscusem pe Tan. Mi-am zis că am ales să venim în locul acesta, unde petrecusem atâtea ore înainte de a deveni iubiţi, pentru că aici scăpăm de apăsarea descurajantă a prezentului, de ameninţarea viitorului, şi eram din nou copii. Dar deşi nu trecuseră de atunci decât doi ani, ne spulberaserăm pentru totdeauna iluziile mângâietoare şi limitele frustrante ale copilăriei. Eu stăteam culcat pe spate pe acoperişul de aluminiu care mai păstra căldura zilei, iar Tan îşi ridică rochia până la talie şi se urcă pe mine, proptindu-se de pieptul meu când am pătruns-o. Încadrată de stelele care se îmbulzeau pe cer, chipul ei ca o taină bine ascunsă printre plete, mi se păru departe şi ireală, asemenea fiinţelor din zodiacul meu; dar şi această iluzie se destrămă când ea începu să-şi mişte şoldurile tot mai cuprinsă de pasiune şi-şi înălţă faţa spre cer, transfigurată de extaz, la un pas de agonie, ca un înger renascentist uitat pe un rest de nor colorat, care tocmai a văzut un lucru uimitor deasupra capului, un miracol al promisiunilor imposibil de păstrat în minte în desăvârşirea lui. Scutură sălbatic din cap când ajunse la plăcerea maximă, părul îi căzu fluturând tot pe-o parte, ca flamura de pe cortul cel mare, în semn de eliberare, apoi se lăsă pe pieptul meu. Am prins-o de şolduri, zvârcolindu-mă până ce ghemul fierbinte din

vintrele mele ţâşni, lăsând în urmă un strop de pace întunecată, în care s-au răsfirat rămăşiţele gândului meu.

Ni s-a uscat transpiraţia pe noi, dar am rămas pe loc, conştienţi amândoi, credeam eu, că odată coborâţi de pe rulotă lumea se va închide în jurul nostru şi ne va arunca din nou în vârtejul ei. Cineva schimbă postul la radio cu unul cambodgian, care transmitea muzică discretă, liniştitoare. Am auzit o tuse în apropierea rulotei şi m-am proptit în cot, să văd cine era. Maiorul se deplasa cu mare greutate şi încetineală, proptindu-se în baston. În lumina stelelor, silueta lui grotescă căpăta un aer de anonimat, ar fi putut fi luat drept un personaj dintr-un joc fantasy, un bătrân vrăjitor decrepit, învăluit într-o mantie grea şi zdrenţuită, sau un cerşetor în căutare de hrană. Reuşi să mai avanseze câţiva paşi, dar, tremurând de efort, căzu în genunchi. Rămase nemişcat câteva secunde, apoi luă un pumn de ţărână roşie şi îl ridică în faţa ochilor. Atunci mi-am adus aminte că Buon Ma Thuot se afla lângă baza de artilerie imaginară, sau dacă nu imaginară, aducătoare de coşmaruri. Baza Rubinie. Construită pe pământul roşiatic al unei plantaţii devastate.

Tan se ridică în capul oaselor lângă mine şi mă întrebă în şoaptă:

— Ce face?

Mi-am dus degetul la buze, făcându-i semn să tacă; eram convins că maiorul nu şi-ar fi înfrânt groaza de a ieşi sub cerul liber, dacă nu l-ar fi mânat o forţă interioară cel puţin la fel de puternică şi speram că va face ceva care să scoată la lumină temelia misterului din jurul lui.

Cernu ţărâna printre degete şi făcu un efort să se ridice. Nu reuşi, căzu iar la pământ. Capul îi alunecă pe spate. Ridică o mână cu degetele răsfirate, vrând parcă să se protejeze de lumina stelelor. Vocea i se auzi tremurată, ca un steag de luptă spintecat:

— Întoarce-te! strigă el. O, Doamne! Doamne! Întoarce-te!

În următoarele patru luni, n-am mai avut ocazia să meditez la perspectiva întâlnirii cu tatăl meu. Problemele mărunte de fiecare zi ale circului îmi consumau energia şi timpul, şi cele câteva clipe de răgaz le petreceam cu Tan. Aşadar, când am ajuns la Binh Khoi, nu mă obişnuisem aproape deloc cu posibilitatea că în curând voi sta faţă în faţă cu bărbatul care-mi omorâse mama. Dintr-un anumit punct de vedere, Binh Khoi era locul perfect pentru noi, pentru că oraşul împărtăşea aceeaşi fantezie, fiind proiectat să semene cu un crâmpei din alte vremuri. Era situat lângă Trecătoarea Oceanului de Nori, în munţii Truong Son, la patruzeci de kilometri la nord de Danang; multe case aveau vedere la dealurile verzi care coborau spre Câmpia de Coastă. În dimineaţa sosirii noastre, dealurile erau pe jumătate cufundate în ceaţă, câmpia nu se vedea deloc şi o negură albicioasă se furişase pe străzile înguste, aruncând o vrajă rău prevestitoare asupra locului. Cele mai vechi case nu aveau mai mult de cincizeci de ani, totuşi semănau foarte bine cu casele din secolul al XIX-lea, întâlnite în unele cartiere din Hanoi: înalte de două sau trei etaje, îmbrăcate în piatră, vopsite în galben şi cenuşiu mat şi alte nuanţe sobre, cu acoperişuri line, de ţiglă verde, şi clădiri secundare ascunse de ziduri înalte şi umbrite de iederă, papaia şi bananieri. Dacă n-ar fi fost lumina electrică din piaţa principală şi pietonii îmbrăcaţi în haine exotice, ţipătoare, ne-am fi putut crede într-un orăşel construit la înălţime de la 1800; dar eu ştiam că, în spatele faţadelor cu înfăţişare veche se aflau sisteme de securitate de ultimă oră, care ne-ar fi spulberat dacă am fi pătruns în casă fără voie.

Lucrul cel mai neobişnuit în Binh Khoi era liniştea. Nu mai fusesem într-un oraş ai cărui locuitori, indiferent de numărul lor, erau atât de liniştiţi, un oraş lipsit de zumzetul tipic mediului uman. Nu răşchiau găini, nu schelălăiau câini, nu zbârnâiau scutere, nu se jucau copii. Doar într-un singur

loc am văzut ceva ce aducea cu zgomotele şi activităţile normale dintr-un oraş: piaţa de legume, aşezată pe o stradă nepavată, ce ieşea din piaţa centrală. Aici, bărbaţi şi femei cu pălării vietnameze tipice stăteau lipiţi de coşuri pline cu nangka, chili, usturoi, mere, durian, şopârle şi peşte uscat; carne, căţeluşi şi maimuţe în cuşti şi nenumărate alte alimente vândute pe tarabe cu acoperiş de pânză; iar cumpărătorii, majoritatea cupluri de bărbaţi, se tocmeau cu vânzătorii, uneori arătându-se oripilaţi de preţuri... deşi oricare din ei ar fi putut cumpăra toată piaţa fără să clipească. Deşi trupa mea împărtăşea coborârea într-un trecut imaginar, consideram intensitatea cu care se prefăceau aceşti cumpărători alarmantă şi oarecum degradantă. În vreme ce conduceam camionul prudent prin îmbulzeală, ei se holbau pasivi la mine prin geam - chipuri pretins exotice, greu de distins în spatele tatuajelor, implanturilor, sârmelor de argint şi scânteilor aparent ţesute în păr. Îi vedeam cum se amuză de alternativa parodică sărăcăcioasă pe care o ofeream la iluzia lor mult mai pretenţioasă. Probabil că m-ar fi dezgustat jocul rafinat în care se complăceau când se tocmeau pe sume infime cu bieţii vânzători, josnicia spirituală implicată de batjocura lor, dacă nu i-aş fi urât deja din tot sufletul pentru că erau prietenii şi colegii tatălui meu.

La capătul străzii, în spatele ultimei clădiri, se întindea un teren cu iarbă, mărginit de un zid scund, văruit. Becurile atârnau în şiruri care legau între ele bananierii şi palmierii crescuţi aproape de zid, pe trei laturi. Am zărit mai multe alei ce duceau în junglă, luminate în acelaşi mod. Pe latura a patra, de partea cealaltă a zidului, era un şanţ acoperit de ceaţă. Pe partea cealaltă a şanţului, cam la cincizeci de metri, se ridica maiestuos un deal stâncos, pe care domneau ruinele unui templu vechi. O privelişte impunătoare, deasupra ceţii: se vedea desluşit fiecare frunză de palmier, fiecare crăpătură împletită în lujeri, fiecare movilă întunecată, fiecare rocă strălucitoare. M-am

întrebat dacă nu era cumva o proiecţie foarte reuşită, un alt element al decorului din Binh Khoi.

Dimineaţa şi prima parte a după-amiezii au trecut cu pregătirile. Odată mulţumit că toate erau în ordine, am căutat-o pe Tan, vrând să facem o plimbare, dar era ocupată să ajusteze costumul lui Kai. Am intrat în cortul cel mare şi mi-am făcut de lucru verificând dacă rumeguşul era întins uniform. Kai se legăna pe o funie suspendată de inelul de metal din vârful cortului, iar unul dintre tigrii noştri pitici se urcase pe altă funie şi se agăţa de ea cu mâinile lui îmblănite, încercând s-o prindă pe Kai în glumă de câte ori se apropia de el. Tranh şi Mei jucau cărţi la staluri, iar Kim se plimba de mână cu maimuţa vorbitoare, pălăvrăgind întruna, de parcă animalul ar fi înţeles-o. Din când în când, maimuţa îşi îndrepta spre ea chipul alb şi chiţăia, spunând „Te iubesc” şi „Mi-e foame” şi alte fraze la fel de banale. Stăteam la intrare, cuprins de un sentiment patern faţă de mica mea familie adunată sub lumini şi mă gândeam dacă să mă întorc sau nu în rulotă ca să văd dacă Tan şi-a terminat treaba, când o voce de bariton răsună în spatele meu:

— Unde pot să-l găsesc pe Vang Ky?

Tatăl meu stătea cu mâinile în buzunare, la câţiva metri distanţă, îmbrăcat în pantaloni negri şi cămaşă gri, din material lucios. Arăta mai spilcuit şi mai gras decât în fotografii, iar peştele zburător tatuat pe obrazul lui era acum înconjurat de şase mici embleme, simboluri ale relaţiilor sale de afaceri. Cu capul imens şi craniul ras, sclipind în luminile puternice, el însuşi arăta ca emblema unui concern uriaş, fără suflet. Lângă el, ajungându-i până la umeri, mai scundă decât el cu cel puţin treizeci de centimetri, stătea o vietnameză cu aspect şocant, păr lung şi drept, în pantaloni negri strâmţi şi tunică asortată: Phuong Ahn Nguyen. Se uita fix la mine.

Uluit, am reuşit să îngaim că Vang nu mai era cu noi.

— Cum se poate? întrebă tatăl meu. Doar el e proprietarul, nu?

Şocul lăsa locul furiei, o furie atât de mare, că de-abia mi-o reţineam. Îmi tremurau mâinile. Dacă aş fi avut la îndemână unul dintre cuţitele mele, i l-aş fi înfipt în piept fără să clipesc. M-am luptat din răsputeri să-mi ascund starea şi i-am povestit ce s-a întâmplat cu Vang; dar, pe măsură ce categoriseam fiecare nouă trăsătură a chipului şi trupului său - un rid, un lob înroşit, o încreţitură pe ceafa groasă - cineva îmi turna în vene dintr-un flacon o substanţă fierbinte, adăugând-o sângelui meu amestecat.

— La naiba! strigă el, aruncând ochii la pânza cortului; părea consternat. Rahat!

Coborî privirea la mine.

— Ai codul lui de acces? Întotdeauna îl schimbă când ajung în Paradis. Nu sunt sigur că ştiu ăia de-acolo ce se întâmplă, de fapt. Dar cred că n-am de ales.

— Mă îndoiesc că ar fi de acord să-l dau unui străin.

— Noi nu suntem străini. Vang a fost socrul meu. Ne-am certat după moartea soţiei mele. Am sperat să vină circul aici o săptămână. Aş fi putut să-l conving să stăm de vorbă. N-avea rost să stăm certaţi.

Cel mai şocant lucru pe care l-a rostit a fost că Vang i-a fost socru, deci bunicul meu. Nu ştiam ce să cred; nu vedeam nici un motiv pentru care să mintă, dar se năşteau astfel o serie de întrebări complicate. Dar ultima lui afirmaţie, de fapt, negarea implicită a responsabilităţii morţii mamei mele... îi ieşi se de pe buze cu atâta uşurinţă! Ura crescu în mine ca o stea rece, calmându-mă, ajutându-mă să-mi controlez furia.

Phuong păşi spre mine şi-mi puse mâna pe piept. Inima începu să-mi bată nebuneşte sub apăsarea palmei ei.

— S-a întâmplat ceva?

— Sunt... mirat. Atâta tot. N-am ştiut că Vang are un ginere.

Era machiată ţipător, cu ruj mov-închis şi aceeaşi culoare în jurul ochilor, dar avea trăsăturile fine şi faţa lunguiaţă la fel ca Tan.

— De ce eşti nervos?

Tata o trase deoparte.

— E-n ordine. Am fost destul de agresiv... are tot dreptul să fie nervos. Ce-ar să mergem noi doi... Cum te cheamă, băiete?

— Dat, am spus, deşi am fost tentat să-i spun adevărul.

— Dat şi cu mine o să stăm puţin de vorbă, îi spuse el lui Phuong. Ne vedem acasă.

Am ieşit din cort, iar Phuong, afişând mai mult decât o mică ezitare, porni în direcţia rulotei. Se lăsa amurgul, iar ceaţa se risipea. Nenumăratele becurile colorate atârnate în copacii de lângă zid şi de-a lungul aleilor fuseseră aprinse. Fiecare era înconjurat de o aură înceţoşată; la un loc, dădeau junglei acaparatoare un aer de festivitate stranie, de parcă spiritele rătăcite printre lianele verde-închis pregăteau o petrecere.

Ne-am oprit lângă zid, în spatele dealului mare ce se ridica deasupra masei de ceaţă. Tata încercă să mă convingă să-i dau codul. Când l-am refuzat, mi-a oferit bani, iar când l-am refuzat a doua oară, s-a uitat fix la mine şi mi-a spus:

— Poate că nu înţelegi. Chiar am nevoie de cod. Ce vrei ca să mi-l dai?

— Poate că tu nu înţelegi. Dacă Vang ar fi vrut să-i cunoşti codul, ţi l-ar fi dat. Dar mi l-a dat mie, nu altcuiva. Eu consider asta o dovadă de încredere şi nu vreau să trec peste spusele lui, dacă el nu-mi dă semn s-o fac.

Se uită spre junglă, îşi plimbă mâna peste chelie şi scoase un zgomot de frustrare. Mă îndoiam că ştia ce înseamnă un refuz şi, cu toate că furia mea nu se domolea, mă încânta că-l refuzasem. În cele din urmă, râse şi zise:

— Ori eşti un afacerist dat naibii, ori un om cinstit. Ori amândouă. Ideea asta mă sperie.

Scutură din cap în semn de acceptare cordială.

— De ce să nu-l apelăm pe Vang? Să vedem dacă vrea să vorbească cu mine.

Nu înţelegeam cum era posibil aşa ceva.

— Ce fel de calculator ai? mă întrebă.

I-am spus.

— Nu-i bun. Uite cum facem. Vino la mine acasă deseară, după spectacol. O să-l contactăm prin calculatorul meu. O să te plătesc pentru timpul pierdut.

Brusc, am devenit suspicios. Parcă mi se oferea pe tavă, devenea vulnerabil, dar eu nu credeam că-i stă în fire. Dorinţa lui de a-l contacta pe Vang putea fi o şaradă. Dacă îmi descoperise identitatea şi mă atrăgea într-o capcană?

— Nu cred că pot pleca, i-am spus. S-ar putea s-o amânăm pe dimineaţă.

— Foarte bine, zise, deşi se arătă nemulţumit. Scoase o carte de vizită din buzunar şi mi-o oferi. Adresa mea.

Apoi îmi apăsă în palmă un buton de cristal.

— Să nu-l pierzi. Ia-l cu tine, indiferent când vii. Dacă nu-l iei, o să fi luat de pe stradă şi dus într-un loc foarte neprimitor.

Imediat ce dispăru din vedere, m-am dus în grabă la rulotă, cu gândul să pun lucrurile la cale cu Tan. Era afară, aşezată pe un scaun pliant, în faţa uşii, încadrată de o lumină neclară. Stătea cu capul plecat. Avea bluza ruptă, îi lipseau primii doi nasturi. Am întrebat-o ce s-a întâmplat. A scuturat din cap şi n-a vrut să se uite în ochii mei. Când am insistat, mi-a spus:

— Femeia aia… cea care lucrează pentru tatăl tău…

— Phuong? Te-a lovit?

Stătea tot cu capul în jos, dar îi vedeam bărbia tremurând.

— Am plecat să te caut şi am dat peste ea. A început să vorbească cu mine. Am crezut că era doar amabilă, dar a încercat să mă sărute. Când m-am opus - îmi arătă bluza ruptă - uite ce mi-a făcut.

Îşi aranjă bluza.

— Vrea să petrec noaptea cu ea. Dacă nu merg, zice c-o să ne facă necazuri.

Mi-era imposibil să-l urăsc pe tatăl meu mai mult, dar această nouă insultă, ameninţarea la adresa lui Tan, m-a aţâţat şi mai tare, adăugând urii mele tuşa finală, ultima tuşă aplicată unei capodopere. Am stat o clipă cu ochii la deal. În mine creştea echivalentul acelei forme intangibile, la fel de colţuros şi de intens. Am dus-o pe Tan în rulotă, am aşezat-o la birou şi i-am făcut un ceai. Apoi i-am repetat toate cele rostite de tatăl meu.

— E oare posibil ca Vang să fie bunicul meu?

Prinse cana cu ambele mâini, suflă în lichidul aburind şi luă o sorbitură.

— Nu ştiu. Familia mea a fost întotdeauna secretoasă. Părinţii mei nu mi-au spus decât că Vang a fost cândva un om bogat, cu o familie iubitoare, şi că a pierdut totul.

— Dacă e într-adevăr bunicul meu, atunci suntem verişori.

Lăsă ceaşca jos şi se uită tristă în ea, ca şi cum în fundul ei ar fi zărit o hotărâre imposibil de evitat.

— Nu-mi pasă. Nu mi-ar păsa nici dacă am fi fraţi.

Am ridicat-o, am luat-o în braţe şi am lipit-o de mine. Am simţit că sunt mijlocul unui nod gordian, prea mic ca să întrezăresc toate buclele şi curbele. Dacă Vang era bunicul meu, de ce m-a tratat cu atâta răceală? Poate că moartea mamei mele îi înăsprise sufletul, poate că aşa se explica lipsa lui de afecţiune. Dar, ştiind că eu şi Tan suntem verişori, de ce nu ne-a spus adevărul, când a văzut cât de apropiaţi deveneam? Sau avea idei atât de depăşite, încât apropierea între verişori nu-l deranja? Singura explicaţie logică era că tatăl meu minţise. Acum îmi dădeam seama, acum vedeam limpede lucrurile. Era singura posibilitate raţională. Şi dacă mă minţise înseamnă că ştia cine sunt. Şi dacă ştia cine sunt...

— Trebuie să-l omor, am spus. În seara asta... trebuie să termin în seara asta.

Eram pregătit să-mi justific decizia, să explic de ce a nu lua nici o măsură era un risc prea mare, să-i prezint lui Tan toate posibilităţile ca să le analizeze, dar ea mă împinse cât să-mi vadă faţa şi-mi spuse:

— Femeia aia e un asasin de profesie.

Îşi propti fruntea de mine.

— O să te ajut.

— E ridicol! Dacă...

— Ascultă-mă, Philip! Citeşte semnele fizice, ştie când cineva e nervos. Dacă se teme. De la mine se aşteaptă să fiu nervoasă. Şi temătoare. O să creadă că e vorba de resentimente... de nervi. O să mă pot apropia de ea.

— Şi-o vei putea omorî? O să fii în stare?

Tan se smulse din îmbrăţişarea mea şi se duse la uşă, privind în ceaţă. Părul i se desfăcu şi-i căzu răsfirat pe umeri şi pe spate, panglica ce-l ţinuse legat unduindu-se ca un râu albastru lucios pe un pământ de mătase neagră.

— O s-o rog pe Mei să-mi dea ceva. Are ierburi care te adorm.

Îşi întoarse privirea spre mine.

— Sunt lucruri pe care le pot face ca să trăim în siguranţă, odată ce tatăl tău e mort. Ar trebui să le discutăm de pe acum.

Eram uimit de detaşarea ei, de cât de îi repede trecuse disperarea.

— Nu-ţi pot cere să faci aşa ceva.

— Tu nu îmi ceri nimic. Mă ofer eu.

Am simţit o undă de nedumerire tristă în vocea ei.

— Şi tu ai face la fel pentru mine.

— Da, sigur, dar, dacă n-aş fi eu la mijloc, tu nu te-ai implica.

— Dacă n-ai fi tu la mijloc, cu glas şi mai trist, nu m-aş fi implicat în nici un fel.

Prima parte a spectacolului din seara aceea, apariţia trupei pe muzică de marş, cu Mei în faţă, într-un costum de majoretă roşu cu alb, răsucind - şi deseori scăpând - un baston, tigri zbenguindu-se la picioarele ei; două scenete comice; Kai şi Kim sărind şi rotindu-se în costumele lor aurii cu paiete, făcând tumbe prin aer ca nişte păsări lipsite de griji; apoi altă scenetă, cu Tranh, clovnul jongler care se preface că e beat şi-şi prinde uneltele cu mişcări aproape imposibile, rostogolindu-se, tăvălindu-se şi clătinându-se... toate acestea au fost primite de spectatorii predominant bărbaţi cu detaşare ironică. Râdeau de Mei, şuşoteau şi rânjeau în timpul scenetelor, se zgâiau nepăsători la Kim şi Kai, şi-l luau în râs pe Tranh. Era clar că veniseră ca să ne ridiculizeze, iar ridiculizându-ne, să-şi confirme superioritatea. Le-am observat reacţiile, dar eram atât de absorbit de întâmplările ce urmau să aibă loc mai târziu, încât mi se păreau rupte de realitate, mărunte, şi am avut nevoie de toată capacitatea mea de a mă disciplina ca să mă concentrez pe numărul meu, a cărui atracţie principală a fost aruncarea unui cuţit din spatele meu, exact între picioarele lui Tan. A urmat o explozie de strigăte entuziaste; când m-am întors, am văzut-o pe Phuong la vreo zece metri de mine, înclinându-se către public din staluri - ea azvârlise cuţitul. Se uită la mine şi ridică din umeri, umilind, prin gestul acela, abilităţile mele sărace, apoi cu braţele deschise, primi aplauzele tot mai puternice. L-am căutat din priviri pe tatăl meu, dar nu l-am zărit nicăieri.

Spectatorii ovaţionau în continuare, mulţumiţi că cineva de-al lor marcase o asemenea victorie, dar, când apăru maiorul condus de Mei şi Tranh, amuţiră la vederea trupului său negru şi convulsionat. Proptit în baston, maiorul merse şontâcăit pe lângă staluri, uitându-se când la un chip, când la altul, căutând parcă unul familiar, apoi, îndreptându-se spre centrul arenei, începu povestea Bazei Rubinii. La început, m-am alarmat, dar povestea curgător, descriptiv, nu în stilul direct în care redase iniţial evenimentele, iar

publicul era fermecat. Când ajunse la momentul scrisorii pentru soţia lui, în care îşi descrisese amănunţit ura faţă de orice era vietnamez, un murmur dezaprobator se auzi din staluri, iar figurile de încântare se transformară în expresii încruntate; dar trecu şi de punctul respectiv şi, descriind atacul Viet Cong, spectatorii se potoliră şi căzură din nou în mrejele vorbelor sale.

— La lumina torţelor atârnate, am văzut ţărâna înroşită de sânge. În spatele gardului de sârmă ghimpată, înalt cât un stat de om, bărbaţi şi femei în haine negre veneau în puhoi din junglă, cu paşi iuţi, de furnică; iar în faţa lui, din vizuinile lor secrete, ţâşneau alţii, ca o ploaie infernală, ieşită de sub pământ. Oamenii mei mureau în jur şi am simţit, în ciuda terorii copleşitoare, că eram observat cu calm, de parcă imaginea micuţă a lui Buddha, atârnată de colierele ţinute în gură de inamici pe parcursul atacului, fusese împuternicită să-şi invoce originalul striat, astfel că deasupra flăcărilor, un chip imens, plămădit din materia întunecată a cerului, îşi arunca privirile aprobatoare spre pământ.

Nu mai puteam rezista prea mult, era clar. Dar nu aveam deloc intenţia să mă predau. Ameţit de whisky şi cu adrenalina la nivelul maxim, mă tortura gândul morţii, a mea şi a altora, şi, în ciuda fricii, am acţionat nu atât din teamă, cât din nebunia luptei şi a unui soi de comunicare cu moartea, din dorinţa ca ea să-şi întindă braţul cuprinzător şi să triumfe. M-am retras în buncărul de comunicaţii şi i-am ordonat caporalului de serviciu să cheme forţele aeriene ca să atace baza. Când s-a opus, l-am convins să mă asculte cu pistolul la tâmplă. Apoi am golit încărcătorul în radio, ca să nu-mi contramandeze nimeni ordinul.

Maiorul lăsă capul în jos şi deschise larg braţele, pregătindu-se parcă pentru un moment de magie unică; apoi se auzi din nou glasul lui vibrant, de animal urlând din fundul peşterii, răguşit de atâtea oase câte i-or fi zgâriat

gâtlejul. Ochii lui deveniră două globuri fosforescente în scoarţa unui buştean putrezind.

Când s-a auzit explozia, eu trăgeam baricadat în spatele unor saci cu nisip, pe acoperişul buncărului. Vietnamezii ieşiţi în şuvoaie din junglă încetiniră şi se foiră prin jur, iar cei din interiorul gardului se uitau îngroziţi la turboreactoarele care zbârnâiau deasupra capetelor lor atât de jos, încât le vedeam stelele de pe aripi. Victoria era scrisă pe cer, în dârele rachetelor. Flăcările muşcau din ţărâna roşie, scoţând la lumină găurile de tunel. Bubuiturile se auzeau una peste alta, iar pământul se cutremura ca o bucată de lemn sub lovitura de baros. Pretutindeni zburau nori de foc pestriţ şi fumul fierbea deasupra pământului, înălţându-se şi formând un nou cer portocaliu mânjit cu negru, iar eu m-am ridicat în picioare, înspăimântat, dar încântat, uluit de proporţiile dezastrului pe care l-am ordonat. Apoi am fost trântit pe jos. Sacii de pământ mi-au alunecat la picioare, un cadavru azvârlit de cine ştie unde mi-a căzut pe spate, tăindu-mi respiraţia şi, cu foarte puţin timp înainte de a-mi pierde cunoştinţa, am simţit mirosul înţepător de napalm.

Dimineaţa, când m-am trezit, am văzut un chip însângerat, fără maxilar, cu ochi albaştri, lipiţi de ai mei, parcă străduindu-se să-mi comunice un ultim mesaj. M-am târât de sub cadavru şi m-am ridicat cu greu în picioare. Am descoperit că domneam peste un teren pustiu, cu brazde însângerate şi presărat cu cadavre, în mijlocul unei păduri carbonizate. Am coborât de pe buncăr şi m-am plimbat printre morţi. Muştele bâzâiau din toate părţile. Pretutindeni, numai mâini, picioare şi rămăşiţe hidoase imposibil de identificat. Eram stupefiat, nu simţeam nimic, în afară de o vagă satisfacţie că supravieţuisem. Dar, rătăcind printre leşuri, văzând cu ochii mei ce-a lăsat moartea în urmă - şase cadavre de copii necunoscuţi înghesuite într-o groapă, ca un cuib de gândaci pârjoliţi, o femeie îngrozitor de arsă, cu fesele expuse şi cu degetele

întinse ca să atingă buzele unui cap separat de trup - toate acestea, dar şi nenumăratele scene asemănătoare m-au făcut să-mi dau seama de adevăr: eu eram autorul prăpădului. Nu vină am simţit în clipa aceea. Ea nu avea importanţă. Toţi eram vinovaţi, şi morţii, şi viii, şi cei buni, şi cei care îl părăsiseră pe Dumnezeu. Cu toţii avem o vină inevitabilă, parte din marele necaz al omenirii. Nu ea mă rodea, ci gândul că, fiind conştient că pierdusem războiul - cel puţin în ce mă privea - n-am renunţat la acţiunile inutile, ci am ales să mă aliez cu o forţă atât de meschină şi rea, încât nici nu se poate considera în firea omului, care o îmbracă într-un înveliş mistic şi o numeşte Satana sau Shiva, ca să se deosebească de ea. Poate că o asemenea alegere e virtutea soldatului, dar eu nu mai pot s-o consider astfel. Se bătu cu vârful bastonului pe piept. N-am să spun niciodată că duşmanii mai au fost drepţi, dar există dreptate în cele îndurate de mine din ziua aceea. Toţi oamenii păcătuiesc, toţi oamenii fac rău. Iar răul se dezvăluie în faţa ochilor noştri. Îndreptă bastonul spre public, plimbându-l de la un chip la altul, vrând parcă să scoată în evidenţă păcatele întipărite pe fiecare. Ceea ce vedeţi acum nu e bărbatul care am fost, ci creatura care am devenit în clipa când am făcut alegerea. Luaţi ce vreţi din povestea mea, dar înţelegeţi un lucru: sunt unic numai pentru că judecata traiului meu e scrisă nu doar pe faţa mea, ci pe fiecare părticică a corpului meu. Cu toţii suntem nişte monştri care aşteaptă să fie invocaţi într-o clipă de nebunie şi trufie.

În timp ce-l conduceam împreună cu Tranh afară din cort, pe iarba udă, maiorul era încântat, aproape incoerent, nu de ovaţiile primite, ci de faptul că-şi dusese la capăt povestea. Mă apucă de mânecă, bolborosi ceva, clătină din cap. Nu i-am dat atenţie, îngrijorat din cauza lui Tan, pe care o văzusem vorbind cu Phuong la staluri. Când ieşi în fugă din cortul cel mare, cu o scurtă luată în fugă peste costum, am uitat complet de el.

— Nu mergem direct acasă, îmi spuse Tan. Vrea să mă ducă la un club din piaţă. Nu ştiu când ajungem la locuinţa tatălui tău.

— Poate că nu-i o idee prea bună. Cred c-ar trebui să aşteptăm până dimineaţă.

— Nu, e bine aşa. Du-te la el, şi imediat ce ţi-ai terminat treaba, faci exact ce te-am învăţat. Când ne auzi intrând, ascunde-te. Nu face nici o mişcare până nu vin eu să te caut. Ai înţeles?

— Nu ştiu, am zis, uluit de felul în care controla situaţia.

— Te rog!

Mă apucă de rever.

— Promite-mi că faci cum ţi-am spus. Te rog!

I-am promis, dar când am urmărit-o fugind în întuneric, m-a cuprins vechea senzaţie de dezrădăcinare; cu toate că nu-l ascultasem foarte atent pe maior, preocupat cum eram de propriile mele necazuri, cuvintele pe care le scuipa agitat şi chicotele lui triumfătoare, extazul la ideea că-şi recuperase comoara amintirilor, povestea lui, inventată sau nu, îmi puseseră la îndoială natura alegerii mele şi a poveştii pe care eu însumi aveam, poate, s-o spun într-o zi.

Tatăl meu locuia pe strada Yen Phu, într-o casă cu două etaje, de piatră gri, cu jaluzele verzi, cu sistem de aerisire, şi o uşă tot verde, cu ciocănaş de forma unui cap de bou. Am ajuns puţin după miezul nopţii şi am stat la adăpostul zidului înalt şi văruit care-i împrejmuia moşia. O burniţă constantă tăia ceaţa. Nu se vedea nici un trecător. Lumina cădea oblic de la ventilatoarele unei ferestre de la etaj, cu jaluzelele coborâte. Sub ea era parcată o bicicletă, iar în coşul ei zăceau şase crini albi, cu tulpinile învelite în hârtie de duzină. Mi-am închipuit că tatăl meu mersese cu bicicleta la piaţă şi uitase florile în coş, intrând cu celelalte cumpărături în casă. Am văzut în crinii de un alb lucios un semn rău, un simbol sterp al faptei sângeroase pe care aveam s-o înfăptuiesc.

Nu mă îngrozea ideea că-mi voi ucide tatăl. Repetasem scena în minte de sute de ori, îmi imaginasem fiecare amănunt. Stând acolo, am simţit cum trecutul se adună în spatele meu ca vagoanele unui tren, târâte unul după unul timp de optsprezece ani, de la moartea mamei la clipa cutremurătoare pe care aveam s-o trăiesc curând. Toate presimţirile care mă torturaseră până atunci se evaporaseră ca negura înainte de ploaie. Eram convins de ura mea, de ideea că nu aveam altă soluţie, că tata era o ameninţare care nu va dispărea niciodată.

Am trecut strada şi am bătut la uşă. Peste câteva secunde, m-a poftit într-un coridor puternic luminat, cu o uşă neagră în partea dreaptă. Purta o haină largă de mătase verde. În timp ce mă conducea pe scările din stânga coridorului, silueta lui în formă de clopot şi capul chel, cu plăcuţa argintie de la ceafă... toate acestea, pe lângă mirosul greu de iasomie, m-au făcut să cred că eram călăuzit spre întâlnirea cu o fiinţă misterioasă de către unul din preoţii ei eunuci. În capul scărilor am văzut o cămăruţă albă, mobilată cu două scaune tapiţate de crom, un ecran pe perete şi, în capătul opus, un birou plin de hârtii, o vază ornamentală, un cuţit de scrisori demodat şi un Buddha de bronz, poleit cu aur, cam de treizeci de centimetri. Tata se aşeză pe unul dintre scaune, activă ecranul calculatorului cu un stilou cu vârf luminos şi încercă să acceseze Sony AI, intrând în diverse meniuri. Între timp, pălăvrăgea întruna, îşi cerea scuze că ratase spectacolul, spera să ajungă seara viitoare. Îmi plăcea Binh Khoi? Cei mai mulţi nou-veniţi îl considerau neprietenos, dar până la sfârşitul săptămânii o să mă simt acasă. Nu adusesem cu mine nici o armă, crezând că mi-ar detecta-o sistemul lui de siguranţă. Cuţitul de tăiat plicuri ar fi fost numai bun, însă mâna mea căzu pe statuetă. Mai puţină mizerie, mi-am zis. O singură lovitură. Am luat-o în mână, am cântărit-o. Anticipasem că, atunci când va veni momentul, voi dori să-i dezvălui tatălui meu cine sunt, ca să-i savurez stupefacţia şi consternarea; dar

mi-am dat seama că nu asta era important, că nu mai voiam decât să-l văd mort. În orice caz, din moment ce era posibil să-mi cunoască adevărata identitate, scena pe care mi-o închipuisem îşi pierdea mult din dramatism.

— E thailandeză. Secolul al XV-lea, îmi explică el, făcând semn din cap spre statuetă, apoi revenind la ecran. E frumoasă, nu?

— Foarte, am răspuns.

Apoi, fără să mai stau pe gânduri, fiindcă deja mă gândisem suficient, iar fapta în sine nu era decât un automatism, saltul final, după o pregătire de optsprezece ani, am păşit în spatele lui şi l-am pocnit cu statueta în cap. Mă aşteptam la o pocnitură, dar n-am auzit decât un sunet înăbuşit, ca şi cum aş fi lovit perna cu palma. Scoase un grohăit exploziv, se răsuci şi se lovi de perete, alunecând pe-o parte, cu faţa spre cameră. La cât sânge era, am crezut că e mort. Dar mormăi, deschise ochii şi se ridică cu greu în genunchi. Am văzut că lovisem plăcuţa de metal de la ceafă. În jurul ei curgea sânge, dar îl protejase de pocnitura mortală. Haina i se deschise, iar cu burdihanul lui pătat şi alb, ieşind de sub mătasea verde, şi cu sângele alunecându-i pe gât, cu trăsăturile mărunte chircite de durere şi uimire, arăta greţos şi caraghios ca un clovn, demn de milă. Ridică un braţ nesigur, să pareze o a doua lovitură. Mişcă buzele, rostind „Stai...” sau „Ce...” sau „Care...”, nu mi-am dat seama clar. Dar nu aveam de gând nici să aştept, nici să mă explic. O moarte rapidă nu m-ar fi afectat atât de profund, dar faptul că transformasem un corp sănătos în creatura aceea respingătoare, tremurând la picioarele mele pe jumătate moartă, îmi zgudui din temelii moralitatea, alungă nuanţa de romantism din actul simplu, terifiant, al omorului. Când l-am pocnit din nou, de data asta ţinând statuia cu ambele mâini şi lovindu-l în moalele capului, m-a învăluit teama care-l cuprinde pe un copil când răneşte o pasăre cu piatra din greşeală şi încearcă să-şi ascundă fapta de Dumnezeu, aruncând victima pe o

grămadă de cenuşă. Tatăl meu căzu pe spate, iar sângele îi ţâşni pe nas şi pe gură. Am simţit miros de fecale şi m-am dat la o parte, clătinându-mă şi scăpând statueta. Acum, că mi-am atins scopul, asemenea unei albine moarte din cauză că şi-a înţepat duşmanul, am simţit cum se scurge otrava din mine, foarte mirat că nu trăiam o satisfacţie mai mare.

Stiloul cu vârf luminos se rostogolise sub al doilea scaun. L-am ridicat şi, urmând indicaţiile lui Tan, am contactat, prin intermediul calculatorului, o agenţie de securitate din Danang. Pe monitor apăru o blondă arţăgoasă, care mă întrebă ce doresc. I-am explicat situaţia, descriind exact crima, fără înflorituri - suma uriaşă din fondul meu îmi garanta imunitatea - şi i-am dat numărul avocatului lui Vang, detalii legate de fond, astfel asigurându-mi buna-credinţă. Imaginea femeii fu înlocuită de un desen în culori pastelate, în schimbare, care fu înlocuit la rândul lui peste câteva minute de un formular de contract cu o pată lucioasă în partea de jos, pe care am apăsat-o cu degetul mare. Femeia apăru din nou, de data asta mult mai amabilă, şi-mi atrase atenţia să rămân pe loc. Mă asigură că poliţia va ajunge într-o oră. Apoi, la îndemnul unui gând ulterior, mă sfătui să-mi şterg sângele de pe faţă.

Prezenţa cadavrului - trupul mort cu adevărat - mă tulbura. Am luat cuţitul de tăiat plicuri, am coborât la parter şi am mers pe bâjbâite spre camera neluminată de lângă coridor. Într-un colţ al ei am găsit un scaun de pe care vedeam uşa. Stând singur în beznă, mă copleşi mai tare toropeala care mă invadase. Cu toate că sesizam oarecare nepotriviri neliniştitoare privitoare la cele tocmai întâmplate, nu eram suficient de vioi ca să le consider altceva decât complicaţii. Cred că am stat acolo zece minute când uşa se deschise şi Phuong intră râzând în coridor, urmată de Tan. Începu s-o sărute şi-şi vârî mâna sub fusta ei. Brusc, capul i se dădu la o parte; nu credeam că vede pe întuneric, dar se uita ţintă la mine.

Înainte să reacţionez, înainte chiar să fiu sigur că mă descoperise, Tan îi trase una sub maxilar cu podul palmei, izbind-o de peretele opus, apoi îi trase un picior în stomac. Phuong se rostogoli şi se ghemui imediat. Îl strigă pe tatăl meu: „William”, fie ca să-l avertizeze, fie de durere, înţelegând ce se întâmplase, nu mi-am dat seama. Pe urmă, cele două femei începură să se bată. Lupta nu durǎ mai mult de un minut, dar viteza şi graţia lor stranie erau o privelişte incredibilă: parcă urmăream două vrăjitoare cu degete lungi dansând într-un spaţiu fără gravitate şi făcând vrăji periculoase. Ameţită de prima lovitură primită de la Tan, Phuong rămase în poziţie de apărare, dar îşi reveni imediat şi începu să dea şi ea. Mi-am amintit de cuţitul din mână. Nu era foarte solid construit, în plus, Phuong fiind foarte rapidă, îmi venea greu să hotărăsc când s-o atac, dar se opri, pregătindu-se de un nou atac. Atunci l-am aruncat, înfigând lama exact între omoplaţi. N-am rănit-o mortal, lama era prea boantă ca să pătrundă adânc, ci doar am distras-o. Ţipă, încercă să-şi scoată cuţitul şi, când căzu pe-o parte, Tan o prinse pe la spate şi-i suci gâtul cu o mişcare violentă. Lăsă cadavrul să alunece şi veni spre mine, o umbră în camera întunecată. Mi se păru imposibil să fie aceeaşi femeie pe care o cunoscusem intim pe plaja de la Vung Tau şi mă cuprinse un fior.

— Eşti teafăr? mă întrebă, oprindu-se la câţiva metri de mine.

— Teafăr? am râs. Ce se întâmplă?

Nu-mi răspunse, aşa că am continuat:

— Se vede că ai renunţat la ierburile lui Mei.

— Dacă ai fi făcut ce ţi-am spus, dacă nu te-ai fi băgat, poate că n-aş fi fost nevoită s-o omor.

Făcu un pas spre mine.

— Ai sunat la agenţia de securitate?

I-am răspuns înclinând din cap.

— La Hue ai învăţat să te baţi aşa?

— În China.

— La o firmă de securitate particulară. Ca Phuong.

— Da.

— Atunci înseamnă că nu eşti nepoata lui Vang.

— Ba sunt. Şi-a cheltuit ultimii bani ca să mă pot antrena eu şi să te protejez. A fost un om aspru... dacă s-a folosit de familia lui în felul ăsta.

— Şi când te-ai culcat cu mine, tot ca să mă protejezi ai făcut-o?

Tan îngenunche lângă scaun, mă luă după gât şi se uită fix în ochii mei.

— Te iubesc, Philip. Aş face orice pentru tine. Cum te poţi îndoi de mine?

M-a mişcat sinceritatea ei, dar nu m-am putut abţine s-o tratez cu răceală. Ca şi cum cineva a închis robinetul prin care curgeau sentimentele mele.

— Ai dreptate. Mi-a spus mie Vang că persoanele de felul tău se ataşează de clienţi.

Cuvintele mele loviră exact la ţintă. Pe faţa ei apăru o expresie rănită. Se stinse treptat, ca unduirea apei lacului în care arunci o piatră.

— E chiar atât de important? Cu ce schimbă asta faptul că te-ai îndrăgostit de mine?

I-am ignorat spusele, deşi am fost tentat să-i zic că nu-l schimbă cu nimic.

— Dacă te-ai antrenat ca să mă protejezi, de ce a vrut Vang să împiedice relaţia noastră?

Se ridică în picioare, cu o expresie indescifrabilă, şi făcu câţiva paşi spre coridor. Se uita la cadavrul lui Phuong, chircit în lumină.

— A fost o vreme când am crezut că voia să mă păstreze pentru el. Asta ar fi o explicaţie.

— Phuong chiar s-a legat de tine? Sau tu ai...

— Nu te-am minţit niciodată. Te-am amăgit doar, pentru că nu ţi-am spus totul despre Vang. Dar am fost obligată să procedez aşa. Cum ai spus, am fost condiţionată.

Mai aveam şi alte întrebări, dar nu eram în stare să-i mai pun nici una. În liniştea din casă prindea contur un zumzet discret şi a început să mă obsedeze ideea că Tan şi cu mine eram perechile vii ale celor două cadavre, că averea care avea să-mi revină în curând, ca urmare a faptelor noastre, ne va conduce la o situaţie fără ieşire: într-o zi noi vom zăcea amândoi morţi, în două camere separate ale unei case liniştite, în vreme ce alte două fiinţe, asemenea nouă, dar mai tinere, vor sta la distanţă una de cealaltă, izolate şi frământate, cumpănindu-şi viitorul. Am vrut să-mi alung gândul, să născocesc o realitate mai convingătoare. Am traversat camera spre Tan şi am întors-o cu faţa spre mine. N-a vrut să mă privească în ochi, dar i-am ridicat bărbia şi-am sărutat-o. Un sărut de amant. Am mângâiat-o pe sâni - o atingere atât de dragă mie. Dar în ciuda sărutului dulce şi sincer, cred că gestul meu a avut şi un scop formal: încheierea unei afaceri ale cărei condiţii nici unul dintre noi nu le înţelegea prea bine.

La şase luni şi câteva zile după ce am împlinit optsprezece ani, stăteam într-un birou Sony AI din Saigon, un spaţiu fără ferestre, cu pereţi negri, covor şi fotografii cu rame argintii ale peisajelor de lângă râul Perfume şi marea Chinei de Sud, când Vang se materializă scânteind pe peretele îndepărtat. Probabil că i-am părut o revelaţie, cum şi el mi-a părut mie, o figură din alte vremuri, întruchipată într-un vis. Arăta exact ca în ziua când părăsise circul: slab, cărunt, îmbrăcat în haine ponosite, iar faţă de mine s-a purtat, ca întotdeauna, distant. I-am povestit ce s-a întâmplat în Binh Khoi.

— Am crezut c-o să ai mai mult de furcă cu William. Bineînţeles, avea impresia că mă are la mână, că o controlează pe Tan. Aşa că a lăsat garda jos. Credea că nu are de ce să se teamă.

Logica lui era de-a dreptul elementară, dar în loc s-o urmăresc, i-am pus întrebarea care mă frământa cel mai tare: de ce îmi ascunsese că era bunicul meu? Am aflat

foarte multe despre trecutul meu când am studiat afacerile lui Vang, dar voiam să ştiu totul, de la cap la coadă.

— Pentru că *nu* sunt bunicul tău. Am fost socrul lui William, dar... Îmi aruncă o privire amuzată. Am crezut c-o să-ţi dai seama singur.

Mie nu-mi venea deloc să râd.

— Explică-mi.

— Cum doreşti.

Se depărtă de mine şi se opri să admire o fotografie.

— William a aranjat ca soţia, fiica şi nepotul meu să moară într-un accident de avion. Odată ce m-a izolat, mi-a pus la îndoială capacitatea intelectuală, cu gândul să pună mâna pe afacerile mele. Ca să-i dejoc planurile, mi-am înscenat sinuciderea. A fost o înscenare foarte reuşită. Mi-am păstrat destui bani ca să susţin circul şi să plătesc instruirea lui Tan. Restul îl ştii.

— Nu chiar, am spus. Nu mi-ai spus cine sunt.

— A, da.

Se întoarse cu spatele la fotografie şi-mi oferi un surâs încântător.

— Presupun că vrei să afli. Pe mama ta a chemat-o Tuyet. Tuyet Su Vanh. A fost actriţă de filme porno. Femeia pe care ai văzut-o în vis... Ea era. Am avut o relaţie mai mulţi ani. Puţin înainte de a-mi pierde familia, a venit la mine şi mi-a spus că era pe moarte. Un virus HIV mutant. Mi-a spus că avusese un copil cu mine. Un băiat. M-a implorat să am grijă de tine. Bineînţeles, n-am crezut-o. Dar cândva mi-a adus bucurie, aşa că am înfiinţat un fond bănesc pentru tine. Unul mic.

— Pe urmă te-ai decis să te foloseşti de mine.

— William îmi subminase autoritatea în asemenea grad, încât nu-l mai puteam înfrunta direct. Trebuia să-l săgetez exact în inimă. I-am spus mamei tale că, dacă era de acord să coopereze cu mine, te adopt, îmi transfer averea în fondul tău şi te numesc moştenitorul meu. Mi-a dat permisiunea să-ţi şterg amintirile. Eu te voiam curat, ca să-

mi serveşti scopului. După ce ai fost reeducat, m-a ajutat să-ţi construiesc fragmente de amintiri care ţi s-au implantat odată cu un biocip. Cu toate acestea, ai fost un copil greu de modelat. Nu eram sigur c-o să-l urmăreşti pe William până la sfârşit, aşa că, eu fiind bătrân şi obosit şi, foarte posibil, la un pas de Paradis, am hotărât să mă prefac bolnav şi să mă retrag. Aşa am reuşit să aranjez confruntarea dintre tine şi tatăl tău fără să-mi asum nici un risc.

Ar fi trebuit să-l urăsc pe Vang, dar după şase luni în care i-am condus afacerile, în care am văzut lumea din perspectiva cuiva care conduce şi controlează, l-am înţeles mult prea bine ca să-l mai urăsc. Deşi, pe moment, a înţelege cerinţele imparţiale şi protocolul unei asemenea funcţii era o formă de judecată la fel de aspră ca ura cea mai amară.

— Ce s-a întâmplat cu mama mea? l-am întrebat.

— Am aranjat să fie îngrijită într-un spital pentru bolnavi pe moarte din Australia.

— Ea susţinea că sunt fiul tău biologic... ai verificat?

— De ce să fi verificat? Nu avea importanţă. Un om cu poziţia mea nu putea recunoaşte un copil nelegitim. Iar odată ce am luat hotărârea de a renunţa la vechea mea viaţă, chiar nu mai conta. Dacă pentru tine are vreo însemnătate, ai acces la fişe medicale.

— Cred că prefer să rămână un mister, i-am spus.

— N-ai motive să fii supărat pe mine. Te-am făcut un om bogat. Ce te-a costat? Câteva amintiri.

M-am foit pe scaun şi mi-am aşezat mâinile pe stomac.

— Eşti convins că tatăl meu... că William ţi-a ucis familia? El credea că era o neînţelegere la mijloc.

— O minciună! Vrei să întrebi dacă am avut sau nu dovezi... Sigur că n-am avut. William ştia cum să-şi ascundă urmele.

— Aşadar tot ce ai făcut ai făcut numai pe baza bănuielilor tale.

— Nu! Pe baza faptului că-l cunoşteam! Reuşi să-şi calmeze tonul. Ce importanţă are? Numai William şi eu ştiam adevărul, iar el e mort. Dacă te îndoieşti de mine, dacă mergi mai departe cu cercetările, n-o să fii niciodată mulţumit.

— Cred că ai dreptate, am zis, ridicându-mă.

— Deja pleci? întrebă cu tristeţe. Speram să-mi povesteşti despre Tan... şi despre Green Star. Ce s-a întâmplat cu micul meu circ?

— Tan e bine. Iar circul l-am dat lui Mei şi Tranh.

Am deschis uşa. Vang mă reţinu cu un gest.

— Mai stai puţin, Philip. Te rog. Tu şi Tan sunteţi singurii cu care am legături emoţionale. Timpul petrecut cu voi îmi dă curaj.

Auzindu-l cum descrie el relaţia dintre noi, m-am oprit. Mi-am adus aminte de discuţia mea cu Tan, în care ea susţinea că, odată transferat în Paradis, pierdeai un element esenţial vieţii - rugămintea neobişnuită a lui Vang să-mi achit o datorie sentimentală m-a făcut să cred că era, aşa cum spusese Tan despre părinţii ei, o reprezentare artificială, abil creată, a originalului. Speram să nu fie şi cazul lui Vang. Speram să fie viu din toate punctele de vedere.

— Trebuie să plec. Mă cheamă afacerile, înţelegi. Dar am o veste care te-ar putea interesa.

— Zău? rosti el curios. Spune-mi-o.

— Am investit mult în Sony şi, prin negociere, am aranjat ca una dintre fostele tale firme, Intertech, din Hanoi, să se ocupe de supravegherea mediului virtual. Sper că în curând o să remarci nişte schimbări în locul tău special din Paradis.

Se arătă nedumerit, apoi pe faţă îi apăru o expresie alarmantă.

— Ce-ai de gând să faci?

— Eu? Absolut nimic.

I-am zâmbit, şi n-am reuşit să-mi controlez total sentimentele - o deprindere de serviciu pe care încă n-o stăpâneam - şi am lăsat furia să vorbească în locul meu.

— E mult mai bine să-i pui pe alţii să-ţi rezolve treburile murdare, nu crezi?

Din când în când, Tan şi cu mine reuşim să reaprindem pasiunea din primele zilele ale dragostei noastre, dar asemenea momente sunt foarte scurte, iar legătura noastră suferă de căderi în neutralitate sau, mai rău, într-o indiferenţă care afectează orice bărbat şi femeie care au trăit unul lângă altul zece ani. În cazul nostru, astfel de căderi sunt deseori însoţite de izbucniri comportamentale autodistructive. Parcă ne pedepsim pentru că am trăit ceea ce noi considerăm o fericire nemeritată. Până şi cele mai sincere infidelităţi ale noastre înclină spre degradare.

Înţeleg acest lucru. Plaja de la Vung Tau, odată temelia uniunii noastre, a fost înlocuită de o noapte petrecută pe strada Yen Phu din Binh Khoi; orice clădire înălţată pe o fundaţie plină de imperfecţiuni cedează. Cu toate acestea, amândoi ne dăm seama că, indiferent cât de mică e bucăţica de fericire din lume care ne aparţine, suntem sortiţi s-o căutăm împreună.

Câteodată primesc mesaje de la Vang. Nu arată prea bine şi tonul lui e întotdeauna disperat, linguşitor. Îmi tot spun că ar trebui să mă îmblânzesc şi să-i redau traiul de după moarte pe care l-a contractat; dar nu am suficiente motive. Dacă e adevărat că, atunci când ajungi în Paradis, moare ceva din tine, mă tem că acest ceva a murit deja în mine şi îl condamn pe Vang pentru asta.

La şapte ani de la ultima mea conversaţie cu Vang, Tan şi cu mine am mers la spectacolul dat de circul nostru în satul Loc Noi. Am văzut un nou James Bond Cochise, Kai şi Kim se făcuseră două adolescente drăguţe, Tranh şi Mei erau amândoi mai slabi, dar altfel nu se schimbase nimic. După reprezentaţie, am rămas în cortul cel mare şi am depănat

amintiri. Trupa, îndeosebi Mei, se arătă deranjată de gărzile mele de corp, dar în general a fost o întrunire agreabilă.

După un timp, mi-am cerut scuze şi m-am dus să-l văd pe maior. Stătea chircit în cortul lui, vizibil datorită scânteilor bizare din priviri... deşi, pe măsură ce ochii mei se adaptau întunericului, i-am zărit conturul capului ca o glugă pe pânză. Tranh îmi spusese că nu credea s-o mai ducă mult, iar acum, că mă aflam în preajma lui, am văzut că infirmitatea lui era palpabilă, am simţit-o în respiraţia lui greoaie. L-am întrebat dacă ştie cine sunt şi mi-a răspuns, sec, aşa cum o făcuse cu mulţi ani înainte: „Philip.” Eu sperasem să fie mai volubil, pentru că tot mă mai simţeam legat de el, amândoi având un mister la temelia vieţii. Deopotrivă, sperasem să fi sesizat şi el această legătură, să fi avut măcar o idee vagă despre alternativele cu care mă confruntam, să fi născocit povestea despre Baza Rubinie pentru mine, dându-i forma unei istorisiri pline de sfaturi, pe care eu nu am reuşit să le respect. Dar poate că am contat prea mult pe ceea ce nu era decât pură coincidenţă. L-am atins pe mână. Trase aer în piept, apoi îi dădu drumul scuturându-se, ca şi cum ar fi suspinat. Pentru el nu mai existau decât nişte poveşti, câteva ore de lumină. Am încercat să mă gândesc cum să-i înseninez ultimele zile, dar ştiam că pentru el, singura alinare era suflarea morţii.

Mei ne-a invitat pe mine şi pe Tan să petrecem noaptea în rulotă - de dragul vremurilor vechi, spuse ea iar noi am acceptat imediat. Amândoi duceam dorul zilelor de demult, deşi nu credeam că le puteam trăi la fel de intens. Urmărind-o pe Tan cum făcea patul, mi s-a părut prea dinamică pentru împrejurimile sărăcăcioase, de o frumuseţe prea cultivată şi prea rafinată. Dar când s-a strecurat lângă mine, când am început să ne iubim pe patul care scârţâia, timpul s-a întors înapoi şi am simţit că ţin în braţe o fetiţă speriată de asemenea obiceiuri, care m-a cucerit a doua oară cu farmecele ei. La sfârşit, a adormit cu capul pe pieptul meu. Stând aşa, întins şi încercând să

respir cât mai uşor ca să n-o trezesc, mi-am dat seama că viitorul şi trecutul se îngemănau în întunericul din jurul nostru, două fluvii negre curgând împreună, şi am înţeles că, deşi a doua zi dimineaţă circul îşi va urma calea lui, aşa cum noi o vom urma pe a noastră, cele două fluvii se uniseră pentru totdeauna - ne unea pe toţi acelaşi curs rătăcitor, mărturia vremelnică împotriva dezminţirilor lumeşti, vom fi întotdeauna o trupă, Kim şi Kai, Mei şi Tranh, Tan şi eu şi maiorul... acea fantomă vie care, asemenea mie, era plăsmuirea unui trecut dramatic, pe care nici măcar nu-l cunoscuse; or, dacă-l cunoscuse, nu se împăcase niciodată cu el. O legătură care nu ne putea salva nici de duşmani, nici de noi înşine, dar păstra speranţa gloriei modeste, a unei promisiuni mai sigure decât Paradisul. Iluzorii sau nu, ne vom lupta mai departe în războaiele noastre, până când pricina lor va fi fost demult uitată sub flamura circului nostru.

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

- Titlul original: „*Radiant Green Star*”;
- Publicată în: *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, August 2000;

  Premii:

  2000 - HOMer Award, Novella (Nomination)
  2001 - Hugo Award, Best Novella (Nomination)
  2001 - Asimov's Reader's Poll - Novella (Place: 2)
  2001 - Locus Poll Award, Best Novella (Place: 1)
  2001 - Sturgeon Award, Third Place (Nomination)
  2002 - Nebula Award, Novella (Nomination)

C U P R I N S

VÂNĂTORUL DE JAGUARI..10
NOAPTEA LUI BHAIRAB ALB..42
SALVADOR..86
CUM GLĂSUIA VÂNTUL LA MADAKET.......................................110
I..111
II...111
III..127
IV...132
V...145
VI...151
VII..164
VIII...165
IX...166
X...182
XI...185
CORALUL NEGRU..189
SFÂRŞITUL VIEŢII PE CARE O ŞTIM...226
POVESTEA UNUI PRIBEAG...265
MENGELE...328
OMUL CARE A PICTAT DRAGONUL GRIAULE...........................347
I..349
II...363
III..371

O LECŢIE SPANIOLĂ..382
PERMISIA..424
I..425
II..453
III..475
IV..496
V..519
RADIANT GREEN STAR..525

„Lucius Shepard străluceşte în textele scurte, presărate cu învăţăminte morale în decoruri ticsite de imagerie şi simboluri stranii."

New York Times Book Review

„Proza lui Shepard n-a fost niciodată mai bună ca în aceste povestiri de început."

Isaac Asimov's Science Fiction Magazine

Viaţa poate fi nemiloasă, iar unele alegeri te duc în locuri pe care îţi doreşti să nu le fi vizitat niciodată.

„Povestirea *R&R*, câştigătoare a Premiului Nebula, este o capodoperă care sintetizează temele principale ale lui Shepard: războiul, magia şi jungla ameţitoare, într-o impresionantă interpretare personală a realismului magic latinoamerican."

Library Journal

„Shepard ne-a oferit existenţialismul magic. [...] În jungla prozei sale, sălăşluieşte magia unor Robert Stone, Graham Greene şi Joseph Conrad."

The Village Voice

ISBN 978-973-143-229-8

colecţia nautiluS fantasy

www.nemira.ro